

Thần Điều Chi Văn Quá Thị Phi

Contents

Thần Điều Chi Văn Quá Thị Phi	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	9
3. Chương 3	12
4. Chương 4	16
5. Chương 5	20
6. Chương 6	22
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	35
10. Chương 10	37
11. Chương 11	40
12. Chương 12	44
13. Chương 13	47
14. Chương 14	49
15. Chương 15	52
16. Chương 16	55
17. Chương 17	58
18. Chương 18	62
19. Chương 19	65
20. Chương 20	68
21. Chương 21	71
22. Chương 22	73
23. Chương 23	76
24. Chương 24	79
25. Chương 25	82
26. Chương 26	85
27. Chương 27	88
28. Chương 28	91
29. Chương 29	92
30. Chương 30	95
31. Chương 31	98
32. Chương 32	101
33. Chương 33	103
34. Chương 34	105
35. Chương 35	108
36. Chương 36	112
37. Chương 37	116
38. Chương 38	120
39. Chương 39	123
40. Chương 40	126
41. Chương 41	130

42. Chương 42	135
43. Chương 43	138
44. Chương 44	141
45. Chương 45	144
46. Chương 46	146
47. Chương 47	151
48. Chương 48	154
49. Chương 49	157
50. Chương 50	161
51. Chương 51	166
52. Chương 52	169
53. Chương 53	172
54. Chương 54	175
55. Chương 55	177
56. Chương 56	180
57. Chương 57	183
58. Chương 58	185
59. Chương 59	187
60. Chương 60	189
61. Chương 61	193
62. Chương 62	198
63. Chương 63	206
64. Chương 64	210
65. Chương 65	213
66. Chương 66	216
67. Chương 67	218
68. Chương 68	222
69. Chương 69	225
70. Chương 70	229
71. Chương 71	233
72. Chương 72	237
73. Chương 73	241
74. Chương 74	244
75. Chương 75	247
76. Chương 76	250
77. Chương 77	252
78. Chương 78	255
79. Chương 79	258
80. Chương 80	261
81. Chương 81: Kết Cục	263
82. Chương 82: Ngoại Truyện 1	266
83. Chương 83: Ngoại Truyện 2	269
84. Chương 84: Ngoại Truyện 3	271
85. Chương 85: Ngoại Truyện 4	275
86. Chương 86: Ngoại Truyện 5	278
87. Chương 87: Ngoại Truyện 6	282

Thần Điều Chi Văn Quá Thị Phi

Giới thiệu

Edit: NấmBeta: MikaThể loại: Thần điêu hiệp lữ đồng nhân, trung khuyến công x ôm yếu thụ, thụ x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-dieu-chi-van-qua-thi-phi>

1. Chương 1

Võ Tu Văn nhìn vách tường trước mặt, phía trên có in ba hàng dấu tay, bên trên hai cái, ở giữa hai cái, phía dưới năm cái, tổng cộng là chín cái, mỗi dấu tay đều đỏ sẫm như máu.

Ngơ ngác nhìn một lúc, một loại cảm giác không chân thật liền ập vào não y, mình, thật sự đã xuyên đến thế giới Thần Điêu rồi sao?

Không ai biết, trong thân thể của Võ Tu Văn hiện tại, kỳ thật là linh hồn đã gần ba mươi tuổi.

Kiếp trước y chỉ là một người làm công ăn lương bình thường, bỗng nhiên gặp tai nạn rồi bị cướp đi tính mạng, khi y mở mắt ra lại phát hiện bản thân đã biến thành một đứa bé mới sinh, tên là Võ Tu Văn.

Lúc ấy y cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ vui mừng vì ông trời đã cho y một cơ hội sống lại, tuy đợi đến lúc có thể mở mắt, lại phát hiện đây là thế giới cổ đại lạc hậu, y cũng có chút ảo não, nhưng dù sao bản thân vẫn còn sống, vẫn còn tồn tại, cho nên y vẫn muốn tiếp tục sống.

Không biết vì nguyên nhân gì, cơ thể y luôn không khỏe, thường xuyên sinh bệnh. Cũng may lúc lên năm, y theo mẫu thân luyện tập võ công cho nên thân thể đã có chuyển biến tốt đẹp, nhưng vào thời điểm chuyển mùa, vẫn rất dễ mắc bệnh. Bởi vì thân thể như vậy, mãi đến lúc năm tuổi y mới bắt đầu tập võ, hơn nữa, tiến triển cũng rất chậm chạp, phải biết rằng, trẻ con bình thường đều bắt đầu đặt nền tảng từ lúc ba tuổi.

Y có một ca ca, tên là Võ Đôn Nho, lớn hơn y một tuổi. Ca ca và y rất khác nhau, thân thể của ca ca rất khỏe mạnh khiến cho người ta phải ghen tị không thôi. Không như Võ Tu Văn, ba tuổi hắn đã tập võ, dĩ nhiên, người ca ca này đối xử rất tốt với đệ đệ của mình.

Về phụ thân, y chỉ nghe nói từ chỗ ca ca, tên là Võ Tam Thông, y cũng chỉ thấy qua vài lần, không có nhiều ấn tượng lắm. Có điều, Võ Tu Văn thường xuyên thấy cảnh mẫu thân xinh đẹp của y một mình rơi lệ, trong lòng liền cảm thấy đau, loại chuyện này, cho dù không hỏi y cũng có thể tưởng tượng được, không có gì đặc biệt, đây chính là tình huống ngoại tình. Dĩ nhiên, nơi này căn bản không có cái gọi là ngoại tình, người ta tam thê tứ thiếp rất quang minh chính đại, chẳng qua không biết người phụ thân trên danh nghĩa này là tình huống nào mà thôi.

Từ khi ra đời cho đến giờ, Võ Tu Văn luôn sống cùng vị mẫu thân xinh đẹp này và ca ca của y, mỗi khi y mắc bệnh đều là do mẫu thân ở bên giường chiếu cố, ban đầu Võ Tu Văn còn có chút không được tự nhiên, dù sao linh hồn bên trong thân thể này cũng không phải là trẻ con thật sự, mà là một người trưởng thành, nhưng lâu ngày, y cũng đối với vị mẫu thân này sinh ra một loại tình cảm quý mến, dĩ nhiên, chỉ là yêu mến thân nhân thuần túy.

Cho nên đối với chuyện này, hiển nhiên Võ Tu Văn sẽ đứng về phe mẫu thân rồi. Hơn nữa, cho dù không có chuyện đó, Võ Tu Văn vốn đến từ thời đại một vợ một chồng, đối với loại đàn ông có hành vi vượt quá giới hạn có nhà không về, có vợ có con mà không chiếu cố này đều cực kỳ khinh thường, là một người đàn

ông thì phải có trách nhiệm, nếu cưới người ta rồi thì nên gánh vác trách nhiệm tương ứng. Hơn nữa, phụ nữ xinh đẹp lại hiền lành như mẫu thân y, rất khó tìm đó!

Bởi vì thân thể Võ Tu Văn không tốt, cho nên mẫu thân và ca ca càng không nhịn được mà yêu thương y nhiều hơn. Lúc luyện võ, mẫu thân cực kỳ nghiêm khắc với ca ca Võ Đôn Nho của y, mà bản thân Võ Đôn Nho đối với võ học cũng cực kỳ yêu thích, cho nên tiến bộ rất nhanh, tuổi còn nhỏ mà đã rất giỏi. Mà y, thì không xong, đầu tiên là mẫu thân lo thân thể y không tốt, khởi đầu so với ca ca liền trẻ hơn hai năm, hơn nữa thân thể này cũng không thích hợp để luyện võ, thường xuyên luyện tập đến nửa chừng thì ngất đi, khiến cho mỗi lần y luyện võ là mẫu thân và ca ca liền khẩn trương đứng ở bên cạnh theo dõi, như là đợi y ngất rồi thì có thể kịp thời đỡ lấy y vậy, khiến cho y phiền muộn không thôi.

Nhưng cũng may, trí nhớ hiện tại của y rất tốt, bình thường mẫu thân dạy ca ca luyện võ, y sẽ đem những động tác, chiêu thức và khẩu quyết nhớ kỹ, chỉ cần chờ về sau thân thể tốt hơn thì đem ra luyện, tuy nguyện vọng này giống như có điểm xa vời. Chẳng qua cứ ghi nhớ đi, ngày sau ắt sẽ có lúc cần dùng đến, người ta cũng nói bản lĩnh nhiều không đề người. Cho dù chỉ biết lý thuyết nhưng cũng hữu dụng mà.

Chớp mắt, đã mười năm trôi qua, tính theo tuổi ta thì năm nay Võ Tu Văn đã mười một tuổi, ca ca Võ Đôn Nho mười hai tuổi. Trong mười năm này, ba mẹ con bọn họ vẫn sống bình bình đạm đạm, tuy rằng cuộc sống có phần đơn sơ, cũng không có cái gì gọi là kịch tính, nhưng cuộc sống mỗi ngày đều tràn đầy lạc thú, đương nhiên lưu lại ấn tượng sâu sắc cho Võ Tu Văn chính là loại thuốc đắng chết người không đền mạng kia. Tuy sau khi lên năm tuổi y dùng thuốc ít hơn trước kia rất nhiều, nhưng vẫn làm cho Võ Tu Văn bị ám ảnh, hầu như khi ngửi thấy mùi thuốc là biến sắc. Cái này, nếu đổi lại là một đứa trẻ con bình thường thì có thể đã khiến cho cha mẹ nó phải ngàn đô vạn đô mới cho nó uống được. Nhưng Võ Tu Văn tốt xấu gì đời trước cũng là người trưởng thành, hiển nhiên không làm ra loại sự tình này rồi, tuy rằng cực kỳ không muốn uống, nhưng vì không muốn cô phụ tâm nguyện của mẫu thân, mỗi lần như vậy y đều cứng người uống một hơi, và sau mỗi lần đó, sẽ nhìn thấy Võ Đôn Nho dùng ánh mắt cực kỳ sùng bái mà nhìn đệ đệ không hề đổi sắc mặt, một hơi ực hết chén thuốc.

Về phương diện võ công, Võ Đôn Nho học rất xuất sắc, hơn nữa, bởi vì ở cùng đệ đệ có thân thể yếu ớt, cho nên cũng tự giác đảm đương trách nhiệm làm ca ca hơn. Tuy thân thể Võ Tu Văn yếu ớt, nhưng tính cách do là của người trưởng thành, nên có vẻ an tĩnh hơn nhiều so với mấy đứa trẻ con bình thường khác, cũng hiểu chuyện hơn. Còn Võ Đôn Nho, do ở chung lâu ngày với người đệ đệ này, mưa dầm thấm đất, vả lại mẫu thân cũng thường dặn dò hẳn phải săn sóc đệ đệ, đương nhiên hẳn cảm thấy làm ca ca thì không thể thua kém đệ đệ mình, cho nên khi nhìn thấy Võ Tu Văn không chơi đùa với mấy đứa trẻ trong thôn, hơn nữa trên người cũng thường xuyên sạch sẽ, và quan trọng nhất là, Võ Đôn Nho phát hiện nếu như trên người hẳn hẳn, đệ đệ Võ Tu Văn của hẳn tuyệt đối sẽ không thích tới gần. Võ Đôn Nho cũng áp chế tính mê chơi trong lòng, dần dần cũng dưỡng thành thói quen tốt, chậm rãi có loại phong độ huynh trưởng, cả người cũng chững chạc hơn nhiều. Đối với việc này, đương nhiên Võ Tu Văn rất vui vẻ khi nhìn thấy như vậy, y cũng không muốn đột nhiên có một thằng nhóc hẳn hẳn xông lên ôm mình. Về phần võ công, Võ Tu Văn chỉ có thể nhớ kỹ, về phần vận dụng thì còn kém xa, chỉ có khinh công là tốt hơn một chút.

Sáng sớm hôm nay, Võ Tam Nương, cũng chính là mẫu thân của Võ Tu Văn, gọi hai đứa con mình lại trước mặt, nhìn hai đứa được như ngày hôm nay, trong lòng nàng rất kiêu ngạo, hai đứa con này của nàng đều rất hiểu chuyện, ở đây không ai không khen nàng nuôi con khéo. Mặc dù thân thể đứa con út có chút không tốt, nhưng lại rất thông minh, chín chắn, biết điều, thậm chí so với đứa con cả còn hiểu chuyện hơn. Chỉ là, không biết thân thể ốm yếu cộng thêm thông minh, trưởng thành sớm, rốt cuộc là phúc hay là họa đây?

Nghĩ đến phu quân của mình, nàng nhịn không được mà cảm thấy xót xa tuôn trào, nàng kéo hai đứa con trai qua, sờ đầu bọn nhỏ nói: “Nho nhi, Văn nhi, ngày mai... Ngày mai chúng ta đi tìm cha của hai đứa nhé?”

Võ Tu Văn có chút kinh ngạc nhìn mẫu thân, nhưng trái lại, Võ Đôn Nho đứng ở bên cạnh nhịn không được mở miệng hỏi: “Mẹ, vậy cha ở đâu?”

Võ Tam Nương im lặng một lúc, rồi nói: “Trước tiên chúng ta cứ tới Lục gia trang, đến lúc đó rồi nói sau.”

Võ Đôn Nho còn đang muốn mở miệng hỏi tiếp, Võ Tu Văn đã đưa chân đá nhẹ vào người của ca ca, liếc mắt sang cảnh cáo, Võ Đôn Nho cúi đầu không dám lên tiếng nữa.

Tất nhiên Võ Tam Nương cũng chú ý tới hành động của hai đứa con trai của mình, nhưng nàng vẫn không nói gì. Đối với hành trình lần này, trong lòng nàng luôn lo lắng không yên, nhưng nếu để hai đứa nhỏ ở lại đây thì nàng cũng không yên tâm, không bằng cứ mang chúng theo bên mình.

Võ Tu Văn và Võ Đôn Nho từ chỗ Võ Tam Nương trở về, lập tức đi vào trong gian phòng của mình, huynh đệ hai người ở chung phòng, bởi vì thân thể Võ Tu Văn yếu ớt, có khi cần nằm trên giường dưỡng bệnh nên hai người không cùng giường.

“Tu Văn, vừa rồi sao không cho ta hỏi tiếp?” Võ Đôn Nho vừa về tới phòng liền vội vã hỏi.

Võ Tu Văn liếc mắt nhìn huynh trưởng của mình rồi nói: “Không phải đã nói với huynh rồi sao? Đừng nhắc tới chuyện của cha ở trước mặt mẹ, sẽ khiến mẹ thương tâm.”

“À, đúng... Ta lại quên mất.” Võ Đôn Nho ngượng ngùng vuốt vuốt mái tóc, nhưng lập tức mang vẻ mặt đau khổ nói: “Nhưng Tu Văn à, ta vẫn rất muốn biết chuyện của cha nha.”

Võ Tu Văn trầm nghĩ: ‘Không phải chỉ là một tên đàn ông thay lòng đổi dạ kiêu không có ý thức trách nhiệm sao, có gì để nhớ?!’ Nhưng dĩ nhiên y cũng hiểu được, trẻ con thường có cảm giác sùng bái đối với phụ thân, cho nên y chỉ mỉm cười nói: “Không phải bây giờ nương đang định dẫn chúng ta đi tìm sao? Đợi tìm được rồi sẽ biết thôi.”

Kỳ thật, đối với vị phụ thân Võ Tam Thông kia, Võ Đôn Nho đã gặp qua rất nhiều lần rồi, ngay cả võ công của hắn cũng có một chút là do Võ Tam Thông dạy cho. Trái lại, đại đa số thời gian của Võ Tu Văn đều là ở trên giường, cho nên số lần nhìn thấy Võ Tam Thông cũng không nhiều, chỉ thấy qua vài lần, nhưng vì không thích phụ thân này, cho nên dù Võ Tam Thông có trở về, Võ Tu Văn cũng không cùng vị phụ thân này tiếp xúc nhiều. Y chỉ có chút ấn tượng sơ sài với người kia, cảm tình hiển nhiên cũng không bằng Võ Đôn Nho, với Võ Đôn Nho yêu thích tập võ mà nói, Võ Tam Thông võ công cao cường chính là một đại anh hùng, dĩ nhiên là đối với ông ta sùng bái vô cùng.

“Mau ngủ đi.” Đối với bộ dạng hưng phấn của Võ Đôn Nho, Võ Tu Văn không biết nói cái gì hơn, mỗi cậu bé đều có một giấc mộng đại hiệp khi còn là thiếu niên, mà phụ thân gần như chính là vị đại anh hùng đó, cho nên, tuy không thích vị phụ thân này, Võ Tu Văn cũng không cố ý đi dả kích giấc mộng trong lòng Võ Đôn Nho.

Võ Đôn Nho nhìn đệ đệ xoay người lên giường, hắn cũng lên theo, chẳng qua tâm tình lại hưng phấn đến nỗi nhất thời ngủ không được, lăn qua lộn lại mãi đến nửa đêm mới thiếp đi. Đến khi giường bên kia không còn tiếng động nữa, Võ Tu Văn bên này mới trở mình, một đôi mắt đen láy lờ lờ tỏa sáng, không có một tia buồn ngủ nào. Y nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài là ánh trăng vô cùng xinh đẹp, ngay cả trong phòng cũng trải lên một tầng ánh sáng nhạt. Trong mắt Võ Tu Văn dần dần xuất hiện ánh nước, y có chút nhớ những người thân ở kiếp trước của mình.

Kiếp trước, Võ Tu Văn sinh ra trong một gia đình bình thường, ở trên còn có một anh trai. Bản thân sau khi tốt nghiệp đại học liền sống ở thành phố đó, chỉ là, không nghĩ tới chưa kịp kiếm tiền về hiếu thuận cha mẹ đã bị tai nạn chết đi mà đến thế giới này, ngay cả lần cuối cùng gặp cha mẹ mình cũng không có.

Hôm nay bị cảm xúc của Võ Đôn Nho làm chấn động, hơn nữa, là do hơn nửa đêm mà Võ Đôn Nho vẫn phát ra tiếng vang ảnh hưởng, lâu như vậy cũng không ngủ, nhìn ánh trăng bên ngoài, tưởng niệm bị đè nén trong lòng đã lâu liền như con sông vỡ đê mà tuôn trào không thể vãn hồi.

Mặc cho nước mắt lẳng lặng chảy xuôi theo gương mặt, từng hình ảnh kiếp trước vẫn lướt nhanh qua trí nhớ của y, hạnh phúc có, buồn bã có, đau khổ cũng có. Cuối cùng, khuôn mặt tươi cười của ba mẹ và anh trai hiện ra, Võ Tu Văn cũng nhin không được mà nở nụ cười. Bọn họ, có lẽ đều hi vọng mình hạnh phúc nhỉ?!

Buổi sáng tỉnh dậy, Võ Tu Văn bị mùi hương thảo dược quen thuộc đánh thức, y miễn cưỡng mở mắt ra, cảm giác đầu choáng váng nặng nề, cười khổ một tiếng, cái thân thể yếu ớt này, xem ra là do tối hôm qua nổi lòng dao động mà tạo thành hậu quả rồi. Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của mẫu thân và ca ca trước giường, y đành cười an ủi, dưới sự trợ giúp của ca ca, y nâng người dậy, tựa vào đầu giường, tay có chút vô lực bưng chén thuốc của mẫu thân uống, rồi nằm xuống mê man ngủ thiếp đi.

Võ Tam Nương đau lòng nhìn gương mặt tái nhợt của con, đứa nhỏ này, từ bé thân thể đã kém, hiện tại đã mười một tuổi mà trông cứ như đứa bé tám chín tuổi. Không biết có phải do thân thể không tốt hay không, mà từ nhỏ Văn nhi đã rất yên lặng, chưa bao giờ cùng trẻ con trong thôn chơi đùa, trên người cũng luôn sạch sẽ, ngay cả đứa con lớn của mình cũng bị thói quen này ảnh hưởng, nên hiểu chuyện hơn rất nhiều.

Sáng nay Nho nhi vội vã đến tìm mình, nói Văn nhi lại sinh bệnh. Bản thân cũng vội vàng chạy tới xem, đến nơi thì khiếp sợ khi nhìn thấy khuôn mặt của Văn nhi, kia rõ ràng là nước mắt. Nàng biết rất rõ, đứa con này của nàng từ lúc nhỏ cho tới nay, trên cơ bản nàng chưa từng thấy nó khóc, cho dù là khi uống thuốc đắng đi nữa, nó liền một hơi uống hết, mà không hề khóc rống; khi mới bắt đầu tập đi, do thân thể không tốt, thường xuyên bị té ngã, nhưng cũng không thấy nó khóc qua, đều tự mình đứng lên, nhìn nó như thế luôn làm cho mình đau lòng không thôi. Còn lần này, sao nó lại khóc, là vì chuyện ngày hôm qua sao?

“Nho nhi, nói cho mẹ biết, đêm qua sau khi trở về đã xảy ra chuyện gì?” Võ Tam Nương kéo Võ Đôn Nho đang đứng ở một bên qua, dịu dàng hỏi.

“Ngày hôm qua sau khi trở về, con hỏi đệ đệ vì sao không cho con hỏi chuyện của cha, đệ đệ nói nương sẽ thương tâm. Sau đó nói muốn đi ngủ.” Võ Đôn Nho lo lắng nhìn Võ Tu Văn trên giường, thành thành thật thật trả lời.

Võ Tam Nương ôm lấy con mình, vuốt đầu của hắn mà không nói gì. Văn nhi, có lẽ là nhớ cha...

Võ Tu Văn đang ngủ say nên không hay biết Võ Tam Nương cứ như vậy liền hiểu lầm y!

Cứ như vậy, đợi cho Võ Tu Văn uống thứ thuốc mình cảm thù kia thêm mấy ngày, thân thể tạm thời chuyển biến tốt đẹp, Võ Tam Nương mới thu dọn các thứ rồi mang theo hai huynh đệ Võ Đôn Nho và Võ Tu Văn xuất phát tới Lục gia trang.

Đương nhiên, ở trên đường đi Võ Tu Văn lại là người chịu khổ, ba người thuê một chiếc xe ngựa, nhưng phía sau xe ngựa cũng không có trang bị gì để chống chấn động, chao đảo làm sắc mặt Võ Tu Văn tái nhợt, cũng may ngồi không lâu thì Võ Tam Nương liền phát hiện tình huống không tốt của y, dọc theo đường đi đều ôm y, để y ngồi lên trên người mình. Võ Tu Văn có chút ngượng ngùng, nhưng thật sự là không chịu được loại xe ngựa này nữa, nếu như mình ngồi yên, không cần tới một nén nhang, ba người sẽ tìm được nơi nghỉ chân, để mình còn tiếp tục uống thuốc. Cho nên, cuối cùng Võ Tu Văn chỉ có thể tự thôi miên bản thân trong lòng: Mình là con nít, mình chỉ là con nít, mình là một thằng nhóc mới mười một tuổi, là thằng nhóc mười một tuổi trông như chín tuổi, đang ôm mình là mẫu thân, không có gì phải ngượng, không có gì phải ngượng...

Cứ như vậy, ước chừng ba ngày sau, rốt cuộc xe ngựa cũng dừng lại ở ven đường, Võ Tam Nương ôm Võ Tu Văn xuống xe. Mặc dù mấy ngày nay Võ Tu Văn đều được mẫu thân ôm vào lòng, nhưng vẫn có chút không khỏe. Mặc dù không phát sốt, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt, giờ phút này tay chân đều có phần vô lực. Võ Tam Nương cũng phát hiện tình huống của y, dĩ nhiên nàng biết Võ Tu Văn cần phải nghỉ ngơi ngay lập tức, bằng không chỉ sợ sẽ trở nên nghiêm trọng hơn.

“Nho nhi, theo sát mẹ.” Võ Tam Nương dặn dò Võ Đôn Nho bên cạnh, rồi ôm Võ Tu Văn đi thẳng về phía trước.

Dọc theo đường đi, Võ Tu Văn vì suy yếu mà luôn nhắm mắt, chỉ nghe được tiếng người ồn ào náo nhiệt dọc theo đường đi. Đợi đến khi cảm thấy bên người chậm rãi yên tĩnh lại, trong lòng y liền biết sắp đến nơi rồi.

Quả nhiên, không bao lâu sau y liền cảm thấy mẫu thân ngừng lại, bên tai truyền đến tiếng mẫu thân phân phó ca ca tiến lên gõ cửa, qua một lúc thì có người ra mở cửa, đến đây thì Võ Tu Văn liền mê man, không nghe được gì nữa.

Khi tỉnh lại lần nữa, trong phòng đã được đốt ngọn đèn mờ tối, Võ Tu Văn chống tay đứng dậy, mặc quần áo tử tế rồi rời giường đi đến bên cạnh bàn, tự rót cho mình một ly nước, từ từ uống.

“Két—” Cánh cửa bị đẩy ra, một trận gió đêm thổi vào. Võ Tu Văn ngẩng đầu nhìn ra cửa, trước cửa là mẫu thân và ca ca Võ Đôn Nho của y, bọn họ đã quay trở lại.

“Văn nhi, con tỉnh rồi, có chỗ nào không thoải mái không?” Võ Tam Nương thấy đứa nhỏ đã tỉnh, cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó dịu dàng hỏi.

“Con không sao. Mẹ, ca, hai người vừa đi đâu vậy?” Võ Tu Văn cười trả lời.

Võ Tam Nương cũng ngồi xuống, lúc này Võ Tu Văn mới phát hiện phía sau Võ Tam Nương là Võ Đôn Nho đang bưng trên tay một cái khay, bên trên là một chút thức ăn đơn giản, xem ra là cho mình đi.

“Văn nhi, đói bụng không? Ăn chút điểm tâm trước đi.” Võ Tam Nương đem thức ăn đặt trên bàn, nhẹ nhàng nói.

Dọc theo đường đi, Võ Tu Văn chưa được ăn thứ gì ngon, hiện tại đã ngủ một giấc, cũng có chút đói bụng, y cầm lấy chiếc đĩa, chậm rãi gấp thức ăn lên, bắt đầu dùng cơm.

Đợi Võ Tu Văn buông đĩa, rồi chờ Võ Tam Nương thu dọn bát đĩa xong, nàng mới đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nhìn hai huynh đệ nói: “Nho nhi, Văn nhi. Lần này tới Lục gia trang, chúng ta là dùng danh nghĩa tá túc mà đến, cho nên đừng gây sự, biết không?”

Võ Tu Văn và Võ Đôn Nho đều gật đầu, Võ Tu Văn cũng không nghĩ nhiều, tá túc là việc rất bình thường thôi, Võ Đôn Nho nhìn sắc mặt nghiêm túc của mẫu thân cũng không dám hỏi nhiều.

Võ Tam Nương thấy hai người đều gật đầu, vẻ mặt cũng nhu hòa hơn nhiều, hai đứa nhỏ đều hiểu chuyện, chỉ là chuyện phụ quân của mình...

Sắc trời đã tối, Võ Tam Nương cũng không ở lại lâu, hàn thuyên thêm vài câu liền trở về gian phòng của mình. Thấy Võ Tam Nương đi rồi, Võ Tu Văn mới nhìn ca ca của mình nói: “Lúc ta ngủ đã xảy ra chuyện gì?”

“Cũng không có gì phát sinh, chỉ là, cùng mẹ tá túc còn có một người gọi là A Căn, tất cả đều là do họ an bài, cơm chiều cũng là họ đưa tới.” Võ Đôn Nho nghĩ nghĩ nói.

Võ Tu Văn yên lặng gật gật đầu, không nói gì. Một đêm vô sự trôi qua.

Sáng hôm sau, sau khi tỉnh lại, Võ Tu Văn theo lệ thường đi ra sân, chậm rãi đánh một bộ quyền pháp, đây là Thái Cực quyền phiên bản đơn giản hóa ở hiện đại, có tác dụng dưỡng thân. Muốn hỏi y tại sao lại biết thì đó chỉ đơn giản là do bạn cùng phòng thời đại học vốn là một kẻ siêu cấp mê Kim Dung chỉ cho, hẳn đối với Thái Cực quyền vô cùng ham thích, qua bốn năm, mưa dầm thấm đất, mấy người cùng phòng khác đều biết.

Thân thể này bởi vì yếu ớt, cho nên căn bản không thể tu luyện võ công của Võ Tam Nương, khi Võ Tu Văn rơi vào đường cùng thì liền nhớ tới bộ quyền pháp này, sau đó mỗi ngày đều kiên trì luyện tập, trái lại thân thể khá hơn trước kia rất nhiều, về phần nội công gì đó thì không có biện pháp rồi, thấp kém vô cùng, về phần khinh công, cũng chỉ có thể nói là tạm được. Vốn lúc Võ Tu Văn biết mình có thể tập võ công còn thực sự rất hưng phấn, nghĩ rằng về sau có thể bước chân vào giang hồ, nhưng sau đó y đã bị những sự thật này đả kích, rồi y cũng chậm rãi tiếp nhận sự thật này, tốt xấu gì mình cũng biết rất nhiều kiến thức về võ công, về sau bồi dưỡng ra một đồ đệ cũng được, Võ Tu Văn âm thầm nghĩ.

Về phần Võ Đôn Nho và Võ Tam Nương, bọn họ đối với bộ quyền pháp này không có ý kiến gì, chỉ cho là Võ Tu Văn đang đánh đùa, cho nên cũng không nói gì thêm. Mà mỗi lần y tập võ, Võ Đôn Nho đều ở bên cạnh, đối với người đệ đệ này, hẳn rất thích, hẳn biết đệ đệ rất thông minh, nhưng thân thể lại không tốt, mà mẫu thân thường bảo hắn chăm sóc đệ đệ, cho nên hắn nhất định sẽ bảo hộ đệ đệ cho thật tốt, không cho bất luận kẻ nào khi dễ y.

Đánh quyền xong, Võ Tu Văn và Võ Đôn Nho liền đi đến phòng của Võ Tam Nương, ba người ăn điểm tâm xong, Võ Tam Nương cho hai đứa con tự do đi chơi, nói là mình có chuyện phải làm.

Võ Tu Văn và Võ Đôn Nho nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Võ Tam Nương, cũng không nói gì thêm. Hai người ra khỏi phòng, nhìn nhau, đều thấy được lo lắng trong mắt đối phương.

“Tu Văn, chúng ta đi đâu bây giờ?” Võ Đôn Nho im lặng nhìn đệ đệ.

“Muốn đi đâu thì đi thôi.” Võ Tu Văn nghĩ nghĩ, đối với nơi này, y không quen thuộc lắm, bắt quá kết cấu các gian phòng ở nơi này rất đẹp, không hổ là nhà giàu, đi xem một chút cũng được.

Võ Đôn Nho gật gù đầu, hai người một đường tiến lên, đi đến một cái sân khác, Võ Đôn Nho ngừng lại, Võ Tu Văn theo ánh mắt của hắn nhìn lại, phía trước, cách đó không xa có hai cô bé đang đứng, ước chừng khoảng chín tuổi, mi thanh mục tú, cực kỳ đáng yêu, mơ hồ đã nhìn ra vẻ xinh đẹp sau này của họ, giờ phút này hai cô bé kia đang tò mò nhìn hai huynh đệ họ.

“Các người là ai? Sao lại ở trong nhà ta?” Hai cô bé bước tới phía trước, một cô bé nhìn nhỏ hơn một chút lên tiếng hỏi.

“Chúng ta mới đến hôm qua, ở nhờ nhà hai người, đã quấy rầy rồi.” Võ Tu Văn mỉm cười nói.

Cô bé nhìn thấy nụ cười hòa nhã của Võ Tu Văn liền ngây ngốc một chút, có chút ngượng ngùng cười cười không nói gì. Phải biết rằng, bộ dạng hiện tại của Võ Tu Văn cũng là mi thanh mục tú, khí chất cũng bất đồng với trẻ con bình thường, giờ phút này lại tươi cười hòa nhã, cho nên cả người đều toát lên cỗ phong thái nho nhã.

“Ta tên là Trình Anh, còn đây là biểu muội của ta, Lục Vô Song. Các người gọi là gì?” Cô bé lớn hơn một chút ở bên cạnh phục hồi tinh thần cười nói.

Nụ cười trên mặt Võ Tu Văn hơi đông cứng một chút, trên mặt cũng hiện lên vẻ khiếp sợ, không nói gì. Võ Đôn Nho thấy Võ Tu Văn không nói gì đành phải trả lời: “Ta là Võ Đôn Nho, còn đây là đệ đệ của ta, Võ Tu Văn.”

Về mặt khiếp sợ của Võ Tu Văn chỉ là thoáng qua, y lập tức khôi phục thái độ bình thường, chỉ là trong lòng có điểm phức tạp. Nếu như trước kia biết mình tên là Võ Tu Văn, ca ca là Võ Đôn Nho, còn có mẫu thân là Võ Tam Nương và phụ thân là Võ Tam Thông, y có thể nghĩ đó chỉ là trùng hợp, nhưng hôm nay biết tên của hai cô bé này làm y có chút hoài nghi, có phải mình đã thật sự đến thế giới Thần Điều rồi không?

Kỳ thật trước kia y cũng từng hoài nghi qua, nhưng cũng không xác định được, bởi vì trong nguyên tác, thân thể của Võ Tu Văn rất tốt, đầu giống như vậy, cho nên y vẫn cho đó chỉ là trùng hợp thôi. Không nghĩ tới hôm nay lại nghe được hai cái tên này, điều này không khỏi buộc Võ Tu Văn đối mặt với sự thật, mình thật sự là Võ Tu Văn, loại nhân vật có cảm giác tồn tại cực thấp trong nguyên tác, võ công không được tốt thì thôi, mà nhân phẩm cũng không tốt đẹp gì, còn luận võ với huynh trưởng để tranh giành Quách Phù.

Võ Tu Văn nghĩ có lẽ do linh hồn y từ bên ngoài đến, cho nên thân thể này mới mắc nhiều bệnh như vậy, nhưng ca ca này của y thoát nhìn cũng rất tốt mà, sao giống với tên Võ Đôn Nho trong nguyên tác kia được? Tên này hoàn toàn không nghĩ đến là do bản thân y vô tri vô giác ảnh hưởng đến hắn, Võ Đôn Nho này đã sớm không còn như trong nguyên tác kia nữa rồi.

Có điều, tuy Võ Tu Văn chẳng ra gì, nhưng tốt xấu gì ở trong toàn câu chuyện kia vẫn sống rất tốt, hình như sau này chết trận ở Tương Dương, cho nên chỉ cần không tới Tương Dương là xong, đối với thành Tương Dương này, đối với cả Quách Tĩnh, Võ Tu Văn luôn cảm thấy bội phục. Nhưng đối với việc tử thủ Tương Dương, Võ Tu Văn không đồng ý điều đó, triều đình không điều lực lượng xuống, chỉ dựa vào một số ít võ lâm nhân sĩ như vậy, vẫn là không hay, hơn nữa cá nhân y cho rằng vẫn nên lưu lại Thanh Sơn.

Võ Tu Văn âm thầm quyết định, đời này phải rời xa chiến tranh, có lẽ sống yên ổn mới quan trọng. Tuy rằng loại ý nghĩ này có điểm ích kỷ, nhưng còn sống mới là điều quan trọng nhất, không phải sao?

“Hoa lăng tiêu trên kia thật đẹp.” Bên tai nghe được tiếng nói trong trẻo của Lục Vô Song, Võ Tu Văn từ trong suy nghĩ tỉnh lại, nhìn theo hướng tay nàng, trên bụi cây có đủ loại hoa đang nở rộ.

Thấy ba người kia không để ý đến mình, Võ Tu Văn nhẹ nhàng đi vào trong sân, y đang nhớ lại một chuyện rất quan trọng, một chuyện có thể làm y xác định được thế giới mình đang ở đến tột cùng có phải là thế giới Thần Điều hay không.

Y đi vào sân, rồi nhìn khắp bốn phía. Không có! Y lại đi vào đại sảnh, tiếp tục nhìn quanh, bỗng y sững sốt, trên tường rõ ràng xuất hiện ba hàng dấu tay, bên trên có hai cái, ở giữa có hai cái, phía dưới là năm cái, tổng cộng là chín cái, mỗi dấu tay đều đỏ sẫm như máu.

Võ Tu Văn ngơ ngác nhìn bức tường trước, một loại cảm giác không thật ập vào não y, mình, thật sự đã xuyên đến thế giới Thần Điều rồi sao?

2. Chương 2

“Á !”

Võ Tu Văn nghe được tiếng kêu sợ hãi, y quay đầu lại, liền giật mình. Trông thấy Lục Vô Song đang từ trên cây rơi xuống, mà phía dưới Võ Đôn Nho đã chuẩn bị sẵn để đón lấy cô bé, lúc này hai người đã té lăn trên mặt đất, chỉ nghe “rắc, rắc” hai tiếng, Võ Tu Văn liền biết xương đùi của Lục Vô Song đã bị gãy, mà đầu của Võ Đôn Nho cũng đập trúng bồn hoa bằng đá, máu tươi phun ra.

Võ Tu Văn vội vàng chạy tới, có chút ảo não nghĩ rằng sao mình lại quên mất chuyện Lục Vô Song sẽ bị gãy chân chứ, y chạy tới đỡ Võ Đôn Nho dậy, lấy thuốc mỡ trong người ra thoa lên vết thương của ca ca. Lúc này Trình Anh cũng ôm lấy Lục Vô Song kêu to: “Dượng ơi, dì ơi, mau đến đây!”

Ngay lập tức, một nam một nữ từ trong phòng bên cạnh lao ra, nam trông rất anh tuấn, còn nữ thì tú lệ, xem ra đây chính là chủ nhân của Lục gia trang. Hai người đi ra nhìn thấy hai đứa nhỏ bị thương, vội lao đến, ngay lúc đó, Võ Tam Nương ở sương phòng bên phải nghe được tiếng vang cũng nhanh chóng chạy ra, nhìn thấy tình huống của Lục Vô Song, nàng liền giúp Lục Vô Song nối xương đùi trước. Sau đó mới xoa y người lại xem thương tích của Võ Đôn Nho.

Võ Đôn Nho được Võ Tu Văn chăm sóc, nên miệng vết thương đã cầm máu, Võ Tam Nương thở dài nhẹ nhõm, rồi sờ đầu Võ Tu Văn, có chút vui mừng.

“Phu nhân là ai? Không biết hôm nay quang lâm hàn xá của tại hạ có điều gì chỉ giáo?” Lục Lập Đình thấy thủ pháp nối xương của Võ Tam Nương vô cùng gọn gàng linh hoạt, liền có chút hoài nghi.

Võ Tam Nương còn chưa kịp trả lời, chợt nghe trên nóc nhà truyền đến tiếng cười ha ha rồi một giọng nói của nữ nhân vang lên: “Sư phụ ta muốn lấy mạng của cả nhà họ Lục, ai không liên quan thì mau cút ra ngoài.”

Mọi người ngẩng đầu, thấy bên mái hiên có một nữ đạo sĩ trẻ tuổi đang đứng, ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, lưng đeo trường kiếm. Sau đó chuyện kể tiếp cứ y theo nguyên tác, đánh nhau, nữ đạo sĩ trẻ kia tháo chạy, mọi người trở lại đại sảnh.

Võ Tu Văn vẫn đứng yên lặng một bên nhìn mọi chuyện phát sinh, trước đó từ trong miệng Võ Tam Nương cũng biết rất rõ nhiều sự tình, y biết kế tiếp sẽ phát sinh thảm kịch, nhưng y không có năng lực thay đổi điều đó. Bỏ chạy? Dù sao chạy thế nào cũng không thoát.

Đối với Võ Tam Thông, Võ Tu Văn càng thêm khinh thường, ông ta như vậy mà có sở thích dưỡng nữ, tự mình nuôi lớn mấy tiểu cô nương, ghê tởm nhất là chuyện ông ta còn cả gan đi đào cả mộ phần của người ta lên nữa.

Võ Tu Văn đang suy nghĩ tiếp theo nên làm thế nào để mẫu thân mình tránh khỏi cái chết, thì trên nóc nhà bỗng nhiên có người kêu to: “Nho nhi, Văn nhi, tránh ra cho ta!”

Mọi người đều cả kinh, Võ Tu Văn cũng nghe ra đó là giọng nói của Võ Tam Thông, y chỉ thấy bóng người thoáng qua rồi hiện lên, mình đã cách mặt đất, khóe mắt liếc qua bóng dáng cũng cách mặt đất của ca ca, hoảng loạn trong lòng y giảm bớt đi rất nhiều.

“Này, ngươi muốn dẫn Nho nhi và Văn nhi đi đâu?” Phía sau truyền đến giọng nói lo lắng của Võ Tam Nương.

Võ Tam Thông hoàn toàn không để ý, một mạch chạy về phía trước, đến khi chạy vào trong một khu rừng mới dừng lại, rồi bỗng nhiên buông Võ Tu Văn xuống, ôm Võ Đôn Nho đi mất.

Võ Tu Văn không thích vị phụ thân này, cũng lười để ý tới ông ta, nên dù có chút bối rối, nhưng vẫn không nói gì, ngược lại Võ Đôn Nho nhìn thấy đệ đệ mình bị bỏ lại, sốt ruột hô to: “Văn nhi, Văn nhi. . . .”

Lúc này từ xa mới truyền đến một tiếng nói: “Người chờ ở đây, chốc nữa ta quay lại ôm người đi.”

Võ Tu Văn không thêm để ý, bây giờ là ban đêm, nhưng vì biết trước lúc này y sẽ không gặp chuyện gì nguy hiểm, nên cũng không lo lắng gì nhiều. Nhưng buổi tối trong rừng rất lạnh, nếu ở nơi này ngủ một đêm, cái thân thể này nhất định sẽ không chịu nổi.

Trời tối đen nên không thể nhìn rõ đường đi, Võ Tu Văn cũng không dám đi lung tung, rừng rậm vào buổi tối thật yên tĩnh, không có nhiều tiếng động lắng, chỉ có vài tiếng chim cú mèo lâu lâu vang lên ở xa xa, Võ Tu Văn không dám ngủ, chỉ có thể đi tới đi lui.

Thật vất vả chân trời mới xuất hiện tia sáng, Võ Tu Văn chậm rãi đi ra ngoài bìa rừng, lúc này liền nghe được trên đỉnh đầu truyền đến vài tiếng kêu trong trẻo, trong lòng y liền biết Quách Phù sắp xuất hiện. Y ngẩng đầu nhìn hai con chim ưng màu trắng to lớn đang bay lượn quanh bầu trời.

Võ Tu Văn nhìn vài lần rồi cúi đầu tiếp tục đi về phía trước, liền nghe được sau lưng truyền đến hai tiếng gọi khẽ. Võ Tu Văn làm như không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước, phía sau lại truyền đến giọng nói: “Nè, người đừng đi.”

Võ Tu Văn đành phải dừng lại, xoay người, bằng không y cũng không biết tiểu công chúa này sẽ làm ra chuyện gì nữa. Đúng vậy, trong nhận thức của Võ Tu Văn, tính tình của tiểu cô nương Quách Phù này hơi giống công chúa, điều ngoa hơn nhiều so với mẫu thân Hoàng Dung của nàng, nếu nói sự điều ngoa của Hoàng Dung mang theo chút đáng yêu, thì sự điều ngoa của Quách Phù có điểm của người không hiểu chuyện, dĩ nhiên là nàng ta cũng sẽ không gây ra lỗi lầm quá lớn, kỳ thật cả đời của Quách Phù trừ bỏ chém đứt tay Dương Quá ra, không có phạm phải sai lầm to lớn nào khác, cuối cùng chết trận cùng với phu quân Gia Luật Tề của mình ở Tương Dương, cũng không phá hủy một giai thoại.

Võ Tu Văn xoay người lại nhìn nàng, im lặng không nói gì.

Tiểu cô nương nhìn thấy Võ Tu Văn không nói gì, sững sốt một chút mới nói: “Người là ai? Tại sao lại ở đây?”

Võ Tu Văn mỉm cười hỏi lại: “Vậy còn người là ai? Tại sao lại ở chỗ này?”

Mặt Quách Phù đỏ lên, hiển nhiên là có chút tức giận vì Võ Tu Văn không trả lời nàng, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của Võ Tu Văn, nàng lại không tức giận nổi cơn như ngày thường, chỉ cắn cắn môi trả lời: “Ta là Quách Phù, còn người?”

“Võ Tu Văn.” Võ Tu Văn cười nói, Quách Phù này trông rất dễ nhìn, tuổi còn nhỏ đã có thể thấy được nàng ta là một mỹ nhân họa thủy rồi, so với tỷ muội Lục Vô Song và Trình Anh còn hơn một bậc, chỉ tiếc là tính cách không tốt lắm, Võ Tu Văn đối với loại cô nương này luôn kính trọng nhưng không gần gũi.

“Người ở nơi này làm gì?” Quách Phù tò mò hỏi.

Võ Tu Văn mỉm cười, lảng sang chuyện khác: “Muốn đi cùng không?” Trong lòng Võ Tu Văn biết bên người Quách Phù có đại điều bảo hộ, đi theo nàng cũng an toàn hơn nhiều, nên liền hỏi như vậy.

“Được!” Tiểu cô nương Quách Phù rất có hảo cảm với Võ Tu Văn, vừa nghe được lời của y, nhân tình sáng lên, đem lời dằn dò của Đại công công kêu mình chờ ở đây cũng quên mất không còn một chữ, đi theo Võ Tu Văn tiến tới phía trước.

Lúc này sắc trời đã sáng lên, đường đi trong rừng cũng rõ ràng hơn, cả hai đi thẳng một mạch về phía trước, đến khi ra khỏi cánh rừng, thì vừa đi vừa hỏi đường, cứ như vậy mà đi tới trước cổng Lục gia trang, Võ Tu Văn nhìn thấy khói đen bay lên từ Lục gia trang, một tràng lửa nóng rực dị thường.

Trong lòng Võ Tu Văn liền biết mình đã tới chậm, Quách Phù ở phía sau nhìn thấy sắc mặt khó coi của Võ Tu Văn, cũng không dám hỏi nhiều, đi theo phía sau.

Võ Tu Văn nhớ trong nguyên tác hình như Dương Quá sẽ xuất hiện tại một cái lò nung, theo như y nhớ thì lúc đó vợ chồng Võ Tam Nương hẳn là không có việc gì, nhưng điểm mấu chốt bây giờ là, chính mình cũng không biết cái lò nung kia ở đâu, nên làm gì bây giờ?

Quách Phù ở bên cạnh nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt Võ Tu Văn, liền biết y và người nhà này có chút quan hệ, mặc dù nàng có chút điều ngoa, nhưng rất thích Võ Tu Văn, không muốn làm y tức giận, cho nên cũng không dám hỏi nhiều.

Võ Tu Văn nghĩ một hồi cũng không nghĩ ra, đành phải hỏi thăm mấy người qua đường xem gần đây có cái lò nung nào không, sau khi hỏi rất nhiều người rồi cuộc y cũng có được một đáp án rất mơ hồ, Võ Tu Văn nói cảm tạ rồi vội vàng đi về hướng người qua đường kia chỉ, lúc này đã là buổi trưa, từ sáng đến giờ Võ Tu Văn vẫn chưa ăn gì, hơn nữa tối hôm qua phải ở trong rừng đợi cả đêm, sắc mặt cũng tái nhợt, nhưng bởi vì trong lòng lo lắng, nên vẫn cố chịu đựng. Mà Quách Phù bên cạnh nhìn thấy bộ dạng này của y, biết y không thoải mái, từ trong người lấy ra một cái bình nhỏ, thật cẩn thận đổ ra một viên gì đó tròn tròn, đưa cho Võ Tu Văn, nói: “Cho người nè, cái này gọi là Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn, của nương ta cho ta đó.”

Võ Tu Văn tiếp nhận rồi ăn vào, liền cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, sau đó liền nhận định Quách Phù này không điều ngoa như trong nguyên tác, là một người rất tốt. Kỳ thật, y đã sai lầm, từ khi sinh ra cho tới nay, Quách Phù luôn được Hoàng Dung chiều chuộng, cho dù Quách Tĩnh muốn dạy dỗ, cũng bị Hoàng Dung ngăn cản, hơn nữa Quách Tĩnh cũng thích đứa con gái này, lâu ngày liền dưỡng thành tình tình điều ngoa này của Quách Phù. Hôm nay là ngoại lệ, nếu bị Quách Tĩnh và Hoàng Dung nhìn thấy một Quách Phù thế này, sẽ phải giật nảy người cho coi.

Hai người đi đến lò nung cũ nát kia, trên đường đến đây còn đi lạc mấy lần, hơn nữa hai người tuổi còn nhỏ, khinh công của Võ Tu Văn cũng không tốt lắm, cho nên đến được nơi cũng hao tốn rất nhiều thời gian.

Võ Tu Văn nghe thấy tiếng động, biết có chuyện không hay, nhưng vẫn ôm một tia hy vọng, tiến lên phía trước nhìn thử, về mặt của y liền biến đổi, ngây ngốc mà nhìn cảnh tượng phía trước. Quách Phù nhìn theo ánh mắt của y.

P phía trước là một người phụ nữ nằm trên mặt đất, mặt bị thâm đen một mảng, rất dễ để nhận ra việc nàng bị trúng độc, bên cạnh còn có một cậu trai đang quỳ gối mà khóc. Ngoài ra còn có một lão nhân chống thiết quả bước đi khắp khiên, hai hàng tóc mai trắng như sương, dáng vẻ tiêu tụy, hai mắt trắng dã, hẳn là một người mù. Kia không phải là Đại công công của mình sao?!

Quách Phù cao hứng tiến lên kêu to: “Đại công công, thì ra người ở đây.” Nàng tiến lên khoác tay ông.

Võ Tu Văn từ từ tiến lên, đến bên cạnh cậu bé đang quỳ kia, cũng chính là Võ Đôn Nho, nhìn Võ Tam Nương nằm trên mặt đất. Nước mắt từ từ rơi xuống, mình vẫn đến chậm sao? Đúng là cái gì cũng không thể thay đổi sao?

“Văn nhi, mẹ mất rồi...” Võ Đôn Nho nhìn thấy đệ đệ trở về, liền ‘oa’ một tiếng khóc lớn.

Võ Tu Văn không nói gì, những khó chịu dọc đường vào thời khắc này rốt cuộc cùng nhau bộc phát, y liền hôn mê bất tỉnh. Võ Đôn Nho kích động ôm lấy đệ đệ, nhìn gương mặt tái nhợt của y, hẳn không biết nên làm như thế nào cho phải.

“Đại công công, y xỉu rồi, người mau cứu y đi.” Quách Phù nhìn thấy Võ Tu Văn hôn mê bất tỉnh, khẩn trương lắc lắc cánh tay của Kha Trấn Ác.

Kha Trấn Ác bắt lấy cổ tay của Võ Tu Văn, trầm giọng nói: “Nó có thể chết suy nhược, tâm thần lại bị kích thích nên mới tạm thời ngất đi, trước đó hẳn là nó đã uống thuốc, cho nên nghỉ ngơi một lúc là ổn.”

Võ Đôn Nho thở dài nhẹ nhõm, ôm lấy Võ Tu Văn rồi nhìn Võ Tam Nương, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống.

“Là con đã cho Võ Tu Văn một viên Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn.” Quách Phù nói.

Kha Trấn Ác có chút giật mình khi nghe Quách Phù nói mình đem Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn cho Võ Tu Văn uống, bất quá đây cũng là một chuyện tốt, cho nên ông cũng không nói gì thêm.

Lúc này, từ phía bên kia, một nam một nữ đi đến, nam nhân mày rậm mắt to, ngực rộng lưng thẳng, chừng ba mươi tuổi, trên mặt có rìa mép. Nữ thì ước chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, dung mạo xinh đẹp, có đôi mắt cực kỳ nhạy bén.

Quách Phù vừa thấy hai người kia liền vui vẻ reo lên: “Cha, mẹ.”

Thì ra hai người này chính là vợ chồng Quách Tĩnh và Hoàng Dung, Quách Tĩnh và Hoàng Dung nhìn thấy ái nữ của mình cũng rất cao hứng, sau khi thấy tình huống nơi đây thì hỏi Kha Trấn Ác: “Sư phụ, đã xảy ra chuyện gì?”

Kha Trần Ác mở miệng, chậm rãi kể lại hết thảy mọi chuyện cho họ nghe. Giống như nguyên tác, Lý Mạc Sầu đánh tới, mọi người ngăn cản không nổi, trốn đến lò nung này, lại không nghĩ tới Lý Mạc Sầu sẽ đuổi theo, mọi người chung quy ngăn cản không nổi, nên vợ chồng Lục gia bỏ mạng trong lò nung, hai tỷ muội Lục Vô Song cũng bị Lý Mạc Sầu bắt đi, chẳng rõ tung tích. Mà Vô Tam Nương vì hút chất độc cho Vô Tam Thông nên chết, Vô Tam Thông thì thần chí không rõ rồi đi.

Trừ Vô Tu Văn vì gặp được Quách Phù rồi cùng nàng về trễ ra, những cái khác đều giống y như nguyên tác, hai vợ chồng Quách Tĩnh cũng tìm tới nơi này.

“Đứa nhỏ đáng thương, Dung nhi, chúng ta dẫn hai đứa nó tới Đào Hoa Đảo đi.” Quách Tĩnh thở dài, nhìn Vô Đôn Nho vẫn đang ôm Vô Tu Văn khóc, nói.

Hoàng Dung gật đầu đồng ý, đi lên phía trước, ngồi xổm xuống nhìn Vô Đôn Nho nói: “Cậu bé, con muốn theo chúng ta đến Đào Hoa Đảo không?”

Vô Đôn Nho nhìn khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Hoàng Dung, gật đầu.

3. Chương 3

Khi Vô Tu Văn tỉnh lại thì cảm giác mình đang nằm ở một nơi chao đảo, y mở mắt, liền nhận ra mình đang ở trên một con thuyền, y chống tay ngồi dậy, Vô Đôn Nho luôn ngồi bên cạnh thấy đệ đệ mình tỉnh lại, liền chạy tới hỏi: “Văn nhi, đệ sao rồi?”

“Ta không sao.” Vô Tu Văn nở nụ cười.

Vô Tu Văn ngồi dậy, phát hiện bên trong khoang thuyền còn có một người khác, đó là một thiếu niên khoảng mười ba mười bốn tuổi, khi thấy y nhìn sang, hắn cũng quay qua nhìn y. Vô Tu Văn liền biết đây là Dương Quá, y khẽ nhướn miệng cười. Dương Quá ở đối diện thấy thế cũng hơi sững sốt, sau đó quay đầu đi. Vô Tu Văn cũng không để ý lắm, đối với Dương Quá này, y chỉ có thương tiếc.

Số mệnh của thiếu niên này thật là khổ, mồ côi cha từ trong bụng mẹ, mẫu thân lại mất sớm, một thân một mình sống được đến giờ này là nhờ trộm cắp, lừa gạt ở khu lò nung, sau khi đến Đào Hoa Đảo cũng không sống yên được ngày nào, Hoàng Dung không thích hắn, cả ngày chỉ bảo hắn đọc sách, Dương Quá muốn học võ công nhưng nàng lại không cho phép, chỉ có thể vụng trộm luyện võ công của nghĩa phụ, nhưng cuối cùng vẫn bị phát hiện, còn bị quăng đến Toàn Chân giáo ở Chung Nam Sơn. Đáng tiếc là ở đó hắn cũng không học được gì nhiều, sau đó chạy tới Cổ Mộ, mới gặp được Tôn bà bà, không nghĩ tới Tôn bà bà cũng mất sớm, cuối cùng chỉ có thể cùng Tiểu Long Nữ sống trong Cổ Mộ, nhưng không ngờ ngay cả Tiểu Long Nữ mình thích cũng bị Doãn Chí Bình cưỡng bức, sau đó liền chia lìa, chuyện xui xẻo liên tiếp phát sinh, cuối cùng còn bị Quách Phù chém đứt một cánh tay, chia lỵ suốt mười sáu năm mới được gặp lại cô cô của mình, cuối cùng lại trở về Cổ Mộ sống.

Lúc đầu khi xem nguyên tác, Vô Tu Văn đã cảm thấy vận mệnh của Dương Quá có phần lận đận quá mức, giờ phút này, nhìn thấy người thật việc thật ngay trước mặt mình, dĩ nhiên là tươi cười mang theo thiện ý rồi.

“Ca, có gì ăn không?” Vô Tu Văn hỏi Vô Đôn Nho.

“Có, ta đi lấy, đệ chờ một chút.” Vô Đôn Nho đứng dậy đi ra ngoài.

Bên trong khoang thuyền liền trở nên yên tĩnh, Vô Tu Văn nhìn Dương Quá, hiện tại Dương Quá có chút gầy yếu, chắc là mới được Quách Tĩnh mang về không lâu, Vô Tu Văn nhìn gương mặt vàng vọt có chút suy dinh dưỡng của Dương Quá, suy tư không biết mở miệng thế nào.

“Vô Tu Văn, người tỉnh rồi!” Tầm mành trong khoang thuyền bị xóc lên, Quách Phù chạy vào, chắc là lúc này nhìn thấy Vô Đôn Nho đi ra nên biết y đã tỉnh, đi theo phía sau là vợ chồng Quách Tĩnh và Hoàng Dung.

Võ Tu Văn gật đầu cười, nhìn một nam một nữ đằng sau, biết rõ đây là vợ chồng Quách Tĩnh và Hoàng Dung, nên đứng dậy nói: "Quách bá bá, Quách bá mẫu."

Quách Tĩnh gật gật đầu, trong mắt Hoàng Dung hiện lên một tia ngạc nhiên, trong lòng cảm thán: "Con nhà họ Võ thật thông minh!"

"Con cảm thấy thế nào rồi?" Hoàng Dung hỏi.

"Đã không sao rồi, cảm ơn Quách bá mẫu." Võ Tu Văn vội trả lời.

"Ngồi xuống đi." Quách Tĩnh khoát tay bảo.

Võ Tu Văn ngồi xuống, tựa người vào vách khoang thuyền, trên mặt vẫn mang nụ cười mỉm, khiến cho người khác nhìn vào liền không tự chủ được mà cảm thấy thoải mái.

Dương Quá ở một bên len lén nhìn qua, nhìn thấy nụ cười dịu dàng trên mặt y, liền ngây ra. Nhớ tới vừa rồi y cũng cười với mình, đáy lòng hắn liền rung động. Từ sau khi mẫu thân mất, mỗi ngày hắn đều phải trộm cắp, lừa gạt để sống qua ngày, ai nhìn thấy hắn đều không có sắc mặt tốt, hờ một tí là quyền đâm cước đá, mặc dù phần lớn hắn đều dựa vào chút thông minh của mình mà né tránh, nhưng có đôi khi vẫn tránh không được mà phải chịu khổ. Cho dù lần này gặp được Quách bá bá và Quách bá mẫu, nhưng từ nhỏ hắn đã biết nhìn sắc mặt người khác, hắn vẫn cảm phát hiện Quách bá mẫu thật sự không thích mình cho lắm, mà Quách Phù kia, vừa gặp đã gọi mình là thằng bán thịt, còn Quách bá bá tuy thật sự thích mình, nhưng vợ và con gái ông ta không thích mình thì cũng chẳng đáng tin.

Từ lúc lên thuyền đến giờ, Dương Quá rất ít nói, hắn cũng chú ý tới Võ Tu Văn đang nằm nơi kia, nhưng cũng không phải đặc biệt để ý, về phần Võ Đôn Nho, tâm tình hắn không tốt, chỉ lo chăm đệ đệ mà không nói gì, hiển nhiên Dương Quá sẽ không chủ động đi bắt chuyện.

Vừa rồi khi Võ Tu Văn tỉnh lại, Dương Quá cảm giác được ánh mắt của Võ Tu Văn đang nhìn mình, nên hắn nhìn lại. Không nghĩ tới lại thấy được nụ cười trên mặt Võ Tu Văn, một nụ cười đơn thuần mang theo thiện ý. Dương Quá không biết mình chưa được nhìn thấy nụ cười như vậy đã bao lâu rồi, nhất thời có chút ngây dại, nhưng lại không biết phản ứng thế nào, đành phải quay đầu đi, thật lâu sau đó vẫn chưa thể bình tĩnh lại, đáng cười kia không ngừng hiện lên trong đầu hắn.

Mãi đến khi Quách Phù tiến vào, nhìn thấy tiểu cô nương kia tự nhiên bỏ nhào vào người Võ Tu Văn, Dương Quá bất giác có chút hâm mộ nòng, có thể tự nhiên tiếp cận cậu bé kia như vậy.

"Tu Văn, thân thể con không tốt, có thể ngồi thuyền không?" Hoàng Dung vẫn rất chu đáo, liền nhìn ra sắc mặt Võ Tu Văn có chỗ không tốt.

"Con hơi choáng đầu một chút." Võ Tu Văn trả lời, đời này y chưa ngồi thuyền bao giờ, lắc lư chao đảo khiến y có hơi choáng.

Quách Phù lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của y, Hoàng Dung đứng bên cạnh thấy con gái mình như vậy liền lấp bắp kinh hãi, con bé này từ nhỏ đã điêu ngoa, đây là lần đầu tiên thấy nó tốt với bạn cùng lứa như vậy!

"Bị choáng sao? Dung nhi, có biện pháp nào không?" Quách Tĩnh nhìn sắc mặt tái nhợt của Võ Tu Văn, không biết biện pháp nào, nhớ tới thể tử của mình xưa nay rất thông minh, liền quay sang hỏi Hoàng Dung.

"Thật ra cái này không có thuốc nào trị được hết, để ai đó ôm nó, như vậy sẽ giảm bớt cảm giác đau đớn này." Hoàng Dung nghĩ nghĩ nói.

"Để ta ôm nó cho." Quách Tĩnh cười nói.

"Không cần đâu, Quách bá bá." Võ Tu Văn vội vàng cự tuyệt, giỡn sao, để mẫu thân ôm mình còn chưa tính, còn để một người xa lạ như Quách Tĩnh ôm, như thế nào được.

"Quách bá bá, để con." Võ Đôn Nho bưng thức ăn vào, nghe Võ Tu Văn cự tuyệt, hắn liền biết đệ đệ Võ Tu Văn của mình luôn có chút bực bội đối với người lạ, huống chi là bị ôm.

Võ Tu Văn không tiếp tục cự tuyệt, vừa rồi nếu Võ Đôn Nho không tiếp lời, nhìn vẻ mặt của Quách Tĩnh chắc chắn sẽ kiên trì muốn ôm mình, nhớ tới tính cố chấp của Quách Tĩnh trong nguyên tác, Võ Tu Văn cảm thấy vẫn là để Võ Đôn Nho ôm mình thì tốt hơn.

Quách Tĩnh nghe Võ Đôn Nho nói thế, cũng không phản đối, chỉ cười nói: “Được rồi, khi nào con mệt thì gọi ta.” Rồi hắn xoay người ra ngoài với Hoàng Dung.

Võ Đôn Nho gật gật đầu, kéo cái bàn trong khoang thuyền qua, đặt thức ăn lên trên. Võ Tu Văn cười cười với ca ca, mặc dù trong người không thoải mái lắm, nhưng cũng có chút đói, liền bắt đầu ăn vài món. Kỳ thật cũng chỉ có một ít bánh bao, một đĩa rau dưa mà thôi.

“Võ Tu Văn, ăn ngon không?” Quách Phù ngồi bên cạnh nhìn động tác chuyên chú của Võ Tu Văn, nhin không được mở miệng hỏi.

“Tạm được, người có muốn ăn không?” Võ Tu Văn ngẩng đầu cười nói.

“Vây, ta sẽ ăn một chút.” Quách Phù nhìn Võ Tu Văn mỉm cười, nghĩ nghĩ một chút rồi gấp một món cách đây không xa.

Võ Tu Văn cười cười không nói gì, ánh mắt ném về phía Dương Quá, y cầm lấy một cái bánh bao đi đến bên cạnh hắn rồi ngồi xuống.

“Ta gọi là Võ Tu Văn, còn người?” Y mỉm cười hỏi.

“Dương Quá.” Khi Võ Tu Văn vừa đi về hướng này, Dương Quá đã chú ý tới, không biết y muốn làm cái gì, nhưng trong lòng vẫn có chút chờ mong.

“Cho người.” Võ Tu Văn cầm cái bánh bao trong tay đưa cho hắn.

Dương Quá kinh ngạc nhìn y, tiếp nhận bánh bao trong tay y, rồi yên lặng bắt đầu ăn, kỳ thật hiện tại hắn cũng không đói lắm, nhưng vẫn cảm thấy bánh bao trong tay lúc này thật sự là món ngon nhất mà hắn từng ăn.

“Võ Tu Văn, sao người lại đem bánh bao cho tên ăn mày kia ăn?” Tiểu cô nương Quách Phù nhìn thấy Võ Tu Văn bỏ rơi mình mà đi đến bên cạnh Dương Quá, vốn đã có chút không vui, bây giờ nhìn thấy bánh bao nằm trong tay Dương Quá, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, mất hứng nói.

Võ Tu Văn nghe thấy thế, theo phản xạ nhìn qua Dương Quá, thấy hắn khựng lại, y cầm lấy tay hắn, cảm giác thân thể hắn đã cứng lại, rồi nhìn Quách Phù nói rõ ràng từng chữ từng chữ một: “Dương Quá không phải là tên ăn mày.”

Dương Quá kinh ngạc nhìn Võ Tu Văn, nếu bình thường Quách Phù nói hắn như thế, hắn nhất định sẽ phản kích, nhưng hiện tại có Võ Tu Văn bên cạnh, hắn nghe được lời này, điều đầu tiên hắn cảm thấy không phải là tức giận, mà là nghĩ, Võ Tu Văn có thể vì thế mà ghét hắn hay không, cho nên thân thể mới nhất thời cứng ngắc. Hiện tại nghe thấy Võ Tu Văn nói giúp hắn, trong lòng liền rất cao hứng, ngược lại cảm thấy phải cảm tạ Quách Phù đã mắng hắn.

Quách Phù nghe Võ Tu Văn nói thế, còn nắm tay Dương Quá, trong lòng liền tức giận, hừ một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Võ Tu Văn quay đầu lại cười cười với Dương Quá, rồi thu tay lại, cúi đầu tiếp tục ăn. Thầm nghĩ, về sau Dương Quá này có thể sẽ trở thành Thần Điều đại hiệp, hiện tại cần phải gây dựng tốt quan hệ, về sau sẽ không sợ bị người khác bắt nạt.

Sau khi Võ Tu Văn thu tay, Dương Quá cảm thấy có chút mất mát, nhìn bàn tay vừa được Võ Tu Văn nắm, hắn chậm rãi siết chặt lại, trong mắt hiện lên một tia sáng kỳ lạ.

Nhưng Võ Đôn Nho ở bên cạnh lại giật mình, trừng lớn mắt, hắn rất hiểu đệ đệ này của mình, tuy vẫn luôn mang theo nụ cười, nhưng lại không thích đụng chạm người khác, hiện tại cư nhiên chủ động đi nói chuyện với Dương Quá, còn nắm tay hắn, làm sao không khiến hắn giật mình cho được!

Sau khi ra khỏi khoang thuyền, Quách Phù liền tức giận đá mạn thuyền. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Võ Tu Văn, nàng liền thích cậu bé thanh tú này, cảm thấy y rất an tĩnh, lại thông minh, trên người còn có một loại khí chất hấp dẫn người khác, khiến cho nàng nhin không được muốn thân cận, muốn nhìn thấy nụ cười của y. Nhưng vừa rồi y lại vì tên Dương Quá kia mà đối xử với nàng như vậy, đáng ghét, thật là đáng ghét mà... Đều là tại tên Dương Quá kia, tiểu cô nương Quách Phù quyết định càng ghét Dương Quá hơn.

Hoàng Dung này giờ vẫn đứng bên cạnh nhìn, đột nhiên đi tới, vuốt đầu Quách Phù hỏi: “Phù nhi, làm sao vậy? Ai chọc giận con à?”

Quách Phù tựa vào lòng mẫu thân làm nũng nói: “Còn không phải tên Dương Quá kia sao, con ghét nó. Mẹ, tại sao phải dẫn nó tới Đào Hoa Đảo của chúng ta?”

Hoàng Dung vuốt đầu con gái, nghe được cái tên Dương Quá, trong mắt hiện lên vẻ không vui, trả lời: “Cha con và cha của Dương Quá là huynh đệ kết nghĩa, hiện tại thấy Dương Quá như vậy, cha con nhất định muốn mang nó về.”

Quách Phù nghĩ đến tính tình của phụ thân, không nói gì, nhưng vẫn bĩu môi cho thấy mình mất hứng.

Bên trong khoang thuyền, Võ Tu Văn miễn cưỡng mới ăn được một chút, lại bị con thuyền lay động lắc lư làm khó chịu, y trở lại giường nằm xuống. Võ Đôn Nho nhìn thấy động tác của y, vội vàng ôm lấy y nói: “Văn nhi, để ta ôm ngươi.” Còn thuận tiện đem chăn đắp lên người Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn vốn đang mê man, hơn nữa, mặc dù đã mười một tuổi, nhưng do trường kỳ sinh bệnh, y lớn lên trông cứ như đứa trẻ tám chín tuổi. Mà Võ Đôn Nho lại luyện võ từ nhỏ, cơ thể rắn chắc cao to, ôm lấy Võ Tu Văn không tốn chút sức lực nào.

Đến khi được đắp chăn, Võ Tu Văn mới bắt đầu giấy dựa. “Không cần, ca ca, huynh đi ngủ đi.”

“Văn nhi ngoan, đệ không thoải mái, cứ để ta ôm đệ.” Võ Đôn Nho vỗ vỗ lưng Võ Tu Văn, nhẹ nhàng nói.

Võ Tu Văn cứng người, lại bị Võ Đôn Nho kéo vào lòng mình, y không dám động. Võ Đôn Nho đặt y vào lòng, để y thoải mái hơn, Võ Tu Văn suy nghĩ một tí, không tiếp tục giấy giữa nữa, còn không biết phải đi bao lâu nữa mới đến nơi, nằm trong lòng đại ca của mình, cũng không phải không thể.

Tựa vào thịt người không giống như tựa vào nệm, thoải mái hơn, độ lắc lư cũng giảm đi rất nhiều. Võ Tu Văn thả lỏng thân thể, rất nhanh thiếp đi.

Dương Quá nhìn Võ Tu Văn nhắm mắt lại ngủ, ánh sáng từ bên ngoài rọi vào khoang thuyền, làm hắc có thể nhìn thấy rõ gương mặt trắng nõn, trơn nhẵn, ngay cả lỗ chân lông đều nhìn không thấy của y, lông mi của y dài lại rũ xuống, giăng lên tầng tầng bóng mờ, làm cho người ta có một loại xúc động muốn chạm vào, đôi môi có chút tái nhợt, đôi mày hơi nhíu làm người khác biết y đang rất khó chịu. Dương Quá cảm thấy rầu rĩ trong lòng, rồi ngơ ngác nhìn Võ Tu Văn, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Qua một hồi lâu, Võ Đôn Nho đặt Võ Tu Văn xuống giường, đứng dậy đi ra ngoài. Khi hắc vừa rời khỏi, Dương Quá đã đứng dậy đi đến bên cạnh Võ Tu Văn rồi ngồi xổm xuống nhìn y, nhận thấy dường như vì thân thuyền lay động mạnh mà y nhíu mày, có dấu hiệu muốn tỉnh lại, do dự một chút rồi nhẹ nhàng ôm lấy y.

Dương Quá ngồi đó, thật cẩn thận ôm Võ Tu Văn, Võ Tu Văn có lẽ cảm thấy thoải mái, tự di động thân thể, chui vào trong lòng Dương Quá tìm vị trí tốt mà ngủ say.

Thân thể Dương Quá cứng ngắc, cho đến khi Võ Tu Văn dừng lại động tác của mình mới nhẹ nhàng thở ra, hắc cúi đầu nhìn Võ Tu Văn đang ngủ, trên mặt hiện lên nụ cười, rồi nắm chặt tay.

Khi Võ Đôn Nho quay trở lại bên trong khoang thuyền, nhìn thấy cảnh tượng này liền nhất thời cảm thấy có chút cổ quái trong lòng. Nhưng hắc cũng không nghĩ nhiều, cười nói: “Dương Quá, sao ngươi lại ôm đệ đệ của ta?”

“Ta thấy y nằm ở trên giường không thoải mái, liền bế lên.” Dương Quá mặt không chút thay đổi nói.

“Ồ, vậy cảm ơn ngươi, vẫn nên để ta ôm cho.” Võ Đôn Nho giang tay, ý bảo Dương Quá đưa y cho mình.

Dương Quá tránh tay hắc, nói: “Không cần, cứ để ta ôm là được.”

Võ Đôn Nho hơi sững sốt, mình chỉ ra ngoài giải quyết nỗi buồn một tí, trở về liền bị người khác cướp mất đệ đệ, bất quá nhìn thấy Dương Quá mặt không chút thay đổi, hắc bĩu môi không nói gì.

4. Chương 4

Võ Tu Văn mơ mơ màng màng mở mắt, y nhìn khuôn mặt trước mặt, đầu óc có chút mơ hồ không rõ đây là đâu. Dương Quá nhìn Võ Tu Văn đang nằm trong lòng, đôi mắt mở to đầy sương mù, trên mặt hiện lên ý cười, thật là... đáng yêu quá mà.

Một lúc lâu sau Võ Tu Văn mới kịp phản ứng nhận ra gương mặt trước mặt không phải là ca ca của mình, mà là tiểu tử Dương Quá. Võ Tu Văn quay đầu, nhìn thấy ca ca ngồi ở bên cạnh nhìn mình. Võ Đôn Nho thấy Võ Tu Văn nhìn sang, trên mặt hiện lên chút bất đắc dĩ, tiểu tử Dương Quá kia ôm đệ đệ mình lâu như vậy cũng không chịu buông tay, mình không có cách nào khác nha, cũng không thể chém nó được.

Võ Tu Văn lườm ca ca mình một cái, rồi ngẩng đầu nhìn Dương Quá: “Cho ta xuống đi.”

Dương Quá chậm rãi ôm Võ Tu Văn đặt sang bên cạnh, trong mắt hiện lên một tia không nỡ. Sau khi đã ngồi vững, Võ Tu Văn liền nhìn Dương Quá, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười nói: “Dương Quá, tay có tê không? Có mỏi không?”

Dương Quá vươn tay nói: “Có hơi mỏi.”

Võ Tu Văn thấy trong mắt Dương Quá có chút chờ mong, trong lòng liền thở dài, kéo tay hắn qua rồi bảo: “Để ta giúp ngươi xoa một chút.” Không biết người ta ôm mình bao lâu rồi, xoa một tí coi như là thù lao đi, Võ Tu Văn thầm nghĩ. Vừa xoa vừa nghĩ, hình như Dương Quá này không giống trong nguyên tác lắm, trong nguyên tác, Dương Quá luôn là người dẻo mồm dẻo miệng mà ta?! Kỳ thật là y đã nhầm, từ nhỏ Dương Quá cũng không phải là người dẻo mồm dẻo miệng, chỉ là, ở lâu trong con phố đó, sẽ tránh không được mà có lúc phải dùng đến loại kỹ năng này. Lúc này, vì rất yêu thích Võ Tu Văn, nên hành vi và ngôn từ của hắn dĩ nhiên là không dùng cái loại thái độ đó rồi.

Mắt Dương Quá lấp lánh nhìn Võ Tu Văn đang lấy tay xoa bóp cánh tay mình, trong lòng chỉ cảm thấy ngọt như mật, kiềm không được nở nụ cười.

Võ Đôn Nho ngồi kế bên thấy Võ Tu Văn giúp Dương Quá xoa bóp, liền giật mình, trừng to hai mắt nhìn đệ đệ của mình, cho dù Dương Quá đã ôm đệ ấy cả buổi, nhưng cũng không cần thiết phải giúp nó xoa tay như vậy chứ. Sự thật là do Võ Tu Văn luôn cho rằng cả đời của Dương Quá đều phải chịu khổ, hơn nữa, về sau hắn sẽ có võ công rất cao cường, cho nên không tự giác liền đối xử với hắn tốt hơn những người khác.

Một lúc sau, Dương Quá thấy trên mặt Võ Tu Văn đã dần dần tắt mờ hơi, mới kéo tay Võ Tu Văn ra, nói: “Chúng ta ra ngoài một chút đi.”

Võ Tu Văn có hơi mệt, nên gật gật đầu đồng ý, y vừa đứng lên thì thấy ánh mắt ai oán của ca ca nhà mình, y sững sờ tiến lên kéo Võ Đôn Nho nói: “Ca, huynh cũng cùng đi đi.”

Lúc này trên mặt Võ Đôn Nho mới hiện lên ý cười, theo bản năng liếc Dương Quá một cái, nhìn thấy ánh mắt của hắn hoàn toàn dừng ở trên người đệ đệ mình, cảm thấy có chút thất bại, liền kéo tay đệ đệ, dẫn đầu bước ra ngoài.

Võ Tu Văn nhìn thấy hành động của ca ca mình, lúc này trong lòng mới hiểu ra là ca ca nhà mình đang ghen tị, y cảm thấy có chút dở khóc dở cười, đi theo ra bên ngoài. Bên cạnh, Dương Quá cũng nắm chặt bàn tay nhỏ bé trong tay, trong mắt hiện lên tia sáng kỳ lạ, đi thẳng về phía trước.

Đi ra ngoài khoang thuyền, một cơn gió liền thổi vào mặt, mang theo hương vị của biển. Võ Tu Văn nhìn thẳng phía trước, nhìn cảnh biển mênh mông kia, y cũng cảm thấy trong lòng thư thái hơn, nhin không được mà mỉm cười.

“Võ Tu Văn, ngươi ra rồi!” Là tiểu cô nương Quách Phù, vốn tiểu cô nương này còn đang hờn dỗi, nhưng vừa nhìn thấy Võ Tu Văn đi ra, tâm tính vẫn còn trẻ con nên nhin không được mà mở miệng hô.

“Ừ, ngươi đang xem cái gì?” Võ Tu Văn đi đến bên cạnh Quách Phù, y cũng không có ý đi so đo tính toán với bọn nhóc này, cho nên không đem chuyện lúc nãy để ở trong lòng.

“Ta đang xem thử còn bao lâu nữa thì đến Đào Hoa Đảo.” Tiểu cô nương thấy Võ Tu Văn đến đứng cạnh mình, hưng phấn trả lời.

“Có thể xem sao? Xem như thế nào?” Võ Tu Văn có chút nghi hoặc hỏi.

Quách Phù còn chưa kịp trả lời, đã nghe giọng của Quách Tĩnh từ phía sau truyền đến.

“Dọc theo đường đi từ Đào Hoa Đảo đến Trung Nguyên đều có ký hiệu bí mật, như vậy sẽ không bị lạc đường trên biển, căn cứ theo ký hiệu này, có thể ước chừng xem còn cách Đào Hoa Đảo xa không. Hiện tại, chắc khoảng đến chiều là chúng ta có thể đến nơi.”

Mọi người xoay người lại, nhìn thấy Quách Tĩnh và Hoàng Dung đều lên tiếng thưa dạ.

“Cha, mẹ.” Quách Phù kêu lên.

“Quách bá bá, Quách bá mẫu.” Võ Tu Văn, Võ Đôn Nho, Dương Quá thưa.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung mỉm cười gật đầu, Quách Tĩnh nhìn bốn người đang cùng nhau chơi đùa liên vui vẻ cười nói: “Thấy bốn đứa ở chung tốt như vậy, ta và Quách bá mẫu liền an tâm.”

Lúc này, ba người Võ Tu Văn và Võ Đôn Nho, còn có Dương Quá, vẫn đang nắm tay nhau, Quách Tĩnh chú ý thấy bọn họ nắm tay, liền vui mừng cười cười.

Tiểu cô nương Quách Phù cũng nhìn theo tầm mắt của phụ thân, lúc này không để ý, hiện tại nhìn thấy thế không khỏi chu môi nói: “Võ Tu Văn, ta cũng muốn nắm tay người.”

Võ Tu Văn sửng sốt, vội vàng buông tay hai người bên cạnh ra, cười nói: “Cái này, không tốt lắm...” Y thật sự là không biết vì sao cô nương điệu ngoa trong nguyên tác này lại thích mình như vậy nữa.

“Ta muốn nắm tay người, tại sao bọn họ có thể còn ta thì không?” Quách Phù tức giận nhìn Võ Tu Văn.

“...” Võ Tu Văn có chút buồn rầu, đành phải thuận miệng đáp một câu: “Nam nữ thụ thụ bất tương thân.”

Quách Tĩnh và Hoàng Dung đứng kế bên nhìn hai người mà mỉm cười suốt, nghe được lời đáp kia của Võ Tu Văn liền không tự chủ được mà cười to.

Tiểu cô nương Quách Phù sửng sốt một chút mới ngẩng đầu lên nói: “Nữ nhân giang hồ, không câu nệ tiểu tiết.” Nói xong liền tiến lên chủ động nắm chặt tay Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn bị lời nói của Quách Phù làm sửng sốt, đợi y kịp phản ứng, đã thấy Quách Phù dương dương tự đắc nắm lấy tay của mình rồi.

Nhất thời y cảm thấy có chút dở khóc dở cười. Nhưng dù sao người ta vẫn còn là một tiểu cô nương, hơn nữa cũng không có làm gì xấu, Võ Tu Văn cũng không so đo nữa, có chút bất đắc dĩ mặc cho nàng lôi kéo.

Ở bên cạnh, Dương Quá nhìn thấy Võ Tu Văn và Quách Phù nắm tay nhau, rồi nhìn bàn tay trống không của mình, cảm thấy hai cái tay đang nắm nhau kia vô cùng ngứa mắt, trong lòng có một loại xúc động muốn tiến lên tách bọn họ ra, cuối cùng hắn chọn quay đầu đi, không nhìn cảnh tượng kia nữa.

Quách Phù được nắm tay Võ Tu Văn, nên rất cao hứng, trên mặt đều là nụ cười hưng phấn. Hoàng Dung nhìn bộ dạng của con gái mình, nhìn không được cười lắc đầu, trong đầu hiện lên một ý niệm, nhưng nhìn đến thân hình gầy yếu kia của Võ Tu Văn lại phủ định.

Trái lại, Quách Tĩnh nhìn thấy con gái mình ở chung với mấy đứa nhóc kia rất vui, trong lòng rất là cao hứng.

“Tĩnh nhi, còn bao lâu nữa thì đến Đào Hoa Đảo?” Một giọng nói khàn khàn vang lên.

Võ Tu Văn nhìn qua, thấy một ông lão mù đang chống gậy trước, đây chắc là sư phụ của Quách Tĩnh, Kha Trấn Ác, đứng đầu Giang Nam Thất Quái. Quả nhiên liền thấy Quách Tĩnh đi qua đỡ ông, trả lời: “Sư phụ, khoảng một canh giờ nữa là đến.”

Võ Tu Văn im lặng suy nghĩ, còn một canh giờ, nghĩa là còn hai tiếng nữa. Từ khi đến nơi này, y đối với đơn vị ‘canh giờ’ này vẫn chưa quen lắm, mỗi lần như thế, y đều theo bản năng mà đổi sang giờ hiện đại.

“Đại công công, chúng ta sắp về nhà rồi!” Quách Phù nhìn thấy Kha Trấn Ác, liền buông tay Võ Tu Văn ra, chạy lên phía trước kéo tay Kha Trấn Ác, vui vẻ nói.

Võ Tu Văn âm thầm thở phào, bỗng bên cạnh lại có một bàn tay khác cầm lấy bàn tay vừa bị buông ra. Võ Tu Văn kinh ngạc quay đầu nhìn, liền phát hiện đó là Dương Quá, người mà giờ phút này vẫn dùng gương mặt không chút biểu tình nhìn biển khơi phía xa xa, chỉ là, vành tai hồng hồng kia đã làm cho Võ Tu Văn nhin không được mà mỉm cười.

Võ Tu Văn đối với Dương Quá luôn có phần mềm lòng, đặc biệt giờ phút này nhìn thấy vành tai ửng hồng của hắn, cho nên y cũng không rút tay ra, mặc cho hắn nắm. Dương Quá phát hiện Võ Tu Văn không thu tay lại, mới buông lỏng trái tim đang khấn trương của mình, khoe mắt, lông mày nhất thời đều mang ý cười. Võ Tu Văn thấy thế cũng nhin không được mà nở nụ cười lần nữa, nếu như vậy mà có thể làm cho Dương Quá vui vẻ, vậy thì có gì không tốt?

Lặng lặng nhìn mặt biển mênh mông, gió mang theo hương vị của biển thổi vào mặt, đây là lần đầu tiên Võ Tu Văn ngồi thuyền ra khơi, tuy không khỏe, nhưng cũng có chút hưng phấn, bỗng nhiên tay bị buông ra, Võ Tu Văn sững sốt, lại nhìn thấy Dương Quá xoay người. Y kỳ quái nhìn một cái, cũng không nói gì, tiếp tục nhìn lũ chim nơi chân trời.

Trên vai bỗng trầm xuống, cúi đầu nhìn xuống, thì ra là một cái áo khoác, trên người cũng truyền đến sự ấm áp. Võ Tu Văn ngẩng đầu, là Dương Quá khoác cho y. Võ Tu Văn cảm thấy ấm áp trong lòng, đứng ở ngoài gió một lúc lâu như vậy cũng có chút lạnh, không nghĩ tới tên tiểu tử Dương Quá này lại là người cẩn thận như vậy.

“Cám ơn!” Võ Tu Văn chân thành nói.

Dương Quá không nói gì, chỉ nắm lấy tay y, nhưng khoe miệng khe khẽ lên đã cho thấy tâm tình của hắn tốt lắm.

Võ Đôn Nho đứng bên cạnh nhìn thấy một màn này không khỏi có chút ảo não, hắn sâu sắc cảm thấy mình không xứng làm một ca ca, còn không chu đáo bằng tên tiểu tử Dương Quá kia, bất quá bây giờ hắn nhìn tên tiểu tử Dương Quá kia thuận mắt hơn nhiều, dù sao người ta đối với đệ đệ mình cũng không tệ.

Ở bên cạnh, Quách Phù thấy Dương Quá cùng Võ Tu Văn ở cùng nhau, nhin không được bịu môi, âm thầm quyết định sẽ càng thêm ghét Dương Quá. Dương Quá nhận thấy tầm mắt mang theo chán ghét kia, miễn cưỡng quay đầu, thấy ánh mắt của Quách Phù, mặt không chút thay đổi xoay đầu lại, chỉ là, tay càng nắm chặt bàn tay nhỏ bé trong tay kia hơn.

Quách Phù đi tới, kéo tay kia của Võ Tu Văn, khiêu khích nhìn Dương Quá một cái. Nhưng thấy mặt Dương Quá vẫn không chút thay đổi lại cảm thấy thất bại, ảo não chu miệng.

Võ Tu Văn hơi buồn cười nhìn Quách Phù, hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Quách Phù hung hăng lườm Dương Quá, rầu rĩ không vui nhìn Võ Tu Văn nói.

Võ Tu Văn nhìn thấy ánh mắt thù ghét của Quách Phù, hơi kỳ quái nghĩ, sao bây giờ Quách Phù ghét Dương Quá dữ vậy nhỉ, trách không được tương lai còn chém đứt cánh tay của người ta. Nhưng nếu mình nhớ không lầm thì hình như ngay từ nhỏ Quách Phù đã thích Dương Quá rồi nha, chẳng lẽ là mình nhớ lầm sao? Võ Tu Văn có chút buồn bực nghĩ.

“Chúng ta vào trong thôi, bên ngoài gió lớn.” Dương Quá nhìn sắc mặt Võ Tu Văn, cho là y không thoải mái, kéo tay y nói.

“Tại sao phải vào, ở đây chơi.” Tiểu cô nương Quách Phù vừa thấy Dương Quá muốn kéo Võ Tu Văn đi liền cho rằng Dương Quá muốn đối nghịch với mình, càng thấy không thuận mắt, kéo tay kia của Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn bị mỗi người kéo một tay, mà cả Dương Quá và Quách Phù đều không muốn buông, cứ dùng sức mà kéo Võ Tu Văn về phía mình. Quách Phù từ nhỏ đã luyện võ, mà Dương Quá là con trai, tuổi cũng lớn hơn nàng. Cho nên khí lực của hai bên trong khoảng thời gian ngắn cũng ngang ngửa, chỉ tội cho Võ Tu Văn ở giữa là khổ nhất.

Võ Đôn Nho ở bên cạnh nhìn sắc mặt Võ Tu Văn dần trở nên khó coi, liền bước lên phía trước đẩy hai người kia ra, đem đệ đệ ôm vào lòng, hỏi: “Không sao chứ, Văn nhi?”

Võ Tu Văn lắc lắc đầu, ý bảo mình không sao. Y kéo ca ca vào trong khoang thuyền, bị hai người kia lôi kéo nãy giờ, đầu lại choáng nữa rồi. Về phần hai người kia cứ đứng đó trừng nhau, Võ Tu Văn cũng không muốn quản, cũng không muốn xen vào.

Dương Quá nhìn sắc mặt của Võ Tu Văn, cũng ý thức được mình làm sai, vội đi theo. Về phần tiểu cô nương Quách Phù kia, hoàn toàn không biết mình đã làm sai, chỉ biết đi trách Dương Quá cứ tranh với mình mà kéo Võ Tu Văn. Nhưng nhìn thấy Dương Quá đi, cũng vội chạy theo.

Quách Tĩnh với Hoàng Dung cười cười nhìn mấy đứa nhỏ chơi đùa, cũng hơi ngạc nhiên khi thấy Quách Phù thích Võ Tu Văn như vậy, có điều, cả hai đều vui mừng khi Quách Phù có thêm vài người bạn cùng lứa để chơi đùa.

Sau khi đi vào khoang thuyền, Võ Tu Văn phải dựa vào bả vai ca ca nhà mình mà nhắm mắt dưỡng thần, Dương Quá đi vào thấy Võ Tu Văn như vậy cũng không dám nói thêm gì, chỉ ngồi ở một bên nhìn. Mà Quách đại tiểu thư của chúng ta luôn không biết nhìn sắc mặt người khác, vừa tiến vào liền bỏ nhào vào cạnh Võ Tu Văn nói: “Aii, Võ Tu Văn, chúng ta đi chơi đi.”

Võ Tu Văn mở mắt ra, có điểm bất đắc dĩ nhìn vị cô nương này, nói: “Ta có chút không thoải mái, người cứ đi chơi đi, hay qua kêu Dương Quá kia, ta thấy hai người các người ở chung rất tốt mà.” Kỳ thật câu cuối của Võ Tu Văn là có ý muốn trêu ghẹo, để cho quan hệ của họ có thể khá hơn một chút, ít nhất cũng tránh được vận mệnh bị đứt một tay sau này của Dương Quá.

“Ai ở chung với nó tốt chứ...”

“Ai ở chung với nó tốt chứ...”

Hai thanh âm đồng thời vang lên, Dương Quá và Quách Phù vừa nghe được lời của y liền đồng thời lên tiếng phản bác, hiện tại lại đồng thời liếc đối phương, hừ một tiếng rồi quay đầu đi.

Võ Tu Văn nhìn hai người, trong mắt hiện lên ý cười, cảm thấy hai người này sao giống mấy cặp đôi oan gia trong phim thần tượng quá. Nội dung các bộ phim không phải đều như vậy sao? Lúc đầu hai người ghét cay ghét đắng nhau, không phải sau đó lại trở thành một đôi ngọt ngào sao?

Nhưng Võ Tu Văn cũng chỉ nghĩ thôi, biết đến cuối cùng hai người kia nhất định làm thế nào cũng không nhìn nhau thuận mắt, cho nên cũng không nói gì thêm. Chỉ là, y lại nghĩ đến việc Dương Quá sau này sẽ bị đưa đến Chung Nam Sơn, chuyện này đối với Dương Quá mà nói cũng không biết là tốt hay là xấu nữa, chuyện tốt là vì hắn sẽ gặp được Tiểu Long Nữ, còn chuyện xấu là hắn ở Toàn Chân giáo sẽ bị mọi người khi dễ vô cùng thâm hiểm.

Võ Tu Văn nhớ trong nguyên tác khi Dương Quá bị đưa đi là do hai nguyên nhân, một là vì ba người: Quách Phù, Võ Tu Văn và Võ Đôn Nho không thích hắn, lại xảy ra một vài xung đột; còn một nguyên nhân quan trọng không kém là Dương Quá luyện Hàm Mộ Công bị đám người Quách Tĩnh phát hiện. Mới bị mang đến Chung Nam Sơn học nghệ.

Kỳ thật, ngẫm lại thì Dương Quá bị tống ra khỏi Đào Hoa Đảo cũng là một chuyện tốt, bởi vì ở đây hắn căn bản cũng không học được gì, Hoàng Dung căn bản không muốn dạy hắn võ công. Dương nhiên đứng ở góc độ Hoàng Dung mà nói, cách làm của nàng cũng không sai, cái chết của Dương Khang ít nhiều cũng liên quan rất lớn tới họ, lấy cái đầu thông minh của Hoàng Dung mà nghĩ, dạy Dương Quá võ công hoàn toàn chính là đường hổ gây họa.

Hơn nữa, Võ Tu Văn cũng không muốn can thiệp quá nhiều đến sự phát triển của thế giới này, y nghĩ ở thời điểm thích hợp có thể sẽ giúp Dương Quá một tay, y cũng không cho rằng Dương Quá ở lại Đào Hoa Đảo là tốt cho hắn, cho nên mình chỉ có thể sống cạnh ca ca. Về phần Dương Quá, y cũng chỉ đành bất lực.

Nghĩ đi nghĩ lại một lúc, Võ Tu Văn dần dần ngủ thiếp đi, thân thể cũng chậm chậm trượt xuống, Võ Đôn Nho cảm giác được, vội vàng ôm y vào trong ngực, một bên ý bảo Dương Quá đem một bên cái chăn đắp cho Võ Tu Văn. Quách Phù thấy Võ Tu Văn đã ngủ, mà nàng từ nhỏ hiếu động, chưa được một lát liền đứng dậy đi ra ngoài, chỉ để lại ba người Dương Quá ở bên trong.

5. Chương 5

Lúc Võ Tu Văn tỉnh lại lần nữa, dưới thân đã không còn cảm giác lay động. Y ngồi dậy, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng trúc, Võ Tu Văn liền biết mình đã đến Đào Hoa Đảo.

Đứng dậy đi ra ngoài phòng, y thấy ca ca của mình đang luyện võ, Dương Quá thì ở bên cạnh nhìn hẩn, còn tiểu cô nương Quách Phù thì không thấy đâu. Thấy Võ Tu Văn đi ra, Dương Quá vẫn không nhúc nhích, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia kinh hãi. Võ Đôn Nho dừng động tác, đi tới bên cạnh Võ Tu Văn, thấy sắc mặt y đã tốt hơn nhiều, không khỏi nhếch môi cười rộ lên.

Lúc này đã hoàng hôn, ánh mặt trời chiếu trên bờ cát ở xa xa, mặt biển giống như được phủ lên một tầng ánh sáng vàng, vô cùng đẹp. Đời trước, Võ Tu Văn chưa từng thấy biển bao giờ, đây là lần đầu tiên y nhìn thấy biển, trên đường đi do không thoải mái nên cũng không ngắm được gì, bây giờ ngắm nhìn mới phát hiện biển lúc hoàng hôn lại cho ta một cảm nhận khác. Nhất thời nhịn không được muốn chạy ra bãi biển, y xoay sang gọi hai người bên cạnh.

“Ca, Dương Quá, chúng ta ra bãi biển chơi đi.” Trong giọng nói mang theo sự vui thích không hề che dấu.

Dương Quá sững sốt một chút rồi vội vàng theo sau y, Võ Đôn Nho cũng đuổi theo. Võ Đôn Nho chưa từng thấy đệ đệ nhà mình biểu hiện hưng phấn như vậy, phản ứng so với Dương Quá chậm hơn một nhịp.

Tuy hai người cất bước chậm hơn Võ Tu Văn, nhưng thân thể cả hai khỏe hơn Võ Tu Văn rất nhiều, tuổi cũng lớn hơn y, rất nhanh liền vượt qua mặt Võ Tu Văn. Võ Tu Văn xoay người sang hai người nở nụ cười, nhìn thấy tốc độ của bọn họ đều nhanh hơn mình, nhưng vẫn giữ cước bộ đi song song mình, y đột nhiên dừng lại, chống lại tầm mắt nghi hoặc của cả hai, đi đến cạnh Võ Đôn Nho.

“Ca, huynh ôm ta đi.” Võ Tu Văn ngẩng đầu lên nói, nếu là bình thường thì chắc chắn y sẽ không làm như vậy, nhưng lúc này trong lòng cảm thấy rất hưng phấn nên không nhịn được mà làm ra hành vi ngây thơ này. Chẳng qua, nghĩ đến đây là người thân duy nhất của mình, Võ Tu Văn lại cảm thấy đây là điều đương nhiên. Kỳ thật, còn có một nguyên nhân khác mà Võ Tu Văn không nhận ra, cái chết của Võ Tam Nương đã khiến y càng coi trọng người thân bên cạnh hơn, mà bây giờ Võ Tu Văn chỉ còn một người thân duy nhất, nên y càng muốn thân cận hẩn hơn. Chỉ là, hiện tại Võ Tu Văn còn chưa ý thức được điều đó thôi.

“Được.” Võ Đôn Nho nhìn thấy đệ đệ mình đang cao hứng như thế, trong lòng rất vui vẻ, chìa tay ôm lấy đệ đệ nhà mình, chạy về phía bên kia. Dương Quá đi theo phía sau, nhìn Võ Đôn Nho ôm Võ Tu Văn, trong mắt chậm rãi trở nên kiên định.

Ba người đi đến bờ biển, Võ Đôn Nho buông Võ Tu Văn xuống, cả ba nhìn sóng biển đánh vào bờ, trong lòng tự dưng có cảm giác thật thoải mái, ba người nhìn nhau cười, cảm giác thân thiết bỗng chốc nảy nở.

“Võ Tu Văn, thì ra các người ở đây, mẹ ta gọi các người về ăn cơm kìa.” Phía sau truyền đến giọng nói của tiểu cô nương Quách Phù.

Ba người Võ Tu Văn nghe xong xoay người đi theo Quách Phù, Quách Phù tò mò nhìn nụ cười trên mặt bọn họ, hỏi: “Các người thấy cái gì mà vui vậy?”

Võ Đôn Nho mở miệng nói: “Bọn ta ngắm biển.”

Quách Phù khinh thường quệt quệt khóe môi nói: “Biển có gì đẹp, ta xem nó từ nhỏ đến giờ đến phát chán luôn.”

Võ Tu Văn không nói gì, bởi vì y biết Quách Phù nói thật, một vật cho dù xinh đẹp cỡ nào, nhưng nếu nhìn quá lâu, thậm chí từ khi người sinh ra nó đã có ở đó, chắc chắn sẽ không thấy được vẻ đẹp của nó.

Mà Dương Quá không thích Quách Phù, dĩ nhiên cũng không trả lời vấn đề của nàng, hiện tại nghe nàng ta nói như thế cũng chỉ hơi nhúu mày chứ không nói gì thêm, tiếp tục đi ở bên cạnh Võ Tu Văn.

Tâm tình của Võ Đôn Nho vốn đang rất tốt nên mới trả lời câu hỏi của Quách Phù, hiện tại nghe thấy Quách Phù nói như thế, trong lòng liền cảm thấy có phần khó chịu, nhưng từ nhỏ hẩn đã được giáo dục là

phải chiều cổ nữ tử, cho nên thấy Quách Phù là một tiểu cô nương nên cũng không nói thêm gì, chỉ lắc lắc đầu, trong lòng cảm thấy Quách Phù đẹp thì có đẹp, nhưng tính tình thật khó ưa, trong lòng quyết định về sau ít tiếp xúc với nàng ta là tốt nhất.

Cả đám đi theo Quách Phù vào một lầu trúc hai tầng, khi vào bên trong, Hoàng Dung, Quách Tĩnh và Kha Trần Ác đang ngồi ở bên bàn, nhìn thấy mấy đứa nhỏ tiến vào, Quách Tĩnh cười nói: “Mấy đứa ngồi xuống ăn cơm đi.”

Mấy người Võ Tu Văn chia nhau ngồi xuống, tiểu cô nương Quách Phù giành chỗ, kéo Võ Tu Văn ngồi bên cạnh mình, nàng chưa kịp đắc ý xong thì đã thấy Dương Quá ngồi xuống phía bên kia của Võ Tu Văn, nàng liếc xéo Dương Quá rồi xoay đầu lại. Mặt Dương Quá không chút thay đổi, giành trước một bước ngồi xuống bên cạnh Võ Tu Văn, lưu lại Võ Đôn Nho có chút ngơ ngác đứng nhìn hai người kia, ơ hay. Hình như Võ Tu Văn là đệ đệ của mình mà.

Võ Tu Văn cũng đỏ khốc đỏ cười, nhìn thấy ca ca nhà mình còn đứng đó, mở miệng nói: “Ca, ngồi xuống đi.”

Võ Đôn Nho nhìn đệ đệ một cái, nhận thấy trong mắt của y cũng mang theo chút bất đắc dĩ thì mới kịp phản ứng, rất nhanh ngồi xuống.

Quách Tĩnh thấy mấy đứa nhỏ ở chung hoà thuận, cao hứng nói: “Mọi người bắt đầu ăn đi.” Rồi cầm đũa lên bắt đầu gấp thức ăn, Hoàng Dung ngồi bên cạnh cũng bưng bát lên chậm rãi ăn, thỉnh thoảng liếc nhìn nhất cử nhất động của mấy đứa nhỏ.

Không thể không nói, bữa cơm này là bữa cơm ngon nhất của Võ Tu Văn từ khi tới thế giới này, trong Xạ Điều có đề cập tay nghề Hoàng Dung rất tốt, nay được nếm thử càng làm cho Võ Tu Văn phải cảm thán quả đúng như thế. Quách Phù thấy Võ Tu Văn ăn ngon, nhin không được cũng ăn nhiều hơn bình thường.

Đợi tất cả mọi người ăn xong, Quách Phù nhin không được kiêu ngạo cảm thán: “Haiz, Võ Tu Văn, mẹ ta làm cơm ngon lắm đúng hông?”

“Ừ, thức ăn của Quách bá mẫu làm là thứ ngon nhất mà ta từng ăn.” Võ Tu Văn gật gật đầu.

Hoàng Dung ở một bên cười nói: “Thích là tốt rồi, vậy sau này Văn nhi phải ăn nhiều hơn một chút, dưỡng thân thể cho tốt.”

Võ Tu Văn gật đầu, hôm nay đúng là ăn được nhiều hơn so với bình thường, ăn uống nhiều, thân thể sẽ khỏe hơn, Võ Tu Văn có chút mong đợi nghĩ.

Dương Quá nhìn thấy nét vui vẻ trên mặt Võ Tu Văn, liền yên lặng cúi đầu, nháy mắt trong lòng lại tăng thêm một quyết định.

Quách Phù nghe thấy Võ Tu Văn nói thích thức ăn thì vui vẻ không ngừng, đắc ý nhìn Dương Quá, thấy Dương Quá cúi đầu thì cảm thấy không có chút tinh thần nào, bĩu môi.

Hoàng Dung ở một bên nhìn cử động của Quách Phù, trong mắt lóe lên tia sáng, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Trái lại, Quách Tĩnh thấy mấy đứa nhỏ ăn ngon, lại nghe Võ Tu Văn khen ngon, cũng không khỏi có chút đắc ý với tay nghề của nương tử, cười nói: “Thích ăn thì về sau ăn nhiều một chút.”

Đợi người hầu trên đảo thu dọn bàn ăn, Quách Tĩnh dùng sắc mặt trịnh trọng nói: “Ngày mai ta sẽ chính thức thu bốn đứa làm đồ đệ, kết thúc lễ, bốn đứa chính là sư huynh đệ, sư huynh muội với nhau, từ nay về sau, bốn đứa nhất định phải tương thân tương ái, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, biết không?”

Bốn người Võ Tu Văn đều gật gù, Quách Phù cao hứng nhìn Võ Tu Văn, khỏe mắt, lông mày đều là ý cười, Võ Tu Văn thấy nàng cao hứng như thế cũng cười với nàng. Quách Phù thấy Võ Tu Văn cười với mình thì có chút ngượng ngùng mà quay đầu đi, tìm đập thành thạch, đợi tới khi nàng quay lại thì Võ Tu Văn đã không còn nhìn nữa, trong lòng lại là một trận mất mát.

Dương Quá nghe xong lời của Quách Tĩnh chỉ yên lặng nhìn Võ Tu Văn một cái mà không nói gì, cúi đầu không biết suy nghĩ điều gì.

Võ Tu Văn chỉ yên lặng gật đầu, Võ Đôn Nho thì có chút kích động do có thể học được võ công của đại hiệp Quách Tĩnh lừng lẫy giang hồ này, nên hắn gật đầu thật mạnh, như là hạ quyết tâm gì đó. Quách Tĩnh đổi bộ dạng của Võ Đôn Nho rất là vừa lòng.

“Tốt lắm, mấy đứa về nghỉ ngơi đi, sáng mai chúng ta sẽ cử hành nghi thức bái sư.” Quách Tĩnh đứng lên nói.

Mấy người Võ Tu Văn đứng lên đi về phòng mình, Võ Tu Văn phát hiện gian phòng của ca ca nhà mình và của Dương Quá là ở hai bên phòng mình, chúc ngủ ngon với hai người xong, y đi vào trong phòng mình, nằm xuống giường. Buổi chiều đã ngủ một giấc, cho nên bây giờ rất có tinh thần, ngủ không được. Ở trên giường lăn qua lăm lại một lúc lâu, Võ Tu Văn ngồi dậy đi ra thềm cửa ngồi xuống, tựa vào khung cửa, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Hôm nay thời tiết rất tốt, trăng sáng, lại có rất nhiều sao.

Y nhớ tới bầu trời kiếp trước, nó không trong suốt bao la giống như ở đây, mà trên bầu trời bị phủ kín một tầng sương xám, nhưng thế giới kia... có thân nhân của mình, có cha mẹ và anh trai yêu thương mình. Hiện tại, hết thảy đều không thể quay trở lại...

Cánh cửa bên cạnh bị đẩy ra, cắt đứt suy nghĩ của Võ Tu Văn, y cúi đầu xoa xoa mắt, một bóng dáng ngồi xuống bên cạnh, trên người y cũng được phủ thêm một bộ y phục. Võ Tu Văn thấp giọng nói: “Cám ơn.” Trong giọng nói còn mang theo giọng mũi, khiến cho người bên cạnh nhú mày.

“Sao vậy?” Một lúc lâu sau, Dương Quá mới mở miệng hỏi. Hắn ở trong phòng nghe thấy tiếng mở cửa của phòng bên cạnh, đi ra liền nhìn thấy người này ngồi ở đây, quanh thân đều tràn ngập bầu không khí bi thương, khóe mắt còn ẩn hiện ánh nước, khiến cho tim của hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Võ Tu Văn không trả lời, chỉ chậm rãi tựa vào vai người bên cạnh, y thật sự có hơi mệt mỏi.

Thân thể của Dương Quá trở nên cứng đờ, mặc cho Võ Tu Văn tựa vào, nhưng Võ Tu Văn cảm thấy hắn cứng ngắt, có chút không thoải mái, vỗ vỗ tay hắn.

“Thả lỏng nào, Dương Quá.”

Dương Quá chậm rãi thả lỏng thân thể, để Võ Tu Văn tựa vào bờ vai, khóe miệng chậm rãi nhếch lên.

Võ Tu Văn tựa vào vai Dương Quá, hai người đều không trò chuyện. Mãi đến khi người đang tựa vào kia sắp trượt khỏi người mình, Dương Quá cúi đầu xuống mới phát hiện Võ Tu Văn đã ngủ rồi, một tay vòng qua chân, tay kia vòng qua nách, hắn từ từ ôm Võ Tu Văn vào phòng.

Nhẹ nhàng đặt người nọ lên giường, giúp y đắp kín chăn. Hắn ngồi bên cạnh giường, nhìn khuôn mặt đang say ngủ của y, ngón tay giật giật, cuối cùng vẫn nhịn không được vươn tay nhẹ nhàng sờ khóe mắt người nọ, lưu lại dấu vết nhàn nhạt. Da thịt non mềm dưới đầu ngón tay làm Dương Quá nhịn không được nhẹ nhàng trượt xuống, thẳng đến khi người nọ có chút khó chịu quay đầu đi, Dương Quá mới tỉnh táo lại, có chút kích động đứng dậy đi ra ngoài.

Bây giờ tới phiên Dương Quá ở phòng bên cạnh lăn qua lặn lại ngủ không được, trước mắt thỉnh thoảng còn hiện lên hình dáng của Võ Tu Văn, dù tươi cười hay bi thương, đều làm cho tim của hắn như bị mèo cào, chỉ là hiện tại Dương Quá còn chưa thể hiểu được cảm giác này gọi là gì, hắn chỉ biết mình thực thích người nọ, muốn đối xử tốt với y, càng muốn ở cạnh y.

6. Chương 6

Sáng hôm sau tại Đào Hoa Đảo, sau khi dùng điểm tâm xong, Quách Tĩnh và Hoàng Dung dẫn mấy người Võ Tu Văn đi vào đại sảnh, Kha Trấn Ác đã sớm có mặt ở đó, trên bàn bày linh vị của Giang Nam Lục Quái, trước tiên bốn người theo Quách Tĩnh dập đầu về phía linh vị của Giang Nam Lục Quái, sau đó dập đầu với Kha Trấn Ác, rồi mới làm lễ bái sư với hai vợ chồng Quách Tĩnh.

“Mẹ, con cũng phải bái à?” Quách Phù cười hỏi.

“Đương nhiên là phải bá!”Hoàng Dung nghiêm nghị nói.

“Về sau, các con phải hòa thuận với nhau, biết không?!” Kha Trấn Ác nói xong, tiếp theo đọc thêm vài môn quy, như là không thể ỷ mạnh hiếp yếu, không thể dă thương người vô tội...

“Võ công của ta rất hỗn tạp, trừ bỏ có căn cơ của Giang Nam Thất Hiệp ra, còn có nội công của Toàn Chân phái, võ công của hai đại tông chủ của Đào Hoa Đảo và Cái Bang Đông Nam đều từng luyện qua một ít. Làm người không thể quên nguồn cội, hôm nay trước tiên ta sẽ truyền thụ cho các người công phu độc môn của Kha đại sư tổ.”

“Tĩnh ca ca.” Ở bên cạnh, Hoàng Dung đột nhiên mở miệng.

“Có chuyện gì sao Dung nhi?” Quách Tĩnh quay đầu nhìn lại.

“Một mình huynh dạy bốn người thì quá cực khổ, để Quá nhi và Văn nhi cho muội dạy đi.” Hoàng Dung cười nói.

Quách Tĩnh còn chưa kịp nói, Kha Trấn Ác liền vỗ tay cười bảo: “Như vậy cũng hay, vừa vặn có thể so tài thử, xem hai đứa ai dạy ra đồ đệ tốt hơn.”

Quách Tĩnh nghĩ, cảm thấy thê tử thông minh hơn mình, có thể dạy võ công cho Quá nhi thì không còn gì bằng, vì thế liền đáp ứng.

“Mẹ, con cũng muốn được mẹ dạy.” Quách Phù là sợ Quách Tĩnh nghiêm khắc, lại thấy Võ Tu Văn không ở cùng mình nên lên tiếng.

“Con cứ quán lấy mẹ quấy phá, đi theo mẹ nhất định học không tốt, để cha con dạy đi.” Hoàng Dung cười lắc đầu.

Quách Phù còn muốn nói thêm, nhưng khéo mắt lại thấy phụ thân đang lườm mình, vội vàng quay đầu, không dám nói gì nữa.

Hoàng Dung nhìn Quách Tĩnh nói: “Chúng ta lập ra quy định, huynh không thể dạy Quá nhi và Văn nhi, ta cũng không được dạy hai đứa kia. Bốn đứa con càng không thể truyền dạy cho nhau, bằng không sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, tổn hại cơ thể.”

Quách Tĩnh gật đầu nói: “Được.”

Hoàng Dung gật đầu với Dương Quá và Võ Tu Văn nói: “Quá nhi, Văn nhi, hai đứa theo ta.”

Dương Quá mặc dù có chút không thích Hoàng Dung, nhưng thấy Võ Tu Văn cũng ở cùng mình, hơn nữa không có Quách Phù, nên không nói gì thêm, thấy Võ Tu Văn ngẩn người, liền dắt y đi theo Hoàng Dung.

Võ Tu Văn vẫn đang sững sờ nghĩ, trong nguyên tác không phải chỉ có một mình Dương Quá là đi theo Hoàng Dung sao? Sao bây giờ còn có thêm mình?

Kỳ thật cũng không thể trách y, chỉ có thể trách hiện tại Quách Phù thoát nhìn rất thích y, mà Hoàng Dung là một người mẹ, dĩ nhiên không muốn con gái của mình ở cùng một chỗ với người có thân thể yếu ớt này, cho nên tách hai đứa ra. Về phần Dương Quá, thì nguyên nhân vẫn giống như trong nguyên tác, Hoàng Dung tuyệt đối không muốn dưỡng hổ gây họa.

Cho nên mặc cho Võ Tu Văn có nghĩ thế nào đi nữa cũng không nghĩ ra vì sao vận mệnh mình lại bị chệch hướng như vậy, nếu y biết được nguyên nhân, chắc chắn sẽ dở khóc dở cười cho coi, đối với Quách Phù, không nói tới hiện tại chỉ là một tiểu cô nương, cho dù là đã trưởng thành, y cũng không thể thích nổi. Chỉ có thể nói, Quách Phù không phải loại hình y thích!

Đợi Võ Tu Văn phục hồi tinh thần lại, Hoàng Dung đã dẫn bọn họ tới thư phòng, Võ Tu Văn quay đầu nhìn lại, trên mấy cái kệ chung quanh đều chất đầy sách, ngược lại cảm thấy có chút vui sướng, y nghĩ dù sao mình cũng học võ công không được, đi cùng Quách Tĩnh cũng học hành không ra gì, còn không bằng ở trong này xem sách nhiều một chút.

Hoàng Dung cầm một quyển sách từ trên giá xuống, bảo Võ Tu Văn và Dương Quá ngồi xuống, nói: “Sư phụ các con có 7 vị sư phụ, người đời gọi là Giang Nam Thất Quái, đại sư phụ chính là Kha công công, nhị sư phụ nhân nghĩa diệu thủ thư sinh Chu Thông, hiện nay ta dạy cho các con bản lãnh của Chu nhị sư tổ.”

Nói xong mở sách ra, cao giọng đọc: “Tử viết: Học nhi thì tập chi, bất diệc thuyết hồ? Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ?” (Học thì phải thường luyện tập, điều đó không phải rất tốt sao? Bằng hữu từ phương xa đến tìm, điều đó không phải rất vui sao?)

Trong lòng Võ Tu Văn biết Hoàng Dung chỉ là đang lấy cớ, cũng không nói gì thêm, cũng đọc theo. Mặc dù Dương Quá cảm thấy kỳ quái trong lòng, nhưng thấy Võ Tu Văn bắt đầu đọc, cũng không có hỏi nhiều, đọc theo.

Sau một canh giờ, Hoàng Dung dừng lại, bảo hai người Võ Tu Văn buổi chiều lại đến, cũng nói rõ sau này trước buổi trưa một canh giờ thì đến, rồi xoay người chuẩn bị rời đi.

“Sư nương.” Võ Tu Văn gọi.

“Sao vậy?” Hoàng Dung xoay người lại cười hỏi.

“Con có thể xem sách ở đây không?” Võ Tu Văn hỏi.

Hoàng Dung nhìn Võ Tu Văn trong mắt ẩn ẩn mang theo chờ đợi, cười bảo: “Đương nhiên có thể, nhưng phải chú ý không được làm hư sách.”

Võ Tu Văn gật đầu nói: “Đa tạ sư nương.”

Hoàng Dung gật đầu xoay người rời đi. Võ Tu Văn xoay người thấy Dương Quá còn chưa đi, nghĩ đến tối hôm qua mình ngủ quên, sau đó hẳn là Dương Quá đem mình về giường.

“Cùng đi không?” Võ Tu Văn cười nói.

Dương Quá đến bên cạnh, không nói gì. Võ Tu Văn có điểm kỳ quái, hình như Dương Quá không phải là loại trầm mặc ít lời nhỉ, sao hiện tại ở cùng mình lại không nói không rằng?

“Đêm qua, cảm ơn người.” Võ Tu Văn nghĩ nghĩ, vẫn mở miệng trước.

Nhìn tiểu tử Dương Quá kia vẫn là bộ dạng rầu rĩ không vui, y dừng lại nhìn hắn nói: “Dương Quá, người làm sao vậy? Không vui à?”

Dương Quá cúi đầu nhìn Võ Tu Văn, qua một hồi lâu mới nói: “Ta muốn học võ công, không muốn đọc sách.”

Võ Tu Văn nhìn Dương Quá mà không nói gì, kỳ thật chuyện này y cũng không giúp được hắn, Hoàng Dung sẽ không dạy hắn võ công, Quách Tĩnh kia là người cố chấp, nếu đã giao ước với Hoàng Dung, tất nhiên cũng sẽ không dạy Dương Quá.

“Vậy để ta dạy cho người?” Võ Tu Văn nghĩ nghĩ nói, tuy rằng bản thân không thể tập, nhưng khi Võ Đôn Nho luyện võ, y cũng có xem.

Dương Quá kỳ quái nhìn y một cái, Võ Tu Văn vừa thấy ánh mắt kia liền biết là hắn không tin rồi, kỳ thật ngẫm lại, điều này cũng không thể trách Dương Quá, cái thân thể này vừa liếc sơ là biết không biết võ công rồi, Võ Tu Văn nhìn Dương Quá nghiêm túc nói: “Tuy ta không biết võ, nhưng lúc mẹ ta dạy cho ca ta võ công, ta đều ở bên cạnh nhìn, hơn nữa đều nhớ kỹ, cho nên ta có thể dạy cho người.”

Dương Quá nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Võ Tu Văn, biết y không phải đang nói đùa. Hắn nghĩ nghĩ, cho dù không thể học được cái gì, nhưng có thể ở cạnh người này thêm một hồi cũng hay, vì thế liền gật đầu.

Kỳ thật võ công của Võ Tam Nương cũng không tốt, hơn nữa Võ Đôn Nho còn nhỏ, cho nên nàng dạy cho Võ Đôn Nho cũng không nhiều, cho nên Võ Tu Văn đem một vài điều mình biết dạy cho Dương Quá xong, bản thân liền chui vào thư phòng đọc sách, trong lòng suy nghĩ, dù sao sau này Dương Quá cũng đi Chung Nam Sơn rồi sau đó tới Cổ Mộ, đến lúc đó có thể học được võ công cao cường rồi, căn bản không cần mình quan tâm.

Võ Tu Văn ở thư phòng đem các loại sách trên kệ nhìn qua một lượt, y thuật, Kỳ Môn Độn Giáp, ngũ hành bát quái, văn học thi từ, cầm kỳ thi họa đều có đủ, về phần nội công, kiếm pháp, chưởng pháp hay võ công tâm pháp gì đó, hẳn là đã cất ở trong gian phòng khác. Nhưng Võ Tu Văn cũng không để ý đến điều này, đối với y mà nói, ban đầu y có chút chờ mong học võ công, nhưng sau đó vì thân thể quá yếu, cho nên loại ý nghĩ này cũng dần dần biến mất.

Sách ở nơi này chắc là của Hoàng Dược Sư từng đọc, nghe nói Hoàng Dược Sư học rộng biết nhiều, hiện tại xem ra quả đúng là như vậy. Võ Tu Văn từ khi đến thế giới này, không có TV, không có máy tính, hơn nữa lại cùng Võ Tam Nương ở sơn thôn, ngay cả sách đều rất ít thấy. Bây giờ thấy nhiều sách như vậy, nhất thời vui vẻ và hưng phấn không thôi.

Y thuật, có thể xem một chút, Kỳ Môn Độn Giáp, ngũ hành bát quái, cũng cảm thấy hứng thú; văn học sử từ, thời điểm nhàm chán cũng có thể xem giải trí, về phần cầm kỳ thi họa, Võ Tu Văn luôn cảm thấy mình không có tế bào về phương diện này, hơn nữa mấy cái đó tự học hẳn là rất khó.

Võ Tu Văn nghĩ như vậy, liền cầm lấy cuốn Kỳ Môn Độn Giáp mà mình cảm thấy hứng thú lên. Cứ như vậy, cùng học với Hoàng Dung, sau đó xem toàn bộ sách bên trong, Võ Tu Văn cảm thấy cứ nhàn nhã thế này cũng không tồi, mãi đến ngày kia, làm cho y đột nhiên ý thức được chính mình chỉ lo trầm mê ở trong biển sách, mà quên mất chuyện sắp xảy ra.

Dương Quá bị phát hiện luyện Hàm Mô Công của Âu Dương Phong!

Thời điểm Võ Tu Văn nhận được tin tức này, đã thấy Quách Phù có chút chật vật được Quách Tĩnh ôm vào trong lòng, trong lúc nhất thời có chút kỳ quái. Ấn theo nguyên tác, Dương Quá phải phát sinh xung đột với huynh đệ Võ gia mà bùng phát dùng Hàm Mô Công mới đúng, không nghĩ tới không có mình, sự tình vẫn dựa theo nguyên tác phát triển, chỉ là người bị thương biến thành Quách cô nương mà thôi.

Kỳ thật thời gian gần đây y đều ở trong thư phòng, cho nên rất nhiều chuyện không chú ý. Tuy Dương Quá có học một ít võ công của Võ Tu Văn dạy cho, nhưng dù sao đó cũng chỉ là võ công căn bản, mà mỗi ngày Hoàng Dung chỉ dạy bọn hắn một ít thi thư. Điều này làm cho Dương Quá cảm thấy khổ sở không thôi, nhưng lại không biết làm thế nào mới được, cuối cùng mới nhớ tới mình vẫn còn võ công của nghĩa phụ Âu Dương Phong truyền dạy để học.

Mỗi ngày ăn cơm chiều xong, Võ Tu Văn thì ở thư phòng đọc sách, còn Dương Quá thì một mình tìm chỗ hẻo lánh học bộ dạng của Âu Dương Phong dạy hắn, xoay tròn thân mình theo ngược chiều kim đồng hồ, y theo khẩu quyết mà nghịch chuyển kinh mạch, dần dần ngày càng trôi chảy. Mỗi lần tập xong cả người đều thư thái, trôi chảy vô cùng. Cứ như vậy, mỗi ngày Dương Quá đều tự mình vụng trộm luyện tập, mãi đến hôm nay bị Quách Phù phát hiện.

Chạng vạng hôm nay, Dương Quá đang luyện tập như hàng ngày, xoay tròn thân mình ngược chiều kim đồng hồ, phía sau đột nhiên có người kêu lên: “Ê, Dương Quá, người đang làm gì đó?”

Dương Quá lúc này đang luyện đến khí huyết gia tốc, toàn thân thư sướng, hiện tại giật mình, nhất thời té lăn trên đất, tay chân trong khoảng thời gian ngắn bị tê dại.

“Người đang ở đây luyện võ công gì? Ta không nhớ mẹ ta có loại võ công này nha?” Quách Phù mang trên mặt một tia trào phúng nói.

Dương Quá chậm rãi đứng lên, không thèm nhìn Quách Phù, xoay người tránh đi.

“Ta đang hỏi người, sao người lại bỏ đi?” Quách Phù chạy đến chắn trước mặt Dương Quá, Dương Quá được học cùng Võ Tu Văn đã khiến nàng rất tức giận rồi, chẳng qua thấy Võ Tu Văn chỉ lo đọc sách, không thường xuyên ở cạnh Dương Quá, cho nên trong lòng Quách Phù mới dịu đi một chút. Bây giờ nhìn thấy Dương Quá xoay người rời đi, lửa giận trong lòng từng chút tăng lên.

“Chúng ta đã học võ công ba tháng, hiện tại chúng ta tỷ thí đi, xem xem người học được nhiều hay ta học được nhiều hơn? Người dám không?” Quách Phù áp chế cơn giận, cười với Dương Quá, ánh mắt mang theo một tia khiêu khích.

Dương Quá tâm tính thiếu niên, không muốn nói Hoàng Dung không dạy mình võ công, chỉ hừ một tiếng, lạnh lùng nhìn nàng.

“Chúng ta tỷ thí võ công, mặc kệ ai thắng ai thua, cũng không được kể cho cha mẹ ta biết, người dám không?” Quách Phù nhớ lời Quách Tĩnh, phải tương thân tương ái, sợ bị Quách Tĩnh trách cứ, cho nên mới nói những lời này.

Dương Quá không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn nàng, Quách Phù cảm thấy giận dữ, đâm một quyền vào Dương Quá, nàng từ nhỏ đã tập võ, mà mấy tháng nay Dương Quá chỉ học một ít, nhờ từ nhỏ luyện tránh né nên cơ thể rất linh hoạt, nhanh chóng tránh được mấy chiêu, nhưng vẫn bị Quách Phù đánh ngã xuống đất.

“Người có nhận thua hay không?” Quách Phù dè Dương Quá trên mặt đất, trong giọng nói có chứa vẻ đắc ý. Thấy Dương Quá không nói lời nào, định ấn mặt hắn xuống cát.

Dương Quá chỉ cảm thấy bức mình khó chịu, Hàm Mô Công luyện tập bấy lâu trong khoảng thời gian ngắn nhất thời không thể tự chủ mà tự động vận hành, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí từ đan điền xông lên, toàn thân bỗng chốc tinh lực dư thừa, phát ra một dòng khí cường đại. Quách Phù bị động tác Dương Quá hất tung, ngã xuống đất, trong chốc lát có chút giập mình nằm trên mặt đất.

Dương Quá chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, lật người lại, chậm rãi ngồi dậy lạnh lùng nhìn Quách Phù.

Quách Phù bị ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm, có phần sợ hãi co rúm lại, méo miệng, “Oa—” một tiếng khóc lớn lên.

Mấy người Hoàng Dung nghe thấy tiếng khóc mà đến, nhìn thấy bộ dạng hai đứa liền chấn động, Quách Tĩnh ôm lấy con gái, Hoàng Dung đến cạnh Dương Quá, xách hắn lên, nhìn chằm chằm hỏi: “Âu Dương Phong đâu? Hắn ở đâu?”

Dương Quá cúi đầu không nói gì.

“Hắn dạy con Hàm Mô Công khi nào?” Hoàng Dung hỏi tiếp.

Dương Quá chỉ cúi đầu, cái gì cũng không nói.

Thời điểm Võ Tu Văn chạy tới, liền thấy Hoàng Dung xách hai tay Dương Quá liên thanh hỏi, mà Dương Quá thủy chung vẫn không nhúc nhích.

“Nói mau, gian tặc Âu Dương Phong ở đâu?” Kha Trấn Ác tức giận nói.

Võ Tu Văn nhìn một màn vừa có phần quen thuộc vừa có chút xa lạ này, vào lúc Kha Trấn Ác vung trượng lên người Dương Quá, trong lòng y liền khấn trượng, thời điểm Quách Tĩnh đánh Dương Quá một bạt tai, cũng không khỏi đau lòng, đợi đến cuối cùng Dương Quá lao vào biển cả bao la, Võ Tu Văn thấy được hai mắt của hắn, trong đó có đau khổ, phần nộ, và cả bất lực, nó làm cho tâm Võ Tu Văn chấn động, cậu bé kia, là vô tội mà.

Mặc dù biết Dương Quá lần này sẽ không chết, nhưng khi nhìn thấy bóng dáng Hoàng Dung đứng ra ngăn cản Quách Tĩnh đuổi theo, trong lòng Võ Tu Văn không khỏi cảm thấy bi thương, vì sao ân oán đời trước lại ảnh hưởng tới cậu bé vô tội này chứ?

Đến khi Hoàng Dung đi xuống cứu Dương Quá lên, nhìn bọn họ tùy ý đặt Dương Quá nằm ở trên tảng đá, mặc cho hắn phun ra nước biển, Võ Tu Văn bất giác đi tới, ngồi xổm bên cạnh hắn, nhìn hắn chậm rãi tỉnh dậy.

Dương Quá mở mắt ra, ánh mặt trời phía sau chiếu lên người nọ, càng làm người nọ có toát lên một loại tao nhã nói không nên lời, Dương Quá nhin không được đau khổ trong lòng, nước mắt chậm rãi tuôn ra.

Võ Tu Văn nhìn Dương Quá mở mắt ra, nhìn thấy bất lực cùng đau khổ trong mắt hắn, còn có những giọt nước mắt kia, ngơ ngẩn mà sờ lên khoé mắt hắn, rồi nhin không được mà tiến lên ôm lấy đầu của hắn, cảm giác trong ngực ứa sũng, y rũ mắt xuống, các người có biết, người bị các người làm tổn thương... Chỉ là một đứa nhỏ vô tội không?!

7. Chương 7

Đêm đó, Dương Quá bị Quách Tĩnh gọi tới bảo ngày mai ông sẽ đưa hắc tới Chung Nam Sơn, quá trình trước đó thì khỏi phải bàn. Võ Tu Văn lăn qua lăn lại trên giường một lúc lâu nhưng vẫn không ngủ được, trước mắt luôn hiện ra ánh mắt đau khổ của Dương Quá, rồi hiện lên cảnh Hoàng Dung ngăn cản Quách Tĩnh rồi nói: “Nó không chết được đâu, không cần gấp.” Ánh mắt có chút lạnh lùng, y ở trên giường xoay tới xoay lui mãi cũng không ngủ được.

Võ Tu Văn đứng dậy, thở dài nói: “Ai, Võ Tu Văn, đã quyết định như vậy thì sau này mày cũng đừng có hối hận nha.”

Ánh mắt Võ Tu Văn trở nên kiên định, y xuống giường, đi ra ngoài, tới phòng Võ Đôn Nho ở kế bên, gõ nhẹ cửa.

“Ai đó?” Trong phòng truyền ra tiếng của Võ Đôn Nho.

“Ca, là ta.” Võ Tu Văn bình tĩnh trả lời.

Võ Đôn Nho mở cửa, có điểm nghi hoặc nhìn Võ Tu Văn hỏi: “Văn nhi, vào đi, đã trễ thế này rồi, có chuyện gì sao?”

Võ Tu Văn đi vào, ngồi xuống bên bàn, nhìn Võ Đôn Nho bên cạnh, chậm rãi nói: “Ngày mai Quách bá bá sẽ đưa Dương Quá tới Toàn Chân giáo ở Chung Nam Sơn, ta muốn đi với hắc.”

Võ Đôn Nho nghi hoặc hỏi: “Sao đệ biết Dương Quá sẽ tới Toàn Chân giáo, là hắc nói với đệ hử?” Tiếp theo hắc mới kịp phản ứng lại, trọng điểm không phải ở chuyện đó, mà là, hắc vội trợn mắt hỏi: “Vì sao đệ cũng muốn đi theo? Còn ta thì sao?”

Võ Tu Văn nắm lấy tay ca ca nhà mình, nhìn vào mắt hắc, nói: “Ca, huynh hãy nghe ta nói, ta muốn đi là vì ta không thích nơi này.”

Võ Đôn Nho buông tay Võ Tu Văn ra, nhìn ánh mắt của y nói: “Không đúng, ta thấy đệ rất thích nơi này mà, ba tháng nay, đệ luôn ở thư phòng đọc sách, đệ cũng rất thích thức ăn do sư nương làm. Văn nhi, rốt cuộc tại sao lại muốn rời đi?”

“...” Trong khoảng thời gian ngắn Võ Tu Văn cũng không nói ra lời, qua một hồi lâu mới chậm rãi nói: “Đúng là ta rất thích sách ở đây, cũng thích thức ăn do Quách bá mẫu làm, nhưng ta lại không thích những người ở nơi này. Hơn nữa... một mình Dương Quá bị đưa đến Toàn Chân giáo, có lẽ hắc sẽ rất cô đơn, ta muốn đi cùng với hắc.”

Võ Đôn Nho nhìn vẻ mặt của đệ đệ mình, không biết tại sao lại nhớ tới cảnh hồi chiều, Tu Văn ôm lấy Dương Quá, khi đó hắc đứng ở một bên nhìn, hai người kia ôm nhau như hòa làm một, chung quanh đều tản ra một bầu không khí bi thương, làm cho người ta khó có thể chen vào. Tuy không biết Dương Quá có thân phận gì, nhưng Võ Đôn Nho cũng nhìn ra là sư nương không thích hắc, Kha công công cũng không thích hắc, hồi chiều còn đối xử với hắc như vậy. Dương Quá, thật đúng là đáng thương mà.

Chỉ là trong lòng Võ Đôn Nho vẫn có chút không thể tiếp nhận, Văn nhi vì sao lại có thể thân với tên Dương Quá kia nhanh như vậy, còn muốn vì tiểu tử kia mà rời đi, hắc giữ chặt tay Võ Tu Văn rồi nói: “Ta cũng đi.”

Võ Tu Văn lắc đầu, mặc dù biết chuyến đi lần này đối với Dương Quá mà nói là một chuyện tốt, nhưng vẫn là trước hung sau cát. Còn ca ca nhà mình, vẫn nên ở lại Đào Hoa Đảo, đi theo Quách Tĩnh học võ công thì tốt hơn.

“Ca, huynh nên ở lại đây học võ công với Quách bá bá đi, ta đi với Dương Quá là được, huynh không cần lo lắng, ta sẽ tự chăm sóc bản thân mình thật tốt.” Võ Tu Văn nhìn Võ Đôn Nho, nghiêm túc nói.

Võ Đôn Nho còn muốn nói thêm gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc kia, hắc chỉ giật giật khóe miệng, cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Võ Tu Văn đứng dậy ôm lấy ca ca của mình một hồi, khẽ nói: “Ca, bảo trọng!”

Võ Đôn Nho ôm chặt đệ đệ, nặng nề gật đầu.

Võ Tu Văn đi ra khỏi phòng liền trực tiếp đi về phòng mình, thu dọn vài thứ, rồi nằm ở trên giường, tâm chậm rãi lắng xuống, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Tờ mờ sáng hôm sau, Võ Tu Văn đã tỉnh, y đứng dậy bước ra ngoài, quả cầu lửa đỏ rực chậm rãi nhoi lên từ mặt biển, Võ Tu Văn hít một hơi thật sâu, đi đến chỗ ở của Quách Tĩnh và Hoàng Dung.

“Sư phụ, sư nương.” Võ Tu Văn đi vào chỗ ở của bọn họ, vừa vặn nhìn thấy hai vợ chồng Quách Tĩnh Hoàng Dung bước ra, tiến lên phía trước hô to.

“Văn nhi, sao thức sớm vậy?” Quách Tĩnh cười nói, Hoàng Dung ở bên cạnh cũng cười nhưng không nói gì, chỉ là trong mắt hiện lên suy nghĩ sâu xa.

“Dạ, sư phụ, con có chuyện muốn nói với người.” Võ Tu Văn nhìn Quách Tĩnh, nghiêm túc nói.

Quách Tĩnh sững sốt một chút rồi cười nói: “Ồ, con cứ nói đi, có chuyện gì sao?”

“Con muốn tới Toàn Chân giáo với Dương Quá.” Võ Tu Văn chậm rãi nói, sự nghiêm túc trong mắt của y khiến cho Quách Tĩnh và Hoàng Dung biết y không phải đang nói đùa.

“Là Quá nhi nói với người sao?” Quách Tĩnh nhìn Võ Tu Văn hỏi.

Võ Tu Văn không nói gì, Quách Tĩnh nhìn Võ Tu Văn, coi như đây là ngầm thừa nhận, ông hít sâu một hơi hỏi: “Toàn Chân giáo chính là giáo phái chính tông của giang hồ, ta đưa Quá nhi đến đó là vì muốn tốt cho nó, để nó tu thân dưỡng tính. Còn con, thân thể không tốt lắm, tốt nhất là không nên đi.”

Võ Tu Văn lắc đầu, kiên định nhìn Quách Tĩnh nói: “Sư phụ, con muốn đi với Dương Quá.”

Quách Tĩnh nhìn y thở dài, Hoàng Dung ở bên cạnh nói: “Văn nhi, đã đi thì không thể hối hận.”

Võ Tu Văn nhìn hai người bọn họ, nói: “Dạ, mặc kệ xảy ra chuyện gì, con cũng không hối hận, bởi vì đây là quyết định của con.”

Quách Tĩnh và Hoàng Dung nhìn thần sắc trong mắt y, không nói gì thêm.

“Vậy đợi lát nữa con cứ đi cùng chúng ta.” Quách Tĩnh thở dài.

“Con trở về trước để dọn dẹp hành lý đi.” Hoàng Dung mỉm cười nói.

Võ Tu Văn gật đầu, xoay người đi ra ngoài. Dừng xong điểm tâm, y cầm túi vải nhỏ của mình lên, đi tới nơi ở của Quách Tĩnh. Dương Quá đã sớm chờ ở nơi này, nhìn thấy Võ Tu Văn đi đến, ánh mắt liền sáng lên, đến khi nhìn thấy cái túi quần áo trong tay y, khoe miệng hân hoan chậm rãi giương lên thành một nụ cười, ánh mắt lom lom nhìn y.

Võ Tu Văn đáp lại hân hoan bằng một nụ cười, dưới cái nhìn chăm chăm kia, đi đến bên cạnh hắn. Dương Quá lén đưa một bàn tay ra nắm lấy tay Võ Tu Văn, Võ Tu Văn sững sốt một chút, cũng chậm chậm nắm lại tay hắn, khoe miệng dần cong lên.

“Võ Tu Văn, người muốn theo Dương Quá tới Toàn Chân giáo sao?” Quách Phù từ trong phòng xông ra, chạy đến trước mặt Võ Tu Văn, nổi giận dùng dưng hỏi.

Võ Tu Văn gật đầu, mặc dù y không ghét Quách Phù, nhưng cũng chưa tới mức có hảo cảm. Dù nàng còn nhỏ, nhưng cũng không thể vì thế mà viển vông làm tổn thương người khác.

Quách Phù thấy Võ Tu Văn gật đầu, hốc mắt nhất thời đỏ lên, vốn nghe nói Dương Quá bị đưa đến Chung Nam Sơn, nàng còn cảm thấy rất vui mừng, nhưng khi nghe tin Võ Tu Văn cũng đi theo, nàng lập tức xông tới hỏi, không nghĩ tới đó là thật.

“Cha, mẹ, con cũng muốn đi.” Quách Phù vọt tới bên người Hoàng Dung, làm nũng nói.

“Ồ nháo, con không được đi đâu hết!” Sắc mặt của Quách Tĩnh trầm xuống, phải đem Dương Quá đi, tâm tình của ông đã không tốt, nay lại thấy con gái mình hồ nháo như vậy, trong lòng liền phiền chán.

Quách Phù bị phụ thân trừng, trong mắt nhất thời liền hiện lên hơi nước, quay qua nhìn Hoàng Dung. Hoàng Dung hít một hơi, sờ đầu nàng, lắc đầu.

“Đi thôi.” Quách Tĩnh nhìn hai người Dương Quá và Võ Tu Văn nói, đi trước một bước.

Dương Quá và Võ Tu Văn nhìn nhau, đi theo sau. Ba người đến bên bờ biển, trò chuyện thêm một lúc với mọi người mới lên thuyền, Dương Quá và Võ Đôn Nho đứng trên bờ liếc nhau một cái, nắm lấy bàn tay đối phương, trịnh trọng gật đầu.

Võ Đôn Nho đứng ở trên bờ, nhìn con thuyền dần dần đi xa, trong lòng có chút mất mát, nghĩ đến việc Dương Quá đã đáp ứng mình, Dương Quá, người đã nói sẽ dùng tính mạng của mình để bảo hộ Văn nhi, tốt nhất là người nên giữ lời, bằng không...

Ba người Quách Tĩnh ngồi thuyền đến bờ biển Chiết Giang, bởi vì thân thể Võ Tu Văn không tốt, nên Quách Tĩnh bỏ qua ý định mua hai con ngựa, ngược lại mượn một chiếc xe ngựa, đi thẳng về hướng bắc. Dọc đường đi Võ Tu Văn đều được Dương Quá chiếu cố, mặc dù không khoẻ lắm, nhưng có thể chịu được. Không bao lâu sau ba người liền vượt qua Hoàng Hà, đến Thiểm Tây. Quách Tĩnh đem quần áo của ba người đổi thành quần áo cũ nát của nông dân bình thường, cứ như vậy đi tới Chung Nam Sơn.

Chung Nam Sơn, đồng ruộng nối liền thẳng tắp nhau, từ chân núi đi lên, cây cối đều tươi tốt, mọi người đi không bao lâu thì thấy một cái miếu thờ, trên đó viết ba chữ “Phổ Quang Tự”, Quách Tĩnh đi vào xin một ít cơm chay. Một lát sau cầm một ít bánh bao và mì chay về, ba người ngồi ở trên ghế đá ăn, sau khi ăn xong, lại chuẩn bị tiếp tục hành trình.

Quách Tĩnh bước lên, dùng tay gạt cỏ, phía sau hiện ra một tấm bia đá, bên trên lộ ra hai chữ “Trường Xuân”. Trong lòng Võ Tu Văn biết khởi đầu ở Toàn Chân giáo của Dương Quá không tốt lắm cũng bởi vì tấm bia đá này, suy nghĩ một chút, y sợ Dương Quá lại hỏi mấy vấn đề khiến cho Quách Tĩnh tức giận, thân mình lão đảo một cái, Dương Quá ở bên cạnh vội vàng ôm lấy y, kinh hoảng kêu: “Văn nhi, người làm sao vậy?”

Quách Tĩnh đang nhìn tấm bia đá kia, trong đầu nhất thời chuyển qua rất nhiều ý niệm khác nhau, lúc này liền bị tiếng kêu của Dương Quá làm bừng tỉnh, nhìn bộ dạng của Võ Tu Văn, ông bắt lấy tay y, rồi thở dài nhẹ nhõm một hơi nói: “Chỉ là hơi mệt một chút, chúng ta nhanh chóng lên núi đi.”

Lúc này Dương Quá làm sao còn có thể nghĩ tới gì khác, liền công Võ Tu Văn, từng bước một đi về phía trước. Quách Tĩnh kêu lên: “Quá nhi, để ta ôm Văn nhi cho.”

Dương Quá lắc lắc đầu, rồi đi về phía trước. Võ Tu Văn áp người lên lưng Dương Quá, nhìn Dương Quá công mình, mồ hôi trên cổ trượt xuống thành chuỗi, trong lòng nhất thời cảm thấy áy náy, nhưng nghĩ tới mình là vì hắn mới làm như vậy, cảm giác ấy liền biến mất vô tung. Cho đến lần thứ hai, khi Quách Tĩnh yêu cầu đổi cho ông công mà Dương Quá vẫn không chịu, Võ Tu Văn yên lặng gục trên lưng của hắn, trong lòng nhịn không được nói một câu: “Đồ ngốc”.

Quách Tĩnh thấy Dương Quá nhất định không chịu buông Võ Tu Văn ra, không còn cách nào khác, đành phải đi được một đoạn rồi dừng lại nghỉ ngơi, nhưng lại cảm thấy rất vui vẻ vì cảm tình của bọn nhỏ thật tốt, sau này ở Toàn Chân giáo cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Võ Tu Văn thừa cơ hội này làm bộ tỉnh lại, y thật sự sợ là tiểu tử Dương Quá này còn kiên trì ôm y nữa, nếu mệt mà ngã, chẳng phải là ngay cả mình cũng ngã chung sao?!

“Văn nhi, người đã tỉnh? Người cảm thấy thế nào rồi?” Dương Quá là người đầu tiên phát hiện người trong lòng có động tĩnh, vội vàng hỏi.

Võ Tu Văn lắc lắc đầu, mỉm cười nhìn hắn, ý bảo mình không có việc gì, nhìn thấy Dương Quá còn khẩn trương ôm mình, y có chút hắc tuyến giãy dụa, cũng có chút ngượng ngùng.

“Chúng ta nhanh lên núi đi.” Quách Tĩnh thấy Võ Tu Văn không có việc gì nữa, cười nói.

Dương Quá nắm tay Võ Tu Văn, Võ Tu Văn giãy mãi không ra, thấy ánh mắt kiên định của Dương Quá, trong lòng thở dài một hơi, đuối kịp cước bộ của hắn. Quách Tĩnh đi phía sau nhìn động tác của cả hai, chỉ

cảm thấy càng yên tâm, tình cảm của hai đứa nhỏ này thật tốt mà, sau này mình đi rồi bọn chúng cũng có thể chăm sóc lẫn nhau, mình cũng không cần lo lắng nữa.

Ba người đi một mạch về phía trước, không bao lâu sau, thì thấy từng đạo quán nằm rải rác ở giữa núi, Quách Tĩnh tiến lên gõ cửa, một tiểu đạo đồng bước ra, vẻ mặt cảnh giác, nhô đầu ra, khi nhìn thấy Quách Tĩnh mang theo hai đứa bé mới thả lỏng, nói: “Xin hỏi các vị tới đây là có chuyện gì không?”

Quách Tĩnh đáp lễ nói: “Tại hạ là Quách Tĩnh của Đào Hoa Đảo, lần này đến đây là muốn bái kiến Khâu chân nhân.”

Tiểu đạo đồng kia nghe ông nói mình là Quách Tĩnh, liền ngẩng đầu lên chăm chú nhìn ông, nhìn thấy người này không giống như đang nói giỡn, liền hiện lên vẻ vui mừng, đang muốn mở miệng, chợt nghe thấy tiếng chuông “Boong boong—” vang lên, tiếng chuông rất vội vã, như là đang báo động cái gì đó. Quách Tĩnh kinh hãi, liền vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Quách đại hiệp, hôm nay trong giáo có kẻ địch, xin người mau tới hỗ trợ.” Đạo đồng kích động nhìn Quách Tĩnh nói.

Quách Tĩnh nhìn vào phía trong viện, thì triển thân pháp, chỉ khoảng nửa khắc đã bay xa mấy trượng, chỉ để lại một câu: “Chiếu cố hai đứa bé kia thật tốt giúp ta.” Võ Tu Văn nhìn theo hướng Quách Tĩnh rời đi, trong lòng biết trong hậu viện rất nhanh sẽ phát sinh một ít chuyện. Chỉ là, lần này không phải Quách Tĩnh cùng với tiểu đạo sĩ này phát sinh xung đột, như vậy tình cảnh của mình và Dương Quá ở đây hẳn là sẽ khá hơn một chút.

Tiểu đạo sĩ kia thấy Quách Tĩnh rời đi, nhìn hai nhóc trước mặt nói: “Đi thôi, chúng ta cũng vào trong đi.”

Hai người Võ Tu Văn nắm tay nhau đi theo sau tiểu đạo sĩ, đi một hồi, mới tới một đại điện rộng rãi, trần đầu trong điện hiển nhiên đã đến kết thúc, thời điểm Võ Tu Văn đi vào, vừa vặn thấy những người đó đi ra, có hai người dẫn đầu, một kẻ toàn thân hồng bào, đầu đội kim quan, bộ dạng ốm nhom, là một trung niên, người kia thì mặc cẩm bào vàng nhạt, trên tay cầm chiết phiến, trông như quý công tử, chừng ba mươi tuổi. Đi theo phía sau là một tên có tướng mạo quái dị, mũi cao mắt sâu, vừa nhìn đã biết không phải là nhân sĩ Trung thổ.

Khi vào cửa, Võ Tu Văn vừa vặn đi sát bên cạnh bọn họ, người như quý công tử kia nhìn thấy Võ Tu Văn, hơi dừng lại, trong mắt hiện lên vẻ hứng thú, nhìn Võ Tu Văn thêm một cái lại tiếp tục cất bước.

Dương Quá nhận thấy tầm mắt của hắn, nhanh chóng kéo tay Võ Tu Văn, trừng mắt nhìn người kia một cái, người nọ cũng nhìn thấy nhưng chỉ khinh thường cười, tiếp tục đi về phía trước. Dương Quá ngăn trở tầm mắt của hắn nhìn, muốn mở miệng nói gì đó.

Võ Tu Văn thấy hành động này của Dương Quá, liền kéo tay hắn, không để ý đến người nọ quàng tới ánh mắt không thoải mái, tiếp tục đi tới chỗ Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh nhìn thấy bọn họ đến, lệnh bọn họ làm lễ với đám người Khâu Xử Cơ, rồi nói rõ ý đồ đến đây. Mọi người trong Toàn Chân giáo đều rất cảm kích vừa rồi ông đã giúp giải vây, hiển nhiên liền đáp ứng ngay lập tức. Chỉ kỳ quái hỏi: “Tĩnh nhi, võ công của người sớm đã vượt xa chúng ta, vì sao không tự mình dạy chúng?”

Quách Tĩnh cười khổ một cái, nói: “Việc này nói sau đi, hiện tại nên sửa sang lại chỗ này trước.”

Đám người Mã Ngọc nhìn biểu tình trên mặt Quách Tĩnh, biết trong đó khẳng định có ẩn tình khác, nên không hỏi nhiều, dặn dò đệ tử trong giáo sửa sang lại nơi bị phá hư, cũng phân phó tiểu đạo đồng lúc này dắt hai người Dương Quá đi nghỉ ngơi.

Võ Tu Văn và Dương Quá đi theo tiểu đạo đồng vào một căn phòng, tiểu đạo đồng khách khí nói họ về sau cứ ở chỗ này, sau đó liền đi ra ngoài.

Võ Tu Văn quan sát căn phòng, bên trong gian phòng có hai cái giường, một cái bàn gỗ, vài cái ghế, thực sự rất đơn sơ, nghĩ Toàn Chân giáo chắc đều là như thế, may mà chăn gối trên giường đều rất sạch sẽ.

Võ Tu Văn thả lỏng thân thể, ngã xuống giường, vội vàng đi tới đây nên chưa được nghỉ ngơi tốt, thực sự rất mệt. Cảm giác bên người trầm xuống, Võ Tu Văn mở to mắt, liền thấy Dương Quá nằm bên cạnh

mình, nhìn mình. Trong nháy mắt Võ Tu Văn cảm thấy hơi hoảng hốt, trong cặp mắt đen láy kia, là ảnh ngược của mình, giống như cả thế giới chỉ có mình.

8. Chương 8

Võ Tu Văn nhìn Dương Quá, tim đập có phần nhanh và loạn nhịp. Trong mắt có chút phức tạp, không biết từ bao giờ, ánh mắt của người này giống như vĩnh viễn đều chỉ chăm chú nhìn mình, Võ Tu Văn không phải là không có cảm giác, chỉ là theo bản năng xem nhẹ, không nghĩ nhiều đến điều này.

“Văn nhi?” Dương Quá nhìn về mặt của Võ Tu Văn, hơi lo lắng hỏi.

Võ Tu Văn tỉnh táo lại, có chút tự giễu nghĩ: “Mình đang nghĩ cái gì đây?” Từ sâu trong đáy lòng mờ hồ có một ý nghĩ hiện lên, nhưng Võ Tu Văn theo bản năng không truy đến cùng, bởi vì y biết rằng, nếu như hiểu rồi, thì sự bình tĩnh hiện giờ sẽ lập tức biến mất.

“Không có gì.” Võ Tu Văn lắc đầu, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Dương Quá nhìn mặt người nọ, làn da bóng loáng mềm mại, lông mày thon dài, mi mắt thật dày. Trong đầu Dương Quá hiện lên ánh mắt của quý công tử lúc này nhìn Văn nhi, hần nhú mày, hần cực kỳ không thích ánh mắt người kia nhìn Văn nhi, giống như Văn nhi là con mèo mà hần cảm thấy hứng thú vậy.

Dương Quá càng muốn học tốt võ công hơn, bởi vì chỉ có như vậy, hần mới có thể bảo hộ tốt cho Văn nhi. Nắm tay y, nằm xuống bên cạnh y, hần kéo chăn qua đắp cho cả hai, rồi từ từ thiếp đi.

Khi Quách Tĩnh nhìn thấy cảnh tượng hai đứa nằm cạnh nhau như thế, trên mặt không khỏi hiện lên một nụ cười, trong lòng lại cảm thán lần nữa: Tình cảm của hai đứa này thật tốt. Nhìn gương mặt quen thuộc của Dương Quá, trong lòng có tí âm ỉ, nếu lúc trước mình và Khang đệ cũng có tình cảm tốt như vậy thì hay rồi, chuyện sau đó cũng sẽ không phát sinh.

Hàng mi của Võ Tu Văn run rẩy, ánh mắt chậm rãi mở ra. Cảm giác tay mình bị cầm, y từ từ ngồi dậy, nhìn thấy Quách Tĩnh ngồi ở bên giường, Võ Tu Văn có chút ngượng nói: “Quách bá bá, người đã đến bao lâu rồi? Sao không gọi bọn con dậy?”

Dương Quá cảm giác động tĩnh bên cạnh, cũng tỉnh lại, theo bản năng nắm chặt bàn tay nhỏ bé trong tay, trước tiên nhìn thoáng qua Võ Tu Văn rồi mới chuyển hướng qua nhìn Quách Tĩnh, kêu một tiếng: “Quách bá bá.”

Quách Tĩnh lắc đầu nói: “Ta cũng vừa mới đến, thấy hai đứa ngủ ngon, nên không nỡ gọi dậy.” Ngừng một chút rồi nói tiếp: “Mấy ngày nữa ta phải quay về, sau khi ta đi, hai đứa phải học võ thật tốt, chăm sóc lẫn nhau, sau này có cơ hội ta sẽ đón hai đứa về. Bây giờ hai đứa theo ta tới gặp chưởng môn Toàn Chân giáo trước, sau đó bái sư.”

Quách Tĩnh dẫn đầu đi ra ngoài, Võ Tu Văn với Dương Quá đi theo phía sau, sau khi vào đại điện, Võ Tu Văn nhìn lại, đứng ở trên chính điện là ba vị đạo sĩ, hai bên cũng có rất nhiều đạo sĩ đang đứng. Võ Tu Văn nhìn thoáng qua liền cúi đầu đi theo sau Quách Tĩnh tiến lên phía trước, đợi Quách Tĩnh dừng lại, rồi im lặng đứng ở một bên.

“Tĩnh nhi, đây là hai đứa nhỏ mà ngươi mang đến?” Đạo sĩ ở vị trí trung tâm phía trên hỏi.

“Đúng vậy, Khâu đạo trưởng, đây là Võ Tu Văn, kia là Dương Quá.” Quách Tĩnh kéo hai đứa nhỏ qua, giới thiệu.

Khâu Xử Cơ đi xuống, nhìn Võ Tu Văn và Dương Quá gật đầu, hướng một đạo nhân râu dài gật đầu, ý bảo gã lại đây, giới thiệu cho Quách Tĩnh: “Hắn là đại đệ tử của Vương sư đệ ta, Triệu Chí Kính. Ở trong tam đại đệ tử, võ công của hắn là tốt nhất, để hắn làm sư phụ của hai đứa nó đi.”

Quách Tĩnh gật đầu, để Dương Quá cùng Võ Tu Văn làm lễ bái sư, lại hướng Triệu Chí Kính nói lời cảm tạ, xin gĩa chiếu cổ hai đứa nhỏ. Triệu Chí Kính liền đáp ứng.

Quách Tĩnh ở Toàn Chân giáo ba bốn ngày, rốt cuộc vẫn phải cáo từ Khâu chân nhân rời đi, trước khi đi ông không quên ngàn lời dặn dò hai người nhất định phải học tốt võ công, mới lý khai về Đào Hoa Đảo.

Võ Tu Văn nhìn bóng dáng Quách Tĩnh trong nháy mắt đã không thấy đâu, trong lòng cũng không khỏi có một tia mê man, đến khi cảm giác được tay mình bị cầm lấy, cảm giác ấm áp truyền đến, mới trừng mắt nhìn người bên cạnh. Nhìn ánh mắt đen láy của hắn, tâm Võ Tu Văn đột nhiên thả lỏng, nếu đi theo Dương Quá, chắc không có chuyện gì đâu.

Nắm lại tay Dương Quá, y mỉm cười với hắn, hai người kéo nhau vào bên trong. Ánh nắng phía sau chiếu lên hai người, vô cùng ấm áp, giống như cảm giác bây giờ trong lòng cả hai.

Hai người còn chưa trở về phòng, nửa đường đã gặp một tiểu đạo đồng bảo Triệu Chí Kính chờ hai người trong phòng mình, Võ Tu Văn và Dương Quá nhìn nhau, đành phải đi theo.

Dọc theo đường đi, Võ Tu Văn đều nghĩ xem Triệu Chí Kính tìm bọn họ có chuyện gì, tuy đã sớm biết được sư phụ của Dương Quá là Triệu Chí Kính, nhưng y thật nghĩ không ra, mình cải biến xung đột của Quách Tĩnh và Toàn Chân giáo thì phải có thay đổi gì đó chứ, nhưng khi nghe sư phụ của bọn họ vẫn là Triệu Chí Kính, trong lòng Võ Tu Văn cũng chỉ thở dài một hơi. Y chỉ có thể cầu nguyện, mong lần này Triệu Chí Kính không có ý làm khó dễ mình và Dương Quá.

Đi được không bao lâu, tiểu đạo đồng liền dừng lại, nói: “Hai vị sư huynh, nơi này chính là nơi ở của Triệu sư huynh.”

Võ Tu Văn nói cảm ơn, gõ cửa rồi đợi bên trong truyền đến một tiếng: “Tiến vào.” mới đẩy cửa ra, kéo Dương Quá đi vào. Nhìn thấy Triệu Chí Kính ngồi ở bên cạnh bàn, Võ Tu Văn và Dương Quá cùng kêu lên: “Sư phụ.”

Triệu Chí Kính gật đầu, nhìn hai người, đặc biệt dừng lại ở trên người Võ Tu Văn thêm một hồi. Võ Tu Văn không biết Triệu Chí Kính nhìn mình làm gì, cảm thấy không được tự nhiên lắm. Dương Quá chợt nghiêng mình, chắn phía trước Võ Tu Văn.

“Khụ khụ –” Triệu Chí Kính phục hồi tinh thần, làm bộ ho vài cái. Ngắc đầu, nhin không được lại nhìn Võ Tu Văn một chút, mới đứng lên nói: “Hôm nay ta cho gọi các con tới đây là muốn các con học thuộc khẩu quyết võ công tâm pháp cơ bản của Toàn Chân giáo trước.”

Võ Tu Văn nghe Triệu Chí Kính ngâm nga khẩu quyết, cũng tập trung lực chú ý để ghi nhớ, y và Dương Quá đều là người thông tuệ, Triệu Chí Kính chỉ đọc hai lần, hai người bọn họ cũng đã ghi nhớ toàn bộ.

Trên mặt Triệu Chí Kính hiện lên một tia phức tạp, trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa, nhưng vẫn bị Dương Quá chú ý tới, ánh mắt Dương Quá lóe lóe, rồi rũ mắt xuống, không nói gì, chỉ nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại kia.

“Các con quay về trước đi, ngày mai lại đến đây học.” Triệu Chí Kính xoay người nói.

“Vâng.” Võ Tu Văn kéo Dương Quá, xoay người đi ra ngoài cửa, lúc đang rẽ sang hành lang, Dương Quá xoay người nhìn thoáng qua phía sau, vừa vặn thấy ánh mắt cổ quái của Triệu Chí Kính nhìn Võ Tu Văn.

Dương Quá quay đầu, trong mắt hiện lên một tia hàn ý, từ nhỏ hắn lớn lên ở phố chợ, đương nhiên cũng từng nghe qua có mấy kẻ thích chơi đùa trẻ con, Văn nhi của hắn bộ dạng lại xinh đẹp như vậy, cái tên Triệu Chí Kính kia...

Võ Tu Văn vốn tưởng rằng mình tránh khỏi xung đột của Quách Tĩnh với Toàn Chân giáo, như vậy đám người Triệu Chí Kính cũng sẽ không cố ý làm khó dễ bọn họ, nhưng không nghĩ tới mấy ngày nay, y đã phát hiện thấy có chuyện không bình thường, y như nguyên tác, Triệu Chí Kính vẫn chỉ dạy bọn họ khẩu quyết tâm pháp, chả mấy may nói gì đến việc tu luyện chúng như thế nào.

Võ Tu Văn không biết tại sao lại như vậy, nhưng y biết sau này đến Cổ Mộ, khẩu quyết này sẽ có tác dụng, nên chỉ cùng Dương Quá yên lặng ghi nhớ.

Cứ như vậy qua mười ngày, Triệu Chí Kính dẫn hai người tới gặp chưởng môn sư tổ Mã Ngọc, nói đã dạy hai người tâm pháp khẩu quyết, để hai người đọc cho Mã Ngọc nghe. Võ Tu Văn và Dương Quá chia nhau đọc từ đầu tới cuối, một chữ cũng không sai, Mã Ngọc nghe xong luôn mồm khen ngợi hai người thông minh, lại khích lệ Triệu Chí Kính đã dạy tốt.

Võ Tu Văn lặng lẽ bĩu môi, cúi đầu không nói gì thêm. Dương Quá và Võ Tu Văn ở chung lâu ngày, tính tình cũng dần dần thay đổi, hết thấy đều dùng Võ Tu Văn làm điều kiện tiên quyết, thấy Võ Tu Văn không nói gì thêm, hắn cũng chỉ nắm tay y, mặc dù có chút khổ sở vì không thể học được võ công, nhưng hắn cũng không thích cái tên Triệu Chí Kính kia, nhiều lần hắn lơ đãng xoay qua chỗ khác, luôn thấy gã nhìn chằm chằm Văn nhi của hắn, cái loại ánh sáng trong mắt của gã làm cho hắn rất căm ghét.

Hè đi thu đến, thu đi đông lại sang, đảo mắt đã qua mấy tháng. Võ Tu Văn và Dương Quá ghi nhớ một đồng lớn khẩu quyết, còn luyện võ công thì chả có đến nửa điểm. Võ Tu Văn cũng không để ý, cảm thấy hắn là không bao lâu nữa sẽ lý khai. Y và Dương Quá trong khoảng thời gian này trừ bỏ tới chỗ Triệu Chí Kính ra, cũng chỉ ở trong phòng.

Võ Tu Văn mượn từ chỗ Triệu Chí Kính một đồng sách, mỗi ngày đều ở trong phòng xem, mà Dương Quá thì được Võ Tu Văn nhắc nhở luyện Hàm Mô Công của nghĩa phụ hắn, công phu này Dương Quá chỉ học sơ sài, nhưng Võ Tu Văn há có thể không biết sự lợi hại của nó, hơn nữa về sau Âu Dương Phong nhất định sẽ dạy võ công này cho hắn, bởi vậy bảo hắn luyện tập nhiều hơn một chút.

Hôm nay, sau khi Võ Tu Văn tỉnh lại, cảm giác đầu choáng váng mờ mịt, thậm chí kêu một tiếng không tốt. Từ khi đến Toàn Chân giáo, y đã rất ít sinh bệnh, sau khi xem một ít sách y thuật ở Đào Hoa Đảo, tuy không thể chữa bệnh, nhưng cũng biết một vài phương pháp dưỡng thân, bình thường cũng cùng Dương Quá đến sau núi hái một ít thảo dược để uống, cứ tiếp tục một thời gian lâu cũng không sinh bệnh. Hôm nay có lẽ do khí hậu trở lạnh, Võ Tu Văn che miệng, khẽ ho. Dương Quá ở giường bên cạnh lập tức tỉnh lại, đứng dậy đến cạnh y, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Văn nhi, làm sao vậy?”

Võ Tu Văn tựa vào người hắn, bất đắc dĩ nói: “Có thể là bị cảm, người đi sắc thuốc giúp ta nha.”

Dương Quá giúp y đắp kín mền, đứng dậy đi ra ngoài, Võ Tu Văn nằm ở trên giường, có chút mơ hồ ngủ thiếp đi, đợi đến khi Dương Quá đánh thức mình, Võ Tu Văn cảm giác thân thể càng thêm vô lực, yết hầu cũng càng thêm khô khốc. Sau khi Dương Quá đỡ y dậy uống thuốc xong, y lại mê man ngủ.

Võ Tu Văn ngủ thật lâu, chờ đến khi tỉnh lại đã gần đến hoàng hôn, y chậm chạp mở mắt ra, liền nhìn thấy Dương Quá lo lắng nhìn mình, Võ Tu Văn nhếch lên một nụ cười suy yếu nói: “Người đến nói cho sư phụ chúng ta biết hôm nay chúng ta không tới đi.”

Dương Quá lo lắng nhìn y, Võ Tu Văn cười cười, giục hắn mau đi. Dương Quá xoay người đi ra khỏi phòng, cẩn thận đóng cửa kỹ càng. Bước nhanh đến chỗ ở của Triệu Chí Kính, gõ cửa đi vào.

Triệu Chí Kính thấy chỉ có một mình hắn tới, trong mắt hiện lên tia thất vọng, nghi hoặc hỏi: “Sao Võ Tu Văn lại không tới?”

“Y sinh bệnh rồi, y dặn ta tới nói cho người biết một tiếng.” Dương Quá cúi đầu nói.

Triệu Chí Kính “ồ” một tiếng, ngón tay ở trên bàn chậm rãi gõ gõ, một lát sau, đứng lên nói: “Ta với con đi xem y thế nào.” Rồi đứng dậy dẫn đầu đi ra ngoài.

Dương Quá đi theo phía sau gã, đi đến nửa đường, Triệu Chí Kính đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn Dương Quá đi phía sau nói: “Trong phòng ta có một bình thuốc, con đi lấy cho Võ Tu Văn uống đi. Ta đi xem y trước, con mau đi đi.”

Lúc này Dương Quá đang lo lắng cho Võ Tu Văn, nghe Triệu Chí Kính nói mình có thuốc, vội vàng gật đầu xoay người đi, nhất thời cũng không nghĩ đến vì sao Triệu Chí Kính kêu mình đi lấy thuốc chứ không phải gã tự mình đi.

Triệu Chí Kính nhìn bóng lưng của hắn, trong mắt hiện lên tia sáng khó hiểu, có chút đắc ý, có chút hưng phấn. Xoay người tiếp tục đi vào phòng của Võ Tu Văn, chỉ là cước bộ rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

Võ Tu Văn ở trong phòng che miệng lại, khẽ ho. Cửa “Két—” một tiếng mở ra, Võ Tu Văn ngẩng đầu cười, nhưng khi nhìn thấy người đến là ai thì nụ cười trên mặt cứng đờ, hỏi: “Sư phụ?”

“Ừ, nghe nói con không thoải mái, ta tới thăm.” Triệu Chí Kính đứng ở cửa, nhìn Võ Tu Văn nằm trên giường. Bởi vì phát sốt mà hai gò má ửng đỏ, càng lộ rõ trên làn da trắng nõn kia, vừa rồi ho khan làm cho tóc tai y có chút tán loạn, trải dài trên gối, nhìn là biết ho rất kịch liệt, trong mắt còn có làn hơi nước chớp động. Ánh mắt Triệu Chí Kính lóe lóe, Võ Tu Văn như vậy, thật sự có một loại kích thích mặc người khác làm nhục mà!

“Tạ ơn sư phụ, con không sao.” Võ Tu Văn bị ánh mắt của Triệu Chí Kính làm cho không thoải mái, trong lòng nhanh chóng nghĩ: Không biết Dương Quá đã đi đâu nữa, sao còn chưa trở lại nhỉ?

Triệu Chí Kính treo nụ cười trên mặt, nói: “Mau cho vi sư xem, có bị sốt không?” Nói xong liền đi tới bên giường.

Võ Tu Văn nhìn nét mặt tươi cười cổ quái của Triệu Chí Kính, trong lòng liền có dự cảm không tốt, vội lắc đầu nói: “Không cần, sư phụ nên cách đồ nhi xa một chút, kẻo bị lây bệnh.”

“Vi sư không sợ, để ta xem xem.” Triệu Chí Kính nói xong đã ngồi xuống bên giường, đưa tay sờ trán Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn quay đầu đi, tay Triệu Chí Kính liền rơi vào bên mặt y. Triệu Chí Kính đặt xuống, cảm giác non mềm dưới tay khiến cho gã nhịn không được di chuyển.

Cảm xúc xa lạ làm cho y trong nháy mắt liền nổi lên một tầng da gà, gơ tay đánh rớt bàn tay đang di động trên mặt mình xuống, toàn thân lăn sang bên kia giường, ngồi dậy, nhịn xuống cảm giác choáng váng hoa mắt, lạnh lùng nhìn Triệu Chí Kính. Nếu đến bây giờ y còn không biết đang xảy ra chuyện gì, y là một thằng ngu.

“Ông muốn làm gì?” Giọng nói có chút khàn khàn, yết hầu lại ngứa làm cho y muốn ho, nhưng Võ Tu Văn vẫn cố gắng kiềm chế, lạnh lùng nhìn khuôn mặt Triệu Chí Kính đang hiện lên nụ cười cổ quái.

Triệu Chí Kính dễ dàng bắt được người đang tránh ở trong góc tường, đắc ý nói: “Con thông minh như vậy, làm sao lại không biết ta muốn làm gì? Văn nhi, lần đầu tiên nhìn thấy con, ta đã thích rồi, ta không dạy võ công cho con, vì khi luyện võ con sẽ cường tráng cao to, trở nên rất khó coi. Ta thích con như vậy hơn. Còn về phần tên Dương Quá kia, để ngừa vương bận, ta cũng không dạy võ công cho nó. Cho nên, hiện tại con liền ngoan ngoãn theo ta đi.”

Làm sao Võ Tu Văn lại không nghĩ ra lý do đó, y lạnh lùng nói: “Ông thật to gan, dám đối xử với bọn ta như vậy, lần sau Quách bá bá đến thăm, ta xem ông làm sao giải thích.”

“Yên tâm, ta sẽ làm cho con đối với ta nói gì nghe nấy, đến lúc đó hần cái gì cũng không biết, ta muốn con hoàn toàn trở thành luyện đồng của ta, còn về phần Dương Quá, ta sẽ làm nó biến mất không một dấu vết, ha ha ha...” Triệu Chí Kính đưa tay vuốt ve làn da bóng loáng non mịn trên mặt Võ Tu Văn, dịu dàng nhìn y, ngoài miệng lại nói những lời làm Võ Tu Văn vô cùng phẫn nộ.

“Cút ngay...” Võ Tu Văn cố gắng vươn bàn tay vô lực, không có chút khí lực gạt tay Triệu Chí Kính ra.

Nét mặt Triệu Chí Kính trầm xuống, tay đang đặt trên mặt Võ Tu Văn hung hăng ngắt lấy mặt y, Võ Tu Văn lập tức đau đớn mà rơi nước mắt. Triệu Chí Kính vuốt ve nơi vừa bị mình ngắt thành xanh tím, nhìn Võ Tu Văn với ánh mắt dịu dàng nói: “Con xem, đứa nhỏ không nghe lời liền bị trừng phạt, làm con bị thương, tim ta cũng rất đau đó! Bất quá nhìn con chảy nước mắt, ta lại đặc biệt hưng phấn.” Vừa dứt lời, bàn tay đặt trên hông Võ Tu Văn lại hung hăng cấu nát. Võ Tu Văn kêu thảm một tiếng, thân thể cũng khẽ run rẩy.

Trong mắt Triệu Chí Kính hiện lên tia sáng hưng phấn, cúi đầu xuống, hôn lên mặt Võ Tu Văn. Hơi thở nóng rực phả trên mặt, Võ Tu Văn chỉ cảm thấy buồn nôn, dùng hết sức lực cũng đẩy không ra, ngược lại càng làm cho kẻ điên này thêm hưng phấn, trong lòng Võ Tu Văn đã sợ hãi tới cực điểm, nhưng trên mặt vẫn không chút thay đổi, y quay đầu đi. Triệu Chí Kính cũng không để ý, ở trên chiếc cổ non mềm của y cắn một cái, hàn ý trong mắt Võ Tu Văn càng sâu, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cánh cửa.

“Bình—” cửa bị mở tung ra, Dương Quá vọt vào, nhìn thấy cảnh tượng trên, mắt liền đỏ, hô to: “Buông y ra.” Rồi mạnh mẽ vọt lên, hai tay vung tới, hung hăng đánh Triệu Chí Kính. Triệu Chí Kính ngẩng đầu ngồi dậy, khinh thường cười, tay áo vung lên, đánh Dương Quá ngã xuống đất, máu mũi chảy ra.

Dương Quá như hổ điên, bò dậy xông lên, hắn đã sớm không còn để ý đến sinh tử, trong mắt hắn chỉ có cảnh tượng Triệu Chí Kính đè trên người Võ Tu Văn kia, hắn chưa bao giờ cảm thấy mình muốn giết người như lúc này.

Triệu Chí Kính giống như đùa giỡn với khỉ, mỗi lần như thế, Dương Quá còn chưa tới gần đã bị gã tung ngã xuống đất, cuối cùng mặt mũi đều bầm dập, ngay lúc Triệu Chí Kính bị hắn bám đến không còn kiên nhẫn, giơ hai tay lên chuẩn bị bổ xuống, ánh mắt Võ Tu Văn ở bên cạnh xẹt qua một tia sáng, nhanh chóng xông đến bên Dương Quá, Dương Quá nhanh chóng tiếp được y, y ghé vào lỗ tai hắn, hỏn hỏn nói.

“Dùng Hàm Mô Công đánh ông ta, rồi chúng ta nhân cơ hội đó bỏ chạy.”

Triệu Chí Kính thấy Võ Tu Văn thoát khỏi mình, sắc mặt trầm xuống, gã liền đứng dậy, Dương Quá rũ mắt xuống, đẩy Võ Tu Văn qua một bên, yên lặng vận khởi Hàm Mô Công đã sớm quen thuộc vô cùng kia, khi Triệu Chí Kính đi tới, hai chân nhẹ cong, trong miệng hét lớn một tiếng, song chưởng bắn ra, chưởng vào bụng Triệu Chí Kính.

Dương Quá luyện Hàm Mô Công đã được một đoạn thời gian, hôm nay trong lòng lại phần nộ đến cực điểm, nên hắn dùng hết sức tung ra một chưởng này, sắc mặt cũng tái nhợt đi, hắn ôm lấy Võ Tu Văn bên cạnh, không thèm nhìn tên Triệu Chí Kính đang ngã trên mặt đất kia, liền chạy ra ngoài.

9. Chương 9

Dương Quá ôm Võ Tu Văn lao ra cửa, chạy vào khu rừng phía sau núi, cả người Võ Tu Văn trong lòng hắn nóng rần, con mắt khép hờ, khiến cho Dương Quá rất lo lắng, vừa chạy vừa hỏi: “Văn nhi, ngươi có sao không?”

Võ Tu Văn mở mắt nhìn khuôn mặt phía trên, vẻ mặt kia không hề che giấu lo lắng, trên trán rõ ràng đã đổ đầy mồ hôi, nhưng vẫn phân ra tinh lực để chiếu cố mình, y yếu ớt cười cười: “Ta không sao, đừng nói chuyện nữa, chúng ta đi mau.”

Dương Quá dùng sức gạt đầu, tăng tốc chạy về phía trước. Sắc trời lúc này đã dần tối, trên bầu trời là một vầng trăng khuyết, ánh trăng trong suốt xuyên qua khe hở của tán cây rơi xuống đất. Dương Quá nương theo ánh sáng yếu ớt đó tìm đường mà đi, hắn cũng không dám dừng bước. Nhưng phía sau vẫn từ từ truyền đến tiếng động, chung quanh như có người đang quát: “Dương Quá, Võ Tu Văn, mau ra đây.”

Dương Quá theo bản năng nhìn Võ Tu Văn nằm trong lòng, dĩ nhiên Võ Tu Văn cũng nghe được âm thanh ngày càng gần này, y mở mắt ra. Dương Quá nhìn con người màu đen kia, dường như so với bình thường càng sậm hơn, không hề nhiễm một tia tạp chất nào, sạch sẽ thuần khiết, cứ như vậy chăm chú nhìn hắn, không hề có sợ hãi, cũng không có kinh hoảng. Dương Quá vốn có chút bối rối, tâm tình nháy mắt trở nên trấn định, loại cảm giác toàn tâm tín nhiệm cùng ý lại này, làm cho Dương Quá đột nhiên cảm thấy không sợ chút nào, nắm chặt hai tay lại, tự nhủ, hắn, chỉ cần bảo vệ tốt người trong lòng này là được rồi.

Dương Quá ôm Võ Tu Văn nhảy lên nhảy xuống trong rừng cây, Võ Tu Văn nhìn gương mặt phía trên, trong lòng không rõ đây là cảm giác gì, mồ hôi từ trên gương mặt còn chút non nớt kia nhỏ tí tách không ngừng, hai tay y vòng qua cổ của hắn, cảm nhận hơi thở nóng rực kia, Võ Tu Văn đột nhiên cảm thấy vô cùng an ổn, thực sự rất yên tâm. Y nhắm mắt lại, yên lặng tựa vào vai hắn, khóe mắt hơi nóng, vành mắt ẩm ướt.

Dương Quá ôm Võ Tu Văn, dùng hết sức chạy về phía trước, chỉ cảm thấy trước mặt xoẹt qua một bóng dáng, một gã đạo sĩ đã bắt kịp hắn, Dương Quá vừa muốn xoay người chạy qua hướng khác, tên đạo sĩ phía sau kêu to: “Chúng ở trong này!”

Dương Quá ở trong bụi cỏ quẹo qua quẹo lại, linh hoạt đến cực điểm, hơn nữa ánh sáng trong rừng cây lúc này không tốt lắm, tên đạo sĩ kia quẹo mấy vòng liền không phát hiện ra bóng dáng hai người ở đâu nữa. Dương Quá nghe tiếng bước chân ở phía sau dần biến mất, thở dài nhẹ nhõm một hơi, này giờ chạy loạn trong bụi cây, toàn thân đều mỏi nhừ nhưng vẫn không dám ngừng lại.

Chợt thấy phía trước có người ‘ha ha’ cười lạnh, cả Dương Quá và Võ Tu Văn đều giật mình, nhìn về phía trước, thấy một bóng người từ chỗ tối bước ra, râu dài rũ xuống, quắc mắt trừng bọn họ, đó chính là Triệu Chí Kính.

Dương Quá lạnh lùng nhìn Triệu Chí Kính, siết chặt tay mình. Triệu Chí Kính nhìn cả hai, đối với ánh mắt của Dương Quá, hắn chỉ cười nhạt một tiếng, tràn đầy vẻ khinh thường, rồi chuyển tầm mắt lên người Võ Tu Văn, y đang tựa vào đầu vai của Dương Quá, sắc mặt tái nhợt, hàng mi dài rũ xuống, làn da trắng nõn dưới ánh trăng càng thêm mờ ảo, càng làm cho Triệu Chí Kính cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Ánh mắt trắng trợn mang theo dự vọng kia làm cho Võ Tu Văn nhú nhú mảy, cảm giác được cảm xúc phần nộ của Dương Quá, y nhìn gân xanh trên cổ phía trước mặt, trong lòng biết để Dương Quá ôm mình tuyệt đối chạy không thoát, y nói nhỏ ở bên tai Dương Quá: “Thả ta xuống đi.”

Dương Quá cúi đầu nhìn y, nhìn thấy ánh mắt kiên định của y, hắn do dự một chút, nhưng sau đó vẫn chậm rãi buông y ra, đỡ y đứng tựa vào người mình. Võ Tu Văn cũng không cự tuyệt hành động này của Dương Quá, hiện tại tay chân y không còn chút sức lực nào.

“Dương Quá, ngoan ngoãn giao Võ Tu Văn ra đây.” Triệu Chí Kính nhìn hai người trước mắt tựa vào nhau, nhú mảy nói. Gã nhìn Dương Quá, có chút cảnh giác nhìn động tác của hắn, lúc trước gã bị Dương Quá đánh bại, qua một hồi lâu mới dậy nổi, liền kêu mấy đồ đệ chia nhau tìm kiếm. Tuy võ công của gã rất lợi hại, nhưng quanh năm đều ở Toàn Chân giáo, hiểu biết không rộng, nên không biết chiêu thức của Hàm Mô Công, cho nên có chút kiêng kỵ đối với Dương Quá. Bởi vậy trong nhất thời cũng không dám tùy tiện ra tay.

Võ Tu Văn dựa vào người Dương Quá, nhìn về mặt của Triệu Chí Kính, ý niệm trong đầu vừa chuyển, y liền hiểu, trong lòng cười lạnh một tiếng. Nhưng Dương Quá nghe được lời của Triệu Chí Kính, trên mặt giận dữ nói: “Triệu Chí Kính, ông đừng có mơ.”

Khuôn mặt Triệu Chí Kính trở nên lạnh lùng, đi lên phía trước mấy bước, đưa tay bắt lấy Võ Tu Văn. Võ Tu Văn nghiêng qua một bên, thân hình đảo nhẹ một cái liền lách mình tránh ra. Trên mặt Triệu Chí Kính liền hiện lên vẻ kinh ngạc, hiển nhiên là không ngờ Võ Tu Văn lại biết khinh công, đợi lần nữa đưa tay ra bắt, Dương Quá đã chắn trước mặt Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn lạnh lùng nhìn Triệu Chí Kính, y chưa từng ở trước mặt Triệu Chí Kính thể hiện mình biết võ công, hơn nữa y lại trường kỳ uống thuốc, đương nhiên Triệu Chí Kính liền cho là y không biết võ. Triệu Chí Kính cũng chỉ kinh ngạc trong chốc lát, nhìn ra cước bộ của y phù phiếm vô lực, gã khinh thường cười cười đẩy đầu vai Dương Quá ra, đầu vai Dương Quá hơi nghiêng, nội lực tự vận hành, đem lực đạo của gã giảm đi hơn một nửa, chỉ làm hắn hơi lui về phía sau mấy bước, nhưng không có té ngã.

Kỳ thật, Dương Quá đã tập luyện võ công của Âu Dương Phong được một thời gian dài, bất tri bất giác đã tăng thêm một bậc, chẳng qua là vận dụng còn chưa thuần thục, hơn nữa không có chiêu thức cụ thể để phối hợp. Lúc trước do quá mức phần nộ, nhất thời không sử dụng, khi được Võ Tu Văn nhắc nhở mới kịp phản ứng, dưới sự phần nộ toàn lực phóng ra đánh bại Triệu Chí Kính đang không hề phòng bị kia. Chỉ đáng tiếc là trước đó hắn phải chạy trốn, nội lực không còn nhiều lắm, không thể dùng tiếp Hàm Mô Công.

“Vẫn nhì, người chạy trước đi.” Dương Quá quát to một tiếng, đánh về phía Triệu Chí Kính.

Triệu Chí Kính có chút kiêng kỵ né tránh, bày tay trái duỗi ra đảo nhẹ một vòng, đánh một chưởng về phía trước, chiêu “Hổ môn thủ” này đánh ra với kinh lực không nhỏ, đánh ngay ngực Dương Quá. Nếu Dương Quá không có nội công tạm được, chắc chắn sẽ học máu tại chỗ, nhưng mặt hắn cũng đã trắng như tờ giấy, cảm thấy ngực đau dữ dội.

Dương Quá hoàn toàn không để ý điều đó, tiếp tục xông lên phía trước, vận lực toàn thân gắt gao ôm lấy Triệu Chí Kính. Sau khi đã đánh trúng Dương Quá, Triệu Chí Kính cũng không sợ hãi nữa, thấy Dương Quá ôm lấy mình, mà Võ Tu Văn lại chậm rãi biến mất ở trước mắt, gã cảm thấy vô cùng phần nộ, tung một quyền vào giữa bụng Dương Quá, Dương Quá bị đau mà gập người lại, nhưng tay vẫn gắt gao ôm lấy

gã không buông. Triệu Chí Kính xuống tay không chút khoan dung, dùng lực chưởng xuống ngay cổ hắn. Dương Quá nghiêng người, liều mạng chịu đựng, tuy không ngã xuống, nhưng tay đã không còn sức lực.

Dương Quá bị Triệu Chí Kính nhẹ nhàng đẩy ngã trên mặt đất, ánh mắt mơ hồ nhìn Triệu Chí Kính đang nhe răng cười bước tới gần mình, nhưng trong lòng không hề có bất kỳ sợ hãi nào, trước mắt hiện ra gương mặt người nọ, cặp mắt đen trong trẻo như chỉ nhìn thấy mình, khoe miệng Dương Quá hiện lên một nụ cười, Văn nhi, đừng sợ, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi.

Dương Quá nhắm mắt lại, hắn không muốn nhìn gương mặt ghê tởm của Triệu Chí Kính, bên tai đột nhiên vang lên tiếng kêu thảm thiết của gã, hắn mở to mắt, nhìn thấy người mình vẫn tâm tâm niệm niệm này giờ đang đứng trước mặt, lẳng lặng nhìn mình.

Dương Quá cả kinh, cố gắng đứng lên, Võ Tu Văn đi qua đỡ hắn dậy. Dương Quá nhìn sang Triệu Chí Kính, chỉ thấy gã đang lấy tay che mắt trái lại, thống khổ kêu to, nhìn thấy Dương Quá đứng lên, liền hung tợn nhìn hai người.

“Võ Tu Văn, mi đã ném cái gì vào mặt ta?” Triệu Chí Kính phẫn nộ kêu to.

Võ Tu Văn không để ý đến gã, y nâng Dương Quá dậy, đi thẳng về phía trước. Đó là cái gì sao, đương nhiên là thứ tốt rồi. Vừa rồi y cũng không có chạy xa, vì biết mình ở đó cũng chỉ gây thêm phiền phức cho Dương Quá, cho nên mới tránh đi, nhưng không ngờ lại phát hiện loại thảo dược này, nó có tên là Dạ Hàn Thảo, vào buổi tối nó sẽ tỏa ra quang sáng nhạt, bởi vì loại cây này nảy mầm vào buổi tối, nên mầm này sẽ phát sáng, dùng thảo dược này phối với các loại thảo dược khác sẽ trở thành thuốc cứu mạng, nhưng nếu chỉ sử dụng một mình nó, nó sẽ trở thành chất độc trí mạng. Cho nên khi thu thập mầm cây này phải mang một bao tay đặc chế, nhưng Võ Tu Văn nhìn thấy ở phía xa Dương Quá đang bị Triệu Chí Kính chiếm thế thượng phong, liền không chút do dự đưa tay hái mầm của Dạ Hàn Thảo lên, cầm trong tay, đi về phía Dương Quá, khi Dương Quá bị Triệu Chí Kính đẩy ngã xuống đất, liền ném mầm cây trong tay vào người gã.

Triệu Chí Kính chỉ cảm thấy có cái gì ném vào người, liền đưa tay áo ra ngăn lại, nhưng chỉ ngăn được một phần, trên mặt vẫn bị dính một ít, vài hạt phấn rơi vào mắt. Nhất thời một cảm giác nóng rực dâng lên, mắt như bị thiêu đốt, Triệu Chí Kính thống khổ la to. Bấy giờ lại thấy Võ Tu Văn với Dương Quá đi thẳng về phía trước, gã nhìn xuống đau đớn, đuổi theo.

Dương Quá và Võ Tu Văn, một người đang sinh bệnh, còn một người thì đang bị thương, dìu nhau chạy đi, Triệu Chí Kính bám sát phía sau, càng ngày càng gần. Dương Quá nhìn bóng dáng Triệu Chí Kính ngày càng gần, nhặt lên vài viên đá ném ra phía sau. Triệu Chí Kính nghiêng người tránh đi, càng tăng tốc, nhe răng cười tiếp cận cả hai.

Dương Quá và Võ Tu Văn chạy về phía trước, đột nhiên thấy đằng trước đã không còn đường, cả hai nhìn nhau, rồi nhảy xuống. Triệu Chí Kính đi đến bên cạnh vách đá nhìn xuống, thấy hai người đang ôm nhau, lần dọc theo thềm cỏ xanh trên sườn núi vào bụi cây.

Võ Tu Văn được Dương Quá ôm chặt vào lòng, chôn ở trong ngực của hắn, tim đập rất nhanh, lồng ngực đối phương có chút gầy yếu nhưng lại làm cho y vô cùng an tâm. Cả hai không ngừng lần xuống, mùi thơm của cỏ xanh ập vào mũi, Võ Tu Văn nhất thời có chút hoảng hốt, bên tai chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập kịch liệt. Khi thân thể dừng lại, Võ Tu Văn ngẩng đầu, nhìn thiếu niên phía trên, nhoẻn miệng cười. Trước mắt là một mảnh hắc ám, y nhắm mắt lại, bên tai giống như nghe được tiếng kêu kinh hoàng của Dương Quá, “Văn nhi”.

10. Chương 10

Võ Tu Văn khẽ rên, thật là khó chịu mà, hình như có ai đó đang tới gần, rồi ôm lấy mình, hô hấp cực nóng phả vào sau gáy. Cả người Võ Tu Văn cứng đờ, trong đầu hiện lên hình ảnh Triệu Chí Kính đang đè trên người mình, cảm giác nhột nhột này làm cho Võ Tu Văn nhú mào, không tự chủ lắc đầu, trong miệng cũng phát ra tiếng kêu yếu ớt, nghe như động vật nhỏ bị thương, có chút sợ hãi, cũng có chút tủi thân. Người phía sau hơi khựng lại, rồi đem Võ Tu Văn ôm sát vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng y, ghé vào tai y thì thào gì đó.

Hơi thở có phần quen thuộc cùng âm thanh êm ái đó làm Võ Tu Văn chậm rãi an tĩnh lại, tiếng tim đập của người nọ vang lên ở bên tai, khiến y cảm thấy vô cùng an tâm.

“Uống thuốc nào, Văn nhi.” Người nọ nhẹ nhàng nói.

Vị thuốc quen thuộc ập vào mũi, Võ Tu Văn theo bản năng mở miệng ra, vẫn là vị đắng chát nồng đậm không hề thay đổi kia, y cố gắng nuốt xuống, vị đắng vốn vô cùng quen thuộc kia lại làm cho Võ Tu Văn sinh ra một chút chua xót trong lòng, nước mắt chậm rãi chảy ra từ khóe mắt, có phần tủi thân mà khóc thút thít ở trong ngực người nọ.

Người phía sau do dự một chút, rồi vươn tay ra, nhẹ nhàng lau nước mắt không ngừng lăn dài trên má y. Một lát sau, Võ Tu Văn cảm thấy có vật gì đó được đưa đến bên miệng mình, y hé miệng, một chất lỏng có hương vị ngọt ngào chậm rãi đổ vào, y từ từ nuốt nó vào bụng, liền cảm thấy vị đắng trong miệng biến mất.

Hàng mi Võ Tu Văn khẽ run, y từ từ mở mắt. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt y là một gương mặt xấu xí đến sồn gai ốc nhìn mình. Võ Tu Văn cả kinh, theo bản năng mà lui về sau, mới phát hiện mình đang ngồi trong lòng một người khác, y nhìn ra đằng sau, thì ra là Dương Quá. Võ Tu Văn thả lỏng cảnh giác, đầu óc cũng bắt đầu hoạt động. Vị trước mặt này, hẳn là Tôn bà bà. Y nhìn bàn tay của mình, bởi vì dùng tay không ngắt mầm của Dạ Hàn Thảo mà bị trúng độc đen thui nhưng giờ nó đã biến mất không thấy gì nữa, chắc vị bà bà này đã cứu mình và Dương Quá.

Y xoay bàn tay một vòng, không có bất kỳ chỗ nào khó chịu, rồi ngẩng đầu nhìn về phía Tôn bà bà, trên mặt hiện lên nụ cười tươi, nói: “Cám ơn bà bà.” Trên mặt Tôn bà bà cũng hiện lên nụ cười mỉm, chỉ là đặt trên khuôn mặt kia, càng khiến nó thêm xấu xí, nhưng Võ Tu Văn sớm biết tính nết của bà, nên không hề tỏ ra sợ hãi chút nào.

“Bé ngoan, con cám ơn ta về cái gì?” Tôn bà bà đi tới, sờ đầu Võ Tu Văn.

“Cám ơn bà bà đã cứu con và Dương Quá, còn giải độc trên tay con.” Võ Tu Văn ngửa đầu, nhìn khuôn mặt phía trên, vẻ ngoài xấu xí nhưng bên trong đầy tình yêu thương và dịu dàng, trong ánh mắt đang nhìn mình tràn đầy sự yêu thương, giọng nói trầm ấm làm cho Võ Tu Văn muốn thân cận, nghĩ đến vận mệnh sau này của Tôn bà bà, Võ Tu Văn rung mình trong lòng, mình nhất định phải giúp Tôn bà bà tránh khỏi kết cục bỏ mạng kia.

“Thật sự là một đứa nhỏ thông minh, đừng sợ, tên đạo sĩ kia đã bị đám ong độc của ta dọa chạy rồi.” Trong mắt Tôn bà bà càng thêm vẻ yêu thích, dịu dàng nói.

Võ Tu Văn gật đầu, trong lòng suy nghĩ, Triệu Chí Kính chắc sẽ giống như trong nguyên tác, bị ong độc cắn chết rồi, y cảm thấy có chút vui sướng khi người gặp họa, thật đáng đời mà!

Y nhìn sang Dương Quá đang ôm mình, từ góc độ này có thể nhìn thấy rất rõ vết thương trên mặt hắn, Võ Tu Văn biết, đây nhất định là bị thương trong lúc lăn xuống sườn núi, y cúi đầu nhìn đôi tay đặt bên hông mình, những vết thương chằng chịt khiến Võ Tu Văn cảm thấy phức tạp trong lòng, y đưa tay nhẹ nhàng vuốt vết thương của Dương Quá, rồi rũ mắt xuống, tất cả đều là vì mình sao?

Bỗng nhiên bên ngoài truyền tới một giọng nói mềm mại: “Bà bà, hai cậu bé kia sao rồi?” Võ Tu Văn ngẩng đầu nhìn, một thiếu nữ đi tới, nàng ta mặc một bộ bạch y bằng lụa mỏng, thoạt nhìn khoảng mười sáu mười bảy tuổi, mái tóc đen dài tới mắt cá chân, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, chỉ là da thịt có chút tái nhợt.

Võ Tu Văn có thể dễ dàng đoán được đây là Tiểu Long Nữ, quả nhiên là xinh đẹp hơn người. Làm người ta có ấn tượng sâu sắc nhất, chính là khí chất băng thanh ngọc khiết trên người nàng, làm người khác cảm thấy nàng giống như tiên nữ, nhưng do thần sắc đậm đậm lạnh như băng kia đã làm cho người ta không ai dám nhìn thẳng nàng.

“Không sao, hai đứa nó đều khỏe cả rồi.” Tôn bà bà cười nói.

“Nếu khỏe rồi, thì nhanh đưa bọn họ ra ngoài đi.” Mặt Tiểu Long Nữ không chút thay đổi nói.

Võ Tu Văn cảm giác được thân thể của Dương Quá ở phía sau mình bỗng nhiên cứng đờ, y không nói gì, chỉ cầm lấy bàn tay đang đặt bên hông mình. Tôn bà bà sốt ruột nói: “Cô nương, hai đứa nhỏ này đáng

thương lắm, chúng ta lưu chúng lại đi.” Nhớ tới câu chuyện lúc nãy Dương Quá kể, trong lòng bà bà liền cảm thấy thương xót hai đứa nhỏ này, bây giờ lại nhìn thấy cả hai đều rất nhu thuận lại thông minh, bộ dáng cũng thanh tú, làm cho Tôn bà bà càng muốn giữ chúng lại.

“Bà bà. Người đã quên giáo huấn của sư tổ rồi sao?” Tôn bà bà sững sốt một chút, thở dài một hơi, không nói gì.

Võ Tu Văn đứng dậy, kéo tay Dương Quá, khom người nói: “Cám ơn bà bà và cô cô đã giúp ta chữa thương, chúng ta đi trước.” Trong lòng y biết, lúc này Tiểu Long Nữ tuyệt đối sẽ không thu cả hai làm đồ đệ, trong nguyên tắc, Tiểu Long Nữ thu Dương Quá làm đồ đệ đều là nhờ công của Tôn bà bà, nhưng y không muốn vị bà bà tốt bụng này vì mình và Dương Quá mà phải chết. Cho nên Võ Tu Văn buồn rầu nghĩ, làm thế nào mình mới có thể ở lại Cổ Mộ mà Tôn bà bà không phải chết không?

“Mấy đứa tính đi đâu?” Tôn bà bà vội hỏi.

“Thiên hạ rộng lớn, luôn có chỗ cho bọn con dung thân, còn Toàn Chân giáo, bọn con sẽ không trở về nơi đó nữa.” Võ Tu Văn nhìn thoáng qua Dương Quá, nói với Tôn bà bà.

Tôn bà bà nhìn hai đứa nhỏ nắm tay nhau, cảm thấy có chút buồn bã, thở dài một hơi nói: “Không phải cô nương kia không muốn lưu bọn con lại, chỉ là phải của chúng ta có quy định, không được cho người bên ngoài tiến vào, các con đừng trách bọn ta.”

Võ Tu Văn lắc đầu, không nói gì. Tôn bà bà nhìn y, rồi nắm chặt tay y nói: “Ta đưa các con ra ngoài.” Vừa ra khỏi cửa phòng, trước mắt liền tối đen, Võ Tu Văn cảm thấy khẩn trương trong lòng, nhin không được mà siết chặt tay người bên cạnh, Dương Quá cũng nắm lại, đi vòng vèo một lúc lâu, trước mắt mới dần dần xuất hiện ánh sáng.

Ba người vừa ra đến cửa mộ, liền nghe thấy tiếng kêu to của ai đó bên ngoài bìa rừng: “Tại hạ là người của Toàn Chân giáo, Doãn Chí Bình, hôm nay đặc biệt đến đây để bái kiến Long cô nương.” Âm thanh có chút xa, hẳn là truyền đến từ bên kia cấm địa. Tôn bà bà theo bản năng nhìn hai đứa nhỏ, chỉ thấy trên mặt hai đứa nhỏ không chút thay đổi, cũng không có chút ý sợ hãi nào.

“Bà bà, người sẽ bảo hộ bọn con chứ?” Võ Tu Văn ngẩng đầu nhìn Tôn bà bà, trên mặt mang theo nụ cười.

Tôn bà bà sững sốt, vui vẻ cười nói: “Dĩ nhiên, các con yên tâm, bà bà sẽ bảo hộ các con an toàn.” Bà càng cảm thấy yêu thương hơn đối với hai đứa nhỏ này, hàng năm bà đều ở trong Cổ Mộ, bên cạnh chỉ có Tiểu Long Nữ làm bạn, mà Tiểu Long Nữ trời sinh tính lạnh nhạt, giữa hai người cũng không có trò chuyện nhiều, nay nhìn thấy hai đứa nhỏ thanh tú nhu thuận như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy yêu thích vô cùng.

Tôn bà bà nắm tay Võ Tu Văn, đi xuyên qua rừng cây, đến bãi đất trống phía trước. Dưới ánh trăng, sáu bảy đạo nhân đứng ở đó, có hai người đang vác một người khác, Võ Tu Văn biết chắc kia chính là Triệu Chí Kính, nhất thời cảm thấy có chút buồn cười, khóe miệng cũng hiện lên nụ cười. Thấy Dương Quá và Võ Tu Văn xuất hiện, những người đó nhẹ giọng nói nhỏ với nhau mấy câu rồi không hẹn mà cùng tiến lên vài bước.

“Võ Tu Văn, Dương Quá, còn không qua đây thỉnh tội với sư phụ các người.” Doãn Chí Bình nhìn hai người rồi chỉ vào Triệu Chí Kính đang nằm ngay đơ ở kia.

“Sư phụ? Triệu Chí Kính xứng với danh hiệu này sao?” Khóe miệng Võ Tu Văn giương lên thành nụ cười tươi, lời nói ra cũng trào phúng đến cực điểm.

Đám người của Toàn Chân giáo nghe xong liền giận dữ, ở thời đại này, đồ đệ mà dám nhục mạ sư phụ, thật sự là chuyện vô pháp vô thiên mà, lúc này, một đạo nhân xông lên phía trước, định chộp lấy Võ Tu Văn.

Tôn bà bà giữ ống tay áo, lướt qua trên tay kẻ kia, người nọ chỉ cảm thấy trên cổ tay bỗng nhiên nóng rát và đau nhức, liền quát to một tiếng, rồi lui về phía sau. Mọi người cho rằng bà chỉ là một bà già lụ khụ, không ngờ rằng võ công của bà lại cao như thế. Doãn Chí Bình tiến lên chấp tay hành lễ nói: “Đệ tử Doãn Chí Bình, bái kiến tiên bối, hai tên này là đệ tử trong Toàn Chân giáo, thỉnh tiên bối thả người.”

Tôn bà bà còn chưa kịp nói chuyện, Võ Tu Văn đã giữ chặt tay bà, đứng ra nói: “Từ hôm nay trở đi, ta, Võ Tu Văn, và Dương Quá, không còn là đệ tử của Toàn Chân giáo nữa, cho nên không có bất cứ quan hệ nào với Toàn Chân giáo.”

Đám người Toàn Chân giáo xôn xao, Triệu Chí Kính vốn nằm im ở một chỗ, nghe Võ Tu Văn nói vậy, nhin không được mà ngồi dậy, tức giận nói: “Võ Tu Văn, ngươi thật to gan, dám khi sư diệt tổ.”

“Ta khi sư diệt tổ lúc nào?! Ta chỉ tự rời khỏi sư môn, dù sao ông cũng không có dạy bọn ta cái gì hết.” Võ Tu Văn nhìn gã đầy chế giễu, thấy mặt của Triệu Chí Kính sưng như đầu heo, trong lòng Võ Tu Văn cảm thấy thật vui sướng khi người gặp họa, quả thật rất đáng đời mà!

Tôn bà bà cười lạnh nói: “Có nghe chưa, hai đứa nhỏ này đã không còn là đệ tử Toàn Chân giáo của các ngươi nữa rồi.”

Bên kia lại có thêm mười người đạo sĩ lục đục kéo đến, nghe Tôn bà bà nói như vậy, đều nghị luận, Doãn Chí Bình cường chế tức giận trên mặt, tiến lên nói: “Lời nói của một tên nhóc con làm sao có thể nghe theo? Chuyện này phải trái đúng sai còn phải đợi bọn ta báo cáo chưởng môn, để người xử lý, thỉnh tiên bối giao chúng cho bọn ta.”

Tôn bà bà lại cười lạnh một tiếng, đang định lên tiếng, liền cảm giác tay bị kéo xuống, bà quay sang nhìn, Võ Tu Văn ngửa đầu nhìn bà nói: “Bà bà, không cần để ý tới bọn họ. Bọn người Toàn Chân giáo chỉ biết lấy nhiều khi ít, khi dễ người già trẻ nhỏ, toàn bộ Toàn Chân giáo đều không có người nào tốt cả.” Giọng nói lạnh lùng, còn một chút non nớt vang lên trong đêm, mọi người cảm thấy đứa nhỏ đang đứng dưới ánh trăng kia, cả người đều toát lên vẻ vô cùng lạnh lùng, trong nhất thời đều không có ai nói nên lời.

Đương nhiên là do Võ Tu Văn cố ý nói như vậy, y không muốn Tôn bà bà tiếp xúc nhiều với những người này, trong lòng y vẫn còn sợ hãi khi nghĩ về cái chết của Tôn bà bà trong nguyên tác. Giờ phút này, nhìn thấy tất cả mọi người đều không nói gì, y cũng có chút kinh ngạc, liền kéo tay Tôn bà bà nói: “Bà bà, chúng ta trở về đi, con sẽ nghĩ biện pháp để được ở lại đây.”

Tôn bà bà kinh ngạc nhìn y một cái, sau khi thấy sự nghiêm túc trong mắt y, bà không nói gì, xoay người trở vào. Triệu Chí Kính nhìn thấy bộ dạng Võ Tu Văn ở dưới ánh trăng lúc này, tà quang trong mắt càng sâu, lúc này thấy Võ Tu Văn xoay người rời đi, đang muốn lên tiếng, thì thấy Dương Quá xoay đầu lại nhìn gã một cái, âm thanh nhất thời bị nghẹn trong cổ họng, không phát ra được.

Sau khi Dương Quá quay đầu về, gã mới cảm thấy có hơi hoảng sợ rồi té xuống, cái nhìn kia, bao gồm cả hàn ý cùng sát khí, trong chớp mắt, nó đã làm gã phải ngừng cả hô hấp. Cố gắng bình tĩnh lại, gã rũ đôi mắt, trong ánh mắt hiện lên một tia sắc bén, Dương Quá kia, tuyệt đối không thể lưu lại!

11. Chương 11

Triệu Chí Kính nằm trên cang, nơi bị ong độc chích vô cùng ngứa, nhìn Dương Quá và Võ Tu Văn càng lúc càng xa. Lại nghĩ tới ánh mắt vừa rồi của Dương Quá, trong lòng nhất thời cảm thấy bốc hỏa, khó có thể hạ xuống được. Đột nhiên chồm dậy nhảy khỏi cang, chớp lấy đầu vai Dương Quá.

“Tên thối, ngươi muốn chết?” Tôn bà bà mắng, tay phải vung ra, chạm vào cổ tay Triệu Chí Kính. Tuy Triệu Chí Kính trọng thương, nhưng ra thế vẫn cực kỳ mãnh liệt. Hai người giao thủ một lúc, đều tự lui về sau hai bước.

“Bà bà, chúng ta không cần đánh nhau với bọn đạo sĩ thối này, kêu ong độc ra cắn chúng đi.” Dương Quá ở một bên kêu lên, Võ Tu Văn chỉ mỉm cười.

Tôn bà bà cười nói: “Đúng rồi, để bà bà cho ong độc đuổi đám đạo sĩ thối này đi.” Trong miệng ngậm nga tiếng vo ve, còn mấy tên đạo sĩ kia nghe thấy Tôn bà bà nói vậy, liền chấn động, bọn họ cũng biết Triệu Chí Kính là bị ong độc chích mới biến thành như vậy, mọi người bắt đầu rối loạn, không lâu sau, đã nghe thấy

tiếng vo ve từ xa truyền đến, bên kia, chúng đạo sĩ nhất thời sợ hãi, ôm đầu chạy loạn, bấy ông rất nhanh liền đuổi theo.

Tôn bà bà cười ha ha, trên mặt Võ Tu Văn và Dương Quá cũng lộ ra nụ cười. Bỗng nhiên có một đạo nhân đi từ trong rừng ra, Võ Tu Văn nhìn qua, đầu bạc mi trắng, gương mặt dài, chính là Hác Đại Thông, người mà đã giết bà bà trong nguyên tác.

Tôn bà bà đang định lên tiếng, thì có cảm giác bị Võ Tu Văn cạnh bên kéo tay, bà quay sang nhìn y, Võ Tu Văn ngẩng đầu lên nói: “Bà bà, đó là Hác Đại Thông, một trong thất đại đệ tử chân truyền của Vương Trùng Dương.”

Tôn bà bà rung mình trong lòng, nghĩ rằng, một Doãn Chí Bình nhỏ nhoi như vậy đã lợi hại như thế, lão đạo sĩ này chẳng phải rất lợi hại sao?! Đang muốn kéo Dương Quá với Võ Tu Văn trở vào trong rừng, thì thấy Võ Tu Văn mở miệng nói: “Hác đạo trưởng, ta và Dương Quá đã không còn là đệ tử Toàn Chân giáo của người, cho nên người cũng không cần quản bọn ta nữa, từ nay về sau chúng ta không có liên can gì đến nhau.” Thấy Hác Đại Thông há mồm muốn nói, y lại nói tiếp: “Về phần chuyện gì đã xảy ra, tốt nhất người nên trở về hỏi kỹ càng đệ tử của mình đi.” Y lại chuyển hướng đến Tôn bà bà, “Bà bà, đem giải được đưa cho bọn họ, về sau chúng ta cùng bọn họ không có bất cứ quan hệ gì nữa.”

Tôn bà bà ở một bên thấy y bình tĩnh nói chuyện rõ ràng như vậy, nghe lời y, lấy một cái bình nhỏ trong lòng ra, ném cho Hác Đại Thông. Hác Đại Thông cuống quýt tiếp lấy, nhìn biểu tình lạnh lùng trên mặt Võ Tu Văn, rồi nhìn sang Dương Quá, lại thấy hắn căn bản không thèm nhìn mình, chỉ lo nhìn chăm chăm Võ Tu Văn.

Hác Đại Thông thở dài một hơi nói: “Chờ ta trở về, nhất định hỏi Chí Kính rõ ràng việc này, nếu thật là lỗi của hắn, ta nhất định sẽ tới đón các người về.”

Võ Tu Văn trào phúng nhìn Triệu Chí Kính một cái, nhìn về phía Hác Đại Thông nói: “Không cần, bọn ta không dám nhận, từ nay về sau, Võ Tu Văn cùng Toàn Chân giáo các người không có bất cứ quan hệ nào, các người cũng không cần tới tìm ta làm gì.”

Dương Quá ngẩng đầu nhìn Hác Đại Thông một cái, lạnh lùng nói một câu: “Ta, Dương Quá, cũng không có bất cứ quan hệ nào với các người.”

Hác Đại Thông nhìn ánh mắt dứt khoát của hai đứa nhỏ kia, cảm thấy có chút khiếp sợ. Võ Tu Văn cùng Dương Quá tuổi còn nhỏ đã có khí thế như vậy, nếu hảo hảo bồi dưỡng, nhất định sẽ trở thành đệ tử ưu tú của Toàn Chân giáo, chỉ là. thật đáng tiếc! Hác Đại Thông nhìn về phía Triệu Chí Kính mặt mày sùng đồ, hít một hơi, rồi nhìn về phía Võ Tu Văn và Dương Quá đã xoay người đi, lắc đầu, nói với đám đệ tử phía sau: “Đi thôi.”

Triệu Chí Kính tức giận nói: “Sư thúc, không bắt chúng về sao?”

Hác Đại Thông trừng mắt nhìn gã một cái, tên đệ tử chân truyền này, bình thường cũng không có gì xấu, nhưng bây giờ sao lại nhìn không vừa mắt thế nhỉ, hai đệ tử tốt như vậy, cứ thế mà mất đi. Ông tức giận nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao hai đứa nhỏ kia lại làm ra chuyện này? Trở về nói rõ cho ta!”

Triệu Chí Kính nhất thời co rúm lại, trán đổ đầy mồ hôi, trong lòng mới nhớ tới việc này, làm oán hận trong lòng đối với hai người Dương Quá càng thêm sâu.

Võ Tu Văn kéo tay Tôn bà bà, đi đến trước cửa Cổ Mộ, rồi ngừng lại, nói với Tôn bà bà: “Bà bà, con không vào đâu.” Tôn bà bà dặt tay Võ Tu Văn, trải qua chuyện vừa rồi, càng cảm thấy Võ Tu Văn rất thông minh, vuốt đầu của y nói: “Con yên tâm, bà bà nhất định sẽ khuyên Long cô nương nhận các con mới thôi.”

Võ Tu Văn giữ chặt tay Tôn bà bà, cười lắc đầu nói: “Không phải, bà bà, môn phái của hai người có quy tắc của tổ sư, con và Dương Quá cũng không cưỡng cầu.” Nhìn thoáng qua Dương Quá bên cạnh, đối mặt với ánh mắt bình tĩnh của hắn, y cười cười nhìn Tôn bà bà nói: “Con vừa nói có biện pháp ở lại đây, nhưng không phải là ở trong Cổ Mộ, tuy con và Dương Quá không muốn quay về Toàn Chân giáo, nhưng cũng không muốn làm cho bà bà khó xử. Cho nên, bọn con tạm thời sẽ ở trong khu rừng cấm bên ngoài Cổ Mộ, bọn người Toàn Chân giáo cũng không dám bén mảng đến nơi này, chờ con và Dương Quá lớn hơn một chút

liền đi khỏi nơi này. Hơn nữa, bà bà cũng có thể đến thăm bọn con bất cứ lúc nào! Không biết Long cô nương có cho phép bọn con ở ngoài này không nữa?”

“Bé ngoan, chờ bà bà vào nói một tiếng với Long cô nương, nhất định cô nương ấy sẽ đáp ứng.” Tôn bà bà càng nhìn hai đứa nhỏ càng thích, xinh đẹp đáng yêu, thông minh hiểu chuyện, bỗng khiến cho Tôn bà bà đau lòng.

Tôn bà bà nói xong cũng tiến vào trong mộ, Dương Quá và Võ Tu Văn đứng ở bên ngoài chờ, qua một lúc lâu mà vẫn chưa thấy Tôn bà bà quay trở lại. Võ Tu Văn không nhịn được mà có chút lo âu, y biết trong nguyên tác Tiểu Long Nữ ngay từ đầu đã khẳng định không lưu lại Dương Quá, mình bây giờ chẳng qua là đang tìm cái chỗ sơ hở trong chuyện này thôi, nhưng kẻ hở này cũng phải xem người ta có nguyện ý cho mình chui vào hay không nữa!

Nếu như không được. Trong nhất thời, Võ Tu Văn cũng không biết nên làm sao cho phải nữa? Nội tâm đang lo lắng, thì tay đột nhiên bị nắm lấy, y nhìn về phía Dương Quá, chạm phải ánh mắt đen láy của hắn, đôi mắt ấy tựa như hồ nước sâu thẳm, cảm giác ấm áp trong lòng bàn tay nhắc nhở y, ít nhất vẫn còn một người sẽ luôn ở bên cạnh y.

Võ Tu Văn hoảng hốt nghĩ, từ khi nào mà tính tình của Dương Quá lại trở nên trầm ổn như thế nhỉ? Nhớ lúc trước xem trong phim, phiên bản do Cổ Thiên Lạc đóng rất đạt, còn nhân vật Dương Quá do Hoàng Hiểu Minh thủ vai thì có vẻ quá lạnh lợi rồi, ở trong Cổ Mộ mấy năm mà khi trưởng thành vẫn hoạt bát như con nít vậy. Khi xem phim đó, cảm thấy hắn diễn có hơi quá mức. Nhưng Dương Quá trước mặt mình bây giờ lại rất khác với trong nguyên tác, sao hắn lại trầm ổn như vậy? Nhớ từ lần đầu tiên gặp mặt, hình như hắn cũng không phải hoàn toàn như vậy, khi ở cùng Quách Phù vẫn rất có sức sống (người nào đó hoàn toàn không nghĩ tới nguyên nhân là bởi vì y, mà Dương Quá mới tranh nhau với Quách Phù như vậy).

“Văn nhi?” Dương Quá có chút lo lắng nhìn người trước mặt đang hoảng hốt.

“Hử? Không có gì.” Võ Tu Văn khẽ mỉm cười, dưới ánh trăng trong suốt lạnh lạnh, gương mặt có phần non nớt mang theo nụ cười nhẹ, từ từ thối vào lòng Dương Quá.

Dương Quá nắm tay Võ Tu Văn, nhìn chăm chăm y. Lúc Tôn bà bà đi ra liền thấy được cảnh tượng này, hai bàn tay bé nhỏ nắm lấy nhau, một người khẽ cười, còn kẻ kia thì nhìn không chớp mắt. Không khí xung quanh họ tản ra sự ấm áp nhàn nhạt làm cho Tôn bà bà nhìn không được mà có chút cảm động, tươi cười nhìn bọn họ.

“Bà bà, bà đến rồi, Long cô nương đã đáp ứng rồi sao?” Võ Tu Văn quay đầu nhìn qua.

“Dĩ nhiên là đáp ứng rồi, con xem, Long cô nương cũng tới rồi.” Tôn bà bà cười nói, thiếu nữ bạch y từ phía sau đi đến, đó chính là Tiểu Long Nữ.

“Về sau chỉ cần các người không đặt chân vào trong Cổ Mộ, những cái khác đều có thể.” Tiểu Long Nữ lạnh nhạt lên tiếng, giọng nói rất trong trẻo nhưng lại mang theo sự lạnh lùng cùng nghiêm khắc.

“Cám ơn Long cô nương.” Võ Tu Văn nhìn Tiểu Long Nữ nói.

Gương mặt Tiểu Long Nữ không chút thay đổi, nàng gật đầu, rồi xoay người vào Cổ Mộ. Tôn bà bà vui vẻ đến bên cạnh Võ Tu Văn và Dương Quá, vuốt đầu họ nói: “Đợi lát nữa bà bà giúp các con dựng nhà tranh để ở tạm, được không? Còn mấy thứ khác thì để sau này từ từ làm.”

Võ Tu Văn gật đầu, dụi dụi mắt, phía chân trời đã ẩn hiện tia sáng, một buổi tối cứ như vậy trôi qua, bắt quá cuộc sống đã tạm thời ổn định. Y tựa vào người Dương Quá, thật là buồn ngủ mà...

Tỉnh lại lần nữa, Võ Tu Văn có chút hoảng hốt, đầu óc mông lung, có chút không tỉnh táo. Y sững sờ nhìn đám cỏ khô phía trên trần, đây là...

Y ngồi dậy, xuống giường đẩy cửa ra, ánh nắng mùa đông ấm áp chiếu lên người. Võ Tu Văn ngẩng đầu, nhắm mắt lại, ánh sáng kia có phần hơi chói mắt. Cúi đầu nhìn ra phía trước, có người cách đó không xa đang nhìn mình. Trên mặt Võ Tu Văn chậm rãi hiện lên nụ cười, nhẹ giọng kêu: “Dương Quá...”

Một trận gió rét thổi qua, Võ Tu Văn nhìn không được rung mình một cái, ánh mắt Dương Quá đông lại, bước nhanh về phía trước, khẽ cong thắt lưng, hắn dễ dàng ôm lấy y đi vào trong rồi cầm cái chăn bọc kín

Võ Tu Văn lại. Võ Tu Văn còn không kịp phản ứng đã bị bọc vào trong cái chăn thật dày, cảm giác ấm áp khiến y híp híp mắt thở ra một hơi. Dương Quá nhìn vẻ mặt đáng yêu của Võ Tu Văn, trong mắt hiện lên ý cười.

“Bà bà đâu?” Võ Tu Văn nhìn thấy ý cười trong mắt Dương Quá, hơi ngượng ngùng mấp máy miệng, trong lòng hơi ảo não mình càng ngày càng tự nhiên trước mặt Dương Quá rồi, một lát sau mới hỏi sang chuyện khác.

“Bà bà về rồi, tối hôm qua sau khi ngủ, bà bà rất nhanh làm tạm nhà tranh này ở đây, cũng lấy đệm chăn cho chúng ta, nói là sau này có dịp sẽ làm một căn nhà trúc.” Dương Quá ôm Võ Tu Văn từ từ nói.

Võ Tu Văn cũng không giãy dụa, dù sao dọc theo đường đi không biết y đã bị Dương Quá bế bao nhiêu lần rồi, hơn nữa... thú thật, cảm giác được hân ôm cũng không tệ lắm, sự ấm áp này làm cho Võ Tu Văn không muốn rời xa.

“Ừ, ta hơi đói, có gì ăn không?” Võ Tu Văn có chút ngượng ngùng nhìn Dương Quá.

“Có, bà bà có để lại một ít mật ở đây.” Dương Quá buông tay, đặt y trên giường, rồi lấy mấy bình mật từ trong lòng mình ra đưa cho Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn nhận lấy, nhìn mật ong trong tay, cái chai rất nhỏ, tất nhiên không nhiều lắm. Nhưng mà... y có chút bất đắc dĩ nhìn cái bình trong tay, ít như vậy sao có thể no? Hơn nữa, hình như ăn nhiều đồ ngọt sẽ không tốt?

“Văn nhi, sao không ăn?” Dương Quá lo lắng hỏi.

“Người ăn chưa?” Võ Tu Văn nhìn hắn hỏi.

Dương Quá lắc đầu nói: “Chờ người ăn no ta mới ăn.” Võ Tu Văn bất đắc dĩ nhìn ánh mắt kiên định của hắn, mở cái bình ra rồi đem mật rót vào trong miệng, cảm giác ngọt liếm làm cho Võ Tu Văn nhú nhú mày, đem phần mật còn thừa đưa cho Dương Quá, nói: “Người ăn đi.”

Dương Quá nhìn mật ong trong tay hỏi: “Không thể ăn sao?”

“Không phải, do quá ngọt thôi, nếu thêm nước vào thì ngon hơn.” Võ Tu Văn lắc đầu, y biết mật rất có dinh dưỡng, nhưng nếu cứ ăn như vậy, thì quá ngọt rồi. Nếu như pha với nước sôi thì uống cũng không tệ.

Dương Quá yên lặng gật đầu, không nói gì, mở bình ra rót vào miệng.

Một trận gió thổi vào, hai người nhìn ra cửa, phát hiện Tôn bà bà đã đến, trong tay còn cầm theo một xấp chăn.

“Bà bà.” Võ Tu Văn và Dương Quá kêu lên.

“Tĩnh rồi à? Bây giờ là mùa đông, thân thể Văn nhi lại không tốt, bà bà đi lấy thêm mấy cái chăn. Còn cái phòng này, có hơi nhỏ một chút, hiện tại hai đứa cứ nằm chung một giường đỡ đi. Chờ vài ngày nữa bà bà giúp mấy đứa làm một cái nhà gỗ.” Tôn bà bà nhìn nhà tranh đơn sơ, nhú mày, cười nói với Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn vội vàng lắc đầu nói: “Không sao đâu bà bà. Có nơi để ở là tốt rồi. Hơn nữa nằm chung với Dương Quá sẽ không lạnh nữa.”

Tôn bà bà cười cười hỏi: “Vậy các con còn cần gì không?”

“Bà bà, có cái gì ăn không?” Võ Tu Văn đang muốn lắc đầu, Dương Quá bên cạnh đột nhiên mở miệng hỏi.

Tôn bà bà sững sốt một chút, mới vỗ vỗ đầu của mình nói: “Ai ô, bà bà thật sự là già rồi nên hồ đồ mất, vậy mà quên hai đứa chưa ăn gì. Mấy đứa đợi một lát, bà về lấy.” Nói xong cũng đi ra ngoài.

“Bà bà.” Dương Quá hô to, đợi Tôn bà bà xoay người lại rồi nói: “Bà bà, có đồ để nấu ăn không? Để con tự làm đi. Mỗi ngày đều phiền bà bà như vậy cũng không tốt.”

Tôn bà bà giận dữ trừng mắt nhìn Dương Quá một cái nói: “Đứa ngốc, cái gì mà phiền chứ. Mỗi ngày bà bà đều phải nấu cơm cho Long cô nương, hiện tại chẳng qua là làm nhiều hơn một tí thôi.” Xoay người đi ra ngoài.

Dương Quá không nói gì, Võ Tu Văn nhìn hẩn, há miệng thở dốc, cũng không nói gì. May là Tôn bà bà rất nhanh trở lại, cầm theo một cái giỏ mây. Dem giỏ mây đặt lên giường, mở ra, trong đó là vài món chay đơn giản, nhưng trong cơn đói bụng, hai người vẫn ăn rất ngon, Tôn bà bà nhìn thấy cười híp cả mắt.

Tuy là thức ăn chay, nhưng có thể nhìn ra tay nghề của Tôn bà bà rất tốt, mùi vị rất ngon, Võ Tu Văn ăn đến khi bụng chứa hết nổi mới buông bát đĩa xuống, có chút ngượng ngùng ngẩng đầu.

Tôn bà bà cười cười sờ đầu y, “Thích ăn là tốt rồi!”

12. Chương 12

Vào mùa đông, trời rất mau tối, hầu như chưa kịp làm gì thì trời đã tối rồi, thể chất của Võ Tu Văn rất yếu, tuy đã được bọc trong đồng y phục dày cộp, nhưng vẫn cảm thấy rất lạnh, cho nên từ sáng đến tối đều đem mình chôn chặt trong đồng chăn ở trên giường. Dương Quá ở bên cạnh nhìn Võ Tu Văn bọc thành một cục, cầm bàn tay người bên cạnh có chút khẩn trương.

“Dương Quá, mau lên đây, lạnh quá!” Võ Tu Văn lộ đầu ra từ trong đồng chăn, có chút nghi hoặc nhìn Dương Quá vẫn đứng yên ở đó.

Nhà tranh không đốt đèn, ánh sáng lúc này cũng chỉ mờ mờ ảo ảo, bất quá Dương Quá vẫn có thể nhìn thấy gương mặt thanh tú của người nọ, hơi nhướng mày, mỗi ngày đều ở cạnh nhau, nhưng mỗi khi nhìn người nọ thêm một lần, Dương Quá cảm thấy càng hăm sâu vào, rõ ràng người nọ vẫn chỉ là một đứa nhỏ...

Dương Quá cởi giày với y phục ra, nhanh chân nhanh tay vén chăn lên, một cơn gió lạnh lọt vào, Võ Tu Văn rùng mình một cái, tiến đến bên cạnh Dương Quá nhưng cả người hẩn đều lạnh, nên Võ Tu Văn xích ra một chút, một lát sau cảm giác bên kia đã ấm lên mới hiên ngang xông qua. Thật ấm áp, thật thoải mái, đây là cảm giác duy nhất của Võ Tu Văn. Y ngang nhiên sát lại ôm lấy hông của hẩn, đem mặt úp trước ngực hẩn, trên người thiếu niên tản ra hơi thở tươi mát, thực sạch sẽ. Thân thể của Dương Quá trở nên cứng ngắc, qua một hồi lâu mới đem tay đặt lên lưng y mà ôm lấy y.

Võ Tu Văn không có nghĩ nhiều, dù sao hiện tại hai người chỉ là một kẻ mười hai tuổi, một người mười lăm tuổi thôi, huống chi sau khi rời khỏi Đào Hoa Đảo, ở cạnh Dương Quá đã lâu, vẫn luôn là Dương Quá chiều cổ y, trong lòng cũng đã sớm đặt Dương Quá vào phạm vi người một nhà. Với lại hiện tại lạnh như thế, nhà tranh này cũng không thể giữ ấm, một mình y ngủ sẽ không ấm. Nằm cạnh Dương Quá ấm áp dễ chịu hơn, Võ Tu Văn thở phào nhẹ nhõm, cười híp mắt.

“Dương Quá...” Trong đêm khuya truyền đến âm thanh của Võ Tu Văn.

“Hử...” Dương Quá lên tiếng.

“Sau này ngươi muốn làm gì? Có phải muốn làm một đại hiệp không?” Võ Tu Văn ngủ không được, tò mò hỏi. Y nhớ trong nguyên tác ngay từ đầu Dương Quá đã rất muốn học võ công, hiện tại y cần phải suy nghĩ cẩn thận để tìm cách giúp hẩn học được võ công.

“Không phải...” Dương Quá nắm chặt tay, ta không muốn làm đại hiệp, ta chỉ muốn ở cạnh ngươi, bảo hộ ngươi, bồi dưỡng ngươi. Dương Quá thầm nói ở trong lòng.

“Vậy ngươi muốn làm gì?” Võ Tu Văn có chút tò mò ngẩng đầu nhìn lên, nhưng trời tối quá nên y không nhìn rõ sắc mặt của Dương Quá, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đen láy sáng lấp lánh kia, cảm tình phức tạp bên trong nó làm cho Võ Tu Văn nhất thời có chút sửng sốt, y cúi đầu, vùi mặt vào trong lòng Dương Quá.

Y rũ mắt xuống, ánh mắt phức tạp ấy, y không phải trẻ con bình thường, cho nên biết trong mắt thiếu niên mười lăm tuổi này ẩn chứa ý gì. Nhưng Dương Quá không phải Tiểu Long Nữ sao? Chẳng lẽ bởi vì mình mà cải biến vận mệnh của hẩn?

Nhưng, hai người đàn ông ở cùng một chỗ? Dương Quá có biết nó đại ý cho cái gì sao? Võ Tu Văn cũng không phải đặc biệt bài xích nam nam, dù sao y cũng đến từ hiện đại, cũng đã thấy đồng tính yêu nhau, hơn

nữa nó thậm chí còn bền vững hơn so với tình yêu dị tính. Nhưng nơi đây là cổ đại, Võ Tu Văn sẽ không cho rằng người nơi này đều có thể dễ dàng chấp nhận đồng tính yêu nhau. Nếu đến lúc đó chịu không nổi ánh mắt thể tục, chuyện cần đổi mặt là cái gì, Võ Tu Văn hiểu rất rõ.

Trước hết cứ vậy đi, Võ Tu Văn thầm nói với chính mình trong lòng. Nếu về sau Dương Quá còn có thể kiên trì, như vậy, có một người luôn cưng chiều mình, lúc đó có thể ở cùng một chỗ thử xem sao. Dù sao bây giờ trong lòng y Dương Quá cũng rất quan trọng, hơn nữa Võ Tu Văn cũng lo lắng thân thể mình bây giờ, nếu sống với con gái người ta, chẳng phải là làm hại đời người khác sao? Nếu Dương Quá nguyện ý sống cùng mình, y tự nhiên cũng không muốn ở một mình. Võ Tu Văn nằm trong lòng Dương Quá giật giật, tìm được tư thế thoải mái, nghe thấy tiếng tim đập trầm ổn bên dưới, nhắm mắt lại. Việc này, cứ để tự nhiên đi, không suy nghĩ nữa.

Dương Quá nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng truyền đến từ người trong lòng, tay chậm rãi siết chặt, chỉ cần ở cạnh y, rồi từng bước một tiến vào cuộc sống của y, làm cho y quen dần sự hiện hữu của mình trong cuộc sống, chầm chậm ngấm vào tận tâm y, sớm hay muộn Văn nhi cũng sẽ minh bạch tâm ý của hắn. Người này, hắn tuyệt đối sẽ không tặng cho bất luận kẻ nào. Trong mắt Dương Quá hiện lên một tia sáng kiên định chói mắt.

Buổi sáng, Dương Quá bị động tĩnh trong lòng làm tỉnh dậy, hắn cúi đầu nhìn, liền hoảng sợ. Trên trán Võ Tu Văn đầy mồ hôi, y chau mày, miệng còn rên rả tiếng. Dương Quá cúi đầu áp lỗ tai vào nghe thử, cả người liền chấn động, bên tai không ngừng vọng lại câu nói kia.

“Dương Quá, cứu ta... Dương Quá...”

“Văn nhi, tỉnh lại...” Dương Quá vỗ vỗ y, thấy y không có dấu hiệu tỉnh lại, ngược lại còn sợ hãi co giật, hắn vội vàng lắc lắc người y.

Võ Tu Văn phút chốc mở to mắt, nhìn thấy người trước mặt là Dương Quá, vẻ mặt hoảng sợ mới chậm rãi bình tĩnh lại, hai tay cầm lấy y phục trước ngực Dương Quá thở dốc.

Dương Quá vòng một tay qua hông y, tay kia nhẹ nhàng vỗ về lưng y, lo lắng hỏi: “Có phải gặp ác mộng không?”

Võ Tu Văn nhẹ nhàng lắc đầu, không nói gì. Nhắm mắt lại làm dịu tâm tình, y lại mơ thấy cảnh đó, Triệu Chí Kính đè lên người mình, mà thân thể của mình lại mềm oặt không có chút sức phản kháng nào, khi đó, y gắt gao nhìn chằm chằm cánh cửa, y nghĩ đến gì? Dương Quá, cứu ta...

Kia chính là ý nghĩ chân thực nhất từ sâu trong đáy lòng y, bởi vì ở đó chỉ có Dương Quá là người đáng tin tưởng, trên thế giới này, trừ bỏ ca ca ra, e rằng cũng chỉ có Dương Quá mới đem mình đặt ở vị trí đầu tiên.

Y nhắm mắt lại, hít lấy mùi hương trên người Dương Quá, thật may mắn, kia chỉ là ác mộng mà thôi.

“Ta không muốn ngủ, ngươi theo ta ra ngoài một tí, được không?” Võ Tu Văn ngẩng đầu nói với Dương Quá, giọng nói mơ hồ mang theo làm nũng. Dương Quá tự nhiên cũng cảm thấy Võ Tu Văn thay đổi, trong mắt hiện lên một tia sáng, vui vẻ gật đầu.

Trời mùa đông rất lạnh, nhưng không khí trong núi rừng vẫn rất trong lành, làm cho tâm tình rầu rĩ của Võ Tu Văn cũng trở thành hư không. Y lặng nhìn vài bông tuyết nhỏ bắt đầu rơi trên bầu trời. Tuyết rơi rồi!

Võ Tu Văn chạy vào trong tuyết, cao hứng ngẩng đầu nhìn, Dương Quá thấy người đứng trong tuyết cười vui, mắt cũng không dám chớp, mê muội nhìn nụ cười trên mặt người nọ, nụ cười nhàn nhạt kia, xinh đẹp không nhiễm chút bụi trần. Nhìn y xoay người nhìn mình, mỉm cười rồi dùng giọng nói mềm mại kêu một tiếng.

“Dương Quá...”

Dương Quá đột nhiên cảm thấy nếu thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này thì thật tốt biết bao, chạy tới bế người đang cười vui vẻ kia lên, xoay mấy vòng, nghe tiếng cười vui vẻ của người nọ, hắn cũng cười theo.

Võ Tu Văn rất thích tuyết, đời trước y rất ít khi nhìn thấy tuyết, mà đời này cũng bởi vì thân thể không tốt, nên dù tuyết rơi cũng không thể nào đi chơi, mỗi lần ra ngoài nhìn đều bị mẹ lập tức kêu vào. Hôm nay y đột nhiên xúc động chạy ra, hoàn toàn không để ý có thể sẽ sinh bệnh. Chỉ cảm thấy trong bầu trời đầy

tuyệt này, phiền não gì cũng không còn. Vòng tay qua cổ thiếu niên, đem mặt chôn ở cổ của hắn, Dương Quá...

Thời điểm Tôn bà bà đến đã nhìn thấy cảnh tượng như thế này, thiếu niên trông lớn hơn thật cẩn thận ôm đứa nhỏ có chút gầy yếu, giống như báu vật trân quý nhất trên đời. Trên nền bông tuyết bay đầy trời, cảnh tượng đó đẹp như một bức họa, làm cho người ta không nỡ phá hỏng.

Đến khi Dương Quá phát giác tuyết dần rơi nhiều hơn, lo lắng thân thể Võ Tu Văn, mới ôm lấy y đem vào trong nhà, mà Võ Tu Văn cũng không có giây dựa, cứ như vậy mà lười biếng tựa vào lòng ngực của hắn. Thẳng đến khi hai người thấy bóng người đứng một bên.

“Bà bà.” Võ Tu Văn vội vàng từ trên người Dương Quá nhảy xuống, chạy đến bên cạnh Tôn bà bà, khoác lên cánh tay bà.

“Tại sao đến đây mà không gọi bọn con?” Võ Tu Văn làm bộ oán giận nói.

“Thấy mấy đứa chơi vui quá nên không muốn quấy rầy mấy đứa, nhưng mà con cũng phải chú ý thân thể nha.” Tôn bà bà sờ sờ tay Võ Tu Văn, phát hiện một mảnh lạnh lẽo, liền nhíu mày. Dương Quá chú ý tới động tác Tôn bà bà, đi tới cầm đôi tay lạnh như băng kia.

Ba người đi vào trong nhà, Dương Quá đem y phục ẩm ướt của Võ Tu Văn cởi ra, ôm y lên giường, dùng chăn bọc lại. Động tác thuần thục này làm Tôn bà bà mỉm cười gật đầu, mà Võ Tu Văn thì đỏ bừng cả mặt. Lấy tay đẩy hắn ra, thấp giọng nói: “Bà bà còn ở đây.”

“Không sao, không sao... thân thể của con quan trọng hơn, lỡ sinh bệnh là không tốt.” Tôn bà bà cười đùa nói.

Dương Quá ôm người đã bọc thành một cục ngồi ở trên giường, vói tay vào sờ sờ tay y, phát hiện nó đã ấm lên mới thở phào nhẹ nhõm. Võ Tu Văn không biết làm sao, nhìn về phía Tôn bà bà, phát hiện bà bà đang cười tủm tỉm nhìn hai người.

“Bà bà...” Trong giọng nói có chút ngưng ngừng.

Tôn bà bà cười càng vui vẻ, ý cười trong mắt Dương Quá cũng hiện lên.

“Được rồi, được rồi, các con muốn ăn gì nào?” Tôn bà bà thấy Võ Tu Văn mặt đỏ hồng, cảm thấy đã đùa đủ mới lấy giỏ mây ra, đặt trước mặt hai đứa.

Vẫn là món chay, Võ Tu Văn và Dương Quá rất nhanh liền ăn xong. Võ Tu Văn hơi có chút do dự nhưng vẫn nói ra miệng.

“Bà bà, có thể dạy Dương Quá võ công không?” Đây là biện pháp cuối cùng Võ Tu Văn nghĩ ra được, xem ra hiện tại nhờ vả Tiểu Long Nữ là không thể rồi, cũng chỉ còn có bà bà.

“Ừm... chuyện này, phái Cổ Mộ chỉ nhận nữ đệ tử, không nhận nam.” Tôn bà bà nhíu nhíu mày, có chút khó khăn nói.

“Vậy bà bà cũng là đệ tử phái Cổ Mộ sao?” Võ Tu Văn hỏi, y nhớ Tôn bà bà cũng không tính là đệ tử phái Cổ Mộ.

Hai mắt Tôn bà bà tỏa sáng, đúng vậy, bà cũng không phải là đệ tử phái Cổ Mộ. Nhưng ngay lập tức Tôn bà bà liền cười khổ, nhìn bọn họ nói: “Nhưng võ công của bà bà không cao, sở học cũng không nhiều lắm, các con còn muốn học sao?”

“Đương nhiên, dù sao so với chúng con, bà bà vẫn lợi hại hơn rất nhiều.” Võ Tu Văn nhìn thoáng qua Dương Quá, xoay đầu nhìn Tôn bà bà nói. Thầm nghĩ, trước học võ công của Tôn bà bà, về sau rồi từ từ tìm cơ hội, dù sao có học so với không học vẫn tốt hơn.

Dương Quá cũng gật đầu, Tôn bà bà nhìn hai đứa, cười nói: “Vậy sau này bà bà sẽ dạy các con võ công, các con phải cố gắng học đó nha.”

“Có cần chúng con gọi bà bà là sư phụ không?” Võ Tu Văn đột nhiên nhớ tới một vấn đề, ngẩng đầu hỏi.

“Không cần, vẫn là kêu bà bà đi, ta thích hai đứa gọi như vậy.” Tôn bà bà nghĩ nghĩ nói.

“Con cũng vậy, thích kêu bà bà là bà bà.” Võ Tu Văn cười nhẹ nói.

13. Chương 13

Bởi vì bão tuyết cho nên mấy ngày tiếp theo Võ Tu Văn và Dương Quá rất ít ra ngoài, luôn ru rú ở trong nhà. Cũng may Tôn bà bà có cho hai người mấy cuốn sách, Võ Tu Văn cũng không cảm thấy nhàm chán. Tôn bà bà cũng bắt đầu dạy bọn họ võ công, đương nhiên đầu tiên là nội công tâm pháp, chỉ có điều, tốc độ Dương Quá tu luyện tiến triển rất nhanh, còn Võ Tu Văn thì đúng như y đã đoán trước, tiến triển rất chậm. Nhưng dù sao cũng tiến bộ hơn so với trước kia, Võ Tu Văn rất vui vì điều đó, càng có động lực tu luyện.

Cho nên, đợi mùa đông trôi qua, tuy so ra có phần kém Dương Quá nhưng nội lực của Võ Tu Văn đã có đột phá. Đợi thời tiết ấm lên, Tôn bà bà mới mang bọn họ ra ngoài luyện tập chiêu thức võ công.

“Đây là công phu nhập môn của phái Cổ Mộ, thể thiên la địa võng, là một bộ chiêu pháp. Hiện tại bà bà giao cho mấy đứa, cả hai phải cố gắng luyện tập.” Sau đó Tôn bà bà biểu diễn hơn mười chiêu chiêu pháp cho hai người xem, mặt khác còn kết hợp một chút thuật khinh công và cách thu chiêu. Hai người học từng cái, cứ thể luyện tập hơn mười ngày, Dương Quá và Võ Tu Văn đều luyện tập thuần thục các chiêu thức, chỉ là nội công của Võ Tu Văn vẫn không theo kịp, thường thường trong tình trạng luyện xong một bộ chiêu pháp thì mệt lả đi.

Tôn bà bà đối với tình huống thân thể sinh ra đã kém cũng không có biện pháp, về y thuật bà cũng chỉ biết sơ sài mà thôi. Nhưng Võ Tu Văn vẫn rất vui, ít nhất cũng tiến bộ hơn so với trước kia nha! Hơn nữa y phát hiện rằng, từ khi tập luyện nội công của phái Cổ Mộ, thân thể của mình hình như khá hơn trước rất nhiều, cả mùa đông như vậy mà y không có sinh bệnh lần nào.

Về phần Dương Quá, hần luyện tập rất chăm chỉ làm cho Tôn bà bà rất hài lòng, chẳng qua là hiện tại hần đã rất thuần thục các chiêu thức của bộ chiêu pháp này, nhưng vẫn chưa lĩnh ngộ được sự huyền diệu bên trong. Ngày nọ, Tôn bà bà ôm một gói đồ bằng da to đến, Võ Tu Văn và Dương Quá tò mò nhìn, Tôn bà bà thần bí cười, mở túi ra, liền thấy một đám con chim sẻ vỗ cánh bay ra, Võ Tu Văn vừa thấy liền đoán được dụng ý của Tôn bà bà là muốn cho Dương Quá dùng nó để luyện tập bộ chiêu pháp này như trong nguyên tác. Quả nhiên, lũ chim sẻ vừa bay ra ngoài liền bị Tôn bà bà cản lại, chúng tụ lại cách bà ba thước. Chỉ thấy song chiêu bà như múa, hai bàn tay uốn lượn như hóa nghìn tay, mặc cho đám chim sẻ bay kiểu gì, vẫn không thể thoát khỏi tay bà.

Dương Quá đứng ở một bên nhìn, tay nắm thành quyền, Võ Tu Văn đi tới, bắt lấy bàn tay đó, đối diện với ánh mắt của hần nói: “Cố gắng luyện tập.” Dương Quá trịnh trọng gật đầu, thân thể Văn nhi không tốt, mình nhất định phải luyện tập hết mình, bằng không về sau không thể bảo hộ y được.

Sau đó Tôn bà bà dựng một cái nhà gỗ, mỗi ngày bắt mấy con chim nhỏ bỏ vào trong, cho Dương Quá vào luyện tập, nói là khi nào có thể bắt được tám mươi một con, thì bộ chiêu pháp này mới xem như chân chính luyện thành. Về phần Võ Tu Văn, Tôn bà bà không có quá nhiều yêu cầu, chỉ cho y luyện nội công tâm pháp mỗi ngày, đối với thân thể y cũng có chỗ tốt, Võ Tu Văn cũng biết điều đó, cho nên cũng chuyên cần luyện tập, nội lực tăng dần, thân thể cũng khá hơn nhiều, tuy còn kém Dương Quá, nhưng có thể so với người bình thường không luyện võ, Võ Tu Văn đã rất hài lòng. Thân thể cũng bắt đầu chậm rãi cao lớn, mặt cũng mấp lên một tí.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, trời xanh mây trắng. Hiện tại đã là mùa xuân, cây đã ra lá, ánh mặt trời ấm áp, mặc dù còn hơi lạnh, nhưng bầu không khí rất trong lành. Khuyết điểm duy nhất chính là... Đã lâu chưa được ăn thịt...

Võ Tu Văn ngồi ở cạnh cửa nhìn bãi đất trống phía trước, có điểm buồn rầu nghĩ. Nghĩ xem đã bao lâu rồi chưa được ăn thịt, khi ở Toàn Chân giáo cũng khá tốt, ngẫu nhiên có thể ăn một chút, nhưng từ khi cùng Dương Quá đến đây, có lẽ vì Tiểu Long Nữ ăn chay, nên mỗi lần Tôn bà bà mang thức ăn đến đều là đồ

chay, không có một tí dầu mỡ nào. Võ Tu Văn thừa nhận tay nghề của Tôn bà bà rất tốt, thức ăn chay cũng rất ăn ngon. Nhưng mà... y vẫn muốn ăn thịt nha!

“Văn nhi, đang nghĩ gì mà cau mày vậy?” Bỗng một người ngồi xuống bên cạnh, Võ Tu Văn quay đầu nhìn qua, phát hiện Tôn bà bà đang hiền lành nhìn mình.

“Bà bà...” Võ Tu Văn có chút khó xử nhìn bà, không biết nên mở miệng như thế nào.

“Nói đi, có chuyện gì?” Tôn bà bà cười nhìn biểu tình hơi nhăn nhó của Võ Tu Văn.

“Con... con muốn ăn thịt.” Hai chữ cuối phát ra rất nhẹ, nếu không phải nội công của Tôn bà bà rất tốt, nói không chừng không thể nghe được.

Tôn bà bà sững sốt một tí, đoạn vỗ vỗ đầu cười nói: “Ai nhô, là lỗi của bà bà, không chú ý tới hai đứa không quen ăn đồ chay.” Sờ sờ đầu y, Tôn bà bà thở dài một hơi nói: “Kỳ thật, là do Long cô nương luôn ăn chay, nên bà bà cứ theo thói quen mà làm.”

“Bà bà, để tụi con tự làm là được, mỗi ngày bà bà đều phải nấu ăn cho Long cô nương, còn phải dạy võ công cho tụi con, thật quá vất vả. Con và Dương Quá đều đã lớn, có thể tự chăm sóc bản thân.” Võ Tu Văn nhìn Tôn bà bà nghiêm túc nói.

Tôn bà bà nắm tay Võ Tu Văn, cười không nói gì.

“Bà bà...” Võ Tu Văn ôm hông Tôn bà bà, làm nũng nói. Sống ở đây lâu như vậy, y đã sớm xem Tôn bà bà là thân nhân của mình, hiện tại đã có thể thực tự nhiên thân thiết với bà.

“Được rồi, được rồi... Văn nhi của chúng ta rất hiểu chuyện, vậy cứ theo ý con đi. Buổi chiều bà bà sẽ đem một ít dụng cụ và nguyên liệu nấu ăn tới cho tụi con.” Tôn bà bà thấy Võ Tu Văn như vậy, không có cách nào khác, đành cứng chiều nói.

Võ Tu Văn cười trộm, y biết đối với chiêu này Tôn bà bà không có sức chống cự mà, cũng không uống phí mình da mặt dày đi làm nũng rồi, bất quá, kỳ thật cảm giác làm nũng cũng không tệ lắm...

Vì thế vào lúc xế chiều, Tôn bà bà đã đem các thứ đã chuẩn bị xong đến, chúng đều được đặt ở một phòng khác, là phòng mà Tôn bà bà vừa làm mấy ngày trước, lúc đầu tính để Võ Tu Văn và Dương Quá tách ra ngủ, nhưng Võ Tu Văn và Dương Quá đã quen ngủ chung, ngủ một mình không thể nào cảm thấy ấm được, cuối cùng y liền đứng dậy gọi Dương Quá về ngủ. Vì thế cái phòng kia cũng để trống, vừa vặn hiện tại có thể dùng tới.

“Mấy đứa biết nấu ăn sao?” Tôn bà bà có chút hoài nghi hỏi.

Võ Tu Văn nhanh chóng gật đầu, Dương Quá cũng gật theo. Võ Tu Văn nhìn Tôn bà bà nói: “Bà bà, bà ngồi xuống trước, con và Dương Quá đi làm cơm.”

Dương Quá nhóm lửa, Võ Tu Văn xào rau, mặc dù động tác có chút trức trặc, nhưng may mắn là cuối cùng cũng làm ra được một bữa cơm, đĩa rau nhìn cũng không tệ. Tôn bà bà nếm thử một miếng, gật đầu. Võ Tu Văn thở phào nhẹ nhõm, kỳ thật đời trước y cũng đã từng tự làm cơm, chỉ là đời này chưa từng động tay, nên bây giờ có thể làm ra như vậy, đã là tốt lắm rồi.

Ba người nhanh chóng ăn xong, Tôn bà bà và Võ Tu Văn ngồi đấy, Dương Quá đem thức ăn còn thừa quét sạch, Võ Tu Văn thấy Dương Quá ăn nhiều như vậy, lo lắng nói: “Đừng cố ăn nữa.”

“Đâu có, ăn ngon lắm.” Dương Quá lau miệng, nhìn Võ Tu Văn nghiêm túc nói.

Võ Tu Văn cười khẽ, thức ăn do mình làm ra có người khen ngon luôn làm mình cảm thấy vui vẻ. Y không biết là cho dù y làm rất khó ăn, Dương Quá vẫn ăn sạch, vì đơn giản ở trong lòng hắn, đây là do Văn nhi làm...

“Vậy sau này bà bà sẽ đem nguyên liệu nấu ăn cho hai đứa, cần cái gì thêm thì nói với bà bà.” Trước khi đi, Tôn bà bà dặn dò thêm.

Võ Tu Văn gật đầu, kéo tay Dương Quá, xoay người trở về dọn dẹp.

“Dương Quá, chúng ta đi bắt heo rừng hay thả đi, về nướng ăn.” Võ Tu Văn cao hứng nói, bữa cơm vừa rồi kia, vẫn là thức ăn chay, bởi vì Tôn bà bà không có đem thịt đến, cho nên hiện tại chỉ có thể do mình và Dương Quá đi tìm.

“Ừ.” Dương Quá cũng có chút hưng phấn đáp ứng.

Chuẩn bị một lát, hai người liền ra ngoài. Vị trí của họ ở là ở ngoài Cổ Mộ, địa thế có vẻ trống trải, hai người dắt nhau đi vào rừng cây, nhất thời tầm nhìn phía trước có chút âm u. Đầu xuân, rừng cây vẫn còn ẩm ướt, có vẻ trơn trượt, sau một lần Võ Tu Văn thiếu chút nữa trượt chân, Dương Quá liền gắt gao ôm lấy eo y.

Đi một vòng mà vẫn không nhìn thấy động vật nào, Võ Tu Văn đang lo lắng xem có nên quay trở lại rồi ngày mai hẳn đi tìm tiếp hay không thì thấy Dương Quá bỗng nhiên dừng bước, nghiêng tai lắng nghe, Võ Tu Văn vui vẻ, biết có gì đó. Quả nhiên Dương Quá chỉ về một hướng nói: “Bên kia có động tĩnh, chúng ta đi xem.”

Võ Tu Văn gật đầu, biết khinh công của mình không tốt, hai tay vòng qua cổ Dương Quá, nói: “Người dẫn ta đi.” Dương Quá tự nhiên vui vẻ, ôm chặt lấy hông y, chạy về phía trước.

Võ Tu Văn bị cảnh sắc xung quanh lướt nhanh qua nên cảm thấy hơi chóng mặt, y nhắm mắt lại, vùi đầu vào cổ Dương Quá, nghe tiếng gió vù vù bên tai, áp sát vào người đang ôm mình, cảm giác Dương Quá thoải mái ôm mình, nhẹ nhàng lại nhanh nhẹn lướt đi.

Đợi Dương Quá ngừng lại, nhẹ nhàng đem Võ Tu Văn đặt một bên, Võ Tu Văn ngồi xổm sau lùm cây cẩn thận nhìn về phía trước, ở đằng trước không xa lắm có một con heo rừng đen thui, y vui mừng gật đầu với Dương Quá. Dương Quá nhỏ giọng nói ở bên tai y: “Ồ chỗ này chờ ta.”

Võ Tu Văn gật đầu, tuy cảm thấy mình cũng có thể ra đó, nhưng y biết nếu mình ra đó, Dương Quá nhất định sẽ phân tâm, vậy còn không bằng ở đây chờ hẳn cho rồi.

Từ nơi này cẩn thận nhìn qua bên kia, thấy Dương Quá đã đến cạnh con heo, khi con heo húc tới thì hẳn nhẹ nhàng tránh thoát, một chưởng chụp qua, con heo rừng kia rú lên một tiếng, phát cuồng cào đất, vì đầu bị vỗ một chưởng mà phần nộ vùng vẫy, cái tiết gầm nhẹ. Võ Tu Văn thấy rằng heo bén nhọn, khẩn trương nắm chặt hai tay. Dương Quá bên kia không chút hoang mang mà né tránh, xoay người nhảy lên lưng nó, một tay túm mạnh lông trên lưng, tay kia không ngừng đập đầu heo. Con heo kia phần nộ lộ lên, không ngừng rít gào, cho đến khi động tác ngày càng chậm dần, và cuối cùng nó cũng ngã xuống.

Võ Tu Văn cao hứng đứng lên, nhắc chân muốn đi đến chỗ Dương Quá, há mồm tính gọi hẳn thì đột nhiên bị một bàn tay từ phía sau vói tới, bịt miệng y, Võ Tu Văn dùng khuỷu tay đánh ra sau, ngay hông người nọ. Thừa dịp người nọ buông tay, liền phóng tới cạnh Dương Quá, gọi to: “Dương Quá –”

Dương Quá cũng chú ý tới tình huống bên này, thấy thế hẳn biến sắc, vọt về bên đó. Mà tên kia khê nguyên rửa một tiếng, cũng đuổi tới, mắt thấy gã sắp bắt được Võ Tu Văn, Dương Quá phi lên, đem người nọ đặt ở dưới thân. Võ Tu Văn thở dài nhẹ nhõm, xoay người nhìn, tên bị Dương Quá đè lên không ai khác, chính là Triệu Chí Kính.

Võ Tu Văn hoảng sợ, lúc này y mới sực nhớ là mình và Dương Quá hình như đã ra khỏi phạm vi của rừng cấm, hơn nữa, còn xui xẻo đụng ngay phải Triệu Chí Kính.

14. Chương 14

Võ Tu Văn vừa thấy Triệu Chí Kính, trong lòng liền chấn động. Chỉ trong chốc lát, Dương Quá đã bị Triệu Chí Kính ném sang một bên, dù sao Dương Quá học võ cũng không lâu, chắc chắn không thể là đối thủ của Triệu Chí Kính. Triệu Chí Kính khinh thường cười, đi về phía Võ Tu Văn. Rất rõ ràng, mục tiêu của gã chính là Võ Tu Văn.

“Văn nhi, chạy mau...” Dương Quá đứng lên, tung một chưởng về phía Triệu Chí Kính. Một chưởng này tập trung tất cả những gì học được trong khoảng thời gian luyện tập vừa qua của Dương Quá, kinh phong úp tới, Triệu Chí Kính cũng không dám khinh thường, xoay người đánh ra một chưởng không chút lưu tình, song chưởng chạm nhau. Dương Quá bị đẩy lui ra sau bốn năm bước, mà Triệu Chí Kính chỉ phải lui nửa bước, qua đó đã lộ rõ cao thấp hai bên.

Mặc dù Triệu Chí Kính hơi kinh ngạc vì trong khoảng thời gian ngắn như vậy, võ công của Dương Quá lại gia tăng không ít, tuy sau khi giao thủ, liền thấy được hấn vẫn còn kém gã rất xa, nhưng cũng vì vậy mà nhìn thấu được tiềm lực to lớn của Dương Quá, sát ý trong mắt gia tăng mãnh liệt, địch nhân có tiềm lực vô hạn như vậy, ai cũng biết nên thừa dịp nó còn chưa lớn mạnh mà làm cho nó biến mất.

Bước lên vài bước, gã không hề lưu tình mà tung ra chưởng thứ hai, Dương Quá đỡ chiêu, lại lui ra sau mấy bước. Triệu Chí Kính lại tiến lên, chưởng thứ ba liền được đánh ra. Ba chưởng này đều giống nhau, giống như chưởng đầu tiên, làm cho Dương Quá liên tục lui về sau. Ngay khi Dương Quá cảm thấy không thể cản nổi nữa, Triệu Chí Kính nhe răng cười chuẩn bị bồi thêm mấy chưởng nữa để chấm dứt tánh mạng của Dương Quá, thì bỗng bên tai truyền đến một trận tiếng động vo ve, ấn tượng bị ong độc chích lần trước vẫn còn khắc sâu trong lòng Triệu Chí Kính, nên cả người gã nhất thời cứng ngắc, Dương Quá thừa cơ hội đó giơ chân lên, đá vào hạ thân gã, đợi Triệu Chí Kính phát giác, mũi chân Dương Quá đã đá đến bụng. Triệu Chí Kính tránh không kịp, song chưởng tung ra, đánh Dương Quá bay ra ngoài, nhưng chính gã cũng bị ngã.

Võ Tu Văn xông lại, khoác tay Dương Quá lên vai mình, đỡ Dương Quá dậy, miệng cũng không ngừng nghỉ tạo ra mấy tiếng vo ve, mang hấn chạy đi. Vừa rồi Dương Quá kêu y chạy, y liền ném lo lắng ra sau đầu, nhưng mà y cũng không giúp được gì cho Dương Quá, đợi Dương Quá liên tục bị Triệu Chí Kính đánh lui về phía sau, mới đột nhiên nhớ đến phương pháp triệu hồi ngọc phong của Tôn bà bà. Võ Tu Văn cảm thấy chơi vui, nên mới quần quít lấy Tôn bà bà mà đòi học. Tôn bà bà cũng lo lắng võ công Võ Tu Văn không mạnh, có cái này cũng có thể tự bảo vệ mình, cho nên dạy cho y. Không nghĩ tới hôm nay nó lại cứu mạng cả hai.

Võ Tu Văn mang theo Dương Quá chạy về phía trước, Dương Quá bị Triệu Chí Kính đánh một chưởng trúng ngực, máu tươi từ khoe miệng dần chảy ra, lúc này chỉ có thể miễn cưỡng đuổi kịp cước bộ Võ Tu Văn. Tuy khinh công là thứ Võ Tu Văn học tốt nhất, nhưng nội lực không nhiều, giờ phút này còn đeo theo một người, chẳng được bao lâu, sắc mặt y liền tái nhợt, trán không ngừng rịn mồ hôi.

Triệu Chí Kính bị Dương Quá dùng toàn lực đá một cước ngã xuống đất, bên tai truyền đến tiếng vo ve càng ngày càng gần, giống như cảm giác được nơi bị ong độc chích lần trước lại ngứa lên, gã nhảy dựng, rồi nhìn bóng dáng hai người kia, khe khẽ môi, vẫn quyết định đuổi theo. Từ khi Võ Tu Văn và Dương Quá tiến vào Cổ Mộ tới nay, gã thường xuyên đi quanh nơi này, hôm nay vận khí tốt liền gặp được bọn hấn. Nếu dễ dàng buông tha, không biết lúc nào mới có cơ hội gặp lại, nếu lúc đó tên tiểu tử Dương Quá kia đã trưởng thành, đây chẳng phải là tự tạo kẻ địch cho mình sao, không được, tuyệt đối không được...

Dương Quá lúc này vừa bị Triệu Chí Kính đánh trọng thương, lúc này chỉ dựa vào bản năng mà theo chân Võ Tu Văn, chạy được một đoạn thì tinh thần dần dần thanh minh lại, quay đầu sang nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Võ Tu Văn, liền cố gắng vận nội công, làm giảm bớt sức nặng trên người cho Võ Tu Văn.

Hoàn hảo hai người ra đi khỏi rừng cấm không xa lắm, cho nên rất nhanh có thể nhìn thấy cảnh sắc quen thuộc, nhưng tiếng bước chân Triệu Chí Kính phía sau cũng càng ngày càng gần, tuy Võ Tu Văn đã gọi đám ong độc tới, nhưng hiển nhiên lần này Triệu Chí Kính đã có chuẩn bị trước, cho nên chưởng phong liên tục được đánh ra, không có con ong nào có thể tiến gần gã, bất quá cũng may có thể làm giảm tốc độ của gã, bằng không với tốc độ của Võ Tu Văn, sớm đã bị vượt qua. Nhưng cũng chỉ hơi chậm lại mà thôi, Triệu Chí Kính thấy sắp đến bìa rừng cấm, gã hạ quyết tâm, không để ý đám ong độc đang uy hiếp, tiến lên vài bước, song chưởng đánh úp lên hai người.

Dương Quá thoáng nhìn động tác của Triệu Chí Kính phía sau, thân mình chợt lóe lên, đem Võ Tu Văn ôm vào trong lòng, đồng thời bị chưởng phong của Triệu Chí Kính đánh trúng, Dương Quá cảm thấy nơi cổ họng ngọt ngào, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, nương nhờ lực đẩy của chưởng phong, lăn tới rừng cấm, ôm chặt lấy Võ Tu Văn vào lòng.

Triệu Chí Kính tung một chưởng ra phía trước, đám ong bên người không có lực cản nào nên nhất thời đều chen tới, Triệu Chí Kính dùng khoeo mắt liếc nhìn Dương Quá bị đánh trúng, miệng còn chưa kịp nhếch, trên người đã bị cắn vài chỗ, nhất thời sắc mặt cứng đờ, hai tay giơ lên, dùng tay áo rộng thùng thình che đầu, chật vật chạy trốn...

Võ Tu Văn bị Dương Quá ôm chặt vào trong lòng, thân thể không ngừng lăn lăn, giống như thời gian trôi qua đã rất lâu mới ngừng lại. Không chờ cho đầu óc bớt choáng, y liền cuống quýt ngẩng đầu nhìn người dưới thân, sắc mặt tái nhợt làm nổi bật khoeo miệng màu đỏ, nhìn càng ghê người, Võ Tu Văn thấy mắt Dương Quá nhắm chặt, bối rối từ trên người hắn đứng lên, vỗ nhẹ mặt hắn, lo lắng kêu: “Dương Quá, Dương Quá, người... sao rồi...” Nói xong, nhin không được có chút ghen ngào.

Lông mi Dương Quá khẽ rung, nhưng không có mở, Võ Tu Văn khẩn trương nhìn, phát hiện hắn không mở mắt, nước mắt rớt cuộc nhin không được chảy ra. Dùng tay tùy tiện lau khô, y đỡ Dương Quá tựa lên người mình. Thân thể Dương Quá cao lớn hơn y rất nhiều, Võ Tu Văn khom người xuống, cố gắng dùng sức công, từ từ đi về phía trước, chân Dương Quá kéo lê trên mặt đất ở phía sau.

Y cắn răng công Dương Quá vào phòng, cẩn thận đặt hắn lên giường, dùng vải nhẹ nhàng lau vết máu nơi khoeo miệng của hắn, nhìn sắc mặt hắn tái nhợt, y bối rối vô cùng. Nghĩ đến mấy ngày nay, Dương Quá luôn chăm sóc mình, mà mình luôn coi hắn là nhân vật chính, chắc chắn sẽ không có việc gì, nhưng bây giờ nhìn thấy hắn tái nhợt nằm đó, không có phản ứng, trong lòng y vẫn rất sợ, nếu Dương Quá thật sự...

Mạnh mẽ lắc đầu để không tiếp tục nghĩ vớ vẩn nữa, nắm lấy tay hắn, nhìn hắn nhú mày, y nói khẽ: “Có phải rất khó chịu không? Người có sao không? Ta sợ lắm, người mau tỉnh lại đi.” Lông mi của Dương Quá hơi run rẩy, như là đang cố gắng mở mắt, nhưng cuối cùng vẫn vô lực, chẳng qua ngón tay được Võ Tu Văn nắm lấy đang khẽ giật giật.

Võ Tu Văn kinh hãi nhìn, nhưng phát hiện mắt của hắn vẫn nhắm chặt, y lại thất vọng rũ mắt xuống. Ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng lắng bầm một câu, thân mình Dương Quá chấn động, lông mi bắt đầu không ngừng run rẩy, rồi mở mắt ra. Nhìn hốc mắt Võ Tu Văn đỏ bừng, trong mắt hiện lên vẻ đau lòng, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên nụ cười suy yếu, nhìn Võ Tu Văn, đến khi Võ Tu Văn dùng sắc mặt đỏ bừng gạt đầu, trên mặt mới toả ra vẻ mừng rỡ, nụ cười trên mặt cũng tươi tắn hơn nhiều.

Võ Tu Văn thấy hắn rốt cuộc đã tỉnh lại, trong lòng thở dài nhẹ nhõm, vốn vừa rồi chỉ vì xúc động nhất thời, bây giờ nhìn người kia vui mừng như vậy, hơn nữa hắn cũng đã tỉnh lại, khẩn trương trong lòng rốt cuộc tán đi, tia ngượng ngùng kia cũng đã biến mất. Y cười khẽ, nhưng thấy sắc mặt hắn vẫn còn tái nhợt nên có hơi lo lắng hỏi: “Thân thể người sao rồi?”

“Đừng lo lắng, ta không sao, còn câu nói kia của người, cho dù chết ta cũng nguyện ý.” Dương Quá cười nói.

Mặt Võ Tu Văn đỏ lên, nhưng vẫn lo lắng nói: “Người nghỉ ngơi trước, dưỡng thương cho tốt rồi nói sau.” Xoay người chuẩn bị rời đi.

Tay bị siết chặt, Võ Tu Văn cúi đầu nhìn, liền đối diện với ánh mắt lo lắng của Dương Quá, Dương Quá mấp máy miệng, có chút khẩn trương nói: “Lời vừa rồi là thật chứ?”

Võ Tu Văn nhìn hắn bất an, khẽ mỉm cười, cúi đầu hôn lên trán hắn, nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Dương Quá, y mỉm môi nở nụ cười, xoay người rời đi.

Qua thật lâu sau Dương Quá mới ngơ ngác giơ tay đặt lên nơi vừa được hôn, xúc cảm ấm áp mềm mại, mà chỗ đó cảm giác nóng đến lợi hại. Dương Quá ngây ngô cười, muốn nhảy dựng lên hét to một tiếng, nhưng lại động tới nội thương, máu tươi từ khoeo miệng chậm rãi chảy xuống, sắc mặt Dương Quá trắng bệch, hắn liền ngồi xếp bằng, bắt đầu vận nội công chữa nội thương. Hắn muốn nhanh chóng khỏe lên, không thể để cho Văn nhi lo lắng được, bây giờ hắn và Văn nhi đã...

Võ Tu Văn ở phòng bếp sắc thuốc, bởi vì thân thể y không tốt, cho nên trong nhà đều chuẩn bị rất nhiều thảo dược. Hiện tại vừa vận có thể sắc cho Dương Quá một bát thuốc bổ máu, mất máu thì bổ máu, điều đó luôn luôn đúng. Nhìn làn hơi nước từ trên lò thuốc bốc lên, trong đầu y lại hiện ra bộ dạng ngây ngốc của Dương Quá vừa rồi, xì cười một tiếng, trong lòng từng chút bị ngọt ngào lấp đầy.

Đợi thuốc sắc xong, Võ Tu Văn cẩn thận đem vào trong phòng, thấy Dương Quá ngồi xếp bằng, biết hắn

đang chữa nội thương, trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Y yên lặng ngồi một bên nhìn hấn, bắt tri bắt giác, từ lần đầu tiên gặp nhau ở trên thuyền cho đến bây giờ đã sắp hơn một năm, Dương Quá cũng thay đổi rất nhiều, không còn là bộ dáng gầy yếu ban đầu. Thiếu niên đang thời kì trưởng thành, cộng thêm tập võ, chiều cao đã tăng lên rất nhiều, khi đứng kế bên mình, hấn đã cao hơn gần một cái đầu, khuôn mặt cũng bắt đầu thay đổi, hiển nhiên là một thiếu niên anh tuấn. Mà mình bởi vì thân thể không tốt, thoát nhìn so với bạn cùng lứa nhỏ hơn nhiều, tay chân nhỏ nhắn, làn da cũng trắng vô cùng, chạm nhẹ là xanh tím. Tuy rằng hiện tại thân thể so với trước kia đã khá hơn nhiều, nhưng so ra vẫn kém Dương Quá, Võ Tu Văn đã sớm quen với điều đó, nhưng cũng có đôi khi nghĩ rằng, đây có lẽ là cái giá khi sống lại ở thế giới này!

Lúc Dương Quá mở mắt ra đã nhìn thấy người mình tâm tâm niệm niệm ngồi ở trước mặt, hấn có chút cao hứng, lại có chút sợ hết thảy vừa rồi chỉ là ảo tưởng của mình, hấn lắp bắp kêu một tiếng: “Văn nhi...”

Võ Tu Văn từ trong trầm tư tỉnh lại, nhìn bộ dạng của Dương Quá, nhin không được phì cười, y bưng thuốc đến bên cạnh hấn nói: “Uống đi...” Dương Quá nhận lấy, cười ngây ngô vài tiếng, bưng lên uống cạn một hơi. Võ Tu Văn nhận lấy chén không đặt qua một bên, xoay người liền thấy Dương Quá nhìn chăm chăm mình, y ngồi xuống bên cạnh hấn hỏi: “Thương thế của ngươi sao rồi?”

“Tốt hơn nhiều rồi, điều tức thêm vài lần là ổn.” Dương Quá vỗ ngực, ý bảo chính mình không có việc gì, lại hô lớn một tiếng, sắc mặt tái nhợt. Võ Tu Văn bối rối dè tay hấn, tức giận nói: “Ngươi không nên lộn xộn, thương thế còn chưa khỏi, không thể ngồi yên sao?”

Dương Quá ngây ngốc nhìn bộ dạng bối rối của Võ Tu Văn, trong lòng ngọt như mật đường. Đem người đang tức giận kia ôm vào lòng, biết người lo lắng cho ta như vậy, cho dù vết thương nặng hơn nữa ta đều nguyện ý.

Võ Tu Văn sợ chạm tới nội thương của hấn, không có phản kháng, mặc cho hấn ôm, qua một hồi lâu mới vươn tay ôm lại hông hấn, đầu cũng nhẹ nhàng tựa vào vai hấn, cảm giác được đôi tay đang ôm mình tăng thêm lực đạo, khoe miệng y nhin không được hơi cong lên, cảm giác này, kỳ thật cũng không tồi...

15. Chương 15

Hôm sau, khi Tôn bà bà đến liền thấy Dương Quá bị thương, rồi nghe hai người kể lại sự tình thì cực kỳ phần nộ. Nhưng đồng thời cũng cảm thấy có chút an tâm khi hai đứa nhỏ vẫn bình an. Tôn bà bà thầm nghĩ: Võ công của mình đúng là không cao, lần trước nếu không phải tên Triệu Chí Kính kia đã bị đám ong độc của mình chích, thì mình cũng chưa chắc đánh thắng hấn. Không được, vẫn phải tìm cách để Long cô nương đồng ý dạy võ công cho chúng mới được. Bằng không, lấy trình độ võ công của mình mà nói, thành tựu của chúng sau này nhất định sẽ không cao. Về sau ra ngoài hành tẩu giang hồ, chẳng phải sẽ bị người khác ức hiếp sao?!

“Có lẽ bà bà nên về cầu Long cô nương, để cô nương dạy võ công cho hai đứa.” Tôn bà bà từ ái sờ sờ đầu Dương Quá, kiên định nói.

Võ Tu Văn không nói gì, thông qua sự việc lần này, y cũng biết mình và Dương Quá cần phải mạnh hơn nữa để tự bảo hộ bản thân, hôm nay là do vận khí tốt, nhưng lần sau nếu lại gặp phải Triệu Chí Kính, mình và Dương Quá phải thắng gã bằng vũ lực mới may ra thoát được.

“Cám ơn bà bà.” Võ Tu Văn đi tới ôm lấy Tôn bà bà, nói khẽ.

Tôn bà bà rời đi, Võ Tu Văn vừa xoay người liền rơi vào cái ôm quen thuộc, im lặng thở dài. Dương Quá này, từ sau khi tỉnh lại thì không bình thường tí nào, trước kia còn cảm thấy hấn ổn trọng, không giống như nguyên tác. Hiện tại xem ra, từ trước tới nay đều là giả vờ.

“Nói, vì sao đột nhiên lại thay đổi nhiều như vậy? Trước kia giả bộ giống ghê.” Võ Tu Văn nhìn người bên trên, làm bộ hung tợn nói.

Dương Quá cúi đầu hôn lên trán Võ Tu Văn một cái, không để ý tới giọng điệu Võ Tu Văn, cười hì hì nói: “Đó là do hồi trước ta nghe nói mọi người đều thích nam nhân thành thực ổn trọng. Tuy lúc đầu ta còn chưa biết ta thích người, nhưng ở trước mặt người vẫn không tự chủ được mà tỏ vẻ chừng chặc. Sau đó ta hiểu tâm ý của mình, thì càng chú ý hình tượng hơn. Nhìn xem, không phải hiện tại người đã thích ta rồi sao?”

“Vậy tại sao người không giả bộ tiếp? Lỡ như ta không thích người của bây giờ thì sao?” Võ Tu Văn mặt không chút thay đổi nói.

Nụ cười trên mặt Dương Quá cứng ngắt, nhìn ánh mắt Võ Tu Văn, bỗng nhiên ôm chặt y, nói: “Ta mặc kệ, người nói về sau đều ở bên cạnh ta, vậy người là của ta rồi. Ta sẽ không buông tay, người cũng không được rời đi.”

“Đồ ngốc...” Võ Tu Văn đưa tay sờ đầu người đang chôn mặt vào cổ mình, vuốt tóc hắn.

“Văn nhi, sao người có thể hù dọa ta chứ?” Dương Quá đáng thương nhìn người dưới thân.

Võ Tu Văn ngẩng đầu, nhẹ nhàng hôn trán của hắn, nhìn bộ dạng đặc y của hắn, nói: “Như vậy cũng tốt.”

Dương Quá ngây ngô cười hai tiếng, ở trên gương mặt Võ Tu Văn hôn hai cái, cười ha ha nói: “Văn nhi, ta rất vui.” Võ Tu Văn nhìn hắn vui vẻ, trên mặt cũng nhin không được cười rộ lên, nhẹ nhàng nói: “Ta cũng vui lắm.”

Lại nói, sau khi Tôn bà bà trở lại Cổ Mộ, liền đi tìm Tiểu Long Nữ, thỉnh cầu Tiểu Long Nữ thu hai người làm môn đệ, Tiểu Long Nữ vẫn duy trì vẻ mặt bình thường, nghe Tôn bà bà nói xong, xoay người lại nói: “Bà bà, phái Cổ Mộ luôn luôn chỉ thu nữ đệ tử, hiện tại người muốn ta nhận hai người bọn họ thì không hợp đạo lý rồi.”

Tôn bà bà thở dài một hơi, nhìn về phía Tiểu Long Nữ nói: “Cô nương, từ nhỏ, ăn cơm, tắm rửa, ngủ nghỉ của người đều là một tay bà già này chăm sóc, tối tận bây giờ ta chưa từng cầu người cái gì, nay ta chỉ có yêu cầu này. Bà già này chỉ không muốn sau khi ta chết đi, hai đứa nhỏ kia bị người khác ức hiếp mà thôi. Ta chỉ muốn người dạy võ công phái Cổ Mộ cho bọn chúng, nếu người nhất định không chịu thu chúng làm đồ đệ, thì cứ đợi bọn chúng học thành võ nghệ, cho bọn chúng xuống núi là được.”

Đôi mày thanh tú của Tiểu Long Nữ nhíu lại, nàng cắn môi dưới nói: “Ta đáp ứng người, nhưng ta chỉ dạy bọn chúng năm năm, về phần học được bao nhiêu thì phải xem tư chất của chúng.”

Tôn bà bà mừng rỡ, biết đây đã là kết quả tốt nhất rồi, vui mừng nói: “Tạ ơn cô nương.” Rồi xoay người đi ra ngoài, nôn nóng muốn đem tin tức tốt lành này báo cho Dương Quá và Võ Tu Văn biết.

Võ Tu Văn và Dương Quá nghe xong tin này, liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy vui sướng trong mắt đối phương. Tôn bà bà nhìn về mặt hai đứa, cũng vui vẻ cười toe toét.

“Ngày mai Long cô nương sẽ bắt đầu dạy võ công cho các con, hai đứa nhất định phải ráng học, chỉ có năm năm thôi, nhất định phải cố gắng, biết không?” Tôn bà bà nghiêm túc nói.

Võ Tu Văn với Dương Quá gật đầu như mổ thóc, Tôn bà bà giúp bọn họ làm cơm rồi trở về, dặn dò bọn họ sáng mai đến chờ ở bên ngoài Cổ Mộ. Dĩ nhiên, vẫn là thức ăn chay, hai người chỉ có thể xốt con heo rừng bị vớt xác ở trong rừng kia. Xem ra, muốn ăn thịt vẫn là một chặng đường dài...

Buổi tối, sau khi Dương Quá ngồi xuống điều tức, uống thuốc Tôn bà bà để lại xong, hai người liền chuẩn bị đi ngủ. Võ Tu Văn nằm bên cạnh hắn, ở dưới chân, hai người nắm lấy tay nhau, trong đêm đen Dương Quá đột nhiên lên tiếng.

“Văn nhi, thật sự quyết định ở bên cạnh ta sao?” Âm thanh mang theo một chút lo lắng, bàn tay dưới chân cũng siết chặt lại.

“... Ừ.” Qua một lúc lâu, đến khi cảm giác bàn tay bị nắm đến đau, Võ Tu Văn mới nhẹ nhàng lên tiếng.

Dương Quá chợt xoay người, áp lên trên người Võ Tu Văn, nhìn ánh mắt Võ Tu Văn nói: “Vậy thì không được đổi ý, về sau đều phải ở bên cạnh ta, nha? Mặc kệ người có hiểu hay không, nhưng hiện tại người đã đáp ứng rồi thì về sau sẽ không được đổi ý. Người đã đáp ứng ta rồi.”

Võ Tu Văn nhìn đôi mắt đen láy phía trên, nghe thấy trong giọng nói của hắn mang theo chút vô lại cũng có chút bối rối, y đưa tay sờ sờ mặt hắn, nói: “Còn phải xem biểu hiện sau này của người đã...”

“Ta nhất định sẽ đối xử với người thật tốt, cũng cố gắng luyện võ để bảo hộ người, làm người cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc.” Dương Quá ôm lấy Võ Tu Văn, ghé vào lỗ tai y, lớn tiếng nói, như là đang tuyên bố lời thề thiêng liêng nào đó.

Võ Tu Văn vươn hai tay đặt ở ngang hông hấn, nghĩ bấy lâu nay, Dương Quá quan tâm y, chăm sóc y, còn dùng cả mạng sống để bảo hộ y đến phút cuối cùng có thể. Nghĩ hấn vì muốn lấy điểm với mình mà kiểm chế tính cách thật, y cảm thấy có chút buồn cười, lại có chút cảm động.

Dương Quá không nghe được câu trả lời của y, chậm rãi ngẩng đầu lên, lúc hôn mê nghe được Văn nhi nói ở bên tai: “Sau này chúng ta sống cùng với nhau đi”, hấn cơ hồ cho là mình đang nằm mơ. Nhưng cho dù là mơ đi nữa, hấn cũng ôm hi vọng nhỏ bé mà cố gắng hết sức để tỉnh lại để xác nhận, trong giây phút tỉnh lại đó, nhìn thấy Võ Tu Văn gật đầu, vui sướng trong lòng như muốn tuôn trào ra ngoài. Nhưng cho dù đã được xác nhận, hấn lại bắt đầu lo lắng câu nói kia của Văn nhi có phải là tự mình đa tình mà hiểu lầm hay không, hiện tại tuổi y còn nhỏ, không giống như hấn từ nhỏ đã sống ở đầu đường xó chợ, biết rất nhiều thứ. Tuy hấn biết Văn nhi thông minh, nhưng hấn vẫn rất lo lắng, cho nên mới phải một lần rồi lại một lần muốn xác nhận điều đó. Hơn nữa, vì quá mức vui sướng mà nhất thời hấn bộc lộ ra bản tính thật của mình, cũng may thoát nhìn Văn nhi cũng không ghét tính cách thật của hấn lắm.

Đối diện với ánh mắt của Văn nhi, sự ầm áp trong đôi mắt đó làm cho Dương Quá mê muội, cúi đầu xuống muốn hôn lên mắt y. Võ Tu Văn đẩy hấn ra, Dương Quá uể oải rũ mắt xuống, quả nhiên, Văn nhi vẫn không thể chấp nhận sao?

“Dương Quá, người nặng quá, mau đi xuống!”

Dương Quá vội nhìn lại, miệng cười toe toét, dùng lực xoay vị trí hai người lại, để mình nằm ở phía dưới, Võ Tu Văn ở phía trên. Võ Tu Văn chống tay lên lồng ngực của hấn, ngẩng đầu chăm chú nhìn hấn.

“Ta biết mình đang làm cái gì, và cũng sẽ không hối hận. Nhưng mà, nếu như người đối với ta không tốt, ta sẽ rời đi. Chỉ là bây giờ chúng ta còn nhỏ, nếu sau này tâm ý của người đối với ta không đổi, dù năm năm, hay mười năm sau, nó vẫn không đổi, thì chúng ta cứ tiếp tục ở bên nhau.”

Dương Quá nghe được lời của Võ Tu Văn, nhìn ánh mắt nghiêm túc của y, chút bất an còn lại trong lòng cuối cùng cũng biến mất không dấu vết, hấn dang tay ôm chặt y vào lòng, hấn sẽ nắm lấy tay y, vì y chống đất che trời, vì y che gió che mưa.

Võ Tu Văn nép vào trong lòng ngực hấn, nghe tiếng tim đập trầm ổn hữu lực bên tai, cơn buồn ngủ dần dần đánh úp lại, rồi chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Đợi y hô hấp vững vàng, Dương Quá mới cẩn thận ôm lấy y, cảm giác hạnh phúc nồng đậm từ từ lan tỏa trong lòng, điều chỉnh tư thế một chút cho y càng thoải mái, hô hấp nhẹ lại, hấn muốn cứ mãi ôm y như vậy, mãi không buông tay, hấn sẽ đối xử với Văn nhi thật tốt, không để cho y xảy ra bất cứ chuyện gì, hấn sẽ học võ công thật giỏi, để không có ai ức hiếp được Văn nhi. Đây là Văn nhi của hấn, bất kể là nguyên nhân gì, hấn nhất định sẽ không buông tay.

Tỉnh lại lần nữa, Võ Tu Văn có chút mơ màng mở mắt ra, từ trước ngực người nào đó ngẩng đầu, xoay người ngồi sang một bên, đối diện tầm mắt của Dương Quá, trong đầu nháy mắt tỉnh táo hấn. Dương Quá áp sát gương mặt trắng mịn của Võ Tu Văn, hôn một cái, vui vẻ nói: “Sớm, Văn nhi.”

Võ Tu Văn nhìn khuôn mặt tươi cười sáng lạn kia, cười yếu ớt đáp lời, “Sớm, Dương Quá.”

Hai người nhanh chóng rửa mặt, tùy tiện ăn chút điểm tâm rồi đi tới trước cửa Cổ Mộ chờ, Dương Quá nắm tay Võ Tu Văn, nhìn kỹ thì tay Võ Tu Văn rất trắng, cũng rất nhỏ, mười ngón tay thon dài, rất đẹp. Võ Tu Văn bị hấn sờ sờ có chút ngứa, rút tay về, liếc hấn một cái. Dương Quá cười hì hì tiến tới ôm lấy y từ phía sau, khê cọ vào cổ y. Võ Tu Văn do uống thuốc lâu năm, nên trên người có vị thuốc nhàn nhạt, Dương Quá hít sâu một hơi, cúi đầu thì thầm ở bên tai Võ Tu Văn: “Văn nhi, mùi hương trên người của người thật là thơm.”

Võ Tu Văn hắc tuyến, trên người đàn ông con trai mà có mùi thơm gì chứ, y tránh tay hấn, đi qua bên cạnh, không thèm để ý tới cái kẻ mới sáng sớm đã không bình thường này. Dương Quá với khuôn mặt phát sáng đi tới gần, kéo dài giọng gọi:

“Văn nhi...”

Thân thể Võ Tu Văn run lên, nhìn hấn, nghiêm túc nói: “Dương Quá, tốt nhất người nên trở lại kiểu người như trước đi, ta thích nó hơn.”

Dương Quá cúi đầu, nghiêm túc suy nghĩ, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên, con mắt lóe sáng nhìn Võ Tu Văn nói: “Không được, nếu như muốn sống cùng nhau, Văn nhi nhất định phải làm quen với bản tính thật của ta mới được. Văn nhi, thích ta như thế này không?”

Võ Tu Văn ngẩng đầu nhìn mây trắng trên bầu trời, không biết phải nói gì. Dương Quá ôm lấy Võ Tu Văn, vui vẻ cười ra tiếng. Võ Tu Văn nép vào trong lồng ngực của hắn, nghe tiếng cười vui vẻ của hắn, tinh thần cũng chậm rãi được thả lỏng, thầm nghĩ, tính cách của Dương Quá trong nguyên tác vốn không phải trầm ổn, mình còn lấy lạ là tại sao hắn lại biến thành dạng tính tình trầm mặc như vậy, thì ra đều là giả bộ. Bất quá chuyện này cũng thật sự làm khó hắn rồi, lại phải giả vờ trước mặt mình lâu như vậy. Kỳ thật, như bây giờ cũng rất tốt, mình cũng không phải người nói nhiều, lỡ như tính tình Dương Quá thật là trầm mặc, sau này hai người sống chung với nhau, chẳng phải là không ai nói gì sao. Mặc kệ tính tình hắn thế nào, ít nhất, hắn vẫn là Dương Quá, vẫn là người đối xử với mình rất tốt, như vậy là đủ rồi!

16. Chương 16

Dương Quá và Võ Tu Văn đi theo Tôn bà bà tiến vào Cổ Mộ, trên đường đi không có chút ánh sáng nào, đi quanh co đông rề tây rề một hồi lâu, Tôn bà bà mới đẩy một cánh cửa đá nặng nề ra. Nhất thời ánh sáng hiện lên, Võ Tu Văn giơ tay che bớt ánh sáng bất thành linh xuất hiện kia, dần thích ứng rồi mới đi vào với Dương Quá.

Trong phòng, một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, một thân bạch y, không ai khác, chính là Tiểu Long Nữ. Trong phòng thực trống trải, không bày biện gì cả, trên tường chỉ treo hai bức họa hai bên. Trên bức tường phía tây, trong tranh là hai cô nương, một người chừng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, đang nhìn vào gương trang điểm, còn người kia là nha hoàn, khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, trong tay đang cầm chậu nước, đứng ở một bên hầu hạ. Dung mạo của nữ tử lớn tuổi trong tranh cực kì đẹp, đôi mi thanh tú, nhưng giữa lông mày dường như ẩn hiện sát khí, khiến cho người ta không khỏi sinh tâm kính sợ. Trên bức tường phía đông, trong tranh là một đạo nhân dáng người cao ráo, trên lưng đeo trường kiếm, ngón trở tay phải chỉ về hướng đông bắc, do quay lưng lại phía trước nên không rõ diện mạo.

Võ Tu Văn vừa nhìn liền biết hai người trong bức họa kia chính là tổ sư của phái Cổ Mộ, Lâm Triều Anh và tổ sư của Toàn Chân giáo, Vương Trùng Dương, chẳng qua là y không biết tại sao Tiểu Long Nữ lại đưa mình và Dương Quá tới nơi này, không phải nói là không thu hai người bọn họ làm đồ đệ sao, vậy còn đưa tới nơi này làm gì?!

“Tuy các người không phải là đệ tử phái Cổ Mộ, nhưng ta đã đồng ý dạy võ công cho các người, cho nên các người phải biết tổ sư phái Cổ Mộ của ta là ai.” Nói xong, nàng chỉ vào nữ tử lớn tuổi và nha hoàn kia, nói: “Hai vị này là Tổ Sư Bà Bà và sư phụ ta, các người dập đầu đi.”

Dương Quá và Võ Tu Văn đều quỳ xuống dập đầu, Tiểu Long Nữ chờ bọn họ đứng dậy, mới chỉ sang bức họa bên kia nói: “Bây giờ thì, phun nước bọt vào tên đạo nhân kia.”

“Đây là ai? Tại sao phải phun nước bọt vào hắn?” Dương Quá mở miệng hỏi.

“Đây là giáo chủ Toàn Chân giáo, Vương Trùng Dương, phái Cổ Mộ của ta có một quy củ, đã bái Tổ Sư Bà Bà xong, phải phun nước bọt vào hắn. Tuy các người không phải là đệ tử chính thức của ta, nhưng một khi muốn học võ công phái Cổ Mộ, cũng nên tuân thủ quy củ này mới được.” Tiểu Long Nữ chậm rãi nói.

Dương Quá hưng phấn ra sức phun vài ngụm nước bọt vào vị đạo sĩ trong bức họa kia, như là chưa hả giận mà phun tiếp vài cái nữa, cho đến khi Võ Tu Văn đỡ khóc đỡ cười kéo hắn ra, hắn mới dừng lại. Ấn tượng của hắn đối với Toàn Chân giáo vì Triệu Chí Kính mà trở nên nát bét, thập phần căm hận, lúc này nghe được quy củ này, chỉ cảm thấy vô cùng tuyệt vời. Quả thực chỉ ước gì thêm phần giẫm lên thì còn tốt hơn nữa.

“Văn nhi, người đừng ngăn ta, ta muốn phun thêm, người cũng qua phun đi.” Dương Quá nhìn Võ Tu Văn kéo mình, rồi nhìn bức họa kia oán hận nói, giống như người kia là Triệu Chí Kính vậy.

Võ Tu Văn không để ý tới hắn, nhẹ nhàng đi tới bức họa, phun một ngụm nước bọt, sau đó nhìn về phía Tiểu Long Nữ. Tiểu Long Nữ gật đầu mở miệng nói: “Ta chỉ dạy các người võ công, cũng không tính là sư phụ của các người, cho nên lễ bái sư với khẩu đầu gì đó, đều không cần. Nhưng nếu về sau các người dùng võ công phải Cổ Mộ làm chuyện xấu, ta nhất định sẽ giáo huấn các người, rõ chưa?” Khẩu khí câu cuối trở nên nghiêm nghị.

Võ Tu Văn và Dương Quá gật đầu, Tôn bà bà ở một bên cao hứng nhìn, nghe đến đó liền nói: “Cô nương, người yên tâm, bản tính hai đứa nhỏ này không xấu, nhất định sẽ không làm ra chuyện thương thiên hại lý.”

Tiểu Long Nữ gật đầu, nhìn hai người nói: “Từ nay trở đi, các người sẽ theo ta học võ, ta sẽ tận tình dạy các người, nhưng thời gian chỉ có năm năm, cho nên, có thể học được bao nhiêu thì phải xem tư chất của các người như thế nào.”

Hai người biến sắc, cùng gật đầu nói: “Đã biết, Long cô nương.”

Tôn bà bà ở một bên chen miệng nói: “Nếu Long cô nương đã nhận dạy võ công cho hai đứa, tuy không phải là sư phụ chính thức, nhưng vẫn nên đổi lại cách xưng hô, gọi là... ừm... gọi là cô cô đi.”

Nụ cười nhạt trên mặt Võ Tu Văn chợt cứng đờ, y rũ mắt xuống, che đi khiếp sợ trong mắt, quả nhiên, có nhiều thứ vẫn tránh không khỏi sao?

Tiểu Long Nữ gật đầu, chấp nhận đề nghị của Tôn bà bà. Dương Quá tiên phong kêu một tiếng: “Cô cô”, nhìn thấy Võ Tu Văn bên cạnh vẫn cúi đầu, hắn lo lắng vỗ vỗ vai y, gọi: “Văn nhi...”

Võ Tu Văn từ trong trầm tư tỉnh táo lại, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Dương Quá, nhìn về phía Tiểu Long Nữ, chống lại ánh mắt bình tĩnh của nàng, gọi: “Cô cô.” Cho dù thật sự không thể tránh, nhưng nếu mình đã đáp ứng thiếu niên kia, như vậy trừ phi hắn từ bỏ trước, mình mới buông tay. Cho dù đã biết toàn bộ tình tiết, nhưng mình cũng không có khả năng vì vậy mà chủ động buông tay thiếu niên kia, quay đầu nhìn về phía thiếu niên kia. Đối diện với ánh mắt lo lắng của hắn, y nắm lấy tay hắn, cười khẽ, Dương Quá, nhất định phải nắm chặt tay ta, đừng buông...

Dương Quá nhìn Võ Tu Văn tươi cười, nhìn ánh mắt y, tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng hắn có thể cảm nhận trong nháy mắt kia, tâm tình Văn nhi dao động vô cùng kịch liệt, nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại trong tay, mặc kệ xảy ra chuyện gì, hắn chỉ cần nắm chặt bàn tay này là được rồi...

“Từ hôm nay trở đi, mỗi sáng và chiều, hai đứa sẽ được ta dạy võ công một canh giờ, những khoảng thời gian khác thì các người tự luyện tập. Buổi tối phải quay trở lại Cổ Mộ ngủ. Các người trở về thu dọn đi, chiều nay bắt đầu chính thức học võ.” Tiểu Long Nữ lạnh lùng nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

“Văn nhi, người nói thử xem tại sao chúng ta phải tới đây ngủ?” Dương Quá nghi hoặc hỏi.

Trong lòng Võ Tu Văn liền biết việc này nhất định là vì cái giường băng kia, cười nói: “Cô cô phân phó thế nào, chúng ta liền làm như thế ấy là được, dù sao cô cô sẽ không hại chúng ta.”

Dương Quá gật đầu, tiến tới hôn một cái ‘Chụt’ lên mặt Võ Tu Văn, cười hì hì nói: “Ừ, dù sao vẫn có Văn nhi bên cạnh, ngủ ở đâu cũng giống nhau.”

Võ Tu Văn bắt đầu dī lau nước miếng trên mặt, kéo tay hắn đi ra ngoài. Trở về thu dọn rồi tới đây, làm quen với hoàn cảnh mới một chút cũng tốt.

Dương Quá hoan hô, chạy lên phía trước, kéo theo Võ Tu Văn trong địa đạo tối om, Võ Tu Văn la to: “Chậm một chút, Dương Quá!”. Dương Quá xoay người ôm lấy y, tiếp tục lao về phía trước, Võ Tu Văn kinh ngạc hô một tiếng rồi ôm lấy cổ hắn, chẳng bao lâu sau liền nhìn thấy phía trước truyền đến ánh sáng yếu ớt, quả nhiên rất nhanh ra tới bên ngoài. Dương Quá ôm Võ Tu Văn chạy nhanh về nhà bọn họ, đem Võ Tu Văn đặt trên giường, bản thân cũng nhảy lên đó, đè lên người Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn có chút tức giận kéo lỗ tai của hắn nói: “Người nặng lắm, mau đi xuống!”. Dương Quá xoay người, chuyển Võ Tu Văn lên phía trên, cười hì hì nhìn y. Võ Tu Văn buồn cười nhìn hắn, muốn xoay người, lại bị Dương Quá ôm chặt thắt lưng không buông.

“Mau buông ra, Dương Quá.” Võ Tu Văn vỗ vào ngực người bên dưới, nhìn Dương Quá bất đắc dĩ nói.

Dương Quá nhìn chằm chằm vẻ mặt Võ Tu Văn, đột nhiên xoay người đặt Võ Tu Văn ở trên giường, vùi mặt vào cổ y, cúi đầu ở bên tai y thì thầm: “Văn nhi, ta rất thích người, rất thích...”

Võ Tu Văn nghe được giọng nói của hắn, còn chưa kịp phản ứng, Dương Quá đã nhảy xuống giường, nhìn người nằm ở đó, có chút đắc ý cười, xoay người bắt đầu thu dọn các thứ. Trước kia từng nghe người khác nói qua ‘Liệt nữ sợ triền lang’, Dương Quá quyết định, nhất định phải thực hành theo lời nói đó, mỗi ngày đều ở bên cạnh Văn nhi, nói mình thích y, như vậy Văn nhi sẽ quen dần với điều đó, một ngày nào đó sẽ thật sự thích mình.

Buổi chiều hai người tới mật thất trong Cổ Mộ, Tiểu Long Nữ đã chờ sẵn ở đó, qua loa hỏi thăm võ công hai người, nhìn Dương Quá luyện bộ chiêu pháp ‘Thiên la địa võng’, nhíu mày nói: “Còn chưa đủ thuần thục, từ giờ trở đi tiếp tục luyện tập chiêu thức này.”

Tôn bà bà đã sớm chuẩn bị xong lũ chim sẻ, đặt ở trong thạch thất, Tiểu Long Nữ mang theo hai người đi vào, biểu diễn vài động tác bay lên bay xuống đơn giản, dạy bọn họ bí quyết vung tay bắt lấy, Dương Quá và Võ Tu Văn nhớ kỹ, chẳng qua là tuy đã lĩnh hội bí quyết, muốn linh hoạt vận dụng nó thì cần phải luyện tập nhiều mới được. Tiểu Long Nữ rời thạch thất, dặn dò bọn họ cố gắng luyện tập.

Hai người tự mình ở bên trong thạch thất luyện tập, rất nhanh cũng có cảm giác hiểu một chút bí quyết nhìn đơn giản nhưng không đơn giản này, không hổ danh là võ công phái Cổ Mộ, vô cùng tinh tú, lúc này Dương Quá cũng không đùa giỡn nữa, hai người đều nghiêm túc tập luyện, đợi Tôn bà bà tiến vào kêu hai người dùng cơm, mới giật mình phát hiện thời gian trôi qua thật nhanh, mới đây đã tới giờ ăn tối.

Quả nhiên dùng cơm trưa xong, nghỉ ngơi thêm một hồi, Tiểu Long Nữ liền dẫn hai người vào một gian thạch thất khác, vẫn là một thạch thất đơn sơ, bên trong chỉ có một cái giường đá xanh, bên trên có trải chiếu, còn có một tấm vải trắng, chắc là chăn, ngoài ra không còn thứ nào khác.

“Hai người các người nằm lên giường đi.” Tiểu Long Nữ thản nhiên nói, nhìn hai người.

Võ Tu Văn gật đầu, lấy tay sờ soạng giường băng trong truyền thuyết kia, quả nhiên lạnh thấu xương. Võ Tu Văn khẽ cắn môi, từ từ nằm lên, chỉ cảm thấy dưới chiếu như là một khối băng vừa dày vừa lạnh. Lúc này Dương Quá cũng nhảy lên giường, do không có chuẩn bị trước, nên liền kinh hãi nhảy xuống giường. Tuy Võ Tu Văn đã lạnh đến phát run, nhưng nhìn thấy dáng vẻ chật vật đó của Dương Quá, suýt nữa đã cười ra tiếng.

Dương Quá xoay người nhìn Võ Tu Văn đang lạnh run, cuống quýt đem y ôm xuống, nhìn nhìn về phía Tiểu Long Nữ, lớn tiếng nói: “Giường này lạnh như thế, người đang đùa giỡn chúng ta sao? Thân thể Văn nhi không tốt, căn bản là chịu không nổi, người muốn y sinh bệnh sao?” Nói đến câu sau, âm thanh dần có xu thế biến lớn.

Võ Tu Văn tựa vào trong lòng ngực của hắn, một hồi lâu mới cảm giác thân thể ấm lên, sắc mặt vẫn còn có chút tái nhợt. Tiểu Long Nữ nhìn Võ Tu Văn, nhíu mày, vươn tay dò mạch y, thật lâu sau mới nói với hai người: “Ta sẽ dạy các người khẩu quyết tâm pháp chống lại hàn băng, vận công lúc ngủ là được.”

Dương Quá còn tính mở miệng, Võ Tu Văn đã kéo tay hắn, lắc lắc đầu, dẫn đầu bò lên giường. Dương Quá oán hận trừng mắt liếc Tiểu Long Nữ, cũng lên theo, rồi vội vàng kéo Võ Tu Văn vào trong lòng mình, muốn giúp y ấm hơn một chút. Võ Tu Văn đẩy hắn ra, răng nanh run cầm cập nói: “Đừng động vào ta, mau vận công!”

Dương Quá vẫn chìa tay ra phía trước, nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên định của Võ Tu Văn, hắn đành nhắm mắt lại, bắt đầu vận công. Tiểu Long Nữ dạy công phu nhập môn căn bản của phái Cổ Mộ, hai người chiếu theo mà luyện, nhất thời cảm thấy cái lạnh giảm đi không ít, đợi tâm pháp luyện tới tầng thứ ba, trên người cũng ấm lên, cơn buồn ngủ cũng chậm chậm đánh úp lại. Ngủ một hồi, nhiệt khí biến mất, lại bị cái lạnh trên giường làm tỉnh, lại chiếu theo tâm pháp luyện công. Cứ thế qua một đêm, sáng hôm sau khi tỉnh lại, tuy hai người vẫn còn buồn ngủ, nhưng Võ Tu Văn không có sinh bệnh như Dương Quá đã lo lắng, ngược lại tinh thần rất tốt.

Buổi sáng, hai người vẫn luyện tập trong gian thạch thất kia, sau khi ăn cơm trưa xong, hai người ra ngoài

Cổ Mộ, bây giờ đã là mùa xuân, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống thực thoải mái, Dương Quá và Võ Tu Văn song song nằm ở trên bãi cỏ tươi tốt. Võ Tu Văn nhìn mây trắng bay bay trên bầu trời, có chút buồn ngủ. Ở bên cạnh, Dương Quá nghiêng người nhìn Võ Tu Văn, hỏi: “Văn nhi, cái giường hồi tối là cái gì vậy? Thật là lạnh.” Qua một buổi tối, Dương Quá cũng không còn sợ Tiểu Long Nữ làm hại bọn họ, chỉ là cảm thấy có chút kỳ quái, giường đá kia rốt cuộc là cái gì.

“Đó là giường băng, dùng băng tuyết ngàn năm chế ra, dùng để hỗ trợ tu luyện nội công. Ngủ ở trên giường đó luyện công, tu luyện một năm có thể bằng mười năm tu luyện bình thường.” Võ Tu Văn chậm rãi nói.

“A, thì ra còn có thứ tốt như thế.” Dương Quá giật mình nhìn Võ Tu Văn, lại vui vẻ nói: “Như vậy chẳng phải chúng ta có thể nhanh chóng luyện thành võ công cao cường sao?”

Võ Tu Văn mở mắt ra, nhìn Dương Quá nói: “Ừ, cho nên phải chăm chỉ luyện tập.”

“Văn nhi thật là lợi hại, cái gì cũng biết.” Dương Quá cúi đầu hôn một cái lên mặt Võ Tu Văn, cười hì hì nói.

Võ Tu Văn xoay người, không nhìn tới kẻ đang cợt nhả kia, sớm biết đức hạnh của hắn như thế này thì đã không cần phải lo lắng. Dương Quá ôm lấy y từ phía sau, nhẹ nhàng hít lấy mùi hương trên người y, trong mắt hiện lên tia sáng kiên định.

Văn nhi, người yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng học võ để bảo hộ người...

17. Chương 17

Võ Tu Văn và Dương Quá chuyên tâm theo Tiểu Long Nữ học võ trong Cổ Mộ, mặc dù lúc trước hai người đã từng được Tôn bà bà dạy qua, nhưng dù sao Tôn bà bà cũng không phải là đệ tử chính thức của phái Cổ Mộ, cho nên học được cũng không nhiều. Hiện tại những gì Tiểu Long Nữ dạy đều tinh túy của phái Cổ Mộ, ban ngày hai người luyện tập võ công, buổi tối thì kết hợp với giường băng luyện nội công tâm pháp, chẳng mấy chốc võ công tiến bộ rất nhanh. Mà Võ Tu Văn cũng vui mừng khi phát hiện nội công trì trệ bấy lâu nay của mình đã được giường băng đã thông mà bắt đầu tăng lên, mỗi tối nằm ngủ trên giường cũng chậm rãi thích ứng, không còn khó chịu như lúc mới bắt đầu.

Đương nhiên lúc này vẫn phát sinh một sự kiện, khi Võ Tu Văn và Dương Quá được Tiểu Long Nữ dạy tới ngày thứ ba, mọi người vừa dùng xong bữa chiều, ngoài Cổ Mộ liền truyền tới một âm thanh.

“Môn hạ đệ tử Toàn Chân giáo, Doãn Chí Bình, xin cầu kiến Long cô nương!” Giọng Doãn Chí Bình vang lên ba lần, hiển nhiên là đã được rót nội công vào.

Đôi mi thanh tú của Tiểu Long Nữ nhú lại, đứng lên đi ra ngoài, Võ Tu Văn, Dương Quá và Tôn bà bà đi theo phía sau, xuyên qua cánh rừng, đi đến bãi đất trống. Doãn Chí Bình đứng ở phía trước, phía sau là sáu bảy đạo nhân khác đang đỡ Triệu Chí Kính. Cảnh tượng có phần quen thuộc làm cho Võ Tu Văn có chút buồn cười, Dương Quá thì lại xì cười ra tiếng.

Y như lúc trước, mặt Triệu Chí Kính sưng phù như cái đầu heo, ngày đó tuy gã đã dùng tay áo che chắn, nhưng vẫn bị ong độc chích được mấy chỗ, hơn nữa do hắn chột dạ, nên sau khi trở về giáo cũng không dám lộ chuyện ra ngoài, đến khi mọi người phát hiện đã là ba ngày sau, Khâu Xử Cơ và đám người trong giáo hỏi nguyên nhân, gã cũng không dám kể chi tiết, nhưng đám người Khâu Xử Cơ từ trong lời nói mập mờ cũng có thể đoán ra được vài phần. Cảm thấy không còn mặt mũi nào đi xin thuốc giải, nên chỉ phân phó Doãn Chí Bình đến đây.

Lúc này, dưới ánh trăng nhàn nhạt, Tiểu Long Nữ mặc một bộ quần áo thuần trắng, tóc dài bồng bênh, phối hợp với dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, hơn nữa còn mang theo khí chất lạnh lùng. Chúng đạo nhân đứng đối diện nhất thời đều ngẩng người nhìn nàng. Võ Tu Văn nhìn thoáng qua Doãn Chí Bình đang sưng sồ, với ánh mắt dại ra kia, thở dài một hơi. Kỳ thật, bộ dạng Doãn Chí Bình cũng coi như trắng trẻo, võ công cũng xem như tốt, chỉ có điều đáng tiếc là tâm chí không đủ kiên định, trong nguyên tắc, hắn yêu Tiểu Long Nữ (cũng không biết là có yêu thật hay không, hay chỉ nhìn trúng dung mạo của nàng), sau đó lại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà cưỡng bức Tiểu Long Nữ, dẫn đến lần đầu chia lìa của Dương Quá và Tiểu Long Nữ. Không biết chịu trách nhiệm, là một tiểu nhân dê tiện. Dĩ nhiên lúc này còn chưa xảy ra

những sự tình kia, Doãn Chí Bình vẫn là đệ tử chân truyền của Toàn Chân giáo, một đệ tử trẻ tuổi xuất sắc, tương lai vô cùng tốt đẹp!

“Chuyện gì?” Tiểu Long Nữ lạnh lùng liếc nhìn chúng đạo nhân, đôi mắt trong vắt như hồ nước vào mùa thu, lạnh như băng, mọi người không khỏi từ trong sững sờ mà giật mình tỉnh lại.

“Thỉnh Long cô nương ban cho giải dược.” Doãn Chí Bình cúi người xuống làm động tác cúi chào, sau đó ngẩng dậy nói.

Tiểu Long Nữ lạnh lùng chuyển đường nhìn sang Triệu Chí Kính, nhìn khuôn mặt sưng vù của gã, trên mặt cũng không có biểu hiện gì. Ở phía sau, Dương Quá lớn tiếng nói: “Cô cô, đừng cho gã.”

Võ Tu Văn giữ chặt tay hắc, lắc đầu. Dương Quá khiêu khích nhìn Triệu Chí Kính, rồi mới cúi đầu nhìn Võ Tu Văn. Bên kia, Triệu Chí Kính nhìn thấy ánh mắt của Dương Quá, nhất thời trợn to mắt, trong lòng oán hận muốn chết. Tiểu Long Nữ nhìn thấy ánh mắt của gã, cau mày, không nói gì.

Tiểu Long Nữ nhìn thoáng qua Tôn bà bà, Tôn bà bà hiểu ý, lấy từ trong lòng ra một lọ mật đưa cho nàng, Tiểu Long Nữ ném về phía Doãn Chí Bình, lạnh lùng nói: “Đây là lần cuối cùng, hi vọng các vị về sau tự giải quyết cho tốt!” Nàng xoay người về mộ, ba người còn lại cũng theo sau.

“Đa tạ Long cô nương ban thuốc!” Phía sau truyền đến âm thanh của Doãn Chí Bình.

Khi tiến vào Cổ Mộ, Dương Quá xoay người lại, ánh mắt đối diện ánh mắt Triệu Chí Kính, tràn đầy khinh thường cười cười, hắc vượn tay, giơ ngón giữa lên. Triệu Chí Kính nhìn mà giận sôi máu, muốn đứng lên lại vô lực ngã xuống. Dương Quá mấp máy miệng, không tiếng động phun ra một chữ, trong mắt phát ra sát ý mãnh liệt, làm cho Triệu Chí Kính trong nháy mắt cảm thấy lạnh xương sống.

Chết...

Trong nháy mắt đó, Dương Quá không còn giữ dáng vẻ vui đùa như ở trước mặt Võ Tu Văn, nhưng khi xoay người sang chỗ khác, hắc lại trở lại là một thiếu niên trong mắt chỉ có Võ Tu Văn.

Nhìn thiếu niên bên cạnh có phần gầy yếu, trong mắt Dương Quá hiện lên sự cứng chiều. Kỳ thật, hắc cũng không biết vì sao mình lại thích thiếu niên này, từ lúc mới bắt đầu chỉ là có chút ấn tượng tốt, rồi dần dần để ý đến y, khi hắc nhận ra, thì trong lòng đã bị người này chiếm lấy, không một lý do. Từ nhỏ, cuộc sống của hắc không tốt, nên hắc luôn quan niệm, thích thì nhất định phải ra sức nắm giữ, thiên hạ không có chuyện cái bánh từ trên trời rơi xuống cho mình hưởng. Cho nên, cho dù là phải làm ra vẻ chững chạc, hắc cũng muốn giữ lấy người thiếu niên này vĩnh viễn ở bên mình. Vì người này, cái gì hắc cũng có thể làm, chỉ cần được ở bên cạnh y là được. Về phần những kẻ đã từng tổn thương Văn nhi, mặc kệ là qua bao lâu, một ngày nào đó hắc nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi.

Ngày cứ dần trôi qua, số chim sẻ Dương Quá và Võ Tu Văn bắt được ngày càng nhiều, thạch thất cũng càng lúc càng lớn. Cuối cùng là ở trong đại sảnh bắt chim sẻ. Tâm pháp phái Cổ Mộ xác thực rất vi diệu, giường băng phụ trợ bọn họ luyện nội công rất nhiều, khoảng gần hai tháng, tám mươi một con chim sẻ đều bị hai người bắt giữ. Sau đó, địa điểm hai người luyện công cũng dời đến chỗ thoáng hơn, theo đó khó khăn cũng càng gia tăng.

Ngày tháng bận rộn luôn trôi qua rất nhanh, tuy mỗi ngày Tiểu Long Nữ chỉ dạy bọn họ hai canh giờ, nhưng những thời gian khác, hai người đều rất nghiêm túc và kiên trì luyện tập, bởi vì biết thời gian có hạn, nên hai người đều chăm chỉ luyện tập, cho dù là Võ Tu Văn cũng không ngoại lệ. Lần đó, khi nhìn thấy Dương Quá ngã vào trong lòng mình, y đã bị chấn động rất sâu, y không muốn mình trở thành vật trời buộc của hắc, nơi này không phải xã hội đời trước của y. Đây là giang hồ, lúc nào cũng có thể xảy ra tranh đấu, y phải có sức mạnh để bảo vệ bản thân. Không ai có thể luôn nhất nhất có thể bảo hộ người khác, đây là đạo lý mà Võ Tu Văn luôn biết rõ. Hơn nữa, hiện tại có giường băng tương trợ, trước kia chỉ có thể đứng xa nhìn chứ không thể luyện, nhưng nay thì đã có thể rồi, trong lòng Võ Tu Văn luôn hiểu rõ chính mình phải cố gắng, quý trọng năm năm này.

Dương Quá thực buồn bực không thôi, từ khi tiến vào Cổ Mộ, hắc và Văn nhi đều rất cố gắng luyện công, có đôi khi cả ngày trời đều không nói với nhau câu nào, buổi tối cũng không thể ôm Văn nhi ngủ như trước,

cuộc sống bây giờ giống như, trừ bỏ luyện công ra đều không còn gì khác. Rốt cuộc đã bao nhiêu lâu rồi không ra ngoài Cổ Mộ, Dương Quá đã không còn nhớ rõ nữa...

Hôm nay, sau khi ăn cơm chiều xong, Dương Quá giữ Võ Tu Văn lại khi y đang chuẩn bị tới phòng luyện công, hần nhìn y nói: “Văn nhi, đã lâu chúng ta không ra ngoài rồi, hôm nay ra ngoài chơi một chút đi.”

Võ Tu Văn nhìn Dương Quá vừa tủi thân vừa mang ánh mắt chờ mong nhìn mình, lúc này mới đột nhiên nhớ tới đúng là đã lâu không ra Cổ Mộ rồi, đồng ý gật đầu. Dương Quá cười thật tươi, vui vẻ dắt Võ Tu Văn chạy ra ngoài.

Đã lâu không tiếp xúc ánh sáng làm Võ Tu Văn nhất thời phải nhắm mắt lại, thích ứng thật lâu. Nhớ ngày đó khi mới bước vào Cổ Mộ, tiết trời vẫn đang là mùa xuân, vạn vật đâm chồi nảy lộc, hiện tại khắp nơi đều là sắc vàng óng ánh của mùa thu. Trên cây, cành lá bay bay trong gió, Dương Quá dắt Võ Tu Văn trở lại căn nhà tranh của mình, đã lâu không có người đến ở, nên khi bọn họ đẩy cửa ra, bên trong đều là tro bụi. Võ Tu Văn nhìn người bên cạnh cười nói: “Chúng ta tìm chỗ khác ngồi đi.”

Dương Quá cảm thấy sao cũng được, gật gật đầu, ở cách đó không xa tìm một chỗ có vẻ khô mát, bên trên phủ kín lá cây khô héo, Võ Tu Văn ngồi xuống, trời hôm nay thật đẹp, nắng không quá gắt. Dương Quá ngồi xuống, ôm eo Võ Tu Văn, đầu đặt lên vai y, nhìn xuống cái bóng hai người đang tựa vào nhau trên mặt đất, khóe miệng vẽ ra một nụ cười. Nhìn vành tai trắng nõn như ngọc gần ngay trước mắt, hần nhìn không được mà đưa lưỡi liếm nhẹ.

Võ Tu Văn hơi co người lại, quay đầu trừng mắt nhìn Dương Quá, vành tai chậm rãi đỏ ửng, Dương Quá mê muội nhìn cảnh sắc xinh đẹp trước mắt, vươn tay ra từ từ sờ lên vành tai phần nộn kia. Võ Tu Văn vụt một cái đứng dậy, đi về phía Cổ Mộ. Dương Quá lập tức từ trong không khí mê ly tỉnh táo lại, nhìn Võ Tu Văn đi phía trước. Cuống quýt đứng dậy, ở bên cạnh sốt ruột nói: “Văn nhi, người... tức giận sao? Thực xin lỗi, là ta quá lỗ mãng, từ nay về sau ta sẽ không bao giờ làm vậy nữa. Người đừng tức giận nha, được không?”

Dương Quá thật cẩn thận quan sát, thấy Võ Tu Văn vẫn cúi đầu không để ý mình, hần bối rối không biết làm như thế nào mới tốt. Cuối cùng đứng chặn ở trước người y, không cho Võ Tu Văn đi tiếp. Võ Tu Văn đưa tay đẩy hần ra, lại bị hần dùng tay bắt lấy, cả người đều bị ôm vào trong ngực. Dương Quá thật cẩn thận nâng mặt Võ Tu Văn lên, nhìn thấy mặt y đỏ ửng thì lấp bắp kinh hãi, kế tiếp chính là mừng như điên. Văn nhi, thì ra đã hiểu rồi sao?

Võ Tu Văn nhìn người nọ cười ngây ngốc, trên mặt hiện ra nụ cười nhẹ nói: “Đi thôi, nên trở về rồi.” Y nắm tay hần, chậm rãi đi về Cổ Mộ, ánh mặt trời cuối ngày rọi lên hai người, in xuống mặt đất hai cái bóng thật dài, hai tay gắt gao nắm lấy nhau, không tách rời.

Trở lại Cổ Mộ, hai người lập tức tới giường băng trong thạch thất, hiện tại mỗi tối hai người đều tự giác ở trên giường băng tu luyện, trừ bỏ lần đầu tiên ở cùng bọn họ trong thạch thất ra, sau đó Tiểu Long Nữ cũng không tới đây nữa, dùng lời của nàng nói chính là, “Các người có học hay không liên quan gì đến ta?”

Võ Tu Văn nằm ở trên giường băng, bắt đầu vận công, cảm giác được nội lực trong cơ thể bắt đầu di chuyển, y định thần, thật sự bắt đầu luyện tập. Còn Dương Quá ở bên cạnh vốn cũng nên bắt đầu vận công thì lại ngồi dậy nhìn người nằm ở kế bên, ánh mắt sớm đã quen với bóng tối nên có thể dễ dàng nhìn thấy hai má trắng nõn như ngọc của thiếu niên kia, hàng mi dày như cánh quạt rũ xuống, che lại cặp mắt dịu dàng trong suốt kia. Dương Quá yên lặng nhìn người này, qua thật lâu sau mới nằm xuống, sau đó bắt đầu luyện tập nội công.

Sáng sớm hôm sau, Dương Quá mở to mắt, quay đầu sang nhìn Văn nhi vẫn đang ngủ say, hần cảm giác thế giới này thật sự tốt đẹp, hết thấy mọi thứ đều tràn đầy hi vọng. Lại một ngày mới, và Văn nhi vẫn ở bên cạnh mình, tâm tình hôm nay của Dương Quá rất tốt, hần bò ngồi dậy, múc chậu nước tự mình rửa mặt, rồi sau đó chuẩn bị nước rửa mặt cho Võ Tu Văn, một lần nữa trở về bên cạnh Võ Tu Văn, cúi đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của y đang an tường ngủ, hần chỉ cảm thấy làm thế nào cũng nhìn không đủ.

Tuy rằng thực luyện tiếc, nhưng vẫn phải gọi y dậy. Dương Quá dùng khăn mặt thấm nước, vắt hai lần rồi cầm nó cẩn thận lau mặt giúp Võ Tu Văn. Khi khăn lạnh tiếp xúc với làn da, Võ Tu Văn liền giật nảy mình tỉnh dậy, mở mắt ra liền thấy Dương Quá đang cầm khăn, theo phản xạ cười cười với hần, ngoan ngoan

ngồi yên để hẩn lau mặt. Điều này cũng không có gì kỳ quái, mấy ngày nay y cũng đã quen với việc này rồi, mỗi lần Dương Quá thức sớm hơn y, là sau đó sẽ bắt đầu giúp y lau mặt, ngày đầu tiên còn có chút ngượng ngùng, nhưng mỗi lần y nói ra thì Dương Quá chỉ cười, hôm sau vẫn tiếp tục làm như vậy. Dần dần, Võ Tu Văn cũng quen với việc này, hơn nữa... Được người khác cưng chiều, cảm giác thật sự rất tốt...

Hôm nay, hai người như thường lệ đi vào phòng luyện công, nhìn thấy Tiểu Long Nữ đã ở đó, cùng mở miệng kêu một tiếng “Cô cô”.

Tiểu Long Nữ gật đầu, mặt vẫn không chút thay đổi. Lại nói, đến đây đã lâu nhưng trừ bỏ thời điểm luyện công và lúc ăn cơm có thể nhìn thấy Tiểu Long Nữ ra, những thời gian khác Võ Tu Văn và Dương Quá đều không gặp được nàng huống chi là nói chuyện. Bất quá Võ Tu Văn cũng biết bản tính nàng không xấu, đó chỉ là do thói quen mà thôi.

“Các người đã học gần như toàn bộ võ công cơ bản, kể từ hôm nay, ta sẽ dạy các người các môn võ công khác của phái Cổ Mộ.” Tiểu Long Nữ lạnh lùng nói.

Võ Tu Văn và Dương Quá cùng gật đầu. Từ ngày đó trở đi, Tiểu Long Nữ đem nội công, chiêu pháp, quyền pháp, binh khí ám khí, từng mục một truyền thụ cho hai người. Mỗi ngày, Võ Tu Văn và Dương Quá đều cố gắng luyện tập, hơn nữa có giường băng trợ giúp, cả hai tiến bộ không ngừng. Chỉ có điều, tốc độ nội công tăng lên của Võ Tu Văn bắt đầu chậm lại, khôi phục về trạng thái như cũ. Tiểu Long Nữ kiểm tra thân thể y, nhú mảy, nàng không hiểu y thuật, cũng không biết nguyên nhân. Cũng may nội lực đã luyện vẫn còn, thân thể cũng khá hơn rất nhiều. Trái lại, nội công của Dương Quá tăng lên rất nhanh chóng, cách Võ Tu Văn rất xa. Về phần chiêu pháp, ám khí gì đó, ngược lại, Võ Tu Văn luyện tập vô cùng thuần thục.

Cứ thế trôi qua một năm, hai người đã học hết võ công của phái Cổ Mộ, còn lại chính là vấn đề công lực. Năm nay Dương Quá mười bảy, Võ Tu Văn mười bốn. Đáng người Dương Quá cao lên rất nhiều, giọng cũng biến thô, đã trở thành một thiếu niên anh tuấn. Mà Võ Tu Văn mặc dù cũng cao lên một ít, nhưng cũng chỉ đứng đến ngực Dương Quá, thân thể vẫn như trước, có chút gầy yếu, do hàng năm ở trong Cổ Mộ, nên làn da vốn trắng nõn của y hiện tại càng trắng hơn.

“Bà bà, thân thể có khỏe không?” Võ Tu Văn và Dương Quá ngồi xổm bên giường Tôn bà bà, nhìn Tôn bà bà so với một năm trước đã già đi rất nhiều. Năm tháng cũng không buông tha cho vị lão nhân này, thời gian gần đây thân thể bà bà yếu đi rất nhiều, ốm đau cũng bắt đầu đánh tới, rốt cuộc đợi đến khi mọi người phát giác ra, bà bà đã không xong.

Võ Tu Văn có chút tự trách, một năm này chỉ lo luyện tập võ công, không có ở cùng bà bà, nhìn bà bà ốm yếu nằm trên giường, y cúi đầu lau nước mắt, cố nặn ra nụ cười nhẹ hời hợt. Bà bà đã từng nói, mình cười lên rất đẹp, cho nên mình không được khóc, Võ Tu Văn tự nói với mình.

“Đứa ngốc, bà bà già rồi, ngày nào đó cũng phải đi thôi.” Tôn bà bà nhìn hốc mắt hồng hồng của Võ Tu Văn, vươn bàn tay ra, run rẩy vuốt tóc Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn lắc đầu, nghẹn ngào nói không nên lời. Thì ra cho dù có ngăn cản số mệnh, cũng chỉ làm thời điểm lùi lại thôi sao? Dương Quá ôm chặt lấy Võ Tu Văn bên cạnh, ánh mắt mang theo bi thương nhìn Tôn bà bà. Tôn bà bà hiểu rõ, nhìn hai đứa nhỏ một cái, bà luôn biết tình cảm của hai đứa dành cho nhau, tuy hai đứa vẫn còn nhỏ tuổi, loại tình cảm này lại kinh thế hãi tục, nhưng bà vẫn không phản đối. Hai đứa nhỏ này đều làm bà yêu thương, bà hi vọng chúng có thể hạnh phúc, đặc biệt là đứa nhỏ Dương Quá kia, mặc dù khi có Văn nhi bên cạnh, nó luôn tươi cười, nhưng khi xoay người đi thì điệu dáng trong mắt lập tức biến mất không thấy đâu, tuy rằng môi vẫn cười, nhưng ý cười trong mắt sớm đã không còn niềm vui thật sự. Tôn bà bà biết chấp niệm sâu đậm của đứa nhỏ kia đối với Văn nhi, nếu Văn nhi không phản đối, bà, kẻ sắp chết này tại sao lại muốn phản đối đây? Bà chỉ hy vọng hai đứa nhỏ đều có thể hạnh phúc là được rồi, về phần như thế nào chỉ là hình thức bên ngoài, chỉ cần bọn chúng không gây nguy hại đến người khác là đủ, không phải sao?

“Cô nương...” Tôn bà bà nhìn về phía Tiểu Long Nữ đang đứng một bên.

“Bà bà, người sao rồi?” Tiểu Long Nữ cúi người nhìn Tôn bà bà, từ nhỏ Tôn bà bà đã nuôi nấng nàng lớn lên, không khác gì mẹ ruột, nhưng xưa nay Tiểu Long Nữ không có cảm tình, mắt thấy Tôn bà bà bệnh tình càng nặng, mặc dù có khổ sở, nhưng trên mặt vẫn hiện vẻ ung dung thản nhiên.

“Cô nương, ta biết... bản thân mình không... chống đỡ được nữa, cảm ơn người... nhờ người... thay ta... chiếu cố... bọn chúng.” Tôn bà bà cố gắng dùng chút khí lực còn lại nói.

Tiểu Long Nữ gật đầu nói: “Bà bà, người nghỉ ngơi đi.”

Tôn bà bà lắc lắc đầu, bà biết thân thể mình rất tệ, nhìn ba đứa nhỏ mà bà yêu thương, Văn nhi và Dương Quá còn có thể chăm sóc nhau, nhưng còn Long cô nương thì, về phần tính tình này của nàng, về sau sẽ sống như thế nào đây?

Ba người Võ Tu Văn nhìn Tôn bà bà chậm rãi nhắm mắt lại, ngực cũng không còn phập phồng nữa, khóe miệng còn mang theo nụ cười. Hốc mắt Võ Tu Văn đỏ bừng nhìn cảnh tượng đó, y cắn môi ngăn cho mình không khóc, không chảy nước mắt. Y siết chặt tay người bên cạnh, giống như đó là chống đỡ cuối cùng.

Dương Quá bi thương nhìn bà lão hiền lành kia cứ như vậy mà đành chỉ hô hấp, nhưng càng làm cho hắn đau lòng hơn là người bên cạnh này, không để ý y giả vờ, hắn ôm y vào lòng. Cảm giác đầu vai y run rẩy, hắn nhẹ nhàng vỗ về. Đành thương tâm, Văn nhi, vẫn còn có ta ở bên cạnh người mà.

18. Chương 18

Tiểu Long Nữ ôm thân thể Tôn bà bà lên, xoay người đi ra cửa phòng. Võ Tu Văn dẫn Dương Quá đi theo sau nàng, quẹo trái quẹo phải một lúc lâu mới thấy một cánh cửa bằng đá, nàng đẩy cánh cửa đá nặng nề đó ra, bên trong đại sảnh trống trơn, chính giữa đặt năm cỗ quan tài bằng đá nằm song song nhau. Trong đó có hai cái đã được đóng nắp, ba cái khác chỉ đóng một nửa. Tiểu Long Nữ đi đến trước quan tài đá thứ ba, đẩy nắp quan tài ra, đặt Tôn bà bà vào, đưa tay kéo nắp quan tài lại, ‘ầm’ một cái, nắp quan khép kín.

Tiểu Long Nữ cũng không thèm nhìn bọn họ, xoay người nói: “Đi thôi.”

Dương Quá và Võ Tu Văn đi theo Tiểu Long Nữ thẳng về phía trước, phát hiện Tiểu Long Nữ không mang hai người tới phòng luyện tập như thường ngày, mà dẫn đến một thạch thất khác. Hình dạng thạch thất này có chút kỳ quái, đầu hẹp đuôi rộng, trông như hình thang, phía đông có hình nửa vòng tròn, phía tây có hình tam giác.

Tiểu Long Nữ xoay người lại, nhìn hai người nói: “Từ hôm nay trở đi, chúng ta bắt đầu học võ công của Toàn Chân giáo.” Nói xong, nàng cũng không nhìn biểu tình của hai người, chỉ lên phía trên thạch thất nói: “Tất cả tinh hoa võ công của Vương Trùng Dương đều ở đây.”

Võ Tu Văn và Dương Quá ngẩng đầu, nhìn lên đỉnh phòng được khắc đầy hình vẽ, sâu có cạn có, không theo bất kỳ quy tắc nào, nhìn một hồi lâu người ta có cảm giác hoa mắt.

“Đó là võ công của Toàn Chân giáo, năm đó sư phụ ta cũng không hiểu hết, ta càng không lĩnh ngộ được bao nhiêu, cho nên bây giờ chúng ta cùng nhau bắt đầu luyện tập.” Tiểu Long Nữ lạnh lùng nói.

“Cô cô, lúc trước tụi con ở Toàn Chân giáo mặc dù không được học võ công gì, nhưng học được rất nhiều khẩu quyết tâm pháp, người xem thử nó có hữu dụng không?” Võ Tu Văn nhớ trong nguyên tác khẩu quyết tâm pháp này có tác dụng rất lớn, cho nên mở miệng nói.

Tiểu Long Nữ gật đầu, ý bảo Võ Tu Văn bắt đầu đọc. Võ Tu Văn đọc từng câu tâm pháp cùng khẩu quyết đã ghi nhớ lúc còn ở Toàn Chân giáo, bởi vì lúc trước y ghi nhớ nó là có mục đích, lại xem thêm rất nhiều sách ở Toàn Chân giáo, cho nên so với nguyên tác mà nói, y nhớ gần hết toàn bộ khẩu quyết tâm pháp này.

Tiểu Long Nữ tỉ mỉ nghe khẩu quyết, gật đầu nói: “Đây quả thật là yếu quyết võ công của Toàn Chân giáo, có nó, ta tin là chúng ta có thể nhanh chóng hiểu rõ võ công này.”

Từ ngày đó trở đi, ba người liền bắt đầu luyện tập võ công của Toàn Chân giáo. Mỗi lần nhớ tới Tôn bà bà, Võ Tu Văn vẫn cảm thấy bi thương, tuy mỗi ngày đều bận rộn sẽ làm người ta không có nhiều thời gian suy nghĩ, nhưng cảm giác thiếu vắng một người, chung quy vẫn làm cho người ta cảm thấy trống vắng. Mỗi lần như vậy, sẽ luôn có một cánh tay ấm áp và hữu lực ôm lấy y, cảm giác ấm áp và quen thuộc này làm cho y an tâm trở lại.

Buổi tối, hai người vẫn kiên trì luyện tập, Võ Tu Văn cũng thế, tuy nội lực tiến triển chậm lại, nhưng Võ Tu Văn phát hiện giường băng đối với tình trạng thân thể với mình rất có lợi, hơn nữa, cũng do đã quen, cho nên y vẫn kiên trì ngủ trên đó. Có điều, Võ Tu Văn phát hiện nhiệt độ cơ thể của mình càng ngày càng thấp, điều này làm y có chút lo lắng.

Trừ bỏ chuyện đó ra, còn có một thay đổi nữa, chính là mỗi tối trước khi luyện công, Võ Tu Văn đều giảng giải một ít chuyện ở bên ngoài cho Dương Quá nghe. Bởi vì bọn họ còn phải ở đây hai năm nữa, nếu Dương Quá vẫn cái gì cũng không hiểu, vậy đến lúc ra ngoài vẫn sẽ là một thiếu niên nhanh nhẹn như trẻ con y như trong nguyên tác. Con người luôn phải học cách trưởng thành, mà tiếp xúc với nhiều người sẽ giúp chúng ta chậm rãi trưởng thành, nhưng hiện tại trong Cổ Mộ chỉ có ba người, bản thân Tiểu Long Nữ là người không biết thế sự, hiển nhiên Võ Tu Văn không hy vọng hai năm sau Dương Quá vẫn giống như hiện tại. Nếu đã quyết định tiếp nhận Dương Quá, như vậy ít nhất cũng phải làm cho hắn trở nên vĩ đại và có trách nhiệm hơn một chút.

Cho nên, mỗi ngày Võ Tu Văn đều kể một ít chuyện đã xem qua ở kiếp trước cho hắn nghe, đầu tiên là kể về tứ đại danh tác nổi tiếng, kỳ thật y cũng không nhớ hết toàn bộ, vì dù sao y cũng không phải học khoa Văn, cho nên có thể kể bao nhiêu thì hay bấy nhiêu. Về sau, thậm chí bắt đầu kể một ít chuyện trên TV. Dương Quá luôn nghe rất say mê, mỗi lần Võ Tu Văn kể xong, sẽ bảo Dương Quá phân tích cách xử sự cùng tính cách của nhân vật, sau đó lại nói ra cách nhìn bản thân cho hắn nghe. Cứ như vậy, từ từ dẫn dắt cho Dương Quá hiểu biết thế giới bên ngoài nhiều hơn, nhưng ở trước mặt y, Dương Quá vẫn là một bộ dạng cọt nhả kia, không có gì thay đổi.

Mãi đến ngày hôm đó...

Hôm đó, Dương Quá một mình đi vào rừng săn thú, từ sau khi Tôn bà bà mất, bình thường thức ăn đều do Võ Tu Văn và Dương Quá phụ trách, đương nhiên, đa số thời điểm, Dương Quá sẽ chuẩn bị tốt hết mọi thứ, không cho Võ Tu Văn phải động thủ. Bình thường bọn họ đều ăn chay, ngẫu nhiên hai người sẽ vào rừng săn một ít con mồi về ăn.

Giữa trưa, Dương Quá tạm biệt Võ Tu Văn xong liền đi vào rừng, Võ Tu Văn cũng không quá lo lắng, với thân thủ bây giờ của Dương Quá, đối phó với đám động vật đó là chuyện hết sức dễ dàng, hơn nữa bọn họ đối với nơi này cũng đã quen thuộc, đi qua mấy lần rồi.

Đợi khá lâu vẫn không thấy Dương Quá trở về, Võ Tu Văn kiểm không được lo lắng mà chạy vào rừng, theo dấu vết của Dương Quá lưu lại tiến về phía trước, không bao lâu liền nghe phía trước truyền đến tiếng nói. Võ Tu Văn thật cẩn thận đi tới, núp sau đại thụ nhìn, thấy Dương Quá lộ ra khí chất lạnh nhạt, thiếu niên đứng ở đằng xa đó, trông rất quen thuộc nhưng cũng có phần xa lạ, Võ Tu Văn không dám tin vào mắt mình. Nhưng rất nhanh, Dương Quá cảm giác được sự hiện hữu của y, trên mặt nháy mắt liền hiện ra nụ cười quen thuộc, vừa có chút cứng chiều lại vừa có phần vô lại, sau đó nhào về phía Võ Tu Văn, hôn lên má trái y một cái.

Võ Tu Văn bị hôn một lúc sau mới kịp phản ứng, nhìn gương mặt trước mắt, chú ý thấy trong mắt của hắn có một tia khùng hoảng, trong lòng đột nhiên bình thường trở lại, mặc kệ như thế nào, chỉ cần ở trước mặt mình, hắn vẫn là Dương Quá mình quen biết là được, vậy thì cần gì để ý hắn ở trước mặt người khác biểu lộ như thế nào.

Võ Tu Văn đẩy hắn ra, vẻ mặt người bên cạnh liền có chút ảm đạm nhưng sau khi Võ Tu Văn nắm lấy tay hắn, ánh mắt kia lập tức sáng lên, cao hứng nhìn Võ Tu Văn. Võ Tu Văn thấy bộ dạng hắn như vậy, khóe miệng cũng nhin không được mà nhếch lên, nhìn về phía giữa sân, vừa rồi chỉ lo nhìn Dương Quá, bây giờ mới phát hiện ra trên mặt đất trừ bỏ một con heo rừng ra, còn có một đạo nhân mặc trang phục Toàn Chân giáo nằm ở đó, giờ phút này mới từ từ đứng lên.

Võ Tu Văn nhìn kỹ lại, kinh ngạc phát hiện ra đó là Doãn Chí Bình. Nghi hoặc nhìn qua Dương Quá, Dương Quá liền lạnh lùng liếc người trong sân, khi nhìn về phía Võ Tu Văn lại vui cười nói: “Vừa rồi khi giết heo rừng, phát hiện hắn ở cạnh rừng cấm, len lút nhìn vào bên này.”

Dương Quá chưa nói hết nhưng Võ Tu Văn cũng đoán được, Dương Quá đối với Toàn Chân giáo không có chút hảo cảm nào, bây giờ lại nhìn thấy Doãn Chí Bình, vừa vận lấy đó làm cớ. Cho nên hắn nhân cơ hội này chà đạp Doãn Chí Bình một chút, bởi vì giết gà rồi sẽ có rất nhiều phiên toái, cho nên Dương Quá cũng

không có giết gã, chỉ hung hăng đánh cho một trận. Thuần túy xem gã là vật thay thế cho tên Triệu Chí Kính kia.

Võ Tu Văn nghĩ một chút là biết mưu đồ của Doãn Chí Bình, nhớ đến ánh mắt ngày ấy gã nhìn cô cô, nụ cười trên mặt y biến mất. Đi tới phía trước, nhìn người kia chập vật đứng lên, y lạnh lùng nói: “Doãn Chí Bình, làm người phải hiểu lấy mình, người tu đạo tốt nhất nên bảo vệ đạo tâm bản thân, nếu còn dám nghĩ vớ vẩn, chớ trách bọn ta không khách khí.”

Doãn Chí Bình nhìn cặp mắt đen trong suốt kia, cảm thấy tâm tư dơ bẩn của mình như bị bại lộ dưới ánh mặt trời, nhất thời không dám đối diện tầm mắt của y, ánh mắt lảng sang nơi khác. Võ Tu Văn nhú mày, y ghét nhất loại người này, ý chí không kiên định không nói, còn không bao giờ chịu trách nhiệm.

Ra hiệu cho Dương Quá xách con heo rừng lên, y không thèm nhìn Doãn Chí Bình thêm một cái, xoay người rời đi. Dương Quá một tay xách heo, một tay nắm lấy tay Võ Tu Văn, lạnh lùng liếc nhìn Doãn Chí Bình, tuy hẳn không biết vì sao Võ Tu Văn phải nói như vậy, nhưng nhìn phản ứng của Doãn Chí Bình, cũng biết là gã bị Văn nhi nói trúng tim đen rồi, quả nhiên là không có hảo ý. Dương Quá khinh thường nghĩ, quả nhiên Toàn Chân giáo không có ai tốt!

Hai người cũng không trực tiếp quay về Cổ Mộ, bởi vì Tiểu Long Nữ ăn chay, cho nên hai người chưa bao giờ đem thứ này vào Cổ Mộ, chỉ ăn ở ngoài căn nhà trước kia Tôn bà bà dựng cho, cách một đoạn thời gian, Dương Quá sẽ tu sửa một lần. Sau khi về nhà, Dương Quá bắt đầu thuần thực nhóm lửa và chặt heo. Mấy thứ này hẳn chưa bao giờ để Võ Tu Văn phải động thủ, mỗi lần như vậy chỉ cho Võ Tu Văn ở bên cạnh chờ, Võ Tu Văn muốn giúp hẳn đều không cho. Sau đó Võ Tu Văn cũng quen dần với việc này, y biết Dương Quá muốn tốt với y, muốn cưng chiều y.

Cầm thịt nướng còn bốc hơi nóng trên tay, chậm rãi cắn một cái, Võ Tu Văn hí hí mắt cảm thán, tay nghề của Dương Quá quả nhiên là càng ngày càng tốt! Dương Quá vừa lòng nhìn vẻ mặt của Võ Tu Văn, từng ngậm từng ngậm cắn thịt nướng trong tay, hương vị quả nhiên không tệ. Một bên nhìn vẻ mặt Võ Tu Văn, vừa ăn thịt nướng, Dương Quá từ từ bị đôi môi của Võ Tu Văn hấp dẫn. Đôi môi hồng nhạt kia bởi vì ăn thịt nướng còn hơi nóng mà đỏ lên, trở nên sáng bóng, vì ăn thịt nướng mà khép mở, dường như còn có thể nhìn thấy hàm răng trắng nõn cùng cái lưỡi phấn nộn. Dương Quá quay đầu không dám nhìn nữa, hầu kết khê trượt cao thấp, không biết làm sao lại cảm thấy hơi nóng.

Một trận gió thổi tới, thổi bay vài sợi tóc của Võ Tu Văn, mang theo hương thơm thoang thoảng thổi vào hai má Dương Quá, tâm Dương Quá rung động. Nghiêng người qua, chôn đầu vào cổ Võ Tu Văn, tham lam ngửi hương vị trên người y. Võ Tu Văn vẫn cầm thịt nướng trên tay, tay có chút trơn, thấy người trong lòng thổ hổn hển, trong một năm gần đây, Dương Quá thường xuyên nhào tới người y, Võ Tu Văn cũng không có ngăn cản, dù sao hai người vẫn còn nhỏ, Dương Quá cũng sẽ không làm ra chuyện gì quá phận. Chỉ có chút kỳ quái là hôm nay hô hấp của Dương Quá hình như có chút gấp rút, ăn xong thịt nướng trong tay, phát hiện người trong lòng vẫn không có động tĩnh, Võ Tu Văn có chút lo âu hỏi: “Dương Quá, người không sao chứ?”

Dương Quá ngửi thấy hơi thở quen thuộc, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt xông về phía bụng, loại cảm giác xa lạ này làm cho hắn có chút luống cuống. Nghe phía trên truyền đến âm thanh của y, hắn hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên. Hai người cách nhau rất gần, gần đến nỗi Dương Quá có thể nhìn thấy lông tơ tinh tế trên thái dương của Võ Tu Văn. Võ Tu Văn nhìn ra sự dị thường trong mắt Dương Quá, nhú nhú mày hỏi: “Làm sao vậy? Có phải vừa rồi bị thương không?”

Nói xong, thấy Dương Quá vẫn không nói gì, sốt ruột xoa khắp người hắn. Dương Quá hô lớn một tiếng, Võ Tu Văn sốt ruột nhìn mặt hắn hơi ửng hồng, có hơi tức giận nói: “Tại sao người lại không nói gì?”

Khi tay của mình bị Dương Quá cầm lấy, lần xuống phía dưới cầm một cái vật thể kỳ quái, cứng ngắc, Võ Tu Văn theo bản năng néo néo một chút. Bên tai lại nghe tiếng Dương Quá thổ hổn hển. Võ Tu Văn nhìn xuống phía dưới, thấy phía dưới quần áo của Dương Quá nhô lên một túp lều nhỏ. Võ Tu Văn đỏ mặt, vội buông tay ra.

Vừa buông ra, tay y đã bị Dương Quá bắt lấy một lần nữa cầm trở về, người cũng bị Dương Quá ôm vào trong ngực. Võ Tu Văn đang muốn giãy dụa, chợt nghe bên tai truyền đến tiếng kêu có phần khổ sở của Dương Quá.

“Văn nhi...”

Võ Tu Văn thở dài, dùng giấy dựa, Dương Quá mừng rỡ, đưa tay Võ Tu Văn đến quần của mình, bàn tay mềm mại lại có phần lạnh lẽo vây quanh thứ nóng rực của hắn, Dương Quá thoải mái thở ra một hơi, cầm tay Văn nhi trượt lên xuống. Võ Tu Văn xoay mặt sang một bên, không dám chú ý đến cảm giác dưới tay và hô hấp nóng rực bên gáy. Không biết qua bao lâu, cảm thấy bàn tay to đang bao trùm lấy tay mình dùng sức một cái, vật thể trong tay rung rung vài cái rồi sau đó mềm nhũn.

Võ Tu Văn rút tay về, có chút phức tạp nhìn chất lỏng màu trắng trong tay, đã trải qua một đời nên y đương nhiên biết đây là cái gì, nhưng giúp người khác vẫn là lần đầu tiên. Dương Quá ở bên cạnh vội vàng cầm lấy một tấm vải, thật cẩn thận lau sạch cho Võ Tu Văn, sau đó nhìn gương mặt không chút thay đổi của Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn cũng không biết nên nói cái gì, đứng lên đi về Cổ Mộ, bỏ lại một câu.

“Trở về thôi.”

Dương Quá có chút không yên đi theo sau, Võ Tu Văn cảm thấy động tác của hắn, cước bộ chậm dần, ánh mắt Dương Quá sáng lên, tiến lên vài bước, thử cầm tay của người nọ, thấy người nọ không giãy ra, lại được nước làm tới, cúi đầu hôn lên gò má của người nọ một cái

19. Chương 19

“Cô cô.”

Buổi sáng, Võ Tu Văn và Dương Quá như thường lệ đi vào thạch thất kia, Tiểu Long Nữ đã đứng ở đó, khi nhìn thấy hai người đến, chỉ khẽ gật đầu. Tính ra, từ khi tiến vào Cổ Mộ cho đến nay cũng đã gần ba năm, trong ba năm này, Võ Tu Văn và Dương Quá đều ngày đêm tập võ, cũng may có hai người làm bạn nhau, bằng không ở một mình trong Cổ Mộ này sẽ cảm thấy rất cô đơn. Ba năm qua, Tiểu Long Nữ vẫn phẳng phất như không có gì thay đổi, vẫn lạnh lùng như lúc ban đầu, bằng thanh ngọc khiết. Nhưng Võ Tu Văn và Dương Quá đã trưởng thành. Võ Tu Văn mười sáu, Dương Quá mười chín. Thân hình hai người đều cao lên rất nhiều, Dương Quá cũng thành thực hơn, nhưng khi hai người đứng cạnh nhau, vẫn y như lúc trước. Võ công của Võ Tu Văn cũng rất có tiến bộ, chẳng qua là về phương diện nội lực vẫn không khả quan lắm.

Hôm nay Tiểu Long Nữ không như thường lệ bắt đầu cùng hai người nghiên cứu võ công, nhìn bọn họ một cái ý bảo hai người đuổi kịp, đi đến thạch thất phía đông, trong đó có một cái vòng hình cung, đưa tay đẩy vài cái, tảng đá lớn chậm rãi dời đi, xuất hiện một cửa động. Tiểu Long Nữ cầm nến trên tay, đi vào bên trong. Võ Tu Văn và Dương Quá yên lặng đi theo ở phía sau, tuy hai người ở trong Cổ Mộ đã ba năm, nhưng vẫn không biết nhiều lắm về cơ quan trong Cổ Mộ này, nguyên nhân hiển nhiên là, theo lời Tiểu Long Nữ nói, không phải là đệ tử phái Cổ Mộ thì không nên biết, bình thường chỉ dặn dò bọn họ đừng đi lung tung, cho nên mấy năm nay, hai người cơ bản chỉ ở trong phòng luyện công và phòng ngủ. Tiểu Long Nữ cất nến, Võ Tu Văn và Dương Quá ngẩng đầu nhìn, mọi ngách ngách trong căn phòng này đều đối xứng, tương phản với gian phòng ban đầu kia, phía sau nơi này là chính phía trước chỗ kia, phía tây tròn phía đông là một cái góc. Mà phía trên cũng khắc kín hình vẽ và ký hiệu.

“Các người đều đã học xong võ công tinh túy do Vương Trùng Dương lưu lại, từ nay trở đi ở lại đây. Phía trên có khắc võ công bí tịch của Tổ Sư Bà Bà, từng chiêu từng thức đều khắc chế võ công của Toàn Chân giáo. Môn võ công này có tên là ‘Ngọc Nữ Tâm Kinh’, phải hai người cùng luyện mới được, hai người các người vừa vận thích hợp. Bất quá, võ công này ta cũng chưa từng luyện qua, cho nên chỉ có thể do tự các người tìm hiểu.” Tiểu Long Nữ vẫn dùng giọng điệu lạnh lùng nói.

Võ Tu Văn sớm biết phải luyện Ngọc nữ Tâm Kinh, cho nên cũng không giật mình. Dương Quá thì hơi giật mình, còn có chút vui vẻ, nhưng cuối cùng vẫn lo lắng mở miệng hỏi: “Cô cô, người cũng chưa từng luyện qua, nếu ta và Văn nhi lỡ như luyện sai thì phải làm sao?” Hắn lo lắng lỡ như luyện sai sẽ làm Võ Tu Văn bị thương, còn về phần bản thân hắn, hắn không hề lo lắng.

“Các người cứ luyện ngoại công trước, luyện kiếm pháp cho tốt, cái này ta cũng có thể cùng các người luyện, sau đó về phần nội công thì tự các người luyện.” Tiểu Long Nữ nhìn ký hiệu trên tường nói.

“Vì sao cô không thể luyện nội công chung?” Dương Quá nghi hoặc hỏi.

“Người nhìn kỹ bức vẽ đi.” Tiểu Long Nữ chỉ vào bức tranh.

Dương Quá nhìn lên bức tường phía trên đầu, bên trên khắc vô số hình người, tư thế đều không giống nhau. Nhìn một lượt, Dương Quá không nhìn ra cái gì bất đồng, cúi đầu nhìn về phía Võ Tu Văn. Võ Tu Văn vẫn không nói gì, lúc này thấy Dương Quá nhìn về phía mình, biết hẳn không hiểu được ý của Tiểu Long Nữ, y cười nhẹ nói: “Người trên hình đều không có mặc y phục, cô cô là nữ tử, chúng ta là nam tử, cho nên không thể luyện cùng.”

Dương Quá nhìn về phía Tiểu Long Nữ, thấy nàng khẽ gật đầu, trong lòng biết lời Võ Tu Văn là luôn đúng, lại đánh giá hình ảnh, quả thế, lập tức không nói nữa, nhưng vẫn còn hơi lo lắng.

“Đồ ngọc, luyện công hiển nhiên là phải mạo hiểm rồi, đến lúc đó chúng ta cẩn thận một chút là được. Cứ sợ hãi rụt rè như vậy, làm sao có thể luyện thành.” Võ Tu Văn biết Dương Quá lo lắng cho mình, y cầm tay hẳn an ủi.

“Ngọc nữ Tâm Kinh chia làm hai, ‘Âm’ và ‘Dương’. Dương Quá, người luyện phần ‘Dương’, có thể dừng lại bất cứ lúc nào, còn Võ Tu Văn luyện phần ‘Âm’, phải luyện công liên tục, giữa chừng không thể ngừng.” Tiểu Long Nữ thấy hai người không nói gì thêm, tiếp tục mở miệng.

“Như vậy chẳng phải luyện phần ‘Âm’ nguy hiểm hơn sao, hay để ta luyện phần ‘Âm’ đi.” Dương Quá vừa nghe lập tức mở miệng nói.

Tiểu Long Nữ chậm rãi lắc đầu nói: “Không được, võ công phái Cổ Mộ vốn là dành cho nữ tử luyện, Ngọc nữ Tâm Kinh mà hai người cùng luyện, ‘Dương Thoái’ là vì bảo vệ người kia, cho nên nam nữ đều được. Mà ‘Âm Tiến’ thì phải là nữ tử mới luyện được, ta quan sát mấy năm nay hàn khí trong cơ thể Võ Tu Văn rất nặng, rất thích hợp luyện phần ‘Âm Tiến’ này.”

Mấy năm nay, độ ẩm cơ thể của Võ Tu Văn ngày càng thấp, chính y cũng cảm giác được hàn khí trong cơ thể mình quá nặng, nhưng không có biện pháp trị liệu, y biết thân thể mình nhìn như đã khá nhiều, nhưng trong tương lai nếu như không có biện pháp ức chế hàn khí này, vậy đợi lúc nó bùng nổ, chính là lúc mình bị bệnh rất nặng. Chẳng qua, y chưa từng nói cho Dương Quá nghe, y nghĩ cứ như vậy ở cạnh hẳn, đợi đến lúc đó. Khi nghe được lời của Tiểu Long Nữ, y kéo tay Dương Quá, đợi hẳn nhìn qua, gật đầu.

“Chúng ta bắt đầu đi.” Nói xong dẫn đầu nhìn lên ký hiệu trên tường, bắt đầu luyện. Dương Quá và Võ Tu Văn cũng đồng thời tiến lên, ba người chăm chỉ luyện tập, võ công này cũng không phải quá khó, dù sao võ công này của Lâm Triều Anh là dùng để phá giải võ công của Vương Trùng Dương.

Cứ vậy qua nửa năm, ba người đều luyện thành ngoại công của Ngọc Nữ Tâm Kinh. Đối luyện với nhau, một người đánh Toàn Chân kiếm pháp, một người dùng Ngọc Nữ kiếm pháp phá giải. Kết quả, vừa nhìn đã thấy Ngọc Nữ kiếm pháp quả nhiên là khắc tinh của Toàn Chân kiếm pháp, từng chiêu từng thức đều chế ngự chiêu thức của đối phương, từng bước đối chọi gay gắt, mặc kệ Toàn Chân kiếm pháp biến hóa thế nào, chung quy không thoát được Ngọc Nữ kiếm pháp vây lấy.

Sau khi luyện thành ngoại công, một hôm, Tiểu Long Nữ mang hai người ra ngoài Cổ Mộ, đến trước gian nhà của bọn họ thì dừng lại, phân phó hai người chuẩn bị bắt đầu luyện nội công.

“Các người cởi quần áo ra trước, chuẩn bị luyện công, lấy nội lực dẫn đường nhau để phòng hộ. Ta ở bên cạnh trông chừng.” Mặt Tiểu Long Nữ không chút thay đổi nói.

Dương Quá không hề động, chỉ nhìn Võ Tu Văn. Võ Tu Văn cũng không có nhăn nhó, dưới ánh mắt của Dương Quá, hai ba cái lột hết y phục trên người, chỉ lưu lại vền vền cái quần lót, ngồi xếp bằng. Tuy đang là mùa xuân, không khí vẫn còn mát mẻ, nhưng Võ Tu Văn cởi y phục xuống, bị gió thổi vào, vẫn cảm thấy hơi lạnh, trên cánh tay nổi một tầng da gà. Nhìn Dương Quá đứng ở nơi đó, thúc giục: “Nhanh chút đi, lạnh quá!”

Dương Quá nhìn Võ Tu Văn, sâu trong đáy mắt hiện lên tia sáng cực nóng. Hàng năm Võ Tu Văn đều ở trong Cổ Mộ nên da thịt vốn trắng nõn nay càng trông như ngọc, dưới ánh mặt trời, giống như được tăng thêm một tầng ánh sáng, vô cùng mịn màng. Khuôn mặt thanh tú, còn có cặp mắt đen láy hoà nhĩ. Nhìn xuống dưới nữa, là xương quai xanh duyên dáng, lồng ngực trắng mịn có chút gầy yếu, hai điểm hồng nhạt khéo léo vì không khí rét lạnh mà khẽ run, phần eo mảnh khảnh... hết thấy mọi thứ này ở trong mắt Dương Quá đều trở nên xinh đẹp và mị hoặc.

Võ Tu Văn thấy Dương Quá còn âm thầm nhìn mình, ý thức được điều gì đó, thân thể hơi ửng hồng, có điểm không được tự nhiên giật giật. Từ sau lần giúp Dương Quá kia, Dương Quá liền thường xuyên dùng loại ánh mắt này nhìn y. Võ Tu Văn luôn tránh hành vi tương tự phát sinh, cũng may hai người đều bận luyện công, buổi tối ở trên giường băng vẫn phải luyện công, cho nên tới giờ vẫn vô sự.

“Dương Quá, mau luyện công.” Võ Tu Văn có chút tức giận nhìn người chưa chịu ngồi xuống kia, thời tiết này, ngồi ở đây có hơi lạnh.

Khóe miệng Dương Quá nhếch lên, cởi bỏ quần áo, ngồi đối diện Võ Tu Văn. Tứ chi thon dài cân xứng, cơ bắp rắn chắc mà không quá to, tuy cũng trường kỳ sống trong Cổ Mộ, nhưng làn da của hắn không trắng như Võ Tu Văn, mà là màu đồng khỏe mạnh sáng bóng. Võ Tu Văn nhìn mà hâm mộ, đây mới là thân thể của nam nhân nè.

Dương Quá nhìn ánh mắt yêu thích của Võ Tu Văn, vừa lòng cười cười.

“Bắt đầu đi.” Tiểu Long Nữ đọc qua một lần khẩu quyết tâm pháp của Ngọc Nữ Tâm Kinh, Dương Quá và Võ Tu Văn hỏi rõ chỗ không hiểu, sau đó bắt đầu tu luyện, tay trái Dương Quá chạm vào tay phải Võ Tu Văn, như vậy, nếu đang luyện công mà một trong hai người gặp chuyện, người còn lại sẽ cảm ứng được, lập tức có thể vận công tương trợ.

Cứ như vậy, mỗi sáng Võ Tu Văn và Dương Quá luyện tập nội công Ngọc Nữ Tâm Kinh, còn Tiểu Long Nữ ở bên cạnh thủ hộ. Qua nửa năm, sau khi Võ Tu Văn và Dương Quá cẩn thận luyện tập, ngày hôm đó rốt cuộc cũng luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh đến giai đoạn cuối cùng, ba người cũng không dám lơ đãng. Võ Tu Văn và Dương Quá toàn thân đều tỏa ra hơi nóng, Tiểu Long Nữ ở một bên thủ hộ. Tuy nói nơi này ngày thường không ai lui tới, nhưng Tiểu Long Nữ vẫn ở cạnh hai người mỗi ngày.

Trong lòng Võ Tu Văn biết nàng lo lắng hai người xảy ra chuyện cho nên mới ở bên cạnh, nếu gặp chuyện không may sẽ đứng lúc ra tay trợ giúp. Ở chung vài năm, y biết Tiểu Long Nữ tuy ngoài mặt lạnh nhạt, nhưng kỳ thật nội tâm của nàng đối với mình và Dương Quá vẫn rất tốt, cho nên từ trong đáy lòng, đối với nàng rất tôn kính.

Đôi mắt đang nhắm chặt của Tiểu Long Nữ đột nhiên mở to, Dương Quá cũng mở to mắt, nghe được tiếng nhánh cây bị giẫm nát, liền vội điều tức đan điền bức khí ra ngoài cơ thể, nhả ba lượt liên đình chỉ luyện công. Tiểu Long Nữ đứng lên, một đạo cô trẻ trung mặc đạo bào màu vàng đỏ, sau lưng đeo hai thanh kiếm chậm rãi đến gần. Đi đến trước mặt ba người, thấy Võ Tu Văn và Dương Quá thì dừng lại trong chốc lát, đến cách Tiểu Long Nữ không xa, giơ tay ngang ngực nói: “Đệ tử Hồng Lăng Ba, bái kiến sư thúc.”

“Sư tỷ của ta đâu?” Tiểu Long Nữ lạnh lùng nói.

“Sư muội, ta ở đây, muội khoẻ không?” Một âm thanh kiều mỹ truyền đến, Dương Quá nhìn lại, thấy một đạo cô xinh đẹp khác đang đứng ở một hướng khác, khóe miệng cười như có như không.

“Sư tỷ.” Tiểu Long Nữ kêu một tiếng, nhìn nàng chằm chằm.

Dương Quá thấy Tiểu Long Nữ như vậy, cũng âm thầm cảnh giác. Văn nhi hẳn là còn một khắc nữa sẽ xong, trong lúc này tuyệt đối không thể bị quấy rầy.

“Sư muội, hai người này là ai? Bên ngoài Cổ Mộ của chúng ta tại sao lại có nam tử, còn trần truồng lộ thể như thế?” Lý Mạc Sầu lạnh lùng chỉ vào Dương Quá và Võ Tu Văn hỏi.

“Sư tỷ, lần này tỷ tới đây là vì cái gì?” Tiểu Long Nữ không trả lời mà hỏi ngược lại.

Lý Mạc Sầu cười lạnh hai tiếng nói: “Thì ra hai tên này là nam nhân mà muội nuôi dưỡng, thật nhìn không ra nha, sư muội.”

Sắc mặt Tiểu Long Nữ vẫn không thay đổi, nhưng Dương Quá nghe thấy vậy liền cảm thấy giận dữ trong lòng, bất quá bây giờ là thời điểm quan trọng của Võ Tu Văn, cho nên hấn rũ mắt xuống, che khuất hàn quang ở đáy mắt.

“Lần này ta tới là muốn lấy Ngọc Nữ Tâm Kinh của sư phụ. Sư muội, mau giao ra đây đi.” Lý Mạc Sầu thấy Tiểu Long Nữ không phản ứng, lại mở miệng nói.

“Tỷ trở về đi, ta sẽ không đưa cho tỷ đâu.” Tiểu Long Nữ lạnh lùng nói

20. Chương 20

Sắc mặt Lý Mạc Sầu trầm xuống, vung phát trần trên tay, ra liên tục ba chiêu. Nếu là người phái khác thì đó là chiêu thức lợi hại. Nhưng Tiểu Long Nữ đối với loại võ công này vô cùng quen thuộc, nhẹ nhàng phá giải ba chiêu này. Lý Mạc Sầu cũng không mong đợi ba chiêu này có thể đánh trúng Tiểu Long Nữ, chỉ là tung ra để thử võ công của nàng mà thôi.

Hồng Lăng Ba bên kia trông thấy Lý Mạc Sầu động thủ, trong chớp mắt, hai tay cầm lấy kiếm, tấn công Dương Quá và Võ Tu Văn. Dương Quá kinh hãi, nhưng lại không dám di động thân thể, chỉ có thể tùy tay nhặt mấy viên đá ném về phía kiếm của Hồng Lăng Ba. ‘Leng keng’ hai tiếng, mũi kiếm của Hồng Lăng Ba bị lệch qua một bên, người cũng lui lại mấy bước. Dương Quá lạnh lùng nhìn nàng, một tay vẫn phối hợp với Võ Tu Văn đang bất động, tay kia thì nhặt mấy viên đá lên.

Hồng Lăng Ba ổn định thân thể, thấy Dương Quá vẫn đang ngồi, mà thiếu niên kia vẫn nhắm nghiền hai mắt, nhìn cũng biết là đang luyện công. Vừa rồi nàng bị Dương Quá đánh lui, trong lòng giận dữ, nay thấy Dương Quá không thể nhúc nhích, trên mặt cười lạnh, trái đấm phải tiến, ra thêm mấy chiêu. Cả người Dương Quá căng cứng, đang muốn ứng đối thì một dải lụa màu trắng vung đến, quán lấy song kiếm đang công kích của Hồng Lăng Ba, Tiểu Long Nữ nhìn thấy tình cảnh bên này nên quăng một dải lụa cuốn tới. Tay Tiểu Long Nữ dùng lực, song kiếm bay khỏi tay Hồng Lăng Ba, làm nàng lão đạo lui về phía sau vài bước, ngã ngồi trên mặt đất.

Lý Mạc Sầu và Tiểu Long Nữ ra hơn mười chiêu, nay thấy nàng lại có tâm tư cứu viện bên kia, Lý Mạc Sầu vung phát trần, quán lấy dây lụa bên tay trái nàng, cười nói: “Sư muội, xem ra muội rất khẩn trương dùm hai người kia.”

Tiểu Long Nữ không trả lời, dải lụa bên tay phải run lên, ném hai thanh kiếm xuống bên cạnh Dương Quá, rồi thu dải lụa về, tấn công Lý Mạc Sầu. Chuyển sang bên phải, tiếp tục tấn công, ra liên tiếp vài chiêu, hai dải lụa linh động di chuyển. Lý Mạc Sầu liên tục lui ra về phía sau, trong lòng giận dữ, nghĩ thầm sư phụ quả nhiên bất công, công phu của vị tiểu sư muội này lại lợi hại như thế. Tâm sinh ác độc, vận lực vừa đủ lên phát trần trên tay, dải lụa bị chém làm hai đoạn. Vừa rồi ả nhìn thấy Tiểu Long Nữ bảo vệ hai thiếu niên kia, trong lòng liền động, xoay người tấn công về phía Dương Quá.

Tiểu Long Nữ biến sắc, tung nửa đoạn lụa bị đứt ra, ngăn cản ả, Lý Mạc Sầu cười lạnh một tiếng, càng tấn công về phía bên kia, miệng quát: “Lăng Ba, công kích hai đứa nó!”

Dải lụa trên tay phải Tiểu Long Nữ quán lấy cán phát trần, dải lụa trên tay trái quán lấy sợi tơ phát trần, gắng sức kéo ra hai bên, rắc một tiếng, cây phát trần bị gãy làm đôi. Lý Mạc Sầu quăng cán phát trần, tay không đoạt dây lụa, Tiểu Long Nữ liên tục lùi về sau.

Hồng Lăng Ba thấy Tiểu Long Nữ thân mình còn lo chưa xong, liền bước lên phía trước, trước đó kiếm của nàng bị Tiểu Long Nữ cướp đi, thấy Dương Quá mặc dù có chỗ cố kỵ nhưng võ công không kém, nhất thời cũng không dám tiến lên. Bây giờ nghe sư phụ thúc giục, nàng cắn răng, trên tay phát lực, tung một chưởng. Dương Quá lo cho Tu Văn, không dám lộn xộn, chỉ có thể một tay quơ lấy kiếm, đâm về phía Hồng Lăng Ba.

Tuy võ công Dương Quá cao hơn Hồng Lăng Ba nhiều, nhưng do phải lo cho Võ Tu Văn mà không dám lộn xộn, nên đối với công kích của Hồng Lăng Ba, chỉ có thể tận lực phòng thủ. Ban đầu Hồng Lăng Ba còn có điều cố kỵ, sau thấy Dương Quá một lòng che chở Võ Tu Văn, lá gan cũng lớn dần, mỗi chiêu đều công kích vào Võ Tu Văn. Tuy trong lòng Dương Quá vô cùng căm giận, nhưng cũng không có biện pháp, nhất thời người này cũng không thể làm gì được người kia.

Mà bên kia, Tiểu Long Nữ và Lý Mạc Sầu cũng ngang sức ngang tài, hai người ai cũng không làm gì được đối phương. Lý Mạc Sầu lui về phía sau một bước, nhìn Tiểu Long Nữ đối diện nói: “Sư muội...” Một câu còn chưa nói hết, bàn tay lật qua, ba cây băng phách ngân châm bắn tới, hai cây hướng tới Võ Tu Văn vẫn đang nhắm mắt, còn một cây hướng tới Dương Quá. Á quan sát đã lâu, sao có thể không nhận ra hai thiếu niên kia vì đang luyện võ công mà không thể nhúc nhích được. Nhất thời ả không thể làm gì được Tiểu Long Nữ, trong đầu liền chuyển hướng tấn công sang hai thiếu niên kia. Quả nhiên, Tiểu Long Nữ biến sắc, tung dải lụa cản đường bay của ngân châm. Lý Mạc Sầu nở nụ cười nói: “Sư muội, đừng nóng vội mà...” rồi ra tay cản dải lụa của Tiểu Long Nữ. Tiểu Long Nữ giơ tay trái lên, ngăn trở công kích của Lý Mạc Sầu, dây lụa bên tay phải tiếp tục bay tới chỗ ngân châm.

Lý Mạc Sầu cười lạnh một tiếng, bắt lấy dây lụa của Tiểu Long Nữ, trên tay dùng lực, Tiểu Long Nữ dừng lại, dây lụa bên tay phải đang tung ra phải tạm dừng, chỉ hạ được hai cây ngân châm, còn một cây đang phóng tới Dương Quá.

Dương Quá giơ kiếm ngang ngực, ngân châm kia bắn tới trúng thân kiếm, ‘keng’ một tiếng, Dương Quá chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình run lên, không khỏi phải buông tay ra, kiếm rớt xuống đất, ‘rắc’ một tiếng liền gãy đôi. Hồng Lăng Ba thấy cơ hội tới, lần tới tung thêm một chưởng. Trong tay Dương Quá không có kiếm, trong lòng lại gấp vô cùng, chỉ có thể vội vàng tung chưởng đối chưởng với nàng. Hắn thét lớn một tiếng, khoe miệng chậm rãi chảy ra vệt máu đỏ tươi. Hồng Lăng Ba cũng bị bức lui ra sau vài bước, lão đảo té ngồi trên mặt đất, phun ra một ngụm máu. Lần này lưỡng bại câu thương, trong lúc nhất thời ai cũng không hề động.

Lý Mạc Sầu thấy kế không thành, cùng Tiểu Long Nữ cũng không phân được thắng bại. ả thối lui ra sau cười nói: “Sư muội, muội khẩn trương lo lắng cho hai tên nhóc đó như vậy, đừng nói là ta đã đoán trúng nha. Tội nó thật sự là nam sủng của muội đi. Chỉ là không biết chúng đang luyện võ công gì a?”

Tiểu Long Nữ thản nhiên nói: “Sư tỷ, ta và tỷ cũng không thể làm gì được nhau, nay tỷ cũng không cần dây dưa, về Ngọc Nữ Tâm Kinh, ta tuyệt đối sẽ không giao cho tỷ đâu.”

Lý Mạc Sầu cười lạnh hai tiếng, nhưng biết Tiểu Long Nữ đang nói rất đúng tình hình thực tế, võ công của tiểu sư muội này hơn ả một bậc, nếu không phải cố kỵ hai tên kia, chỉ sợ là ả đã sớm bị thương. Nhất thời cũng không còn biện pháp nào khác, chẳng qua là trong lòng càng thêm ghen ghét sư phụ bất công. ả kéo Hồng Lăng Ba đang nằm ngã đằng kia, xoay người rời đi, trong bụng thầm nghĩ sau này nhất định phải tới một lần nữa.

Tiểu Long Nữ nhìn hai người đều đi xa, mới xoay người đến bên cạnh Dương Quá, bắt lấy cổ tay của hắn, chẩn mạch, cũng may chỉ là nội thương nhỏ, điều tức một hai lần hắn sẽ không có chuyện gì. Nhìn về phía Võ Tu Văn, phát hiện hơi thở y vẫn ổn định, hắn là không bị quấy rầy, nàng thở dài nhẹ nhõm nói với Dương Quá: “Văn nhi hắn là rất nhanh sẽ tỉnh lại, ngươi cứ điều tức trước trong chốc lát đi. Chờ y tỉnh lại, chúng ta trở về Cổ Mộ.”

Dương Quá gật đầu, lau đi vệt máu ở khoe miệng, ngồi xếp bằng bắt đầu điều tức. Tiểu Long Nữ tiếp tục đứng ở một bên thủ hộ. Khi Võ Tu Văn mở mắt ra, lọt vào tầm mắt y vẫn là gương mặt quen thuộc, khoe miệng nở nụ cười yếu ớt, y nhú mày, cảm thấy sắc mặt hôm nay của Dương Quá có phần tái nhợt.

Mặc dù Dương Quá đang điều tức, nhưng vẫn phân ra một tia tinh thần đặt trên người Võ Tu Văn. Cảm giác được Võ Tu Văn đã tỉnh, Dương Quá cũng mở mắt ra, đứng lên kéo Võ Tu Văn dậy. Tiểu Long Nữ thấy Võ Tu Văn đã tu luyện xong, dẫn đầu về trong mộ. Vừa đi vừa nói chuyện: “Văn nhi, giai đoạn đầu tiên của Ngọc Nữ Tâm Kinh đã gần luyện xong, về sau hai người các ngươi có thể ở trong thạch thất tự luyện tập, không cần ra ngoài nữa.”

Võ Tu Văn và Dương Quá đi theo phía sau nàng, đang định đi về phòng của mình, Tiểu Long Nữ gọi hai người lại.

“Về sau, hai người đổi gian phòng khác đi, khi tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh, không thích hợp ở gần giường bằng, cho nên về sau sang ở gian phòng kia đi.” Ngón tay Tiểu Long Nữ chỉ sang gian phòng mà nàng ở mấy năm nay, từ sau khi bọn họ tới đây, trừ bỏ mấy đêm đầu Tiểu Long Nữ nhìn bọn họ luyện công ở trên giường bằng, sau khi thấy hai người đều thích ứng, liền tự động đến ở một gian phòng khác.

Võ Tu Văn và Dương Quá gạt đầu, đi tới gian phòng kia. Bên trong thực đơn sơ, chỉ có giường đá, cùng một cái bàn và mấy cái ghế. Bất quá, giường đá này được làm ra từ tảng đá bình thường. Hai người ngồi ở trên giường đá, Võ Tu Văn nhìn mặt Dương Quá vẫn còn hơi tái nhợt, lo lắng hỏi: “Có phải vừa rồi luyện công bị thương không? Sao sắc mặt tái nhợt vậy?”

Dương Quá cười lắc đầu, nói: “Chỉ là luyện sai, điều tức vài lần sẽ không sao.”

Võ Tu Văn lo lắng nói: “Vậy người nhanh điều tức đi, ta đi làm cơm, lát nữa gọi người tới ăn.” Thấy Dương Quá gạt đầu, y mới đứng dậy đi ra ngoài.

Dương Quá nhìn Võ Tu Văn đi ra ngoài, nhắm mắt lại, chậm rãi điều tức. Hắn không nói cho Văn nhi biết chuyện vừa phát sinh khi nãy, là vì không muốn y lo lắng, về chút thương thế này, sẽ nhanh chóng khỏi thôi. Văn nhi làm thức ăn, hắn thật chờ mong nha...

Võ Tu Văn có chút xấu hổ nhìn thức ăn trên bàn, vẫn là vài món ăn đơn giản, nhưng không như ngày thường, thức ăn trong đĩa hôm nay có chút đen, nhìn kĩ là biết bị khét.

Cầm đũa lên, kẹp lấy một miếng bỏ vào miệng, có hơi đắng. Xem ra gần đây thanh thoi quá, hiện tại ngay cả một món rau xào đơn giản cũng làm không xong, làm sao bây giờ? Bằng không xào thêm một đĩa nữa đi.

Đang muốn đứng dậy, cửa phòng bếp được mở ra, Võ Tu Văn theo bản năng che cái đĩa lại, xoay người nhìn lại, thì ra là Dương Quá.

“Văn nhi, chuẩn bị xong rồi sao? Ta chờ không kịp nữa rồi.” Dương Quá cười hì hì nói. Vừa nói vừa đi lại đây, nhìn thấy đĩa thức ăn bị Võ Tu Văn che lại, cười nói: “Thì ra đã làm xong nha, ta đây phải cẩn thận nếm thử mới được.”

Võ Tu Văn có chút mất tự nhiên cười cười, nhìn Dương Quá kẹp một miếng rau bỏ vào miệng, tươi cười ăn nó. Võ Tu Văn có chút xấu hổ nói: “Làm không ngon, bị khét rồi, đừng ăn nữa.”

“Hương vị tuyệt lắm, ta rất thích.” Dương Quá tránh bàn tay Võ Tu Văn đang vươn đến, xoay người đem đĩa thức ăn kia ăn hết. Võ Tu Văn có chút buồn cười nhìn vẻ mặt thỏa mãn của hắn.

“Chỉ cần là của Văn nhi làm, ta đều thích.” Dương Quá với tay kéo Võ Tu Văn qua, Võ Tu Văn mất thăng bằng, ngồi lên đùi Dương Quá. Võ Tu Văn không có giầy dũa, thuận thế dựa vào ngực Dương Quá, để hắn ôm, tấm lưng đơn bạc dán chặt lấy lồng ngực to lớn phía sau, tiếng tim đập mạnh mẽ mang theo độ ấm, làm ấm thân thể của y.

“Văn nhi...” Dương Quá chống cằm lên vai Võ Tu Văn, khẽ gọi.

Võ Tu Văn im lặng không lên tiếng, mặc hắn ôm. Một lát sau mới nhẹ nhàng tránh một chút, nói: “Cô cô sắp tới dùng cơm, thức ăn đều bị người ăn hết rồi. Ta phải nấu thêm một phần nữa.”

“Không cần, để ta làm cho, Văn nhi chỉ cần làm cho một mình ta ăn là được.” Dương Quá hôn một cái lên mặt Võ Tu Văn, buông y ra rồi đứng dậy.

Võ Tu Văn có chút buồn cười nhìn hắn thuần thục bỏ thức ăn vào chảo xào xào nấu nấu, nhanh chóng làm xong một đĩa thức ăn mới. Vừa đem đồ ăn đặt lên bàn, Tiểu Long Nữ liền bước vào cửa. Võ Tu Văn vội vàng xới cơm, ba người không tiếng động dùng bữa.

Sau khi ăn xong, Tiểu Long Nữ cầm chén đặt lên bàn, gạt đầu với hai người, xoay người đi ra ngoài. Dương Quá đứng dậy thu dọn chén đĩa, dắt Võ Tu Văn về phòng.

“Hôm nay ta sẽ kể cho người nghe truyện ‘Anh hùng xạ điêu.’” Võ Tu Văn khẽ cười nhìn Dương Quá ngồi phía đối diện.

21. Chương 21

Dương Quá gạt đầu, kéo Võ Tu Văn ở phía đối diện qua ngồi bên cạnh, lẳng lặng nghe y kể truyện, dĩ nhiên tên nhân vật đều được Võ Tu Văn thay đổi.

“Câu chuyện này như thế nào?” Sau khi kể xong, Võ Tu Văn xoay người hỏi Dương Quá. Mấy năm nay, mỗi lần kể xong, y đều bảo Dương Quá phân tích nhân vật trong câu chuyện. Lần này y chọn kể truyện này, cũng là muốn về sau nếu Dương Quá biết được chuyện của Dương Khang, có thể xử lý cho tốt. Không muốn Dương Quá lâm vào cừu hận với Quách Tĩnh, y chỉ muốn cùng Dương Quá trải qua một cuộc sống bình thản, du ngoạn giang hồ, đi dạo chơi ngắm cảnh khắp nơi. Về phần ân oán giang hồ kia, y không muốn dính vào, cũng không muốn Dương Quá bị kéo vào. Tốt nhất là cứ sống thoải mái và tự do.

“Rất tốt.” Dương Quá gạt đầu.

“Người cảm thấy Dương Chí (tên giả của Dương Khang) là người như thế nào?” Võ Tu Văn mở miệng hỏi.

“Có phần đáng thương, lúc nhỏ thì được kẻ thù nuôi lớn, sau khi lớn lên lại gặp phải tên thối đạo nhân kia, tên đạo nhân trong truyện này đáng ghét y hết người của Toàn Chân giáo.” Dương Quá không nói nhiều về Dương Chí, ngược lại chỉ lo mắng chửi tên đạo nhân trong đó.

“Vậy, nếu người là đứa nhỏ ở cuối câu chuyện, người có đi tìm Quách Lâm (tên giả của Quách Tĩnh) báo thù không?” Trong lòng Võ Tu Văn biết Dương Quá vô cùng chán ghét đạo sĩ, cũng không nói gì thêm, ngược lại hỏi về đứa bé.

“Kỳ thật, tuy vợ chồng Quách Lâm có liên quan đến cái chết của cha hắn, nhưng trách nhiệm cũng không hoàn toàn thuộc về họ. Còn bọn đạo nhân kia, còn cả tên Vương gia nữa, thậm chí là cả cha mẹ của Dương Chí, tất cả đều phải có trách nhiệm. Bọn họ đều bức Dương Chí giết người nuôi lớn hắn. Tuy nói là kẻ thù, nhưng công ơn nuôi dưỡng và dạy dỗ nhiều năm như vậy, làm sao có thể phỉ sạch trong nháy mắt được.” Dương Quá nghĩ một lát rồi nói.

Võ Tu Văn gạt đầu, Dương Quá, nếu tương lai có một ngày người biết được thân thế của mình, người phải bảo trì phần tâm trí này, được không?

“Luyện công đi.” Võ Tu Văn ngồi xếp bằng, vươn tay đối chưởng với Dương Quá. Nhắm mắt lại bắt đầu tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh. Mấy tháng nay, bọn họ đã luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh gần đến giai đoạn cuối cùng, cho nên hiện tại luyện rất lưu loát.

Lại luyện xong một lần, kinh mạch thông suốt, hai người nằm xuống bắt đầu ngủ. Đã lâu không ngủ trên giường bình thường, ngược lại có chút không quen. Võ Tu Văn nằm một hồi lâu vẫn chưa ngủ được, mở to hai mắt nhìn lên trần, Dương Quá nằm bên cạnh giật giật vài cái, rồi ôm lấy Võ Tu Văn.

“Ngủ không được?” Dương Quá nhẹ nhàng hỏi.

“Ừm.” Võ Tu Văn hơi hoảng hốt, nhiệt độ thân thể bên cạnh như lửa đốt, cánh tay rắn chắc hữu lực, tiếng tim đập vững vàng, một hơi thở nồng đậm nam tính vây chung quanh. Võ Tu Văn ngẩng đầu nhìn, những đường nét non nớt đã biến mất, thay vào đó là những góc cạnh rõ ràng, ánh mắt sáng ngời sắc bén, khi nhìn mình thì liền trở nên nhu hòa. Thì ra thiếu niên bên cạnh mình đã sớm trở thành một nam tử thành thục, trở thành người có thể dựa vào rồi.

Nhìn gương mặt anh tuấn kia, hình ảnh phản chiếu của mình ở trong đôi mắt thâm thúy kia, tim Võ Tu Văn bỗng nhiên ngưng đập, rồi nhảy lên, cũng dần dần mất đi bình tĩnh.

Thấy Võ Tu Văn lặng lẽ nhìn mình, Dương Quá cúi đầu, ấn lên trán y một nụ hôn nhẹ. Võ Tu Văn không nói gì, chỉ là thân thể càng dán chặt vào người Dương Quá, áp mặt vào trong lồng ngực của hắn, nghe tiếng tim đập hữu lực kia, y cảm thấy vô cùng ấm áp và an tâm, y nhắm mắt lại, khẽ miệng mỉm cười rồi thiếp đi.

Dương Quá nhìn gương mặt ngủ say của Võ Tu Văn, dùng tay chạm nhẹ vào khuôn mặt y, cảm thụ được xúc cảm như tơ lụa nhẵn mịn, cái loại cảm giác quen thuộc kia lại tới nữa, chỗ ấy ở dưới thân bắt đầu sưng lên. Hắn lùi lại một chút, chậm rãi chờ cảm giác này biến mất, năm đó, khi hắn còn sống ở khu chợ, làng chơi kia, dĩ nhiên cũng biết cái này gọi là gì, đối với loại cảm giác này, trừ bỏ lần đầu tiên có chút luống cuống ra, sau đó cũng quen dần. Nhưng Văn nhi còn quá nhỏ, hắn không muốn dọa y, hơn nữa, hắn nhìn ra được từ sau lần Văn nhi giúp hắn kia, y có chút trốn tránh hắn. Cho nên hắn không để cho Văn nhi giúp hắn nữa, mỗi lần như vậy đều lẳng lặng chờ cảm giác này chậm rãi tán đi.

Sáng sớm hôm sau, Võ Tu Văn mở đôi mắt còn nhập nhèm buồn ngủ ra, liền nhìn thấy Dương Quá nằm bên cạnh, không có gì bất ngờ, hắn đã sớm tỉnh, và đang nhìn mình.

Võ Tu Văn nhích lại gần, dựa vào ngực hắn. Dương Quá vuốt mái tóc dài mềm mại của y, có chút vui vẻ vì Văn nhi có phần ý lại vào hắn, nhưng kẻ sát hắn như vậy, thân hình dính sát nhau, hắn dường như có thể cảm giác được hô hấp nhẹ nhàng của Văn nhi phun lên ngực mình, chỗ kia lại một lần nữa từ từ nóng lên, lan ra khắp cơ thể. Dương Quá cười khổ, lui người ra một chút, mình đối với Văn nhi thật sự là không có sức chống cự mà...

Võ Tu Văn nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Dương Quá, Dương Quá nhìn Võ Tu Văn ngẩng mặt, lộ ra cái cổ trắng ngần, con ngươi sâu lắng dần dần tối lại, khi Võ Tu Văn đang nhìn chăm chú thì hắn đột ngột cúi đầu xuống, đưa môi mình dán lên môi Võ Tu Văn. Cánh tay của Dương Quá trở nên căng thẳng, Võ Tu Văn rõ ràng cảm nhận được vật thể nóng rực ở bụng của hắn. Lúc này Võ Tu Văn mới kịp phản ứng, đang định giãy dụa, nhưng nhìn thấy ánh mắt nóng rực của Dương Quá, y thở dài một hơi, nhắm mắt lại. Dương Quá thấy phản ứng này của Võ Tu Văn, trong mắt hiện lên vui mừng.

Đôi môi kề nhau, Võ Tu Văn chỉ cảm thấy môi Dương Quá thật mềm, dè dặt lưu luyến ở trên môi mình. Dương Quá chậm chạp thử đưa lưỡi ra thăm dò, rồi cẩn thận tiến vào, nhẹ nhàng đảo qua khoang miệng Văn nhi, câu cái lưỡi non mềm kia ra. Tư vị tươi đẹp, ngọt ngào này làm cho Dương Quá muốn ngừng mà không được, hôn càng lúc càng sâu.

Võ Tu Văn có chút thở không nổi mà lắc lắc đầu, đưa tay đẩy ngực Dương Quá ra. Dương Quá rời môi Võ Tu Văn, hôn từng chút lên mặt Võ Tu Văn, đầy che chở và yêu thương, giống như bảo vật trân quý nhất trên thế giới này vậy.

Võ Tu Văn thở gấp, Dương Quá nhìn lại, mơ hồ có thể nhìn thấy hàm răng trắng sáng cùng cái lưỡi phấn hồng, tay dùng sức ôm chặt Võ Tu Văn, Dương Quá chôn đầu vào cổ Võ Tu Văn, mãnh liệt thở dốc, phía dưới đã trưởng đau đến sắp chịu không nổi rồi.

Võ Tu Văn nghe tiếng thở dốc của hắn, hơi thở nóng rực phun ở sau tai, môi còn hơi sưng, người nằm bên cạnh nóng hổi, vật bên dưới kia càng lúc càng cứng. Võ Tu Văn do dự một chút, chôn đầu trong ngực của hắn, bàn tay trượt vào quần của hắn, cầm lấy vật nóng rực kia. Dương Quá run lên, thoải mái thở dài. Võ Tu Văn mấp máy miệng, chậm chậm di chuyển bàn tay, bên tai là tiếng thở dốc càng kịch liệt của Dương Quá, mặt Võ Tu Văn dần đỏ ửng.

Không biết qua bao lâu, đến khi tay mỏi nhừ, thân thể người bên cạnh mới cứng lại, thứ trong tay cũng mềm xuống. Hai người lẳng lặng ôm nhau nằm ở trên giường, một lát sau, Dương Quá ngồi dậy, bưng nước tới, rửa sạch tay cho Võ Tu Văn.

Hai người rửa mặt xong, rồi qua loa dùng điểm tâm, bởi vì ngày hôm qua hai người đã luyện xong Ngọc Nữ Tâm Kinh giai đoạn đầu, cho nên sau này cũng không cần ra bãi đất trống bên ngoài luyện nữa, chỉ cần ở trong thạch thất luyện tập là được. Vì thế sau này hai người đều ở trong thạch thất luyện tập, chỉ có lúc dùng cơm mới có thể nhìn thấy Tiểu Long Nữ.

Cả thể xác và tinh thần Dương Quá đều thư sướng, cả ngày đều cột nhả dính vào người Võ Tu Văn, Võ Tu Văn bị hắn quấy nhiễu không thể an tâm luyện công bèn đẩy tên chơi xấu kia ra, trợn trắng mắt, tức giận nói: “Còn không mau luyện công, không phải nói muốn bảo vệ ta sao?”

“Nhưng ta càng muốn ở cạnh Văn nhi hơn, bằng không... Văn nhi hôn ta một cái, ta sẽ đi luyện công liền.” Nói xong liền sắp lại gần, chờ mong nhìn Võ Tu Văn.

Mặt Võ Tu Văn không chút thay đổi, đá người nào đó qua một bên, đứng dậy đi ra ngoài, xem ra hiện tại không có biện pháp luyện công rồi, bằng không đi ra ngoài một chút. Dương Quá cười cười đi theo sau, giữ chặt lấy tay y.

22. Chương 22

Võ Tu Văn nằm trên bãi cỏ, nhìn lên bầu trời xanh thẳm, nháy mắt đã tới thu, lá cây rụng khắp nơi. Đảo mắt đã gần năm năm trôi qua, không biết đại ca ở Đào Hoa Đảo thế nào rồi, cũng không biết học võ công ra sao, còn Quách Phù kia, không biết có thay đổi không nhỉ? Cũng không biết Quách bá bá có tới tìm mình không, theo y nghĩ, nếu không có gì thay đổi, hẳn là chưa tới. Đời trước khi xem nguyên tác thấy Quách Tĩnh kia rõ ràng nói có thời gian sẽ tới thăm Dương Quá, nhưng đợi đến khi Dương Quá xuống núi rồi cũng không đến thăm hẳn, lúc đó y đã cảm thấy Quách Tĩnh đối với Dương Quá cũng không quá quan tâm.

Mái tóc bị ai đó nhẹ nhàng chạm vào, Võ Tu Văn từ trong suy nghĩ tỉnh táo lại, quay đầu nhìn lại. Dương Quá đang cầm một phiến lá cây trên tay, cười vui vẻ với y. Võ Tu Văn cười nhẹ, đôi mắt đen lấp dưới ánh mặt trời sáng lấp lánh, khuôn mặt thanh tú tươi cười sáng rọi bốn phía. Dương Quá nâng một bàn tay lên, gạt sợi tóc bên mặt Võ Tu Văn, để lộ ra cái trán xinh đẹp mượt mà, hẳn cúi đầu ẩn xuống một cái hôn.

Dương Quá nằm ở bên cạnh Võ Tu Văn, nắm lấy tay y. Nhất thời hai người đều không nói gì, chỉ lẳng lẳng nhìn bầu trời xanh thẳm.

“Dương Quá, ngươi có muốn đi ra bên ngoài kia không?” Võ Tu Văn từ từ mở miệng.

“Đi đâu?” Dương Quá nghiêng đầu.

“Chính là thế giới bên ngoài...” Võ Tu Văn sững sốt, có chút do dự nói.

“Nơi này không tốt sao? Nhưng nếu Văn nhi muốn đi ra bên ngoài, ta sẽ đi. Văn nhi ở nơi nào, ta liền ở nơi đó.” Dương Quá xoay người nhìn Võ Tu Văn, trong con ngươi đen nhánh tràn đầy nghiêm túc.

Võ Tu Văn bị thần sắc trong cặp mắt kia hấp dẫn, một hồi lâu mới kịp phản ứng, rũ hàng lông mi dài xuống, che đi cảm xúc phức tạp bên trong đôi mắt mình. Dương Quá cúi đầu, si mê nhìn gương mặt ửng hồng kia, Võ Tu Văn bỗng cảm thấy phía trên tối sầm lại, chưa kịp phản ứng, môi đã bị lấp kín, đầu lưỡi nóng hổi không chút khách khí len vào.

Đến khi Võ Tu Văn đưa tay đẩy hắn ra, Dương Quá mới chịu buông, nhìn đôi môi sưng đỏ của Võ Tu Văn, ánh mắt hắn trầm xuống, cúi đầu vào cổ Võ Tu Văn, hít lấy hương thuốc nhàn nhạt trên người y.

“A, cả hai đang làm gì đây?” Một giọng nữ truyền đến.

Võ Tu Văn và Dương Quá cả kinh, vội vàng tách ra, đứng dậy. Dương Quá liền nhìn thấy đạo cô ngày ấy đứng cách đó không xa, Dương Quá cũng không biết người kia là ai, hình như là sư tỷ của cô cô, mà cũng là địch nhân của cô cô.

Mặc dù Võ Tu Văn chưa nhìn thấy ả bao giờ, nhưng nhìn đạo cô này, cũng biết đại khái đó là Lý Mạc Sầu. Hai tay siết chặt, nắm lấy kiếm bên người, cũng may là đang tính đi luyện kiếm với Dương Quá, y giật giật ngón tay Dương Quá. Tay Dương Quá siết lại, hai người liếc nhau, đều thấy được sự đề phòng trong mắt đối phương.

“Ban ngày ban mặt, hai tên nam tử các ngươi lại ở đây ôm ôm ấp ấp. Vậy mà sư phó của các ngươi cũng không quản, hừ...” Lý Mạc Sầu hừ lạnh một tiếng.

“Không biết cô nương tới đây có việc gì không?” Trên mặt Võ Tu Văn lộ ra nụ cười nhạt, hỏi.

Lý Mạc Sầu khề sững sốt, nhìn thiếu niên thanh tú văn nhã này liền có chút hốt hoảng, cảm thấy y rất giống ý trung nhân ngày xưa của mình, nhưng ngay lập tức, sắc mặt ả lại trầm xuống, nam nhân trên đời này, không có ai tốt cả. Nghĩ đến đây, ả cảm phất trần trong tay công kích, quyết định bắt hai thiếu niên này lại, dùng để uy hiếp vị tiểu sư muội kia.

Mặc dù Võ Tu Văn đang nói chuyện với Lý Mạc Sầu, nhưng luôn luôn chú ý đến động tác của Lý Mạc Sầu, không dám thả lỏng. Chứng kiến Lý Mạc Sầu không nói một câu liền tấn công, y giật mình, cùng Dương

Quá song kiếm tiến lên, toàn lực đánh văng phát trần. Dương Quá dùng trường kiếm đâm vào người Lý Mạc Sầu, Võ Tu Văn hướng kiếm tấn công chân trái Lý Mạc Sầu. Thấy phát trần của mình bị văng ra, Lý Mạc Sầu cảm thấy hơi giật mình. Nhưng lập tức liền nghĩ đến đây có thể là chiêu thức trong Ngọc Nữ Tâm Kinh, nhất thời ghen ghét không thôi, thâm nghĩ, tiểu sư muội tình nguyện dạy hai tên này, cũng không nguyện cho mình thấy.

Lý Mạc Sầu bay lên đá một cước vào cổ tay Võ Tu Văn, vung phát trần về phía cổ Dương Quá. Dương Quá cúi đầu né quá một bên, rồi nghiêng người qua, dùng trường kiếm đâm vào giữa lưng Lý Mạc Sầu. Lý Mạc Sầu thu chân, xoay người quét qua Dương Quá, Võ Tu Văn thấy Dương Quá ngăn cản không nổi, trường kiếm vũ động, ở thời điểm Lý Mạc Sầu lách mình né tránh, di chuyển đến bên cạnh Dương Quá. Hai người đứng cạnh nhau, Võ Tu Văn tựa vào người Dương Quá, chợt nhớ tới trong nguyên tác có nhắc tới, hai người cùng dùng Ngọc Nữ Kiếm Pháp không lợi hại bằng một người dùng Toàn Chân Kiếm Pháp, còn người kia thì dùng Ngọc Nữ Kiếm Pháp. Lập tức nói với Dương Quá: “Người dùng Toàn Chân Kiếm Pháp, ta dùng Ngọc Nữ Kiếm Pháp.”

Nói xong liền tiến lên cản một đường tấn công của phát trần vừa đánh tới, đối với lời nói của Võ Tu Văn, Dương Quá luôn luôn tuân thủ nói gì nghe nấy, lập tức không nghĩ nhiều, theo lời y, xuất chiêu của Toàn Chân Kiếm Pháp. Hai người sống cùng nhau đã lâu, đối với mỗi tiếng nói, cử động của đối phương đều đã sớm quen thuộc, thấy phương pháp kia quả nhiên hiệu quả, liếc nhìn nhau, rồi tiếp tục tấn công.

Song kiếm hợp bích, uy lực quả nhiên tăng lên rất nhiều, trong nhất thời, Lý Mạc Sầu bị võ công của hai người làm cho luống cuống tay chân, chật vật tránh né rất nhiều lần. Trong lòng Lý Mạc Sầu vô cùng tức giận, thấy kiếm chiêu hai người phối hợp lẫn nhau, không có lỗ hổng, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết làm sao.

Võ Tu Văn biết mặc dù uy lực của cả hai đã tăng lên nhiều, nhưng so với đối phương, hiển nhiên công lực thấp hơn rất nhiều, nhất thời cũng không làm được gì Lý Mạc Sầu. Quan trọng là, Võ Tu Văn đã bắt đầu cảm thấy hô hấp của mình có chút không thông, biết nội lực không đủ mình, y nhanh chóng suy nghĩ biện pháp để thoát thân trở về Cổ Mộ.

Lý Mạc Sầu là loại người nào, động tác Võ Tu Văn vừa chậm một chút, ả lập tức nhận ra ngay, trên mặt lộ tia cười lạnh nói: “Xem các người còn có thể chống đỡ được bao lâu?” Rồi vung phát trần trên tay tấn công về phía Võ Tu Văn.

Mỗi khi Võ Tu Văn gặp nguy hiểm, Dương Quá đều liều mạng bảo hộ, Lý Mạc Sầu cười lạnh vài tiếng, cũng không nôn nóng. Trong lòng Võ Tu Văn biết nếu cứ tiếp tục như vậy là không ổn, thở mạnh một hơi, liền cùng Dương Quá tấn công, vừa rồi Lý Mạc Sầu thấy nội lực Võ Tu Văn không tốt, nên cũng không dốc toàn lực ứng phó nữa, chỉ chờ hai người lộ ra sơ hở. Giờ phút này, hai người đột nhiên dùng sức tấn công tới, làm ả luống cuống tay chân, phải lui ra sau mấy bước. Cả hai liền xoay người bỏ chạy, cũng may vị trí này cách Cổ Mộ không quá xa, đợi đến khi Lý Mạc Sầu kịp phản ứng, hai người đã đi vào trong động.

Lý Mạc Sầu hừ lạnh một tiếng, đi vào, ả cũng rất quen thuộc với Cổ Mộ này, nay lại lần nữa đặt chân vào đây, ký ức về cuộc sống trước đây trong Cổ Mộ hiện ra rõ mồn một trước mắt, sư phụ... còn có Lục lang...

Thần sắc Lý Mạc Sầu biến hóa không ngừng, ngọt ngào, hạnh phúc, rồi cuối cùng trở nên dữ tợn. Sư phó bất công, Lục Triển Nguyên là một người đàn ông đã phụ lòng mình, cũng không phải thứ tốt lành gì. Tiếp tục đi về phía trước, ả hạ quyết tâm phải lấy cho bằng được Ngọc Nữ Tâm Kinh.

Võ Tu Văn và Dương Quá trực tiếp chạy đến nơi Tiểu Long Nữ luyện công, Tiểu Long Nữ đã cảm nhận được họ từ sớm, nhìn bộ dáng hai người, nàng nhún mày.

“Cô cô, đạo cô lần trước lại đến đây.” Dương Quá lấy hơi nói, lo lắng nhìn Võ Tu Văn.

Tiểu Long Nữ thần nhiên gật đầu, nhìn sắc mặt tái nhợt của Võ Tu Văn, nói với Dương Quá: “Các người về thạch thất trước, để cho Văn nhi nghỉ ngơi một chút.”

Dương Quá gật đầu, đỡ Võ Tu Văn vào thạch thất. Để Võ Tu Văn ngồi ở trên giường, Võ Tu Văn ngồi xếp bằng, bắt đầu điều tức. Y không bị thương, nhưng lại dùng hết nội lực, nên có chút vô lực thôi, chờ điều tức xong là ổn.

Dương Quá thấy Võ Tu Văn nhắm mắt lại, cũng thở phào nhẹ nhõm, ngồi ở bên cạnh y, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

“Sư tỷ, tỷ đi đi, ta đã nói sẽ không đưa cho tỷ mà.” Tiểu Long Nữ thản nhiên nhìn Lý Mạc Sầu ở trước mặt.

“Sư muội, hai tên kia đâu? Tổ sư có di huấn, không thể cho nam tử tiến vào trong Cổ Mộ, muội cứ nhiên lại lưu hai tên đó. Còn có tư cách gì giữ Ngọc Nữ Tâm Kinh.” Lý Mạc Sầu cười lạnh nói.

“Hai người bọn họ là do Tôn bà bà nhờ ta chiếu cố, sau một năm nữa cũng sẽ rời đi.” Tiểu Long Nữ bình tĩnh đáp.

“Tóm lại, muội đã làm trái với lời di huấn của Tổ Sư Bà Bà, không có tư cách có được Ngọc Nữ Tâm Kinh, tốt nhất là đem nó giao cho ta đi.” Lý Mạc Sầu nói xong liền vung phát trần, tấn công Tiểu Long Nữ.

Tiểu Long Nữ tung dải lụa trong tay, cùng phát trần chạm vào nhau, hai thứ đều là vật chí nhu. Tuy võ công Tiểu Long Nữ cao hơn ả một bậc, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể đánh bại ả, Lý Mạc Sầu lui về phía sau vài bước, dải lụa của Tiểu Long Nữ phóng tới, phát trần trong tay Lý Mạc Sầu cũng bay về phía Tiểu Long Nữ, dùng tay kia bắt lấy dải lụa của Tiểu Long Nữ, hung hăng kéo về phía mình. Tiểu Long Nữ nghiêng đầu tránh phát trần, thân thể bị kéo về phía trước mấy bước.

Dưới chân truyền đến cơn đau, Tiểu Long Nữ chau mày, giơ chân lên nhìn, trên đó cắm mấy cây ngân châm. Lý Mạc Sầu đắc ý cười lớn, nói: “Sư muội, muội đã bị trúng độc, còn không mau đem Ngọc Nữ Tâm Kinh giao ra đây, bằng không đến khi độc bộc phát, lúc đó đừng trách sao sư tỷ lại ác độc nha.”

Võ Tu Văn vừa mở mắt ra, liền nghe thấy những lời này, y cả kinh, đứng dậy xuống giường, nhìn ra bên ngoài, Tiểu Long Nữ đã té trên mặt đất. Võ Tu Văn nhướng mày, nhất định là do Lý Mạc Sầu đã sớm bố trí bẫy rồi, tâm tư cô cô đơn thuần cho nên mới không nhận ra dị thường.

“Dương Quá, chúng ta đi ra ngoài nào, người đem cô cô đi trước, sau khi chạy thoát, nhớ tìm cơ hội để dịch chuyển tảng đá ở chân giường, sau đó nhảy lên giường, được không?” Võ Tu Văn nói khẽ ở bên tai Dương Quá, nói xong liền chỉ chỉ tảng đá bên chân giường kia. Nơi đó là do y lúc trước ngẫu nhiên nhớ tới trong nguyên tác, rồi sau đó trùng hợp tìm được, liền ghi tạc trong lòng, hiện tại vừa vặn có thể dùng tới.

Dương Quá gật gật đầu, không hỏi tại sao Võ Tu Văn biết, chỉ nắm tay Võ Tu Văn, cùng y ra ngoài.

“A, hai tên tiểu tử thôi các người rút cuộc cũng nhện không được mà chui ra rồi...” Lý Mạc Sầu hơi châm chọc cười nói.

“Người muốn lấy Ngọc Nữ Tâm Kinh? Vậy đi theo ta đến nơi này.” Võ Tu Văn cười yếu ớt, xoay người đi đến thạch thất. Dương Quá nâng Tiểu Long Nữ đi theo phía sau. Lý Mạc Sầu do dự một chút, cũng đi theo, cười lạnh, hai tên tiểu tử này chắc cũng không làm ra được chuyện gì!

Tiểu Long Nữ nghe Võ Tu Văn nói như vậy, cũng không nói gì, nàng biết Võ Tu Văn sẽ không làm chuyện xằng bậy. Đi vào thạch thất, Dương Quá đem Tiểu Long Nữ đặt ở trên giường, Võ Tu Văn ngồi quan sát miệng vết thương của Tiểu Long Nữ, miệng vết thương đen thùi, hiển nhiên đã bị trúng kịch độc, Võ Tu Văn nhìn Tiểu Long Nữ, Tiểu Long Nữ gật đầu. Võ Tu Văn thở phào nhẹ nhõm, cũng may Tiểu Long Nữ có thể tự mình giải độc, như vậy cũng tốt.

“Nhanh lên, đừng có lè mề nữa, đem Ngọc Nữ Tâm Kinh giao ra đây.” Lý Mạc Sầu không kiên nhẫn thúc giục.

“Dương Quá, giao tâm kinh ra đi.” Võ Tu Văn nhìn Dương Quá một cái, lại nhìn về phía Lý Mạc Sầu nói: “Cô nương không nên gấp, rất nhanh sẽ có, chính là không biết giải được cho cô cô ta, cô nương có thể giao cho chúng ta không?”

“Chờ các người giao Ngọc Nữ Tâm Kinh ra, dĩ nhiên sẽ đưa giải được cho các người.” Lý Mạc Sầu đắc ý cười.

“Vậy là được rồi.” Võ Tu Văn thấy đã đem được lực chú ý của Lý Mạc Sầu dời đi, cười nhạt nói.

Thừa dịp không ai chú ý, Dương Quá cúi người xuống, sờ chân giường, khi Lý Mạc Sầu còn đang nói chuyện, hần dưng sức vận, nhảy lên giường. Trước đó Lý Mạc Sầu đã ra tay với Tiểu Long Nữ, cho nên đối với ba

người này căn bản không có đề phòng, hoàn toàn đắm chìm trong vui sướng khi có được Ngọc Nữ Tâm Kinh. Giờ phút này, nghe thấy tiếng ken két vang lên, liền cả kinh, xông về phía trước, nhào về phía Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn đã sớm có chuẩn bị, luôn đề phòng hành động của ả. Thấy Lý Mạc Sầu nhào tới, liền dùng sức đem kiếm luôn đeo bên người đâm tới, một kiếm này chính là chiêu thức tinh diệu trong Ngọc Nữ Kiếm Pháp, Lý Mạc Sầu lắc mình tránh đi. Cứ như vậy, trong chốc lát, giường đá đã hạ xuống, ầm ầm hai tiếng, đã rơi vào thạch thất bên dưới. Lý Mạc Sầu oán hận nhìn nơi vừa biến mất, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm cái gì.

Võ Tu Văn và Dương Quá chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, sau khi ổn định nhìn lại, thì phát hiện trong thạch thất dường như có một cái bàn và nhiều thứ khác, Dương Quá đi tới cạnh bàn, chăm nhìn. Võ Tu Văn nhìn Tiểu Long Nữ ở bên cạnh, có chút lo lắng hỏi: “Cô cô, người sao rồi?”

Tiểu Long Nữ lắc đầu, lấy một viên thuốc từ trong người ra, bỏ vào miệng rồi nuốt xuống, để Võ Tu Văn đỡ dậy, ngồi xếp bằng. Không đầy một phút, sắc mặt tái nhợt của nàng dần trở nên hồng nhuận, nàng mở to mắt.

“Cô cô, người đã khỏe chưa? Làm sao bây giờ?” Võ Tu Văn hỏi.

“Thương thế của ta đã tốt, sư tỷ hay dùng băng phách ngân châm, ở chỗ ta cũng có giải được.” Tiểu Long Nữ thản nhiên nói, thuận tiện từ trong lòng lấy ra bình giải được đưa cho hai người.

Võ Tu Văn vươn tay nhận lấy, Tiểu Long Nữ đi đến chỗ bức tường phía tây, xoay vài cái lên một điểm trên tường, hòn đá phía trước liền chuyển động, lộ ra một cái cửa. Tiểu Long Nữ đi vào bên trong, ý bảo hai người đuổi theo. Trong bóng tối, Tiểu Long Nữ dẫn hai người rẽ tới rẽ lui, đến khi ngừng lại, Võ Tu Văn và Dương Quá liền trông thấy căn phòng chứa quan tài đá lúc trước từng tới, Tiểu Long Nữ đi đến một bên châm nến, nói với hai người: “Các người đợi ở đây, nơi này rất an toàn. Ta ra ngoài gặp sư tỷ.”

Võ Tu Văn và Dương Quá gật gật đầu, Tiểu Long Nữ đi ra, tuy trong này đều là quan tài, nhưng có hai người làm bạn với nhau, cũng không có gì đáng sợ.

Võ Tu Văn tựa vào người Dương Quá, lẳng lặng không nói gì. Qua một hồi lâu, Tiểu Long Nữ còn chưa trở lại. Võ Tu Văn nhíu mày, ánh mắt chuyển đến hai cái quan tài còn lại chưa được đóng nắp, liền giật mình. Đi đến bên cạnh một cái trong đó, đang muốn nhìn kỹ, liền bị Dương Quá kéo về bên cạnh.

“Văn nhi, người muốn làm gì? Muốn ngủ cũng không cần phải vào đó nha.” Dương Quá nhíu mày nói.

“Không phải, ta muốn vào xem thử.” Võ Tu Văn cười khổ, nghiêm túc giải thích.

Dương Quá nhìn Võ Tu Văn, chậm rãi buông tay, khi Võ Tu Văn chui vào, cũng lập tức chui vào theo. Võ Tu Văn sưng sốt một chút, không để ý tới hần, nhìn lên nắp quan tài. Dương Quá theo ánh mắt Võ Tu Văn cũng nhìn nó. Nhưng khi nhìn một hồi lâu, mắt đã cảm thấy xót, nhưng vẫn không nhìn ra trên đó có chữ viết gì. Võ Tu Văn từ trong quan tài đi ra, dưới ánh mắt chăm chú của Dương Quá, tiến vào một quan tài khác.

Dương Quá cũng theo vào, thấy Võ Tu Văn nhìn nắp quan tài, hần cũng đoán được y đang tìm cái gì đó, nên cũng nhìn lên trên, nhưng không nhìn ra cái gì bất đồng, bỗng nhiên hần phát hiện phía trên mép nắp quan tài có chữ viết.

“Văn nhi, nơi này!” Dương Quá chỉ vào bên kia. Võ Tu Văn vui vẻ, quả nhiên có vài chữ viết khá to, nhìn kỹ, đúng là dòng “Ngọc nữ Tâm Kinh, khắc chế Toàn Chân. Cả đời Trùng Dương, chẳng thua kém người.”

23. Chương 23

Hai người nhìn kỹ lại, liền thấy trên đó còn một vài chữ nhỏ, hai người đang muốn kê sát đầu vào nhìn kỹ, tầm mắt bỗng tối sầm lại, bên trong đều tối om, có lẽ nến đã cháy hết.

Võ Tu Văn sờ soạng trên vách quan tài, bên này không có, xoay người ghé vào trên người Dương Quá, đưa tay sờ bên kia, không bao lâu sau liền chạm được một chỗ lõm, Võ Tu Văn vui vẻ, quả nhiên là nơi này.

“Dương Quá... Người làm sao vậy?” Võ Tu Văn sững sốt, cảm giác được lồng ngực của người dưới thân có chút dồn dập, lo lắng hỏi.

“Không có gì.” Âm thanh của Dương Quá có chút khàn khàn, trong bóng tối, tất cả mọi xúc cảm đều bị khuếch đại, trong không gian cực nhỏ này, hô hấp của Võ Tu Văn cực kì rõ ràng. Đã vậy, người trong lòng còn cọ sát trên người mình, đang tuổi huyết khí dương cương, Dương Quá dường như không còn bất kỳ sức chống cự nào đối với sự khiêu dâm tình dục này.

Võ Tu Văn rất lo lắng, nhưng trong bóng tối chỉ có thể nghe thấy Dương Quá thở gấp, tay Võ Tu Văn di chuyển đến chỗ lõm kia, ấn thử một lúc lâu mới nghe được tiếng ‘rắc rắc’ vang lên, phiến đá dưới quan tài lật lên, xuất hiện một cửa động.

Dương Quá cả kinh, kéo Võ Tu Văn vào lòng rồi lui ra sau, Võ Tu Văn cứng đờ, rõ ràng đã cảm giác được vật cứng dưới thân của người kia, mấp máy miệng nói: “Dương Quá, thấp nển, chúng ta đi xuống xem một chút.”

Võ Tu Văn nhìn Dương Quá đứng dậy, y rũ mắt xuống, có chút buồn bực nghĩ, trong khoảng thời gian này, Dương Quá thường xuyên có phản ứng, xem ra là đã thật sự trưởng thành rồi...

Dương Quá thấp ngón nển trên bàn, đi vào trong cửa động trong quan tài nhìn nhìn một chút, chỉ thấy bên trong là một thềm đá thật dài, không thể nhìn rõ bên trong. Dương Quá dắt Võ Tu Văn đi vào động, thuận tay đóng cửa động lại.

Hai người đi dọc theo thềm đá, từ từ đi xuống phía dưới, rẽ mấy vòng, lại đẩy ra một cửa đá khác, đi vào một gian thạch thất. Bên trong thạch thất rất trống trải, không có bài trí thứ gì, có lẽ phần lớn thạch thất trong Cổ Mộ đều là như thế này.

Võ Tu Văn ngẩng đầu nhìn, quả nhiên trên trần trần ngập chữ viết, bên phải viết bốn chữ to: Cửu Âm Chân Kinh.

“Văn nhi, chúng ta phải luyện võ công này sao?” Dương Quá quay đầu hỏi Võ Tu Văn.

“Ừ.” Võ Tu Văn gật đầu, chăm chú nhìn đồng chữ viết này. Dương Quá thấy thế, cũng nhìn theo.

Cửu Âm Chân Kinh là môn võ công tinh diệu, hai người cùng nhau nghiên cứu, gặp chỗ nào không hiểu thì thảo luận với nhau. Cũng may là hai người đều thông minh, không bao lâu đã nghiên cứu thấu triệt môn võ công khắc trên trần thạch thất này, phát hiện võ công phía trên từng thức đều dùng để phá giải võ công Ngọc Nữ Tâm Kinh. Võ Tu Văn đã sớm biết điều này, nhưng khi tận mắt nhìn thấy mới biết được Cửu Âm Chân Kinh quả nhiên là kỳ diệu. Một phần Cửu Âm Chân Kinh được khắc phía trên đã lợi hại như thế này rồi, vậy toàn bộ Cửu Âm Chân Kinh còn lợi hại đến dường nào! Xem ra, cho dù Dương Quá muốn báo thù cũng khó vô cùng!

“Văn nhi, sao các chiêu thức phía trên, từng chiêu từng thức đều khắc chế Ngọc Nữ Tâm Kinh của chúng ta?” Dương Quá giật mình nói, vốn hần nghĩ Ngọc Nữ Tâm Kinh chính là dùng để khắc chế Toàn Chân Kiếm Pháp, hiện tại lại lộ ra một Cửu Âm Chân Kinh có thể khắc chế Ngọc Nữ Tâm Kinh.

“Nơi này là do tổ sư Vương Trùng Dương của Toàn Chân giáo lưu lại, năm đó hần và tổ sư phái Cổ Mộ, Lâm Triều Anh, từng có một đoạn khúc mắc. Cho nên mới có Ngọc Nữ Tâm Kinh. Cửu Âm Chân Kinh này hần là do Vương Trùng Dương lưu lại. Trên này chỉ là một phần mà thôi, nhưng đã rất lợi hại rồi.” Võ Tu Văn cười nói.

Võ Tu Văn quay đầu nhìn về phía khác, y nhớ trong nguyên tác nơi này hần là còn có một tấm bản đồ Cổ Mộ. Tìm kiếm trong chốc lát, quả nhiên đã tìm được, y cẩn thận nhìn tấm bản đồ, đến khi hoàn toàn nhớ kỹ mới xoay đầu lại. Chống lại ánh mắt có phần kỳ quái của Dương Quá, y giật mình, biểu hiện vừa rồi của mình giống như rất quen thuộc nơi này vậy. Y có chút không yên nói: “Chúng ta đi lên đi, cô cô sẽ lo lắng.” Nói xong liền dẫn đầu đi khỏi nơi này.

Đi đến cửa phòng, tay y run run đưa ra phía trước, đang định đẩy cửa thì một cánh tay từ sau vươn tới, đẩy cửa đá ra trước một bước. Dương Quá nhìn hốc mắt hồng hồng của Võ Tu Văn, đau lòng cảm tay y nói: “Mặc kệ người là ai, người vẫn mãi là Văn nhi của ta.”

Võ Tu Văn sững sờ nhìn hấn, trước mắt đã sớm trở nên mơ hồ, thì ra bản thân y thật sự rất sợ hãi bị người này hoài nghi đến thế sao? Họ cùng nhau lớn lên, từ thiếu niên trở thành thanh niên, thì ra, tại thời điểm mình còn chưa kịp nhận ra, hấn đã lưu lại dấu vết ở từng ngõ ngách trong lòng mình, triệt để tiến vào tận nơi sâu nhất trong đáy lòng.

Vừa rồi, nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của Dương Quá, trong nháy mắt đó, tim của y co rút mạnh một cái, thời điểm y xoay người, cảm giác sợ hãi dần dần dâng lên, nó giống như lỗ đen, từng chút từng chút một cắn nuốt tất cả cảm giác của y. Y đã sớm quen với việc có Dương Quá bên cạnh, cũng hiển nhiên hưởng thụ sự cưng chiều của hấn. Giống như hấn là vật sở hữu của riêng mình, rất quen thuộc, rất yêu thích, dần dần liền bắt đầu có ý muốn độc chiếm. Vừa nghĩ tới việc có thể phải rời khỏi sự ấm áp đó, lòng y đau đến không thể hô hấp nổi.

Dương Quá đau lòng vô cùng, hấn nhẹ nhàng dùng môi mình phủ lên cánh môi đang run rẩy kia, không phải là nụ hôn sâu như mấy lần trước, mà hấn thật cẩn thận chạm nhẹ vào đôi môi y, mang theo vô hạn thương tiếc cùng thâm tình. Võ Tu Văn nhắm mắt lại, lông mi thật dài run rẩy, lần đầu tiên chủ động vươn lưỡi ra, chạm vào môi Dương Quá. Đồng tử Dương Quá co rút lại, con ngươi thâm thúy dần trầm xuống. Bàn tay đặt trên lưng Võ Tu Văn hơi dùng sức, hấn điên cuồng càn quét trong miệng Võ Tu Văn, càng hôn càng sâu, mút lấy cái lưỡi non mềm kia.

Võ Tu Văn cũng không đẩy hấn ra, lần đầu tiên cố gắng đáp lại, làm cho ham muốn của Dương Quá lại tăng lên. Đến khi cả hai người đều không thở nổi nữa, Dương Quá mới buông y ra. Nhìn Võ Tu Văn vì thiếu dưỡng khí mà hai gò má đỏ bừng, con ngươi lại nhiễm một tầng hơi nước, còn có đôi môi hơi sưng đỏ đang hé mở. Dương Quá lại cúi đầu, hôn nhẹ lên môi Võ Tu Văn, rồi từ từ di chuyển xuống cổ, lưu luyến ở xương quai xanh duyên dáng kia, cắn cắn.

“Hừ...” Từ trong mũi Võ Tu Văn phát ra tiếng hừ nhẹ, cảm giác xa lạ này làm cho y có chút luống cuống, vươn tay ra ôm lấy đầu Dương Quá đang chôn ở cổ mình, tay xuyên qua tóc hấn.

“Văn nhi, Quá nhi...” Bên ngoài mơ hồ truyền đến âm thanh của Tiểu Long Nữ.

Võ Tu Văn cùng Dương Quá đồng thời cứng đờ, Dương Quá ngẩng đầu, nhìn thấy Võ Tu Văn đang cúi đầu, giúp hấn sửa sang lại y phục bị chính mình làm loạn, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vết đỏ do bị cắn ở trên cổ y. Dương Quá hôn lên trán Võ Tu Văn một cái, ôm lấy y, hít thật sâu, nói khẽ.

“Văn nhi...”

Võ Tu Văn ở trong lòng Dương Quá giây giây, trên mặt còn có chút hồng, ngẩng đầu nói: “Chúng ta nên đi ra ngoài thôi.”

Dương Quá cười khẽ một tiếng, nắm tay Võ Tu Văn, đi ra khỏi cửa phòng, thuận tay đóng cửa lại, bước lên bậc thang, chỉ chớp lát sau liền đi tới bên dưới quan tài, Dương Quá đẩy nắp ra, ôm Võ Tu Văn nhảy lên. Hai người vừa ra khỏi quan tài đá, liền nhìn thấy Tiểu Long Nữ đứng ở bên ngoài, thản nhiên nhìn hai người.

“Cô cô, tụi con phát hiện một thạch thất bên dưới, người có muốn đi xem không?” Võ Tu Văn dưới ánh mắt rét lạnh của Tiểu Long Nữ, thành thật khai báo.

Tiểu Long Nữ gật đầu, nhìn cổ Võ Tu Văn rồi thản nhiên hỏi: “Cổ người bị làm sao vậy? Bị sâu cắn à?”

“... Dạ.” Võ Tu Văn ‘phốc’ một cái đỏ bừng, ở nơi Tiểu Long Nữ không nhìn thấy, y hung hăng dùng tay ngất Dương Quá. Mặt Dương Quá không chút thay đổi, đưa tay nắm lấy tay y, trong mắt hiện lên ý cười.

“Cầm lấy, nó có công dụng tiêu sưng giảm đau, xát vài lần là hết.” Tiểu Long Nữ đưa một cái bình nhỏ cho y, thản nhiên nói.

Dương Quá bước lên một bước nhận lấy trước, cười nói: “Cám ơn cô cô!”

Tiểu Long Nữ gật đầu, xoay người đi ra ngoài. Võ Tu Văn trừng mắt nhìn Dương Quá, sờ sờ cổ của mình, không thèm để ý tới Dương Quá nữa, y đi thẳng về phía trước. Dương Quá đuổi theo, giữ chặt lấy tay Võ Tu Văn, mặc cho Võ Tu Văn giãy dụa cũng không buông, Võ Tu Văn trợn trắng mắt, đối với gương mặt

cười đầy nịnh nọt của hắn, y thật sự cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, không thêm để ý đến hắn nữa. Dương Quá cười hì hì, nắm tay Võ Tu Văn, trong lòng rất vui sướng.

Theo Tiểu Long Nữ vòng tới vòng lui, rốt cuộc cũng về tới thạch thất kia, bên trong rất hỗn độn, giường đá ban đầu cũng không còn. Hắn là do Tiểu Long Nữ và Lý Mạc Sầu đánh nhau lúc này đã huỷ đi, nhưng hiện tại không có giường thì làm sao ngủ đây? Võ Tu Văn cùng Dương Quá liếc nhau, đều thấy được ý nghĩ này trong mắt nhau.

“Giường này đã bị huỷ rồi, còn sư tỷ của ta, tạm thời sẽ không tới nữa. Từ đêm nay trở đi, hai người các ngươi cứ trở lại căn nhà bên ngoài mộ đi. Ta đã dạy hết võ công phái Cổ Mộ cho các ngươi, hiện tại chỉ cần chăm chỉ luyện tập là được. Ta cũng không còn gì để dạy các ngươi nữa. Cách thời hạn năm năm còn nữa năm, các ngươi lưu lại hay đi thì tự mình quyết định.” Tiểu Long Nữ nhìn hai người, thản nhiên nói.

Võ Tu Văn sững sờ, thì ra thời gian đã trôi qua nhanh như vậy. Y kéo Dương Quá quỳ xuống, dập đầu ba cái với Tiểu Long Nữ, đứng dậy nhìn Tiểu Long Nữ nói: “Đa tạ cô cô đã dạy dỗ, võ công tụi con bây giờ vẫn chưa đủ thuần thực, vẫn nên đợi hết năm năm rồi mới đi.” Tuy võ công của y và Dương Quá rất khá, nhưng không thuần thực, công lực cũng không đủ sâu. Nếu chạm trán người bình thường, có thể thoát, nhưng nếu không may đụng trúng võ lâm cao thủ, nhất định sẽ bị thương.

Tiểu Long Nữ gật đầu. Hiện tại thời gian không còn sớm, Dương Quá liền chuẩn bị bữa tối, ba người dùng bữa xong, Võ Tu Văn và Dương Quá liền cáo biệt Tiểu Long Nữ ra ngoài Cổ Mộ.

Sắc trời bên ngoài đã tối đen, trăng cũng đã lên cao, ánh trăng trong suốt chiếu rọi cả vùng, thanh nhã lãnh ngạo, các ngôi sao khác cũng nhẹ nhàng tỏa sáng. Đêm đã hơi lạnh, gió hiu hiu thổi, Võ Tu Văn nhìn không được run rẩy. Một cái ôm ấm áp bao lấy y, hắn nhẹ giọng hỏi bên tay y: “Lạnh à?” Hơi thở nóng rực phả qua lỗ tai, vành tai y chậm rãi ửng hồng. Võ Tu Văn mất tự nhiên tránh đi.

Tuy nhà cửa đã lâu không sửa sang lại, nhưng sắc trời đã tối, đành ở tạm một đêm, cởi y phục, kéo chăn ra chui vào, rồi nghiêng người quay mặt vào tường. Nghe âm thanh cánh cửa phía sau lưng bị đóng lại, rồi tiếng bước chân dần dần tới gần, thêm tiếng cởi y phục thưa thớt, thân thể y nhất thời vì khấn trương mà cứng đờ. Chăn bị xóc lên, một chút không khí lạnh lọt vào, lập tức có một thân thể nóng như lửa dán lên người y, đặt tay trên lưng y.

Qua một lúc lâu, thấy phía sau cũng không có động tĩnh gì, Võ Tu Văn mới thả lỏng thân thể, co người vào lồng ngực quen thuộc, để cho hơi thở quen thuộc bao quanh chính mình, an tâm nhắm mắt lại, trên môi lộ ra ý cười nhàn nhạt, ý thức chậm rãi mơ hồ.

Nghe tiếng hô hấp nhẹ nhàng của Võ Tu Văn, Dương Quá mở mắt ra, cẩn thận di chuyển người Võ Tu Văn lại đối mặt với mình, nhìn ý cười nhàn nhạt trên môi đối phương, hắn cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn một cái. Ôm y vào lòng, rồi nhìn Võ Tu Văn tự động dịch dịch thân thể tìm một vị trí thoải mái, trong mắt hắn hiện lên ý cười, vừa lòng nhắm mắt lại.

24. Chương 24

Mấy ngày sau, hai người bắt đầu luyện võ trước nhà, có khi luyện nội công, có khi thì luyện tập kiếm pháp. Không quá nửa năm, nội và ngoại công của cả hai đều có tiến bộ, về phương diện phối hợp chiêu thức cũng trở nên thuần thực không ít. Buổi tối ngủ chung, hôn môi cũng đã trở thành điều rất bình thường rồi, cứ khoảng vài ngày thì y lại giúp Dương Quá giải quyết vấn đề một lần, nhưng đừng hiểu nhầm, giúp hắn giải quyết chính là nắm anh em (a.k.a bàn tay =)) của Võ Tu Văn. Về những phương diện khác, hai người cũng không có sự thay đổi nào. Ngày cứ bình thản trôi qua, không có xuất hiện phiên toái nào, Lý Mạc Sầu không có xuất hiện, cũng không biết Tiểu Long Nữ đã dùng phương pháp gì để giải quyết ả, chớp mắt, thời hạn nửa năm sắp trôi qua.

Ánh nắng chiếu rọi khắp nơi, hiện tại đã là tháng ba mùa xuân, cành lá trên cây đều tươi tốt, mặt đất cũng khôi phục lại màu xanh non mơn mớn. Căn nhà vẫn như trước, cỏ dại phía trước cửa đã bị dọn sạch, trông

rất trống trải, đều là do hai người luyện võ mà tạo thành.

“Um. . . .” Võ Tu Văn đẩy Dương Quá ra, hơi thở có chút dồn dập.

“Văn nhi.” Giọng nói vì nhiễm tình dục mà có phần khàn khàn vang lên bên tai, Dương Quá cúi đầu gọi tên Võ Tu Văn, một tiếng lại một tiếng, hần không ngừng nhẹ nhàng chạm vào cái cổ trắng ngần kia.

Hơi thở Võ Tu Văn dần yên ổn trở lại, y đẩy đầu Dương Quá đang chôn ở cổ mình ra, lấy y phục một bên mặc vào. Nửa năm qua, cứ hai ba ngày là phát sinh tình huống như thế một lần, mỗi lần như thế đều bị Dương Quá hôn đến không thở nổi. Y lắc lắc đầu, thật sự là quá mất thể diện mà.

Dương Quá cũng nhanh chóng mặc lại y phục cho tử tế, hôn lên hai má Võ Tu Văn thêm một cái, sau đó cười hì hì chạy ra ngoài. Võ Tu Văn nhin không nở nụ cười, kỳ thật, cuộc sống bình thản như vậy không có gì không tốt. Nhưng y biết, điều này là không có khả năng, không thể cứ sống ở đây mãi được, y còn có đại ca, thân nhân duy nhất của mình, không biết hiện tại hần có khỏe không?

Nói thật, chính Võ Tu Văn cũng muốn đi ra ngoài, từ khi đến thế giới này, lúc đầu y sống yên ổn suốt mười năm tại sơn thôn kia, sau đó mẹ mất, cùng Quách bá bá tới Đào Hoa Đảo, rồi theo Dương Quá tới Toàn Chân giáo, Cổ Mộ. Tính ra đã mười tám năm rồi, thừa dịp còn trẻ, nên ra ngoài một chút. Nhân sinh, phải có chút trở ngại mới tốt.

Đi đến một gian phòng khác, Dương Quá đang làm điểm tâm, Võ Tu Văn cầm lấy cốc nước súc miệng. Điểm tâm rất đơn giản, cháo trắng và dưa cải. Bữa sáng đều là Dương Quá làm cho y, nếu hỏi những nguyên liệu này từ đâu mà tới, đương nhiên không phải là trồng rồi. Đều là do người dân dưới chân núi chuyển lên, đừng hỏi vì sao những người đó lại chuyển thực phẩm lên đây, đó là do hồi Tôn bà bà còn sống, nhờ mọi người đưa đến. Tuy Tôn bà bà đã mất, nhưng vẫn sẽ có người đúng hạn mang đồ tới, nhưng không phải cùng là một người nữa, mỗi lần như thế đều đặt thực phẩm ở một chỗ nhất định rồi đi.

Dùng xong điểm tâm, hai người cùng nhau mang bữa sáng tới trước Cổ Mộ, đây là chuyện mỗi ngày phải làm, tuy hai người đã ra ở riêng, nhưng cơm nước mỗi ngày ba bữa vẫn sẽ đưa tới cho Tiểu Long Nữ, thuận tiện hỏi một ít vấn đề võ học.

“Cô cô.” Hai người đem điểm tâm để trên bàn, đứng bên cạnh.

Tiểu Long Nữ vẫn không thay đổi, một thân bạch y, xinh đẹp tuyệt trần, Võ Tu Văn có đôi khi cảm thán, một cô gái xinh đẹp như vậy, là nam tử như thế nào mới có thể xứng với nàng đây? Nhớ tới trong nguyên tác, Tiểu Long Nữ bị Doãn Chí Bình chiếm tiện nghi, Võ Tu Văn luôn cảm thấy đáng tiếc. Nhưng hiện tại Dương Quá đã ở cùng mình, không biết về sau vận mệnh của Tiểu Long Nữ sẽ như thế nào, chẳng lẽ cứ sống suốt quãng đời còn lại trong Cổ Mộ?

Tiểu Long Nữ buông đũa, Võ Tu Văn từ trong suy nghĩ tỉnh lại, tiến lên một bước nói: “Cô cô, ta cùng Dương Quá chuẩn bị ngày mai xuống núi, người đi với tụi con không?”

“Không, các người cứ đi đi. Ta sẽ không rời khỏi Cổ Mộ.” Tiểu Long Nữ lắc lắc đầu, thản nhiên nói.

Võ Tu Văn cũng không mong đợi Tiểu Long Nữ sẽ đồng ý đi ra bên ngoài, trong nguyên tác, nàng vốn không muốn xuống núi, sau đó vì Dương Quá nên mới xuống núi, bởi vậy dẫn tới một loạt chuyện tình sau này. Hiện tại nàng và Dương Quá không có loại tình cảm đó, dĩ nhiên sẽ không có nguyên nhân đi ra ngoài.

“Sáng mai tụi con sẽ rời đi, cô cô hãy bảo trọng!” Võ Tu Văn và Dương Quá khom người trước mặt Tiểu Long Nữ, thu thập xong bát đũa liền đi ra ngoài.

Tiểu Long Nữ nhìn hai đứa nhỏ ở cạnh mình năm năm qua sống vai đi ra ngoài, tâm tình chưa từng dao động trước đó không biết vì cái gì mà khẽ rung động, bầu không khí giữa bọn họ rất nhu hòa, giống như đã hợp làm một vậy. Cái loại cảm giác này đối với nàng mà nói, nó phi thường xa lạ, nhưng lại làm cho nàng có chút hâm mộ. Cảm thấy trong lòng có chút dao động, Tiểu Long Nữ cả kinh, lập tức thâm niệm tâm pháp khôi phục bình tĩnh, xoay người ngồi xếp bằng trên giường băng, đoạn nhạc đệm này rất nhanh liền biến mất trong đầu nàng.

Cả ngày hôm nay, hai người đều không luyến công, chỉ đi quanh nơi họ sống năm năm qua rồi nằm lên bãi cỏ, sau đó đơn giản thu thập vài thứ. Suốt cả ngày, tâm tình Dương Quá vui vẻ liền đề lên người Võ Tu Văn, Võ Tu Văn vừa bực mình vừa buồn cười nhìn hắn, nghĩ, quả nhiên Dương Quá vẫn rất muốn đi ra bên ngoài. Điều này cũng khó trách, người trẻ tuổi luôn muốn đi ra bên ngoài nhìn xem mọi thứ, y lập tức lại lắc đầu, bây giờ mình cũng còn trẻ mà. Đã bao lâu không nhớ về chuyện đời trước rồi, giống như đây là chuyện hiển nhiên vậy, hình ảnh người thân, bạn bè đang dần dần trở nên mơ hồ, ngược lại, rõ rệt nhất là những người trong kiếp này, đặc biệt là. . . người bên cạnh.

Dương Quá chú ý tới ánh mắt Võ Tu Văn, trộm hôn lên khóe miệng y một cái, trong ánh mắt đen nhánh kia đều là bóng dáng y, cười nói: “Văn nhi.”

Trên mặt Võ Tu Văn vẫn là nụ cười dịu dàng, trong ánh mắt kinh hỉ của Dương Quá, y từ từ tiếp cận hắn, cũng ấn lên khóe miệng hắn một cái hôn. Khi Dương Quá còn chưa kịp phản ứng liền đứng lên đi thẳng về phía trước. Đợi Dương Quá kịp phản ứng, hắn liền xông lên trước, ôm lấy thân thể mảnh khảnh kia, trong tiếng kêu sợ hãi của Võ Tu Văn, ôm y lên xoay mấy vòng. Chờ khi được buông ra, Võ Tu Văn đã có chút choáng váng, y tựa vào trên người Dương Quá, thật vất vả để thanh tỉnh lại, lúc này mới thấy có chút buồn cười.

Dương Quá ôm chặt lấy Võ Tu Văn, chống cằm mình lên đỉnh đầu y, thấp giọng lẩm bẩm: “Văn nhi, ngày mai chúng ta ra ngoài rồi, ta thực sự rất vui.” Nhưng ta cũng rất lo lắng, Văn nhi, khi đã ra đến bên ngoài rồi thì sẽ không chỉ có ta và ngươi. Người có thể hay không đi thích một người khác? Nửa đoạn sau Dương Quá không có nói ra, đây là chuyện hắn lo lắng nhất. Hắn sợ hãi Văn nhi chỉ vì lâu ngày ở cạnh hắn nên mới có thể đồng ý sống cùng hắn. Dù sao chuyện hai nam tử sống với nhau, trong thế giới này là chuyện không bình thường, mặc dù cũng có mấy người dưỡng một ít thiếu niên xinh đẹp, nhưng đấy chỉ là chơi đùa. Nam tử và nam tử, trong mắt thế nhân, việc hai người sống chung với nhau căn bản là chuyện không bình thường. Văn nhi, nếu người gặp được cô nương xinh đẹp nào đó, có phải người sẽ bỏ rơi ta?

Dương Quá chôn mặt vào trong tóc Võ Tu Văn, dùng tay ôm chặt người này, đến khi Võ Tu Văn có chút đau mà ngoay mới buông ra.

“Dương Quá, ngươi làm sao vậy?” Võ Tu Văn ngẩng đầu nhìn Dương Quá, nhìn thấy trong mắt hắn mơ hồ có một tia hồ ưu thương, lo lắng hỏi. Không phải vừa còn đang rất vui vẻ sao?

Dương Quá nhìn Võ Tu Văn ở trước mặt, đột nhiên cúi đầu hôn y, môi chậm rãi ngậm lấy cánh môi phần nộn của Võ Tu Văn, cảm thụ được ấm áp bên trên, mang theo cẩn thận cùng quyến luyến sâu đậm. Trên mặt Võ Tu Văn chậm rãi ửng hồng, y nhắm mắt lại. Dương Quá nhìn hàng mi khẽ run rẩy của y, ánh mắt tối sầm lại, một tay đỡ lấy ót y, đầu lưỡi trượt vào, có chút vội vàng, có chút thô lỗ cuốn lấy đầu lưỡi của y. Võ Tu Văn mặc cho hắn tàn sát bữa bãi trong khoang miệng mình, môi lưỡi đều vì thế mà tê dại, trong đầu hoàn toàn đánh mất năng lực tự hồi.

Đến khi Võ Tu Văn sắp hít thở không thông mà mở mắt ra, đang chuẩn bị đẩy Dương Quá ra. Thì, thân thể y liền cứng đờ, ông lão lồi thối kế bên là ai vậy?

Dương Quá cảm giác được Võ Tu Văn khác thường, cũng bị ông lão ngồi xổm một bên nhìn hai người làm cho hoảng, liền kéo Võ Tu Văn lui ra sau vài bước. Quái nhân kia có cái mũi cao thẳng, ngũ quan sâu sắc, tóc và chòm râu đều rối tung và nhuộm màu tuyết, dáng người to cao, đang trừng lớn mắt nhìn hai người.

“Hai nhóc, có thấy con ta đâu không? Nó ở đâu rồi?” Ông lão thấy hai người dừng lại, lớn tiếng hỏi.

Võ Tu Văn sửng sốt, Dương Quá kinh hỉ nhìn ông, vui mừng lớn tiếng gọi: “Cha, con là Quá nhi đây, là con của cha đây.”

Đúng vậy, ông lão có phần lồi thối này chính là nghĩa phụ Âu Dương Phong của Dương Quá, mấy năm nay ông luôn đi tìm Dương Quá, từ Đào Hoa Đảo đến Toàn Chân giáo, tìm đủ mọi cách hỏi thăm, nhưng lại không có nửa điểm tin tức. Tìm kiếm xung quanh Chung Nam sơn, hôm nay đúng dịp đi ngang qua Cổ Mộ, liền nhìn thấy hai nam tử này. Võ công của ông thâm hậu, nên dù đã ở bên cạnh nhìn một được một lúc, Võ Tu Văn và Dương Quá cũng không hề phát hiện ra.

Thần trí Âu Dương Phong có chút không rõ ràng, nghe Dương Quá nói vậy, ngẩn ra một chút rồi kéo tay hắn qua, cẩn thận nhìn mặt hắn. Tuy mấy năm nay vóc dáng của Dương Quá đã cao to hơn nhiều, nhưng

vẫn nhìn ra bộ dạng năm đó của hắn. Âu Dương Phong ôm lấy Dương Quá, kêu to: “Con à, cha tìm con rất vất vả.”

Dương Quá và Âu Dương Phong thân thiết ôm nhau, hai người đều kích động rơi nước mắt. Hai người đều tự thuật chuyện của mình từ sau khi ly biệt đến nay. Thần trí Âu Dương Phong nửa tỉnh nửa mê, cho nên nói chuyện có phần lộn xộn, đối với lời của Dương Quá cũng không nghĩ gì nhiều. Nhìn Võ Tu Văn bên cạnh một chút, ông nháy qua nhìn chăm chăm Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn biết Âu Dương Phong thật sự rất tốt với Dương Quá, vừa rồi thấy hai người kích động, trong lòng cũng có phần xúc động, hiện tại thấy Âu Dương Phong nhìn mình chăm chăm, y cũng mỉm cười nhẹ nhìn ông. Nhưng ngay lập tức đã bị lời của Âu Dương Phong làm ngậy đại.

“Con là con dâu của ta phải không?” Âu Dương Phong nhìn chăm chăm Võ Tu Văn, lớn tiếng hỏi.

Nụ cười trên mặt Võ Tu Văn cứng đờ, Âu Dương Phong tiếp tục mở miệng nói: “Vừa rồi ta thấy con hôn con của ta rồi, con nhất định là con dâu của ta. Con dâu à, ta là cha của Dương Quá, con cũng phải gọi ta là cha đó.” Nói xong chờ mong nhìn y.

Võ Tu Văn cười khổ, bất quá nghĩ lại, dù sao mình cũng đã ở cùng Dương Quá rồi, kêu một tiếng “cha” cũng không sao. Dương Quá sợ Võ Tu Văn giận, vội ôm hông y, đang muốn nói gì đó, chợt giọng Võ Tu Văn vang lên.

“Cha.” Võ Tu Văn khẽ mỉm cười, nhìn Âu Dương Phong.

“Tốt, tốt lắm!” Âu Dương Phong bắt lấy bàn tay y, vui vẻ cười ha ha.

Dương Quá vui sướng nhìn Võ Tu Văn, trông thấy ánh mắt ấm áp của y, vui sướng trong lòng quả thực không thể dùng lời để hình dung được, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái, những người quan trọng đều ở cạnh bên, giờ khắc này, hắn thực thỏa mãn!

25. Chương 25

Âu Dương Phong vui vẻ nhìn hai người, ông có chút điên điên khùng khùng, nên cũng không cảm thấy gọi một nam tử như Võ Tu Văn là con dâu có gì là không đúng, chỉ cảm thấy Võ Tu Văn và con ông hôn nhau rồi, thì y chính là con dâu mình, trong nháy mắt liền coi y là người một nhà. Cho nên tiếp theo, ông kéo tay y qua, vui mừng cười toe toét.

“Con trai, con dâu, hai đứa luyện công với một nữ tử à? Võ công của nàng ta có khá không? Hay là cứ để ta dạy hai đứa đi, tránh về sau các người bị người khác khi dễ.” Âu Dương Phong nhìn hai người, cười nói.

“Đến, để ta thử võ công của hai đứa xem sao.” Nói xong liền tiến lên đánh hai người.

Âu Dương Phong ra tay rất có lực, lại đột nhiên tấn công tới, Võ Tu Văn và Dương Quá chấn động, lui người về sau một chút, rút kiếm bên người ra, song kiếm hợp bích, công kích lại Âu Dương Phong. Song phương cứ đấu như vậy, thần trí Âu Dương Phong không rõ ràng lắm, mặc dù đó là con trai và con dâu mình, nhưng ra tay cũng không khoan nhượng chút nào, Võ Tu Văn và Dương Quá bầy trận, sẵn sàng nghênh địch.

Tuy hai người song kiếm hợp bích sẽ trở nên lợi hại hơn, nhưng nếu so về nội lực, Âu Dương Phong vẫn cao hơn bọn họ rất nhiều, cố gắng cầm cự cả trận, tay bị Âu Dương Phong nhẹ nhàng phát một cái, cánh tay hai người đau xót, kiếm trong tay liền rớt xuống.

Âu Dương Phong cười ha ha, bắt lấy tay hai người, nói ra rả: “Võ công của hai đứa không tồi, đáng tiếc không bằng hai môn võ công thượng thừa trên đời này.”

“Đó là võ công gì?” Dương Quá tò mò hỏi.

Mây rậm của Âu Dương Phong nhướng lên, lớn tiếng nói: “Con là người luyện võ, hai môn võ công thượng kia mà cũng không biết.”

Võ Tu Văn và Dương Quá nhìn thấy ông lúc vui lúc giận, nhìn nhau, âm thầm lo lắng. Dương Quá bắt lấy tay Võ Tu Văn, lo y sợ hãi, an ủi mà nắm chặt tay y, Võ Tu Văn lắc đầu, ý bảo mình không có việc gì.

“Để cha dạy hai đứa, hai môn võ công thượng thừa này bao gồm Hàm Mô Công, và Cửu Âm Chân Kinh. Trước tiên ta sẽ dạy hai đứa võ công nhập môn của Hàm Mô Công.” Nói xong liền ngâm nga khẩu quyết.

Dương Quá đang muốn lên tiếng bảo ông đã dạy mình, nhưng nghĩ lại, còn Văn nhi chưa biết, nên không nói gì, nghiêm túc nghe Âu Dương Phong đọc khẩu quyết, nghe cẩn thận thêm một lần nữa. Võ Tu Văn mỉm cười, hiểu ý Dương Quá, tuy y không muốn học Hàm Mô Công, nhưng cũng không nói gì thêm.

Âu Dương Phong vung tay múa chân, thao thao bất tuyệt nói, nhưng dần dần nói năng có chút lộn xộn, lúc thì giảng giải Hàm Mô Công, lúc thì xen vào một chút Cửu Âm Chân Kinh, cũng không để ý tới hai người bên cạnh, hoặc là không nhớ tới, không ngừng mở miệng nói.

Võ Tu Văn và Dương Quá nghe xong, liền đồng thời nhú mày, chỉ cảm thấy trong mỗi câu của Âu Dương Phong đều ảo diệu vô cùng, chẳng qua trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể lĩnh hội nhiều. Võ Tu Văn và Dương Quá dừng lại tự hỏi, chỉ đơn thuần nhớ kỹ lời Âu Dương Phong, không suy nghĩ về sự ảo diệu trong đó.

Âu Dương Phong nhìn thấy hai người đều thực thông minh, khẩu quyết đều có thể rất nhanh liền nhớ kỹ, trong lòng cao hứng không thôi, càng nói càng hưng phấn, nói đến sắc trời bắt đầu chuyển tối, mới đem ý chính của hai môn võ công thượng thừa này nói xong.

Dương Quá há miệng thở dốc, đang muốn mở miệng nói gì đó thì Võ Tu Văn đã giành trước, y tiến lên khoát cánh tay Âu Dương Phong nói: “Cha, nói lâu như vậy hẳn là đã mệt, đi vào nhà nghỉ ngơi một chút, con và Dương Quá đi làm bữa tối. Rất nhanh là xong.”

“Ừ, được.” Âu Dương Phong gật đầu, nhìn Võ Tu Văn bên cạnh, cảm thấy người con dâu này thật sự rất biết điều, làm cho ông phi thường hài lòng. Rồi cười he he đi theo Võ Tu Văn vào nhà.

Sau khi an bày cho Âu Dương Phong ngồi trong phòng, y kéo Dương Quá vào trong phòng bếp, chăm chú nhìn hắn nói: “Dương Quá, ta thấy thần trí của cha không được tốt lắm, ngươi phải chú ý đừng phản bác lời của ông, tránh làm ông bị hỗn loạn.”

Dương Quá gật đầu, nghĩ đến vừa rồi mình không đúng, cũng may có Văn nhi đúng lúc ngăn mình lại, bắt quá căn bệnh này của cha không biết có thể chữa khỏi hay không.

Võ Tu Văn xoay người lấy gạo bỏ vào trong nồi, chuẩn bị nhóm lửa. Dương Quá bước lên phía trước, ngăn cản nói: “Văn nhi, để ta làm cho.” Võ Tu Văn bắt đắc dĩ xoay người ngồi xuống cái bàn bên cạnh, nhìn Dương Quá bận rộn nói: “Nhìn bộ dạng này của ngươi, nên gọi ngươi là vợ ta mới đúng.” Nói xong, y nhin không được mà cười rộ lên.

“Ừ ừ ừ, ta là vợ Văn nhi.” Dương Quá đi tới, hôn xuống khóe miệng Võ Tu Văn, thuận tay cầm thức ăn bên cạnh lên, bắt đầu nấu.

Võ Tu Văn thì lại có chút ngượng ngùng, giúp đỡ hắn lấy thức ăn, mấy năm nay đều là Dương Quá làm cơm, hương vị cũng càng ngày càng ngon. Ngẫu nhiên Võ Tu Văn muốn giúp một lần, đều bị Dương Quá vội vàng bảo sang một bên ngồi. Dương Quá nói, chỉ cần Võ Tu Văn ở bên cạnh hắn, hưởng thụ sự cưng chiều của hắn là được, còn những việc lật vật này cứ để hắn làm.

Rất nhanh Dương Quá liền làm xong một bàn thức ăn, Võ Tu Văn tới gọi Âu Dương Phong, ba người cùng nhau ngồi bên cạnh nhau ăn, lúc này Âu Dương Phong không ngừng gật đầu, vừa lòng nói với Võ Tu Văn: “Con dâu, thức ăn con nấu rất ngon.” Võ Tu Văn có chút ngượng ngùng gấp một ít đồ ăn bỏ vào bát của Âu Dương Phong, Dương Quá thì tươi cười, trong lòng rất vui vẻ.

Âu Dương Phong bỗng nghiêm mặt, Võ Tu Văn có chút kỳ quái nhìn ông, chợt ông đột nhiên lách mình ra ngoài, Võ Tu Văn và Dương Quá vội vàng theo sau. Đẩy cửa ra đã thấy Âu Dương Phong đang cùng một nữ tử bạch y đánh nhau, nữ tử bạch y kia chính là Tiểu Long Nữ. Hai người đầu tới đầu lui, tuy thân pháp của Tiểu Long Nữ vô cùng uyển chuyển, nhưng công lực của Âu Dương Phong cao thâm khó lường, chiêu phong mạnh mẽ, Tiểu Long Nữ chỉ có thể nỗ lực chống đỡ mà thôi.

“Cha, cô cô, đừng đánh nữa, đều là người một nhà.” Dương Quá vội vàng kêu to.

Âu Dương Phong nghe được lời Dương Quá, lui đến một bên hỏi: “Con bé này là ai?”

“Cha, đây là cô cô đã dạy võ công cho tụi con.” Dương Quá lại chuyển hướng Tiểu Long Nữ nói: “Cô cô, đây là cha ta.”

Tiểu Long Nữ thản nhiên gật gật đầu, không nhìn Âu Dương Phong nữa, trong lòng lấy ra hai cái chai đưa qua, nói: “Ngày mai các người đi ra ngoài, hãy mang cái này theo bên người, một lọ dùng để giải độc, lọ kia dùng để trị thương.” Nói xong cũng xoay người rời đi.

Dương Quá cùng Võ Tu Văn nhìn bóng lưng Tiểu Long Nữ, dưới ánh trăng nhân nhật, nàng xinh đẹp như tiên nữ.

“Hà hà, võ công của con bé này cũng không tệ. Nhưng không giỏi bằng ta.” Âu Dương Phong ngậy ngậy cười nói.

“Dạ, võ công của cha là thiên hạ đệ nhất.” Võ Tu Văn tiến lên nói với Âu Dương Phong.

“Đúng đúng, võ công của ta là thiên hạ đệ nhất. Con dâu, ta sẽ đem võ công truyền thụ lại hết cho các con, như vậy các con sẽ không còn bị người khác khi dễ nữa.” Âu Dương Phong nói xong, liền kéo hai người ra trước cửa, lại bắt đầu tụng về võ công của ông.

Võ Tu Văn cười khở nhìn Âu Dương Phong đang hưng trí bừng bừng kia, Âu Dương Phong vừa nói vừa biểu diễn chiêu thức của Hàm Mô Công, Võ Tu Văn tựa vào trên người Dương Quá, giữ tinh thần tỉnh táo nhìn. Dương Quá vòng tay qua hông y, chăm chú nhìn động tác của Âu Dương Phong, chỗ không hiểu trước kia dần dần đã hiểu tám chín phần.

Tinh thần Võ Tu Văn bắt đầu mệt mỏi, y vốn không có hứng thú với Hàm Mô Công, bình thường giờ này đã đi ngủ, nên mí mắt không kìm được mà trĩu xuống, tựa lên người Dương Quá, đầu gục lên gục xuống. Dương Quá đau lòng nhìn y, nói với Âu Dương Phong đang vẫn hưng trí bừng bừng kia: “Cha, đêm đã khuya, chúng ta nên trở về ngủ thôi.”

Âu Dương Phong lúc bấy giờ mới ngừng lại, nhìn Võ Tu Văn đang buồn ngủ, nghĩ nghĩ một chút rồi nghiêm túc gật đầu nói: “Đúng, nên đi ngủ thôi.”

Võ Tu Văn xốc lại tinh thần cười nói: “Không cần đâu, cha, con về ngủ trước, cha cứ dạy Dương Quá đi.”

“Được, con trai, để vợ con ngủ trước đi.” Âu Dương Phong lại cười lớn kéo Dương Quá qua. Võ Tu Văn cười cười nhìn Dương Quá, ý bảo mình không có việc gì, xoay người vào phòng.

Nằm ở trên giường, tuy rất buồn ngủ, nhưng y cứ xoay tới xoay lui trên giường, thật lâu sau vẫn chưa ngủ được, Võ Tu Văn bắt đầu nhìn màn đêm tối om, đột nhiên nhớ tới, thì ra bên người đã thiếu đi cái ôm và hơi thở quen thuộc. Có chút cảm thán trong lòng, Võ Tu Văn à, may thật sự đã hãm sâu rồi! Tiếp tục lặn qua lặn lại một mình ở trên giường thêm một lúc lâu, y mới mơ mơ màng màng thiếp đi. Loáng thoáng nghe được âm thanh bên ngoài truyền lại, rồi một thân thể ấm áp sát lại, hơi thở quen thuộc làm cho y theo thói quen tiến vào trong lòng người nọ, điều chỉnh tìm một vị trí thoải mái, khoe miệng nở nụ cười nhật, rốt cuộc cũng an ổn ngủ.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, y ngẩng đầu lên, đập vào mắt là gương mặt quen thuộc của người nọ, hiện tại Dương Quá cũng đã hai mươi một tuổi rồi, trông rất anh tuấn. Mà y, tuy đã mười tám tuổi, nhưng bộ dáng vẫn gầy yếu như cũ.

Thân mình vừa chuyển, đã bị Dương Quá đặt ở dưới thân, ngẩng đầu nhìn ánh mắt thanh tỉnh của Dương Quá, cái này làm sao giống một người vừa mới tỉnh được. Dương Quá tham lam nhìn khuôn mặt thanh tú của Võ Tu Văn, con người đen láy xinh đẹp lại dịu dàng trầm tĩnh, khe vén vài sợi tóc phủ trên mặt y, đầu ngón tay từ cái trán di chuyển xuống, lướt qua lông mày, mắt, mũi, môi, đến cằm của y, rồi lưu luyến lại ở cổ. Vần nhĩ của hắn, đã mười tám tuổi rồi sao, làn da của Vần nhĩ rất trắng, theo đường hằn lưu lại, vết hồng ngân xinh đẹp tựa như một đóa hoa hồng hiện lên. Dương Quá vui đầu vào hõm vai Võ Tu Văn, hít vào một hơi thật sâu.

“Dương Quá, cha đâu?” Võ Tu Văn ôm lấy hông của hắn, nhẹ nhàng hỏi.

“Đã đi rồi, cha nói tìm được ta là ông an tâm rồi, cho nên ông đi trước. Về sau có cơ hội sẽ tìm tới chúng ta nữa.” Dương Quá buồn bực nói.

“Ừ, chúng ta ở đây thêm một lát rồi lên đường.” Võ Tu Văn vuốt tóc Dương Quá nói.

“Ừm, nhưng Văn nhi vẫn phải giúp ta trước đã.” Dương Quá cười đầy nịnh nọt, ngẩng đầu nhìn Võ Tu Văn, rồi bắt lấy tay y, kéo vào trong quần của mình, đặt trên cái nơi đã cứng lên kia.

Võ Tu Văn không nói gì, tay thuần thục di động. Dương Quá nhìn hàng mi đang rủ xuống của Võ Tu Văn khẽ run, trong lòng càng khó nhịn, nhẹ nhàng hôn Võ Tu Văn. Tay chậm rãi lần xuống, thăm dò vào trong quần Võ Tu Văn, bắt lấy cái vật nhỏ kia. Đây là lần đầu tiên Dương Quá làm như vậy, bởi vì Võ Tu Văn luôn không cho phép bọn họ tiến thêm bước nữa, nhưng hôm nay hắn lại muốn cho Võ Tu Văn cũng cảm nhận được cảm giác khoái hoạt này. Vật nhỏ mềm mại kia nằm úp sấp ở nơi đó, Dương Quá thật cẩn thận xoa nó.

Võ Tu Văn cảm giác được động tác này của Dương Quá, thân mình cứng đờ, tay không tự chủ dùng sức, Dương Quá liền tiết ra. Võ Tu Văn bắt đầu vùng vẫy, dùng tay đẩy Dương Quá ra, Dương Quá kiên định áp chế thân thể y, dịu dàng trấn an y. Võ Tu Văn thở dài một hơi, liền tùy ý Dương Quá.

Dương Quá chuyên tâm hầu hạ vật nhỏ trong tay, nhưng mặc kệ hắn vỗ về, xoa nắn thế nào đi nữa, vật nhỏ trong tay cũng không có phản ứng. Dương Quá không tự chủ cau mày lại, Võ Tu Văn kéo tay hắn, thản nhiên nói: “Vô dụng thôi.”

26. Chương 26

Võ Tu Văn đẩy Dương Quá ra, thuận tay kéo y phục lên che người lại. Dương Quá giữ chặt y, kéo người vào trong lòng, nâng cái đầu đang gục xuống của y lên, trầm giọng hỏi: “Cái gì vô dụng, tại sao lại như vậy? Đây là lý do người chưa bao giờ cho ta chạm vào người sao?”

Võ Tu Văn thở dài một hơi, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Dương Quá, do dự một chút, quay đầu nhìn về phía khoảng không, thản nhiên nói: “Ta cũng không biết nguyên nhân cụ thể như thế nào, có thể là do thân thể của ta. Tuy hiện tại cơ thể của ta đã khá hơn trước kia rất nhiều, nhưng so với người bình thường, vẫn kém rất xa. Mỗi lần ở cùng người, tuy rằng thân thể cũng sẽ nóng lên, nhưng phía dưới vẫn không có phản ứng. Ngay từ đầu ta còn tưởng do mình còn nhỏ, sau này mới phát hiện ra là không phải, thì ra thân thể của ta thật sự có vấn đề.”

Bỗng Dương Quá ôm chặt lấy Võ Tu Văn, rầu rĩ nói: “Văn nhi, ta nhất định sẽ tìm người chữa khỏi cho người.” Thì ra Văn nhi của hắn lại thế này, giờ khắc này Dương Quá rất tự trách bản thân, hắn thật sự là quá sơ ý, ở cùng nhau lâu như vậy cũng không nhận ra thân thể Văn nhi không thích hợp.

Võ Tu Văn vỗ vỗ lưng của hắn, nhàn nhạt nói: “Ta thật sự không sao mà.” Cảm giác được bả vai dưới tay khẽ run, Võ Tu Văn cười yếu ớt an ủi. Thật sự, đối với chuyện này, y cũng không phải đặc biệt ham thích, kiếp trước y cũng không có quen bạn gái, đời này ở cùng Dương Quá, cũng chỉ có Dương Quá chủ động, cho nên y đối với tình dục cũng chỉ là dừng lại ở bề ngoài, cũng không chân chính nhận thức. Kỳ thật, mỗi lần nhìn Dương Quá được mình an ủi mà vui vẻ, y cũng rất thỏa mãn. Tuy rằng ngẫu nhiên sẽ cảm thấy uể oải đối với sự bất lực của mình, nhưng đã trải qua một đời và thân thể từ nhỏ đã yếu ớt, đã làm cho y trở nên lạnh nhạt.

“Được rồi, chúng ta dậy thôi, chuẩn bị xuất phát nào.” Võ Tu Văn đẩy Dương Quá ra, cầm y phục đưa cho hắn. Dương Quá yên lặng mặc y phục tử tế, đi ra cửa.

Võ Tu Văn thở dài, biết hắn đang tức giận vì mình không sớm nói cho hắn biết chuyện này, nhưng dù có nói thì có thể làm được gì? Võ Tu Văn đi vào phòng bếp, nhìn bóng dáng Dương Quá bận rộn, từ phía sau ôm lấy eo của hắn, mặt dán trên lưng của hắn, nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi.”

Thân thể Dương Quá cứng ngắc, nghe được lời của Võ Tu Văn, liền xoay người lại, đem người mình vô cùng thương yêu kia ôm thật chặt, âm thanh có chút khàn khàn nói: “Đừng nói xin lỗi, ta chỉ tức giận bản thân mình không sớm phát hiện được việc này thôi. Văn nhi, ta thực sự rất lo lắng cho ngươi, về sau có chuyện gì đều phải nói cho ta biết, được không?” Trong âm thanh có chút run rẩy và sợ hãi.

Võ Tu Văn ở trong lòng hẩn gật đầu, nhất thời hai người yên lặng ôm nhau, đến khi nước sôi lên phát ra âm thanh ‘xèo xèo’, hai người mới buông ra. Dương Quá hôn lên khuôn mặt đang mỉm cười của Võ Tu Văn, xoay người đi làm bữa sáng, còn Võ Tu Văn thì bắt đầu đi rửa mặt.

Hai người ăn qua bữa sáng, cùng Tiểu Long Nữ cáo biệt xong, liền cầm lấy tay nai đơn giản, xoay người nhìn thoáng qua nơi này lần cuối, nhìn nhau cười, rồi theo đường mòn nhỏ đi xuống núi.

Năm nay, Dương Quá hai mươi mốt, Võ Tu Văn mười tám.

Hai người đi dọc theo con đường nhỏ gập ghềnh để xuống núi, con đường càng lúc càng rộng, quẹo vài lần là ra được đường lớn, mặt trời dần dần lên cao, tuy buổi trưa vào mùa xuân không nóng lắm, nhưng đã đi lâu như vậy, cả hai đều cảm thấy hơi mệt. Dương Quá nhìn trên mặt Võ Tu Văn hiện lên vẻ mệt mỏi, hẩn lấy bình nước ra, kéo y đi tới dưới gốc đại thụ ngồi nghỉ ngơi.

Phụ cận con đường này không có nhà dân nào, trên đường cũng không có ai, Dương Quá muốn thuê một chiếc xe ngựa cũng không có chỗ thuê. Tiếp nhận bình nước Võ Tu Văn đưa tới, hẩn ngửa đầu uống một ngụm.

“Chát chát . . .” Từ xa truyền đến âm thanh của roi ngựa, Dương Quá quay đầu nhìn về phía đó, chưa được bao lâu, ngay chỗ khúc cua xuất hiện một con ngựa đang chạy tới, Dương Quá nhìn Võ Tu Văn một cái, nét mặt hiện lên một nụ cười, vừa nói không có phương tiện, nay đã có người dâng tới tận cửa.

Võ Tu Văn mỉm cười nhìn Dương Quá đang đi tới chỗ người cưỡi ngựa kia, không có lên tiếng ngăn cản hẩn. Trên ngựa là một người mặc đạo bào của Toàn Chân giáo, cũng coi như hẩn không may vậy, gặp được Dương Quá. Ai bảo Dương Quá hoàn toàn không có hảo cảm với Toàn Chân giáo, không đoạt của hẩn thì đoạt của ai?!

“Người phía trước mau tránh đường!” Trương Nhị Mao nhìn thấy trên đường đột nhiên xuất hiện bóng người, ngựa chạy không ngừng, tiếp tục lao về phía trước.

Dương Quá cười lạnh một tiếng, lớn tiếng nói: “Quả nhiên Toàn Chân giáo kiêu ngạo đến cực điểm, mau xuống ngựa!” Hẩn nhẹ nhàng nhảy lên ngựa, thuận tiện đem cái tên xúi quẩy kia đá xuống, chạy tới bên cạnh Võ Tu Văn, vòng lấy thắt lưng y rồi kéo y ngồi lên ngựa, phía trước mình.

“Chết tiệt, các ngươi thật to gan, dám cướp ngựa của Toàn Chân giáo bọn ta.” Tên phía sau chạt vật đứng lên, phun một miệng đầy bụi đất ra, nhìn hai người rời đi, tức giận nhảy dựng lên mắng to.

“Ha ha ha... Về nói với lão tặc Triệu Chí Kính, bảo hẩn tốt nhất nên trốn ở trong Toàn Chân giáo, đừng đi ra ngoài, bằng không, nếu để ta nhìn thấy, nhất định sẽ thiến hẩn!” Dương Quá kiêu ngạo cười to ra tiếng.

Bị bỏ lại phía sau, người nọ nhìn ngựa và người rời đi, nhớ tới lời nam tử kia nói, Triệu Chí Kính kia không phải là Triệu sư huynh của mình sao? Rùng mình một cái, quyết định mình vẫn mau trở về thì tốt hơn, về phần truyền đạt lại lời kia cho Triệu sư huynh, hẩn cũng không phải đồ ngu, nếu hẩn nói cho Triệu sư huynh biết có người muốn thiến mình, Triệu sư huynh nhất định sẽ thiến hẩn trước. Lắc lắc đầu, Trương Nhị Mao mình chỉ là một nhân vật nhỏ, vẫn không nên quản chuyện của những người này thì hơn.

Dương Quá và Võ Tu Văn cưỡi ngựa dọc theo đường lớn đi về phía trước, chạy đến khi phía trước dần xuất hiện nhà cửa, rồi đến thôn trấn hai người mới xuống ngựa, Võ Tu Văn lão đảo, Dương Quá vội vàng đỡ lấy y. Đây là lần đầu tiên Võ Tu Văn cưỡi ngựa, làn da y vốn trắng nõn khác hẩn với người bình thường, cưỡi ngựa lâu như vậy, ở trên đường còn chưa thấy gì, hiện tại xuống ngựa, chỉ cảm thấy đùi trong nóng rát, chân cũng bủn rủn vô lực.

Dương Quá nhìn sắc mặt y tái nhợt, đau lòng đỡ lấy y, hẩn thật ra rất muốn ôm Võ Tu Văn mà đi, nhưng hẩn cũng biết còn đang trên đường cái, nếu mình ôm Văn nhi, Văn nhi nhất định sẽ không đồng ý, vì vậy cũng chỉ có thể cẩn thận đỡ y vào trong khách điếm.

“Tiểu nhị, cho một gian phòng hảo hạng. Chuẩn bị cả nước ấm nữa.” Dương Quá phân phó tiểu nhị đang chạy ra nghênh đón.

“Dạ dạ, khách quan, mời đi bên này!” Nói xong liền dẫn hai người Dương Quá đi lên lầu, đợi hai người vào phòng, mới cười lui ra ngoài, không lâu sau lại đem một thùng tắm và nước ấm đến.

Dương Quá đóng cửa lại, ôm lấy Võ Tu Văn, cởi quần y ra, nhìn hai đùi trắng nõn non mịn bị cọ đến rách da, lộ ra từng vết máu, hấn đau lòng chau đôi mày lại.

Võ Tu Văn rất mệt, nên thả lỏng thân thể để mặc cho Dương Quá làm việc. Dương Quá cởi y phục của y, nhìn bộ dạng nửa ngủ nửa tỉnh của y, rất hoài nghi việc cứ để một mình y ở bên trong, y có thể chết chìm hay không, do dự một chút, hấn cũng cởi y phục của mình ra, ôm Võ Tu Văn bước vào thùng tắm, ngồi xuống.

Được tiếp xúc với dòng nước ấm áp, Võ Tu Văn mệt mỏi cả ngày thoải mái thả lỏng, phía sau lại là cái ôm quen thuộc, Võ Tu Văn an tâm ngủ say.

Tay Dương Quá chậm rãi di chuyển trên người Võ Tu Văn, cẩn thận tẩy trừ cho y, mê muội nhìn thân thể tinh tế đang ở dưới nước kia, đây là lần đầu tiên hấn và Võ Tu Văn tắm chung, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thân thể Văn nhi gần như thế. Văn nhi thật xinh đẹp, làn da rất trắng, sờ rất thích, cũng thật trơn mịn, làm cho Dương Quá yêu thích không muốn buông tay, bàn tay cứ di động qua lại trên đó.

Tay Dương Quá không ngừng vuốt ve trên lồng ngực Võ Tu Văn, cuối cùng dời lên hai hạt châu phần hồng be bé nhô ra kia, cúi đầu ở trên cái cổ tinh tế của Võ Tu Văn cắn cắn, thỉnh thoảng mút mấy cái tạo ra một đồng dấu tích.

“Hừm...” Võ Tu Văn không tự chủ ưỡn ngực, trong mũi hừ ra một tiếng mơ hồ.

Ánh mắt Dương Quá tối sầm lại, tay dần dần đi xuống, tiếp xúc đến vật nhỏ đang nằm yên kia, cơ thể chợt cứng đờ, hấn ngẩng đầu lên, có chút thống khổ nhìn nơi phần nộn kia, hít sâu một hơi, rất nhanh giúp Võ Tu Văn tắm rửa sạch sẽ, đặt y ở trên giường, nhẹ nhàng tách hai chân y ra, đau lòng nhìn vết thương trên đó, lấy thuốc trị thương Tiểu Long Nữ cho ra, hấn tỉ mỉ bôi một lớp lên vết thương của Võ Tu Văn. Rửa tay, gọi tiểu nhị đem thùng nước ra, lúc này hấn mới nhảy lên giường, nghiêng người nằm xuống, đem tay vòng qua eo Võ Tu Văn, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Đến tận hoàng hôn, Võ Tu Văn mới tỉnh lại, cảm giác được trên đùi mình lạnh lạnh, biết là Dương Quá đã bôi thuốc cho mình, dịch ra khỏi ngực Dương Quá ngồi dậy, Dương Quá cảm giác được động tĩnh bên cạnh, cũng tỉnh theo, nhìn Võ Tu Văn đang thần thanh khí爽, tâm tình của hấn cũng khá lên.

“Vết thương thế nào rồi? Còn đau không?” Dương Quá một bên mặc y phục, một bên hỏi.

“Tốt hơn nhiều rồi, đã không còn đau nữa. Người dùng thuốc gì vậy? Hiệu quả rất tốt.” Võ Tu Văn mỉm cười trả lời.

“Là bình thuốc cô cho.”

Võ Tu Văn đang mặc y phục thì dừng một chút, nhìn Dương Quá nói: “Thật là lãng phí, thuốc cô cho khẳng định là rất tốt, người cư nhiên lại dùng để trị vết thương nhỏ xíu này.”

“Thuốc không dùng để trị thương cho Văn nhi, vậy có cũng vô dụng.” Dương Quá nghiêm túc nói, đối với việc mình dùng thuốc quý báu để trị vết thương nhỏ nhỏ này cho y tuyệt không để ý.

Võ Tu Văn thấy hấn nghiêm túc, biết Dương Quá thật sự nghĩ như vậy, cúi đầu tiếp tục mặc y phục. Mặc xong, nổi lòng cũng bình tĩnh trở lại, mỉm cười nhìn Dương Quá, rồi kéo tay hấn đi ra ngoài.

“Tiểu nhị, mang đồ ăn tới.” Hai người ngồi xuống một cái bàn trong đại sảnh khách điếm, Dương Quá mở miệng bảo tiểu nhị mang thức ăn lên.

Tiểu nhị nhanh chóng mang một phần thức ăn đến, Võ Tu Văn và Dương Quá bưng bát lên, bắt đầu ăn, mặc dù hương vị không ngon bằng của Dương Quá làm, nhưng vẫn có thể ăn.

“Tiểu nhị, mau mang thức ăn lên cho đạo gia bọn ta!” Một giọng nói tục tằng vang lên.

Võ Tu Văn và Dương Quá đảo mắt nhìn qua, liền thấy hai đạo nhân mặc đạo phục Toàn Chân giáo tiến vào cửa khách điểm, hai người này khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, trên gương mặt đều bọc băng vải, đi đến ngồi xuống cái bàn cách Võ Tu Văn và Dương Quá không xa. Dương Quá và Võ Tu Văn liếc nhau, cúi đầu ăn cơm, không nhìn về phía bên kia. Năm đó, tuy hai người ở Toàn Chân giáo không giao thiệp với mọi người nhiều, nhưng hai người bọn họ là do Quách Tĩnh dẫn đến, cuối cùng còn phản bội sư môn, đại đa số người của Toàn Chân giáo vẫn nhận ra hai người.

Nghe hai đạo nhân kia lớn tiếng trò chuyện xong, hai người cũng hiểu đại khái được vấn đề, bọn họ đang muốn mời hai vị trong Cái Bang đến giúp đỡ, hình như để đối phó với một vị cô nương nào đó. Người họ còn muốn nói thêm điều gì đó, đã bị đạo nhân kia cắt đứt. Hai đạo nhân kia ăn uống xong liền đặt một gian phòng hảo hạng, nghỉ lại ngay trong điểm đêm đó.

27. Chương 27

Võ Tu Văn nghe hai đạo nhân Toàn Chân giáo kia trò chuyện, đã đoán ra được cô nương mà bọn họ đang muốn đối phó là Lục Vô Song. Mà y cũng không muốn xen vào chuyện này, tuy năm đó ở Lục gia trang có trò chuyện vài lần với Lục Vô Song, nhưng cũng không có quen thân, hơn nữa, Võ Tu Văn luôn nhớ rất rõ việc mẫu thân mình cũng bởi vì đến Lục gia trang nên mới chết, mặc dù đầu số gây ra chuyện đó là Lý Mạc Sầu, nhưng không hẳn không có liên quan tới Lục gia trang. Cho dù Lục Vô Song chỉ là một cô bé đáng thương vô tội, nhưng cũng chưa tới mức cần Võ Tu Văn phải chạy đi giúp. Hơn nữa, tùy tiện xông ra giúp đỡ, người ta có tiếp nhận hay không còn chưa chắc nha. Hiện tại Võ Tu Văn cũng không muốn dính vào vũng bùn này, nhưng nếu tình cờ gặp được, cũng có thể ra tay giúp đỡ một chút.

Còn Dương Quá, tuy không thích Toàn Chân giáo, nhưng cũng không rảnh tới mức lúc này cũng đi đối chọi với bọn họ, hơn nữa, hiện tại thân thể Võ Tu Văn không khỏe, ở trong lòng hấn, thân thể Võ Tu Văn mới là quan trọng nhất. Vì vậy, sau khi ăn xong, hai người liền quay trở về phòng.

“Văn nhi, tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?” Dương Quá rót một ly trà đưa cho Võ Tu Văn, nhìn y hỏi.

Võ Tu Văn có chút trầm tư, trong nguyên tác, sau khi ra Cổ Mộ thì Dương Quá sẽ tới Giang Nam với Lục Vô Song, sau đó lên Tuyết Sơn, cuối cùng mới tới đại hội anh hùng ở Cái Bang. Y muốn đi tìm đại ca, nhưng hiện tại lúc này cũng không biết đại ca có rời Đào Hoa Đảo chưa nữa. Nếu đi Đào Hoa Đảo, y và Dương Quá cũng không quen thuộc lộ tuyến trên biển, dĩ nhiên sẽ không vào được Đào Hoa Đảo. Nếu đại ca đã rời Đào Hoa Đảo, thì trong khoảng thời gian ngắn này y cũng không biết nên đi đâu để có thể gặp được đại ca của mình. Xem ra phải đợi tới buổi đại hội anh hùng kia rồi. Bất quá, cũng có thể đi dạo Tuyết Sơn một chút, dù sao trong nguyên tác Dương Quá ở đó học được không ít võ công, hơn nữa có thể gặp được Âu Dương Phong và Cửu Chỉ Thần Cái Hồng Thất Công cũng tốt. Nói thật, Âu Dương Phong trừ bỏ có chút điên điên khùng khùng ra, không thể phủ nhận ông ta thật lòng đối xử rất tốt với Dương Quá, có đôi lúc người thần chí không rõ khi đã nhận thức được ai đó sẽ toàn tâm toàn ý, chân chính đối tốt với người đó, mà Dương Quá chính là người may mắn ấy. Nhưng đây không phải là do ông trời an bài sao? Dương Khang, cha của Dương Quá, đã hại chết con trai của Âu Dương Phong là Âu Dương Khắc, mà con trai của Dương Khang bây giờ lại là nghĩa tử của Âu Dương Phong.

“Hiện tại chúng ta cũng không thể vào Đào Hoa Đảo được, không bằng tới Hoa Sơn đi. Về sau nhất định sẽ cơ hội gặp lại đại ca.” Võ Tu Văn mỉm cười nói.

Dương Quá gật đầu, không hỏi vì sao phải tới Hoa Sơn. Bởi vì buổi chiều đã ngủ một giấc, hiện tại hai người cũng không thấy mệt mỏi, cho nên ngồi thêm một chút liền bắt đầu ngồi thiền luyện công. Ngày đó, Âu Dương Phong đã dạy lộn xôn võ công Hàm Mô Công với Cửu Âm Chân Kinh cho hai người, cả hai đều cố ghi nhớ ở trong lòng, cũng chưa hoàn toàn lĩnh ngộ được, hiện tại tĩnh tâm ngồi xuống, hai người cùng phát hiện Cửu Âm Chân Kinh không hổ là võ công thượng thừa, quả nhiên là ảo diệu vô cùng! Chẳng qua nó cũng khó luyện cực kỳ, cũng may hai người đều là người kiên nhẫn, lại có thể thảo luận với nhau, cho nên tiến bộ cũng rất nhanh.

Đột nhiên trên nóc nhà vang lên ‘lộp bộp’ hai tiếng, hai người trong phòng đồng thời mở mắt ra. Ngồi tại chỗ cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài, phát hiện tiếng động dừng lại ở gian phòng đầu tiên, mơ hồ

còn nghe được tiếng mở cửa sổ, sau đó không còn tiếng động nào nữa. Võ Tu Văn và Dương Quá liếc nhau, không quan tâm, nhắm mắt lại tiếp tục luyện công.

Sáng hôm sau, hai người xuống lầu dùng bữa sáng, thanh toán xong liền dắt ngựa từ từ đi về phía trước. Hai người cũng không biết đường tới Hoa Sơn, nhưng cũng may, lúc trước có hỏi thăm tiểu nhị trong khách điểm, cứ đi thẳng ra trấn nhỏ là được, rất đơn giản.

Ra tới đường lớn, hai người lên ngựa, lần này Dương Quá đã sớm có chuẩn bị, trải một lớp đệm dày lên chỗ Võ Tu Văn ngồi, như vậy đùi trong sẽ không bị cọ xát nữa, Võ Tu Văn ngồi lên, quả nhiên rất thoải mái. Ở trong Cổ Mộ lâu như vậy, hai người nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài cũng rất thích, hơn nữa thời gian cũng không gấp, bởi vậy cũng không có phóng ngựa chạy như điên, ngược lại thả ngựa để nó đi thong thả về phía trước.

Võ Tu Văn dựa vào lòng Dương Quá, nhìn cảnh sắc ven đường, tâm tình thật khoan khoái, y cầm lấy tay Dương Quá đang ôm lấy eo mình, cẩn thận nhìn, nếu áp tay mình lên so, rất rõ ràng là tay Dương Quá lớn hơn tay mình rất nhiều, bởi vì thường xuyên luyện kiếm nên trên tay có một lớp chai mỏng. Võ Tu Văn vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, vì sao đều ở trong Cổ Mộ, da của mình thì trắng, còn da của Dương Quá thì vẫn có thể giữ nguyên màu đồng?! Quả nhiên là tên khác người!

Nhưng mà Võ Tu Văn cũng biết đó là do trước đây quanh năm mình đều sinh bệnh, cho nên làn da mới có thể trắng như thế, trước kia là tái nhợt do bệnh hoạn, còn hiện tại là do ở trong Cổ Mộ quá lâu.

Dương Quá giật giật ngón tay, lồng mười ngón tay vào tay Võ Tu Văn, nhìn ngón tay đan lại cùng một chỗ, trong lòng thỏa mãn vô cùng, hẩn dúi đầu vào hõm vai Võ Tu Văn, gửi vị thuốc nhàn nhạt trên người y, Dương Quá rất thích mùi hương này. Trên người Võ Tu Văn có mùi hương này là do từ nhỏ đã phải liên tục uống thuốc, cho dù sau này ở trong Cổ Mộ, thân thể đã tốt lên rất nhiều, nhưng cũng vẫn phải uống, chỉ là giảm bớt số lần uống xuống mà thôi.

Võ Tu Văn mỉm cười, so với Dương Quá, bàn tay trắng nõn của y có vẻ nhỏ hơn rất nhiều, thân thể Võ Tu Văn phát dục vẫn không tốt lắm, đã là thiếu niên mười tám tuổi mà trông cứ như mười sáu.

Bỗng Dương Quá đứng lên, nhìn về phía trước, Võ Tu Văn thản nhiên nhìn người phía trước đang đi về phía bọn họ. Là một cô nương, bước đi khập khiễng, nhưng nhìn kỹ lại, lại không thấy dấu vết bị thương, xem ra là chân có tật, gương mặt trái xoan, dung mạo tú lệ, tuổi chừng mười bảy, mười tám, mặc bạch y, làn da ngăm đen, bên hông có đeo một thanh loan đao. Tuy bộ dạng của cô nương này không tệ, có thể coi là mỹ nhân, nhưng Võ Tu Văn và Dương Quá ở chung với Tiểu Long Nữ đã lâu, thẩm mỹ quan cũng tăng cao, đối với nữ tử bình thường này làm sao còn để ý. Bởi vậy bọn họ cũng chỉ nhìn thoáng qua liền xoay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước, nhưng cái nhìn này lại gây họa rồi.

“Keng!” Âm thanh kiếm và đao va vào nhau vang lên.

Dương Quá lạnh lùng nhìn nữ tử đang công kích mình kia, nàng ta thấy loan đao của mình bị dội trở về, trừng mắt nhìn hai người, tiếp tục vung đao chém tới, lưỡi đao trên không trung xẹt qua, phát ra một chuỗi âm thanh ‘ong ong’.

Võ Tu Văn đã đoán được cô gái này chính là Lục Vô Song, xem ra nàng bị thành như vậy hẳn là đã đánh nhau với đám người Toàn Chân giáo. Nhưng không nghĩ tới Lục Vô Song lại đột nhiên công kích mình, rồi chợt nhớ tới vừa rồi hình như mình có nhìn cô ta một cái, cái nhìn này đúng là gây họa rồi. Hình như trong nguyên tác, đạo nhân của Toàn Chân giáo cũng bởi vì nhìn Lục Vô Song chân có tật này một cái, mới bị cô ta cắt lỗ tai, cô ta vừa đánh nhau xong liền quay trở về, hiện tại nhìn cô ta, trách không được mình và những người đó có cùng đũa ngọc.

Dương Quá lạnh lùng nhìn Lục Vô Song, xuất kiếm đánh trả loan đao của nàng ta, binh khí va vào nhau, Lục Vô Song liền bị đẩy lùi về phía sau, Dương Quá vô cùng tức giận khi thấy nàng ta công kích Võ Tu Văn, cho nên ra tay không chút khoan dung, kiếm thế ép sát, chỉ trong giây lát đã liên tục xuất mấy chiêu. Lục Vô Song chật vật ngăn cản, liền tiếp lùi về phía sau, Dương Quá dùng lực, đập vào cổ tay Lục Vô Song, ‘keng’ một tiếng, loan đao trong tay Lục Vô Song rơi xuống đất, Dương Quá đặt kiếm ở ngay cổ nàng ta.

Tuy bị Dương Quá kề kiếm ngay cổ, nhưng Lục Vô Song không hề tỏ ra yếu thế, trừng mắt nhìn hai người. Võ Tu Văn thở dài một hơi, bắt lấy tay Dương Quá, nhìn Lục Vô Song nói: “Cô nương, chúng ta không có

ác ý, người đi đi.”

Mấy năm nay, mặc dù Võ Tu Văn đã cao hơn, nhưng vẫn mơ hồ nhìn ra bóng dáng năm đó của y. Lục Vô Song nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của y, trong lòng liền cảm thấy người này rất quen, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không thể nhớ ra đó là ai. Nhưng nàng biết mình đánh không lại hai người bọn họ, bây giờ nhìn nam tử này, cũng không thấy đáng ghét nữa, hừ một tiếng, liền xoay người nhặt loan đao lên, xoay người rời đi.

Võ Tu Văn và Dương Quá tiếp tục đi về phía trước, Lục Vô Song ở phía sau nhìn theo, nhìn hai người kia ngồi ở trên ngựa, nhàn nhã đi về phía trước, trong lòng đột nhiên có chút hâm mộ. Nàng cũng từng là một đại tiểu thư vô ưu vô lự, nhưng bây giờ lại trở thành bộ dạng này, nhìn cái chân cà thọt của mình, nàng mím môi, trong mắt hiện lên tia quật cường, không còn ai thương yêu nàng, quan tâm nàng, thứ hạnh phúc giống như hai người kia với nàng mà nói, là một loại hy vọng xa vời, không thể đạt được. Quay đầu, lau hơi sương trong mắt, đã bao lâu không cảm thấy như vậy rồi, từ khi ở chung với nữ ma đầu kia, cho tới bây giờ nàng chưa từng rơi lệ, đơn giản vì biết không còn ai thương mình, nàng tiếp tục đi về phía trước, bóng dáng đơn bạc có chút trĩu nặng, nhưng cũng có một tia kiên cường.

Võ Tu Văn lẳng lẳng nhìn về phía trước, vừa rồi nhìn thấy cô bé ngây thơ năm đó trở thành như vậy, trong lòng y đột nhiên có chút không đành lòng, thật sự để nàng bị Lý Mạc Sầu bắt đi, rồi nhận hết tất cả giày vò sao?

“Văn nhi, đang nghĩ gì vậy?” Dương Quá nhẹ nhàng hỏi.

“Cô nương kia. Người có quen không?” Võ Tu Văn chần chờ hỏi, Dương Quá hẳn là đã gặp qua Lục Vô Song.

“Không có ấn tượng, ta với cô nương đó đã từng gặp qua trước kia sao?” Dương Quá không quan tâm hỏi, lúc trước hẳn chỉ là một tên lưu manh, cũng chỉ có duyên gặp gỡ Lục Vô Song vài lần, cho nên ấn tượng đối với chuyện này cũng không sâu, sau đó lại gặp được Võ Tu Văn, hẳn liền đem sự tình trước kia đều ném ra sau đầu.

“.” Võ Tu Văn ở trong lòng Dương Quá điều chỉnh tư thế, bắt lấy tay hắn, không nói gì. Y trầm nghĩ, nếu đã gặp lại Lục Vô Song, vậy giúp nàng ta một chút cũng được.

Mặt trời dần ngã về phía tây, đoạn đường này không có thôn trang hay trấn nhỏ nào cả, Võ Tu Văn và Dương Quá vì không muốn ăn ngủ nơi hoang dã, chỉ có thể bắt đầu thúc ngựa chạy về phía trước, may mắn là khi sắc trời dần tối, liền nhìn thấy khói bếp từ một trấn nhỏ bay lên ở cách đó không xa. Trên trấn có rất nhiều người, hai người xuống ngựa dắt bộ, đi thẳng về phía trước. Trấn này có vẻ phồn hoa, tiếng người cười nói vô cùng náo nhiệt, vô lâm nhân sĩ mang theo vũ khí trên người nhiều hơn so với trấn nhỏ lúc trước rất nhiều. Hai người đều đói bụng, cho nên tìm một khách điểm nghỉ trọ qua đêm, ăn xong bữa cơm chiều liền về phòng nghỉ ngơi.

Hai người dừng chân ở trấn nhỏ này mấy ngày, hỏi thăm tiểu nhị xem ban ngày có thể đi đâu ngắm cảnh đẹp, buổi tối thì quay về tiếp tục luyện công, cứ như vậy đến sáng ngày thứ ba, hai người ngồi ở lầu hai khách điểm, trên bàn bày mấy món ăn sáng, ung dung ăn. Đột nhiên có một người ngồi xuống bên cạnh, tuy đây là khách điểm, người đến người đi rất nhiều, đây là chuyện rất bình thường, nhưng khi Võ Tu Văn nhìn thấy cô nương kia liền sửng sốt, y buông bát đĩa xuống, cười khổ, quả nhiên có một số việc vẫn không thể tránh khỏi, y im lặng chờ đợi sự tình phát sinh.

Trên đầu của người đang ngồi bên cạnh có hai búi tóc, mặc thanh y, hiển nhiên là nữ tử. Chỉ là gương mặt rất quái dị xấu xí, cơ mặt không hề chuyển động, mặt không chút thay đổi, thật sự là quái tướng. Nhưng thân hình thì thon thả, dáng vẻ thuần tha mềm mại. Võ Tu Văn vừa nhìn đã biết đây là cô bé khác ở Lục gia trang năm đó, biểu tỷ của Lục Vô Song, Trình Anh. Hiện tại nàng xuất hiện ở nơi này, chắc hẳn Lục Vô Song cũng sắp tới, xem ra không có Dương Quá tham gia, cô nương Lục Vô Song kia quả nhiên rất nhanh đã bị Lý Mạc Sầu bắt được.

Đối với cô nương có tướng mạo xấu xí kia, thật ra Võ Tu Văn không có cảm giác gì, biết nàng đang mang mặt nạ da người. Nhưng người vào khách điểm ai cũng nhìn Trình Anh đây về chán ghét, ngồi cách nàng rất xa. Trình Anh cũng không ngại, kêu một bình trà rồi từ từ uống.

Dương Quá thấy Võ Tu Văn dừng dừng cơm, theo tầm mắt của y nhìn thoáng qua Trình Anh, không nhìn ra cái gì bất đồng, quay đầu lại nghỉ hoặc nhìn Võ Tu Văn. Võ Tu Văn cầm tay hẩn, mỉm cười. Lặng lặng nhìn mấy người khác vào cửa khách điểm, người đã tới đủ, buổi diễn này, quả nhiên vẫn phải tham gia.

28. Chương 28

Từ cửa có hai người tiến vào, một nam một nữ, nam khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, nữ thì xấp xỉ tuổi Võ Tu Văn, toàn thân đều mặc trang phục Mông Cổ, nam cao lớn anh tuấn, nữ hoạt bát xinh đẹp. Sau khi tiến vào, bọn họ liền đi thẳng lên lầu hai, ngồi ở cái bàn phía sau Dương Quá, nam tử kia ngồi đối diện với Võ Tu Văn, nhìn thấy ánh mắt của y liền sững sốt một chút, sau đó gật đầu một cái coi như chào hỏi.

Võ Tu Văn mỉm cười, bưng ly trà lên, nhàn nhآ nhìn ra cửa. Quả nhiên không bao lâu sau, có thêm ba nữ tử khác tiến vào. Dẫn đầu là một nữ tử cầm phất trần trên tay, mặc đạo bào, bộ dáng rất xinh đẹp. Phía sau là hai nữ tử trẻ tuổi, một người mặc y bào màu vàng nhạt, kiều mỹ động lòng người; người kia mặc bạch y, đi đường có chút khập khiễng, dung mạo tú lệ, chính là Lục Vô Song mới gặp mấy ngày trước đó, bất quá so với ngày đó, hiện tại có hơi chật vật, tóc tai tán loạn, bạch y trên người cũng không còn sạch sẽ nữa.

Theo tầm mắt Võ Tu Văn, Dương Quá cũng nhìn thấy Lục Vô Song, mày khẽ nhíu lại. Ánh mắt lập tức ngưng trọng khi nhìn thấy nữ tử cầm phất trần đi phía trước kia, đồng tử co rút, hẩn xoay đầu lại, cầm lấy tay Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn nhìn Dương Quá, biết hẩn cũng nhận ra Lý Mạc Sầu, quay ngược chiếc đĩa lại, chấm vào trong nước trà, viết lên bàn: Cứu cô nương mặc bạch y.

Dương Quá nhìn chằm chằm nụ cười nhàn nhạt trên mặt Võ Tu Văn, qua thật lâu sau mới gật đầu.

Lý Mạc Sầu tiến vào liền ngồi ở dưới lầu khách điểm, kêu mỳ, ăn được một nửa, đột nhiên hướng ra ngoài cửa sổ mở miệng: “Hai vị anh hùng Cái Bang, mời vào, bần đạo có một câu, phiền hai vị chuyển lời lại cho bang chủ quý bang.”

Dương Quá cùng Võ Tu Văn ở trên lầu nhìn thấy hai tên ăn mỳ từ bên ngoài tiến vào, rồi nhìn Lục Vô Song cực kỳ hoảng sợ, đến cuối cùng bọn họ bị Lý Mạc Sầu hạ độc chết, Võ Tu Văn nghĩ rằng có một số việc vẫn phải phát sinh theo nội dung truyện. Trong nháy mắt, hai tên ăn mỳ kia liền bị Lý Mạc Sầu làm trọng thương. Võ Tu Văn đã sớm biết Lý Mạc Sầu ra tay rất tàn nhẫn, nên chỉ nhíu mày. Mặt Dương Quá không chút thay đổi, năm đó, hẩn sống trong khu chợ, nơi mà phải đấu tranh mới có thể sống sót được, hẩn đã thấy qua chuyện còn tàn nhẫn hơn thế này rất nhiều, hẩn liền lo lắng nhìn Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn thả lỏng lông mày, nhìn ánh mắt lo lắng của Dương Quá, lắc lắc đầu, y chỉ là có chút không quen thôi, bảo hẩn tiếp tục chú ý động tĩnh dưới lầu.

Một nam một nữ ngồi ở phía sau Dương Quá đã cảm thấy chịu không nổi nữa, đồng thời đứng dậy. Sau đó nghe được tiếng nam tử kia vang lên: “Tam muội, muội đi trước đi, nữ nhân này rất lợi hại.”

Cô nương kia nói: “Vậy còn huynh thì sao?”

Nam tử nói: “Ta đi cứu hai người kia, sau đó lập tức chạy đi.”

Võ Tu Văn nghe đến đó, tuy đã sớm đoán được, nhưng hiện tại mới dám xác định. Xem ra hai người này quả nhiên là hai huynh muội Gia Luật Tề và Gia Luật Yến. Gia Luật Tề từ từ đi xuống lầu, bước tới bàn Lý Mạc Sầu, cao giọng nói: “Tiên tử xuống tay cũng quá mức tàn nhẫn rồi, tại hạ muốn lãnh giáo vài chiêu.”

Võ Tu Văn lắc đầu, thầm nghĩ Gia Luật Tề này thật ngốc, muốn cứu người còn đi ra chào hỏi trước, đây không phải là để người khác có sự chuẩn bị sao? Đạo lý ‘tấn công phải bất ngờ’ vậy mà cũng không biết. Trong mắt Dương Quá cũng hiện lên khinh thường, dùng ngón tay chấm nước trà viết lên bàn: Ra tay thôi. Võ Tu Văn gật đầu.

Lý Mạc Sầu xoay người lại, nhìn thấy Gia Luật Tề đang từ từ tới gần, cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Tiểu tử, thật không biết trời cao đất rộng là gì, chuyện của ta mà ngươi cũng dám xen vào.”

Lý Mạc Sầu vùng nhẹ phát trần, đánh xuống đầu Gia Luật Tề. Gia Luật Tề rút kiếm, chân trái bước lên, đâm tới. Võ Tu Văn và Dương Quá vừa nhìn liền biết đây là Toàn Chân Kiếm Pháp chính tông. Xem ra chẳng có gì đặc biệt, nhưng lại xuất chiêu rất đúng lúc, xem ra bản lĩnh cũng không tệ.

Lý Mạc Sầu vừa thấy chiêu này, khinh thường trong mắt tán đi, nghiêng người qua, vẩy phát trần. Nhất thời chỉ thấy mấy sợi tơ phát trần bay trái bay phải, xuất hiện bốn phương tám hướng. Trong phút chốc, hai người đã đấu với nhau hơn bốn mươi chiêu, Lý Mạc Sầu càng tấn công càng áp sát, phạm vi xuất chiêu của Gia Luật Tề càng lúc càng bị thu hẹp lại, chỉ còn cách cố sức chống đỡ, có thể nhìn ra hấn sắp bại trận đến nơi.

Thừa dịp này, Võ Tu Văn cùng Dương Quá lặng lẽ đứng dậy, từ trên lầu nhảy xuống, đi vòng ra phía sau Lục Vô Song và nữ tử áo vàng kia, Võ Tu Văn giơ tay điểm huyệt Hồng Lăng Ba, tiện thể cũng điểm huyệt Lục Vô Song luôn, như thế để phòng ngừa việc Lục Vô Song đột nhiên lên tiếng. Võ Tu Văn vốn muốn ôm Lục Vô Song lui lại, nhưng Dương Quá dù không muốn vẫn tiến lên trước một bước đem người lui về phía sau.

Hai người nhảy ra khỏi cửa sổ, Lý Mạc Sầu liền phát giác ra chuyện đang xảy ra, tức giận nói: “Thì ra là hướng về xứ nhà đầu kia.”

Võ Tu Văn theo Dương Quá chạy về phía trước, khinh công hai người đều là tuyệt đỉnh khinh công của phái Cổ Mộ, trong nháy mắt đã chạy đi rất xa. Tất nhiên là không biết Lý Mạc Sầu trong cơn giận dữ, liền truy kích Gia Luật Tề, không chút khoan dung, cuối cùng vẫn là Gia Luật Tề phải liều mạng chịu một chưởng mới có thể đào tẩu. Cũng may Lý Mạc Sầu vội vã truy đuổi hai người Võ Tu Văn, hiện tại mới không rảnh truy kích hấn, thuận tay giải huyệt đạo cho Hồng Lăng Ba, đuổi theo phương hướng của Võ Tu Văn.

Lại nói, ba người Võ Tu Văn chạy khỏi trấn, tới bên ngoài bìa rừng, liền giải huyệt đạo cho Lục Vô Song, Lục Vô Song nhìn hai người, không nói gì. Nàng còn đang thăm giạt mình, khi còn bé nàng đã bị Lý Mạc Sầu bắt đi, nhận hết tra tấn mới sống sót được, lần trước trộm “Ngũ độc bí truyền” của Lý Mạc Sầu rồi chạy thoát, sau đó lại bị Lý Mạc Sầu bắt được, trong lòng nàng nghĩ nhất định khi về sẽ nhận hết mọi tra tấn rồi. Không nghĩ tới ở khách điểm lại được hai người này mang đi, còn chưa kịp thấy gì, liền bị người ta thô lỗ ôm đi, chớp mũi đều là hơi thở nồng đậm của nam tử, trong lòng Lục Vô Song có chút hoảng hốt, cánh tay hữu lực của người kia, có cảm giác thực an toàn.

Đến khi bị người nọ buông xuống, nàng mới phát hiện, hai người kia là hai người mấy hôm trước tình cờ gặp ở trên đường, mà người vừa ôm nàng chạy đi, lại là nam tử ngày đó đánh nhau với mình, mà nam tử thanh tú ngày đó thì đang đứng ở một bên mỉm cười nhìn mình.

“Các người là ai, vì sao lại cứu ta?” Lục Vô Song nhìn hai người, hỏi. Ở chung với Lý Mạc Sầu đã lâu, nàng đã sớm không phải tiểu cô nương ngây thơ năm đó, trên cái thế giới này, không ai rảnh rỗi đến nỗi vô duyên vô cớ đi giúp người khác, huống chi trước đó hai người này cũng không có quen biết mình, còn đánh nhau một trận.

“Lục cô nương, người đi đi, sự phụ của người rất nhanh sẽ đuổi tới đây.” Võ Tu Văn thản nhiên nói. Có một số việc, không cần sai biệt lắm là được, mình và Dương Quá cũng không thể mang theo nàng, không nói đến việc Dương Quá sẽ mất hứng, y cũng không muốn mang theo một cô nương không quen biết lắm này theo cạnh a.

29. Chương 29

Lục Vô Song nhìn thiếu niên hoà nhã kia, cảm giác quen thuộc lại xuất hiện. Có chút nghi hoặc nhìn Võ Tu Văn hỏi: “Chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu sao?”

“Mấy ngày trước có gặp qua, mới đây thôi mà Lục cô nương đã quên?” Võ Tu Văn mỉm cười nói.

“Không phải, là trước đó nữa, còn nữa, sao người biết ta họ Lục?” Lục Vô Song khoát tay áo, tiến lên vài bước hướng về phái Võ Tu Văn, có chút vội vàng nhìn y.

“Chưa từng gặp qua.” Võ Tu Văn thản nhiên nói. Nắm chặt tay Dương Quá, đi thẳng về phía trước.

Dương Quá nắm tay Võ Tu Văn, dấy y đi, hẳn không biết Văn nhi từng gặp Lục Vô Song lúc nào, trước đó còn có chút lo lắng tự hỏi tại sao Văn nhi phải cứu nàng ta, hiện tại xem ra, Văn nhi cũng không tính dẫn nàng theo, như vậy hẳn an tâm rồi.

Thấy nàng ta vẫn đuổi theo phía sau, Võ Tu Văn có chút bất đắc dĩ thi triển khinh công, cùng Dương Quá chạy nhanh về phía trước. Khinh công của hai người đều là tuyệt đỉnh khinh công của Cổ Mộ, do tập bất Ma Tước mà luyện thành, còn khinh công của Lục Vô Song mặc dù không tồi, nhưng vẫn kém xa hai người, huống chi một chân của nàng còn bị tật.

Khoảng cách càng lúc càng được kéo xa, không lâu sau, bóng dáng hai người phía trước hoàn toàn biến mất, Lục Vô Song hung hăng dậm chân tại chỗ, híp mắt lại, người kia, nàng xác định mình đã từng gặp qua. Nhưng mấy năm nay luôn ở chỗ Lý Mạc Sầu, trừ bỏ mấy ngày trước, vậy cũng chỉ có khoảng thời gian nàng còn ở nhà.

Nhà? Cái từ này, giống như đã trở thành ký ức xa xôi nào đó, dung mạo cha mẹ như thế nào, mình còn nhớ không rõ, đã vậy còn phải vật lộn bên cạnh kẻ thù để có thể sống sót, nàng cười lạnh một tiếng, mình, nhất định phải sống!

Võ Tu Văn nhìn hai người đang tiến đến, cười khổ một cái, đối phương cũng đã phát hiện ra họ, trong nháy mắt liền đi tới trước mặt mình.

“Ta đang tự hỏi là ai lớn gan dám đối nghịch với ta, dám cứu xú nha đầu kia đi, thì ra là hai tên không biết xấu hổ các người.” Lý Mạc Sầu cười lạnh nói.

Mặt Võ Tu Văn trầm xuống, lạnh lùng nói: “Người không biết nói tiếng người sao?”

“Giữa ban ngày ban mặt, hai người các người ở bên ngoài tình chàng ý thiếp, làm chuyện xấu hổ, còn sợ người khác nói sao?” Lý Mạc Sầu mỉm cười, trong miệng thốt ra lời cay nghiệt đến cực điểm.

Dương Quá ở một bên nghe ả vũ nhục Văn nhi, lửa giận bùng bùng dâng lên, bỗng rút kiếm lao tới. Lý Mạc Sầu cười nói: “Thẹn quá thành giận sao?”

Dương Quá dùng kiếm công kích liên tục, sắc bén vô cùng. Lý Mạc Sầu vung phát trần, thấy chiêu sát chiêu, bất quá võ học của Lý Mạc Sầu đều từ Ngọc Nữ Kiếm Pháp mà ra, mà Dương Quá lại dùng võ công khắc chế Ngọc Nữ Kiếm Pháp của Lâm Triều Anh, bởi vậy từng chiêu từng thức đều khắc chế Lý Mạc Sầu, nếu không phải công lực Lý Mạc Sầu cao thâm, chỉ sợ đã thua trận từ lâu, nhưng hiện tại cũng đã từ từ rơi vào thế hạ phong.

Võ Tu Văn thản nhiên đứng ở một bên nhìn, nhân cơ hội này, vừa vặn có thể nhìn xem võ công của mình và Dương Quá đã tiến triển tới đâu rồi, kết quả, ít nhất cũng đủ để đối phó với Lý Mạc Sầu, cũng không tệ lắm. Nhưng y cũng biết đây là vì Dương Quá dùng kiếm pháp khắc chế Ngọc Nữ Kiếm Pháp của Lý Mạc Sầu, nếu đụng phải những người khác, vốn không thể hữu hiệu như vậy.

Hồng Lăng Ba đứng ở một bên nhìn sư phó đang rơi vào thế hạ phong, trong lòng giật mình, từ khi xuất đạo cùng Lý Mạc Sầu tới nay, nàng chưa từng nhìn thấy Lý Mạc Sầu rơi vào thế hạ phong như vậy, lúc này thấy vậy, trong lòng không khỏi có chút lo lắng. Khóe mắt thoáng nhìn sang thiếu niên đang đứng ở bên kia, trong lòng vừa động, một kiếm liền đâm về phía y.

Khóe mắt Võ Tu Văn liếc thấy đường kiếm công kích của nàng ta, liền rút kiếm nghênh đón. Võ công của Hồng Lăng Ba so với Lý Mạc Sầu mà nói là không bằng một góc, phương diện công lực không cần phải bàn, về chiêu thức, lấy tính cách của Lý Mạc Sầu mà nói, làm sao có thể toàn tâm toàn ý dạy dỗ đệ được. Song kiếm chạm nhau, Hồng Lăng Ba liền bị bức lui, lão đảo lùi lại phía sau vài bước, kiếm thế vừa loạn, Võ Tu Văn cũng không làm khó nàng, tiến lên trước, điểm huyệt đạo của nàng.

Lui về phía sau nhìn về phía Dương Quá đang chiến đấu, đối với Hồng Lăng Ba, Võ Tu Văn cũng không muốn gây khó dễ cho nàng, trong nguyên tác, nàng cũng là một người đáng thương, lớn lên bên cạnh Lý Mạc Sầu, nhưng nàng đối với Lục Vô Song cũng có một chút tình nghĩa, cũng có chiều cố cô nương kia. Chỉ đáng tiếc là cuối cùng cũng bị Lý Mạc Sầu đẩy xuống Tuyết Tinh Cốc mà chết.

Tuy Dương Quá dùng kiếm chiêu khắc chế Lý Mạc Sầu, nhưng cũng không thể đánh bại ả, qua một lúc lâu, ưu thế của Lý Mạc Sầu liền hiện ra. Công lực của Dương Quá còn kém xa Lý Mạc Sầu, tuy đã có cố gắng, nhưng đó cũng không phải chuyện trong một sớm một chiều có thể luyện được. Võ Tu Văn nhíu mày, trận đánh này không thể kéo dài. Y rút kiếm ra, tiến lên đứng cạnh Dương Quá, ánh mắt hai người đối nhau, kiếm chiêu của Dương Quá biến đổi, đổi sang Toàn Chân Kiếm Pháp, Võ Tu Văn dùng Ngọc Nữ Kiếm Pháp. Hai người tâm ý tương thông, bộ kiếm pháp kia cũng đã luyện vô số lần, đồng thời đón nhận công kích từ phát trần của Lý Mạc Sầu.

Lý Mạc Sầu hơi kinh hãi, chỉ cảm thấy áp lực tăng vọt, hai người dùng kiếm thế như thủy triều đánh úp đến, một lớp tiếp một lớp, ả cảm thấy ghen ghét không thôi, Tiểu Long Nữ dạy cho hai tên này võ công cao thâm như thế, lại không chịu giao Ngọc Nữ Tâm Kinh cho mình.

Hai tiểu tử này, song kiếm hợp bích liền phát ra uy lực rất lớn, ý niệm trong đầu vừa chuyển, ả làm động tác giả, tìm cách thoát thân, sẵn tiện xách theo Hồng Lăng Ba ở bên cạnh chạy đi.

“Tiểu tử, ta sẽ tìm các ngươi tính sổ sau!” Giọng Lý Mạc Sầu theo gió truyền đến.

Võ Tu Văn và Dương Quá sửng sốt, liếc nhìn nhau, không nghĩ tới Lý Mạc Sầu lại đột nhiên rời đi. Bất quá kết quả lần này làm hai người rất hài lòng, ít nhất hai người song kiếm hợp bích, uy lực cũng không tồi, về sau gặp Lý Mạc Sầu cũng không cần lo lắng nữa.

Võ Tu Văn và Dương Quá nhìn bóng dáng Lý Mạc Sầu rời đi, cũng không có ý muốn đuổi theo, nếu tiếp tục, hai người không nhất định sẽ đạt được thắng lợi, chỉ có thể lưỡng bại câu thương, dù sao Võ Tu Văn chỉ có thể đánh nhau trong thời gian ngắn, qua một lúc lâu, nội lực không đủ, kết quả sẽ giống như lần trước.

“Đi thôi.” Võ Tu Văn nhắc chân đi thẳng về phía trước, dưới chân lại mềm nhũn, Dương Quá vội vàng ôm lấy hông y, Võ Tu Văn thấy ánh mắt lo lắng của Dương Quá, vòng tay qua cổ hắn, cười nói: “Ta đi không nổi, ngươi công ta nha.”

Dương Quá không nói hai lời, xoay người ngồi xổm xuống, để Võ Tu Văn nằm sấp lên lưng mình. Dương Quá công người đi thẳng về phía trước, Võ Tu Văn nằm trên tấm lưng rộng của Dương Quá, gió thổi hiu hiu, lại có chút mệt mỏi nên rất nhanh liền ngủ say. Dương Quá nghe tiếng hô hấp nhẹ nhàng trên lưng, hần thả chậm cước bộ, trong mắt hiện lên một tia bất an, thân thể Văn nhi...

Trong giây lát, trong lòng hắn hiện lên rất nhiều ý niệm, cuối cùng trở nên bình tĩnh lại, nhất định sẽ có biện pháp, nhất định thế...

Chợt nghe xa xa truyền đến tiếng vó ngựa, một con ngựa lao tới, con ngựa kia toàn thân đỏ rực, cao lớn, thân tuần phi phạm, bên trên là một thiếu nữ hồng y, hai hàng lông mày cong cong, cái mũi nho nhỏ hơi nhếch lên, mặt như bạch ngọc, so với Lục Vô Song còn muốn đẹp hơn vài phần. Cô gái kia có chút tò mò nhìn hai người một cái, Dương Quá nhìn thẳng, vừa công Võ Tu Văn vừa dắt ngựa đi sát bên cạnh, cô gái cũng chỉ nhìn thoáng qua, mặc dù đối với thái độ Dương Quá có chút tức giận, nhưng vẫn không nói gì, chỉ bĩu môi, ngựa vẫn không giảm tốc độ, một trận gió xẹt qua.

Võ Tu Văn mơ hồ nghe thấy tiếng kêu bén nhọn của loài chim nào đó trên trời, trong lòng hoảng hốt, liền mở to mắt ra, ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy hai con chim đang bay vòng vòng trên không, y vỗ vỗ vai Dương Quá, ý bảo hần thả mình xuống, hai con chim trắng này hẳn là của Quách Tĩnh và Hoàng Dung, sau này cho lại Quách Phù, nếu hai con chim trắng này ở đây, Quách Phù hẳn là đang ở gần đây. Quay đầu nhìn xung quanh, trên đường không có bóng người.

Y thở dài, còn tưởng rằng có thể nhìn thấy đại ca chứ! Quên đi, dù sao sau này nhất định sẽ có cơ hội gặp được, cách đại hội anh hùng của Cái Bang còn một khoảng thời gian, mình và Dương Quá vẫn nên tới Tuyết Sơn trước, xem thử có thể thay đổi kết cục cho hai lão già kia không.

Y có chút mệt mỏi gục trên lưng Dương Quá, Dương Quá cúi người xuống, đem người đặt trên lưng, thương

yêu công Võ Tu Văn đi thẳng về phía trước, hai tay Võ Tu Văn vòng qua cổ của hắn, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói: “Dương Quá, chúng ta đi Tuyết Sơn đi.”

“Ừ.” Dương Quá cúi đầu đáp lại, không hỏi nguyên nhân, hắn thầm nghĩ, mặc kệ người này muốn đi đâu, hắn đều sẽ đi đó. Không cho bất luận kẻ nào thương tổn y, người này, chỉ có thể là của riêng hắn. Cúi đầu nhìn mặt đất, bóng của hắn và Văn nhi hoà chung một chỗ, phân không rõ ai là ai. Hắn mỉm cười, như vậy thật sự rất tốt, chỉ cần được ở cạnh nhau là tốt rồi.

Lúc nửa tỉnh nửa mê, Võ Tu Văn cảm thấy mình bị buông xuống, dưới thân đổi thành cái giường mềm mại, trở mình ôm lấy cái chăn mềm mại, không lâu sau, dần lên cơ thể mang nhiệt độ quen thuộc kia, cánh tay hữu lực vòng qua eo y, ôm y vào nơi ấm áp quen thuộc. Võ Tu Văn hơi giật giật người, muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt lại nặng trĩu khiến y vẫn không thể mở mắt được, tiếp tục ngủ sâu.

Sáng sớm hôm sau, Võ Tu Văn mở to mắt, cảm giác như đã ngủ rất lâu rồi, tinh thần cũng đã được phục hồi, y đứng dậy, định rời khỏi người Dương Quá xuống giường. Một chân thật cẩn thận duỗi ra, đang muốn nâng tiếp cái chân còn lại, liền bị kéo lại, thân mình ngã xuống, khi sắp ngã xuống giường thì được người nào đó cẩn thận che chở, đối diện người phía trên.

Dương Quá cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi y. Võ Tu Văn nhắm mắt lại, hơi hé miệng. Cảm giác đầu lưỡi người nọ lập tức len vào. Dương Quá tham lam nhắm nháp tư vị ngọt ngào kia, muốn ngừng mà không được, càng hôn càng sâu. Hai người dây dưa phát ra vài tiếng ‘sách sách’, làm cho người ta nghe xong đều cảm thấy mặt đỏ tim đập.

Đến khi hai người đều không thở nổi, Dương Quá mới từ trong miệng Võ Tu Văn lui ra ngoài, kéo theo sợi chỉ bạc dâm mỹ. Ánh mắt Dương Quá tối sầm lại, nhìn ánh mắt mờ mịt của Võ Tu Văn ở dưới thân, môi thì bị mình hôn đến sưng đỏ, hắn cúi đầu, liếm đi chất lỏng tràn ra ở khóe miệng kia. Cảm giác được dưới người mình biến hóa, đem Võ Tu Văn ấn vào ngực mình, mỗi một tác da thịt trên người đều kêu gọi muốn thân cận với Văn nhi, nhưng hắn sợ sẽ dọa Văn nhi sợ, thân thể Văn nhi còn chưa khỏe, không thể chỉ nghĩ tới mình được.

Thân mình run lên, cảm giác được nơi dưới thân đang trường đau kia đang được một bàn tay mềm mại cầm lấy, tần suất vô cùng quen thuộc, khiến cho Dương Quá bắt đầu thở dốc.

Võ Tu Văn nghe thấy tiếng thở hổn hển bên tai, bàn tay thành thạo dùng sức, chạm vào lỗ nhỏ ở đỉnh, cả hai quả cầu phía dưới đều được chiếu cố. Dương Quá ôm lấy Võ Tu Văn, nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu y, qua thật lâu, mới cúi đầu kêu một tiếng “Văn nhi”. Dưới thân ươn lên, bắn ra trên tay Võ Tu Văn.

30. Chương 30

Ngay sáng hôm đó, hai người liền thuê một chiếc xe ngựa, chạy về hướng Tuyết Sơn, nơi này hiện có chút hoang vu vắng vẻ, Võ Tu Văn tựa vào người Dương Quá, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Mặc dù suốt dọc theo đường đi đều không có chuyện gì xảy ra, nhưng chạy liên tục mấy ngày liền, thân thể Võ Tu Văn có chút không chịu nổi, cả người đều đau nhức không thôi.

Tiếng xe ngựa lộc cộc, tiếng xa phu ngẫu nhiên ho khan, còn có tiếng vang của roi ngựa nhẹ nhàng quất lên thân ngựa. Trừ bỏ những thứ đó ra, không còn gì khác, Võ Tu Văn nhích người ra phía sau, điều chỉnh tư thế một chút cho thoải mái trong lòng người phía sau, tiếng vó ngựa nhịp nhàng vang lên, như là đang thôi miên, y cảm thấy hơi buồn ngủ, sau đó liền tiến vào trong mộng.

Dương Quá cúi đầu nhìn sắc mặt tái nhợt của y, cúi xuống hôn lên cái trán trơn bóng của y. Càng đến gần Tuyết Sơn, nhiệt độ càng thấp, hắn dùng chăn lông đắp lên người Võ Tu Văn, đặt đầu y tựa vào vai mình.

Một đường đi tới, rốt cuộc cũng đến được dưới chân Tuyết Sơn, cho xa phu đi về, hai người đứng ở dưới chân núi ngựa đầu nhìn lên, thế núi hiểm trở, đều có tuyết dày bao phủ, Dương Quá ôm lấy eo Võ Tu Văn,

cùng nhau đi lên, con đường dưới chân rất trơn, nếu vấp ngã, chắc chắn sẽ rớt xuống vực sâu. Hai người từ từ đi lên núi, tuy Dương Quá không biết vì sao Võ Tu Văn muốn tới đây, nhưng vẫn đi lên đỉnh núi với y.

Võ Tu Văn nhìn sắc trời dần tối, có chút suy tư, cứ điên cuồng tìm kiếm như vậy cũng không phải cách, hơn nữa nhìn sắc trời này, giống như sắp có tuyết rơi vậy, có lẽ nên tìm một nơi nghỉ ngơi trước.

“Chúng ta tìm nơi nào nghỉ ngơi đi.” Y ngẩng đầu nhìn Dương Quá bên cạnh.

Dương Quá gật đầu, hai người đi một vòng, cuối cùng không tìm được nơi có thể nghỉ ngơi, chung quanh đều là tuyết. Cuối cùng chỉ có thể tìm một chỗ có thể tránh gió, quét sạch tuyết, rồi ngồi xuống.

“Văn nhi, người ngồi ở đây nha, ta đi tìm thức ăn.”

Võ Tu Văn nhìn bóng lưng Dương Quá biến mất ở ngã rẽ, nhìn Tuyết Sơn mênh mông, có chút hoài nghi mình đến đây có thể tìm được Hồng Thất Công trong truyền thuyết kia hay không, không thể xác định rõ thời gian, chỉ nhớ địa điểm là nơi này. Vốn định đến đây ôm ý cầu may, nhưng cảm thấy sự hi vọng này có vẻ rất nhỏ bé, không biết làm sao Hồng Thất Công và Âu Dương Phong có thể chạy tới chỗ này.

Kéo áo choàng trên người lại, tay cũng co lại. Nhìn phương hướng Dương Quá rời đi có chút lo lắng, đã lâu như vậy sao hắn còn chưa trở về?!

Đột nhiên cảm giác thấy gì đó, y xoay đầu lại, đột nhiên có một gương mặt phóng đại xuất hiện trước mặt, y hoảng sợ, thân thể hơi lui về phía sau, trong chốc lát trái tim như ngừng đập. Nhìn gương mặt phía trước đang dò xét, mở to mắt nhìn chăm chăm.

“Con dâu, sao con lại ở đây? Con ta đâu?”

Võ Tu Văn nhìn người trước mặt, hiển nhiên, đó chính là Âu Dương Phong. Vẫn là kiểu tóc rối núi như trước, hai mắt trũng lớn, ngồi xổm ở đây, đột nhiên y cảm thấy ông có điểm giống chó ngao tây tạng. Có chút buồn cười đứng lên, y nâng Âu Dương Phong dậy, để ông ngồi ở bên cạnh.

“Con dâu, sao con không nói gì? Có phải con bị con ta khi dễ không?” Âu Dương Phong cầm lấy tay Võ Tu Văn, chăm chú nhìn y hỏi.

“Không có, cha, Dương Quá đi tìm thức ăn rồi.” Võ Tu Văn vỗ vỗ tay ông, trong lòng có chút cảm động.

“Ồ, vậy thì tốt, phải biết chăm sóc vợ mình như vậy mới được.” Âu Dương Phong gật đầu, trong mắt đầy vẻ nghiêm túc.

Võ Tu Văn mỉm cười nhìn ông, không nói gì thêm, Âu Dương Phong đứng dậy, nhìn phía xa, không biết đang nghĩ gì, đột nhiên xoay người nói một câu: “Con dâu, bên kia hình như có người, ta đi xem thử, lát nữa trở về tìm hai đứa.”

Võ Tu Văn ngạc nhiên nhìn bóng ông nhanh chóng biến mất, hơi hoài nghi kẻ kia có phải là Hồng Thất Công hay không, nhưng y cũng không thể đuổi theo, Dương Quá còn chưa về, vả lại y cũng không theo kịp tốc độ của Âu Dương Phong.

Lo lắng hai người kia lại đánh nhau giống trong nguyên tác, tuy trong lòng Võ Tu Văn rất sốt ruột, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không có cách nào khác. Y đứng dậy đi tới đi lui.

“Văn nhi.” Dương Quá nhìn y đi tới đi lui, dường như đang rất lo lắng, không yên lòng kêu một tiếng, bước chân cũng nhanh hơn.

Võ Tu Văn xoay người lại, nhìn người đang nhanh chóng bước về phía này, hơi lo nói: “Vừa rồi cha có tới, nhưng lại đi rồi. Ta có chút lo lắng.”

“Không sao đâu, võ công của cha rất lợi hại. Chắc chắn sẽ trở về kiếm chúng ta. Trước tiên cứ để ta làm thức ăn cho người đã.” Dương Quá ôm eo Võ Tu Văn, an ủi rồi giúp y ngồi xuống, sau đó ngồi xổm xuống nhóm lửa. Dương Quá mang về hai con thỏ, nhanh chóng cắm vào một nhánh cây đặt lên trên lửa để nướng, Dương Quá thuần thục rải lên một ít gia vị, rất nhanh mùi thịt nướng liền lan tỏa khắp nơi.

Võ Tu Văn ngồi bên đống lửa, nhìn động tác chuyên chú của Dương Quá, gương mặt bị ánh lửa chiếu lên càng làm hắn lộ ra vẻ anh tuấn. Lông mi đen dày, mang theo vẻ cương nghị, ánh mắt sắc bén, nhưng khi

nhìn y thì lại nhu hòa, cái mũi cao thẳng, làn môi mỏng, có chút lạnh khốc, có phần cuồng vọng. Còn có thân hình cao lớn làm cho Võ Tu Văn phải hâm mộ kia.

Dương Quá ngẩng đầu, thấy ánh mắt Võ Tu Văn đang chăm chú nhìn mình, hần khê cười, thấy Võ Tu Văn nhanh chóng quay mặt đi, hần liền sáp lại gần y, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt lạnh buốt kia, nắm tay y, nhíu mày, quả nhiên nó cũng lạnh. Tay hơi dùng sức, đem cả người Võ Tu Văn ôm vào lòng, lấy hai tay nắm lấy tay y, cảm giác được độ ấm của y đang dần dần tăng lên, hần vừa lòng gật đầu.

Dương Quá đặt cằm lên đầu vai Võ Tu Văn, một lát sau, cắn lên vành tai non nớt của Võ Tu Văn, đầu lưỡi khê liếm, cảm giác thân thể kia khê run, hần vừa lòng ngậm toàn bộ vành tai y vào miệng mình, dùng răng nanh cắn nhẹ. Võ Tu Văn hơi cứng người lại, cảm giác được đầu lưỡi Dương Quá dần trượt xuống, cảm giác ẩm ướt di chuyển lên trên cổ mình, nhẹ nhàng cắn cắn. Cảm giác được hầu kết ở cổ họng đang chuyển động lên xuống cũng bị găm cắn, Võ Tu Văn thở dốc, một tiếng rên rỉ nhỏ phát ra từ cổ họng.

Bỗng nhiên Dương Quá dừng lại, ngẩng đầu nhìn Võ Tu Văn đang rử mắt, hàng lông mi dài khê rung động, đôi môi khê mím lại, hần không do dự hôn lên đôi môi phần nộn kia, liếm láp tới lui, đến khi cánh môi ướt át kiều diễm như đóa hoa mới chịu buông ra, hần nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng y, làm cho y bình ổn lại hơi thở.

“Thơm quá... thơm quá...” Một giọng nói vang lên, đồng thời có một người thoảng cái đã ngồi xổm bên cạnh đồng lửa, tha thiết nhìn hai người, rồi nhìn con thỏ đang nướng trên lửa toả hương bốn phía kia, bên miệng còn xuất hiện chất lỏng khả nghi.

Lúc đầu Võ Tu Văn và Dương Quá cũng có chút giật mình, nhưng sau khi cẩn thận đánh giá, phát hiện đó là một lão nhân đầu tóc trắng xoá, quần áo trên người rách rưới, nhưng vẻ mặt lại hồng nhuận, thần thái sáng lạng. Hơn nữa, có thể xuất hiện ở đây lúc này, hiển nhiên không phải là người bình thường.

“Lão công công, ông muốn ăn thì cứ lấy đi.” Võ Tu Văn cẩn thận quan sát, quả nhiên một bàn tay người này chỉ có bốn ngón, trong lòng liền biết người này chính là Hồng Thất Công, nhìn bộ dáng lúc này của ông, tin đồn Hồng Thất Công ham thích mỹ thực quả thật không sai, y có chút buồn cười đưa một con thỏ tới cho ông.

Mắt Hồng Thất Công sáng lên, nhận lấy, trực tiếp cầm con thỏ lên gặm, lập tức bị nóng mà la lên, nhưng ông vẫn không giảm tốc độ ăn lại, nhai vài cái liền nuốt xuống, liên tục gật đầu khen: “Ngon, ngon lắm.”

Dương Quá cầm lấy một con thỏ khác, xé một cái chân thỏ đưa cho Võ Tu Văn, còn hần thì xé một cái chân khác, bắt đầu ăn, đem phần còn lại đặt bên đồng lửa để nó khỏi bị nguội. Võ Tu Văn vừa ăn vừa nhìn Hồng Thất Công, thấy ông ăn đến miệng dính đầy mỡ, thậm chí trên bộ râu trắng như tuyết kia cũng sáng bóng, thấy vậy cũng vui vẻ theo.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến tiếng gió ‘vù vù’, một bóng người nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Hồng Thất Công, Dương Quá buông Võ Tu Văn ra, kinh ngạc kêu: “Cha.”

“Ha ha, con ngoan.” Âu Dương Phong dường như lúc này mới phát hiện ra Dương Quá, cười ha ha đi tới ôm lấy Dương Quá. Nhưng lập tức, như nhớ ra cái gì đó, liền xoay người nhìn Hồng Thất Công đang ngồi xổm ăn rất ngon lành, hung tợn nói: “Sao người dám giành ăn với con ta?”

“Hai đứa này là con người hử, không tồi, rất tốt!” Hồng Thất Công ngẩng đầu nhìn, gật đầu nói, cầm xương thỏ còn thừa trên tay, lưu luyến mút một cái, ánh mắt chuyển sang nhìn chằm chằm con thỏ khác còn trên đồng lửa kia.

“Đó là đương nhiên, đây là con trai ta, Dương Quá, kia là con dâu ta, Võ Tu Văn.” Âu Dương Phong ngửa đầu, đắc chí nói.

“Khụ khụ...” Hồng Thất Công đổ mặt phun ra mảnh xương bị mắc trong cổ họng, có chút ngạc nhiên nhìn Âu Dương Phong, chỉ chỉ Võ Tu Văn, hỏi: “Người vừa nói cái gì, nó là con dâu người?”

“Ừ.” Âu Dương Phong nhìn Võ Tu Văn, rồi nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Hồng Thất Công, mắt hững hờ trừng mắt nói: “Thế nào, nó là con dâu ta thì sao nào?”

Hồng Thất Công chăm chú nhìn Võ Tu Văn, lắc lắc đầu, hoài nghi hỏi: “Người là nữ phần nam trang?”

Võ Tu Văn cười yếu ớt, lắc lắc đầu, nếu quyết định ở bên cạnh Dương Quá, y sẽ không cố ý lảng tránh vấn đề sớm muộn phải đối mặt này, y giữ chặt tay Dương Quá, không hề lảng tránh ánh mắt của Hồng Thất Công nói: “Ta là nam tử, nhưng chúng ta sẽ ở bên nhau.”

Mặt Hồng Thất Công không chút thay đổi nhìn y, đột nhiên cười ha ha, vỗ vai Võ Tu Văn, lớn tiếng nói: “Hay lắm, tiểu tử, ta thích ngươi.”

Dương Quá phải tay Hồng Thất Công ra, xoa bóp vai đau nhức của Võ Tu Văn. Võ Tu Văn cười khổ nhìn Hồng Thất Công nói: “Lão công công, ngươi thật sự thích ta sao? Lực tay cũng quá lớn rồi.”

Hồng Thất Công có chút nghiêm túc nhìn Võ Tu Văn, vươn tay bắt mạch y, nhíu nhíu mày, suy tư một hồi mới nói: “Ta thấy nội lực của ngươi cũng tạm được, nhưng thân thể lại quá kém, hơn nữa đây còn là do bẩm sinh. Như vậy không tốt!”

“Ngươi có biện pháp chữa khỏi cho Văn nhi không?” Dương Quá có chút vội vàng nhìn Hồng Thất Công.

Hồng Thất Công thở dài, bắt đầu lắc đầu. Ánh mắt Dương Quá tối sầm lại, bàn tay đặt ở trên lưng Võ Tu Văn nắm chặt lại. Âu Dương Phong sáp lại, lớn tiếng hỏi: “Con đâu, con bị bệnh hả?”

“Cha, thân thể Văn nhi có chút không tốt, cha có biện pháp nào không?” Dương Quá mong đợi nhìn Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong gãi gãi mái tóc rối nùi trên đầu, đi tới đi lui, thần sắc trên mặt không ngừng biến hóa, Dương Quá khẩn trương nhìn ông. Âu Dương Phong đột nhiên dừng lại, trong mắt hiện lên một tia bối rối

31. Chương 31

Âu Dương Phong lấy tay gõ mạnh vào đầu mình, vô cùng buồn rầu, lầm bầm nói: “Rốt cuộc là cái gì nhỉ? Ta rõ ràng nhớ có cái gì đó mà, sao tự nhiên lại quên mất rồi?” Võ Tu Văn thấy hai mắt ông trừng to, như người mất hồn, liền bước nhanh lên phía trước kéo tay ông: “Cha, đừng suy nghĩ nữa, để từ từ rồi nhớ.”

Âu Dương Phong như không nghe thấy, hai mắt ngơ ngác nhìn đăm đăm vào khoảng không, cũng không nhúc nhích. Dương Quá cũng hơi lo lắng đi tới, nói nhỏ: “Cha, tối ăn chút gì đi.”

Bỗng nhiên Âu Dương Phong giơ tay lên, Võ Tu Văn và Dương Quá cũng bị dọa lui về sau vài bước, Âu Dương Phong lộn ngược người lại, đầu chúi xuống, di chuyển bằng tay trên mặt đất, lao nhanh xuống núi như một cơn gió.

Đợi Dương Quá và Võ Tu Văn đứng thẳng người, Âu Dương Phong đã đi hơn mười trượng, Dương Quá lớn tiếng kêu: “Cha, cha!” Âu Dương Phong hoàn toàn không có phản ứng, bóng dáng nhanh chóng biến mất hoàn toàn trong màn tuyết trắng xóa.

“Bệnh điên của lão độc vật này còn chưa khỏi ha!” Hồng Thất Công ở bên cạnh nhìn, lắc đầu thở dài, nói.

Võ Tu Văn và Dương Quá im lặng không nói gì, đều không ngờ tới Âu Dương Phong lại trở nên hỗn loạn, trong lòng Võ Tu Văn cảm thấy vô cùng phức tạp, tuy điều này đã góp phần làm mình đạt được mục đích ban đầu của mình, tạm thời Âu Dương Phong sẽ không chết, nhưng đây là lần đầu tiên y nhìn thấy ông nổi điên, trong lòng Võ Tu Văn đầy chua xót, y ngồi xuống, cảm chân thỏ hơi ngượng lạnh lên, từ từ ăn, vốn lúc này còn cảm thấy con thỏ này ăn rất ngon, nhưng lúc này mùi vị lại tẻ nhạt vô cùng.

“Thất công, ông ăn cái này đi.” Võ Tu Văn chỉ vào thịt thỏ còn đặt bên đống lửa, nói với Hồng Thất Công.

“Ha ha, nhóc này không tẻ a, hừm... Ngươi vừa gọi ta là gì?” Hồng Thất Công cao hứng cầm thịt thỏ lên, nhưng sau đó liền dừng tay, nghi hoặc nhìn Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn cười nhẹ nói: “Cửu Chỉ Thần Cái Hồng Thất Công, thiên hạ ai mà không biết.”

“Ha ha, đều là hư danh mà thôi.” Hồng Thất Công cười cười lắc đầu, cắn một miếng thịt nhai nhai.

Võ Tu Văn không nói gì thêm, đặt chân thỏ đang cầm trên tay qua một bên, lẳng lẳng nhìn đồng lửa đang cháy trước mặt. Dương Quá cũng nhú mày, trong mắt hắn thỉnh thoảng lại hiện lên vẻ lo lắng, hắn lo lắng cho thân thể Văn nhi, cũng lo lắng cho tình huống hiện giờ của nghĩa phụ.

Hồng Thất Công cũng thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn hai người, cuối cùng rốt cuộc nhin không được nữa, lắc đầu, thả thịt thỏ trong tay xuống, mở miệng nói: “Các người không cần lo lắng, võ công của lão độc vật đó rất lợi hại, không ai có thể làm hắn bị thương đâu, chứng điên đó cũng cũng chỉ là phát tác trong thời gian ngắn. Đợi khi nào hắn khoẻ lại, nhất định sẽ đi tìm các người. Về phần thân thể của nhóc này, chỉ có thể từ từ tìm biện pháp trị liệu, không thể gấp được. Không chừng lão độc vật thật sự có biện pháp, chỗ của hắn có rất nhiều thứ kỳ lạ, cổ quái.”

Võ Tu Văn ngẩng đầu nhìn ánh mắt lo lắng của Dương Quá, cười khẽ rồi cầm tay hắn, nhẹ nhàng nói: “Ta không sao, từ từ sẽ có biện pháp thôi.” Dương Quá nhìn chăm chăm y, tay đột nhiên dùng lực, ôm chặt Võ Tu Văn vào lòng, vùi đầu vào cổ y, Võ Tu Văn nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Dương Quá, vòng tay qua ngang hông hắn.

Hồng Thất Công nhìn hai thiếu niên đang yên lặng ôm nhau trên mặt tuyết mênh mông, tuy lúc đầu ông có chút giật mình khi biết tình cảm giữa hai người, nhưng người đã già, thấy cũng đã nhiều, hai người có thể ở cạnh nhau, so với cuối cùng kẻ sống người chết thì tốt hơn nhiều. Ông thở dài, thả thịt thỏ trong tay xuống, có một điều ông không có nói ra, với tình trạng hiện tại của Võ Tu Văn, gắng gượng nhiều nhất cũng chỉ được một năm, khi đó thân thể y sẽ từ từ sụp đổ.

“Hai nhóc, Thất công ta ăn cũng đã ăn của các người rồi, nói xem, các người muốn cái gì nào?” Hồng Thất Công nhìn không khí có chút nặng nề, đứng dậy nói.

Dương Quá ngẩng đầu, nhìn tinh thần sáng lạng của Hồng Thất Công, dưới cái nhìn chăm chú của ông, nói một câu: “Ta chỉ muốn thân thể Văn nhi khoẻ hơn.”

Hồng Thất Công cười cười xấu hổ, y thuật của ông không tốt, chuyện này ông cũng không biện pháp giúp đỡ, cho nên khoát tay nói: “Cái này, lão không thể giúp được, các người có thể tìm Hoàng Lão Tà giúp đỡ thử, y thuật của hắn rất tốt, chỉ là không biết hiện giờ đang ở đâu thôi.”

Võ Tu Văn ngồi thẳng người, nhìn Hồng Thất Công, nghiêm túc hỏi: “Thất công, có thể dạy cho tụi con võ công không?”

Hồng Thất Công ha ha cười, gật đầu nói: “Nhóc muốn học cái gì?”

“Có phải Thất công biết Cửu Âm Chân Kinh không, liệu ông có thể dạy nó cho tụi con được không?” Võ Tu Văn vẫn nhớ Cửu Âm Chân Kinh ở chỗ Âu Dương Phong là bị Quách Tĩnh đảo trật tự, mà mình và Dương Quá chỉ học được một phần ở trong Cổ Mộ, cho nên phải học được toàn bộ nguyên bản mới được.

Hồng Thất Công ngạc nhiên nói: “Làm sao các người biết chuyện này? Thôi thì, xem các người cũng thuận mắt, ta sẽ đem khẩu quyết của Cửu Âm Chân Kinh truyền lại cho các người.”

Kỳ thật năm đó Hồng Thất Công cũng chỉ nghe Quách Tĩnh và Hoàng Dung đọc một phần chân kinh, nên cũng biết không nhiều, nhưng Võ Tu Văn và Dương Quá căn cứ theo lời ông, tổng hợp lại với phần đã học trước kia, cũng có thể suy ra rất nhiều.

“Được rồi, lão phải đi rồi, hai đứa cũng mau đi khỏi đây đi.” Hồng Thất Công đưa lưng về phía hai người, thân thể run lên trong tuyết, nhắc chân hướng về phía chân núi mà đi.

Võ Tu Văn và Dương Quá nhìn bóng dáng Hồng Thất Công chớp hiện trên mặt tuyết, không bao lâu sau đã không thấy bóng dáng đâu. Lúc này, trời lại sắp nổi bão tuyết, chung quanh đều là cảnh tượng mênh mang. Võ Tu Văn và Dương Quá đi sát lại, tựa vào nhau, cũng bắt đầu xuống núi.

Rời khỏi Tuyết Sơn càng xa, cảnh sắc hai bên đường cũng dần trở nên phong phú, cây cối cũng nhiều hơn, trên mặt đất cũng đầy cỏ, ngẫu nhiên còn có một chút hoa dại, theo cơn gió thổi qua, khẽ đong đưa qua lại.

Võ Tu Văn và Dương Quá thong thả đi về phía trước, đảo mắt nhìn quanh, đều là một mảnh trống trải, đột nhiên từ xa xa truyền đến tiếng vó ngựa, khói bụi bốc lên cuồn cuộn, không bao lâu sau liền nhìn thấy mấy

chục con ngựa hoang từ phía đông chạy như điên tới, Võ Tu Văn và Dương Quá nhìn nhau cười, cảm thấy thật vui vẻ thoải mái. Loại cảm giác tự do tự tại này, luôn làm cho người ta rất thích thú.

Bỗng nhiên từ phía sau truyền đến tiếng hô lớn, Võ Tu Văn và Dương Quá nhíu nhíu mày, xoay người lại, liền nhìn thấy một con ngựa có lông màu vàng, gầy ốm đang kéo một xe chở củi, dọc theo đường lớn, chậm rãi tiến lên. Ấn tượng đầu tiên của bọn họ đối với con ngựa kia là, nó thực gầy, xương ngực nhô cả ra, bốn chân dài không có cơ bắp, giống như cây khô, phía sau phải kéo theo một cái mã xa, trên đó còn có một tên to con đang ngồi, dường như là bực bội vì ngựa đi chậm, roi trong tay không ngừng quất xuống.

Trong lòng Võ Tu Văn liền động, ra tay ngăn tên to kia lại, nói thẳng: “Ta muốn mua con ngựa này, bao nhiêu tiền?”

Tên to con kia vốn thấy có người nhảy ra cản đường, liền cảm thấy tức giận, nhưng vừa thấy bên hông hai người có đeo kiếm, lúc này lại nghe Võ Tu Văn nói thế, cao hứng nói: “Các người thật sự muốn mua con ngựa này?” Thấy Võ Tu Văn khẳng định gật đầu, gã vui mừng chà xát tay, vươn ba ngón tay ra, nói: “Ba lượng bạc.” Thấy Võ Tu Văn chỉ cười cười không nói gì, lại thấy nam tử hắc y bên cạnh dùng tầm mắt lạnh như băng nhìn mình, một lần nữa vươn hai ngón tay ra, cắn răng, thoáng cái đã đổi thành một ngón tay nói: “Được rồi, một lượng.”

Võ Tu Văn gật gật đầu, Dương Quá lấy trong người ra một lượng bạc, tùy tay ném cho gã, gã liền cười hớn hở chạy đi, ngay cả xe củi cũng bỏ lại.

Võ Tu Văn đi tới, cưỡi dây thừng trên người con ngựa ra, dắt theo con ngựa, chậm rãi bước đi, để cho nó có thể ăn cỏ ven đường. Chờ đến thị trấn gần đó, y mua thêm chút cỏ khô đút cho con ngựa ăn, thuận tiện bảo tiểu nhị tắm cho nó. Quả nhiên ngày hôm sau thoát nhìn con ngựa đã lên tinh thần không ít.

Dương Quá có chút kinh ngạc nhìn con ngựa một cái, Võ Tu Văn nghĩ rằng, quả nhiên đây chính là con ngựa mà Dương Quá lấy được kia rồi, thật sự không tệ. Ở khách điếm trong thị trấn được vài ngày, đột nhiên cảm thấy ăn mày trên đường nhiều hơn, Võ Tu Văn biết đã đến lúc rời khỏi nơi đây, y cùng Dương Quá theo dòng người, dắt ngựa chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Lại nói, hoàng mã kia được bồi dưỡng mấy ngày, cũng dần dần khỏe mạnh, chẳng qua là da của nó còn chưa khỏe, Võ Tu Văn và Dương Quá cười lên, con ngựa chạy rất nhanh, cây cối bên đường lui về phía sau, không ngừng vượt qua ngựa của người khác.

Võ Tu Văn và Dương Quá cười một hồi, đến giờ Thân (khoảng 3-5 giờ chiều), chợt nghe trên không trung truyền đến tiếng chim kêu, Võ Tu Văn có chút kinh hỉ ngẩng đầu, quả nhiên thấy hai con chim bay vòng quanh trên bầu trời, Võ Tu Văn có chút chờ mong nhìn con đường phía trước, quả nhiên không bao lâu sau liền nghe thấy tiếng vó ngựa ‘lộc lộc’, một lát sau, từ chỗ cua quẹo xuất hiện hai con ngựa đang chạy tới, người đi ở phía trước là một thiếu nữ mặc y phục màu xanh lá nhạt, theo bước chạy của ngựa, mái tóc dài bồng bênh đung đưa, dung mạo tú lệ. Võ Tu Văn không để ý tới nàng, mà chỉ kích động nhìn nam tử trẻ tuổi mặc y bào màu xanh nhạt ngồi trên con ngựa chạy phía sau.

Võ Tu Văn và Dương Quá xuống ngựa, nhìn hai người đang phi nhanh qua mình, cô nương phía trước chính là Quách Phù, nàng đã kế thừa vẻ đẹp của Hoàng Dung, mặc dù không trang điểm, nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người. Dưới thân là hồng mã uy vũ, nhìn thấy Võ Tu Văn và Dương Quá đứng ở ven đường, chỉ cho rằng bọn họ là người bình thường đi tham gia đại hội anh hùng lần này, mặc dù cảm thấy có chút quen quen, nhưng nàng vẫn không ngừng lại, lướt qua hai người như một cơn gió.

Võ Tu Văn không để tâm, chỉ kích động nhìn chằm chằm nam tử chạy ở phía sau. Nam tử này chính là thân nhân duy nhất còn lại trên đời này của Võ Tu Văn, chia lìa đã mấy năm, nay thần sắc của hắn rất dũng mãnh, gờ tay nhắc chân đều ngạo nghễ mười phần, thập phần xuất chúng.

Võ Đôn Nho phát hiện có ánh mắt đang theo dõi mình, cũng nhìn sang, trong lòng rung động, chậm rãi ghì chặt dây cương để ngựa giảm bớt tốc độ lại, nhưng vẫn lướt qua tầm mắt của Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn thất thần nhìn Võ Đôn Nho chạy ngang qua mình, trong lòng liền cảm thấy mất mát, đại ca của mình, cứ nhiên không nhận ra mình sao?

Võ Tu Văn chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, nhìn bóng lưng Võ Đôn Nho dần dần rời xa, trong mắt hiện lên sương mù, trước mắt dần dần mơ hồ, nhưng rất nhanh khoe miệng lại dần dần cong lên, bởi vì y thấy Võ Đôn Nho đột nhiên dừng ngựa lại, lập tức nhảy xuống, giang hai tay chạy về phía y.

Trên mặt Võ Tu Văn hiện lên nụ cười sáng lạn, mặc cho Võ Đôn Nho ôm chặt lấy y vào lòng, vòng hai tay qua cổ hắn.

Võ Đôn Nho cao hứng ôm Võ Tu Văn quay vài vòng mới dừng lại, kích động nói: “Văn nhi, là đệ thật sao?”

Võ Tu Văn ngửa đầu đang chôn trong lòng ngực của hắn lên, liên tục gật đầu, nước mắt rớt cuộc cũng rơi xuống, nghẹn ngào nói: “Đại ca, là ta, Văn nhi...”

32. Chương 32

Quách Phù ở phía trước thấy Võ Đôn Nho đã qua một lúc lâu còn chưa đuổi kịp, ghim dây cương lại, xoay người, phát hiện hắn đang ôm nam tử ven đường vừa rồi, có hơi kinh ngạc vòng ngựa về. Nhảy xuống ngựa, trong lòng mơ hồ có một đáp án, nhưng Quách Phù vẫn đè nén tâm tình, kích động hỏi: “Sư huynh, vị này là...?”

Võ Đôn Nho vui vẻ choàng vai Võ Tu Văn nói: “Sư muội, là Tu Văn đó, sao, không nhận ra à? Kỳ thật y cũng thay đổi rất nhiều, ngay cả ta cũng thiếu chút nữa là nhận không ra đó!”

Quách Phù có phần kích động nhìn Võ Tu Văn, mỉm cười nói: “Tu Văn ca ca, huynh đã trở lại!”

Võ Tu Văn có hơi kinh ngạc với cách xưng hô này của Quách Phù với mình, nhưng cũng không để ý, gật đầu coi như chào hỏi. Dương Quá đứng ở một bên, nhúu chặt chân mày, Võ Đôn Nho là đại ca Văn nhi, tuy rằng hắn không vui với hành động choàng vai Văn nhi kia, nhưng hắn cũng không nói gì. Nhưng mà Quách Phù này, sao có thể gọi Văn nhi một cách thân mật như vậy chứ!

Có lẽ tâm tình buồn bực của Dương Quá quá mức nặng nề, Võ Đôn Nho miễn cảm nhìn lại, trông thấy Dương Quá thì khẽ sửng sốt, rồi mới đi tới vỗ vai hắn nói: “Hắn là Dương Quá đi, vừa rồi không chú ý tới, thiếu chút nữa là không nhận ra người rồi, đã mấy năm không gặp, người thay đổi rất nhiều nha!”

Quả thật Dương Quá so với lúc rời khỏi Đào Hoa Đảo kia, cả người lẫn tinh thần đều chuyển biến không ít, trước kia hắn đối mặt Võ Tu Văn thậm chí có chút tự ti, nhưng vài năm sống trong Cổ Mộ, Võ Tu Văn kể cho hắn nghe rất nhiều chuyện, còn có võ công ngày càng thăng tiến, nhất là Võ Tu Văn đã tiếp nhận tình cảm của hắn. Cho nên hiện tại, suy nghĩ của hắn cũng thay đổi rất nhiều, kỳ thật tính tình bây giờ của hắn có chút lạnh nhạt, nhưng loại lạnh nhạt này đã được hắn che giấu rất kỹ, mà trong mắt Quách Phù thì Dương Quá này vẫn đáng ghét như trước kia, tầm mắt vĩnh viễn dính trên người Tu Văn ca ca của mình.

Vậy mới nói, Dương Quá và Quách Phù, cho dù đã tách biệt nhiều năm, nhưng vẫn nhìn nhau không vừa mắt, ánh mắt vừa chạm nhau, lập tức tách ra, song phương đều nhìn ra được sự chán ghét trong mắt đối phương.

Võ Tu Văn không chú ý tới những hành động nhỏ này của hai người, chỉ lo đánh giá kỹ lưỡng đại ca đã từ biệt nhiều năm của mình, đáng người cao ngất, bên hông thắt đai lụa anh hùng, một bộ thiếu niên anh hùng. Võ Đôn Nho cũng lặng lẽ đánh giá Võ Tu Văn, tuy đáng người hơi gầy yếu, nhưng tinh thần không tệ lắm, làn da vẫn tái nhợt như trước, nhưng đã hồng hào hơn xưa, xem ra cuộc sống mấy năm qua cũng không tệ.

“Dương Quá, cảm ơn người đã chiếu cố Văn nhi của ta vô cùng tốt.” Võ Đôn Nho vỗ vai Dương Quá, trịnh trọng nói.

Dương Quá giật giật môi, nhìn thấy Võ Tu Văn ở bên cạnh khẽ lắc đầu, vẫn không nói gì, trong lòng có chút buồn bã, hắn không có chiếu cố tốt Văn nhi chút nào, tuy nhìn bề ngoài, thân thể Văn nhi xem ra rất tốt, nhưng căn bản vẫn rất tệ, không biết khi nào thì sụp đổ.

“Tu Văn ca ca, huynh đi cùng bọn muội không?” Quách Phù lặng lẽ bấu môi, tiến lên giữ chặt tay Võ Tu Văn, ngẩng mặt hỏi.

Võ Tu Văn giật mình, lặng lẽ rút tay ra, cười nhạt trả lời: “Đương nhiên.”

“Vậy thì tốt quá, Tu Văn ca ca, chúng ta cùng tới đại hội anh hùng đi, cha và mẹ mà nhìn thấy huynh nhất định sẽ rất vui mừng.” Quách Phù có chút hưng phấn nói.

“Được, chúng ta mau lên đường đi.” Võ Đôn Nho cười thúc giục.

Mọi người cùng gật đầu, Quách Phù nhảy lên hồng mã của mình trước, nhìn thấy Dương Quá dắt con ngựa lông vàng kia, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường, khi nhìn thấy Võ Tu Văn cũng chuẩn bị lên con ngựa đó, vội vàng nói: “Tu Văn ca ca, huynh cười chung với muội đi.”

Võ Tu Văn lập tức nghiêng người ngồi ngay ngắn, Dương Quá xoay người nhảy lên phía sau, tay đặt lên lưng Võ Tu Văn. Võ Tu Văn cười lắc đầu nói: “Không cần, dọc đường đi, ta và Dương Quá đều cười chung như thế, đã quen rồi.”

Quách Phù mấp máy môi, trừng mắt liếc Dương Quá ngồi ở phía sau Võ Tu Văn, nhìn tay Dương Quá đặt ở trên lưng Võ Tu Văn, cảm thấy vô cùng chướng mắt. Khẽ hừ một tiếng, phóng ngựa lao về phía trước. Ba người Võ Tu Văn không nói gì, cũng xuất phát. Lưu lại đám người bàn tán chung quanh.

Theo dòng người tiến lên, người của Cái Bang đi lại trên đường càng ngày càng nhiều, cũng có rất nhiều nhân vật võ lâm xuất hiện, cưỡi ngựa, đi bộ, đều có đủ. Mọi người đi ngang thị trấn, tiến về phía trước, đi thêm một lúc lâu mới nhìn thấy một đại trang có mấy trăm gốc cây hoè lớn bao bọc chung quanh, thấy mọi người đều đi về hướng đó, Võ Tu Văn và Dương Quá liền biết nơi này có lẽ chính là nơi phải đến.

Tới gần mới phát hiện có rất nhiều toà nhà san sát nhau, trùng trùng điệp điệp, rất có khí thế, bên trong trang, khách khứa đông đúc, người tiếp đãi đi tới đi lui bên trong, vô cùng náo nhiệt. Quách Phù xuống ngựa, cao hứng xoay người lại nhìn Võ Tu Văn nói: “Tu Văn ca ca, mau vào tìm cha mẹ của muội đi.” Dứt lời, liền chuẩn bị đi lên kéo tay áo Võ Tu Văn. Võ Tu Văn gật đầu, đi thẳng về phía trước, vừa vặn tránh đi bàn tay của Quách Phù. Võ Tu Văn có chút đau đầu, Quách Phù này, sao không nhìn địa điểm, nhiều người như vậy, cả hai đều đã trưởng thành, dây dưa chẳng phải khiến người khác dè bỉu sao.

Kỳ thật đó là do Quách Phù cô nương nhìn thấy Dương Quá suốt ngày ở bên cạnh Võ Tu Văn, trong lòng sinh ra cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, hơn nữa vừa được gặp lại Võ Tu Văn, trong lòng nôn nóng, nên mới có hành động như vậy, đợi Quách đại tiểu thư tỉnh táo lại, cũng hiểu được hành vi của mình có chút không ổn, nhìn bóng lưng người đi phía trước, thề lưỡi tiến lên.

Võ Đôn Nho mang theo cả hai xuyên qua đám người, qua vài đạo môn, không gian nhất thời yên tĩnh hơn rất nhiều, trong viện có mấy cây mai, dọc theo đường đi có rải sỏi, qua một hồ nước, bên hồ có một cây liễu, gió thổi qua, cành liễu đung đưa, toát lên vẻ đẹp phiêu dật. Võ Tu Văn và Dương Quá đi theo Võ Đôn Nho, Quách Phù ở phía sau cũng chạy tới, vượt qua hai người, dẫn đầu đi về phía trước, dừng lại trước một gian sương phòng, gõ cửa kêu lên: “Cha, mẹ, bọn con đã trở lại.”

Không lâu sau, một nữ tử đi ra, chừng bốn mươi, làn da trắng nõn, dung nhan tú lệ, giống như một phu nhân, chính là Hoàng Dung, trên mặt bà lộ ra nụ cười cứng chiều, vuốt đầu Quách Phù nói: “Nha đầu này, cuối cùng cũng chịu về.”

Quách Phù không thuận theo, kéo tay Hoàng Dung ra, dùng ngón tay chỉ vào Võ Tu Văn cười hì hì nói: “Mẹ, mẹ xem ai tới nè?”

Hoàng Dung nhìn theo hướng ngón tay của Quách Phù, thấy hai thiếu niên cao ráo, một người bạch y, hơi gầy yếu, nhưng gương mặt thanh tú, trên mặt mang nụ cười nhạt, làm cho người ta vừa thấy liền sinh hảo cảm, một thiếu niên khác toàn thân hắc y, dáng người rắn chắc cường tráng, trên mặt mang theo vẻ lạnh nhạt. Hai người đứng cạnh nhau, thậm chí có một loại cảm giác hoà hợp đến kỳ lạ.

Võ Tu Văn và Dương Quá thấy Hoàng Dung nhìn qua, đều mở miệng kêu: “Quách bá mẫu!”

Hoàng Dung nhú mày, nhưng lập tức lại thả lỏng, tươi cười chào đón nói: “Là Tu Văn và Quá nhi sao, đã lớn như vậy rồi sao?” Dứt lời xoay người vào phòng kêu lên: “Tĩnh ca ca, mau ra đây, Tu Văn và Quá nhi đã trở lại!”

Mọi người nghe thấy trong phòng truyền đến một trận ‘bình bình bốp bốp’, tiếp theo là tiếng bước chân dồn dập truyền đến, rất nhanh một bóng người xuất hiện ngay cửa, kinh hãi nhìn Võ Tu Văn và Dương Quá. Võ Tu Văn và Dương Quá nhìn nam tử mặc cẩm bào, phong độ uy nghiêm, cũng gọi một tiếng: “Quách bá bá!”

Quách Tĩnh vừa mừng vừa sợ, tiến lên bắt lấy tay hai người, kích động nói: “Văn nhi, Quá nhi, hai đứa đã trở về rồi! Ta sợ ảnh hưởng việc luyện tập võ công của các con, cho nên không mời sư phó của hai con đến. Thật không ngờ hai con lại tự tới, thật sự là quá tốt!”

33. Chương 33

Võ Tu Văn và Dương Quá đi theo Quách Tĩnh vào phòng, mọi người ngồi xuống bên cạnh bàn. Quách Tĩnh nhìn Dương Quá lớn lên khí vũ hiên ngang, còn Võ Tu Văn tuy có hơi gầy yếu nhưng tinh thần rất tốt, vui mừng gật đầu hỏi: “Quá nhi, Văn nhi, sư phó của các con đâu? Tại sao không cùng đi các con?”

Võ Tu Văn cầm lấy tay Dương Quá ở dưới bàn, nhìn Quách Tĩnh đang chờ câu trả lời, thản nhiên hỏi: “Quách bá bá, con vẫn muốn hỏi người, mấy năm nay, vì sao người không tới thăm bọn con? Con còn nhớ rất rõ, lúc trước khi người rời đi có nói sẽ đến thăm bọn con mà.”

Võ Tu Văn luôn nghĩ, trong nguyên tác, nếu Quách Tĩnh có tới Toàn Chân giáo thăm Dương Quá, có lẽ sau đó Dương Quá cũng sẽ không thành ra như thế, cũng sẽ không chịu nhiều đau khổ như vậy. Còn có một điều Võ Tu Văn càng không thể chịu được là, làm một nam nhân, là đại hiệp danh tiếng đương thời, nếu làm không được, vậy thì đừng có hứa, chẳng lẽ bởi vì đối phương là một đứa nhỏ, cho nên mới có thể dễ dàng thất tín như vậy sao?

Quách Tĩnh còn tưởng rằng hai người nhớ mình, cười ha ha muốn nói cái gì đó, lại bị Hoàng Dung ở bên cạnh giành trước một bước, nói: “Là ta không cho Tĩnh ca ca đi, sợ làm chậm trễ việc luyện võ của các con.” Hoàng Dung thấy hai người tránh vấn đề của Quách Tĩnh, lại nghe câu hỏi của Võ Tu Văn, rồi nhìn thần sắc hai người, đoán là có sự tình gì đó trong đây, dứt khoát nói trước nguyên nhân chính.

Võ Tu Văn thản nhiên nhìn Hoàng Dung, thì ra là như vậy sao? Đã không thể dễ dàng tha thứ cho Dương Quá đến nước này sao? Ngay cả Quách bá bá muốn tới thăm cũng ngăn cản. Dương Quá cụp mắt, nắm chặt tay, hẳn đã sớm không thêm để ý tới điều này, chỉ cần bàn tay đang nắm trong tay này vĩnh viễn còn đó, hẳn đã có toàn bộ thế giới, hẳn không cần quan tâm đến ánh mắt hay cái nhìn của người!

“Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?” Dù Quách Tĩnh có chút trì độn, nhưng lúc này cũng phát hiện ra điểm không thích hợp.

“Quách bá bá, con và Văn nhi đã cắt đứt quan hệ với Toàn Chân giáo. Chính xác là sau khi người rời đi được mấy tháng thì không còn quan hệ gì nữa.” Dương Quá ngẩng đầu nhìn Quách Tĩnh, không biết nghĩ tới điều gì, tận sâu trong ánh mắt hiện lên vẻ chán ghét.

Sắc mặt Quách Tĩnh đại biến, lửa giận trong lòng tăng lên, đang muốn phát hỏa, thì cảm thấy có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Dương Quá, còn có vẻ thản nhiên của Võ Tu Văn. Nghĩ đến câu hỏi vừa rồi của Võ Tu Văn, lúc này mới nghĩ đến, chỉ sợ là đã xảy ra chuyện gì đó, hẳn nắm chặt tay, áp chế lửa giận trong lòng, hỏi: “Nói đi, đã xảy ra chuyện gì? Nếu các con đã ly khai Toàn Chân giáo, vậy mấy năm nay các con sống như thế nào?”

Hoàng Dung ở bên cạnh cũng không ngờ sẽ phát sinh loại sự tình này, bà luôn thông minh, hiển nhiên nghĩ nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó rất nghiêm trọng, mới có thể dẫn đến kết quả như vậy. Ở phía sau, Quách Phù và Võ Đôn Nho giật mình, Quách Phù giật mình nhìn Dương Quá và Võ Tu Văn, nhìn bên này, nhìn bên kia, đôi mắt đảo tới đảo lui không biết suy nghĩ cái gì, Võ Đôn Nho nhìn biểu tình lạnh lùng của Dương Quá và gương mặt thản nhiên của Võ Tu Văn, trong lòng thất chặt, có chút đau lòng, khi đó, hai tiểu hài tử này ở nơi xa lạ kia, hẳn là bị ức hiếp rất nhiều nên mới có thể biến thành như vậy.

Vừa mới gặp lại do quá kích động nên không nhận ra, lúc này quan sát kỹ, Võ Đôn Nho mới phát hiện, không nói đến đệ đệ của mình, chỉ riêng Dương Quá cũng đã thay đổi rất nhiều, trước kia, hẳn đâu có lạnh lùng như vậy, hiện tại đã trầm ổn, bình tĩnh hơn trước kia không ít, những điều này, phải trải qua rất nhiều chuyện mới có thể tạo thành. Mà Văn nhi... Mới vừa rồi còn không phát hiện ra, hiện tại Võ Đôn Nho quan sát kỹ mới thấy trên mặt Võ Tu Văn vẫn là nụ cười nhàn nhạt, nhưng trong mắt lại không hề có chút ý cười nào, còn có chút hờ hững. Khóe mắt Võ Đôn Nho lên men, Văn nhi, có phải ở nơi mình không biết đã phải chịu rất nhiều khổ sở?

Võ Tu Văn cảm giác được ánh mắt của Võ Đôn Nho, nhìn về đau lòng trong mắt đại ca, trong lòng nóng lên, mỉm cười nhìn đại ca của mình. Võ Đôn Nho nhìn trong mắt Võ Tu Văn có chứa ý cười thật tình, có chút cảm động, có chút vui mừng, Văn nhi, đệ là đệ đệ của ta, về sau đại ca nhất định sẽ bảo hộ đệ, không cho người khác khi dễ đệ! Trong mắt Võ Đôn Nho hiện lên vẻ kiên định.

“Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là đã xảy ra một chút chuyện không tốt, rồi con và Dương Quá rời đi mà thôi. Về phần mấy năm nay tại con sống ra sao thì, lúc con và Dương Quá rời đi thì gặp được một bà lão hảo tâm, rồi bà thu nhận tại con.” Võ Tu Văn nhàn nhạt nói, khi nói đến Tôn bà bà, trên mặt hiện lên ý cười nhu hòa, mang theo một tia hoài niệm.

Lửa giận trong lòng Quách Tĩnh bùng lên, vỗ mạnh cái bàn, tức giận nói: “Không có gì? Vậy tại sao các con lại phản bội sư môn, còn nói nhẹ nhàng như thế?!”

“Vậy, nếu con nói là do Triệu Chí Kính muốn cưỡng bức con, người có tin hay không?” Võ Tu Văn hơi nhíu mày, trong lòng phiền muộn, nhẹ nhàng băng quơ quăng ra quả bom.

Quách Phù che miệng hô một tiếng, Hoàng Dung cũng không nghĩ tới Võ Tu Văn sẽ nói ra những lời này, nhưng nhìn bộ dạng của hai đứa nhỏ, chỉ sợ đây là sự thật, trách không được... Còn Võ Đôn Nho thì siết chặt hai tay, thân thể cứng ngắc, trong mắt đều là lửa giận, trong lòng vừa giận dữ vừa thương tâm, hẳn cũng giận bản thân mình, lúc trước vì sao mình lại cho Văn nhi đến đó, tại sao mình không kiên trì đi theo?

Quách Tĩnh thì bị chấn động mạnh, vẻ mặt không thể tin được nói: “Không có khả năng, Triệu sư huynh như thế nào... lại là loại người như vậy?” Nhưng nhìn biểu tình lạnh lùng của Dương Quá cùng biểu tình đậm đặc của Võ Tu Văn, trong lòng lại có chút dao động. Thật sự là ở trong lòng ông, Toàn Chân giáo vẫn luôn là danh môn chính phái, đối với hai đứa nhỏ ông mang đến làm ra loại sự tình như vậy, mà chính ông lại không đến thăm chúng, khiến cho hai đứa nhỏ này phải chịu nhiều khổ sở như vậy.

Hoàng Dung nhìn vẻ mặt không thể tin của Quách Tĩnh, biết chuyện này đã đủ kích rất nghiêm trọng đến ông, liền giúp ông ngồi xuống, phân phó bốn đứa nhỏ: “Các con vừa trở về chắc cũng mệt mỏi, đều đi nghỉ ngơi đi.”

Quách Phù thấy không khí trầm trọng, cũng không dám nói gì, ngoan ngoãn đứng lên đi ra ngoài, ba người còn lại cũng lần lượt đi ra, Quách Phù không dám nói thêm cái gì, ngoan ngoãn đứng ở một bên. Võ Đôn Nho ôm chặt lấy Võ Tu Văn vào lòng, yên lặng không nói gì, cả người tản mát ra không khí bi thương cùng phần nộ, Võ Tu Văn vỗ vỗ lưng đại ca nhà mình, nhẹ nói: “Không có việc gì, đại ca, đều đã qua.”

Võ Đôn Nho mạnh mẽ gạt đầu, âm thanh có chút khàn khàn nói: “Về sau đại ca sẽ bảo vệ đệ.”

“Muội cũng sẽ bảo hộ Tu Văn ca ca.” Một âm thanh đáng yêu truyền đến, Võ Tu Văn và Võ Đôn Nho nhìn lại, đã thấy Quách Phù giơ một bàn tay lên, nghiêm túc nói.

Võ Tu Văn bật cười nói: “Vậy phải cảm ơn Phù nhi trước.”

Quách Phù nhìn Võ Tu Văn nói cho có lệ cảm thấy có chút mất hứng, nhưng nhìn gương mặt dịu dàng của Võ Tu Văn, cũng cười theo.

“Tốt lắm tốt lắm, đều đi nghỉ trước đi.” Võ Đôn Nho cười nói. Nói xong mang theo Võ Tu Văn và Dương Quá đi vào một gian phòng, nói: “Văn nhi, đệ cứ ở trong này đi.” Võ Tu Văn gật đầu đi vào, Võ Đôn Nho chỉ vào một gian phòng bên cạnh, nói với Dương Quá: “Dương Quá, người ở bên cạnh.”

Dương Quá lắc đầu, đi theo Võ Tu Văn vào phòng, âm thanh trầm thấp vang lên: “Ta ở chung với Văn nhi.”

Võ Tu Văn nhìn ánh mắt ngạc nhiên của đại ca nhà mình, cười nói: “Đại ca, không có việc gì, mấy năm nay ta và Dương Quá đều ở chung với nhau.”

Võ Đôn Nho bất đắc dĩ gạt đầu, nhìn cửa phòng ở trước mặt mình khép lại, lại bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người rời đi.

34. Chương 34

Võ Tu Văn và Dương Quá vào phòng không bao lâu, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa, Dương Quá mở cửa, vài người cúi đầu tiến vào, mấy người đi đầu bưng trà và thức ăn, còn mấy người đi phía sau xách theo một cái thùng tắm lớn còn bốc hơi nóng vào, đám người hầu tay chân lưu loát, xách tới sau tấm bình phong, đặt xuống rồi không nói thêm gì liền đi ra ngoài.

Võ Tu Văn đi ra sau tấm bình phong, nhìn thấy hơi nước ấm áp kia mới cảm giác được mình rất mỏi mệt, có chút nôn nóng cởi y phục ra, nhảy vào trong nước. Khi làn nước ấm áp vừa tiếp xúc với làn da, Võ Tu Văn thoải mái thở dài, ghé vào bên cạnh thùng gỗ, không lâu sau liền cảm thấy buồn ngủ.

Dương Quá ở bên ngoài bình phong nhìn Võ Tu Văn cởi y phục, lộ ra thân hình thon dài, dưới bụng lại nóng lên, hầu kết di động lên xuống, vội xoay người lại, không dám nhìn nữa, yên lặng lắng nghe tiếng nước phía sau, qua một hồi, không còn âm thanh nào vang lên nữa, Dương Quá lo lắng xoay người lại, nhìn thấy người kia nằm úp sấp ngủ ở trong thùng tắm thì bất đắc dĩ lắc đầu, cười khẽ một tiếng. Cúi người cầm lấy khăn vải bên cạnh, giúp Võ Tu Văn lau sơ, rồi ôm y lên giường.

Võ Tu Văn theo bản năng xoay người một cái, chân khoát lên cái chần bên cạnh. Dương Quá hít vào một hơi, nhìn Võ Tu Văn đưa lưng về phía mình, cái lưng bóng loáng, cái mông tuyết trắng ngạo nghễ giương lên, còn nơi mắt hôn kia như ẩn như hiện, còn có hai đùi trắng nõn thon dài, và mắt cá chân tinh xảo. Dương Quá chỉ cảm thấy máu toàn thân đều phóng xuống nơi kia, trong mắt tràn đầy ngọn lửa nóng rực.

Hít sâu một hơi, Dương Quá kéo chần đắp lên người Võ Tu Văn, nhanh chóng xoay người lại, không dám nhìn nữa, vọt tới sau bình phong, dùng nước lạnh tắm một hồi, chỉ là, dùng nước Võ Tu Văn vừa tắm xong, dục vọng cả người chẳng những không hề giảm đi, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Dương Quá bất đắc dĩ đứng dậy, nhìn hạ thân sừng sững của mình, phủ thêm áo lót, đi đến bên giường, chuyên chú nhìn thiếu niên trên giường, thiếu niên kia không thể nói là xinh đẹp, chỉ có thể nói là thanh tú, dưới hàng mi là con ngươi đen láy, cùng với nụ cười nhạt ôn hòa luôn làm cho mình cảm thấy ấm áp. Từ lần đầu tiên thấy nó, Dương Quá đã biết, người này, chính là toàn bộ sinh mệnh của mình! Dương Quá khom người, ngón tay nhẹ nhàng trượt trên môi Võ Tu Văn, trên người Văn nhi tỏa ra mùi hương dịu nhẹ, hần nằm xuống, vùi vào vai y, hít sâu một hơi.

Cảm giác được nơi nào đó dưới thân đang cứng đau, Dương Quá cẩn thận nằm xuống bên cạnh Võ Tu Văn, cầm lấy tay y, đặt nó lên hạ thân mình, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm Võ Tu Văn, kéo tay Võ Tu Văn đi chuyển lên xuống, đến khi ma sát thật mạnh, thân mình run rẩy thích thú phóng ra. Dương Quá ghé vào hõm vai Võ Tu Văn thở dốc một hơi, ngẩng đầu, nhìn Võ Tu Văn trước mắt, thỉnh thoảng cúi đầu hôn y, đôi môi chậm rãi liếm lên cánh môi phần hồng của Võ Tu Văn, mang theo thật sâu quyến luyến cùng cẩn thận.

Cầm khăn vải lau sạch chất lỏng mình vừa phóng thích ra trên tay y, rồi mặc áo lót cho y. Xong xuôi mọi thứ, Dương Quá lại nằm xuống bên cạnh Võ Tu Văn, một tay khoát lên lưng Võ Tu Văn, đem người ôm vào trong ngực, nhắm mắt lại, thỏa mãn ngủ.

Thời điểm Võ Tu Văn tỉnh lại lần nữa, liền nhìn thấy khuôn ngực rắn chắc trước mắt, chớp chớp đôi mắt có hơi xót, nhìn nhìn ánh sáng ngoài màn, phát hiện sắc trời đã tối. Y ngồi dậy, có chút nghi hoặc nhìn tay phải, sao ngủ mà tay mỏi vậy? Như là. . . . cảm giác mỗi lần giúp Dương Quá giải quyết vấn đề kia vậy, Võ Tu Văn đỏ mặt, đột nhiên nhớ tới mình hình như là ngủ quên ở trong thùng tắm nha, nói như vậy, chính là Dương Quá ôm mình ra rồi. Dùng tay che lấy khuôn mặt đỏ bừng, y rên rỉ một tiếng, chỉ có thể trách mình ở trước mặt Dương Quá càng ngày càng buông lỏng, đối với hơi thở của hắn cũng càng ngày càng không có phòng bị, cho nên mới phát sinh chuyện gì cũng không biết.

“Văn nhi, sao vậy?” Dương Quá khoát tay lên lưng Võ Tu Văn, đầu tựa vào vai của y, bởi vì vừa tỉnh dậy nên âm thanh có hơi khàn khàn.

Hơi thở nóng rực phun ở sau tai, Võ Tu Văn run rẩy một chút, lập tức cảm thấy hơi tức giận đẩy Dương Quá ra, hừ hừ. . . . Người này cứ nhiên thừa dịp mình ngủ say làm chuyện đó, tuy cũng không phải lần đầu tiên, nhưng rõ ràng, chuyện hôm nay làm Võ Tu Văn rất thẹn thùng.

Võ Tu Văn nhảy xuống giường, nhanh chóng mặc y phục tử tế, ngồi ở bên cạnh bàn, cầm lấy ly nước trên bàn lên, từ từ uống, một đĩa điểm tâm liền hiện ra trước mắt, Võ Tu Văn theo bản năng nhận lấy. Nhưng lập tức kịp phản ứng, ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong mắt Dương Quá ẩn ẩn cương chiêu, nhất thời cảm giác vừa rồi mình cũng có chút khác thường, đây cũng không phải là lần đầu tiên, có gì phải để ý chứ, Dương Quá cũng sẽ không làm thương tổn tới mình, hơn nữa, mình đã quyết định sẽ sống cùng với hắn, còn để ý chuyện đó sao?

Võ Tu Văn thở dài một hơi, thân thể của mình không biết có thể kiên trì được bao lâu, Dương Quá cố kỵ thân thể của mình, trừ bỏ hôn ra thì hai người không tiến thêm bước nào. Y biết Dương Quá lo lắng thân thể của mình, nhưng y thật sự không ngại, dù sao mình hưởng thụ không được khoái hoạt, vậy còn không bằng cho Dương Quá hưởng. Nhưng y biết Dương Quá tất nhiên sẽ không đồng ý, hơn nữa chuyện này, y cũng không thể nói thẳng ra a, tạm thời cứ như vậy đi...

Võ Tu Văn từ từ dùng xong điểm tâm trong tay, uống thêm một ngụm trà cho trôi đi cảm giác ngọt ngấy trong miệng, đứng dậy kéo Dương Quá đi ra ngoài, mặt trời đang lặn xuống, nhuộm đỏ cả vùng trời, cảnh tượng xinh đẹp làm cho ánh mắt Võ Tu Văn có chút lưu luyến.

“Văn nhi, các người đã tỉnh? Sư phụ và sư nương bảo ta gọi các người đi ăn dùng cơm.” Âm thanh của Võ Đôn Nho vang lên làm cho Võ Tu Văn tỉnh lại, nhìn qua bên kia, thấy Võ Đôn Nho đã thay một thân áo bào đỏ tía đứng ở cửa viện.

Võ Tu Văn gật đầu cười cười, cùng Dương Quá đi về phía Võ Đôn Nho. Võ Đôn Nho đi ở phía trước dẫn đường, ba người rất nhanh liền tới đại sảnh, trên bàn dài đã bày đầy rất nhiều thức ăn, một nhà ba người của Quách Tĩnh cũng đã ngồi ở đó, Quách Tĩnh và Hoàng Dung ngồi ở thượng vị, Quách Phù ngồi ở cạnh Hoàng Dung.

Võ Tu Văn gật đầu, cùng Dương Quá kêu một tiếng: “Quách bá bá, Quách bá mẫu!” Hoàng Dung gật đầu cười, Quách Tĩnh cũng nặng nề gật đầu. Nhìn thấy ba người Võ Tu Văn tiến vào, Quách Phù cao hứng cười híp mắt, đứng dậy vỗ tay nói: “Tu Văn ca ca, mau tới bên này ngồi nè.”

“Phù nhi, ngồi xuống, con gái phải chú ý hình tượng chứ!” Hoàng Dung hơi nhíu mày nói.

Quách Phù bĩu môi, có chút không cam lòng ngồi xuống, nụ cười nhạt trên mặt Võ Tu Văn vẫn không thay đổi, ngồi xuống bên cạnh Võ Đôn Nho, cách Quách Tĩnh hai cái ghế.

“Văn nhi, Quá nhi, nhanh ăn đi, ăn nhiều một chút!” Hoàng Dung cười nói, dẫn đầu cầm bát đưa lên.

Quách Tĩnh không nói gì, cầm bát đưa lên, có chút không yên lòng ăn. Võ Tu Văn và Dương Quá cũng cầm bát đưa lên, chậm rãi dùng cơm, thức ăn cũng tạm được, rõ ràng không phải là Hoàng Dung làm, chắc là thức ăn trong trang. Võ Tu Văn cũng không để ý điều này, trong khoảng thời gian này cùng Dương Quá ở bên ngoài, thức ăn còn dở hơn ở đây.

Không khí trên bàn cơm có chút nặng nề, Quách Phù nhìn thấy sắc mặt của cha mẹ, cũng không còn dám nói thêm gì. Mọi người lặng lẽ ăn cơm, Võ Tu Văn rất nhanh liền hạ bát đưa, trong mắt hiện lên một tia không vui, không khí quá nặng nề, làm không có tâm tình ăn cơm chút nào.

“... À, Văn nhi ăn xong rồi, vừa vặn ta có chút chuyện muốn hỏi con và Quá nhi.” Quách Tĩnh buông bát đưa, có chút trầm trọng nói.

Khi Võ Tu Văn buông bát, Dương Quá cũng đã buông theo, Hoàng Dung cũng đặt bát trong tay xuống, đứng lên nói: “Tĩnh ca ca, hay là vào thư phòng rồi nói.” Rồi hướng Quách Phù cùng Võ Đôn Nho nói: “Hai con không cần đến đây.”

Quách Phù dẫu môi, nhìn mấy bóng lưng rời đi, kéo nhẹ tay áo Võ Đôn Nho nói: “Sư huynh, chúng ta đi nghe trộm đi.”

Võ Đôn Nho không nói gì nhìn nàng, lắc lắc đầu, tuy hẳn cũng muốn biết sư phụ và sư nương nói gì với Văn nhi, nhưng loại chuyện nghe lén này, hẳn làm không được. Sư muội này, từ nhỏ đã có tính tình cổ quái, là do sư phụ và sư nương luôn sủng ái, mới có thể tạo thành tính tình hiện tại, nhưng may mắn là bản tính không tồi, chỉ có chút điêu ngoa mà thôi.

“Sư muội...” Võ Đôn Nho đi tới cửa, xoay người nhìn Quách Phù rón ra rón rén đi đến thư phòng, bắt đắc dĩ kêu một tiếng. Thân mình Quách Phù cứng đờ, xoay người lại, trên mặt lộ ra vẻ ngượng ngùng cười cười, chấp tay trước ngực, hướng Võ Đôn Nho bái bái, trên mặt tràn đầy nụ cười lấy lòng.

Võ Đôn Nho lắc đầu, đi tới kéo tay áo Quách Phù, Quách Phù sốt ruột lớn tiếng nói: “Sư huynh, huynh cho muội đi đi, chẳng lẽ huynh không muốn biết sao? Chờ muội nghe được sẽ kể lại cho huynh biết, được không?”

Dưới ánh mắt mong chờ của nàng, Võ Đôn Nho lắc đầu nói: “Sư muội, hôm nay không như bình thường, muội xem, vừa rồi sắc mặt của sư phụ và sư nương nghiêm trọng như vậy, còn phân phó riêng chúng ta không được theo. Nếu muội đi, bị sư phụ phát hiện, nhất định sẽ bị trừng phạt. Cho nên hôm nay nghe lời một chút đi.”

Quách Phù nghe được hai chữ “trừng phạt”, thân thể run lên, hiển nhiên là nghĩ đến cái gì đó không tốt, dẫu môi, dậm chân chạy ra viện. Võ Đôn Nho nhìn phương hướng thư phòng, trong mắt tràn đầy thần sắc lo lắng, thở dài một hơi rồi cũng xoay người đi.

“Văn nhi, Quách nhi, các con kể chi tiết cuộc sống mấy năm nay của các con cho ta biết đi.” Quách Tĩnh ngồi ngay ngắn ở sau bàn, nhìn hai thiếu niên đứng ở trước mặt, trong lòng có chút áy náy, năm đó, mình đã làm sai sao?

“Một năm kia...” Võ Tu Văn thản nhiên kể ra chuyện mấy năm nay, vẻ mặt rất thản nhiên, như là đang nói chuyện về người khác vậy, bình tĩnh, không có bất kỳ cảm tình nào. Đúng vậy, mọi thứ đều đã qua, hiện tại y đã ở cạnh Dương Quá, về phần cái nhìn của người khác, y đã sớm không thèm để ý tới.

Kiếp trước, y từng nghe qua một câu, hai người có thể bình an bên nhau, đó mới chính là hạnh phúc nhất thế gian, lời thế tục, hay ngôn ngữ vũ nhục cũng vậy, so với kẻ sống người chết thì vẫn tốt hơn nhiều. Từ lúc rời Cổ Mộ, y đã chuẩn bị cùng Dương Quá đối mặt với những mưa gió bên ngoài, mặc kệ phát sinh chuyện gì, chỉ cần Dương Quá không chủ động buông tay y, vậy, y cũng nhất định sẽ đuổi kịp bước chân của hắn, vĩnh viễn đứng ở bên cạnh hắn.

Hoàng Dung nhìn sắc mặt bình thản kể chuyện của Võ Tu Văn, mà Dương Quá chỉ dùng vẻ mặt lạnh nhạt đứng yên lặng ở một bên, ánh mắt lâu lâu lại lóe lên. Còn Quách Tĩnh thì càng nghe lại càng giận, tay cũng gắt gao nắm chặt. Đợi Võ Tu Văn kể xong, Quách Tĩnh đứng lên cầm lấy tay hai người, có chút đau lòng nói: “Văn nhi, Quách nhi, đều là lỗi của Quách bá bá, là do ta đã quá tin tưởng Toàn Chân giáo. Không nghĩ tới Toàn Chân giáo còn có loại người như thế, con yên tâm, Quách bá bá nhất định sẽ thay các con đòi lại công đạo!”

Trong mắt Dương Quá chợt lóe hàn quang, lạnh lùng nói: “Không cần, tự tội con sẽ lấy lại công đạo cho mình.”

Quách Tĩnh sửng sốt, nhìn Dương Quá lạnh lùng, trong lòng co rút. Hoàng Dung đi tới cười mỉm nói: “Được rồi, Tĩnh ca ca, nếu Quách nhi đã nói muốn tự mình giải quyết, vậy hãy để cho bọn nó giải quyết, chúng ta cũng đừng quan tâm nhiều.”

Quách Tĩnh cũng biết có lý, hơn nữa, trải qua thời gian dài, ông vẫn cảm thấy thê tử mình so với mình thông minh hơn, cho nên đối với lời nói Hoàng Dung, luôn không chút nào nghi ngờ, bởi vậy cũng gật đầu.

Võ Tu Văn rũ mắt xuống, khoe miệng giương lên nụ cười trào phúng, mà ánh mắt của Dương Quá không hề có chút dao động, ở sâu trong mắt vĩnh viễn chỉ có một bóng dáng.

“Tội con xin phép về trước, Quách bá bá, Quách bá mẫu.” Võ Tu Văn cười nhẹ nói, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Quách Tĩnh gật đầu, nhìn Võ Tu Văn cùng Dương Quá xoay người đi ra ngoài cửa, thở dài một hơi.

“Tĩnh ca ca, huynh cũng không cần lo lắng, bọn chúng bây giờ không phải đều rất tốt sao?” Hoàng Dung cười nói.

“Ta không ngờ là ở Toàn Chân giáo cư nhiên có loại người như thế tồn tại, hơn nữa ta cũng thẹn với nghĩa đệ của mình, là ta không chiếu cố tốt cho Quá nhi.” Quách Tĩnh thở dài một hơi, trên mặt đều là thần sắc ảm đạm.

“Muội cũng có chút không tin, Tĩnh ca ca, đến lúc đó chúng ta cứ hỏi đạo trưởng của Toàn Chân giáo thử, khi đó chuyện này mới tính là thật.” Hoàng Dung hơi ám chỉ nói.

“Dung nhi, ý nàng muốn nói là...?” Quách Tĩnh có chút khiếp sợ nhìn Hoàng Dung.

Hoàng Dung cười nhạt, cái gì cũng không nói. Qua một hồi lâu, Quách Tĩnh mới có hơi do dự nói: “Dung nhi, có lẽ Quá nhi và Văn nhi sẽ không nói dối đâu.”

“Nhưng việc này, nếu tùy tiện đến hỏi Toàn Chân giáo, vạn nhất không có thật, chẳng phải sẽ làm quan hệ của chúng ta với Toàn Chân giáo trở nên khó xử sao. Cho nên trước hết, cứ thăm dò xem bên Toàn Chân giáo kia có xảy ra chuyện này không.” Hoàng Dung thở dài.

Quách Tĩnh gật đầu, trên mặt tràn đầy thần sắc ngưng trọng.

“Được rồi, Tĩnh ca ca, ngày mai Toàn Chân giáo sẽ đến đây, đến lúc đó tất cả sự tình đều sẽ rõ. Sắc trời cũng đã tối, chúng ta nên đi ngủ sớm một chút.” Hoàng Dung đỡ Quách Tĩnh ngồi xuống, trên mặt lộ nụ cười thản nhiên.

Quách Tĩnh vẫn ngây người suy nghĩ, nghe được lời Hoàng Dung cũng chỉ gật đầu. Hai người rửa mặt xong liền lên giường, chỉ là Quách Tĩnh cả đêm đều lăn qua lộn lại, thỉnh thoảng lại thở dài, mãi cho đến hừng đông mới chợp mắt. Mà Hoàng Dung nằm đưa lưng về phía ông, trong ánh mắt không có một chút buồn ngủ nào, thỉnh thoảng hiện lên vẻ suy tư.

Mà bên này, sau khi Võ Tu Văn và Dương Quá trở về phòng, Võ Tu Văn ngồi xuống bên cạnh bàn, cầm một tách trà lên, chậm rãi uống, trên mặt lộ ra nụ cười chế nhạo, hừ... Hoàng Dung, ta và Dương Quá vốn cũng không cần các người báo thù, thù này tự bọn ta sẽ báo, chỉ cần người không ngăn cản là tốt rồi, nếu người có ý muốn ngăn cản, cũng đừng trách ta không nể mặt...

Cảm giác có một bàn tay xoa lấy gương mặt mình, cảm giác ấm áp làm cho Võ Tu Văn phục hồi tinh thần lại, nhìn Dương Quá đối diện, thấy trên mặt hắn hiện ra biểu tình nhu hòa, lại nghĩ tới biểu tình vừa rồi ở thư phòng, trong lòng có chút xúc động. Nếu có một người, nguyện ý chỉ biểu hiện ra bản tính chân thực nhất của mình trước mặt người, tất cả cảm xúc ấy chỉ vì người mà thay đổi, vĩnh viễn có thể cảm thụ được tâm tình của người, mỗi một nụ cười hay một động tác của người đều làm người đó cảm thấy vui vẻ, thì còn có lý do gì có thể làm cho người buông tay người đó?!

35. Chương 35

Sáng hôm sau, tiếng người huyên náo từ ngoài đại sảnh vang lên, cho dù đang ở hậu viện yên tĩnh cũng có thể nghe thấy, Võ Tu Văn và Dương Quá bị tiếng ồn đánh thức, đành phải thức dậy. Gọi người hầu đem bữa sáng lên, dùng xong, hai người cũng đi tới tiền viện, hảo hảo xem đại hội anh hùng là như thế nào.

Đây là lần đầu tiên hai người bước chân vào giang hồ, nên không biết ai ở đây cả, mà đồng dạng những người trong giang hồ kia cũng không có ai nhận ra hai người, chỉ nhìn họ bằng hai mắt toả sáng, không thể không nói, bề ngoài của hai người rất được, hôm nay Võ Tu Văn mặc một thân y bào màu lam, mà Dương Quá vẫn là một thân hắc y, một người thản nhiên, một người lạnh lùng, cả người như ngọc, mọi người đều đang suy đoán xem đây là cao đồ của môn phái nào. Hai người đi dạo một vòng ở tiền viện, kỳ thật đại hội anh hùng ngày mai mới thật sự bắt đầu, hôm nay tất cả môn phái đều đã đến đông đủ, chỉ còn một

vài môn phái chưa tới, trong đó có Toàn Chân giáo. Ngoài trang không ngừng vang lên tiếng thông báo có người đến, Võ Tu Văn và Dương Quá muốn rời khỏi, chợt nghe tiếng ‘bịch bịch’ vang lên, tay trống cũng bắt đầu tấu nhạc, tân khách quanh trang đều thối lui đến hai bên, Quách Tĩnh và Hoàng Dung cũng từ sau tấm bình phong đại sảnh đi ra.

Võ Tu Văn và Dương Quá lui đến một góc đại sảnh, không bao lâu sau, ngoài cửa liền xuất hiện bốn đạo nhân đang tiến vào, dẫn đầu là một người đầu bạc mày trắng, khuôn mặt đầy tử khí, đó chính là Quảng Ninh Tử Hắc Đại Thông, một trong Toàn Chân thất tử, đi theo phía sau là một lão đạo cô đầu xám trắng, là Thanh Tĩnh Tẩn Nhân Tôn Bất Nhị, cuối cùng là hai đạo sĩ trung niên khác sóng vai nhau đi vào, một người là Triệu Chí Kính, còn người kia chính là Doãn Chí Bình.

Vợ chồng Lục trang chủ cùng xoay người hành lễ, vợ chồng Quách Tĩnh cũng tiến lên chào, cùng bốn người tiến vào đại sảnh, rồi phân phó khai tiệc, nhất thời tiếng người ồn ào lại vang lên, vô cùng náo nhiệt. Võ Tu Văn và Dương Quá vốn không muốn tham dự, đang định xoay người trở lại hậu viện, đúng lúc Quách Tĩnh nhìn thấy hai người, cao giọng gọi: “Quá nhi, Văn nhi, các con cũng lại đây ngồi đi.”

Võ Tu Văn và Dương Quá không còn cách nào khác, đành phải đi đến bên kia, mọi người đều nghị luận, đoán hai người này có lẽ là cao đồ của vợ chồng Quách Tĩnh. Còn đám người Toàn Chân giáo thì sắc mặt đại biến, nhìn hai thiếu niên đang đi về bên này, làm sao cũng không ngờ sẽ chạm mặt ở đây.

Hoàng Dung nhìn sắc mặt mấy người Toàn Chân giáo, trong lòng liền chuyển qua vài ý niệm, nhưng trên mặt vẫn ung dung thản nhiên. Triệu Chí Kính nhìn thiếu niên đang đi tới bên này, sớm không còn là đứa nhỏ gầy yếu năm đó, cả người cao lên hẳn, trên mặt là nụ cười nhạt, hai đầu lông mày trẻ con không còn sót lại chút gì. Triệu Chí Kính liền cảm thấy khó nhìn trong lòng, mắt hiện lên một tia dục niệm, bất ngờ bị một ánh mắt lạnh như băng bắn tới, cả người Triệu Chí Kính cứng đờ, nhất thời sau lưng ứa ra một tầng mồ hôi lạnh. Nhìn về hướng ánh mắt kia, gã thấy một hắc y nam tử đang đứng thẳng tắp ở đó, đôi mắt thâm thúy lạnh lùng nhìn mình, khóe miệng sắc bén khẽ nhếch lên.

Hiện tại Triệu Chí Kính mới phát hiện, kẻ này không phải là tên Dương Quá phá hoại chuyện tốt năm đó của mình sao, vừa nhìn thấy Dương Quá, gã liền dời tầm mắt đi chỗ khác, nhưng lại lập tức cảm thấy thật mất mặt, hung tợn quay lại nhìn, ai ngờ Dương Quá đã sớm không còn nhìn mình, mà đang cùng Võ Tu Văn đi đến bên cạnh Quách Tĩnh, Triệu Chí Kính cảm thấy giống như tung một quyền ra mà chỉ đánh trúng lớp bông mềm, trong lòng buồn bực vô cùng.

“Các vị, ngày mai đại hội anh hùng sẽ chính thức bắt đầu, hôm nay các vị cứ ăn uống thoải thích, không say không về, để ngày mai rồi hãy giải quyết chính sự.” Hoàng Dung đứng thẳng, cao giọng nói.

Mọi người ầm ĩ đồng ý, người hầu trong trang đã sớm chuẩn bị xong rượu và thức ăn, không ngừng bưng lên, nhất thời quần hùng cảm thấy hưng trí vô cùng, bên này nói chuyện với bạn cũ, bên kia chơi trò đoán số phạt rượu, nhất thời vô cùng náo nhiệt. Võ Tu Văn và Dương Quá cùng Võ Đôn Nho, Quách Phù, Triệu Chí Kính, Doãn Chí Bình cộng thêm mấy người không quen biết nữa ngồi chung một bàn, còn vợ chồng Quách Tĩnh thì ngồi cùng bàn với Hắc Đại Thông, Tôn Bất Nhị và mấy người khác.

Biểu tình trên mặt Võ Tu Văn và Dương Quá vẫn không thay đổi, không thèm để ý đến Triệu Chí Kính và Doãn Chí Bình đang ngồi ở đối diện. Xung quanh không ngừng vang lên âm thanh trò chuyện, duy chỉ có bàn này là không có bất kỳ âm thanh nào, im lặng dị thường, mới đầu, mấy thanh niên nam tử khác cùng bàn cũng có lên tiếng nói mấy câu, nhưng sau đó không thấy có người đáp lại, liền có chút xấu hổ, cũng phát giác một chút khác thường. Hơn nữa, Quách Phù là ái nữ của vợ chồng Quách Tĩnh, Võ Đôn Nho là cao đồ của họ, bởi vậy cũng không dám đắc tội, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều im lặng không nói gì, chỉ có âm thanh chén đũa chạm nhau.

Võ Tu Văn và Dương Quá ăn qua loa, rồi ngồi ngay ngắn, nghe những người khác trong đại sảnh trò chuyện. Hai người đã ở trong Cổ Mộ ngày người vài năm, nhiều thứ không biết, nên kiên nhẫn ngồi im lắng nghe. Nhưng Quách Phù cô nương ở bên cạnh thì luôn là người hiếu động, này giờ ngồi buồn bực lâu như vậy, nhìn Triệu Chí Kính và Doãn Chí Bình ngồi ở đối diện, trong lòng đã sớm không nhịn được. Giờ phút này, thấy Võ Tu Văn buông bát đĩa, cũng lập tức buông theo, nhưng nhìn Võ Tu Văn vẫn ngồi ở chỗ kia không có động tĩnh nào, bả vai rũ xuống, trong mắt tràn đầy thần sắc thất vọng.

Nàng chớp mắt một cái, nhìn thấy Triệu Chí Kính ở đối diện đang len lén ngấm trộm động tác của Võ Tu

Văn bên này, trong lòng Quách Phù hừ một tiếng, nghĩ đến lời nói hôm trước của Võ Tu Văn, càng cảm thấy đạo nhân này không phải thứ tốt lành gì, lấy trộm một mẫu xương trên bàn mà mình vừa nhỏ ra thả xuống dưới, tay ở dưới bàn khẽ động, Triệu Chí Kính ở đối diện liền run lên. Gã nghi hoặc nhìn bốn người trước mặt, Quách Phù vội vàng làm bộ không có việc gì nhìn hẩn, Triệu Chí Kính nhu nhu bấp chân, lực đạo của Quách Phù cũng không lớn, cho nên Triệu Chí Kính chỉ cảm thấy bấp chân đau một chút, cho nên không phát giác có gì khác thường.

Quách Phù cười trộm một cái, không lâu sau, một lần nữa lại cầm lấy cái gì đó ném ở dưới bàn, lần này cũng là xương, dù sao trên bàn còn cả núi đồ ăn thừa, mặc dù có chút bẩn, nhưng Quách Phù cô nương đã cùng người của Cái bang ở chung bấy lâu, cũng không để ý đến chuyện nhỏ nhặt này, ném xong liền cầm lấy khăn, tùy tiện xoa xoa dầu mỡ trên tay.

Sắc mặt của Triệu Chí Kính ở đối diện liền thay đổi, lần đầu gã còn có thể cho rằng là có người không cẩn thận, nhưng ở lần thứ hai, cho dù là kẻ ngốc cũng biết đây là có người cố ý. Trợn mắt nhìn vết bẩn dưới quần, Triệu Chí Kính trừng mắt nhìn mấy kẻ ngồi ở đối diện, nhưng mấy người Võ Tu Văn đều làm như không thấy ánh mắt đang trừng lớn của gã, trong nhất thời cơn giận trong lòng không có chỗ phát, gã cũng biết trường hợp này không phải có thể tùy ý làm lớn chuyện.

Võ Tu Văn ngồi ở bên cạnh Quách Phù, đối với động tác nhỏ này của nàng, hiển nhiên là đã phát hiện, khoé môi khẽ nhếch lên, tạo thành một độ cong như có như không, liếc thấy sắc mặt đen thui của Triệu Chí Kính, trong lòng rất là thống khoái, chợt cảm thấy cô nương Quách Phù này thuận mắt không ít. Quách Phù cũng an phận một hồi, không bao lâu sau, khi mọi người không chú ý tới liền lấy một ly rượu hắt qua bên kia bàn.

Bỗng nhiên Triệu Chí Kính đứng lên, trừng mắt với Quách Phù, cái này cùng vừa rồi bất đồng, có thể nhìn thấy rất rõ ràng là ly rượu trước mặt Quách đại cô nương đã không còn, kẻ ngốc cũng biết là nàng làm. Về mặt Quách Phù làm như không có việc gì, tiếp tục nâng ly lên, Triệu Chí Kính cảm thấy giận dữ, nhưng vẫn ngại Quách Phù là nữ nhi của vợ chồng Quách Tĩnh, cho nên không dám làm càn, chỉ trầm giọng nói: “Quách cô nương, không biết bản đạo đã có chỗ nào đắc tội, mong nói rõ.”

Quách Phù kỳ quái nhìn gã một cái, kinh ngạc nói: “Đạo trưởng, ngài đang nói gì vậy? Hôm nay là lần đầu tiên ta nhìn thấy ngài, làm sao ngài có thể đắc tội với ta được?” Võ Tu Văn ở bên cạnh thiếu chút nữa là xì một tiếng bật cười, lúc này Võ Đôn Nho ở bên cạnh cũng khẳng định là vị sư muội này lại giở trò gì đó, nhưng hẩn cũng rất ghét tên Triệu Chí Kính này, cho nên không nói gì, vẫn làm như không có việc gì nhìn về phía đối diện.

“Người... Cái kia, Quách cô nương, vì sao lại nhiều lần ném đồ qua bản đạo?” Triệu Chí Kính giận dữ, hít sâu một hơi, tiếp tục hỏi.

“Ngài nói cái gì? Ta và ngài không thù không oán, làm sao lại đi ném đồ vào người ngài? Rõ ràng là ta quăng xuống đất mà, ai nha, có lẽ không cẩn thận ném trúng vào người đạo trưởng rồi! Thật sự xin lỗi, đạo trưởng, ngài trăm ngàn lần đừng trách tội Phù nhi nha.” Đầu tiên Quách Phù kỳ quái nhìn gã một cái, tiếp theo liền tỏ ra kinh ngạc, che miệng lại, cuối cùng dùng đôi mắt ủy khuất nhìn Triệu Chí Kính.

Lúc này, người ở bàn bên cạnh cũng chú ý tới động tĩnh bên này, nhìn thấy tiểu cô nương xinh đẹp Quách Phù lộ ra ánh mắt ủy khuất như thế, đều dùng ánh mắt khiển trách nhìn Triệu Chí Kính, mở miệng nghị luận nho nhỏ.

“Đạo nhân của Toàn Chân giáo thật sự là tính toán chi li, tiểu cô nương người ta đã xin lỗi rồi, hẩn còn hung dữ trừng người ta, người xem, Quách đại cô nương sắp khóc rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, người của Toàn Chân giáo thật sự là càng ngày càng bá đạo.”

“Không những thế, lần trước ta còn nghe nói đệ tử cả Toàn Chân giáo ở dưới chân núi ức hiếp người đó.”

“...”

Về mặt Triệu Chí Kính chuyển sang màu xanh mét, nhìn Quách Phù nhân cơ hội mọi người không chú ý, liền cười đắc ý với gã, màu sắc trên mặt gã biến đổi vài lần, cuối cùng nhịn không được đi ra ngoài, Quách

Tĩnh vội vàng đuổi theo, kêu to: “Triệu sư huynh, Triệu sư huynh...” Vượt lên vài bước, giữ chặt lấy Triệu Chí Kính.

“Các vị, tại hạ xin được cáo lui trước, mọi người cứ tiếp tục!” Quách Tĩnh hướng mọi người chấp tay nói, mọi người liên tục nói không dám.

Quách Tĩnh hướng Quách Phù, lớn tiếng nói: “Phù nhi, các con theo ta đến thư phòng.”

Quách Phù trề môi, vẻ mặt suy sụp, đứng lên đi theo Quách Tĩnh đến thư phòng, ba người Võ Tu Văn cũng đi theo phía sau. Mà Hoàng Dung thấy thế cũng xin phép cáo lui, cùng mấy người Toàn Chân giáo đi đến thư phòng.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung dẫn bốn người Toàn Chân giáo ngồi xuống, để bốn đứa nhỏ ngồi bên kia. Quách Tĩnh cười nói: “Đạo trưởng, còn chưa giới thiệu, vừa rồi mạo phạm Triệu sư huynh là nữ nhi của ta, thật sự là đã đắc tội, mong Triệu sư huynh rộng lòng tha thứ, không nên chấp nhất cùng tiểu cô nương.”

Triệu Chí Kính đứng dậy, hướng Quách Tĩnh chấp tay nói: “Quách đại hiệp, bản đạo nào dám trách tội Quách đại tiểu thư.”

Hoàng Dung chau mày, đối với Toàn Chân giáo, bà cũng không có hảo cảm như Quách Tĩnh, hơn nữa, bà luôn cưng chiều Quách Phù, thấy Triệu Chí Kính nói châm chọc như vậy, nhất thời cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng cũng không nói gì.

Nhất thời Quách Tĩnh cảm thấy có chút xấu hổ, xoay đầu lại, sắc mặt trầm xuống, nói với Quách Phù: “Phù nhi, còn không mau qua đây nhận lỗi với đạo trưởng.”

“Cha, con đã nói không phải do con cố ý, chỉ là không cẩn thận mà thôi. Tại sao con phải xin lỗi chứ!” Quách Phù bĩu môi, bất mãn nói, nhưng nhìn thấy sắc mặt nghiêm trang của Quách Tĩnh, vẫn đứng lên đối với Triệu Chí Kính không tình nguyện nói: “Thực xin lỗi.”

“Bản đạo làm sao gánh nổi tiếng xin lỗi này của Quách cô nương!” Triệu Chí Kính ha ha cười lạnh nói.

Cái này làm ngay cả Quách Tĩnh đều có chút không vui rồi, ở bên cạnh, Hắc Đại Thông và Tôn Bất Nhị cũng biết Triệu Chí Kính có chút quá mức, Tôn Bất Nhị trầm giọng nói: “Đủ rồi, Chí Kính, còn không mau ngồi xuống.”

Triệu Chí Kính không dám nói lời nào, liên thanh nói “Vâng, dạ.” Lui trở về chỗ ngồi.

Trong nhất thời, cả phòng trở nên yên tĩnh không tiếng động, Quách Phù khinh thường nhìn Triệu Chí Kính ngồi ở đối diện, Triệu Chí Kính thấy thế tức giận trong lòng nhưng lại không thể phát tiết. Quách Tĩnh suy tư một hồi, cuối cùng mở miệng hỏi: “Mấy vị đạo trưởng, năm đó ta đưa Dương Quá và Võ Tu Văn đến Toàn Chân giáo, thỉnh mọi người dạy bọn nó võ công. Chính là không biết đã xảy ra chuyện gì, ngày hôm trước hai đứa nó đột nhiên trở về, nói là không có học võ ở Toàn Chân giáo, ta muốn hỏi các vị xem năm đó thật sự đã xảy ra chuyện gì?”

Thân thể Triệu Chí Kính cứng đờ, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Quách Tĩnh. Năm đó, Dương Quá và Võ Tu Văn phản bội giáo, còn Triệu Chí Kính thì bị ong độc chích, Hắc Đại Thông còn phải tự mình đi xin giải dược, ông còn nhớ rất rõ, lúc ấy, ánh mắt của hai thằng nhóc kia nhìn họ thật sự rất lạnh lùng. Sau khi trở về, chưởng môn và mấy vị sư huynh khác có nghiêm túc thẩm vấn Triệu Chí Kính, nhưng Triệu Chí Kính nào dám khai ra sự thật, chỉ một mực khẳng định hai người bọn họ không phục sự quản giáo của mình, cho nên mới phản bội lại giáo.

Tất nhiên đám người Hắc Đại Thông không tin, biểu hiện năm đó của Võ Tu Văn và Dương Quá rất nhu thuận, lại nghe lời, mọi người cũng không tin là do nguyên nhân này, nhưng Triệu Chí Kính không chịu nói ra, mọi người cũng không còn cách nào, chỉ cảm thấy thẹn với sự giao phó của Quách Tĩnh.

Nhất thời, Hắc Đại Thông và Tôn Bất Nhị cũng không biết giải thích như thế nào, trong phòng bỗng chốc lại rơi vào im lặng.

Hoàng Dung vừa thấy biểu tình của Triệu Chí Kính, cảm thấy lời của Võ Tu Văn có đến tám chín phần đều là sự thật, liền cảm thấy có chút tức giận. Bà đối với Toàn Chân giáo vốn không có nhiều hảo cảm, hiện tại nhìn tên Triệu Chí Kính kia cư nhiên đối với một đứa nhỏ năm đó là Võ Tu Văn làm ra loại sự tình như

vậy, đã thế còn không dừng cảm gánh trách nhiệm, trong lòng cảm thấy chán ghét vô cùng. Đặc biệt, hai đứa nhỏ này còn là do Tình ca ca đưa đến, gã cũng dám đối đãi như thế, đây không phải là rõ ràng không để vợ chồng mình vào mắt sao?!

Hoàng Dung nhìn mấy người Toàn Chân giáo một lượt, chậm rãi mở miệng hỏi: “Tại sao các vị đạo trưởng lại không nói gì?”

Hác Đại Thông đứng lên, thở dài một hơi, nói: “Quách đại hiệp, năm đó là do bọn ta không đúng, mong người đừng truy cứu.” Nói xong liền quát Triệu Chí Kính đang ngồi ở chỗ kia: “Chí Kính, còn không mau qua xin lỗi!”

Sắc mặt Triệu Chí Kính cứng ngắc, khom người hành lễ với Quách Tĩnh, Quách Tĩnh thở dài, tính tình ông vốn ôn hậu, tuy cũng cảm thấy tức giận, nhưng thấy hai người như vậy, cũng không nói gì. Nhưng Hoàng Dung ở bên cạnh lại liếc hai người một cái, Hác Đại Thông này thật là thâm, đã đoán chắc với tính tình Tình ca ca như vậy, sẽ không tiếp tục truy cứu, cứ thế là xong.

Hoàng Dung mỉm cười nói: “Hai vị đạo trưởng không chỉ nên xin lỗi Tình ca ca, còn nên nói với đương sự một tiếng.”

Thân mình Triệu Chí Kính cứng đờ, nhìn ánh mắt lạnh nhạt của Võ Tu Văn, liền cảm thấy hoảng hốt, Hoàng Dung ở bên cạnh nhìn thấy thế liền cảm thấy chán ghét đến cực điểm, lạnh lùng nói: “Triệu đạo trưởng, như vậy là thế nào?”

Hác Đại Thông và Tôn Bất Nhị đều là người có kiến thức rộng rãi, thấy Triệu Chí Kính nhiều lần luống cuống, trong lòng đều ẩn ẩn hiện lên một ý nghĩ, giật mình không thôi, Tôn Bất Nhị đứng lên quát: “Chí Kính, còn không mau xin lỗi!”

Triệu Chí Kính giật mình, ót toát ra một tầng mồ hôi lạnh, nhìn lửa giận trong mắt hai vị sư thúc, sắc mặt trắng bệch, lại nhìn ánh mắt lạnh lùng của mọi người chung quanh, cảm thấy bị thăm, không nói gì, lảo đảo chạy ra cửa.

Hác Đại Thông và Tôn Bất Nhị liền đen mặt, chấp tay nói với Quách Tĩnh: “Quách đại hiệp, là Toàn Chân giáo của bọn ta dạy dỗ đệ tử không nghiêm, không còn mặt mũi nào đối mặt với các người. Xin phép cáo từ!” Nói xong liền xoay người đi ra cửa, Doãn Chí Bình cũng đi theo sau.

Quách Tĩnh đang muốn gọi lại, nhưng đi vài bước liền thở dài dừng lại.

Hoàng Dung tiến lên trấn an: “Tình ca ca, Toàn Chân giáo làm ra loại sự tình này, lại không nể mặt chúng ta, bọn họ muốn đi thì đi đi, xem ra, Tam đại đệ tử của Toàn Chân giáo cũng không có tiền đồ gì cả.”

Quách Tĩnh và Toàn Chân giáo có quan hệ sâu xa, nghe Hoàng Dung nói như thế, mặc dù muốn phản bác, nhưng chỉ có thể há miệng thở dốc, không biết nói gì, mặc dù ông có hơi ngốc, nhưng nhìn phản ứng của mấy người Toàn Chân giáo vừa rồi, làm sao còn có thể không biết lời của Võ Tu Văn đều là sự thật được.

36. Chương 36

Không khí bên trong gian phòng nhất thời trở nên yên ắng, Quách Tĩnh trông như đã bị đả kích thật lớn, Toàn Chân giáo đã thật sự làm cho ông quá thất vọng. Hoàng Dung biết chuyện này đã đả kích nặng nề vào trong lòng ông, liếc mắt nhìn đám nhỏ như ra hiệu. Đám người Quách Phù liền đứng lên đi ra ngoài.

“Hừ, tên Triệu Chí Kính kia thực là đáng đời! Tu Văn ca ca, ta giúp người báo thù rồi đó!” Quách Phù hừ một tiếng, sau đó liền kéo tay Võ Tu Văn, đắc ý ngửa đầu nói.

“Cám ơn Phù nhi.” Võ Tu Văn sờ sờ đầu Quách Phù, cười nhẹ nói. Lần này, đúng thật là Quách Phù đã thay mình trút giận không ít, nếu không có nàng, e là vợ chồng Hoàng Dung cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng lời nói của mình như vậy. Tuy không thật sự để ý lắm, nhưng y cũng không muốn làm quan hệ giữa mình và bọn họ trở nên bế tắc, có lẽ như bây giờ là tốt nhất.

“Ừ, hôm nay Phù nhi quả thật làm rất khá. Bất quá sắc trời đã tối, mọi người nên về sớm nghỉ ngơi. Ngày mai, đại hội anh hùng sẽ chính thức bắt đầu.” Võ Đôn Nho vỗ vỗ đầu Quách Phù, tán dương một tiếng.

Mọi người đều gật đầu, tự trở về phòng của mình.

Sáng hôm sau, lại có vô số anh hùng hảo hán lục tục đến Lục gia trang, đến giữa trưa, Lục gia trang đều đầy áp người, sau khi ăn cơm xong, lễ từ chức của cự bang chủ và lễ nhậm chức của tân bang chủ Cái Bang lần lượt được tiến hành, các anh hùng đều ở một bên xem, đám người Võ Tu Văn tự nhiên cũng đứng ở bên cạnh.

Võ Tu Văn nhìn Hoàng Dung tuyên bố bang quy xong, liền đem đũa cẩu bồng truyền cho Lỗ Hữu Cước, chúng đệ tử Cái Bang đều cùng nhau phun nước bọt vào hắn, mặc dù Võ Tu Văn biết sẽ có một thông lệ như vậy, nhưng tận mắt nhìn thấy, vẫn nhịn không được bội phục lịch đại bang chủ Cái bang này, nhìn thoáng qua Hoàng Dung đang đứng ở nơi đó cười cười, y thật sự không biết vị Quách bá mẫu thanh nhã tú lệ này lúc đó làm sao có thể chịu đựng được nữa?

Võ Tu Văn nhìn cả người Lỗ Hữu Cước đầy nước miếng, trong dạ dày liền cồn cào một trận, y quay đầu đi, không muốn nhìn nữa, cũng may thủ tục này cũng sắp xong.

Tiếp theo là việc phạt-thăng-truất của bốn bang Cái Bang, ngoại nhân không tiện nghe, chúng tân khách liền lui ra gian ngoài, đám người Võ Tu Văn tự nhiên cũng ra.

Đến buổi tối, trong ngoài Lục gia trang đều treo đèn kết hoa, một cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, mọi người ngồi trong sân, đám Võ Tu Văn vẫn ngồi cùng bàn, chỉ là, lần này thiếu đi Triệu Chí Kính và Doãn Chí Bình. Lần trước có người ngoài nên không khí có chút nặng nề, lần này không khí trên bàn không còn tệ ngắt nữa, những người kia vốn cũng không dám mở lời, Võ Đôn Nho bưng ly rượu lên nói: “Các vị, kính mọi vị một ly!”

Mấy người còn lại có chút giật mình nâng ly, Võ Đôn Nho là đại đệ tử của Quách Tĩnh, không ai dám đắc tội với hắn, lại thấy lần này đám người Toàn Chân giáo kia không ở đây, tự nhiên biết giữa họ hẳn là có gì đó, ba người Võ Tu Văn cũng nâng ly lên, cùng Võ Đôn Nho hướng bên kia tỏ ý mời, một hơi uống cạn.

Tất cả mọi người đều là người trẻ tuổi, rất mau làm quen với nhau, rất nhanh trên bàn liền hoan thanh tiểu ngữ (cười nói vui vẻ), vô cùng náo nhiệt. Không bao lâu sau, bang chủ mới nhậm chức của Cái Bang, Lỗ Hữu Cước, đứng lên, hướng mọi người đang ngồi kính một ly rượu, cao giọng nói, đến cuối cùng mới nói đến ý chính là muốn tìm biện pháp chống người Mông Cổ xâm lăng.

Võ Tu Văn ở một bên lắng lắng nghe, kế tiếp nếu không có vấn đề gì phát sinh, mọi người ngời một câu ta một câu, liền chọn ra một Minh Chủ. Trong lúc nhất thời, mọi người đều lên tiếng nghị luận, lúc này, từ bên ngoài, ba đạo nhân nhanh chóng tiến vào, là Hắc Đại Thông, Tôn Bất Nhị và Doãn Chí Bình, còn Triệu Chí Kính thì không thấy bóng dáng đâu.

Quách Phù nhìn thấy những người kia, khê hừ một tiếng, Võ Tu Văn lại cảm thấy có chút kỳ quái khi không thấy Triệu Chí Kính đi cùng, nhưng y cũng không lưu tâm lắm. Quách Tĩnh nhìn thấy bọn họ quay trở lại liền tỏ ra mừng rỡ, vội đứng dậy chào đón, trong lúc đó, Hắc Đại Thông ở bên tai Quách Tĩnh nói nhỏ vài câu, Quách Tĩnh liền biến sắc, quần hùng đều ẩn ẩn đoán được có việc phát sinh. Thần sắc Quách Tĩnh trở nên nghiêm túc, còn chưa kịp nói gì, liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng kèn thổi tu tu, tiếp theo là tiếng đá vỡ vang lên. Lục Quán Anh hô lên: “Nghênh đón khách quý!”

Vừa dứt lời, có hơn mười người xuất hiện ở tiền sảnh, Võ Tu Văn vừa nhìn liền thấy, phía trước là một người có dung mạo thanh nhã, trông như quý công tử, Hoắc Đô đã không còn dáng vẻ như năm đó ở Toàn Chân giáo nữa. Bên cạnh còn có hai người khác, bên trái là một người mặt nhọn thân gầy, bên phải là một người người mặc hồng bào, vừa cao vừa gầy, cầm gậy trúc, hai người đó đều ăn mặc như lạt ma (cách gọi người tu hành Phật pháp ở Tây Tạng).

Quách Tĩnh và Hoàng Dung tiến lên nghênh đón, cho người dọn thêm một bàn, Võ Tu Văn biết mấy người này thuần túy là đến phá rối, liền thờ ơ lạnh nhạt, quả nhiên, không bao lâu sau, tên Hoắc Đô kia liền nói ra mục đích đến đây của mình, là muốn cho sư phụ hắn, Kim Luân Pháp Vương, lên làm Minh Chủ Võ Lâm. Mọi người đều ồn ào, bắt đầu hiểu được ý đồ chuyển đi này của bọn họ. Sự việc phát sinh kế tiếp cũng không có gì ngoài ý muốn, cuối cùng song phương quyết định dùng ‘võ’ để quyết định thắng bại.

Sau một phen tranh chấp, gia đình dọn tiệc rượu ở đại sảnh sang một bên, chừa ra một khoảng trống. Kể thứ nhất vào sân chính là Hoắc Đô và Lỗ Hữu Cước, Võ Tu Văn âm thầm lắng đầu, quả nhiên không bao lâu

sau, miệng Lỗ Hữu Cước liền phun ra ngụm máu tươi, bị Hoắc Đô đá văng ra xa.

Võ Tu Văn cũng không muốn tham dự việc này, y và Dương Quá chỉ ngồi một chỗ, nhưng Quách Phù nhìn thấy Lỗ Hữu Cước bị đánh, liền thở phì phò bĩu môi, Võ Đôn Nho cũng cau mày, thần sắc ngưng trọng. Dù sao hai người này và Lỗ Hữu Cước cũng coi như quen thuộc, nhìn hấn chặt vật bị thương, hiển nhiên là cảm thấy khó chịu rồi.

“Đại ca, Phù nhi, hai người không cần lo lắng, bên chúng ta có nhiều anh hùng hảo hán như vậy, chẳng lẽ còn sợ bọn họ sao?” Võ Tu Văn nhìn thần sắc nặng nề trên mặt hai người, lên tiếng an ủi.

“Cũng phải, chờ phụ thân ra trận, đánh cho hấn hoa rơi nước chảy luôn.” Quách Phù nâng cằm, giờ giờ quả đấm nhỏ, hung hăng nói. Phối hợp với mỹ mạo kiều diễm của nàng, chỉ làm người ta cảm thấy đáng yêu. Thần sắc của Võ Đôn Nho cũng buông lỏng phần nào.

Hoàng Dung ở bên kia thương lượng thật lâu, mới định ra ba trận phân thắng bại, trận đầu tiên là Chu Tử Liễu đấu với Hoắc Đô. Hai người kích động tiến lên giữa sân, đánh hơn trăm chiêu, bút pháp của Chu Tử Liễu tuyệt diệu vô cùng, lực đạo mạnh mẽ, khiến Hoắc Đô cũng dần dần cảm thấy không địch lại đối phương. Lúc này Kim Luân Pháp Vương mới thì thầm nói mấy câu, mọi người cũng không biết gã đang nói gì.

Võ Tu Văn cười thầm, cho dù người có nhắc nhở cũng đánh không thắng đâu, không bao lâu, quả nhiên thấy Hoắc Đô bị Chu Tử Liễu điểm huyết đạo, quỳ rạp xuống đất. Võ Tu Văn thấy Chu Tử Liễu đang muốn tiến lên cởi bỏ huyết đạo cho hấn, Võ Tu Văn đứng lên, hướng về phía Chu Tử Liễu: “Chu bá bá, cẩn thận, trong quạt của hấn có ám khí.”

Chu Tử Liễu cảnh giác, nghiêng người sang bên cạnh, bốn cây châm độc vừa văng bay sát bên người ông, cắm vào cây cột phía sau đại sảnh. Sau lưng Chu Tử Liễu đổ một tầng mồ hôi lạnh, mọi người thấy mấy cây châm có màu đen kìa, sao lại không biết trên đó có bôi kịch độc, cùng nhau mắng to Hoắc Đô vô sỉ, Hoắc Đô thất bại trong gang tấc, hung tợn trừng về phía Võ Tu Văn, tất nhiên Võ Tu Văn không hề sợ hấn, ngay cả tầm mắt cũng lười nhìn về phía hấn.

Hoắc Đô chỉ thấy một bên khuôn mặt thanh tú của người nọ, liền giật mình. Mặc cho mọi người quát mắng, hấn không thêm để ý, chỉ đứng lên quay trở lại bên cạnh Kim Luân Pháp Vương. Trận thứ hai, đối phương là Đạt Nhĩ Ba, bên này là Quách Tĩnh, quần hùng nhất thời hoan hô, Quách Phù cũng đứng dậy reo hò. Võ công của Quách Tĩnh rất thâm hậu, tuy võ công của Đạt Nhĩ Ba cũng không tồi, nhưng so với Quách Tĩnh mà nói, quả thật kém xa, dĩ nhiên kết quả cuối cùng chiến thắng thuộc về Quách Tĩnh.

Ba trận thắng hai, tất nhiên trận thứ ba không cần so.

Quần hùng cao hứng hoan hô, Kim Luân Pháp Vương thấy hai đồ đệ của mình đều thua trong tay đối phương liền tức giận, nhưng vừa rồi nhìn thấy Quách Tĩnh xuất chiêu, biết võ công đối phương tinh diệu, nội lực hùng hậu, cũng cố mình. Bởi vậy không nói gì liền đứng lên, tay phải vung lên, ra hiệu cho người Mông Cổ phía sau rời khỏi, quần hùng hoan hô, tuy Võ Tu Văn có chút kinh ngạc khi Kim Luân Pháp Vương lại dễ dàng bỏ đi như vậy, nhưng thiếu người gây sự, tự nhiên cũng vui vẻ.

Lập tức, có gia đình tiến lên, một lần nữa an bài tiệc rượu, mọi người trải qua trận chiến, lại náo nhiệt vô cùng. Vừa rồi Quách Tĩnh thi triển võ công, lập tức đã có người đưa ra ý muốn Quách Tĩnh làm Minh Chủ Võ Lâm, lần này không có người phản đối nữa. Quách Tĩnh không thể từ chối, đành phải tiếp nhận. Lúc này vô cùng náo nhiệt, mọi người đều đứng dậy kính rượu Quách Tĩnh. Rượu quá ba tuần, mọi người mặc kệ quen biết hay không, đều trò chuyện với nhau, so với lúc trước còn náo nhiệt hơn, Quách Phù bên này cũng có người mời rượu, ngay cả Võ Tu Văn cũng không khỏi uống nhiều hơn mấy chén.

Tiệc rượu diễn ra đến tận khuya, thậm chí có một ít người đã trực tiếp gục ở trên bàn, đương nhiên lập tức có gia đình đi tới đỡ về sương phòng của mình, Võ Tu Văn cảm thấy đầu có chút choáng váng, đời này y chưa từng uống nhiều rượu như thế, tẩu lượng tất nhiên không tốt, định muốn đứng lên, trước mắt liền tối sầm, y ngã lên người Dương Quá.

Dương Quá nhìn mặt y ửng hồng, biết chắc là đã say, hấn quay qua gạt đầu với Võ Đôn Nho, rồi ôm Võ Tu Văn trở về phòng mình. Về đến sương phòng, hấn đặt Võ Tu Văn trên giường, rồi lấy chậu nước ấm, đem

khăn mặt thấm ướt, sau đó hẩn cẩn thận lau mặt cho Võ Tu Văn. Thay y cởi giày, tay chân đều được lau khô sạch sẽ, lúc này hẩn mới quay qua tẩy trừ sơ sơ thân thể mình.

Võ Tu Văn có chút mơ mơ màng màng, nhưng vẫn cảm giác được động tác Dương Quá đang lau mặt cho mình, sau khi hẩn rời khỏi, lông mi khẽ run, y chậm rãi mở mắt. Đợi Dương Quá xoay người lại, liền nhìn thấy ánh mắt mông lung của Võ Tu Văn đang chăm chú nhìn mình, theo bản năng, hẩn kết cao thấp di chuyển lên xuống, dưới thân căng thẳng, hẩn đi tới hỏi: “Sao vậy?”

“Khát...” Võ Tu Văn nhíu mày, môi khẽ nhếch nói. Dương Quá nhẹ nhàng sờ mặt y, xoay người đi tới bên bàn, rót một ly trà lạnh, xoay người lại thì Võ Tu Văn đã nhắm nghiền hai mắt, môi hồng khẽ nhếch, chắc là do vừa mới uống rượu, trên môi vẫn còn rất ướt át, Dương Quá cảm thấy cổ họng mình khô khốc. Nhìn hai má Võ Tu Văn ngày thường trắng nõn, nay lại trở nên ửng đỏ, hẩn ực ly trà lạnh vừa rót vào miệng mình, môi chạm môi, truyền nước sang Võ Tu Văn.

Do uống rượu mà cả người nóng lên, Võ Tu Văn mơ màng cảm thấy có một chất lỏng lạnh leo tiến vào miệng, vô thức nuốt xuống, đầu lưỡi Dương Quá liền chen vào theo, tham lam xâm lược, tay cũng chậm chậm trượt vào trong quần áo Võ Tu Văn, xúc cảm nhần mịn như tơ lụa khiến cho hẩn lưu luyến không rời. Võ Tu Văn bắt đầu ôm cổ Dương Quá, thở dốc. Dương Quá rời môi y, dọc theo cổ lần xuống, ở trên da thịt non mềm tinh tế khẽ cắn, tay cũng di chuyển lên trước ngực Võ Tu Văn.

Hai tay nhẹ nhàng vuốt ve ‘hạt đậu đỏ’ trên ngực của Võ Tu Văn, thần sắc trong mắt Dương Quá dần dần tối lại, bên tai là tiếng rên rỉ nhẹ nhàng của Võ Tu Văn, dục vọng phía dưới đã cương cứng, môi lưỡi dần di chuyển xuống dưới, ở trước ngực Võ Tu Văn cắn cắn, lưu lại một ấn đỏ đỏ, ngậm lấy vật đã đứng thẳng kia, dùng miệng trêu đùa.

Tiếng thở dốc của Võ Tu Văn bắt đầu trở nên dồn dập hơn, tiếng rên rỉ trong miệng cũng phát ra đứt quãng. Tay Dương Quá lần xuống phía dưới, đụng đến vật nhỏ trong bụi cỏ vẫn mềm mại nằm sấp, trong nhất thời, dục vọng của bản thân liền xep xuống, hẩn ngẩng đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt thanh tú của Võ Tu Văn, rồi chôn đầu ở cổ y hít vào một hơi thật sâu. Sau đó hẩn ôm y vào lòng, trong mắt hiện lên một tia chua xót, rồi hẩn nhắm mắt lại.

Sắc trời dần sáng, Võ Tu Văn tỉnh lại, bên người vẫn là hơi thở cùng tiếng tim đập quen thuộc, ngẩng đầu nhìn gương mặt phía trên, thấy lông mày hẩn hơi nhíu nhíu, y có chút đau lòng sờ lên. Dương Quá đã sớm tỉnh lại, lúc bàn tay Võ Tu Văn phớt qua chân mày mình, hẩn cũng không có ngăn cản, cảm giác y khẽ vuốt mặt mình, từ lông mày xuống phía dưới, đến khi tay y di chuyển đến bên môi của hẩn, hẩn đột nhiên hé miệng ra, cắn y một cái.

Võ Tu Văn sững sốt, bắt gặp ánh mắt thâm thúy của Dương Quá, cảm giác được đầu lưỡi của hẩn quần quanh ngón tay của mình liếm liếm, mặt Võ Tu Văn liền đỏ bừng, y vội rút ngón tay ra, xuống giường, đi đến sau tấm bình phong thay quần áo. Dương nhiên khi nhìn thấy điểm đỏ trước ngực, không khỏi lại ngẩn người.

Đợi đến khi y đi ra, Dương Quá đã sớm thay quần áo xong, đang đứng ở nơi đó nhìn y, Võ Tu Văn cảm thấy thật thẹn thối, cái này, sớm hay muộn cũng phải làm quen, không phải sao?

Giữa trưa hôm nay, mọi người lại cùng nhau ăn uống thêm một bữa, sau đó có vài người liền lục tục cáo từ, chờ đến tối, người đã đi gần hết. Sau buổi cơm, vợ chồng Quách Tĩnh, Hoàng Dung gọi Võ Tu Văn và Dương Quá đến thư phòng, hai người ngồi vào chỗ của mình.

“Văn nhi, Quá nhi, ta và Quách bá mẫu của con chuẩn bị quay về Đào Hoa Đảo, các con cũng đi với bọn ta đi.” Quách Tĩnh mỉm cười, nhìn họ nói.

Võ Tu Văn suy nghĩ trong đầu, nếu như trở lại Đào Hoa Đảo, chẳng biết khi nào mới có thể đi ra ngoài tiếp, hướng hồ, nơi đó vốn không phải là địa bàn của mình, tuy nói một ngày nào đó sẽ nói rõ quan hệ giữa mình với Dương Quá cho mọi người biết, nhưng không phải là lúc này. Y nghĩ nghĩ nói: “Quách bá bá, Quách bá mẫu, con và Dương Quá mới rời khỏi Cổ Mộ không bao lâu, còn muốn đi du ngoạn giang hồ một thời gian, không thể cùng hai người quay về Đào Hoa Đảo.”

Quách Tĩnh và Hoàng Dung cười cười, cho là bọn họ vẫn còn tâm tính thiếu niên, còn tò mò về giang hồ, bởi vậy cũng chỉ gật đầu nói: “Vậy, qua mấy ngày nữa mọi người chuẩn bị trở về, các con cứ đi ra ngoài

xem giang hồ là như thế nào, nếu muốn đến Đào Hoa Đảo, các con cứ truyền tin cho bọn ta, bất cứ lúc nào cũng được, bọn ta sẽ đến đón các con.” Nói xong, liền chỉ họ phương pháp liên lạc như thế nào.

Võ Tu Văn thấy họ không phản bác, cũng thở phào nhẹ nhõm, gật đầu cười.

Ngày hôm sau, Quách Phù năn nỉ vợ chồng Hoàng Dung cho mình đi theo Võ Tu Văn bước chân vào giang hồ, cộng thêm Võ Đôn Nho cũng không muốn rời xa đệ đệ nhanh như vậy, cũng năn nỉ sư phụ phê chuẩn cho hắn ở lại Trung Nguyên. Vợ chồng Quách Tĩnh và Hoàng Dung bất đắc dĩ, trong lòng cũng hiểu nên cho chúng ra ngoài rèn luyện, chúng cũng không thể cứ ở lại Đào Hoa Đảo, liền gật đầu đáp ứng.

Quách Phù nhất thời cao hứng hoan hô, kích động chạy tới nói cho Võ Tu Văn biết. Võ Tu Văn hơi sững sờ, rồi khẽ cười nói: “Ừm, cũng tốt!”

Kỳ thật, đối với Quách Phù hiện tại, Võ Tu Văn cũng có chút hảo cảm, ít nhất còn chưa đến nỗi đáng ghét. Cho nên, cho nàng đi theo bên người trừ bỏ có chút không tiện ra, thật sự không có cảm giác không vui nào. Lại nói, còn có đại ca, Võ Tu Văn cũng không muốn nhanh như vậy đã xa đại ca nhà mình, đến lúc đó, cứ để Quách đại cô nương này lại cho đại ca chiều cổ là được.

Dương Quá ở một bên khẽ nhíu mày, nhưng cũng không nói gì. Quách Phù cô nương nghĩ mấy ngày nữa sẽ được cùng Võ Tu Văn bước chân vào giang hồ, trong lòng hết sức hưng phấn, cứ líu ríu nói không ngừng. Cả bọn Võ Tu Văn vẫn im lặng nghe nàng nói, qua thật lâu sau, tiểu cô nương kia mới phát hiện ra ánh mắt mọi người đều tập trung trên người mình, liền đỏ mặt, dậm chân chạy ra ngoài

37. Chương 37

Sáng hôm đó, bốn người Võ Tu Văn cưỡi ngựa đến chỗ cách trang không xa tản bộ, không khí sáng sớm rất tốt, khiến tinh thần bốn thiếu niên đều rất sáng khoái.

“Tu Văn ca ca, đã chuẩn bị ngày mai đi đâu chưa?” Nghĩ đến ngày mai sẽ phải rời đi, Quách Phù hưng phấn nhìn Võ Tu Văn hỏi.

Võ Tu Văn cười khẽ, nói: “Cái này, không có phương hướng cụ thể, cứ đi thôi. Đại ca, huynh có muốn đi đâu không?” Y và Dương Quá đứng là không có nơi cụ thể muốn đi, chỉ muốn đi ra ngoài nhìn xem thế giới này như thế nào thôi, dù sao ở trong Cổ Mộ cũng đã lâu, thật sự muốn nhìn thật kỹ xem thế giới này rốt cuộc có hình dạng gì.

“Cứ theo ý hai đứa đi, dù sao ta cũng không có nơi nào muốn đi.” Võ Đôn Nho nhún vai, không sao cả nói.

“Ha ha ha, các vị đây thật hăng hái.” Một trận cười chói tai kèm theo bóng người đột nhiên xuất hiện. Đám người Võ Tu Văn ghì chặt cương ngựa, lui về phía sau mấy bước, nhìn lại phương hướng kia, trừ bỏ mặt Dương Quá không có biến hóa gì ra, ba người còn lại đều đồng thời thay đổi sắc mặt. Người đến chính là Kim Luân Pháp Vương và Hoắc Đô.

Võ Tu Văn và Dương Quá liếc nhau một cái, nhìn thấy thần sắc bình tĩnh trong mắt của hắn, nội tâm hơi bối rối của y cũng từ từ bình tĩnh trở lại. Dương Quá ghì chặt dây cương, đi tới gần Võ Tu Văn. Hoàn hảo vũ khí tùy thân của bọn họ đều mang theo bên người. Võ Tu Văn âm thầm cân nhắc, mình và Dương Quá hợp sức có thể chống đỡ Kim Luân Pháp Vương một lúc, nhưng còn Hoắc Đô thì không biết đại ca và Phù nhi có thể chống đỡ hay không. Quan trọng là nên cử một người quay trở về báo tin. Tuy trong lòng vô cùng sốt ruột, nhưng trên mặt Võ Tu Văn vẫn duy trì nụ cười nhạt nhìn hai người đối diện.

“Không biết hai vị có gì chỉ giáo?” Âm Thanh ôn hòa, bình thản khiến hai người đối diện hơi sững sờ.

“Hừ, các người ngoan ngoãn theo ta về, bằng không chó trách bọn ta ra tay độc ác.” Kim Luân Pháp Vương hừ một tiếng, khinh thường nhìn bọn họ nói. Mấy tên này, đặc biệt là con bé ở giữa, hắn biết, đó chính là nữ nhi của Quách Tĩnh, có nó trong tay, còn không tin tên Quách Tĩnh kia sẽ không vì mình mà làm việc sao?

Võ Tu Văn thấy ánh mắt hần nhìn chăm chăm Quách Phù, trong lòng cũng đoán được ý đồ của hần, liền cảm thấy sốt ruột, bên y đối phó với hai người này, khẳng định là không ổn, phải nghĩ biện pháp mới được. Ánh mắt lơ đãng đảo qua cái vật màu đỏ kia, trong nháy mắt Võ Tu Văn liền nảy ra chủ ý, y tới gần Quách Phù, khi nàng còn chưa kịp chú ý, đã kéo nàng lên trên ngựa của mình, quất mạnh roi ngựa vào con hồng mã của nàng, hồng mã hí một tiếng, xoay người chạy về trang.

Kim Luân Pháp Vương bị biến cố này làm cho sửng sốt, nhưng ngay lập tức liền kịp phản ứng, giơ tay lên, hàn quang chợt lóe, Võ Tu Văn sớm đã có chuẩn bị, nên lập tức phi thân lên tiếp chiêu trên không, chỉ nghe ‘đình’ một tiếng, mấy cây châm giống như mấy cây châm của Hoắc Đô bắn về phía Chu Tử Liễu hôm nọ rơi trên mặt đất, Võ Tu Văn bị lực đạo đẩy lui về phía sau vài bước, bàn tay có chút tê.

Sắc mặt Kim Luân Pháp Vương trầm xuống, nhìn hồng mã đã chạy xa, hần biết mình phải tốc chiến tốc thắng mới được, hướng Hoắc Đô thì thầm vài câu, đám người Dương Quá cũng xuống ngựa khi Võ Tu Văn vừa xuống ngựa, lúc này đều tụ lại ở bên cạnh y. Dương Quá kéo tay y, thấy y không có thương tích gì mới yên lòng.

Võ Tu Văn nói nhỏ: “Đại ca, Phù nhi, lát nữa hai người ngăn Hoắc Đô lại, ta và Dương Quá sẽ đối phó với Kim Luân Pháp Vương. Nhất định phải cầm cự, kéo dài thời gian chờ Quách bá bá đến.” Võ Đôn Nho nghiêm túc gật đầu, Quách Phù cũng biết bây giờ không phải là thời điểm bốc đồng, trên mặt cũng mang biểu tình nghiêm túc, gần như là đồng thời, mọi người đều tiến lên tấn công đối phương, Võ Tu Văn và Dương Quá tấn công Kim Luân Pháp Vương, còn Quách Phù và Võ Đôn Nho thì nghênh công Hoắc Đô.

Kim Luân Pháp Vương nghĩ tới việc vừa rồi bị Võ Tu Văn đùa bỡn, cư nhiên dám thả một con ngựa trở về báo tin, lửa giận trong lòng dâng lên, quyết định tốc chiến tốc thắng, bắt hết cả bọn về, đối với hai tên công kích mình, trong mắt hiện lên thần sắc khinh thường, tuy thoát nhìn cước bộ chúng rất vững vàng, rõ ràng đã từng được danh sư dạy dỗ, nhưng trong lòng hần vẫn khinh thường như cũ.

Nhưng song phương vừa tiếp chiêu nhau, Kim Luân Pháp Vương liền biết mình đã phán đoán sai rồi, hai người thiếu niên này, kiếm thể tinh xảo ảo diệu vô cùng, phối hợp vô cùng nhuần nhuyễn, cư nhiên có thể ngăn cản thể tiến công của mình. Kim Luân Pháp Vương lấy từ trong áo choàng ra một cái kim luân (vũ khí hình tròn giống như bánh xe, xung quanh có gắn lưỡi dao sắc), tiếp chiêu. Võ Tu Văn và Dương Quá vẫn dùng Toàn Chân Kiếm Pháp và Ngọc Nữ Kiếm Pháp để đối phó.

Kim Luân Pháp Vương bước tới, kim luân đưa trong không trung, bị ánh sáng mặt trời phản chiếu lại khi rơi vào vũ khí làm chói mắt, Võ Tu Văn và Dương Quá đành dời tầm mắt về phía khác. Hoàn hảo hai người phối hợp rất ăn ý, Kim Luân Pháp Vương ra liên tiếp mấy chiêu, song kiếm cả hai vẫn nhất nhất cùng tiến, biết nội lực không bằng, nên không dám trực tiếp đón đỡ, chỉ đứng chung một chỗ, kiếm pháp phối hợp chặt chẽ, kiếm pháp này chính là tuyệt kỹ của Vương Trùng Dương và Lâm Triều Anh, tất nhiên không tầm thường chút nào, hơn nữa đây là lần đầu tiên Kim Luân Pháp Vương được nhìn thấy hai bộ kiếm pháp này, trong nhất thời cũng không thể làm gì được. Chỉ có thể hi vọng Hoắc Đô bên kia có thể nhanh chóng bắt được con nhóc Quách Phù kia.

Quách Phù và Võ Đôn Nho bên kia vẫn đang ứng phó với Hoắc Đô, từ nhỏ bọn họ đã theo Quách Tĩnh học võ, sư huynh muội bọn họ luyện tập chung với nhau đã vô số lần, mặc dù phối hợp có phần kém Võ Tu Văn với Dương Quá vốn tâm linh tương thông kia, nhưng cũng không kém là bao. Song kiếm cùng tấn công, võ công do đích thân Quách Tĩnh truyền thụ, tất nhiên không phải là loại xoàng. Trường kiếm của Quách Phù đâm thẳng, nhắm vào mắt Hoắc Đô, Võ Đôn Nho huy kiếm thành đường vòng cung, tấn công vào chân trái Hoắc Đô. Hoắc Đô mở cây quạt trong tay ra, ngăn đường kiếm Quách Phù, thuận chân đá vào cổ tay Võ Đôn Nho.

Quách Phù bị chặn lại, thuận thế trở mình, di chuyển đường kiếm chệch xuống, hướng mục tiêu xuống vị trí tim của Hoắc Đô, Hoắc Đô thu hồi chân đang đá Võ Đôn Nho, lui thân mình ra sau. Võ Đôn Nho tấn công liên hoàn về phía trước, ra tay mau lẹ, phối hợp với kiếm chiêu của Quách Phù. Hoắc Đô không dám khinh thường, tay phải cầm quạt, tay trái xuất chưởng, công kích như mưa rền gió dữ. Võ Đôn Nho và Quách Phù nhất thời bị gia tăng áp lực, chỉ có thể ra sức phòng thủ, không ngừng lui về phía sau, tránh hướng công kích của đối phương, tận lực chống đỡ.

Hoắc Đô cực kỳ đắc ý, nhìn sang, thấy sư phụ lại bất phân thắng bại với hai thiếu niên kia, trong lòng liền

có chút giật mình, ngón tay phải nhấn cán quạt, hàn quang chột lóe, bốn cây châm độc từ trong nan quạt bay ra, hướng về phía Dương Quá. Lại nói, song kiếm của Võ Tu Văn và Dương Quá vẫn không ngừng cùng Kim Luân Pháp Vương giao đấu, bộ kiếm pháp kia, hai người đã luyện tập qua vô số lần, hơn nữa song phương lại hữu tình, rất thích hợp với bộ kiếm pháp kia, bởi vậy mới có thể ứng phó được Kim Luân Pháp Vương, tuy nội lực vẫn không bằng, nhưng dựa vào bộ kiếm pháp kia cũng có thể đánh ngang ngửa, nhưng nếu muốn thắng hoặc giúp đỡ Võ Đôn Nho bên kia, điều đó là không thể.

Võ Tu Văn và Dương Quá đang đấu với Kim Luân Pháp Vương, nên không dám phân tâm, đợi đến khi nghe được Võ Đôn Nho hô to ‘Cẩn thận!’ mới cảnh giác, thấy châm độc sắp bay tới, sắc mặt Võ Tu Văn trầm xuống, rút kiếm ra, lắc mình vòng ra sau lưng Dương Quá, dùng kiếm cản mấy cây châm độc lại. Nhưng đánh nhau đã lâu, nội lực sớm không còn nhiều, lực đạo bay đến của mấy cây châm độc lại lớn, cho nên Võ Tu Văn lui về phía sau một chút, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt hẳn đi.

Võ Đôn Nho và Quách Phù cả kinh hô một tiếng, mọi người đồng thời dừng thế công. Dương Quá ôm lấy eo Võ Tu Văn, cho y dựa vào người mình, nhìn sắc mặt tái nhợt của y, với vệt máu tươi chói mắt nơi khóe miệng, một cổ lạnh lẽo thấu xương tỏa ra, ánh mắt đông lại, không có bất kỳ gợn sóng nào, nhìn về phía Hoắc Đô đang cười đắc ý bên kia, nhất thời làm cho thần sắc trên mặt Hoắc Đô cứng lại, lập tức cũng hung hăng trừng lại hắn.

“Thế nào, bây giờ đã chịu ngoan ngoãn theo bọn ta đi chưa?” Kim Luân Pháp Vương dùng âm thanh chói tai nói.

Dương Quá không thèm nhìn hắn, thật cẩn thận đặt Võ Tu Văn nằm xuống, lạnh lùng nhìn Kim Luân Pháp Vương cùng Hoắc Đô, nhặt kiếm của Võ Tu Văn lên, trong ánh mắt kinh ngạc của Kim Luân Pháp Vương, tấn công hắn.

Dương Quá nhếch khóe miệng, quanh thân tản ra hàn khí, một tay sử dụng Toàn Chân kiếm pháp, tay kia sử dụng Ngọc Nữ kiếm pháp, mặc dù đây là lần đầu tiên hắn sử dụng cùng một lúc hai bộ kiếm pháp này, nhưng trong lòng Dương Quá rất bình tĩnh, không hề nao núng, kiếm pháp hai tay đều sắc bén vô cùng, so với vừa rồi phối hợp với Võ Tu Văn, càng uy lực hơn. Kim Luân Pháp Vương kinh hãi, thấy chiêu thức đối phương biến đổi liên tục, ảo diệu vô cùng, kiếm thế cũng càng ngày càng thuần thực, Kim Luân đưa vũ khí lên đỡ một kiếm của Dương Quá, rồi thân hình chột lóe lên, song kiếm cả hai chạm vào nhau, chung quy nội lực của Dương Quá cũng không bằng đối phương, song kiếm nháy mắt bị áp chế.

Bên kia, Hoắc Đô cùng Võ Đôn Nho và Quách Phù đã không còn đánh nhau nữa, chỉ chăm chú đứng nhìn bên này, thấy một màn trước mắt, khóe miệng Hoắc Đô cong lên, hiện lên nụ cười đắc ý, trên mặt Võ Đôn Nho và Quách Phù lộ ra thần sắc lo lắng. Mặt Dương Quá vẫn không đổi sắc, kiếm trong tay trái đâm thẳng vào giữa kim luân, Kim Luân Pháp Vương thuận thế tiếp cận Dương Quá. Khóe miệng Dương Quá hiện lên nụ cười lạnh, tay trái dùng lực, trong sự kinh ngạc của mọi người, đột ngột buông tay, Kim Luân Pháp Vương cảm thấy mừng rỡ, nhưng ngay lập tức đã nhìn thấy cổ tay trái Dương Quá khẽ lật, liền cảnh giác, mấy cây Ngọc Phong Châm theo lực cổ tay, bắn vào mặt hắn.

Bên kia, Võ Đôn Nho và Quách Phù đã sớm đi tới bên cạnh Võ Tu Văn, lo lắng nhìn y. Hoắc Đô cũng không để ý đến bọn họ, hắn cho rằng chỉ cần sự phụ hắn giải quyết xong Dương Quá, mấy kẻ khác liền không còn đáng lo ngại. Liếc nhìn Võ Tu Văn được Võ Đôn Nho ôm vào trong ngực, gương mặt thanh tú tái nhợt, khóe miệng vẫn còn lưu lại vệt máu, lông mi dày rủ xuống, tất cả những điều đó làm cho người ta có một loại xúc động muốn ngược đãi y, thần sắc Hoắc Đô tối sầm, trong mắt hiện lên một tia nghiền ngẫm.

Ngọc Phong Châm nhanh chóng bay về phía Kim Luân Pháp Vương, Kim Luân Pháp Vương không dám lấy tay đón, liền đưa kim luân lên cản lại. Dương Quá nhanh chóng xoay người, cướp Võ Tu Văn từ trong tay Võ Đôn Nho, ôm eo y, thấp giọng nói một câu: “Đi.”

Võ Đôn Nho và Quách Phù cũng lập tức kịp phản ứng, đi theo, khinh công của Quách Phù và Võ Đôn Nho không tồi, đều được Hoàng Dung truyền thụ, mà khinh công của Đào Hoa Đảo tất nhiên không phải loại tầm thường, rất nhanh liền đuổi kịp cước bộ Dương Quá. Bên kia, Hoắc Đô thấy Dương Quá xoay người liền sửng sốt một chút, cũng lập tức đuổi theo, nhưng khinh công của hắn kém hơn so với bọn Dương Quá rất nhiều, hơn nữa xuất phát chậm mất một nhịp, tuy có nội công thâm hậu hỗ trợ, nhưng cũng chỉ có thể duy trì không cho cự ly bị kéo giãn mà thôi. Bỗng bên người có một trận gió xoẹt ngang qua, là Kim Luân

Pháp Vương đã đuổi theo tới kịp.

Mặc dù Dương Quá ôm Võ Tu Văn chạy, nhưng vẫn luôn chú ý đến động tĩnh phía sau, thấy bóng dáng Kim Luân Pháp Vương đã tới rất gần, Dương Quá đem Võ Tu Văn trong tay sang cho Võ Đôn Nho dìu, nhìn y thật sâu, rồi quay thân mình lại, dùng kiếm thế từ trước đến nay chưa từng có, công kích Kim Luân Pháp Vương.

Võ Đôn Nho cắn chặt răng, nhìn sắc mặt tái nhợt của đệ đệ trong lòng mình, dưới chân không ngừng bước, cố gắng không nhìn về phía sau. Quách Phù biết mình lưu lại cũng chỉ làm vướng chân, trong mắt rừng rưng, không có xoay người lại nhìn.

Dương Quá chỉ còn một kiếm trong tay, uy lực đã giảm mạnh, Kim Luân Pháp Vương khinh thường nâng kim luân nghênh đón, đồng thời tay phải tung ra một chưởng về phía Dương Quá, Dương Quá không còn cách nào khác, đành giơ tay phải lên nghênh chưởng, song chưởng vừa chạm, Dương Quá chỉ cảm thấy một cổ đại lực truyền đến, cả người liền bay ra phía sau, đang ở giữa không trung còn chưa hạ xuống, thân mình đã được người khác tiếp lấy, Dương Quá ngẩng đầu nhìn lên, là Quách Tĩnh.

Kim Luân Pháp Vương kinh hãi, biết hôm nay có Quách Tĩnh ở đây, nhất định là không ổn, ném lại một câu: “Quách đại hiệp, sau này gặp lại! Ha ha...” Kiêu ngạo cười lớn, lắc mình bắt lấy Hoắc Đô, lui về phía sau, trong nháy mắt liền biến mất không còn bóng dáng.

Quách Tĩnh ôm lấy Dương Quá, sắc mặt xanh mét. Ông đang ở trong trạng thái đột nhiên nhìn thấy hồng mã chạy về, rên rỉ không thôi, lập tức biết mấy đứa nhỏ đã xảy ra chuyện, lòng nóng như lửa đốt chạy theo tiểu hồng mã, đúng lúc nhìn thấy Dương Quá bị Kim Luân Pháp Vương đánh bay, lập tức phi thân tiếp lấy. Đang định đuổi theo để ngăn Kim Luân Pháp Vương lại, nhưng Dương Quá và Võ Tu Văn đều bị thương, cho nên cũng mặc kệ bọn họ bỏ đi, thương thế bọn nhỏ quan trọng hơn.

Dương Quá vùng vẫy đứng thẳng, nói câu ‘Cảm ơn Quách bá bá’ xong, liền đi đến bên cạnh Võ Tu Văn, Võ Đôn Nho và Quách Phù thấy Quách Tĩnh đã đến, cũng nhích lại gần, Quách Tĩnh nhìn Võ Tu Văn, thấy sắc mặt y tái nhợt, khóe miệng còn có vết máu, bèn bắt mạch thử, rất yếu, ông liền biến sắc, ôm lấy Võ Tu Văn chạy về trong trang, đám người Võ Đôn Nho cũng vội vàng đuổi theo phía sau.

Bởi vì mang thai, thân thể không khỏe, hơn nữa lấy võ công của Quách Tĩnh mà nói, Hoàng Dung tin rằng cũng không có bao nhiêu người có thể làm khó ông, cho nên không có đi theo, nhưng vẫn đứng ở trong đại sảnh chờ, nhìn thấy Quách Tĩnh ôm Võ Tu Văn tiến vào phòng, đợi Quách Tĩnh buông Võ Tu Văn ra, Hoàng Dung liền đưa tay bắt mạch, phụ thân là Hoàng Dược Sư rất tinh thông y thuật, cho nên Hoàng Dung cũng biết một chút, bởi vậy khi bắt mạch, mày liền nhíu lại. Tuy Quách Tĩnh cũng biết Võ Tu Văn bị thương rất nặng, nhưng thấy thê tử nhíu mày, biết chắc là rất nghiêm trọng.

Võ Đôn Nho nhìn thấy sư nương mình nhíu mày, hẳn biết y thuật của sư nương rất tốt, hơn nữa trong tay còn có Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn của Đào Hoa Đảo, nếu là thương tích bình thường liền có thể chữa khỏi, giờ phút này thấy thế, cảm thấy nặng nề, hỏi: “Sư nương, Văn nhi thế nào?”

Hoàng Dung không trả lời, đứng lên nhìn Dương Quá hỏi: “Quá nhi, có phải con biết thân thể Văn nhi vốn không tốt?”

Dương Quá đi đến bên giường, ngồi xuống, lẳng lặng nhìn sắc mặt tái nhợt của Võ Tu Văn, trong lòng cảm thấy vô cùng đau đớn, gật gật đầu, âm thanh trầm thấp chậm rãi vang lên. Đợi hắn nói xong, sắc mặt mọi người đều trầm xuống, xem ra thương thế Võ Tu Văn hẳn là bị nội thương dẫn đến bệnh cũ tái phát, cho nên thương tích mới nghiêm trọng như vậy.

Hoàng Dung hơi suy tư, từ trong lòng lấy ra cái bình nhỏ đưa cho Dương Quá nói: “Con cầm lấy cái này, một ngày một viên, chúng ta sẽ kiểm biện pháp chữa trị sau.”

Dương Quá gật đầu, khẽ mở miệng Võ Tu Văn ra, rót một ít trà cho y. Ánh mắt nhu hòa, động tác nhẹ nhàng, Hoàng Dung nhìn thấy thế trong lòng ần ần cảm thấy có chút khác thường, lại cảm thấy không có khả năng, liền xoay người đi ra ngoài, trong chốc lát, tất cả mọi người đều đi, chỉ để lại Dương Quá và Võ Tu Văn trong phòng.

Dương Quá lấy khăn mặt ra, lau mặt và tay chân cho Võ Tu Văn, cởi áo ngoài của y ra, rồi kéo chăn, cẩn

thận đắp lên người y, nhìn sắc mặt tái nhợt của Võ Tu Văn, qua một lúc lâu sau mới nằm xuống bên cạnh Võ Tu Văn, hôm nay hẳn cũng bị nội thương, vốn rất mệt mỏi, vừa nằm xuống liền ôm chặt Võ Tu Văn vào lòng, lập tức ngủ.

Dương Quá cảm giác như mình đang đứng trên một vách núi cao, hẳn vừa mới đứng, liền nhìn thấy Văn nhi đứng ở bên kia, cười với mình, hẳn quá sợ hãi, liền chạy tới bên cạnh Văn nhi, đang muốn ôm lấy Văn nhi, thì bóng người kia lại chậm rãi biến mất, Dương Quá bổ nhào về phía trước, trong tay không bắt được thứ gì, điểm tựa dưới chân cũng không còn, cả người rơi xuống vực, gió lạnh thấu xương thổi vù vù ở bên tai, trong tay không có gì có thể tựa vào, tầm mắt cũng chỉ còn lại một màu đen dày đặc, cả tia sáng cuối cùng cũng biến mất...

Chưa sót cùng tuyệt vọng tràn ngập khắp bóng đêm, biến thành một bàn tay vô hình khổng lồ, siết chặt cổ họng của hắn, làm cho hắn không thể thở nổi. Dương Quá chợt ngồi dậy, sờ cái trán đầy mồ hôi lạnh, nhìn Võ Tu Văn bên cạnh, ôm chặt lấy y, chôn đầu ở trước ngực y, nghe tiếng tim đập của y, hít vào thật sâu, làm dịu đi tâm tình kinh hoàng của mình. Hắn ngẩng đầu, chậm rãi liếm môi Võ Tu Văn, tham lam cảm nhận sự ấm áp trên môi y, gần như đã rơi lệ. Sau đó hắn nhắm mắt lại, hôn nhẹ lên môi y, không giống như ngày xưa mà hôn sâu thêm, không muốn buông người này, không muốn y rời đi, nghĩ đến giấc mộng vừa rồi, Dương Quá ôm Võ Tu Văn thật chặt, giống như muốn đem y khảm vào trong thân thể mình vậy.

Cảm giác như đã ngủ rất lâu rồi vậy, sắc trời bên ngoài đã tối đen, Dương Quá đang định buông Võ Tu Văn ra để xuống giường thấp đèn, thì đột nhiên cảnh giác, nhìn về một góc ở phía đầu giường, quát lớn: “Ai đó?”]

38. Chương 38

Trong bóng đêm, Dương Quá chỉ thấy chỗ tối kia có bóng người, cái bóng nghe được tiếng hét của mình, chậm rãi chuyển động. Dương Quá tiến lên che chắn trước người Võ Tu Văn, bình tĩnh nhìn bóng người kia, bóng dáng kia đột nhiên nhảy qua, thật sự là nhảy qua, giống như một con cóc, nhảy mất liền tới trước mặt Dương Quá.

Dương Quá nhìn thấy động tác này, liền buông lỏng đề phòng, ôm lấy người trước mắt, có chút cao hứng nói: “Cha, sao cha lại tới đây?”

“Tới tìm con chứ sao!” Âu Dương Phong ôm ồm nói.

Trong lòng Dương Quá vô cùng cảm động, Âu Dương Phong có thể tìm tới nơi này, không biết đã hao tổn biết bao nhiêu công sức, Dương Quá xuống giường, thấp nển, ánh nến hôn ám chiếu khắp phòng, Âu Dương Phong vẫn là bộ dáng đầu tóc rối bời, quần áo rách rưới, nhưng nhìn rất có tinh thần. Âu Dương Phong quay đầu nhìn Võ Tu Văn nằm trên giường, thấy sắc mặt y tái nhợt, liền đi đến bên cạnh Dương Quá, có chút nghiêm túc hỏi hắn: “Con trai, vợ của con sinh bệnh hả? Sao con không chăm sóc nó?”

Dương Quá ngồi xuống bên bàn, nhìn trên mặt Âu Dương Phong hiện lên vẻ trách cứ, thần sắc hẳn trở nên ảm đạm, không nói gì, im lặng nhìn người nằm trên giường. Âu Dương Phong ngồi xuống cạnh hắn, cầm điểm tâm trên bàn lên ăn ngấu nghiến, Dương Quá đang lo lắng cho Võ Tu Văn, cho nên chỉ ăn một chút, còn lại đều để cho Âu Dương Phong ăn.

“Con trai, cái này cho con.” Đột nhiên Âu Dương Phong lấy từ trong lòng ra một quyển sách cũ nát, phóng tới trước mặt Dương Quá.

Cuốn sách rất cũ, trên bìa không có chữ, Dương Quá nghi hoặc mở ra, thần sắc ngưng trọng, nghiêm túc đọc.

Công pháp này là do năm đó Âu Dương Khắc ở Bạch Đà Sơn phong lưu mà có được, Âu Dương Phong tìm kiếm trong giang hồ được một quyển kỳ thư, nhưng đáng tiếc là Âu Dương Khắc còn chưa kịp hưởng đã bị Dương Khang hại chết, sau này thần trí của Âu Dương Phong thất thường, quyển sách đó liền bị ném vào một góc trong Bạch Đà sơn trang, tuy Bạch Đà sơn trang hiện tại không còn ai, nhưng những người trong

giang hồ cũng không dám tùy ý tiến vào trong đó tìm kiếm, chính là mấy năm nay không để ý, quyển sách này đã có mấy nhiều chỗ do bị chuột cắn.

Lúc trước, khi Âu Dương Phong mới gặp Võ Tu Văn liền gọi y là con dâu, một phần nguyên nhân trong đó là do năm đó Âu Dương Khắc nam nữ đều không cự tuyệt, cho nên ở sâu trong nội tâm Âu Dương Phong mới có thể đối với phương diện này có ý nghĩ mơ hồ như vậy, cũng không cảm thấy Dương Quá và Võ Tu Văn ở bên nhau là có gì không đúng. Lần trước ở Tuyết Sơn, nghe Hồng Thất Công nói thân thể Võ Tu Văn rất kém, trong lòng ông ầm ầm có một ý nghĩ, nhưng lúc ấy làm sao cũng không nhớ nổi, tinh thần trở nên hỗn loạn rồi đi, đợi lúc tỉnh táo lại mới phát hiện mình cứ nhiên đã về tới Bạch Đà sơn trang, đột nhiên nghĩ ra, rồi đi tìm cuốn sách này, sau đó liền trở ra ngoài tìm Dương Quá, tìm thật lâu mới tìm ra được nơi này.

Dương Quá nhìn nội dung trong sách, càng xem càng vui mừng, quyển sách này là một quyển song hưu công pháp, nhưng cũng không phải công phu Thái Âm Bửu Dương truyền thống hạ đẳng kia, công pháp trong quyển sách này chia làm hai loại, chủ yếu là xem nam tử này có nguyện ý hay kính dâng nguyên dương ra hay không mà thôi, nếu đơn thuần chỉ muốn công lực mình tăng lên, như vậy chỉ cần lúc nguyên dương xuất ra, vận chuyển công pháp, hấp thu công lực đối phương vào mình; nhưng nếu khi nguyên dương xuất ra, đảo ngược công pháp lại, liền có thể kéo công lực đối phương cùng nhau vận hành, như vậy song phương đều có lợi, hơn nữa, với người có công lực kém rất hữu ích.

Làm cho Dương Quá vui sướng nhất là trong sách còn nhắc tới, nếu người có thể chất yếu, sau khi tu luyện công pháp này, thân thể sẽ từ từ cải thiện, đây chẳng phải là thứ Võ Tu Văn cần sao?

“Cha, cảm ơn người!” Dương Quá ôm lấy Âu Dương Phong đang ngồi ở một bên nhìn mình, trong lời nói tràn đầy cảm kích.

“Con trai ngốc, mau chữa khỏi thân thể cho vợ con mới là việc quan trọng nhất, sau đó mau sinh cháu cho ta ẵm đi.” Âu Dương Phong cười ha ha nói.

Thần sắc Dương Quá cứng đờ, đang định nói cái gì đó, thì Âu Dương Phong biến sắc, nói: “Không tốt, bọn họ đã phát hiện ra ta, ta phải đi rồi, lần sau sẽ trở lại thăm hai đứa.” Nói xong liền lắc mình rời đi.

Không bao lâu sau, quả nhiên truyền đến tiếng đập cửa, Dương Quá thu hồi sách, đi qua mở cửa, đứng trước cửa là Quách Tĩnh và Hoàng Dung. Hoàng Dung nhìn chăm chăm Dương Quá, đi vào phòng nhìn nhìn, không có phát hiện dị trạng, liếc nhìn Quách Tĩnh một cái, làm như không có việc gì hỏi: “Quá nhi, vừa rồi có người tới sao?”

Mặt Dương Quá không chút thay đổi lắc đầu, bây giờ còn chưa phải lúc nói cho vợ chồng Hoàng Dung biết, tạm thời không nhắc tới việc quan hệ của vợ chồng họ và nghĩa phụ mình không tốt, chỉ riêng chuyện của mình và Văn nhi, bọn họ cũng không nhất định sẽ tiếp nhận, vẫn nên chờ Văn nhi tỉnh lại rồi thương lượng sau vậy, nếu thật sự không được thì đơn giản là rời đi thôi.

Hoàng Dung nhìn chăm chăm ánh mắt không chút dao động của Dương Quá, rồi nhìn về nơi Võ Tu Văn nằm, thấy y còn ngủ mê man, liền cùng Quách Tĩnh rời đi, trước khi đi cũng không quên dặn Dương Quá có chuyện gì thì cứ gọi hạ nhân thông tri cho bọn họ biết.

Dương Quá tiễn vợ chồng Quách Tĩnh ra khỏi cửa, rồi quay trở về phòng đóng cửa lại, dưới ngọn đèn hôn ám, chăm chú xem cuốn sách cũ nát kia từ đầu tới đuôi, xem đi xem lại mấy lần, rồi ngồi dưới ánh đèn suy tư thật lâu, thẳng đến lúc trên giường Võ Tu Văn truyền đến động tĩnh mới thanh tỉnh lại, Dương Quá đi qua ngồi xuống bên giường, nâng Võ Tu Văn dậy, đem chân đặt ở phía sau làm đệm cho y dựa, quan tâm hỏi: “Văn nhi, thấy thế nào? Đói bụng không?”

“Văn ớn, ta không... có chút đói bụng, người gọi người đưa ít đồ đến đây đi.” Võ Tu Văn lắc lắc đầu định nói không đói bụng, nhưng nhìn thấy sự lo lắng trong ánh mắt hắn, liền sửa lời nói đói. Thân thể có chút vô lực, không có khẩu vị gì, nhưng thấy Dương Quá nghe mình nói đói, bộ dạng liền trở nên vui vẻ, khiến cho Võ Tu Văn khẽ cười theo.

Dương Quá mở cửa gọi gia đình tới, lúc này trời sắc đã dần sáng, Dương Quá có chút kinh ngạc khi phát hiện chính mình lại ngồi ở dưới ánh nến suy nghĩ suốt một đêm, nhưng nghĩ đến quyển sách kia, trong lòng

liền cảm thấy có chút vui sướng. Xoay người đến bên giường, nắm tay Võ Tu Văn, hắn đang phân vân xem có nên nói cho y biết hay không.

Không bao lâu sau, gia đình đã đem bữa sáng tới, Võ Tu Văn ăn uống qua loa một chút cháo liền buông chén xuống, còn Dương Quá thì ăn không ít, đợi hai người đều ăn xong, Dương Quá nhìn Võ Tu Văn, suy tư xem làm thế nào để mở miệng, tuy Văn nhi đã đáp ứng ở cạnh mình, nhưng hiện tại phải phát sinh quan hệ, không biết y có nguyện ý hay không nữa.

“Văn nhi, ta...” Dương Quá còn chưa kịp nói hết câu đã bị âm thanh ngoài phòng truyền tới cắt đứt. Trong mắt Dương Quá hiện lên một tia ảo não, đứng dậy mở cửa.

“Tu Văn ca ca, huynh đã tỉnh rồi?” Quách Phù chạy vào như một cơn gió, trực tiếp chạy tới trước giường Võ Tu Văn, xem Dương Quá đang đứng ở cửa như người vô hình. Theo sau là Võ Đôn Nho, hắn vỗ vỗ vai Dương Quá, cũng đi vào.

“Đại ca, Phù nhi.” Trên gương mặt tái nhợt của Võ Tu Văn hiện lên một nụ cười nhạt, ngồi tựa vào đầu giường nhìn hai người.

“Tu Văn ca ca, huynh đã khỏe chưa? Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn của mẹ muội là thuốc chữa thương rất tốt.” Quách Phù đắc ý nói.

“Ừ, tốt hơn nhiều rồi.”

“Tu Văn ca ca, chờ huynh khỏe lại, chúng ta liền đi Giang Nam đi, được không? Nghe nói phong cảnh ở đó rất đẹp, chúng ta có thể...” Quách Phù hưng phấn nói về kế hoạch sau này.

Võ Tu Văn cố nén mọi mệt, mỉm cười nghe nàng nói. Nhưng Dương Quá đã chú ý tới điều này, liền kéo Quách Phù sang một bên, lạnh lùng nói: “Y mệt rồi, nên để y nghỉ ngơi.” Hắn tiến lên đỡ Võ Tu Văn nằm xuống, đắp chăn lại.

Quách Phù bị Dương Quá cắt ngang, lại đẩy qua một bên, định phát hỏa, nhưng nhìn thấy Võ Tu Văn mệt, chỉ hừ một tiếng, tức giận quay sang một bên. Đợi Võ Tu Văn nhắm mắt lại, mới kéo Dương Quá đi ra ngoài, lớn tiếng chất vấn: “Dương Quá, sao cả ngày người đều độc chiếm Tu Văn ca ca vậy, ta ghét người nhất, trước đây cũng chính là như vậy, cả ngày đều mặt dày ở bên cạnh Tu Văn ca ca, cuối cùng còn khiến y và người phải tới Toàn Chân giáo. Hiện tại y vất vả lắm mới quay trở lại đây, người còn muốn đoạt y. Người mau đi đi, không được ở cạnh y nữa, y là của ta.”

“Y là của ta.” Âm thanh trầm thấp vang lên, ánh mắt như là hàn băng, không có bất kỳ gợn sóng nào nhìn vào mắt Quách Phù đang nổi giận đùng đùng kia, làm cho cả người Quách Phù trong nhất thời liền cứng ngắc. Dương Quá gật đầu với Võ Đôn Nho, quay trở vào phòng, đóng cửa lại, tựa như điều hắn vừa mới nói chỉ là một sự thật, không biết trong lòng Võ Đôn Nho ở bên cạnh đã nổi sóng.

Võ Đôn Nho híp mắt nhìn cửa phòng đóng chặt kia, câu nói vừa rồi của Dương Quá, là có ý gì?

Dương Quá ngồi xuống cạnh bàn, không thèm để ý tới tâm tình của hai người bên ngoài, lấy quyển sách kia ra, tiếp tục nghiên cứu, hắn phải bảo đảm tuyệt đối an toàn mới được, rồi thương lượng chuyện này với Văn nhi sau.

Lúc Võ Tu Văn tỉnh lại, liền thấy Dương Quá ngồi ở chỗ kia cầm một quyển sách suy nghĩ, ánh mắt từ cửa sổ rơi vào, chiếu vào mặt hắn, Võ Tu Văn đột nhiên phát hiện gương mặt này không biết từ lúc nào đã thêm vài phần sắc bén, góc cạnh cũng càng rõ ràng, lông mi dài cong vút, môi mỏng khê nhếch. Võ Tu Văn ngơ ngác nhìn chằm chằm Dương Quá trong chốc lát, đợi Dương Quá phát giác, quay qua vừa vận bắt gặp ánh mắt có chút mê mang của Võ Tu Văn, hắn nhẹ nhàng nở nụ cười, đi đến bên giường.

Có chút ngượng ngùng, Võ Tu Văn tựa vào trong lòng Dương Quá, nhẹ nhàng hỏi: “Người đang xem cái gì đó?”

Dương Quá đem quyển sách kia tới, tựa cằm vào ngực Võ Tu Văn, nhẹ nhàng hít lấy khí tức trên người y. Võ Tu Văn chậm chậm mở cuốn sách cũ nát kia ra, từ từ đọc, mặt cũng dần dần biến hồng.

“Cái này là ai đưa cho người?” Võ Tu Văn cúi đầu hỏi.

“Đêm qua cha có tới, đưa nó cho ta, Văn nhi, người... không muốn sao?” Dương Quá có chút bận tâm hỏi.

Qua thật lâu sau, khi Dương Quá cảm thấy trong lòng bắt đầu thất vọng, Võ Tu Văn mới chậm rãi lắc đầu, ngẩng đầu nhìn Dương Quá, tuy trên mặt vẫn đỏ bừng như cũ, nhưng ánh mắt lại kiên định nhìn Dương Quá, gần từng chữ nói: “Ta nguyện ý.”

Trong nháy mắt, trong lòng Dương Quá tràn đầy vui mừng, con người đen lách ngày thường vô cùng thanh lãnh trầm tĩnh xinh đẹp kia, hiện tại mang theo chút ngượng ngùng, nhưng vô cùng kiên định nhìn mình. Gương mặt tái nhợt bị nhuộm đỏ. Dương Quá ôm Võ Tu Văn vào trong lòng, để y ngồi ở trên đùi của mình, ôm thật chặt.

Võ Tu Văn đã quen thuộc với thân thể này, trong lồng ngực rắn chắc truyền đến tiếng tim đập dồn dập, mặc dù bị ôm có chút đau, nhưng Võ Tu Văn không có giây dựa, chỉ rũ mắt xuống, lẳng lặng tựa vào lòng hắn.

Qua thật lâu sau, Dương Quá nâng đầu Võ Tu Văn lên, cúi xuống, hôn nhẹ lên môi y, vô cùng dịu dàng, nhìn Võ Tu Văn không hề chớp mắt, Võ Tu Văn cũng là lần đầu tiên không nhắm mắt lại, giống như bị đắm chìm trong con người thâm thúy kia, cảm thụ được ở trong đó vô vàng ôn nhu và sùng nịch, còn có niềm vui sướng khó tả, trong lòng cũng dần dần thỏa mãn.

Dương Quá ôn nhu liếm hàm trên mẫn cảm của Võ Tu Văn, tràn đầy che chở và thương tiếc, từng chút từng chút một, lực đạo chậm rãi gia tăng, Võ Tu Văn thở dốc, trong mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ. Đồng tử Dương Quá co rút lại, động tác từ ôn nhu dần trở nên cuồng dã, cái lưỡi bên trong cũng nhảy múa theo, càng hôn càng sâu, dường như muốn đem cả người đều ăn luôn. Võ Tu Văn có chút không thích ứng lắc đầu, hai tay chống ngực hắn, lúc này Dương Quá mới buông ra.

Dương Quá dùng trán chạm vào trán Võ Tu Văn, nhìn gò má y đỏ bừng, con người lại nhiễm một tầng hơi nước, còn có đôi môi sưng đỏ ướm át kia, theo nhịp thở dốc mà khẽ rung động. Ánh mắt Dương Quá tối sầm lại, không dám nhìn nữa, ấn đầu Võ Tu Văn vào trong ngực của mình.

“Dương Quá, chuyện của chúng ta, trước cứ nói với đại ca đi.” Đợi bình tĩnh trở lại, Võ Tu Văn mới chậm rãi nói.

Dương Quá gật đầu, do dự một chút, vẫn đem chuyện phát sinh lúc trước nói cho Võ Tu Văn biết. Võ Tu Văn buồn cười nhìn hắn nói: “Không cần đi so đo với Phù nhi, nàng đối với ta hẳn là vẫn còn giữ ấn tượng trước đây, nếu không, chúng ta đi riêng, chờ chúng ta ly khai rồi sẽ không còn việc gì nữa.”

Dương Quá gật gật đầu, cầm quần áo qua, đưa cho Võ Tu Văn, giúp y mặc vào, thân thể Võ Tu Văn còn có chút vô lực, cũng tùy ý hắn. Dương Quá đỡ Võ Tu Văn đứng dậy, đi đến trước phòng, vừa vận dụng phải Võ Đôn Nho đang đứng ở cách đó không xa, lẳng lặng nhìn hai người.

“Văn nhi, đệ đã tỉnh rồi? Sư nương bảo ta gọi hai người đến ăn cơm.” Võ Đôn Nho đi tới trước, đỡ lấy Võ Tu Văn, đây là lần đầu tiên hắn không lên tiếng chào hỏi Dương Quá.

39. Chương 39

Ba người cùng nhau đi đến phòng của vợ chồng Hoàng Dung, nhìn thấy ba người tiến vào, trên mặt Quách Tĩnh liền lộ ra nụ cười, ngoắc cả ba người xuống. Hoàng Dung cười nói: “Tĩnh ca ca, bọn Văn nhi hẳn là đều đói bụng rồi, hay là dùng cơm trước đi.” Lại quay đầu nhìn Võ Tu Văn và Dương Quá, mỉm cười nói: “Văn nhi, Quá nhi, ném thử tay nghề của Quách bá mẫu đi.”

Võ Tu Văn mỉm cười gật đầu, cùng Dương Quá ngồi xuống. Trong khoảng thời gian này, bọn họ vẫn luôn dùng thức ăn trong trang nấu, đã nhiều năm rồi mới có cơ hội thưởng thức lại tay nghề của Hoàng Dung, hương vị vẫn ngon như xưa. Mặc dù thân thể Võ Tu Văn có chút không khỏe, nhưng vẫn ăn nhiều hơn bình thường một ít.

Đến khi mọi người đều buông bát đĩa, gia đình mang chén đĩa thu dọn xuống, mọi người mới ngồi ở bên cạnh bàn uống trà, Hoàng Dung nhìn sắc mặt Võ Tu Văn vẫn còn tái nhợt, cười nói: “Văn nhi, ta đã phái người đi tìm cha của ta, chắc chắn vài ngày nữa sẽ có tin tức, đến lúc đó cứ để ông ấy xem bệnh cho con, lấy trình độ y thuật của ông mà nói, nhất định có thể trị khỏi cho con.”

“Hay quá, Tu Văn ca ca, ngoại công rất lợi hại a, nhất định có thể trị hết bệnh cho huynh.” Quách Phù ở bên cạnh cao hứng nói.

Võ Tu Văn gật đầu nói: “Cảm ơn Quách bá mẫu, phiền người quá.”

Hoàng Dung lắc đầu không nói gì, Quách Tĩnh cười mở miệng nói: “Không cần khách khí như vậy, ta còn định chờ sau khi con khỏe lại, sẽ gả Phù nhi cho con.”

Nụ cười trên mặt Võ Tu Văn bỗng nhiên cứng đờ, ngạc nhiên nhìn Quách Tĩnh, hoàn toàn không nghĩ tới việc này sẽ xảy ra, cho dù là muốn gả, cũng phải là gả cho Dương Quá chứ, sao lại chĩa sang mình rồi.

“Quách bá bá, người đang nói đùa đi?” Võ Tu Văn khô khan nói.

Quách Phù cũng ngượng ngùng kêu một tiếng: “Cha...” Rồi then thừng nhìn Võ Tu Văn một cái, liền chạy ra khỏi phòng.

“Tĩnh ca ca, sao huynh lại nói ra...” Hoàng Dung cũng có chút bất đắc dĩ nhìn Quách Tĩnh, rồi quay sang nhìn Võ Tu Văn còn đang ngỡ ngàng kia, cười giải thích: “Văn nhi, chuyện này vốn là chờ thương thế của con tốt hơn rồi mới nói, nhưng Quách bá bá đã nói ra rồi, ta liền hỏi, ý con thế nào?”

Nụ cười trên mặt Võ Tu Văn hoàn toàn biến mất, trong mắt tràn đầy nghiêm túc nói: “Quách bá bá, Quách bá mẫu, con và đại ca được hai người đưa đến Đào Hoa Đảo, tránh việc chúng con phải lưu lạc ngoài giang hồ, sau đó lại thu nhận chúng con làm đồ đệ, con vẫn rất cảm kích về điều này. Về phần Phù nhi, con chỉ coi nàng ấy như muội muội của mình, không có chút tình cảm nam nữ nào. Hơn nữa, thân thể của con thế này, còn không biết khi nào mới có thể trị khỏi, vẫn là không nên chậm trễ hạnh phúc chung thân của Phù nhi.”

“Văn nhi, về phương diện thân thể con, không cần lo lắng, ta chỉ muốn hỏi một câu, con thật sự không muốn thú Phù nhi sao? Hay là... con đã có ý trung nhân?” Trong lòng Hoàng Dung cũng có chút bất đắc dĩ, chỉ tại Tĩnh ca ca nhanh mồm nhanh miệng, ít nhất phải đợi thân thể Văn nhi khá hơn, rồi đi dò xét thử một chút mới đúng, nào có ai như vậy, trực tiếp nói ra.

“Quách bá mẫu, con đã có người mình thích, về Phù nhi, con thật sự chỉ coi nàng là muội muội.” Trên mặt Võ Tu Văn hiện lên một tia cười ôn nhu, trịnh trọng nói.

“Tu Văn ca ca, người mà huynh thích là ai? Nàng đẹp hơn muội sao?” Quách Phù như một trận gió vọt tới trước mặt Võ Tu Văn, hốc mắt hồng hồng hỏi, thì ra nàng luôn ở ngoài phòng không có rời đi, nghe Võ Tu Văn nói vậy, rất cuộc nhẹn không được lao tới chất vấn.

“Phù nhi, không phải nguyên nhân này, ta chỉ xem muội như muội muội của mình thôi.” Võ Tu Văn có chút đau đầu, chuyện này không phải là việc của Dương Quá sao? Như thế nào lại chuyển tới trên đầu mình rồi?

“Cái gì mà như muội muội, muội không cần, Tu Văn ca ca, muội muốn làm thê tử của huynh, được không?” Mắt Quách Phù rưng rưng, tràn đầy mong đợi nhìn Võ Tu Văn.

“Phù nhi...” Hoàng Dung đứng lên, kéo Quách Phù vào trong lòng, có chút đau lòng vỗ nhẹ bờ vai run rẩy của nàng.

Võ Tu Văn nhìn Hoàng Dung ôm Quách Phù đang lặng lẽ khóc, trong lòng có chút xấu hổ. Bên cạnh, ánh mắt Dương Quá vẫn bình tĩnh không gợn sóng, bàn tay dưới bàn nắm lấy tay có chút bất an của Võ Tu Văn, dùng ánh mắt trấn an Võ Tu Văn, khoe miệng vì thế mà khê cong lên thành một nụ cười nhẹ, tâm tình đang bất an cũng bình tĩnh lại.

Võ Đôn Nho ngồi ở bên cạnh Võ Tu Văn, hắn vẫn không nói gì, mặc dù có chút giật mình khi sư phụ đột nhiên cầu hôn đệ đệ mình, nhưng trong lòng hắn vẫn đang nghĩ đến chuyện khác, động tác nhỏ của Dương Quá và Võ Tu Văn dưới bàn, đã bị Võ Đôn Nho chú ý tới, đồng tử hắn co rút lại, rồi đột nhiên đứng lên, kéo Võ Tu Văn đứng dậy, nói lời cáo biệt với Quách Tĩnh và Hoàng Dung xong liền đi ra ngoài.

“Ca, chậm một chút...” Thân thể Võ Tu Văn vốn còn chút suy yếu, làm sao có thể theo kịp tốc độ của Võ Đôn Nho, còn Võ Đôn Nho bởi vì phát hiện chuyện vừa rồi, trong lòng rối bời, làm sao còn có thể nghe thấy lời của Võ Tu Văn, kéo y đến phòng mình.

Dương Quá đưa tay ngăn Võ Đôn Nho đang kéo Võ Tu Văn lại, đem Võ Tu Văn với sắc mặt tái nhợt kéo vào trong lòng. Võ Đôn Nho bị ngăn, sưng sốt một chút, đến khi nhìn thấy Dương Quá, nhất thời lửa giận dâng lên, một chưởng liền đánh tới.

Một chưởng này của Võ Đôn Nho là tức giận mà dùng hết toàn lực chưởng ra, kinh phong lao thẳng tới trước mặt Dương Quá, Dương Quá che chở Võ Tu Văn trong lòng, lắc mình tránh đi, nắm ngón tay ở khuỷu tay Võ Đôn Nho nhẹ nhàng điểm một cái, là “Thủ huy ngũ huyền”, công phu thượng thừa trong Cửu Âm Chân Kinh. Võ Đôn Nho chỉ cảm thấy cánh tay tê dại, kinh khí toàn thân đều tiêu tán.

“Ca, đừng đánh.” Võ Tu Văn tránh khỏi tay Dương Quá, cầm lấy tay Võ Đôn Nho.

Võ Đôn Nho hừ một tiếng với Dương Quá, rồi kéo Võ Tu Văn vào phòng, ‘phịch’ một tiếng, đóng cửa lại, để cho Dương Quá ở bên ngoài.

Nghe được âm thanh, Quách Tĩnh cũng đi ra nhìn liền thấy Dương Quá mặt không chút thay đổi tựa vào trên tường, trong lòng còn đang suy nghĩ về một chiêu kia vừa rồi của Dương Quá, rồi nghĩ đến Quách Phù, ông thở dài một hơi, nhìn bóng dáng thon dài của Dương Quá, nhân tình sáng lên, cười tiếp đón Dương Quá: “Quá nhi, chiêu vừa rồi con dùng là Cửu Âm Chân Kinh phải không?”

Dương Quá gật đầu, Quách Tĩnh ngồi xuống ghế đá trong sân, Quách Tĩnh nhìn gương mặt lạnh lùng của Dương Quá, khẽ thở dài, chậm rãi nói: “Quá nhi, có phải con rất oán hận Quách bá bá và Quách bá mẫu?”

“Không có, Quách bá bá, con rất cảm kích người, tuy năm đó người và Quách bá mẫu không dạy con võ công, nhưng Quách bá mẫu đã dạy con biết chữ, cho con biết thế nào là đạo lý, cũng đối với con rất tốt. Hai người mang con đến Đào Hoa Đảo, để con không phải lưu lạc trong giang hồ, còn cho con quen biết với Văn nhi.” Nói đến cuối câu, ánh mắt Dương Quá hiện lên một tia ôn nhu, toàn bộ khuôn mặt đều nhu hòa hẳn.

“Tốt, con không oán chúng ta là tốt rồi.” Quách Tĩnh vui mừng cười cười, hẳn có chút trì hoãn nên tự nhiên không ngờ tia ôn nhu cuối cùng kia của Dương Quá là vì Võ Tu Văn, nếu người ở đây lúc này là Hoàng Dung, nhất định có thể nhìn ra một chút.

“Quá nhi, Cửu Âm Chân Kinh này con học ở đâu?”

“Ở Cổ Mộ, trong lúc vô tình phát hiện được, nhưng chỉ có một phần.” Võ Tu Văn đã từng nói, cuộc sống lúc trước của hai người, có một số việc nên tránh, không cần nói rõ. Đương nhiên là chuyện có liên quan đến Âu Dương Phong cũng không nhắc tới, thời gian đã lâu, Cửu Âm Chân Kinh hai người còn chưa nghiên cứu thấu triệt, Võ Tu Văn cũng từng nói, Cửu Âm Chân Kinh của Âu Dương Phong có một phần đã bị đảo, không hoàn chỉnh, bởi vậy hai người cũng chỉ có thể chậm rãi nghiên cứu, nhưng cù chỉ có như vậy cũng giúp ích hai người rất nhiều.

“Quá nhi, năm đó Quách bá bá có nói sẽ truyền võ công cho người, hiện tại ta truyền cho người bản đầy đủ của Cửu Âm Chân Kinh, người thấy được không?” Quách Tĩnh hơi suy tư, cười nói.

Dương Quá nhìn thần sắc nghiêm túc của Quách Tĩnh, gật đầu, có thể nâng cao võ công của mình, hẳn tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

“Tốt lắm, con cùng ta đến thư phòng đi, ta sẽ đem khẩu quyết truyền lại cho con, rồi nói thêm một ít chỗ cần phải chú ý cho con biết.” Quách Tĩnh đứng lên, vỗ vai Dương Quá, đi đến thư phòng.

Võ Đôn Nho vào phòng, có chút phiền chán ở trong phòng đi tới đi lui, xoay người nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Võ Tu Văn, hẳn thở dài, có chút đau lòng đỡ y ngồi xuống, trách cứ nói: “Sao không ngồi xuống?”

“Đại ca không ngồi, sao ta có thể ngồi trước được?” Võ Tu Văn cười khê, nói. Y mơ hồ biết đại ca là đang phiền não cái gì, như vậy cũng tốt, liền thừa cơ hội này nói với đại ca đi.

Võ Đôn Nho thở dài, ngồi xuống bên cạnh Võ Tu Văn, nắm bàn tay tái nhợt gầy gò của y, nghĩ nghĩ, vẫn là nên hỏi: “Văn nhi, người đệ thích... là ai?”

“Đại ca, huynh là thân nhân duy nhất của ta, ta không muốn lừa dối huynh. Chuyện này, ta cũng đang định tìm lúc thích hợp để nói cho huynh biết, huynh đoán không sai. Đó chính là Dương Quá.” Không có tránh né, y nhìn thẳng vào mắt Võ Đôn Nho, từng chữ từng chữ nói ra.

Võ Đôn Nho nhìn ánh mắt không chút né tránh của Võ Tu Văn, trong nháy mắt liền hiện lên rất nhiều ý niệm trong đầu, cuối cùng hắn chỉ nắm chặt bàn tay lạnh lẽo trong tay, trầm giọng nói: “Văn nhi, từ nhỏ đệ đã rất thông minh, nhưng lần này... Đệ thật sự đã suy nghĩ kỹ chưa? Phải biết rằng, loại cảm tình này một khi bị truyền ra ngoài, những người khác sẽ nhìn đệ với ánh mắt thế nào?”

“Đại ca, buổi tối năm đó trước khi rời khỏi Đào Hoa Đảo, ta và huynh đã từng nói qua, chuyện do bản thân ta quyết định, sẽ tuyệt đối không hối hận. Hiện tại cũng giống như vậy, mặc kệ tương lai phát sinh chuyện gì, ta đều không hối hận. Chỉ cần huynh có thể hiểu cho ta, ta liền thỏa mãn. Về phần những người khác nhìn ta với ánh mắt như thế nào, thì có quan hệ gì tới ta?” Võ Tu Văn lạnh nhạt nói.

“Đây là hạnh phúc của đệ, chỉ cần đệ cảm thấy hạnh phúc, tất nhiên đại ca sẽ ủng hộ đệ. Nếu Dương Quá dám khi dễ đệ, cứ nói cho đại ca biết. Tên tiểu tử thú vị này, cứ nhiên đem đệ lừa đi.” Thần sắc Võ Đôn Nho có chút phức tạp nói.

“Đại ca, cảm ơn huynh!” Võ Tu Văn đứng dậy ôm lấy Võ Đôn Nho, lẳng lặng tựa vào trên người người thân duy nhất này.

“Đứa ngốc, đệ là đệ đệ của ta mà.” Trong mắt Võ Đôn Nho hiện lên chút chua xót, ôm thật chặt thân thể đơn bạc của Võ Tu Văn, đệ đệ này của hắn, là một người rất thông tuệ, nên nhất định sẽ rất hạnh phúc, Văn nhi, đại ca nhất định sẽ bảo vệ hạnh phúc của đệ.

Võ Tu Văn ngồi ở trong phòng, cùng đại ca nói hết tất cả, trong lòng y cũng nhẹ nhàng thở ra, người khác nhìn y thế nào y không để ý, chỉ cần có đại ca ủng hộ là được, hoàn hảo đại ca không có phản đối. Y có chút mệt mỏi ngồi dựa vào đầu giường, Dương Quá đi đâu rồi nhỉ, sao không ở trong phòng?

Trong lúc mơ màng, thân mình bị nhẹ nhàng đặt nằm xuống, Võ Tu Văn chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, liền nhắm mắt lại, an tâm ngủ tiếp, nhưng y vừa nhắm lại liền lập tức mở to mắt ra, nhìn vết ứ xanh trên mặt Dương Quá, y nhẹ tay sờ lên, bình tĩnh hỏi: “Là ai đánh?”

Dương Quá thần nhiên nói: “Đại ca của ngươi, hắn đã biết chuyện của chúng ta, liền đánh ta mấy quyền.”

Về mặt ngưng trọng của Võ Tu Văn dần buông lỏng, đẩy Dương Quá ra, âm thanh mang theo ý cười nói: “Đánh là phải.”

Dương Quá gạt đầu, ôm lấy Võ Tu Văn, hôn trán y, rồi im lặng không nói gì thêm.

40. Chương 40

“Quách bá bá đã dạy cho ta bản Cửu Âm Chân Kinh đầy đủ rồi, Văn nhi.” Dương Quá tựa cằm trên ngực Võ Tu Văn, dịu dàng vỗ nhẹ lưng y.

“Ừ.” Võ Tu Văn nhẹ nhàng trả lời, lông mi dài mảnh khẽ rung động, tựa vào trên người Dương Quá, miễn cưỡng không nhúc nhích.

Dương Quá cúi đầu nhìn xuống, thấy hai mắt y đã muốn khép lại với nhau, hắn nhẹ nhàng đặt y xuống giường, nhìn sắc mặt tái nhợt của y, khẽ đưa tay vén tóc trên trán y ra, nhẹ nhàng hôn một cái. Rồi ngồi ngay ngắn ở bên giường, lấy cuốn sách Cửu Dương Phong mang đến ra, nghiên cứu kỹ càng, nắng chiều từ cửa sổ rọi vào, ấm áp chiếu trên thân hai người, một ngồi một nằm, dường như phảng phất một loại hương vị gọi là hạnh phúc.

Sáng sớm hai ngày sau.

“Tu Văn ca ca, mau tới, ngoại công của muội đã đến rồi.” Sáng sớm, bên ngoài liền truyền đến âm thanh thanh thúy của Quách Phù, kèm theo đó là tiếng cửa bị đập ‘thùng thùng’.

“Ừm... Buông ra...” Võ Tu Văn lắc đầu, miễn cưỡng lên tiếng, sắc mặt đỏ bừng, khóe miệng dường như còn có chất lỏng khả nghi chảy xuống.

Ghé vào trên người y, Dương Quá nhìn sắc mặt tái nhợt của thiếu niên bởi vì nộ hôn vừa rồi mà nhiễm một tầng đỏ ửng, đôi môi bị hôn đến sưng đỏ, vì thở dốc mà ẩn hiện cái lưỡi hồng hồng, tóc mái đen tuyền tán loạn trên trán, lông mi còn khê rung rung, ánh mắt hẩn tối sầm lại, nhẹ nhàng liếm đi chất lỏng ở khóe miệng thiếu niên, dừng lại thêm một lúc ở trên đôi môi mềm mại kia. Thẳng đến bên ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn, trong mắt hiện hẩn hiện lên một tia ảo não, mới kéo thiếu niên đứng dậy, giúp y mặc y phục vào.

Võ Tu Văn nâng cánh tay có chút vô lực bởi vì nộ hôn sâu kia lên, cúi đầu, cẩn thận sửa sang lại y phục của mình, sửa sang chưa được một nửa, bên cạnh liền có bàn tay đưa sang, thuần thực giúp y buộc đai lưng lại. Võ Tu Văn ngẩng đầu, nhìn ánh mắt chuyên chú của Dương Quá, gương mặt anh tuấn gần ngay trước mắt, thân hình cao lớn, trong lòng đột nhiên có một tia mờ mịt, người ưu tú như vậy, thật sự là thuộc về mình sao?

Dương Quá giúp Võ Tu Văn buộc đai lưng, ngẩng đầu lên liền thấy ánh mắt mờ mịt của y, hẩn nhú nhú mày, dùng bàn tay ôm lấy mặt của y, nhìn chăm chăm vào mắt y.

Võ Tu Văn nhìn người đối diện, rõ ràng là người rất lạnh lùng lại có chút cô độc, nhưng trước mặt mình luôn luôn ôn nhu, mấy năm nay đều dung túng, quan tâm, triu mến, thương yêu, kiên trì thủ hộ bên cạnh mình mỗi ngày, đã sớm khắc sâu vào trong lòng. Võ Tu Văn biết, y muốn lưu lại phần tình cảm này. Y kiễng mũi chân, ở khóe miệng Dương Quá hôn một cái, gần từng chữ nói: “Người là của ta.”

Dương Quá sững sốt một chút, rồi dùng trán mình chạm vào trán y, nhìn vào ánh mắt của y, trong mắt hiện lên ý cười, cúi đầu, cũng gần từng chữ nói: “Ta là của người, chỉ của một mình Văn nhi mà thôi.”

Mặt Võ Tu Văn ửng đỏ, nhưng vẫn kiên định nhìn thẳng vào ánh mắt Dương Quá, kéo tay hẩn đi ra ngoài, phỏng chừng nếu còn không đi ra ngoài, cửa sẽ bị Quách đại cô nương kia phá nát mất.

Cửa được mở ra, ánh mặt trời chói mắt chiếu vào, tay Quách Phù dừng ở giữa không trung, ánh mắt tròn tròn, ngơ ngác nhìn hai người nắm tay nhau đi ra. Võ Tu Văn ôn hòa mở miệng: “Phù nhi, ngoại công của muội tới rồi sao? Chúng ta đi thôi.”

Quách Phù lại nhìn thoáng qua hai tay của họ, cắn cắn môi, rồi nhìn ánh mắt bình tĩnh của hai người, trong mắt hiện lên hoài nghi nhưng nó lại nhanh chóng biến mất, nghe được câu hỏi của Võ Tu Văn, trên mặt nàng liền hiện lên thần sắc cao hứng, nói: “Ừ, sáng sớm nay ngoại công đã tới rồi, muội liền tới gọi hai người, chúng ta đi nhanh đi.”

Võ Tu Văn gật gật đầu, đi theo sau Quách Phù, rất nhanh, ba người đã tiến vào thư phòng của Quách Tĩnh. Bên trong thư phòng, trừ bỏ vợ chồng Quách Tĩnh và Võ Đôn Nho ra, còn có hai người khác, một người trong đó mặc một thân áo bào xanh, dáng người cao gầy, tóc đã biến thành màu bạc, nhưng khuôn mặt và tinh thần lại vô cùng sáng sủa, cặp mắt sáng ngời hữu thần, thấy hai người tiến vào, dò xét cẩn thận một hồi, khi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Võ Tu Văn, ông hơi cau lông mày lại. Mà đứng ở phía sau ông là một nữ tử trung niên, đầu tóc rối bời, trong tay cầm một cái đồ nhóm lửa, giờ phút này đang tròn mắt nhìn hai người, chính xác mà nói, là đang nhìn Dương Quá.

Võ Tu Văn và Dương Quá tiến lên, chào hỏi vợ chồng Quách Tĩnh trước, sau đó đứng ngay ngắn ở một bên, khom lưng nói: “Văn bối Võ Tu Văn (Dương Quá) kiến quá Hoàng đảo chủ.”

Vừa ngẩng đầu lên, nữ tử trung niên đứng phía sau Hoàng Dược Sư liền ngồi xổm xuống, núp ra sau Hoàng Dược Sư, kêu to: “Quý... Quý... Gia gia... Là Quý Hôn của Dương huynh đệ.” Vừa nói vừa sợ hãi nhìn lên sang Dương Quá vài lần, nhưng lập tức lại sợ hãi rút về, nắm thật chặt quần áo của Hoàng Dược Sư.

Võ Tu Văn ần ần có thể đoán được nữ tử trung niên này chính là ngốc cô trong nguyên tác, Dương Quá biết chuyện về phụ thân của mình đều bắt đầu từ người này, Võ Tu Văn có chút lo lắng nhìn thoáng qua Dương Quá, quả nhiên nhìn thấy trong mắt của hắn có chút dao động, thân thể còn có hơi hơi cứng ngắc. Tuy biểu tình trên mặt không chút biến hóa, nhưng Võ Tu Văn ở cạnh hắn đã lâu, khi tình cảm của hắn dao động, tự nhiên liền miễn cảm nhận thấy.

Hoàng Dược Sư đứng lên, kéo nữ tử trung niên kia dậy, cười nói với Dương Quá: “Đồ nhi này của ta có chút ngốc, con và cùng phụ thân của mình lớn lên rất giống nhau, nên nó nhận sai người thôi.” Ngốc cô vẫn sợ hãi, rụt rè nép phía sau lưng Hoàng Dược Sư, trộm nhìn Dương Quá.

Dương Quá yên lặng gật đầu, Hoàng Dược Sư ngoắc Võ Tu Văn tiến lên, một tay bắt mạch y, thật lâu sau, sắc mặt trầm trọng thở dài. Quách Phù tiến lên ôm lấy cánh tay Hoàng Dược Sư, ngẩng đầu lên nóng nảy hỏi: “Ngoại công, bệnh của Tu Văn ca ca có thể trị khỏi không?”

Hoàng Dược Sư sờ sờ đầu nàng, nhìn sắc mặt tái nhợt của Võ Tu Văn, trầm tư một chút mới nói: “Bệnh của con là bệnh bẩm sinh, tuy đã được bảo dưỡng rất tốt, nhưng võ công con luyện hần là thuộc loại âm nhu, nếu là người bình thường, luyện cũng không sao, nhưng khi người luyện sẽ tích lũy hàn khí, thân thể con vốn còn có thể duy trì vài năm, nhưng gần đây lại bị thương, khiến cho căn bệnh tiềm ẩn trong người bộc phát. Con hần là đã dùng Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn rồi, nhưng nó cũng chỉ có thể trì hoãn thương thế của con, không thể chữa khỏi.”

“Cha, vậy cha xem thử có biện pháp nào có thể trị khỏi không?” Hoàng Dung lo lắng hỏi.

Nghe được câu hỏi của Hoàng Dung, mấy người trong phòng đều khẩn trương nhìn chăm chăm Hoàng Dược Sư, trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, Hoàng Dược Sư chậm rãi lắc đầu, lại gật đầu một cái. Tâm tình mọi người phập phồng theo động tác của ông, Quách Phù kéo tay Hoàng Dược Sư lắc lắc, có chút vội vàng hỏi: “Ngoại công, rốt cuộc là có thể trị hay không?”

“Có thể chữa, nhưng rất khó, hơn nữa điều kiện để chữa trị, gần như không thể nào thực hiện được.” Hoàng Dược Sư thở dài nói.

“Không biết cần điều kiện gì, kính xin Hoàng đảo chủ nói rõ.” Dương Quá hướng Hoàng Dược Sư khom lưng, đôi mắt thâm thúy chăm chú nhìn chăm chăm Hoàng Dược Sư.

“Năm đó, thân thể của mẹ Dung nhi cũng rất kém, ta hao hết thiên tân vạn khổ mới sáng tạo ra một bộ song hươu công pháp, muốn giúp thân thể nàng tốt hơn, khi công pháp đại thành, nàng còn đang mang thai, ta vốn muốn đợi đến khi nàng sinh hạ Dung nhi xong mới bắt đầu để nàng và ta cùng luyện, chậm rãi cải thiện thân thể, chính là không nghĩ tới...” Trên mặt Hoàng Dược Sư xuất hiện thần sắc ảm đạm, Hoàng Dung đi tới kéo tay phụ thân, im lặng không nói gì. Hoàng Dược Sư sờ sờ đầu nữ nhi, nhìn vào không trung hừ vô nói: “Sau đó lại xảy ra một việc, bản song hươu kia không biết vì sao lại biến mất. Cho dù có quyển sách kia, cũng còn có một điều kiện con không thể đạt được. Cho nên, phương pháp kia gần như là không thể nào thực hiện được.”

“Còn có điều kiện gì?” Dương Quá ần ần cũng đoán được quyển sách kia chính là cuốn sách nghĩa phụ cho mình, nghe được còn có một điều kiện, trong lòng nhất thời căng thẳng, có chút lo lắng nhìn Hoàng Dược Sư hỏi.

Hoàng Dược Sư nhìn ánh mắt mong đợi của mọi người, thở dài một hơi, xoay người lại không nói thêm gì nữa. Bên trong thư phòng, mọi người hai mặt nhìn nhau, nhìn bóng lưng Hoàng Dược Sư, trong lòng cũng không biết làm thế nào mới tốt. Võ Tu Văn cảm giác được hơi thở Dương Quá càng ngày càng gấp, lặng lẽ nắm chặt tay hắn, nhìn bóng lưng Hoàng Dược Sư chậm rãi nói: “Hoàng đảo chủ, điều kiện đó hà khắc lắm sao?”

Hoàng Dược Sư im lặng nhìn tranh chữ trên tường, qua một lúc, mới xoay người lại, nhìn ánh mắt lạnh nhạt của Võ Tu Văn, trong lòng có chút thương thức, nhưng vẫn không nói gì thêm. Dương Quá nắm chặt tay Võ Tu Văn, trong mắt Hoàng Dược Sư hiện lên một tia sáng, đột nhiên nói với những người khác trong phòng: “Những người khác đều đi ra ngoài hết đi, ta muốn cùng Tu Văn nói chuyện một chút.”

Đám người Hoàng Dung sửng sốt một chút, nhưng vẫn lập tức đi ra ngoài, Dương Quá vốn muốn lưu lại ở trong phòng, nhưng Võ Tu Văn dùng ánh mắt trấn an hắn một cái, mới bị Võ Đôn Nho kéo ra ngoài.

“Ngồi đi.” Hoàng Dược Sư ngồi ở bên bàn, ngoắc Võ Tu Văn ngồi ở một bên. Võ Tu Văn rót ly trà, đặt trước mặt Hoàng Dược Sư rồi mới rót cho mình, ngồi xuống.

“Không biết Hoàng đảo chủ có chuyện gì muốn nói riêng với con?” Võ Tu Văn nhìn tách trà trước mặt còn bốc hơi nóng, trên mặt là nụ cười nhẹ, hỏi.

“Giữa con và Dương Quá... là tình yêu sao?” Hoàng Dược Sư nhìn thần sắc bình tĩnh của Võ Tu Văn, nhìn chằm chằm ánh mắt của y hỏi.

Thần sắc Võ Tu Văn không thay đổi, ngẩng đầu nhìn Hoàng Dược Sư, từ lúc Hoàng Dược Sư chú ý, y đã chuẩn bị tâm lý rồi, dù sao từ khi vào phòng này, mình vẫn luôn nắm tay Dương Quá, tự nhiên không thể thoát khỏi ánh mắt của mọi người, không chỉ Hoàng Dược Sư, chỉ sợ là ngay cả Hoàng Dung cũng đã có chút hoài nghi. Bất quá Võ Tu Văn vốn cũng không muốn giấu giếm, bởi vậy dứt khoát gạt đầu nói: “Đạ phải, chúng con sẽ ở bên cạnh nhau.”

“Con không sợ mọi người trong thiên hạ nhạo báng sao?” Hoàng Dược Sư liếc nhìn y một cái, bưng trà lên, nhắm mắt lại, tinh tế thưởng thức.

“Người trong thiên hạ có quan hệ gì đến tụi con?” Võ Tu Văn thản nhiên nói, trong âm thanh không có một tia dao động.

Hoàng Dược Sư sững sốt một chút, nhìn Võ Tu Văn, đột nhiên ngẩng đầu lên, ngửa mặt lên trời cười to, lớn tiếng nói: “Tốt, tốt, tốt lắm!” Lại nhìn Võ Tu Văn nói: “Không sai, như vậy, điều kiện cuối cùng liền đạt.”

Võ Tu Văn sững sốt, có chút nghi hoặc nhìn Hoàng Dược Sư, cái này cùng bệnh của mình có quan hệ gì sao? Hoàng Dược Sư không để ý đến ánh mắt của y, hướng ra ngoài phòng hô to: “Dương Quá, con có thể tiến vào.”

Lại nói đến bên ngoài phòng, sau khi Dương Quá bị Võ Đôn Nho lôi ra, mọi người đều ngồi ở trong đình viện, bởi vì lo lắng cho thân thể của Võ Tu Văn, tất cả mọi người không có tâm tư nói chuyện. Ngốc cô kia trốn ở một góc, thỉnh thoảng liếc trộm Dương Quá vài lần, trong lòng Dương Quá lúc này đều là Võ Tu Văn, tự nhiên không rảnh để ý tới bà ta. Hoàng Dung trấn an, vỗ vỗ tay ngốc cô, rồi nhìn Dương Quá, nghĩ nghĩ hỏi: “Quá nhi, con và Văn nhi có phải...” Ánh mắt nhìn thẳng Dương Quá, cũng không nói đến nửa câu sau, nhưng Dương Quá làm sao không biết ý của bà muốn hỏi là gì.

Dương Quá và Võ Tu Văn đã thương lượng qua, chuyện này, nếu đại ca Võ Đôn Nho đã biết rồi, cũng không cần thiết giấu giếm nữa, chỉ cần đại ca chấp nhận là được, còn những người khác, không thể chấp nhận cũng không sao, hai người liền rời đi là được. Bởi vậy, nghe được câu hỏi của Hoàng Dung, Dương Quá liền gạt đầu, âm thanh trầm thấp vang lên.

“Đúng vậy, Quách bá mẫu.”

Trên mặt Hoàng Dung hiện lên thần sắc khiếp sợ, Quách Tĩnh ở bên cạnh cũng nghi hoặc nhìn thê tử, hỏi: “Dung nhi, muội đang nói cái gì vậy, Văn nhi và Quá nhi làm sao?”

Hoàng Dung nhú mày, thấy Dương Quá không lộ vẻ mặt gì, nói: “Con có biết các con đang làm cái gì không? Các con còn nhỏ, loại sự tình này nhất định phải suy nghĩ kỹ càng mới được.”

“Con và Văn nhi đã ở cạnh nhau từ nhỏ đến giờ, tâm ý của tụi con đối với nhau đều rất rõ ràng.” Dương Quá dùng ánh mắt kiên định nhìn về hướng thư phòng, trong mắt hiện lên tia nhu hòa.

“Quá nhi, con nói cái gì? Nói rõ ràng cho ta!” Quách Tĩnh không dám tin nhìn Dương Quá.

“Quách bá bá, Quách bá mẫu, con thích Văn nhi, con muốn ở cạnh y.” Dương Quá nhìn vợ chồng Quách Tĩnh, chậm rãi nói từng chữ một.

“Con...” Quách Tĩnh bị những lời này của Dương Quá kích thích, trước mắt liền biến thành màu đen, Hoàng Dung bước lên phía trước, đỡ ông ngồi xuống. Quách Tĩnh ngoắc Dương Quá lại gần, nghiêm mặt nói: “Quá nhi, chuyện này không thể dùng để vui đùa, nếu truyền đi, con và Văn nhi sẽ thân bại danh liệt, con có hiểu hay không?!”

“Con hiểu, chỉ cần con và Văn nhi có thể sống hạnh phúc là được rồi, ánh mắt người trong thiên hạ không có quan hệ gì đến tụi con cả.” Ánh mắt Dương Quá vẫn không chút dao động nói.

Hoàng Dung nghe được ý hẩn, trong lòng có chút cảm động, cảm thấy Dương Quá và phụ thân của mình có chút giống nhau, luôn thích làm theo ý mình, không hề bận tâm ánh mắt của thế nhân, nhưng chuyện này nếu thật sự bị truyền đi, tất nhiên sẽ có một hồi sóng to gió lớn. Bà thở dài, nhìn sắc mặt xanh mét của Tĩnh ca ca bên cạnh, Tĩnh ca ca luôn đặt kỳ vọng rất lớn vào Quá nhi, hiện tại phát sinh loại sự tình này, nhất định là ông không đồng ý rồi.

Quách Phù phần hận trùng Dương Quá, nhất định là hẩn lừa Tu Văn ca ca, bằng không Tu Văn ca ca làm sao có thể thích hẩn chứ, không có khả năng...

“Đôn Nho, con thấy sao?” Hoàng Dung hỏi Võ Đôn Nho vẫn đang đứng im lặng ở một bên.

“Chỉ cần Văn nhi hạnh phúc là được rồi.” Võ Đôn Nho nhìn Dương Quá, chậm rãi trả lời vấn đề của Hoàng Dung.

41. Chương 41

“Hoang đường!” Quách Tĩnh tức giận rống to, dùng sức vỗ mạnh lên bàn, bàn đá kia làm sao chịu được lực đạo của ông, lập tức vỡ vụn. Quách Tĩnh đi đến trước mặt Dương Quá, giơ tay lên định tát vào mặt hẩn một cái, Dương Quá không trốn không tránh, vẫn bình tĩnh nhìn ông. Tay Quách Tĩnh nâng đến một nửa, nhìn vẻ mặt lạnh lùng của hẩn, ông thở dài một hơi, tay cũng chậm rãi buông xuống, rồi xoay người, đưa lưng về phía mọi người.

“Quá nhi, con có biết tên của con là do ai đặt không? Là Quách bá bá đã chọn cho con, tên của con, chính là ta hi vọng con hảo hảo làm người, có sai liền sửa. Nay con làm ra loại sự tình này, phải nhận hết nhạo báng của người trong thiên hạ, thân bại danh liệt. Con biết không?” Quách Tĩnh trầm giọng nói.

“Con biết, nhưng việc con ở cạnh Văn nhi không ảnh hưởng tới ai, bọn con cũng không làm hại tới ai.” Dương Quá thấp giọng nói.

“Con... Loại cảm tình này là không đúng...” Quách Tĩnh khó thở xoay người nhìn Dương Quá.

“Quá nhi, Quách bá bá cũng là muốn tốt cho con, từ xưa nay, tình yêu nam nữ mới là chính đạo, tình cảm giữa đồng tính là Long Dương, nên bị người người khinh thường, có lẽ con và Văn nhi chỉ là ở cạnh nhau quá lâu mà sinh ra thân tình, các con còn nhỏ, nên có thể không rõ ràng điều này, đó không phải là tình yêu chân chính. Các con nên tách nhau ra một thời gian ngắn, yên tĩnh suy nghĩ một chút, nói không chừng sẽ hiểu rõ ràng hơn.” Hoàng Dung chậm rãi tiến lên, ôn nhu nói.

“Quách bá bá, Quách bá mẫu, con biết hai người đối với con rất tốt. Nhưng con biết rất rõ về việc con muốn ở cạnh Văn nhi, cho dù là thân tình như hai người nói cũng được, hay là tình yêu cũng thế, con chỉ biết là con muốn ở cạnh Văn nhi, về phần ánh mắt của người khác, bọn con không quan tâm.” Dương Quá nhìn thẳng hai người, không chút tránh né.

“Vậy, cái nhìn của bọn ta thì sao, hai đứa cũng không quan tâm sao?” Quách Tĩnh cố kiềm chế tức giận trong lòng.

“Nếu Quách bá bá thật sự không thể chấp nhận điều này, con và Văn nhi sẽ rời đi.” Dương Quá dời tầm mắt, trầm giọng nói.

“Con...” Quách Tĩnh dùng ánh mắt chỉ tiếc là rèn sắt không thành thép (đặt nhiều kỳ vọng nhưng không thành) nhìn Dương Quá, oán hận trùng hẩn.

Võ Đôn Nho vẫn đứng im lặng ở bên cạnh, lòng mảy mềnh, không biết là đang suy nghĩ cái gì. Còn hai mắt Quách Phù đã đỏ lên, nổi giận đùng đùng nhìn Dương Quá, quả thực hận không thể đâm hẩn một đao.

Hoàng Dung thở dài, nhìn vẻ mặt cố chấp của Dương Quá, bà đỡ Quách Tĩnh ngồi xuống ở một bên. Trong lúc này, mọi người nhất thời đều lặng yên.

Nghe được âm thanh trong phòng Hoàng Dược Sư, Dương Quá dưới tầm mắt của mọi người, đẩy cửa bước vào, sau khi đóng cửa liền đi đến bên cạnh Vô Tu Văn, ở trên người y nhìn một vòng, không phát hiện điều gì khác thường mới quay qua nhìn Hoàng Dược Sư.

“Ngồi đi, về bệnh tình của Tu Văn, có nhiều chỗ phải nói với hai con.” Hoàng Dược Sư nhìn động tác của hắn, hiểu ý cười cười, bảo Dương Quá ngồi xuống.

Nhìn hai người đối diện ngồi ngay ngắn, Hoàng Dược Sư chậm rãi mở miệng: “Vừa rồi ta đã nói vốn có một bộ công pháp, tuy đã mất tích, nhưng cho ta thêm thời gian một ngày, ta vẫn có thể viết ra lần nữa. Về phần điều kiện ta vừa nói, ta vốn nghĩ không có khả năng đạt thành, nhưng hiện tại xem ra, điều kiện đó đã có.”

Hoàng Dược Sư thần nhiên nhìn hai người cười cười, tiếp tục mở miệng: “Lúc ấy, quyển sách kia là ta dùng để cải thiện thân thể cho tề tử mình mà sáng tạo ra, bởi vậy chỉ thích hợp một nam một nữ tiến hành song tu, tuy Tu Văn là nam, nhưng cơ thể lại thuộc âm hàn. Như vậy, cho dù có nữ tử cùng con song tu cũng không có lợi gì mà còn thêm hại, hơn nữa, nếu ta không đoán sai, con... hẳn là phương diện nam tính kia không được đi.”

Hoàng Dược Sư trêu tức nhìn thoáng qua Vô Tu Văn, lại phát hiện trên mặt Vô Tu Văn vẫn là nụ cười nhạt kia, tiếp tục mở miệng nói: “Nhưng sau đó ta thấy con và Dương Quá, trong lòng lại đột nhiên có một ý nghĩ, con và Dương Quá có lẽ có thể dựa theo bộ công pháp này mà tiến hành song tu, con có thể chất âm hàn, Dương Quá và con song tu, cũng nhận được lợi ích rất lớn, công lực sẽ tăng lên rất nhiều. Chính là, hiện tại các con phải chờ ta thêm một ngày, ta sẽ đem công pháp này viết ra lần nữa...” Lời sau còn chưa kịp nói hết, Dương Quá đã đem sách đưa qua.

Hoàng Dược Sư mở cuốn sách cũ nát kia ra, cười lớn nói: “Hay, thật sự là thiên ý, thì ra quyển sách này đã lọt vào trong tay các con. Cái này thì tốt rồi, chờ ta chuẩn bị thêm một chút, các con có thể bắt đầu chữa thương, với tình trạng hiện giờ của thân thể Tu Văn, bắt đầu càng sớm càng tốt.”

Vô Tu Văn và Dương Quá nhìn thoáng qua nhau, trong mắt Dương Quá tràn đầy cao hứng, còn có một tia nóng rực, Vô Tu Văn thì lại có một chút không yên, nhưng đối với thần sắc cao hứng của Dương Quá vẫn cười cười.

“Đúng rồi, có một vài chỗ cần phải chú ý, đợi lát nữa ta sẽ viết cho các con. Còn Quách bá bá kia của các con, hẳn là một kẻ có tính tình cổ hủ, tốt nhất các con nên đổi nơi tiến hành chữa thương, lỡ như bị phát hiện e rằng sẽ gây ra một trận phong ba.” Khi nhắc tới Quách Tĩnh, Hoàng Dược Sư hơi nhíu nhíu mày, nói với hai người.

“Quách bá bá bên kia, bọn họ đã biết hết rồi, chỉ là bọn họ vẫn không thể chấp nhận điều này, nếu quả thật không thể chấp nhận, bọn con sẽ rời đi.” Dương Quá cầm lấy tay Vô Tu Văn, kiên định nói.

Vô Tu Văn cũng chậm rãi gật đầu, chăm chú nhìn Hoàng Dược Sư, trong mắt có một tia cảm kích, nói: “Cảm ơn Hoàng đạo chủ, bọn con về trước.”

“Ừ, trở về đi, chờ đến tối ta liền đem mấy chỗ phải lưu ý đưa cho các người.” Hoàng Dược Sư gật đầu.

Vô Tu Văn cùng Dương Quá đứng dậy đi ra ngoài, mới ra khỏi cửa, liền bắt gặp vợ chồng Quách Tĩnh, Quách Phù, còn có Vô Đôn Nho đứng ở trong viện nhìn bọn họ. Vô Tu Văn nhớ tới vừa rồi Dương Quá có nói bọn họ đã biết hết rồi, quả nhiên liền nhìn thấy thần sắc của Quách Tĩnh tràn đầy tức giận, còn Hoàng Dung thì có chút bất đắc dĩ, cô nương Quách Phù thì... tràn đầy u oán nhìn mình, thỉnh thoảng còn trừng Dương Quá vài lần.

Khóe miệng Vô Tu Văn hơi giật giật, đi đến bên cạnh Vô Đôn Nho, người duy nhất vẫn ôn nhu nhìn mình, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Đại ca.”

Vô Đôn Nho sờ sờ đầu của y, thương tiếc nhìn gương mặt tái nhợt của y, quan tâm hỏi: “Hoàng đạo chủ có biện pháp trị bệnh cho đệ rồi sao?”

Vô Tu Văn gật đầu, đang muốn nói rõ tình huống vừa rồi, Quách Phù đã nhảy ra trước mặt y, vui sướng nói: “Thật tốt quá, Tu Văn ca ca, muội biết ngoại công của muội nhất định sẽ có biện pháp mà, chờ huynh

điều trị xong liền cùng bọn muội quay về Đào Hoa Đảo.” Nàng nhìn y đầy mong chờ, còn vụng trộm trừng Dương Quá, ánh mắt kia rõ ràng tiết lộ tin tức: Không dẫn người theo...

Mặt Dương Quá vẫn không chút thay đổi, ánh mắt cũng không có chút dao động nào. Quách Phù có chút nổi giận quay đầu nhìn Võ Tu Văn, Võ Tu Văn thu hồi nụ cười trên mặt, rút tay đang bị Quách Phù ôm ra, nhìn mấy người trong viện nói: “Hoàng đảo chủ đã đề nghị dùng phương pháp là cho con và Dương Quá song tu, để cải thiện cơ thể của con.”

Sắc mặt Võ Đôn Nho hơi đông cứng một chút, môi khẽ nhúc nhích, nhưng vẫn không nói gì. Quách Tĩnh bị đả kích rất lớn, run rẩy chỉ Võ Tu Văn, không dám tin nói: “Con nói cái gì, các con...” Trán nổi đầy gân xanh, ông đỡ trán của mình, lảo đảo lùi về phía sau. Hoàng Dung bước lên phía trước, đỡ lấy ông, nhẹ tay vỗ ngực ông, nhẹ nhàng an ủi: “Tĩnh ca ca, huynh đừng gấp, từ từ thôi.”

Quách Tĩnh có chút nản lòng vẫy tay, đáng vẻ cực kỳ thất vọng, đi ra ngoài viện. Quách Phù nhìn cha mẹ mình rời đi, lại nhìn hai người Võ Tu Văn và Dương Quá, cắn cắn môi, cũng dậm chân bỏ đi.

Võ Tu Văn bình thần nhìn mọi người rời đi, ngẩng đầu nhìn Võ Đôn Nho bên cạnh hỏi: “Đại ca, huynh cũng sẽ như vậy sao?”

Võ Đôn Nho ôm chặt y, vuốt mái tóc đen nhánh của y. Võ Tu Văn không thể nhìn rõ vẻ mặt của hắn, chỉ nghe được âm thanh ôn hòa của hắn, mang theo sự dịu dàng và cưng chiều.

“Văn nhi, đệ phải nhớ kỹ, ta là ca ca của đệ, hiển nhiên là hi vọng đệ có thể hạnh phúc, nếu như có thể chữa khỏi thân thể của đệ, vậy có gì là không thể? Chỉ cần Văn nhi nguyện ý, ca ca nhất định sẽ ủng hộ đệ.” Võ Đôn Nho rũ mắt xuống, ôn nhu nhìn thiếu niên trong lòng.

Võ Đôn Nho híp mắt, ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên mặc hắc y bên cạnh, có chút sắc bén nhìn Dương Quá, chăm chú nhìn mặt của hắn nói: “Dương Quá, ngươi sẽ làm Văn nhi hạnh phúc chứ?”

Dương Quá thần nhiên đáp lại ánh mắt của Võ Đôn Nho, không chút lảng tránh, trịnh trọng mở miệng: “Ta sẽ luôn làm Văn nhi vui vẻ, hạnh phúc, vĩnh viễn trân trọng y.” Câu nói không dài, nhưng âm thanh vô cùng mạnh mẽ, hắn chậm rãi nói rõ từng tiếng một, giống như một lời thề sắt son.

Võ Đôn Nho nhìn ánh mắt kiên định của Dương Quá, vừa lòng gật đầu, buông Võ Tu Văn ra. Khóe mắt Võ Tu Văn đã hơi phồng hồng, một tay kéo đại ca, một tay kéo Dương Quá, trên mặt hiện lên nụ cười dịu dàng, trong mắt dần dần xuất hiện một tầng hơi nước, rồi chậm rãi rơi xuống. Hai người quan trọng nhất đều ở bên cạnh, đại ca có thể ủng hộ lựa chọn của mình, ấm áp trong lòng không ngừng dâng lên, xông ra khóe mắt, hóa thành nước mắt, rồi rơi xuống.

“Ngốc, khóc cái gì mà khóc.” Võ Đôn Nho nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt trên mặt Võ Tu Văn, thương yêu nói.

“Ta rất cao hứng a.” Võ Tu Văn khẽ hít mũi, nhìn hai người bên cạnh, trong mắt không giấu được thương yêu, y vui vẻ nở nụ cười.

“Vừa khóc vừa cười!” Võ Đôn Nho nhẹ nhàng vuốt cái mũi của đệ đệ, bất đắc dĩ nói.

“Hoàng đảo chủ không nói gì thêm về thời điểm cho hai đứa bắt đầu... trị liệu sao?” Võ Đôn Nho vốn định nói song tu, nhưng lời vừa đến bên miệng, rốt cuộc vẫn có chút không được tự nhiên.

“Ông ấy nói còn vài chỗ cần lưu ý, chờ ông ấy viết xong, sau đó sẽ đưa cho bọn ta, khi đó có thể bắt đầu.”

“Vậy là tốt rồi, ta vẫn lo lắng cho thân thể của đệ, hiện tại có biện pháp là tốt rồi.” Võ Đôn Nho nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Võ Tu Văn cười nhạt gật đầu. Võ Đôn Nho cũng nhin không được cười hỏi: “Đói bụng không, chúng ta đi ăn chút gì đi.”

Bởi vì thấy Võ Tu Văn có chút mệt mỏi, hơn nữa lúc này mọi người cũng không có tâm tư đi ra ngoài, cho nên Võ Đôn Nho kêu gia đình trong trang đưa vài món vào phòng cho Võ Tu Văn, ba người ngồi xuống cùng nhau ăn. Khi ăn cơm xong, Võ Đôn Nho nhìn khuôn mặt Võ Tu Văn lộ vẻ mệt mỏi, đau lòng nói: “Đi nghỉ ngơi một chút đi.”

Võ Tu Văn khẽ che miệng ngáp một cái, ngượng ngùng cười cười với Võ Đôn Nho, đứng dậy cởi ngoại y, nằm vật xuống giường, không bao lâu liền tiến vào mộng đẹp. Dương Quá cẩn thận đắp chăn cho Võ Tu Văn, đi ra ngoài phòng, đứng ở phía sau Võ Đôn Nho.

Võ Đôn Nho nhìn bầu trời xanh thăm thăm phía xa, không quay đầu lại, nhẹ nhàng nói: “Nhớ rõ những lời của mình đã nói, hãy bảo vệ y thật tốt.” Như buổi tối năm đó Võ Tu Văn nói muốn đi theo Dương Quá vậy.

Dương Quá yên lặng nhìn bóng dáng Võ Đôn Nho đi xa, xoay người đóng cửa.

Võ Tu Văn cảm giác đã ngủ rất lâu, mơ màng tỉnh lại, chống người dậy, có chút nghi hoặc nhìn xung quanh, không thấy Dương Quá đâu cả, Võ Tu Văn cảm y phục để ở một bên lên, mặc vào, rồi xuống giường đi về phía cửa, Dương Quá đi đâu rồi nhỉ...?

Từ từ đi ra ngoài, kêu một gia đình vừa vặn đi qua, hỏi: “Người có nhìn thấy Dương Quá đâu không?”

Gia đình kia cúi người trước Võ Tu Văn, rồi chỉ một phương hướng nói: “Vừa rồi Dương thiếu hiệp và Quách cô nương đi về hướng kia.”

Võ Tu Văn gật đầu, cảm ơn gia đình kia, đi về hướng đó, nơi đó, hẳn là nội viện của vợ chồng Quách Tĩnh, chẳng lẽ vợ chồng Quách Tĩnh lại muốn nói gì sao? Võ Tu Văn biết Quách Tĩnh nhất thời không thể tiếp nhận chuyện này, cũng không mong ông có thể nhanh chóng tiếp nhận, y và Dương Quá tới nơi này vốn chỉ vì muốn gặp đại ca, về phần cả nhà Quách Tĩnh, chỉ là nhân tiện thôi.

Đi đến một chỗ rẽ, đang muốn quẹo phải, thì nghe thấy ở phía một hòn núi giả cách đó không xa truyền đến một giọng nói quen thuộc, cước bộ của Võ Tu Văn hơi dừng lại, rồi bước về phía đó.

“Tất cả đều là do ngươi, từ nhỏ ngươi đoạt lấy Tu Văn ca ca của ta, cho đến tận bây giờ, ngươi còn chiếm lấy y, ngươi thật là một kẻ biến thái, chuyên đi thích nam tử. Tu Văn ca ca tốt như vậy, tên ăn mày như ngươi làm sao có thể xứng đôi với y?” Giọng nói giận dữ của Quách Phù truyền vào tai y.

Nhìn từ phía sau ngọn núi giả, Võ Tu Văn đã nhìn thấy Dương Quá đang đứng quay lưng về phía mình, tựa vào ngọn núi giả, hẳn cúi đầu nên không thể nhìn thấy biểu tình trên mặt, đối diện là Quách Phù, một thân hồng y, trên mặt tràn đầy tức giận. Võ Tu Văn liền chấn động, còn chưa kịp đi ra, đã nghe Quách Phù đắc ý nói: “Thế nào? Hiệu quả của Mê Diệt Hương của ngoại công ta quả thật không tồi nhỉ, có phải ngươi cảm thấy toàn thân mình vô lực không?”

“Văn nhi là của ta, ngươi đừng mơ tưởng!” Dương Quá cup mắt, cũng không thèm nhìn Quách Phù một cái, lạnh lùng nói. Hôm nay, Văn nhi vừa ngủ không bao lâu, Quách Phù liền gọi hắn ra đây, nói là cha mẹ nàng ta tìm mình. Dương Quá vẫn rất kính trọng Quách Tĩnh, nghĩ sẽ đi một tí rồi quay trở lại, hơn nữa, còn ở trong trạng sẽ không có chuyện gì có thể xảy ra. Theo Quách Phù đi tới viện của Quách Tĩnh, ai ngờ mới đi đến nửa đường liền cảm thấy không thích hợp, thân thể dần dần trở nên vô lực. Sau đó, Quách Phù gọi hai gia đình tới mang hắn ra sau ngọn núi giả này. Dương Quá cũng không ngờ rằng Quách Phù cư nhiên sẽ làm ra loại sự tình này, chỉ có thể nỗ lực tựa vào ngọn núi giả, tuy không biết Quách Phù đến tột cùng muốn làm cái gì, nhưng Dương Quá cũng không sợ hãi, vẫn nhìn Quách Phù ở một bên rống to.

Quách Phù giận tái mặt, như khoác lên một tầng sương lạnh, từ nhỏ nàng đã luôn được sủng ái, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, cha mẹ đều là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, từ nhỏ chưa từng chịu qua uất ức, đối với Võ Tu Văn, từ nhỏ đã có chấp niệm, nhưng Dương Quá lại luôn chiếm đi lực chú ý của Võ Tu Văn, tính tình nàng háo thắng, càng không chiếm được lại càng muốn. Thậm chí cảm thấy tên ăn mày như Dương Quá dựa vào cái gì có thể hấp dẫn được lực chú ý của Võ Tu Văn. Đúng vậy, ở trong lòng Quách Phù, Dương Quá chính là một tên ăn mày. Nếu nói ban đầu Quách Phù đối với Võ Tu Văn chỉ có một tia hảo cảm, như vậy chín phần còn lại đều là lòng háo thắng cùng ham muốn chiếm giữ của nàng. Thấy lực chú ý của Võ Tu Văn đều đặt ở trên người Dương Quá, nội tâm Quách Phù đã sớm phần hận không thôi, nhìn gương mặt lạnh lùng của Dương Quá, nàng nghĩ rằng: “Người có tư cách gì mà xem thường ta, có tư cách gì để Tu Văn ca ca thích ngươi, hôm nay ta nhất định sẽ giết ngươi.” Rồi nàng rút trường kiếm tùy thân ra, cắn răng, vùng kiếm chém tới.

Dương Quá trúng Mê Diệt Hương, cả người xụi lơ vô lực, ngay cả khí lực giơ tay lên đều không có, nhưng ánh mắt vẫn luôn không chớp nhìn Quách Phù vùng kiếm chém tới. Quách Phù nhìn ánh mắt bình tĩnh vô cùng lạnh nhạt của hắn, lửa giận trong lòng dâng lên, nhắm mắt, dồn sức chém xuống.

Cảm giác được kiếm chém trúng thân thể, Quách Phù mở mắt ra, liền buông tay, không dám tin nhìn trước mặt. Võ Tu Văn thét một tiếng, nằm trên người Dương Quá, toàn thân Dương Quá đều vô lực, giữ không được thân thể của y. Hai người cùng nhau ngã trên mặt đất. Trên lưng Võ Tu Văn hiện lên một vết thương rất sâu, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài, y sam màu trắng đã bị nhuộm thành màu đỏ.

Vừa rồi, khi Võ Tu Văn trông thấy Quách Phù bỗng nhiên vung kiếm chém vào người Dương Quá, trong lòng y liền quỳnh lên, y đã sớm không còn nội lực, không chút suy nghĩ liền vọt tới đỡ thay Dương Quá, y không muốn mất đi Dương Quá, cũng không muốn Dương Quá giống trong nguyên tác, mất đi một cánh tay. Dương Quá của y phải hoàn hảo vô khuyết bởi ở bên cạnh mình mới đúng, hẳn phải dùng cả hai cánh tay hữu lực để bảo vệ mình.

Dương Quá kinh hoàng nhìn máu trên người Võ Tu Văn không ngừng loàn ra, nhưng thân thể trúng Mê Diệt Hương lại không có chút khí lực nào, chỉ có thể lo lắng gọi y: “Văn nhi, Văn nhi...”

“Tu Văn ca ca...” Quách Phù đứng ở một bên, ngơ ngác nhìn thiếu niên kia ngã xuống, thì thào kêu.

“Còn không mau đi gọi người đến!” Dương Quá lạnh lùng nói, ánh mắt băng lạnh liếc nhìn cô nương đang đứng ngay người ra đó.

Thân thể Quách Phù run lên, nhìn Võ Tu Văn đã nhắm mắt lại, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi, chạy ra ngoài gọi người. Cũng không bao lâu sau, vợ chồng Quách Tĩnh, Võ Đôn Nho, còn có Hoàng Dược Sư đều chạy đến đây, vừa thấy hiện trường, tất cả đều biến sắc.

Hoàng Dược Sư không nói gì, điểm vài huyệt đạo trên người Võ Tu Văn, ôm người đi vào phòng, Võ Đôn Nho cũng vội vàng ôm lấy Dương Quá đang xụi lơ theo sau. Quách Tĩnh đứng ở một bên, giơ tay lên tát Quách Phù một cái.

Quách Phù che mặt, lệ trong mắt liền chảy xuống, Hoàng Dung đau lòng đứng che trước mặt Quách Phù, lớn tiếng nói: “Huynh đánh nó làm gì?”

Hai mắt Quách Tĩnh trừng lớn, ngón tay run rẩy chỉ vào Quách Phù, tức giận nói: “Hôm nay nó làm ra loại sự tình này, một đứa con gái, cứ nhiên dùng chiêu thức hạ lưu là hạ độc để bỏ thuốc Quá nhi, muội xem tình hình vừa rồi đi, nếu không phải có Tu Văn, chỉ sợ Quá nhi đã bị nó hại chết. Muội còn muốn bao che nó sao, từ nhỏ muội đã luôn dung túng nó, hiện tại đến nước này, muội còn bảo vệ nó sao? Nếu hôm nay huynh không hảo hảo giáo huấn nó, tương lai không biết nó còn gây ra họa gì nữa?”

Quách Phù sợ hãi trốn ở sau lưng Hoàng Dung, dùng âm thanh run rẩy kêu lên: “Mẹ!”

Hoàng Dung vỗ vỗ tay nàng trấn an, nhìn Quách Tĩnh nổi giận đùng đùng, lớn tiếng nói: “Huynh chỉ biết trách nữ nhi của mình, nếu hôm nay huynh muốn đánh nó, trước hết cứ đánh muội đi.”

“Muội...” Quách Tĩnh nhìn hai mẹ con trước mắt, vung tay lên. Lúc này Hoàng Dung đang mang thai, nếu bà kiên trì chắn trước mặt Quách Phù, Quách Tĩnh làm thế nào cũng không hạ thủ được.

Hoàng Dược Sư rút một viên thuốc vào miệng Võ Tu Văn, cẩn thận xé quần áo trên lưng y, nhìn miệng vết thương rất sâu kia, lông mày hơi nhíu lại, lấy ra một cái bình nhỏ, rắc lên vết thương. Thuốc bột tiếp xúc miệng vết thương, Võ Tu Văn khẽ rên rỉ, chỉ cảm thấy trên lưng như bị thiêu đốt.

Võ Đôn Nho đặt Dương Quá ngồi ở trên ghế, đi đến bên giường nhìn Võ Tu Văn, thấy thái dương y toát ra tầng tầng mồ hôi lạnh, cũng có chút nôn nóng, nhưng lại không dám quấy rầy Hoàng Dược Sư trị liệu, chỉ có thể cầm khăn lau mặt cho Võ Tu Văn, đau lòng cảm lấy tay y.

Hoàng Dược Sư rắc thuốc xong, bắt mạch cho Võ Tu Văn, rồi mới đứng dậy nhìn Dương Quá đang lo lắng ở một bên, đi tới rút một viên thuốc vào miệng hắn, rồi rót một chén nước, cầm ở trong tay nhưng không có uống. Dương Quá vừa mới khôi phục quyền khổng chế thân thể, liền bước đến bên giường, nhìn vết thương đáng sợ trên lưng Võ Tu Văn, tay nhịn không được mà run nhè nhẹ. Võ Đôn Nho vừa thấy hắn, đôi mắt liền đỏ, tổng qua một quyền, đánh Dương Quá ngã xuống đất, hắn lao tới xách cổ áo của Dương Quá lên, tức giận nói: “Không phải mới sáng hôm nay ngươi còn đáp ứng ta sao, vậy mà lại làm cho y bị thương

nặng như thế?” Dương Quá cũng không phản kháng, ngơ ngác nhìn Võ Tu Văn nằm trên giường với gương mặt tái nhợt, trong lòng đau đớn vô cùng.

“Được rồi, đều lại đây đi, ta sẽ nói một chút về thương thế của Tu Văn.” Hoàng Dược Sư nhìn hai người, trầm giọng nói.

Võ Đôn Nho buông Dương Quá ra, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, Dương Quá cũng yên lặng ngồi một bên. Hoàng Dược Sư nhìn hai người một cái rồi nói: “Vốn thân thể Văn nhi từ lần bị thương trước đã làm nguyên khí đại thương, nhưng tạm thời được Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn giữ lại một mạng, sáng hôm nay, ta vốn muốn phối chế một ít dược để hỗ trợ Tu Văn và Dương Quá song tu, nhưng hiện tại y lại bị trọng thương, thương thế bị áp chế hoàn toàn bộc phát ra ngoài, thời gian không còn kịp nữa, phải lập tức tiến hành song tu, bằng không, Tu Văn khó giữ được tánh mạng.”

Võ Đôn Nho cùng Dương Quá khiếp sợ nhìn Hoàng Dược Sư, Võ Đôn Nho cũng bất chấp bất mãn vừa rồi với Dương Quá, vội vàng nói: “Vậy mau để hai người bọn họ bắt đầu đi.”

Hoàng Dược Sư gật đầu, từ trong lòng lấy ra một tờ giấy mỏng, đưa cho Dương Quá, nói: “Đây là những điều phải chú ý trong lần đầu tiên song tu của con và Tu Văn, vốn đây là lần đầu tiên của các con nên ta định phối một chút dược để hỗ trợ, nhưng hiện tại, xem ra...” Hoàng Dược Sư thở dài, nói tiếp: “Hiện tại Tu Văn bị thương khá nặng, con trăm ngàn lần không được lỗ mẫn, nhất định phải chú ý đến vết thương của y, và phải khống chế bản thân, nếu thất bại, Tu Văn sẽ khó giữ được tính mạng, biết không?”

Thân mình Dương Quá chấn động, nhìn bóng dáng nằm ở trên giường, ánh mắt kiên định gật đầu.

“Vậy là tốt rồi, kế tiếp phải chờ xem biểu hiện ở con như thế nào, con xem tờ giấy này trước, làm như thế nào ta đều viết ở trên đó. Ta đi ra ngoài trước, ngày mai sẽ trở lại thăm các con.” Hoàng Dược Sư đứng lên, từ từ rời.

Võ Đôn Nho nhìn Dương Quá một cái, rồi quay sang nhìn Võ Tu Văn trên giường một cái, cũng không nói gì, liền đi ra ngoài.

42. Chương 42

Dương Quá ngồi ở bên giường, nhìn Võ Tu Văn bởi vì mất máu mà sắc mặt càng thêm tái nhợt, hần khe nhúu mày, nhất định là rất đau... Trong mắt hần hiện lên một tia tự trách, đều là do mình đã quá sơ suất!

Cởi quần áo của bản thân ra, sau đó hần nhẹ nhàng nâng Võ Tu Văn dậy, rồi từ từ cởi y phục của y, thân thể gầy yếu tái nhợt của Võ Tu Văn lộ ra, vì không để đụng tới miệng vết thương của Võ Tu Văn, Dương Quá chỉ có thể để Võ Tu Văn ngồi đối diện mình, Võ Tu Văn vô lực tựa vào trong lòng Dương Quá, tuy mơ hồ có thể cảm nhận được Dương Quá đang làm gì, nhưng ý thức mê mang nên không có cách nào phản ứng lại, chỉ có thể hít lấy mùi hương quen thuộc luôn làm mình an tâm của người bên cạnh.

Bởi vì phải chú ý đến miệng vết thương của Võ Tu Văn, động tác của Dương Quá đều rất nhẹ nhàng, đợi y phục trên người Võ Tu Văn đều được cởi hết, đã là một lúc sau, cảm thụ làn da như tơ lụa bóng loáng dưới tay, Dương Quá chỉ cảm thấy máu toàn thân đều lao nhanh xuống dưới thân, hần hít sâu một hơi, kiềm chế xúc động của mình.

Nâng cầm Võ Tu Văn lên, ôn nhu hôn xuống, tỉ mỉ càn quét trong miệng y, quần lấy đầu lưỡi trơn mềm của y, triển miên hôn xuống phía dưới, dừng lại ở đường cong xương quai xanh duyên dáng, cẩn thận gặm cắn nơi mẫn cảm của Võ Tu Văn. Tay cũng không nhàn rỗi, một bên đỡ lấy eo Võ Tu Văn, một tay ở trước ngực xoa nắn quả hồng trước ngực y, đến khi hai quả màu son đều đứng thẳng mới rời đi, đổi thành dùng miệng ngậm mút, khiến nó càng trở nên sưng đỏ.

Hai tay hạ xuống, vuốt ve cái mông đầy đặn, mềm mại của Võ Tu Văn, làm cho hai khối mềm mại ở trong tay bị biến dạng, thỉnh thoảng dùng ngón tay nhẹ đâm vào cửa huyệt đang đóng chặt kia. Thân thể Võ Tu Văn vốn trắng nõn nhưng bởi vì bị Dương Quá trêu đùa mà ửng hồng. Dương Quá ôm y, để đầu y dựa vào

cổ của mình, thông thả vươn một ngón tay tiến vào chỗ tư mật kia, tuy Võ Tu Văn đã động tình, nhưng nơi này vẫn còn đóng rất chặt, một ngón tay của Dương Quá chưa hoàn toàn tiến vào, cũng đã khiến Võ Tu Văn phát ra tiếng rên rĩ thống khổ, Dương Quá rút tay ra, cuống quýt nâng mặt y lên, nhìn hàng mi dày của y hơi hơi rung động, hần nhúu mày, điều này chứng tỏ rằng y rất đau.

Dương Quá kéo cái chăn qua một bên, nhẹ nhàng đặt Võ Tu Văn nằm úp sấp ở phía trên, kê chân ở hông y, làm cho hông của y vểnh lên, thân trên nằm sấp ở trên giường. Dương Quá cúi người xuống, tách hông y ra, nhìn cửa huyết phần hồng, rồi vươn đầu lưỡi ướt át ra, tỉ mỉ liếm nó, đầu tiên là liếm ở bên ngoài một cái, sau đó, đầu lưỡi mềm mại bắt đầu chậm rãi tiến vào khe nhỏ.

Thân thể Võ Tu Văn khẽ rung động, cả người đều nhiễm màu hồng phấn diễm lệ, đợi Dương Quá cảm thấy không sai biệt lắm, mới dùng ngón tay xoa xoa nơi vào, có nước bọt làm dịu, ngón tay rất dễ dàng tiến nhập. Ngón tay không ngừng ra vào, chậm rãi tăng thêm một ngón, đến khi cả ba ngón tay đều tiến vào, mới từ từ mở rộng thân thể Võ Tu Văn.

Mồ hôi trên trán Dương Quá không ngừng rơi xuống, dục vọng dưới thân đã sưng cứng như sắp nổ tung, hần cúi người mút tẩm lưỡng bóng loáng trắng nõn của Võ Tu Văn tạo ra vô số hồng ngân, ngón tay cũng không ngừng ra vào, đến khi nơi đó của Võ Tu Văn bắt đầu phân bố một ít chất lỏng.

Rút ngón tay ra, một lần nữa ôm lấy Võ Tu Văn, để y ngồi lên trên người của mình, nhìn mặt Võ Tu Văn hồng hồng, còn có hàng lông mi không ngừng rung động, khóe mắt mơ hồ còn ẩn hiện vệt nước, Dương Quá nhẹ nhàng hôn lên trán Võ Tu Văn một cái, bởi vì nhiễm tình dục mà âm thanh đã có chút khàn khàn và nặng nề, chậm rãi nói: “Đừng sợ!”

Tay vòng lấy vòng eo mảnh khảnh của Võ Tu Văn, chậm rãi nhưng kiên định tiến vào trong cơ thể Võ Tu Văn. Tuy nơi đó đã được cẩn thận mở rộng, nhưng thứ kia của Dương Quá rất lớn, hiển nhiên không phải ba ngón tay có thể so sánh, nơi yếu ớt nhất thời bị tiến vào, Võ Tu Văn thống khổ phát ra một tiếng hừ nhẹ, suy yếu tựa vào trên vai Dương Quá, không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Bị cảm giác ẩm ướt siết chặt bao lấy, Dương Quá gần như không thể khống chế được chính mình, mồ hôi trên thái dương không ngừng rơi xuống, hần nâng mặt Võ Tu Văn lên, từng chút một hôn xuống, mang theo sự trấn an, thương tiếc cùng đau lòng, một bàn tay không ngừng vỗ về da thịt non mềm chung quanh nơi hai người đang kết hợp, còn tay kia thì di động đến nơi mẫn cảm trên người Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn chỉ cảm thấy phía sau mình có thứ gì đó thô to, vừa nóng lại vừa cứng cắm vào, cảm giác có chút nóng rát đau đau, y chỉ có thể phát ra một tiếng rên rĩ rất nhỏ, thở hổn hển. Cảm giác được những nụ hôn ở trên mặt, còn có bàn tay không ngừng di động trên người, đau đớn của thân thể cũng dần dần dịu đi, vật thô to trong cơ thể không có chuyển động, nhưng bên trên lại nảy lên, còn không ngừng tiết ra vài giọt nước, điều đó nói cho Võ Tu Văn biết là người bên cạnh đang nhẫn nhịn rất cực khổ.

Cả người Võ Tu Văn đều vô lực, y muốn nói cho hần biết là đừng có chịu đựng như vậy, mình đã không còn đau nữa rồi, nhưng môi khẽ nhúc nhích, vẫn không phát ra được âm thanh nào, cuối cùng y chỉ có thể dùng hết khí lực co rút một chút nơi hai người đang kết hợp, nhưng nơi đó cũng chỉ hơi mấp máy một chút. Nhưng một điểm động tĩnh này đã đánh bay lý trí mỏng manh cuối cùng của Dương Quá.

Dương Quá đem dục vọng đã sớm nhẫn nại hết nổi từ trong cơ thể Võ Tu Văn rút ra, rồi mạnh mẽ tiến vào. Tuy vội vàng, nhưng hần vẫn chú ý lo lắng cho thân thể Võ Tu Văn, không có làm ra động tác quá mãnh liệt, cảm giác được nơi ướt át, mềm mại kia vây lấy rồi siết chặt, thật sự là rất tuyệt vời, lỗ chân lông trên người như nở ra, đầu chôn ở cổ Võ Tu Văn, mút lấy da thịt non mềm kia, tạo thành ấn ký đỏ tươi.

Mà chỗ ở phía dưới của Võ Tu Văn, trừ bỏ cảm giác hơi đau lúc mới bắt đầu ra, càng về sau càng cảm thấy ngứa ngứa khó chịu, không biết là thoải mái hay khó chịu nữa. Hai tay Dương Quá giữ chặt hông Võ Tu Văn, động tác vô cùng ôn nhu, tuy có chút bất mãn với tư thế này, nhưng vẫn nhớ kỹ lời Hoàng Dược Sư. Dục vọng của Dương Quá bạo phát, liên tục ra vào, không còn khống chế được nữa, rồi chôn sâu ở trong cơ thể Võ Tu Văn, đem chất lỏng nóng rực bắn ra ở sâu trong thân thể y.

Võ Tu Văn cảm giác có một dòng chất lỏng nóng như lửa bắn vào tận nơi sâu nhất trong cơ thể y, khiến y nhin không được mà co chặt cửa huyết, gần như nhin không được mà thân thể khẽ co giật theo.

Bị Võ Tu Văn siết chặt, Dương Quá hít sâu một hơi, cố gắng xem nhẹ dục vọng dưới thân lại cứng lên, hấn đỡ Võ Tu Văn, âm thầm vận nội công theo tâm pháp đã đọc, kéo nội lực trong cơ thể vận chuyển, tuần hoàn qua lại trong cơ thể mình và Văn nhi. Chậm rãi chìm vào trạng thái tinh thần, cảm thụ kinh khí vận hành, một khắc cũng không dám thả lỏng, sau vài vòng tuần hoàn thấy không có xuất hiện hiện tượng gì khác lạ, hấn mới nhẹ nhàng thở ra, nhắm mắt lại, tiếp tục điều khiển nội lực trong cơ thể cả hai di chuyển qua lại.

Võ Tu Văn hốt hoảng tỉnh lại, chớp chớp đôi mắt chưa xốt, liền nhìn thấy một đôi mắt đen sâu thẳm, còn có loại xúc cảm da thịt kề nhau kia, y lập tức ngậy người, dưới thân cũng truyền đến cảm nhận sâu sắc khiến cho y nhớ lại chuyện hôm qua, hậu huyết phản xạ có điều kiện, lập tức co rút lại, ngay sau đó liền nhìn thấy Dương Quá thở gấp, trong mắt cũng trở nên tối đi.

Võ Tu Văn cảm giác được thứ to lớn dưới thân kia nẩy lên một cái, làm cho y hết hồn, cả người nhất thời ửng hồng. Cảm bị nâng lên, trước mắt tối lại, môi đã bị bao phủ, một đầu lưỡi nóng ướt chui vào trong miệng, không ngừng hút lấy đầu lưỡi y, tay cũng không ngừng di động ở trên người y.

“Ừm...” Võ Tu Văn phát ra một tiếng hừ nhẹ từ trong mũi.

Ánh mắt Dương Quá càng tối lại, tay vịn vào trên hông y, đang định thay đổi động tác, liền nghe được một âm thanh rất sát phong cảnh, Dương Quá như bị dội một chậu nước lạnh vào người, nhanh chóng tỉnh táo lại.

Võ Tu Văn có chút ngượng ngùng khi nghe tiếng kêu từ bụng mình phát ra, Dương Quá khẽ cười một tiếng, sờ sờ đầu của y, chậm rãi nâng thân thể Tu Văn lên, rút ra thứ nóng rực kia.

Vật trụ đầy gân xanh từ trong cửa huyết phần hồng chậm rãi rút ra, mang theo trọc dịch màu trắng, nơi bị bịt kín cả đêm chậm rãi có chất lỏng chảy ra, ánh mắt của Dương Quá càng thêm tối.

Mặt Võ Tu Văn đỏ bừng, nơi phía sau không ngừng có chất lỏng chảy xuống, y đem mặt vùi sâu vào trong chăn, cảm giác được một đôi tay ấn vào phía sau, Võ Tu Văn cả kinh, nhìn sang. Dương Quá cảm khản an ủi: “Ta giúp ngươi lau khô cho sạch sẽ!”

P phía sau được mềm nhẹ xoa bóp, khăn vải mềm mại chậm rãi chà lau nơi tư mật kia, không bao lâu liền rời đi, Võ Tu Văn quay đầu, muốn ngồi dậy, nhưng dưới thân lại có chút đau đớn, đành phải bất đắc dĩ nằm yên. Dương Quá cầm y phục tối, mặc vào cho y, rồi đắp kín chăn, mở cửa ra, đang định kêu gia đình đưa thức ăn tối, thì thấy Võ Đôn Nho đang đứng đợi ở bên ngoài, còn có cả nhà ba người của Quách Tĩnh đứng ở cửa, trên tay Võ Đôn Nho vừa vận có bưng một ít thức ăn.

Dương Quá tiến lên mở cửa, cầm lấy thức ăn trên tay Võ Đôn Nho, trong phòng còn có mùi xạ hương thoang thoảng, sắc mặt Quách Tĩnh lập tức đen thui, Võ Đôn Nho tiến lên nhìn đệ đệ một chút, sắc mặt của y so với hôm qua đã hồng hào hơn rất nhiều, giữa lông mày liền tản ra thần sắc dễ chịu.

Võ Tu Văn nhìn thấy họ tiến vào, kêu lên: “Quách bá bá, Quách bá mẫu, đại ca.” Về phần Quách Phù đi theo ở phía sau, Võ Tu Văn trực tiếp lơ nãng đi. Dương Quá cầm thức ăn, nâng Võ Tu Văn ngồi dậy, tựa vào đầu giường, từ từ đút cho y ăn.

“Văn nhi, ngày hôm qua là Phù nhi không đúng, nên ta bảo nó đến xin lỗi con.” Quách Tĩnh trầm mặt kéo Quách Phù ở phía sau qua trước mặt y.

Quách Phù ngơ ngác nhìn Võ Tu Văn, thấy y không thèm nhìn mình, hơn nữa cũng đoán được đêm qua trong đây đã xảy ra chuyện gì, ánh mắt đau xót, nước mắt liền nhanh chóng rơi xuống, cuối cùng liền che miệng chạy ra ngoài.

“Văn nhi, Quá nhi, các con thật sự đã quyết định như thế?” Quách Tĩnh không có đi quản Quách Phù, mang theo một tia thương tâm hỏi.

Dương Quá nắm tay Võ Tu Văn, nhìn nhau cười, tình ý trao nhau. Không cần trả lời, mọi người đều có thể biết đáp án.

“Nếu ta muốn tách hai đứa ra thì sao?” Quách Tĩnh nhìn hai người hỏi.

Dương Quá nhìn thoáng qua Quách Tĩnh, sau đó dùng chăn bọc lấy Võ Tu Văn, ôm y đi ra ngoài, Võ Tu Văn nhắm mắt lại, an tâm tựa vào trên người hấn.

“Được rồi, được rồi, Quá nhi, các con đừng đi vội, thân thể Tu Văn còn chưa tốt lắm, để ta bảo cha ta xem lại cho y.” Hoàng Dung nhìn thấy động tác Dương Quá, vội vàng ngăn lại.

Dương Quá hơi dừng bước, nhìn sắc mặt tái nhợt của Võ Tu Văn, có chút do dự. Hoàng Dung thấy thế, liền kéo tay Quách Tĩnh ở bên cạnh còn đang vì động tác của Dương Quá mà sững sờ kia, Quách Tĩnh kịp phản ứng, nhẹ nhàng thở dài, nói: “Quá nhi, lưu lại đi.” Nói xong, cũng không đợi Dương Quá phản ứng, liền đi ra ngoài, bóng dáng ẩn ẩn có chút già nua.

Võ Đôn Nho vỗ vỗ vai đệ đệ, ôn hòa nói: “Nghỉ ngơi cho tốt, chút nữa đại ca trở lại thăm người.”

Võ Tu Văn gật đầu, rồi được Dương Quá đặt lên trên giường, thân thể ấm áp phía sau cũng dán lên người mình, ôm chặt lấy mình, bỗng tay hắn duỗi xuống phía dưới, thân thể Võ Tu Văn liền cứng đờ, thấy hắn chỉ xoa bóp thắt lưng và đôi chân đang đau nhức cho mình, y mới chậm rãi thả lỏng thân thể, thân thể vốn mệt mỏi nên rất nhanh liền tiến vào giấc ngủ, chỉ để lại ánh mắt thâm tình phía sau.

43. Chương 43

Cơ thể có chút nóng, dưới thân lại có cảm giác sưng tấy xa lạ, Võ Tu Văn hơi nhú mào, cả người cứ xoay tới xoay lui, tiếp theo liền cảm giác được người bên cạnh sờ sờ trán mình, thân thể Võ Tu Văn có chút khó chịu, có chút tủi thân mà cọ cọ vào lòng bàn tay người nọ, người nọ sững sờ, một lát sau, nơi khó chịu bên dưới liền được một bàn tay cầm lấy, nhẹ nhàng ma sát, rất có kỹ xảo, lớp chai mỏng nhẹ nhàng chà xát nơi khó chịu kia, mang lại cho y chút đau đớn cùng khoái cảm, cảm giác có chút xa lạ này, ùn ùn kéo đến, Võ Tu Văn bắt đầu thở dốc, cảm giác càng ngày càng mãnh liệt làm cho y không tự chủ mà nắm chặt y phục của người bên cạnh, cứ như người chết chìm vớ được tấm gỗ trên biển vậy. Người nọ hình như có thể cảm giác được y đang khấn nguyện, liền hạ xuống vô hạn những nụ hôn dịu dàng lên người y, vẫn không ngừng động tác trên tay, cuối cùng, người nọ dùng sức ấn xuống, Võ Tu Văn khẽ ngửa cổ ra sau, hạ thân uốn lên, trong đầu chợt lóe bạch quang, chỉ cảm thấy có thứ gì đó phóng xuất ra ngoài, mang theo khoái cảm có chút xa lạ và quen thuộc.

Võ Tu Văn thở dốc, trên môi lại bị bao phủ xúc cảm mềm mại, triền miên liếm láp, Võ Tu Văn hé môi ra, một cái đầu lưỡi nóng rực tiến vào, đảo qua khắp ngõ ngách trong khoang miệng mềm mại, bàn tay ngang hông cũng càng ngày càng gấp rút.

Võ Tu Văn có chút không thở nổi, lông mi khẽ run, đôi mắt mê mang mở ra, nhìn đôi mắt thâm thúy mang theo tia sáng cực nóng trước mặt, còn có vật trụ cứng nóng như lửa ở bụng dưới, lại nghĩ tới cảm giác vừa rồi, ‘phốc’ một cái, cả gương mặt y đều đỏ lên.

Dương Quá nhìn ánh mắt mờ mịt của Võ Tu Văn, mắt liêm tối sầm lại, hung hăng hôn lấy hôn để, cùng đầu lưỡi non mềm kia thân mật quấn lấy nhau, hung hăng mút chắt lỏng ngọt ngào trong miệng y. Tay vòng ở eo cũng lặng lẽ thăm dò vào bên trong đồ lót, vuốt ve qua lại trên tấm lưng bóng loáng non mịn của Võ Tu Văn, bàn tay mang theo vết chai mỏng do luyện kiếm, chậm rãi di chuyển đến trước ngực, nhẹ nhàng xoa nắn một khóa hồng châu ở một bên.

“Ừm...” Từ trong mũi của Võ Tu Văn phát ra một tiếng hừ nhẹ, không biết là do thoải mái hay khó chịu nữa.

Tay Dương Quá hơi dừng lại, môi dần dần dời xuống, cắn cắn hạt đậu đỗ trước ngực Võ Tu Văn, không biết liếm đã bao lâu, hai quả màu son kia đã sưng đỏ đứng thẳng. Võ Tu Văn nắm lấy tóc của hắn, hơi thở dồn dập.

Tay Dương Quá dần dần dời xuống, nhẹ nhàng xoa nắn chung quanh nơi tư mật kia, đang muốn duỗi một ngón tay đi vào, ngoài phòng lại truyền đến tiếng đập cửa. Hai người trên giường cứng đờ, Võ Tu Văn vội đẩy Dương Quá ra, sắc mặt đỏ bừng cảm y phục ở bên cạnh mặc vào, tay có chút run rẩy thất bại lưng lại. Dương Quá hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên một tia ảo não, ôm người đang quay lưng về phía mình vào trong ngực, chôn đầu vào cổ người nọ.

“Vấn nhi, chúng ta rời khỏi đây nha, nơi này luôn có người tới quấy rầy. Hiện tại bệnh tình của người đã tốt hơn rất nhiều rồi, chắc không bao lâu nữa sẽ khôi phục.” Âm thanh của Dương Quá có chút khàn khàn, nhẹ nhàng bắt lấy phần thân phía dưới của Võ Tu Văn bởi vì động tác vừa rồi mà đã hơi đứng thẳng kia.

Nơi mẫn cảm bị cầm lấy, thân mình Võ Tu Văn mềm nhũn, bắt lấy tay Dương Quá, đành chỉ động tác, thở dốc nói: “Không... muốn.”

Dương Quá không để ý tới, tiếp tục động tác trong tay, hôn lên cái cổ hơi ngửa lên của Võ Tu Văn, ngậm lấy hầu kết không ngừng di động lên xuống của y, cảm giác được thân thể của y run rẩy, ánh mắt hắn tối sầm lại, bàn tay ma sát càng nhanh, tiếng rên rỉ của Võ Tu Văn bị kiềm nén lại, rốt cuộc cơ thể nhịn không được mà tiết ra.

Bên ngoài, tiếng đập cửa vẫn không ngừng vang lên, Dương Quá thở dài một hơi, sửa sang lại y phục bị mình làm loạn của Võ Tu Văn, Võ Tu Văn vẫn một mực cúi đầu, nhưng nhìn vành tai phẫn hồng kia, cũng có thể đoán được hiện tại nhất định cả khuôn mặt của y đều đỏ bừng. Dương Quá cúi người xuống mang giày cho y, sau đó mới sửa sang lại y phục của mình.

Võ Tu Văn ngồi ở bên giường, lúc này mới phát hiện ra vật nhỏ bên dưới của mình đã khôi phục lại bình thường, cảm giác phát tiết này, đã lâu không thể nghiệm qua, kỳ thật ở đời trước Võ Tu Văn cũng không phải kẻ phóng túng, hơn nữa, lúc chết cũng chưa có kết hôn, tự nhiên cũng không có quá nhiều kinh nghiệm về phương diện này. Thì ra song tu thật sự rất hữu dụng, nhìn Dương Quá đi về phía cửa, ánh mắt cũng trở nên nhu hoà, như vậy, mình đã có thể có thêm thời gian để bồi bạn bên người này rồi.

Võ Tu Văn ngáp một cái, có lẽ do bệnh nặng vừa khỏi, lại liên tục phát tiết hai lần, tinh thần có chút mỏi mệt. Dương Quá bưng nước tiến vào, đi theo phía sau là Võ Đôn Nho, xem ra người vừa rời ở bên ngoài gõ cửa chính là Võ Đôn Nho. Võ Tu Văn nghĩ đến chuyện mình vừa làm, sắc mặt trở nên ửng hồng, đứng dậy chào đón Võ Đôn Nho, kêu: “Đại ca!”

Võ Đôn Nho kéo đệ đệ nhà mình ngồi vào bên bàn, nhìn sắc mặt y đã chuyển tốt, cũng rất cao hứng. Lại nhìn một chút, nhìn thấy dấu vết rõ ràng trên cổ kia, sắc mặt lập tức thay đổi, sau đó dời tầm mắt đi, bỏ qua cảm giác phức tạp trong lòng, dĩ nhiên cũng hiểu vừa rồi hai người đã làm gì mà thật lâu sau mới chịu mở cửa. Tiếp nhận là một chuyện, nhưng thật sự nhìn thấy là một chuyện khác.

Dương Quá đi tới, đưa khăn mặt qua cho y, Võ Tu Văn cười khẽ nhận lấy, lau mặt và tay rồi trả lại cho hắn, Dương Quá tiếp nhận khăn rồi đi đến bên thau nước, tự mình rửa, sau đó đem thau nước đưa cho gia đình đang chờ ở bên ngoài để thu dọn kia. Toàn bộ quá trình hai người làm rất thuần thục và tự nhiên vô cùng, Võ Đôn Nho ở một bên thấy thế, trong lòng liền có chút cảm động, cảm giác phức tạp trong lòng cũng bớt đi rất nhiều.

Dương Quá bưng bữa sáng tiến vào, đặt lên bàn, múc trước một chén cháo cho Võ Đôn Nho, nói: “Đại ca, ăn đi.”

Võ Đôn Nho bởi vì xưng hô này mà sững sốt một chút, theo bản năng nhìn thoáng qua Võ Tu Văn, thấy y cười khẽ nhìn mình, rồi nhìn sang ánh mắt nghiêm túc của Dương Quá, trong lòng không biết là tư vị gì nữa, đành phải khẽ ‘ừ’ một tiếng.

Lúc này Dương Quá mới múc thêm một chén cho Võ Tu Văn, cuối cùng mới múc cho mình, ba người yên lặng ngồi ở bên bàn từ từ ăn cháo. Võ Đôn Nho thỉnh thoảng giương mắt lên quan sát Dương Quá ngồi đối diện, thấy Dương Quá thỉnh thoảng lại gấp một ít đồ ăn cho Võ Tu Văn, luôn đặt toàn bộ chú ý trên người Võ Tu Văn, mà đệ đệ của hắn, cũng mỉm cười tiếp nhận thức ăn do Dương Quá gấp, mặc dù hai người không có nói chuyện, nhưng không khí lại vô cùng hòa hợp, mặt mày, khóe mắt, đều tỏa ra hạnh phúc, như là trong mắt họ, thế giới này chỉ có bọn họ.

“Đại ca, huynh đến tìm ta có chuyện gì không?” Võ Tu Văn nhìn về phía Võ Đôn Nho đang lâm vào trầm tư kia.

Võ Đôn Nho thở dài nói: “Sư phụ đang chuẩn bị trở về Đào Hoa Đảo, bệnh của đệ cũng sắp khỏi, ta cũng phải theo sư phụ trở về, về sau không biết khi nào mới có thể gặp lại nữa.”

“Đại ca, nếu sau này nghe được tin tức của huynh, ta nhất định sẽ tới tìm huynh.” Võ Tu Văn cầm lấy tay

Võ Đôn Nho, y biết không bao lâu nữa sẽ được gặp lại đại ca mình ở Tương Dương, chỉ là, làm thế nào để tránh việc đại ca phải tử thủ Tương Dương đây?! Y cũng không muốn thân nhân duy nhất của mình vì thành Tương Dương mà mất đi tính mạng.

Có lẽ là do quan niệm của Võ Tu Văn và người ở thế giới này có chút bất đồng, Tống Triều và Mông Cổ, về sau đều sẽ thống nhất, hơn nữa chỉ dựa vào một ít nhân sĩ võ lâm, căn bản là không cứu được Tống Triều đang suy đồi này, vậy thì cần gì phải uống phí tính mạng, Võ Tu Văn tuyệt sẽ không để cho đại ca của mình chôn thân trong trận chiến không có ý nghĩa kia.

“Văn nhi, phải tự bảo vệ bản thân thật tốt.” Võ Đôn Nho vuốt đầu đệ đệ, ôn nhu nói.

“Đại ca, huynh cũng thế.” Võ Tu Văn ôm lấy Võ Đôn Nho, hít lấy mùi hương thuộc về thân nhân, có chút rầu rĩ nói.

Võ Đôn Nho nhìn Dương Quá thật lâu, thấy Dương Quá gật đầu, biết hắn đã hiểu rõ ý mình, liền vỗ vỗ bả vai Võ Tu Văn, xoay người rời đi.

Sau khi tiễn Võ Đôn Nho xuất môn, Võ Tu Văn và Dương Quá cũng đóng cửa lại, đi ra ngoài, hai người chuẩn bị tới chỗ Hoàng Dược Sư để kiểm tra thân thể Võ Tu Văn thêm một chút. Tuy cảm giác cơ thể đã tốt hơn nhiều, toàn bộ công năng của cơ thể đều đã được khôi phục, nhưng vẫn phải kiểm tra một chút thì tốt hơn.

Đi vào trong tiểu viện của Hoàng Dược Sư, bọn họ liền nhìn thấy Hoàng Dược Sư ngồi ở bên bàn đá dưới gốc đại thụ, thản nhiên nhìn hai người, hiển nhiên là đã sớm biết hai người sẽ tới đây.

“Ngồi đi.” Hoàng Dược Sư thản nhiên nói.

Võ Tu Văn và Dương Quá nghe lời ngồi xuống, Hoàng Dược Sư nhìn thoáng qua Võ Tu Văn, ý bảo y đưa tay ra, ông cầm cổ tay của y lên chuẩn mạch, gật đầu nói: “Quả nhiên không sai, cơ thể của con đã dần dần khá lên. Nhưng...” Ông nhìn hai người, trong ánh mắt ẩn ẩn có chút trêu tức, nói: “Thân thể của Tu Văn vừa mới khôi phục, chú ý không nên quá kịch liệt, ở giai đoạn đầu này, các con cần phải tiết chế một chút, bằng không, thân thể của Tu Văn sẽ không chịu nổi.”

Võ Tu Văn cúi đầu, sắc mặt ứng hồng, bàn tay dưới bàn hung hăng ngất một cái lên đùi Dương Quá, mà mặt Dương Quá lại không chút thay đổi. Hoàng Dược Sư tự nhiên cũng chú ý tới động tác nhỏ này của hai người, khẽ cười không nói. Chờ Võ Tu Văn bình tĩnh lại mới nói tiếp: “Tu Văn, chắc hẳn tự con cũng đã cảm giác được thân thể của mình đã có chuyển biến, xem sắc mặt cùng mạch tượng của con, hẳn là công năng ở phương diện nào đó cũng khôi phục rồi đi.”

Thấy Võ Tu Văn nhẹ nhàng gật đầu, ông mới nói tiếp: “Cái này chứng minh giả thiết lúc trước của ta là không sai, về sau các con có thể tiếp tục luyện công pháp này.” Ông lại đặt mấy cái bình nhỏ và một tờ giấy lên bàn, đẩy tới trước mặt hai người, thở dài nói: “Vốn là chuẩn bị cho các con trước khi tiến hành song tu, không ngờ hôm qua lại xảy ra chuyện đó, cái này đều là do ta điều chế được vào ngày hôm qua, các con cầm đi đi. Còn nha đầu Phù nhi kia, các con xem như nể mặt ta, đừng trách nó, nghe nói họ chuẩn bị rời khỏi đây, hôm nay ta cũng phải rời đi. Về sau có duyên ắt gặp lại.”

Võ Tu Văn yên lặng gật đầu, đứng dậy cùng Dương Quá trở về. Nghĩ nghĩ một lúc, nửa đường vẫn là đi đến tiểu viện của vợ chồng Quách Tĩnh, vừa vặn nhìn thấy Hoàng Dung từ trong phòng đi ra, nhìn thấy hai người, bà sững sốt một chút, lập tức nở nụ cười tiếp đón hai người.

“Văn nhi, Quá nhi, tới rồi hả, vào ngồi đi.” Lại hướng vào phòng hô: “Tĩnh ca ca, mau ra đây đi.”

Khi bọn họ đi vào trong viện, Quách Tĩnh cũng từ trong phòng đi ra, nhìn thấy hai người, thần sắc có chút mất tự nhiên, hướng hai người vẫy vẫy tay, đi vào phòng. Võ Tu Văn và Dương Quá cũng đi theo, đứng ở một bên, nhìn bóng lưng của Quách Tĩnh, trong khoảng thời gian ngắn, không gian trong phòng vô cùng yên tĩnh.

Qua một lúc thật lâu, Quách Tĩnh mới nhẹ nhàng thở dài một hơi, xoay người lại nhìn hai người, nói: “Ta và Quách bá mẫu của tụi con chuẩn bị quay trở về, còn các con thì sao?”

“Văn nhi muốn đi khắp nơi ngắm cảnh, con sẽ đi với y.” Dương Quá nhìn thẳng Quách Tĩnh trả lời.

“Tùy hai đứa vậy.” Quách Tĩnh khoát tay áo, có chút suy sụp nói.

“Quách bá bá, công ơn nuôi dưỡng năm đó của người, Tu Văn không dám quên, tuy người không đồng ý chuyện con và Dương Quá ở bên nhau, nhưng con chỉ muốn nói, tội con không có làm chuyện gì có lỗi với ai, về phần cái nhìn của những người khác, bọn con không quan tâm. Cuộc đời con người quá mức ngắn ngủi, nếu chuyện gì cũng đều làm theo ý người khác, vậy nhân sinh này cũng không còn gì gọi là vui.” Trên mặt Võ Tu Văn hiện lên nụ cười nhạt, nắm lấy tay Dương Quá, kiên định nhìn Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh khiếp sợ nhìn y, môi khẽ nhúc nhích muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không thể nói nên lời. Võ Tu Văn khom người trước Quách Tĩnh, nói một câu: “Quách bá bá, con và Dương Quá chỉ muốn hạnh phúc thôi, là nam hay là nữ, quan trọng đến vậy sao? Dù sao cũng chỉ là một người bầu bạn bên cạnh mà thôi.”

Quách Tĩnh nhìn hai đứa nhỏ nắm tay nhau rời đi, trong lòng nhất thời cảm thấy rất phức tạp, tin niệm bấy lâu nay, trong nhất thời liền bị lung lay, có lẽ... hai đứa nhỏ nói đúng.

“Tĩnh ca ca, kỳ thật năm đó không phải cũng có nhiều người phản đối chúng ta ở bên nhau sao? Bọn nó chỉ là đi trên con đường bất đồng thôi, như Văn nhi đã nói, bọn nó không có làm hại đến ai, bọn nó đều đã trưởng thành, có thể tự quyết định chuyện của đời mình, huynh cũng đừng quá quan tâm nữa.” Hoàng Dung kéo tay ông, nhìn bóng lưng hai người đi xa, ôn nhu an ủi

44. Chương 44

Bông tuyết trắng như bông gòn nhẹ nhàng rơi xuống, cả mặt đất đều là một màu trắng xóa, ở ven đường, trong một túp quán nhỏ, không khí vô cùng náo nhiệt, ở giữa sảnh chính, có nhóm một đồng lứa lớn, ngoài cửa, gió Bắc không ngừng rít gào, hơi lạnh và bông tuyết men theo khe cửa luồn vào trong, làm đồng lứa chợt sáng chợt tối, các khách nhân đều ngồi vây xung quanh đồng lứa, phần lớn những người này đều là thương nhân đi buôn xa, nhìn tuyết bên ngoài rơi càng lúc càng lớn, đều nhíu mày, không biết bao lâu nữa mới có thể khởi hành trở về đây?

Sắc trời dần tối, chợt nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa truyền đến, đang lao rất nhanh đến đây, dừng lại trước cửa khách điếm, cửa nhanh chóng bị mở ra, một trận gió lạnh kèm bông tuyết nhẹ nhàng ủa vào, mọi người chỉ nghe được một âm thanh trầm thấp vang lên: “Chưởng quầy, cho một gian phòng hảo hạng.”

Chưởng quầy vội vàng tiến lên nghênh đón, hai mắt mọi người đều nhất thời tỏa sáng, tiến vào là hai người nam tử, người bên trái mặc một áo khoác màu trắng, mái tóc đen được cột đơn giản đằng sau, chỉ chừa lại vài sợi rủ xuống, da thịt trắng muốt như ngọc, trên mặt mang theo ý cười ôn hòa, là một mỹ thiếu niên. Mà người bên phải, một thân hắc y, tướng mạo anh tuấn, mang theo vẻ lạnh nhạt, hắc lạnh lùng liếc mọi người một cái, trong lòng mọi người liền run lên, dời tầm mắt đi, không dám nhìn thẳng vào hai người nữa.

Ngày thường, mọi người cũng là người vào Nam ra Bắc, cũng coi như có kiến thức rộng rãi, nhưng hôm nay vừa nhìn thấy hai người này, trong lòng đều tán thưởng, không biết là đệ tử nhà ai, tướng mạo cùng khí chất lại xuất chúng như vậy. Chưởng quầy kia gọi tiểu nhị, dẫn hai người tới hậu viện.

“Người đem chút đồ ăn lên, sau đó đem thêm chút nước ấm.” Hắc y nam tử nói với tiểu nhị, sau đó đóng cửa lại, đi vào trong phòng.

Đi vào liền nhìn thấy nam tử bạch y kia lười biếng nằm ở trên giường, áo khoác đã cởi ra đặt ở một bên, hắc y nam tử cầm lấy áo khoác treo lên vách tường, tuyết bên ngoài có chút lớn, nên y phục cũng hơi ẩm ướt. Hắc y ngồi ở bên giường, nhìn ánh mắt mê mẩn của người nọ, liền biết y đã mệt mỏi.

“Văn nhi, đợi lát nữa hãy ngủ, ăn chút gì trước đã.” Hắc y nam tử kéo người mềm nhũn không xương kia dậy, bạch y nam tử kia miễn cưỡng tựa vào trên người hắc y, lười nhúc nhích.

Hai người này chính là Dương Quá và Võ Tu Văn, bọn họ cũng đã rời khỏi Lục gia trang được một đoạn thời gian, ngày đó, Hoàng Dung Sư yên lặng không một tiếng động rời đi, mà Quách Tĩnh vẫn còn chút bất

mãn với hai người, mặc dù không có nói ra như lúc đầu, nhưng trong ánh mắt, không có lúc nào không biểu hiện ý không tán thành. Võ Tu Văn và Dương Quá cũng có chút bất đắc dĩ, ngày hôm sau liền cáo từ vợ chồng Quách Tĩnh rời đi, đã sớm biết lấy tính tình của Quách Tĩnh mà nói, muốn ông tiếp nhận chuyện của hai người là điều rất khó, cũng may hai người cũng không quá để ý, hơn nữa bọn họ cũng đã sớm chuẩn bị cho điều này, cho nên trước hết cáo từ, chỉ có mình Võ Tu Văn là có chút luyến tiếc Võ Đôn Nho.

Nhưng đã sống hai đời, đối với rất nhiều chuyện, y đều tương đối lạnh nhạt, tương lai cũng sẽ có một người làm bạn bên cạnh đại ca, làm bạn đến già, chẳng qua mọi thứ đã thay đổi, người bầu bạn của đại ca không biết có còn là Gia Luật Yến trong nguyên tác kia nữa không, bất quá, chuyện này không phải Võ Tu Văn có thể quyết định, lúc cuối cùng rời đi, y cùng đại ca nhìn nhau cười, chúng ta đều sẽ hạnh phúc chứ?

Về phần Quách Phù, khi hai người rời đi cũng không thấy nàng đâu, lúc rời đi, hai người vẫn dắt con hoàng mã kia theo, cứ như vậy, rời đi dưới tầm mắt của vợ chồng Quách Tĩnh và Võ Đôn Nho. Trong khoảng thời gian này, hai người không có mục tiêu cụ thể, chỉ tùy ý đi lại, nhưng phần lớn đều là do nghe được ở nơi có phong cảnh hoặc chuyện gì đó lý thú, bọn họ liền chạy tới xem một chút. Cứ như vậy, hai người chậm rãi đi khắp Trung Nguyên, thân thể Võ Tu Văn cũng chậm rãi tốt lên, lần này hai người nghe nói trên giang hồ xuất hiện một nữ tử xinh đẹp như thiên tiên, theo lời mọi người, Võ Tu Văn cảm thấy Tiểu Long Nữ vốn phải ở trong Cổ Mộ mới đúng, cho nên liền hướng về nơi trong lời đồn xem thử. Không ngờ rằng trên đường lại gặp phải bão tuyết lớn như vậy, vất vả đi trên đường mới gặp được một cái khách điểm.

“Cốc cốc ——” bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa, Dương Quá đặt Võ Tu Văn lên trên ghế, đi ra mở cửa. Bên ngoài, tiểu nhị bưng một ít thức ăn, phía sau là hai người khác đang bưng nước ấm.

“Cứ đặt ở đây, các người đi xuống trước đi.” Dương Quá nhận khay trên tay tiểu nhị đằng trước, ngăn lại tầm mắt của mọi người, lạnh lùng nói.

Tiểu nhị kia không dám nói gì, ngoan ngoãn đưa khay đồ ăn tới, lúc hắc y nam tử xoay người, mơ hồ có thể nhìn thấy bạch y nam tử bên trong đang dùng hai tay chống cằm, cười ôn hoà nhìn người bên cạnh, tiểu nhị kia liền sửng sốt một chút, mặt chợt đỏ, chỉ cảm thấy người nọ có một phong thái rất khó diễn tả. Bị một tầm mắt lạnh như băng bắn lên người, tiểu nhị liền kinh hãi, chỉ thấy hắc y nam tử kia đang híp mắt, lạnh lùng nhìn mình, nhất thời tiểu nhị cảm thấy như cả người lọt vào trong hầm băng, trên lưng đổ một tầng mồ hôi lạnh, liền cúi đầu xoay người rời đi, giống như phía sau có con quái thú gì đó rất đáng sợ vậy.

“Dương Quá, mọi người đều bị người dọa chạy hết rồi.” Võ Tu Văn nhìn Dương Quá, có chút buồn cười.

Thần sắc lạnh lùng Dương Quá trở nên nhu hòa, xoa xoa tóc của y, đem thức ăn đặt lên bàn, lại xoay người xách thau nước vào, nước vẫn còn đang bốc hơi nóng, nhưng vào mùa đông nước rất mau lạnh, hai người nhanh chóng ăn cơm, sau đó liền đi rửa mặt.

Vừa tiếp xúc với nước ấm, cảm giác thật sướng khoái, giống như lỗ chân lông toàn thân đều giãn ra, Võ Tu Văn thoải mái thở một hơi, dựa vào lòng người ở phía sau, lưỡi biếng không muốn nhúc nhích. Dương Quá theo thói quen lấy khăn mặt ở bên cạnh ra, cẩn thận giúp y lau người, da thịt tinh tế mềm nhẵn dưới tay mình trắng muốt như ngọc, cho dù đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng mỗi lần như vậy đều khiến dự vọng Dương Quá trở nên chộn rộn, nhìn người trong lòng hô hấp ổn định, hần cưng chiều hôn xuống trán y. Nhanh chóng lau sạch toàn cho người này trước khi nước lạnh đi, rồi ôm y vào trong chăn. Tùy tiện dùng phần nước đã hơi lạnh kia lau sạch thân thể của mình, thuận tiện bình ổn xúc động trong thân thể.

Dương Quá nghiêng người nằm cạnh Võ Tu Văn, vươn một bàn tay khoát lên eo y, ôm thật chặt người này vào lòng, cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại. Võ Tu Văn cũng theo thói quen, nhích vào lòng người bên cạnh, tự động điều chỉnh để tìm một vị trí thoải mái.

Hôm sau.

Người ngủ say trên giường bị nắng sớm bên ngoài rọi vào làm tỉnh giấc, đôi mắt mang theo sương mù mờ ra, theo bản năng cọ cọ vào lòng ngực ấm áp người bên cạnh hai cái, ôm lấy người bên cạnh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ hữu lực bên tai, liền cảm thấy vô cùng an tâm.

Trong nháy mắt, thân thể y liền bị đè ở phía dưới, cảm giác được vật thể cứng nóng quen thuộc dưới thân, Võ Tu Văn vòng hai tay ôm lấy cổ người phía trên, nhìn ánh mắt vĩnh viễn bao dung kia, chủ động hôn lên.

Ánh mắt Dương Quá tối sầm, không khách khí, liền bắt đầu động tác vuốt ve, không bao lâu sau, bên trong gian phòng liền truyền đến tiếng rên rỉ bị đè nén, và tiếng thân thể va chạm vào nhau, còn có cả tiếng thở dốc dồn dập.

Đợi hai người ra khỏi phòng, trời đã gần trưa, toàn thân Võ Tu Văn đều bủn rủn, chậm chậm đi theo Dương Quá xuống lầu, Dương Quá đỡ lấy eo Võ Tu Văn, được ăn no, tâm tình của người nào tự nhiên rất tốt, khí tức quanh thân cũng không còn đóng băng như thường ngày nữa.

Bên ngoài, tuyết đã ngừng rơi, trên mặt đất tích tụ một tầng tuyết thật dày, trong khách điểm đã không còn nhiều khách nhân, đã gần cuối năm, tất cả mọi người đều đang vội trở về đoàn tụ cùng với người nhà. Võ Tu Văn và Dương Quá gọi vài món ăn, chậm rãi nhấm nháp.

Cửa khách điểm ‘ầm’ một tiếng, mở bung ra, một trận gió rét theo đó ùa vào, Võ Tu Văn rung mình một cái, tuy thân thể của y đã chuyển biến tốt hơn, nhưng tất xấu sợ lạnh lại không đỡ được, Dương Quá đứng lên đổi lại chỗ ngồi, vừa vịn đưa lưng về phía cửa, ngăn gió lạnh thổi vào.

“Tiểu nhị, còn không mau mang thức ăn lên. Thuận tiện đem thêm bầu rượu.” Là âm thanh thanh thúy của một nữ tử trẻ tuổi, Võ Tu Văn nhìn thoáng qua, là một bạch y nữ tử có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, đây chính là Lục Vô Song, người lúc trước mà y đã từng gặp qua, về phần thanh y cô nương bên cạnh, nàng ta đang mang trên mặt một diện cụ xấu xí, dĩ nhiên đó hẳn là biểu tỷ Trình Anh của nàng.

Tiểu nhị kia cũng thông minh, mỗi ngày khách điểm này đón tiếp không biết bao nhiêu người, tiểu nhị kia cũng biết không nên chọc vào mấy vị nhân sĩ võ lâm này, nhìn bạch y cô nương trước mặt mang theo một tia sát khí quanh thân, hẳn không dám trêu chọc, đi lên hỏi: “Khách quan, ngài muốn dùng gì?”

Lục Vô Song tùy tiện chọn vài món ăn, liền vẫy tay bảo tiểu nhị kia mau đem lên, tiểu nhị kia không ngừng gật đầu, lui xuống. Trong điểm còn có vài người khác, thấy Lục Vô Song mỹ mạo như vậy, liền có chút không tự chủ nhìn thêm chân của nàng một cái, vừa rồi, khi Lục Vô Song vừa tiến vào, mọi người liền phát hiện chân của cô nương này có vấn đề, đều cảm thấy thương tiếc ở trong lòng.

“Rầm ——” Lục Vô Song đem kiếm trong tay vỗ mạnh lên mặt bàn, trừng mắt nhìn những người đó, “Nhìn cái gì, còn nhìn nữa ta liền móc mắt các ngươi.”

“Biểu muội, đừng như vậy.” Trình Anh vỗ vỗ tay cầm kiếm của Lục Vô Song, ôm quyền tạ lỗi với những người đang ần ần cảm thấy có chút khó chịu bên cạnh.

Lục Vô Song hừ một tiếng, vừa vặn lúc này tiểu nhị đã bưng thức ăn tới, cũng buông kiếm xuống, bắt đầu ăn.

Võ Tu Văn nhìn thấy hai người, có chút đau đầu nghĩ, phiền toái sắp sửa kéo tới rồi. Vừa vặn lúc ăn xong, khi y và Dương đứng dậy lên lầu, mới vừa đi tới chỗ thang lầu, cửa khách điểm lại ‘rầm’ một tiếng mở ra, một trận gió凛 tuyết thổi vào, nhất thời trong điểm có người bị lạnh cảm thấy tức giận mà mắng lên, nhưng ngay lập tức liền kêu thảm thiết, té trên mặt đất.

Võ Tu Văn và Dương Quá lắc mình lui vào góc tường, lúc này mà lên lầu cũng không phải là thời cơ tốt. Theo gió tuyết, hai người một trước một sau tiến vào, Võ Tu Văn liếc qua liền nhìn thấy, người cầm phát trần đi phía trước chính là Lý Mạc Sầu, còn hoàng y nữ tử đi phía sau chính là đệ tử Hồng Lăng Ba của ả.

Võ Tu Văn nhìn không được rên rỉ một tiếng, quả nhiên là đụng tới mấy người trong nguyên tác sẽ không có chuyện gì tốt, ít nhất cũng phải chờ tới khi mình đi rồi hãy xuất hiện chứ!

Lục Vô Song đã sớm sợ tới mức không dám nhúc nhích, Lý Mạc Sầu quét mắt một vòng khắp sảnh khách điểm, tất cả mọi người thấy sự lợi hại của ả, cũng không dám phát ra âm thanh gì nữa, Lý Mạc Sầu vỗ về sợi tóc rũ xuống bên tai, kiêu mỹ cười một cái, rồi nhìn Lục Vô Song cứng ngắc ở đằng kia, lời nói lạnh lẽo thốt lên: “Tiên nhân, xem ngươi có thể chạy đi đâu?”

Trong mắt Lục Vô Song tràn đầy hoảng sợ, Trình Anh chắn trước mặt nàng, Lý Mạc Sầu khinh thường nhìn nàng một cái, nói: “Cuốn sách kia đâu? Mau giao ra đây.”

Trong lòng Võ Tu Văn cảm thán vô cùng, Lục Vô Song này, thật đúng là rất có biện pháp a, không có Dương Quá giúp đỡ cũng có thể trốn lâu như vậy, quanh đi quẩn lại lại chạy tới trước mặt Dương Quá nữa

rồi, quả nhiên, có một số việc, vẫn không thể tránh khỏi sao?

Lục Vô Song cắn môi không nói, thần sắc Lý Mạc Sầu vô cùng lạnh lùng, nói với Hồng Lăng Ba phía sau: “Lăng Ba, bắt lấy xú nha đầu kia cho ta.” Hồng Lăng Ba ôm quyền vâng dạ, đi đến bên cạnh Lục Vô Song.

Lục Vô Song thấy Hồng Lăng Ba đi tới chỗ mình, kèm theo một Lý Mạc Sầu đang ở bên cạnh cười lạnh nhìn mình, biết rằng, nếu bị Lý Mạc Sầu bắt được, tất nhiên sẽ nhận hết mọi tra tấn tàn khốc nhất. Trong lúc nhất thời, nội tâm nàng cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, khóe mắt không cẩn thận liếc thấy bóng dáng quen thuộc, hai mắt Lục Vô Song tỏa sáng, nhào về hướng đó.

“Cứu ta!”

45. Chương 45

Nụ cười trên mặt Võ Tu Văn chợt tắt, Lục Vô Song này đúng là một kẻ chuyên gây họa mà, quả nhiên, Lý Mạc Sầu liền nhìn sang bên này, nhìn chằm chằm Võ Tu Văn và Dương Quá một hồi, nụ cười trên mặt không chút thay đổi, nói, “Ta còn tưởng là ai, quả nhiên là hai xú tiểu tử các ngươi, lại muốn đến phá hư chuyện tốt của ta sao?”

“Làm gì có, lúc trước có duyên quen biết với Lục cô nương này thôi, cho nên Lý đạo trưởng, nếu có thể tha thì tha cho các nàng đi.” Võ Tu Văn cười nhẹ, nhưng trong nội tâm thì thâm thở dài, tuy không thích cách làm của Lục Vô Song cho lắm, dù sao Lý Mạc Sầu vẫn còn là cừu nhân của mình. Nhưng với sức của mình và Dương Quá lúc này, muốn giết ả chỉ sợ là không được, hơn nữa, dù mình không giết ả, hẳn là ả cũng không sống được bao lâu nữa.

Lý Mạc Sầu nghe thấy thế, liền ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng, trào phúng nhìn Võ Tu Văn, “Người cho người là ai? Mà dám đi quản chuyện của ta?!” Nhìn Hồng Lăng Ba đang đứng ở nơi đó, tàn nhẫn nói: “Lăng Ba, còn không mau ra tay.”

Hồng Lăng Ba luôn đối với sư muội này không tồi, vừa rồi thấy có cơ hội chuyển biến liền không động thủ, nay thấy không thể tránh né, liền rút trường kiếm, lao đến chỗ Lục Vô Song. Lục Vô Song thấy Lý Mạc Sầu thần nhiên cười khê, giống như đang cân nhắc cái gì đó, liền sợ hãi phát run, nàng ở chung với Lý Mạc Sầu đã vài năm, đã sớm chứng kiến thủ đoạn tàn ác của Lý Mạc Sầu, cho nên cực kỳ sợ ả.

Trình Anh đứng chắn trước mặt Lục Vô Song, sư phụ nàng là Hoàng Dược Sư, nàng cũng được học rất nhiều, dư sức đối phó với Hồng Lăng Ba. Hai người giao thủ mấy chiêu, Hồng Lăng Ba vài lần thất thủ, dần dần không địch lại, Trình Anh cũng không quá bức bách nàng ta.

Khóe miệng Lý Mạc Sầu cong lên, phát tay, hai cây ngân châm như điện xẹt bay tới chỗ Trình Anh. Tay Võ Tu Văn ở bên cạnh quét qua cái bàn gần đó, bốn cây đuũa trúc cũng được bắn ra, nhanh chóng lao tới chắn ngang đường bay của ngân châm trên không.

Đuũa trúc liên tiếp va chạm vào ngân châm, làm ngân châm trật hướng, cắm vào vách tường khách điếm, đuũa trúc dừng một chút trong không trung, cũng lạch cách rớt xuống đất. Lý Mạc Sầu nhếch môi, thần nhiên nhìn Võ Tu Văn, không nhiều lời, gương phất trần trong tay lên, tấn công hai người.

Phất trần của Lý Mạc Sầu biến chiêu theo chiêu thức của Ngọc Nữ Kiếm Pháp, Võ Tu Văn và Dương Quá đều rất quen thuộc với võ công này, song kiếm xuất ra khỏi vỏ, nghênh đón ả, trong lòng Lý Mạc Sầu phần hận vô cùng, mỗi lần có chuyện tốt đều bị hai tên tiểu tử này phá hư. Giao thủ không quá mấy chiêu, trong lòng ả liền cả kinh, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn không gặp, công lực của hai tên tiểu tử này cư nhiên tăng lên không ít.

Lý Mạc Sầu khê nghiêng thất lưng, tơ bạc trên phất trần cuốn lấy kiếm Võ Tu Văn, ả hiển nhiên đã đoán được nội lực của Võ Tu Văn rất yếu, nghĩ hai người này chỉ đơn giản dựa vào công phu song kiếm hợp bích mới ngăn cản được mình, chỉ cần phá công một người, như vậy liền không còn uy hiếp. Sắc mặt Dương Quá và Võ Tu Văn vẫn không thay đổi, từng chiêu từng thức che chở cho nhau, vài lần Lý Mạc Sầu muốn phá

bỏ thể phòng hộ của bọn họ đều thất bại. Mà Võ Tu Văn và Dương Quá, một người sử dụng Toàn Chân Kiếm Pháp, một người sử dụng Ngọc Nữ Kiếm Pháp, tâm linh lại tương thông, cảm tình đối với đối phương vô cùng sâu đậm, cực kỳ phù hợp với ẩn ý bên trong “Ngọc Nữ Tổ Tâm Kiếm Pháp”.

Lý Mạc Sầu mắt kiên nhẫn, phất trần khê vung, ả lui về phía sau nhìn hai người Võ Tu Văn, “Các người thật sự muốn đối nghịch với ta?”

Võ Tu Văn nhìn Trình Anh bên kia, có chút hài lòng, rồi nhìn Lý Mạc Sầu, “Bọn ta cũng không muốn đối nghịch với người, như ta đã nói, hai người này là do bọn ta lúc trước may mắn quen biết được, kính xin đạo trưởng hạ thủ lưu tình, về phần quyển sách đạo trưởng muốn...” Võ Tu Văn nhìn về phía Trình Anh đã đình chỉ đánh nhau bên kia, rồi nhìn Lục Vô Song ở phía sau với sắc mặt tái nhợt, thản nhiên nói: “Lục cô nương, nếu không muốn vứt bỏ tính mạng, mau đem sách ra đi.”

Lục Vô Song nhìn hai mắt Lý Mạc Sầu híp lại, rùng mình một cái, run rẩy đưa tay lấy từ trong lòng ra một cái bọc, hình dạng giống như hai cuốn sách. Võ Tu Văn nhận lấy, cũng không thèm nhìn nó, chỉ quay đầu nhìn về phía Lý Mạc Sầu.

“Đạo trưởng, người thấy thế nào?”

“Hôm nay ta sẽ tha cho hai con nhóc này một mạng, về sau đừng để cho ta gặp phải.” Lý Mạc Sầu nghĩ, dù sao hai tên tiểu tử thúi này cũng đã có ý muốn che chở cho hai xú nha đầu kia, trước tiên cứ lấy lại sách cái đã, tránh để bị các nhân sĩ giang hồ khác đoạt được. Về phần hai nha đầu này, muốn bắt lúc nào chả được, chẳng lẽ hai tiểu tử này có thể luôn che chở chúng nó sao?

Tất nhiên Võ Tu Văn cũng biết là không có khả năng hứa hẹn điều gì với Lý Mạc Sầu, y chỉ cố hết sức giúp Lục Vô Song mà thôi, về phần sau này... cũng chỉ có thể dựa vào sức của bản thân họ, dù sao mình cũng không thể luôn ở bên cạnh họ.

Lý Mạc Sầu tiếp nhận sách, trên mặt vẫn giữ nụ cười mỉm, nhìn bọn họ một cái, rồi lên tiếng, “Lăng Ba, đi. Các vị, hảo hảo bảo trọng!”

Lục Vô Song nhẹ nhàng thở ra, run rẩy đứng lên, Trình Anh đi tới trước, cúi người trước Võ Tu Văn và Dương Quá, “Đa tạ hai vị công tử đã tương trợ, không biết trước đây chúng ta đã gặp nhau ở nơi nào?”

“Ở Lục gia trang, cũng chỉ là có duyên gặp gỡ vài lần mà thôi.” Võ Tu Văn cười nhẹ, không muốn nhiều lời.

“Cáo từ!” Võ Tu Văn thấy Trình Anh còn muốn nói điều gì, mở miệng trước một bước. Y cũng không có cảm tình quá lớn với hai người này, hơn nữa, trong nguyên tác, hai người này còn vì Dương Quá mà cô độc cả đời, vẫn ít tiếp xúc thì hơn, đối với bản thân họ cũng tốt.

Võ Tu Văn và Dương Quá mới vừa đi tới chỗ thang lầu, phía sau liền truyền tới âm thanh có chút tức giận, “Ra về gì chứ, nghĩ rằng đã cứu chúng ta liền rất giỏi sao?”

Võ Tu Văn và Dương Quá ngừng lại, không quay đầu lại, người phía sau thấy thế cũng tiến lên vài bước, “Mỗi lần đều là như vậy, cái gì cũng không nói, người cho người là ai?” Âm thanh của Lục Vô Song dần dần có chút ghen ngào, vừa rồi bị kinh hách, hiện tại lại bị hai người này không thèm nhìn mình liền trực tiếp rời đi, trong lòng liền cảm thấy có chút tủ thân.

Võ Tu Văn thở dài, khóa miệng co quắp, xoay người lại nhìn thiếu nữ đang giương đôi mắt đăm lẹ nhìn mình, thản nhiên mở miệng: “Vậy người muốn gì?”

“Ít nhất... Ít nhất cũng nói cho ta biết tên của người là gì chứ?” Lục Vô Song nhìn cặp mắt ôn hòa kia, nói thật nhỏ.

“Ta là Võ Tu Văn, hẳn là Dương Quá. Như vậy được chưa?” Võ Tu Văn thản nhiên nói, sau đó liền xoay người, tiếp tục đi lên lầu.

“... Ta nhớ ra rồi, người chính là người đệ đệ năm đó ở nhờ nhà bọn ta, mẫu thân người cũng bị Lý Mạc Sầu hại chết, sao người không báo thù?” Lục Vô Song lớn tiếng kêu, câu cuối cùng có thêm ý chất vấn.

Võ Tu Văn dừng lại một chút, “Ta đánh không lại ả, dù sao thì ả cũng sống không được bao lâu nữa.” Hai người phía sau kinh hãi, mãi cho đến khi Võ Tu Văn vào phòng đóng cửa lại cũng không dám mở miệng

nữa.

Võ Tu Văn ngồi xuống bên cạnh bàn, bưng một ly trà lạnh lên, nhấp một miếng, trong lòng có chút phiền chán, làm sao y lại không muốn tự mình báo thù chứ, nhưng bằng sức của mình và Dương Quá, đối phó với Lý Mạc Sầu còn không xong, lấy cái gì mà báo thù? Bỗng trên tay trở nên ẩm áp, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của Dương Quá, y tựa vào ngực hắn, tâm tình cũng chậm rãi bình tĩnh trở lại, chỉ cần có thể ở bên người này là được rồi, về phần Lý Mạc Sầu, tin là ả cũng không sống được bao lâu nữa.

“Biểu tỷ, câu cuối cùng của y là có ý gì?” Lục Vô Song tỉnh táo lại, nghi hoặc hỏi Trình Anh bên cạnh.

Trình Anh lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

“Hay là bọn họ đã hạ độc sư phụ?” Nhân tình của Lục Vô Song sáng lên, trong lòng vô cùng hưng phấn. Trình Anh hơi nhíu lông mày, từ chối cho ý kiến, nhưng không có phản bác.

Bên này hai người bọn họ còn đang suy đoán xem lời của Võ Tu Văn có ý gì, Võ Tu Văn thì lại nghĩ không muốn dính líu gì tới hai người bọn họ, trong phòng lưu lại một nén bạc, theo cửa hậu viện, dắt hoàng mã cùng Dương Quá lặng lẽ rời đi.

46. Chương 46

“Không biết bạch y nữ tử mà bọn họ đồn có phải cô cô không nhỉ? Sao cô cô lại chạy ra ngoài rồi?” Võ Tu Văn tựa vào người Dương Quá, con ngựa bên dưới chậm rãi đi về phía trước.

“Có lẽ đó không phải là cô cô, chúng ta cứ đến đó xem thử.” Dương Quá ôm chặt người ngồi phía trước, trầm giọng nói.

Hai người cứ chậm rãi tiến về phía trước, dọc đường cũng hỏi thăm thêm người khác, cứ như vậy, đi một chút rồi ngừng lại nghỉ một lúc, ngày hôm đó, lúc Võ Tu Văn và Dương Quá dừng chân nghỉ ngơi trong rừng, Dương Quá bắt được một con hoẵng (còn được gọi là mang, thuộc họ hươu, nai), cắt hai cái chân sau ra, đem nướng lên, hương thơm nhanh chóng toả ra bốn phía. Dương Quá đưa một miếng thịt mềm cho Võ Tu Văn, ngay lúc Võ Tu Văn đang mỉm cười vươn tay ra, miếng thịt kia liền biến mất trước mắt hai người, đồng tử Dương Quá co rút, nháy mắt liền chuyển người sang bên cạnh Võ Tu Văn, quan sát động tĩnh chung quanh. Lấy võ công hiện tại của hai người mà nói, người này có thể không một tiếng động mà cướp lấy đồ ăn từ trong tay mình dễ dàng như vậy, có thể đoán được võ công của đối phương rất cao cường, nếu là địch nhân, hai người họ liền gặp nguy hiểm rồi.

“Tiểu tử, không cần khẩn trương, cái này coi như hiếu kính với Thất Công ta đi.” Lão nhân ngồi xuống bên cạnh bọn họ, trong tay còn cầm miếng thịt hoẵng đang tỏa hơi nóng kia, tóc muối tiêu, quần áo đầy mảnh vụn, đó chính là Cửu Chỉ Thần Cái Hồng Thất Công, người mà bọn họ đã gặp qua một lần lúc trước.

Võ Tu Văn và Dương Quá thở dài nhẹ nhõm, Võ Tu Văn buồn cười nhìn Hồng Thất Công đang đăm đăm nhìn hai người. “Dạ, Thất Công cứ ăn đi, ở đây còn nhiều lắm.”

Hồng Thất Công cười he he, ba phát là giải quyết xong miếng thịt kia, rồi chuyển tầm mắt thèm thưỡng sang miếng thịt trong tay Dương Quá, và phần còn đang nướng trên lửa kia, Dương Quá im lặng đem miếng thịt đưa cho ông, nhưng vẫn để lại một ít cho Võ Tu Văn, sau đó đem phần thịt hoẵng còn lại đặt lên trên lửa nướng tiếp.

Võ Tu Văn thản nhiên nhìn Hồng Thất Công há mồm cắn xé thịt hoẵng, cũng từ từ cắn một miếng thịt hoẵng trơn mềm đang tỏa hương ngào ngạt trong tay, âm thầm cảm thán, tay nghề của Dương Quá thật sự là càng ngày càng tốt, rồi đem miếng thịt đặt bên miệng Dương Quá, Dương Quá cắn một cái. Hồng Thất Công ngẩng đầu, nhìn thoáng qua hai người, lại tiếp tục cúi đầu ăn.

“Quách Tĩnh, Quách Tĩnh huynh đệ, người đâu rồi? Mau ra đây đi, Quách Tĩnh, tiểu tử họ Quách kia!” Bỗng nhiên có thêm một người xuất hiện, cao giọng kêu to, lúc đầu ở phía đông, đảo mắt đã đến phía tây, một tiếng tiếp một tiếng, khoảng cách càng ngày càng gần.

Hồng Thất Công dừng động tác, nhìn phương hướng truyền đến âm thanh kia, cười ha ha hai tiếng, rồi cúi đầu xuống ăn tiếp. Võ Tu Văn nghe được cách xưng hô của người nọ liền đoán được đó chính là Lão Ngoan

Đồng Chu Bá Thông, y cười cười đưa miếng thịt trong tay cho Dương Quá, Dương Quá há mồm, Võ Tu Văn trực tiếp nhét vào trong miệng hắn, ngón tay bị liếm nhẹ một cái, Võ Tu Văn trừng mắt liếc Dương Quá vẫn duy trì sắc mặt không chút thay đổi kia, rút tay lại. Trong mắt Dương Quá hiện lên ý cười, ôm lấy Võ Tu Văn, dựa vào gốc cây to phía sau.

Bóng người chợt lóe, thịt hoẵng trên giá liền biến mất, bên cạnh xuất hiện thêm một lão nhân đầu bạc râu trắng, vẻ mặt hồng hào, cười rất chân thành. Lúc này ông đang ngồi dưới đất, tay trái đẩy râu bạc, tay phải nhét thịt hoẵng vào miệng. Hồng Thất Công không đồng ý, duỗi tay phải ra, chộp lấy thịt hoẵng trong tay Chu Bá Thông, Chu Bá Thông di chuyển tay trái, tay phải đẩy tay Hồng Thất Công ra. Hồng Thất Công cũng không yếu thế, tay trái vẽ ra một vòng cung, tay phải tung ra một chưởng, hai chưởng đối nhau, hai người đều chấn động, chưởng lực của Hồng Thất Công thu phát tự nhiên, tay trái thừa cơ hội đó vươn ra cầm lấy cái giò hoẵng về, Chu Bá Thông cũng không chịu thua kém, nắm chặt nó lại. Dưới lực đạo của hai người, con hoẵng một phen ra thành hai, Chu Bá Thông và Hồng Thất Công, mỗi người một nửa.

“Lão ăn mày!”

“Lão ngoan đồng!”

Hai người trăm miệng một lời, đều trừng mắt nhìn đối phương, hai người này đầu bạc râu trắng, quần áo lam lũ, trong tay mỗi người là một nửa thịt hoẵng, nhìn có điểm giống hai huynh đệ.

Hai người cầm thịt hoẵng trong tay, sau đó ngón lấy ngón để, không bao lâu liền ăn hết sạch sẽ, dưới chòm râu đều dính lại chút thịt vụn, trên môi bóng lưỡng, đồng thời lấy tay lau miệng, rồi tiếp tục liếc nhìn nhau.

Hồng Thất Công nhìn nụ cười nhẹ trên gương mặt Võ Tu Văn ở bên cạnh, có chút xấu hổ nói: “À, này... Tu Văn, các người đã ăn no chưa?”

Võ Tu Văn gật đầu, ý bảo không có vấn đề gì. Chu Bá Thông cũng cười sấp lại gần, hi hi ha ha nói: “Người có biết Quách Tĩnh đang ở đâu không?”

“Hiện tại thì không biết, nhưng ông cứ tới Tương Dương chờ là có thể gặp được.” Dọc theo đường đi, Võ Tu Văn cũng có nghe được một ít chuyện, Quách Tĩnh đã triệu tập tất cả nhân sĩ võ lâm tới Tương Dương để ngăn chặn người Mông Cổ. Chu Bá Thông cứ đi qua đó hẳn là có thể gặp được, mà Võ Tu Văn tạm thời còn chưa muốn đi đến đó, một phần là vì nghe nói có một nữ tử giống cô cô xuất hiện nên muốn đến làm rõ một chút, còn phần còn lại chính là, tạm thời Tương Dương vẫn chưa rơi vào tình trạng khẩn cấp.

“Ồ, ta tới Tương Dương tìm hắn đây.” Vẻ mặt Chu Bá Thông như bừng tỉnh đại ngộ, vừa dứt lời, bóng người đã biến mất tại chỗ.

Võ Tu Văn và Dương Quá đều có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới Chu Bá Thông lại đến đi vội vàng như thế. Hồng Thất Công cười hà hà hai tiếng, “Lão Ngoan Đồng Chu Bá Thông này chính là như vậy, các người không cần để ý, ta đã ăn đồ ăn của các người, các người có cần ta giúp gì không?”

Võ Tu Văn lắc đầu, Dương Quá vẫn im lặng không lên tiếng, Hồng Thất Công ho khan hai tiếng, “Tay nghề của tiểu tử Dương Quá này không tồi nha...” Trên mặt Võ Tu Văn hiện lên nụ cười, nhìn về xấu hổ trên mặt Hồng Thất Công, cười khê, “Thất Công, có phải người còn muốn ăn nữa?” Hồng Thất Công liên tục gật đầu.

“Tụi con muốn đi tìm cô cô, Thất Công có muốn đi cùng tụi con không?” Võ Tu Văn nghĩ nghĩ nói, dọc theo đường đi, có thể nhờ Hồng Thất Công chỉ điểm một chút võ công của mình và Dương Quá cũng tốt.

Hồng Thất Công liền gật đầu, “Dù sao lão nhân gia ta đây cũng không có việc gì cần làm, đi theo các người cũng được.”

Vì thế, từ hai người đồng hành liền biến thành ba người cùng đi, kỳ thật cũng không tồi, Hồng Thất Công không có lù lù ở bên cạnh hai người, chỉ đến lúc ăn cơm mới xuất hiện thôi, mà những lúc đó, Hồng Thất Công sẽ lý giải một ít điều cần lưu ý trong võ công của hai người, còn so vài chiêu với bọn họ nữa, mặc dù không có tâm pháp hay chiêu thức rõ ràng, nhưng Hồng Thất Công có kiến thức rất uyên bác, lý giải về phương diện võ nghệ cực sâu, tùy tiện nói hai ba câu đều làm hai người bị kích thích rất lớn, về Cửu Âm Chân Kinh, rất nhiều chỗ mà lúc trước họ không hiểu cũng dần dần rõ ràng hơn.

Ngày hôm đó, Võ Tu Văn và Dương Quá ngồi trên lưng ngựa, Hồng Thất Công vẫn không thấy bóng dáng đâu, hai người cũng không thèm để ý, dù sao đến lúc ăn cơm ông sẽ tự động xuất hiện, luôn đúng giờ vô cùng. Theo sự chỉ dẫn của người trên dọc đường đi, cả hai dần dần đi đến một cái sơn cốc, Võ Tu Văn thầm suy đoán, nơi này sẽ không trùng hợp là chỗ của Công Tôn cô nương kia đi, chẳng lẽ thật sự có một thế lực cường đại nào đó trong bóng tối đang âm thầm dẫn dắt mọi chuyện? Vậy chuyện của mình và Dương Quá thì sao, không phải đã có nhiều thứ đã thay đổi rồi sao?

Bởi vì Võ Tu Văn không yên lòng, cho nên trời còn chưa tối, Dương Quá đã dừng ngựa, ở bìa rừng tìm nơi trống trải nhóm lửa, Võ Tu Văn nghi hoặc nhìn Dương Quá, không rõ tại sao trời còn chưa tối mà đã dừng lại. Dương Quá thản nhiên nói: “Người có tâm sự.” Võ Tu Văn cúi đầu, cong đầu gối, ôm lấy hai chân mình, cầm đặt lên trên đầu gối.

Thân thể liền rơi vào một vòng tay ấm áp quen thuộc, trong âm thanh không hề che dấu sự lo lắng, “Làm sao vậy?”

Võ Tu Văn không nói gì, ôm lấy người bên cạnh, y không quan tâm câu chuyện sẽ diễn biến như thế nào, chỉ lo là... Nếu thật sự không cải biến được, kết thúc đều phải tuân theo nội dung kia, vậy mình sẽ như thế nào đây? Cho dù xảy ra chuyện gì, y cũng không muốn rời xa người này!

Dương Quá để Võ Tu Văn sang một bên, cảnh giác nhìn xung quanh, tiếng bước chân cùng giọng nói không hề che dấu đang tiến về phía này, chờ thấy rõ diện mạo, Võ Tu Văn và Dương Quá liền căng thẳng trong lòng, người dẫn đầu là Kim Luân Pháp Vương, kẻ từng xuất hiện ở đại hội anh hùng lúc trước, ngoài ra còn có bốn người khác nữa, cũng không phải là nhân sĩ trung nguyên, mặc trang phục tái ngoại.

“Tiểu tử, mau cút sang một bên!” Ở phía sau là một người cao gầy, mặt không chút huyết sắc, bộ dạng như cương thi, không kiên nhẫn vung tay lên, ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, lúc nhìn thấy thịt thỏ của Dương Quá trên đồng lửa, không chút khách khí đưa tay cầm lấy.

Võ Tu Văn và Dương Quá còn chưa kịp có động tác, một cục đá liền bay đến, đập vào tay người nọ, người nọ “Ai u” một tiếng, tay đã sưng lên, gã đứng lên, nổi giận đùng đùng hô to: “Là ai? Ai dám đánh lén ta?”

“Ha ha, dám đoạt bữa chiều của Thất Công ta hả? Có phải muốn ăn đập không?” Hồng Thất Công đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Võ Tu Văn, trong tay đã cầm xiên thịt thỏ thơm ngào ngạt kia.

Người nọ liền trừng Hồng Thất Công, nhưng biết mình không phải là đối thủ của ông nên không dám động thủ, Hồng Thất Công liếc xéo hắn, không chút để ý nói: “Làm sao, muốn đánh nhau phải không?”

“Ha ha, nói vậy đây là Cửu Chỉ Thần Cái đại danh鼎鼎 rồi, cửu ngưỡng đại danh (ngưỡng mộ đã lâu)!” Kim Luân Pháp Vương tiến lên, ôm quyền với Hồng Thất Công đang không coi ai ra gì, gặm mút xương thỏ trong tay kia. Lúc trước hắn tới đại hội anh hùng kia, đều nghe những người ở đó rất tôn sùng Hồng Thất Công, cho nên đối với Hồng Thất Công tự nhiên cũng có chút ấn tượng, hơn nữa, Hồng Thất Công vừa báo hai chữ “Thất Công”, lại chú ý đến tay ông, dĩ nhiên là có thể dễ dàng đoán ra thân phận của lão nhân này.

Hồng Thất Công lưu luyến không rời mút lấy xương thỏ trong tay, đối với lời của Kim Luân Pháp Vương xem như không nghe thấy, trên mặt Kim Luân Pháp Vương hiện lên thần sắc giận dữ, nhưng lập tức bình tĩnh lại, có chút xấu hổ đứng ở nơi đó. Mấy người khác tự nhiên cũng không kém, cũng đều nhìn ra lão nhân lộn xộn trước mặt này không đơn giản.

“Dương Quá, giúp Thất Công kiếm thêm một con, Thất Công chưa có no.” Hồng Thất Công ném xương trong tay đi, cười hì hì nói với Dương Quá bên cạnh. Dương Quá không hề động, nhìn mấy người đối diện, Võ Tu Văn cầm tay hắn, chậm rãi lắc đầu, lúc này Dương Quá mới đứng dậy, đi vào trong rừng.

“Còn không đi, làm ảnh hưởng khẩu vị của Thất Công ta hết rồi, đi mau đi mau...” Hồng Thất Công nhìn mấy người đối diện, không kiên nhẫn vẫy tay.

Sắc mặt mấy người Kim Luân Pháp Vương đều trầm xuống, mà cái người đen thui lùn tịt kia, Ni Ma Tinh, nhin không được liền nói, “Lão nhân, người quá kiêu ngạo rồi!”

Hồng Thất Công không nói hai lời, cầm lấy cây trúc xiên thịt thỏ lúc nãy, tấn công Ni Ma Tinh, ông xoạc chân ra giống như hình chữ Triền, Ni Ma Tinh kia lập tức nhảy lên tránh, Hồng Thất Công xoay bóng, đập vào bắp chân hắn, Ni Ma Tinh lão đảo, lui về sau ba bước, ngã ngồi trên mặt đất.

Hồng Thất Công cũng không thèm nhìn tới, xoay gậy trúc trong tay một cái, chĩa vào những người kia, ý tứ không cần nói cũng biết. Mặt Ni Ma Tinh đỏ bừng, xoay người đi ra ngoài bìa rừng, mấy người khác thấy võ công của Hồng Thất Công, tự biết không địch lại, cũng chậm rãi lui về phía sau.

Võ Tu Văn âm thầm sợ hãi trong lòng, Đả Cầu Bổng Pháp của Cái Bang quả nhiên danh bất hư truyền, Hồng Thất Công quay đầu nhìn Võ Tu Văn, cười hì hì hỏi: “Lợi hại không, có muốn học không?”

“Có!” Võ Tu Văn cười khê trả lời.

Hồng Thất Công sững sốt một chút, ông không ngờ là Võ Tu Văn lại đáp ứng dứt khoát như vậy, kỳ thật, ông chỉ tùy tiện hỏi mà thôi, hiện tại Võ Tu Văn đã đáp ứng, thần sắc của ông cũng nghiêm túc lại, Đả Cầu Bổng Pháp này, không thể tùy tiện truyền cho người ngoài, chỉ có thể truyền cho lịch đại bang chủ của Cái bang, bất quá, tiểu tử của Võ gia này cũng không tệ, nhìn cũng rất thuận mắt, nếu y nguyện ý làm bang chủ Cái Bang, vậy cũng tốt.

“Đả Cầu Bổng Pháp chỉ truyền cho bang chủ Cái Bang, người nguyện ý tiếp nhận chức vị này?” Hồng Thất Công dùng thần sắc trịnh trọng nhìn Võ Tu Văn.

“...” Trước mắt Võ Tu Văn hiện lên buổi lễ kế thừa Cái Bang của Lỗ Hữu Cước, trên người đều dính đầy nước miếng, bao tử liên co rút, đúng lúc này, Dương Quá trong tay cầm theo một con heo rừng đi tới bên này, nhất thời trong tâm hiện lên một chủ ý, nhìn ánh mắt Hồng Thất Công, “Thất Công, vậy người đem tuyệt kỹ khác là Hàng Long Thập Bát Chưởng dạy cho Dương Quá đi.”

Hồng Thất Công nhìn Dương Quá đến gần, lại nhìn Võ Tu Văn đang cười khê kia, cuối cùng cũng gật đầu, “Cũng được, đã ăn của các người nhiều như vậy, liền dạy các người mấy chiêu vậy.”

Dương Quá đi về, thấy những người kia đều đã đi cũng không nói gì, theo thói quen đi đến bên cạnh Võ Tu Văn nhìn một lượt từ trên xuống dưới, rồi mới bắt đầu xử lý con heo rừng kia.

Hồng Thất Công lưu lại một cái chân heo rừng, sau đó xách phần thịt heo còn lại lên, lắc mình tiêu thất, Võ Tu Văn tựa vào lòng Dương Quá, há mồm ăn thịt Dương Quá đưa tới, ăn được mấy miếng liền lắc đầu, ý bảo không muốn ăn nữa, nhìn thấy những người vừa rồi, làm cho y càng xác định nơi này chính là sơn cốc của Công Tôn Lục Ngạc, nếu cô cô cũng ở nơi đây, điều này nói lên điều gì?

Lông mày Dương Quá khê nhíu lại, cầm thịt trong tay để sang một bên, nâng đầu Võ Tu Văn lên, nhìn ánh mắt mê mang của y, ý cười trong lòng dần lui xuống, cúi đầu hôn lên môi y, trượt lưỡi vào trong, có chút thô bạo bắt lấy đầu lưỡi của y, vì sao rõ ràng ở bên cạnh mình, lại toát ra ánh mắt mê mang như vậy? Văn nhi, vì sao lại không nói cho ta biết...

Võ Tu Văn mở miệng nhận cái hôn tàn sát bữa bãi của Dương Quá, đầu lưỡi bị hôn khê run lên, nhìn ánh mắt đã trầm xuống của người nọ, y không có giẫy dụa, trong lòng đau nhói vô cùng, đôi mắt chậm rãi nổi lên sương mù, sau đó nước mắt chậm rãi chảy xuống. Dương Quá nhìn thấy thế liền cả kinh trong lòng, vội buông ra, đem y ôm vào trong lòng, cảm giác thân thể trong lòng khê run rẩy, hần nhẹ nhàng vỗ lưng y, nhất thời trong lòng dâng lên đủ loại tư vị phức tạp.

“Dương Quá, người sẽ rời khỏi ta phải không?” Võ Tu Văn nghe tiếng tim đập hữu lực trầm ổn của Dương Quá bên tai, rầu rĩ hỏi.

“Sẽ không, ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh Văn nhi, đến khi Văn nhi không còn cần ta nữa thì thôi.” Dương Quá kiên định trả lời.

“Không, cho dù ta không cần người, người cũng phải ở bên cạnh ta, được không?” Võ Tu Văn ngẩng đầu, hai mắt đắm lệ nhìn Dương Quá.

Dương Quá nhẹ nhàng lau lệ trên mặt y, gật đầu nói, “Được!” Trên mặt Võ Tu Văn hiện lên nụ cười, không giống nụ cười nhạt thường ngày, mà mang theo nước mắt, như ánh cầu vồng sau mưa, vô cùng xinh đẹp. Võ Tu Văn ôm cổ Dương Quá, ở trên mặt hần liên tục hôn nhẹ, vùi sâu vào cổ của hần.

Dương Quá đem hô hấp phóng nhẹ, nhìn Võ Tu Văn trong lòng đã nhắm mắt lại, đem cái chân trên ngựa xuống, bọc Võ Tu Văn lại, điều chỉnh một chút tư thế để y càng thêm thoải mái, rồi hần dựa vào gốc cây to sau lưng, nhìn vào không trung hư vô, trong mắt bình tĩnh không gợn sóng, Văn nhi, hần là có việc gặt

mình, trước kia ở trong Cổ Mộ, hắn còn chưa hiểu chuyện, chỉ cho là Văn nhi thông tuệ, xem sách nhiều hơn mình, cho nên mới biết nhiều chuyện như vậy. Nhưng từ khi ra khỏi Cổ Mộ, hắn cũng dần dần nhận ra, một đứa nhỏ biết nhiều chuyện như vậy là chuyện không bình thường, không nói tới những câu chuyện Văn nhi kể cho hắn nghe đều chưa từng nghe qua, hắn đã đọc mọi cuốn sách, cũng không phát hiện ra, thậm chí, cuối cùng hắn tới chỗ Hoàng Dược Sư, kể ra một câu chuyện, làm cho Hoàng Dược Sư sợ hãi kêu một tiếng. Từ đó về sau, hắn liền biết mấy thứ này vốn không phải là từ thư phòng ở Đào Hoa Đảo xem được, mà cuộc sống trước kia của Văn nhi, hắn đại khái cũng biết sơ sơ, căn bản cũng không có những sách kia, bằng không Võ Đôn Nho không có khả năng cũng chưa từng nghe qua. Chính là, Văn nhi không nói, hắn cũng không có hỏi, nhưng... Nhìn người trong lòng, trên mặt còn vệt nước mắt chưa khô, ánh mắt hắn lóe lóe.

Ngẩng đầu nhìn Hồng Thất Công đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, hắn trầm mặc. Hồng Thất Công nhìn mặt Dương Quá không chút thay đổi, lại nhìn về phía Võ Tu Văn trong lòng ngực của hắn, ý cười trên mặt liền biến mất, “Thân thể của Tu Văn đã có chuyển biến tốt đẹp? Ta thấy nó giống như là có tâm sự gì đó, các người có biết những kẻ vừa rồi không?”

Dương Quá lắc đầu, “Tụi con chỉ biết một người là Kim Luân Pháp Vương, những người khác thì không biết. Về phần Văn nhi, trong lòng y đang có tâm sự gì đó...”

Hồng Thất Công cười lắc đầu, “Xem ra người còn chưa đủ cố gắng a, nó có tâm sự mà người cũng không biết. Quên đi, vấn đề của hai người các người, ta không quan tâm. Lúc trước Tu Văn đã bảo ta dạy cho người Hàng Long Thập Bát Chương, hiện tại bắt đầu thôi.”

Cũng không đợi Dương Quá trả lời, liền bắt đầu đọc khẩu quyết tâm pháp, sau đó biểu diễn vài lần, đến khi Dương Quá cơ bản đều nhớ kỹ, gạt đầu một cái, không nói câu nào liền rời đi. Dương Quá nhẹ nhàng vỗ lưng Võ Tu Văn, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên suy tư, trong đầu không ngừng tái hiện lại chiêu thức vừa rồi của Hồng Thất Công, nội lực tự động bắt đầu vận hành.

Hàng lông mi dài mảnh khảnh của Võ Tu Văn nháy hai cái, từ từ mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là khuôn mặt đầy góc cạnh của Dương Quá, đưa tay xoa gương mặt người nọ, bỗng nhiên có một loại xúc động muốn nói tất cả cho người này biết, không muốn một mình chịu đựng nữa, cũng không muốn gạt người này bất cứ chuyện gì nữa, càng không muốn nhìn thấy ánh mắt thất vọng của hắn, không muốn... rời khỏi người này.

Dương Quá mở mắt ra, nắm lấy bàn tay trên mặt, đặt ở bên miệng, hôn nhẹ. Võ Tu Văn mỉm cười nhìn hắn, ngồi dậy tựa vào trong lòng ngực của hắn, trong lòng có chút không yên, y cầm lấy bàn tay Dương Quá, cắn cắn môi, từ tốn mở miệng: “Dương Quá... Ta có chút chuyện muốn nói với người.”

Dương Quá nhẹ nhàng ‘Ừ’ một tiếng, Võ Tu Văn nhìn về thân cây phía trước, chậm rãi mở miệng, nói hết thấy mọi thứ, kể lại đầy đủ câu chuyện kia, còn có chuyện của mình...

Võ Tu Văn nói xong, phía sau không có bất kỳ tiếng động nào, tâm y trầm xuống, bắt đầu cảm thấy có chút đau đớn, trong mắt chưa xót, như sắp hít thở không thông, dần dần có chút tuyệt vọng, quả nhiên, vẫn không thể tiếp nhận sao?

“Người ta thích là Văn nhi, ta chỉ thích mình người mà thôi.” Cầm bị nâng lên, Võ Tu Văn mơ hồ nhìn lên đôi môi mấp máy trước mặt, bên tai truyền đến âm thanh trầm thấp, trái tim trong nháy mắt cơ hồ như ngừng đập, có chút nghẹn ngào nói: “Ta cũng rất thích người.”

Những nụ hôn như mưa rơi xuống mặt, Võ Tu Văn không nhắm mắt lại, nhìn sự thương yêu trong mắt Dương Quá, vui sướng trong lòng từ từ lan tỏa ra, đến khắp ngõ ngách trong thân thể. Sáng sớm, thời tiết rét lạnh, nhưng chung quanh hai người đều tỏa ra hơi ấm hạnh phúc.

“Nói vậy, truyện về anh hùng xạ điêu mà Văn nhi kể trước đây, là chuyện về cha ta sao?” Dương Quá nhìn Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn gạt đầu, có chút lo lắng nhìn hắn, “Người... có còn muốn đi tìm Quách bá bá báo thù không?”

Dương Quá lắc đầu, cầm đặt ở đỉnh đầu Võ Tu Văn, hai tay ôm y thật chặt, nói thật nhỏ: “Ta không biết nữa...” Võ Tu Văn tránh ngực của hắn, nhìn trong mắt Dương Quá hiện lên thần sắc đấu tranh tư tưởng,

biết chuyện cùng đó là chuyện liên quan đến mình thật sự không giống nhau, tựa như một đạo lý nào đó, mọi người đều biết, nhưng cũng không phải ai cũng đều lựa chọn như nhau, nếu chuyện này phát sinh ở trên người mình, có lẽ trong lòng mình cũng sẽ có sự đấu tranh như vậy.

Võ Tu Văn ôm Dương Quá vào trong ngực, nhất thời cũng không nói gì, qua thật lâu sau, Dương Quá mới đứng dậy, kéo tay Võ Tu Văn, chậm rãi đi về phía trước, hoàng mã kia cực kỳ thông minh, tự động đi theo ở phía sau.

Đi về phía trước, dần dần xuất hiện một con đường mòn, bọn họ đi dọc theo con đường này, càng ngày nó càng gập ghềnh, cuối cùng, Dương Quá đành phải cho hoàng mã chờ ở giữa sườn núi, hai người từ từ đi bộ trên đường mòn, mặt trời cũng dần dần lên cao, địa hình phía trước cũng dần bằng phẳng trở lại, cỏ cây bốn phía đều xanh tươi, nhiều loại hoa vô cùng xinh đẹp, ngạc nhiên nhất là bên đường còn dần dần xuất hiện tiên hạc, hươu nai, sóc, thỏ và các loại động vật khác, nhìn thấy người cũng không chạy đi, vẫn đứng tại chỗ chơi đùa.

Võ Tu Văn và Dương Quá âm thầm giật mình trong lòng, không nghĩ đến ở đây cư nhiên lại ẩn giấu phong cảnh xinh đẹp như vậy, phía trước có một ngôi nhà đá, Võ Tu Văn và Dương Quá tiếp tục về phía đó, còn chưa tới gần, trong đó liền có ba nam tử mặc lục y đi ra, ba người khom mình hành lễ, người ở giữa nói: “Khách quý từ phương xa tới, không kịp nghênh đón, thật có lỗi.”

Võ Tu Văn và Dương Quá khẽ gật đầu, “Khách khí!”

“Các vị đến thật đúng lúc, đã có năm người đến sớm hơn các vị một chút, đã đi vào. Còn chưa thỉnh giáo đại danh của hai vị.” Vẫn là người lục y kia mở miệng.

“Ta là Võ Tu Văn, còn hần là Dương Quá. Người nói vừa rồi đã có mấy người tiến vào, xin hỏi mấy vị ấy là ai?” Trên mặt Võ Tu Văn vẫn mang nụ cười nhạt.

“Hình như... có một người tên là Ni Ma Tinh, Doãn Khắc Tây, còn... những người khác thì ta không nhớ được.” Người lục y kia vẫn duy trì nét mặt như cũ nói.

Lúc này, một thiếu nữ đi đến, thiếu nữ này khoảng mười bảy mười tám tuổi, màu da cực trắng, mềm mại dị thường, ánh mắt trong suốt, bên miệng còn có nốt ruồi đen nho nhỏ, tú nhả thoát tục, như có một cổ linh khí trong trẻo bao quanh. Trong tay nàng cầm một giỏ hoa, bên trong chứa đầy hoa, nhìn thấy hai người, gật đầu không nói gì, đi vào.

“Hai vị, xin theo ta vào cốc.” Người nọ nghiêng người.

Võ Tu Văn và Dương Quá không cự tuyệt, chậm rãi đi theo sau, xuyên qua rừng trúc xanh mượt, mùi hoa nhàn nhạt tràn ngập khắp xung quanh. Đi qua rừng trúc, một mùi thơm ngát xông vào mũi, phía trước là một cái ao, bên trong có đủ loại hoa sen, trong đầm nước cách bốn năm thước là một cái cọc gỗ, người lục y dẫn đường phía trước di động thân thể một chút, tung người đạp cọc gỗ mà qua, Võ Tu Văn và Dương Quá bắt chước đi theo.

Đi qua đường đá, vào một tòa nhà bằng đá thật lớn, trước cửa còn có hai tiểu đồng mặc lục sam, tay cầm phát trần đang đứng, nhìn thấy họ, một người đi vào phòng, xem ra là đi vào bẩm báo, người kia mở cửa ra. Chỉ chốc lát sau, từ trong nhà, một lão giả râu dài mặc lục y đi ra, dáng người cực thấp, cao không quá bốn thước, tướng mạo cực kỳ cổ quái.

47. Chương 47

Lão giả kia cúi người thật sâu với Võ Tu Văn và Dương Quá, nói: “Khách quý đại giá quang lâm, xin mời vào.” Võ Tu Văn và Dương Quá nhìn nhau, cảnh giác trong lòng, đi theo lão giả kia vào trong, bên trong đại sảnh, có một người đang ngồi ở vị trí thủ tọa phía trên, chừng bốn mươi lăm, bốn mươi sáu tuổi, khuôn mặt anh tuấn, nhưng màu da lại vàng như nến, dung nhan tiêu tụy, không giống người từng tập võ. Từ khi vào cốc tới nay, mọi người đều toàn mặc lục sam, chỉ có người này là mặc gấm y màu xanh ngọc mới tinh, đủ để thuyết minh cho thân phận khác biệt của người này.

Lão giả râu dài dẫn đường kia thì lễ một cái với cốc chủ, rồi khoanh tay đứng ở bên cạnh hắn, cốc chủ liếc hai người một cái, ông tay áo vung lên, nói: “Khách quý, xin mời ngồi.”

Võ Tu Văn và Dương Quá nhìn về phía đại sảnh, chỉ thấy hai bên đại đường, đám người của Kim Luân Pháp Vương đã theo thứ tự ngồi xuống ở đó, Võ Tu Văn và Dương Quá chọn vị trí ở gần cửa ngồi xuống, cốc chủ bưng một ly trà lên, nói: “Khách quý, thỉnh dùng trà!”

Phía dưới, bên cạnh Kim Luân Pháp Vương là một nam tử cao lớn, tóc vàng, mũi cao, mắt sâu, phốc cười một tiếng, Võ Tu Văn liếc nhìn hắn, bưng ly trà lên, trên mặt ly trà là hai ba lá trà đang nổi lơ lửng, y nhấp một ngụm, quả nhiên là hương vị thanh đậm vô cùng.

“Các vị lặn lội đường xa đến đây, thật là vinh hạnh, vào giữa trưa hôm nay, tiểu đệ sẽ tổ chức buổi lễ tái giá, kính mời các vị ở lại tham dự.” Cốc chủ nói.

“Có rượu uống không?” Người bên cạnh Kim Luân Pháp Vương hỏi.

Cốc chủ còn chưa kịp trả lời, một trận tiếng cười ha ha vang lên, mọi người nhìn qua, trong hành lang, một lão nhân râu dài tóc bạc xuất hiện, chính là vị Chu Bá Thông ngày đó hai người tình cờ gặp được. Ông đứng ở trong nội đường, hai tay chống nạnh, “Buổi tiệc có cái gì ngon để ăn không?” Còn tranh thủ thời gian trừng mắt với hai người Võ Tu Văn.

Trong mắt Võ Tu Văn hiện lên ý cười, bưng trà lên, nhẹ nhàng nhấp một miếng. Lông mày cốc chủ hơi nhíu lại, mười sáu đệ tử mặc lục sam từ bốn phương tám hướng bên cạnh tiến vào, tay cầm lưới bắt cá, quăng lên đầu Chu Bá Thông. Chu Bá Thông ‘oa oa’ quát to một tiếng, nghĩ là sắp bị đau, nhảy qua bên kia. Lại không nghĩ phía trên cũng có bốn người đang chờ, Lão Ngoan Đồng lại ‘oa’ một tiếng, đành phải rơi xuống, mấy tên đệ tử hoán đổi vị trí cho nhau, đem vòng vây dần thu nhỏ lại, lưới bắt cá lúc ngang lúc dọc, lúc bằng lúc nghiêng, không ngừng biến hóa. Đệ tử lục sam cầm lưới trốn ở phía sau, Chu Bá Thông không chỗ vịn, chạy khắp nơi, nhưng cũng không thể thoát ra.

Võ Tu Văn cầm một hạt đậu phộng trong mâm lên, phóng tới “Huyệt Âm cốc” của một đệ tử lục sam gần đây, huyệt Âm cốc ở trong hõm đầu gối, người nọ nhất thời đứng không vững, khuỵu gối xuống, trận lưới xuất hiện kẻ hở, Chu Bá Thông thấy tình thế liền lao ra, bóng người loé lên, liên tục điểm lên người những đệ tử kia, mọi người lại nhìn, những đệ tử kia đều té trên mặt đất, xem ra là đã bị điểm huyệt.

Chu Bá Thông nháy mắt mấy cái với Võ Tu Văn và Dương Quá, cười ha ha lao ra ngoài. Sắc mặt cốc chủ trầm xuống, nhìn hai người Võ Tu Văn, “Xin hỏi, vì sao hai vị lại làm như thế?”

Võ Tu Văn cười nhạt không nói, còn mặt Dương Quá thì không chút thay đổi. Sắc mặt Cốc chủ hiện vẻ giận dữ, đang muốn nói cái gì đó, thì lục y nữ tử đứng ở phía dưới bước ra, chính là nữ tử lúc trước Võ Tu Văn và Dương Quá từng gặp qua, thì lễ với cốc chủ, “Cha, giờ lành đã đến, nên cử hành hôn lễ trước, chớ làm trễ giờ lành.”

Cốc chủ do dự một hồi, gật gật đầu, lục y nữ tử kia thấy thế liền đi ra ngoài, đệ tử nội đường cũng bắt đầu lục tục đi ra đi vào, không bao lâu sau, ngay cả hành lang cũng trải xong thảm đỏ, còn có người ở bên ngoài đốt pháo.

Không bao lâu sau, lục y nữ tử kia, cũng chính là Công Tôn Lục Ngạc, dắt một người mặc hồng y, đầu đội khăn đỏ tiến vào, nhìn cước bộ phù phiếm của nàng kia, rõ ràng là không có võ công. Võ Tu Văn và Dương Quá đồng thời nhíu mày, bọn họ ở cùng Tiểu Long Nữ những năm năm, đối với thân hình của nàng là vô cùng quen thuộc, tuy bây giờ không thể nhìn thấy dung mạo nữ tử này, nhưng nhìn thân hình cùng mái tóc dài kia, không nói đến khí chất thanh lãnh quanh thân người nọ, cũng đã làm cho Võ Tu Văn nhận ra người này, nàng ta đúng là Tiểu Long Nữ mà lẽ ra phải ở trong Cổ Mộ mới đúng kia.

Võ Tu Văn và Dương Quá liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy lo lắng trong mắt đối phương, xem ra võ công của Tiểu Long Nữ đã không còn, chỉ là không biết nàng bị trúng độc, hay là...

Trên khuôn mặt không chút biểu tình của cốc chủ Công Tôn Chỉ lần đầu tiên xuất hiện nụ cười, gã bước xuống đài cao, giữ chặt lụa đỏ trong tay Tiểu Long Nữ, đi về phía trước, Võ Tu Văn và Dương Quá ngồi ở bên dưới, nhìn Công Tôn Lục Ngạc nâng người nọ đi lên phía trước, Võ Tu Văn và Dương Quá nhìn chăm chăm người nọ, không biết có nên tiến lên hay không nữa. Đột nhiên Võ Tu Văn đứng lên, nhìn chăm chăm

từng mảng vết ứt trên thảm đỏ, loan ra trên mặt thảm đỏ, từng vệt từng vệt kéo dài, trong mắt Võ Tu Văn nhất thời hiện lên vẻ chua xót, hai tay nắm chặt, nhìn người phía trên, âm thanh run rẩy vang lên, “Cô cô!”

Thân thể người nọ run lên, chậm rãi xoay người lại, vươn tay hướng về Võ Tu Văn, run rẩy, giống như đã dùng hết tất cả khí lực, nhưng cũng không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào. Trong lòng Võ Tu Văn liền xuất hiện một trận co rút đau đớn, đã xảy ra chuyện gì, lại khiến một nữ tử thanh lãnh, phiêu dật ra nông nổi như vậy. Võ Tu Văn đứng lên, lao tới bên người Tiểu Long Nữ, Công Tôn Chỉ nghe được âm thanh kia liền có sự phòng bị, nhìn thấy động tác của Võ Tu Văn, cũng lao tới, Võ Tu Văn hoàn toàn không để ý đến chướng phong của Công Tôn Chỉ, vẫn không thay đổi phương hướng, trên mặt Công Tôn Chỉ hiện lên một tia tàn khốc, không chút lưu tình tung một chưởng về phía Võ Tu Văn, nhưng lại đụng phải người khác, chính là Dương Quá, song chưởng vừa tiếp xúc, Dương Quá lui về sau vài bước, lui trở lại bên người Võ Tu Văn, Công Tôn Chỉ đứng thẳng, bất động, đỏ mắt nhìn bọn họ.

Võ Tu Văn xốc tấm khăn trên đầu Tiểu Long Nữ lên, xuất hiện ở trước mắt y không còn là dung nhan tuyệt thế kia nữa, gương mặt này xanh trắng vô cùng, trên trán đổ đầy mồ hôi, trên mặt lộ ra nụ cười suy yếu, nhìn y. Võ Tu Văn đỡ lấy nàng, lo lắng hỏi: “Cô cô, sao người lại ở chỗ này?”

“Văn nhi, các người tới rồi, giúp ta cứu một người, được không?” Tiểu Long Nữ nói xong liền thở hổn hển nhìn Võ Tu Văn, trong mắt hiện lên một tia khẩn cầu.

Võ Tu Văn gật gật đầu, “Dạ, cô cô cứ nói, cô cô muốn tụi con cứu ai, tụi con liền cứu người đó.”

Cốc chủ lạnh lùng nhìn ba người, “Xin hỏi nhị vị đây là có ý gì?”

“Cốc chủ, vị cô nương này chính là cô cô của bọn ta, nàng không muốn cùng người thành thân, tất nhiên bọn ta phải mang nàng rời đi rồi.” Võ Tu Văn thản nhiên mở miệng, ôm lấy Tiểu Long Nữ, đi ra ngoài.

Cốc chủ vung tay áo, đệ tử phía dưới liền chắn ở cửa, còn có lão giả râu dài dẫn đường cho bọn họ lúc này nữa, cũng đứng ngăn phía trước, đầu vai mang một cây trượng đầu rồng dài chừng một trượng, giận dữ nói: “Các người thật to gan, cứ nhiên dám quấy rầy giờ lành của sư phụ ta.”

Bỗng có một người từ bên ngoài bay vào, đứng ở trước mặt Võ Tu Văn và Dương Quá, chính là Chu Bá Thông, ông cười nói với lão nhân kia: “Này, lão râu dài, người tên là gì? Cùng ta so mấy chiêu đi.”

“Tại hạ, Phàn Nhất Ông.” Phàn Nhất Ông kia đặt trượng trên mặt đất, khí thế mười phần.

Chu Bá Thông chống nạnh, cười ha ha hai tiếng, giơ tay lên, đột nhiên công kích Phàn Nhất Ông trước mặt, Phàn Nhất Ông kia không dự đoán được ông không nói tiếng nào liền tấn công mình, tì nhẹ cây trượng xuống đất, thân mình nhảy về phía trước, một ít râu cũng rũ xuống, Chu Bá Thông nhảy ra, bắt lấy râu của Phàn Nhất Ông, cười he he hai tiếng, liền giật một cái. Phàn Nhất Ông kia “A” một tiếng, liền ngã xuống đất.

Khóe miệng Võ Tu Văn co giật một cái, cái kia khẳng định là rất đau. Chu Bá Thông ha ha cười, ngồi xổm xuống nhìn Phàn Nhất Ông té trên mặt đất, nói: “Râu của người dài thiệt nha, cái này không tốt, không tốt chút nào...” Vừa nói vừa lắc đầu, sau đó lại gật gật đầu.

Phàn Nhất Ông tức giận, hét ầm lên, túm râu mép của mình về, trong miệng hô: “Buông ra!” Chu Bá Thông cảm thấy chơi rất vui, nên không chịu buông, mà dùng sức kéo, cứ như vậy, hai người liền kéo qua kéo lại chòm râu kia, một người kêu “Buông ra!”, một người ha ha cười nói “Không buông, ta không buông đó.” Cuối cùng, Phàn Nhất Ông tức giận rống to.

“Cô cô, sao người lại ở chỗ này?” Võ Tu Văn đỡ Tiểu Long Nữ lui qua một bên, thấp giọng hỏi.

“Văn nhi, Quá nhi, trước hết các người giúp ta cứu một người, hẩn ở địa lao, nhanh đi...” Sắc mặt Tiểu Long Nữ hiện lên vẻ lo lắng, thở hổn hển nói.

Võ Tu Văn giật mình trong lòng, phải biết rằng, y đã ở Cổ Mộ hơn năm năm, Tiểu Long Nữ vẫn luôn là bộ dáng lạnh như băng, không có bất kỳ biểu tình gì, hiện tại, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, cứ nhiên lại xuất hiện cảm xúc lo lắng, là vì người đang ở trong địa lao kia sao? Rất cuộc người đó là ai?

“Dạ, chúng ta đi thôi.” Võ Tu Văn và Dương Quá liếc nhau, đi ra ngoài.

Cốc chủ vốn bị Phàn Nhất Ông và Chu Bá Thông đang dẫn co bên kia làm cho tức giận đến xanh mét cả mặt mày, hiện nay thấy ba người Võ Tu Văn không coi ai ra gì, ngênh ngang đi ra ngoài, bóng dáng chột lóe, đứng ở cửa đại sảnh, lạnh lùng nhìn ba người, “Long nhi, nàng đang đi đâu vậy?”

“Ta muốn đi, người mau thả Trịnh Việt ra.” Tiểu Long Nữ lạnh lùng nhìn Công Tôn Chỉ.

Trịnh Việt? Võ Tu Văn suy tư trong lòng, nếu y nhớ không lầm, trong thần điêu hắc là không có nhân vật này nha, rốt cuộc đó là ai? Cự nhiên có thể khiến cho cô cô lãnh tình như tiên nữ hạ phàm kia trở nên như vậy?

“Cốc chủ, cô cô của ta không muốn gả cho người, thỉnh không cần ép buộc, xin hãy tránh ra.” Võ Tu Văn thần nhiên nhìn Công Tôn Chỉ.

Công Tôn Chỉ trầm mặt xuống, nói: “Nếu ta không đáp ứng thì sao?”

Võ Tu Văn cũng không lên tiếng nữa, y đối với người này đã có chút không kiên nhẫn, hơn nữa đang tò mò muốn đi xem Trịnh Việt trong miệng cô cô là ai, liền nhắc chân đi ra ngoài, vừa động, trong tay đã trống không, Tiểu Long Nữ đã đến bên cạnh Dương Quá, Võ Tu Văn và Dương Quá liếc nhau, đồng thời rút kiếm ra, Công Tôn cốc chủ liền lui ra phía sau, đệ tử lục sam bên cạnh cầm binh khí xông lên, tay trái là thanh đao hình răng cưa, tay phải là một thanh trường kiếm đen láy.

Cổ tay Công Tôn cốc chủ khẽ chuyển, ba thanh kiếm lao đi, một kiếm lao về phía Dương Quá, một kiếm bay tới chỗ Võ Tu Văn. Gã ra tay cực nhanh, phạm vi tấn công ngày càng lớn, liên tục tấn công vào chỗ hiểm của họ. Hai người Dương Quá nâng kiếm tiếp chiêu, vẫn là Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp, Dương Quá sử dụng Toàn Chân Kiếm Pháp, Võ Tu Văn sử dụng Ngọc Nữ Kiếm Pháp, bộ kiếm pháp kia đã được hai người sử dụng vô cùng thuần thực, hơn nữa, hiện tại thân thể của Võ Tu Văn đã chuyển biến tốt, nội lực của hai người nhờ công pháp song tu kia mà gia tăng rất nhiều, so với lần đấu với Kim Luân Pháp Vương trước đó, nội công đã cao hơn nhiều lần, bây giờ cho dù có tái đấu với Kim Luân Pháp Vương cũng có thể sẽ không thua. Mặc dù võ công của Công Tôn cốc chủ rất cao, nhưng so với Kim Luân Pháp Vương vẫn còn kém xa.

Công Tôn cốc chủ cả kinh, giờ kiếm lên ngăn trường kiếm Dương Quá lại, bảo vệ mi tâm, mũi kiếm Võ Tu Văn vẽ ngang hai mắt hắc, đao kiếm chạm vào nhau. Võ Tu Văn thu hồi kiếm, y nhưu mày, thanh kiếm này, cự nhiên đã xuất hiện vết nứt, kiếm Võ Tu Văn và Dương Quá cũng coi như là kiếm tốt, nhưng dù sao cũng không phải là tuyệt thế bảo kiếm gì, đụng phải binh khí của Công Tôn cốc chủ, tất nhiên sẽ bị hỏng.

“Hai tên tiểu tử, tiếp kiếm!” Kèm theo âm thanh đó là hai thanh kiếm bay đến bên này, Võ Tu Văn nhìn về phía Chu Bá Thông đang đứng cười với hai người ở cửa đại môn, nằm bên chân ông là Phàn Nhất Ông, giờ phút này, ông ta đã bị chính bộ râu dài của mình trói lại, cũng không biết Chu Bá Thông làm thế nào, cự nhiên lại có thể làm ông ta biến thành bộ dạng này.

Võ Tu Văn xoay người, tung người lên không trung, tiếp chiêu Công Tôn Chỉ, thuận tiện bắt lấy chuôi kiếm do Chu Bá Thông ném qua, Dương Quá bên kia cũng chụp được kiếm, quan sát một tí, thân của hai thanh kiếm này có màu đen sẫm, không có nửa điểm sáng bóng, tựa như một khúc gỗ đen vậy, độ dài giống nhau như đúc. Võ Tu Văn và Dương Quá dùng song kiếm tiến lên, hàn khí tỏa ra chung quanh thân kiếm ngày càng tăng, Võ Tu Văn nhìn lại, thân kiếm ẩn ẩn có khắc hai chữ “Thục Nữ”. Võ Tu Văn hắc tuyến, không ngờ Lão Ngoan Đồng này lại lôi hai thanh kiếm này ra, xem ra nội dung của vở kịch này vẫn không có gì thay đổi. Hiện tại Võ Tu Văn càng thêm tò mò, muốn nhìn thử xem Trịnh Việt trong miệng của Tiểu Long Nữ rốt cuộc là ai.

48. Chương 48

Bên kia, Chu Bá Thông ngồi xổm cạnh cửa kêu lớn, “Đánh hắc mạnh vô, mau đánh đê!” Vừa nói vừa nhảy nhót, trên mặt đều là vẻ hưng phấn. Trong mắt Võ Tu Văn hiện lên ý cười, cùng Dương Quá chống lại vũ khí của Kim Luân Pháp Vương. Có kiếm tốt tương trợ, cũng không còn e ngại Công Tôn Chỉ nữa, rất

nhANH CHIẾM ĐƯỢC THỂ THƯỢNG PHONG. KIẾM PHÁP CỦA CẢ HAI VÔ CÙNG TIÊU SÁI, THÂN PHÁP PHIÊU DẬT, NHẤT CHIÊU NHẤT KIẾM ĐỀU VỪA TẤN CÔNG VỪA PHÒNG THỦ CHO NHAU, UY LỰC CỦA SONG KIẾM CÀNG LÚC CÀNG DÂNG CAO, HAI MẮT NHIN NHAU, KHÔNG KHÍ NHU HÒA NHƯ NƯỚC.

Tiểu Long Nữ tựa vào trong lòng Dương Quá, thấy uy lực song kiếm của hai người, trong lòng phức tạp, đột nhiên trong lòng hiện lên gương mặt luôn cười đùa cợt nhả của người kia, lồng ngực giống như bị đại thiết chùy đập mạnh một cái, nhin không được thét lớn thành tiếng. Tay Dương Quá căng thẳng, cùng Võ Tu Văn đẩy nhanh thể công, rất nhanh liền khiến cho Công Tôn cốc chủ liên tiếp lui về phía sau, binh khí trong tay cũng bị Võ Tu Văn và Dương Quá chém gãy một đoạn.

Kiểm phong vang lên một tiếng “Keng”, một thanh kiếm đặt ngay cổ Công Tôn cốc chủ, sát khí và hàn ý xuyên qua thân kiếm, truyền đến cổ của gã, băng hàn lạnh lạnh, Dương Quá dùng ánh mắt hàn băng không chút gợn sóng nhìn Công Tôn Chỉ, “Nếu còn ngăn cản, ta sẽ giết ngươi.”

Thân thể Công Tôn Chỉ cứng ngắc, chỉ có thể đứng nhìn ba người Dương Quá đi ra ngoài cửa, trong mắt gã hiện lên hận ý, Võ Tu Văn quay đầu lại, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn gã một cái, tia sáng từ trong tay chợt lóe, một Ngọc Phong Châm được bắn ra, vừa vắn cắm vào trước ngực Công Tôn Chỉ, Công Tôn Chỉ thấy thể liền biến sắc. Võ Tu Văn thân nhiên lưu lại một câu, “Đừng làm chuyện điên rồ, bằng không, ta sẽ không lưu tình.”

Chu Bá Thông khoát tay, “Cái này hay đó, phóng vào người hần thêm mấy châm bữa đi.” Nói xong lại nhảy đến trước mặt Võ Tu Văn, mở to mắt nhìn y, “Tiểu tử, cho ta mấy cây châm chơi đi.”

“Con là Võ Tu Văn, hần là Dương Quá, còn đây là cô cô của tụi con, Tiểu Long Nữ.” Võ Tu Văn mỉm cười nhìn Lão Ngoan Đồng trước mặt đang nôn nóng đưa tay gỡ gỡ mái tóc của mình.

“Ồ, à... Vũ tiểu tử, cái châm ngươi vừa sử dụng đó, lấy cho ta vài cái chơi đi.” Chu Bá Thông gỡ gỡ đầu, mở to mắt nhìn Võ Tu Văn, vẻ mặt đầy mong chờ.

“Không được, châm này có độc, lỡ như ông đem đi bắn người khác, không có giải được thì làm sao bây giờ?” Võ Tu Văn lắc đầu.

Chu Bá Thông vừa nghe đến đây, nụ cười trên mặt liền biến mất không còn dấu vết, thất vọng nhìn Võ Tu Văn. Trong mắt Võ Tu Văn hiện lên ý cười, “Nhưng mà, con có thể cho ông một ít châm không có độc, lấy không?”

“Lấy, lấy chứ.” Chu Bá Thông ngẩng đầu, cao hứng gật đầu lia lịa.

Võ Tu Văn căn cứ vào phương hướng Tiểu Long Nữ chỉ dẫn, đi quanh co một hồi, lại vòng qua mấy dãy hành lang dài, cuối cùng đi vào trong một gian thạch thất, những người ngăn cản trên đường đi đều được bọn họ thuận tiện dọn sang một bên ‘nằm nghỉ’, nhìn vào cửa sổ phía trên thạch thất, bên trong đều là tình hoa, đủ loại màu sắc, chất đầy toàn bộ thạch thất. Dưới bụi hoa ẩn hiện một ít vạt áo, mắt Tiểu Long Nữ ngập nước, theo gương mặt lặn xuống, Võ Tu Văn biết, đây chính là Trịnh Việt.

Theo nguyên tác, khi bị tình hoa này đâm trúng một chút, trong một thời gian ngắn vẫn sẽ vô sự, nhưng nếu toàn thân đều bị đâm trúng giống như vậy, cơn đau đớn đó đúng là khó nhin, lâu ngày sẽ giống như là sống không bằng chết. Nhìn người nọ không có nhúc nhích, hần là tạm thời bị ngắt đi thôi. Võ Tu Văn đỡ lấy Tiểu Long Nữ, Dương Quá rút kiếm ra, chặt đứt xích khóa, cửa mở ra, mọi người liền đi vào.

Chu Bá Thông đối với người phía dưới kia vô cùng tò mò, liền tiến lên phía trước, đẩy tầng tầng lớp lớp tình hoa ra, Dương Quá thấy thế tiến lên giữ chặt ông, “Đừng chạm vào, bên trên có độc.” Từ khi Võ Tu Văn nói cho hần biết sự thật, sau khi đi tới nơi Tuyệt Tình Cốc này, suốt đường đi cả hai đều tránh tiếp xúc tình hoa. Chu Bá Thông ‘oa’ một tiếng, nhảy lui ra sau.

Võ Tu Văn để Tiểu Long Nữ ở một bên, nhìn nhìn chung quanh, nhìn thấy bên chân thủ vệ là đệ tử lục sam vừa bị đánh ngất kia có một ít da trâu, trong lòng liền động, cầm nó lên. Dương Quá đưa tay qua ngăn cản, đem nó lại trên tay mình, thân sắc trong mắt rõ ràng là không cho y động vào.

Khoéo mắt Võ Tu Văn cong lên, khoéo miệng cũng khê nhếch, “Cẩn thận đó!”

Dương Quá gật đầu, cẩn thận dời tình hoa sang hai bên, phía trong dần lộ ra thân thể một người, Võ Tu Văn liền cảm thấy giật mình, người nọ, trên đầu là mái tóc ngắn màu vàng, kiểu tóc kia... nhìn thế nào cũng giống một ít người theo trào lưu ‘quái dị’ xuất hiện trên đường ở kiếp trước. Chu Bá Thông nhìn kiểu tóc người nọ, vô cùng hứng thú, đợi Dương Quá đem người lôi ra, ông liền cảm thấy hiếu kỳ mà kêu kêu mái tóc màu vàng của người nọ, sợ hãi kêu: “Ai, thật đáng thương, rốt cuộc là dinh dưỡng không đầy đủ đến cỡ nào mới có thể tạo thành một cái đầu màu vàng thế này nha!” Lại chọc chọc tay của người kia, ngạc nhiên nói: “Nhưng cánh tay này rất rắn chắc a, thật sự là kỳ quái mà!” Lại điểm điểm lên người đối phương một chút, “Ai u!” Bỗng ông nhảy dựng lên, kêu to một tiếng.

“Cái gì đâm ta?” Chu Bá Thông giơ ngón tay lên, bên trên rõ ràng vẫn còn một cái gai.

“Đừng chạm vào, trên người hần còn gai của tình hoa, mấy cái gai này có độc.” Võ Tu Văn nhú mày, đem Chu Bá Thông kéo qua một bên.

Tiểu Long Nữ ngồi xuống, vuốt gương mặt tái nhợt của người nọ, còn có máu tươi nơi khóe miệng kia, ngón tay không ngừng run rẩy, nước mắt tí tách rơi xuống gương mặt người nọ. Hàng lông mi của người nọ khẽ run rẩy, rồi chậm rãi mở ra, lộ ra nụ cười xấu xa, “Mỹ nữ, đừng khóc, ta sẽ rất đau lòng đó!”

Võ Tu Văn co rút khóe miệng, không nói gì, chỉ nhìn nam nhân cợt nhả trước mắt, hiện tại y có thể vô cùng xác định, người này nhất định cũng là người xuyên việt, nhưng có chút khác với mình, người này là xuyên cả thân thể tới đây.

Chu Bá Thông nghe được người nọ nói chuyện, trừng mắt suy nghĩ nhìn hần, lại thấy người nọ quay sang nhìn mình, trong miệng thốt ra ba chữ, “Chu Bá Thông?”

Chu Bá Thông tiến lên ngồi xổm xuống, tò mò hỏi: “Người biết ta sao?” Người nọ cười một chút, “Rất nhiều người biết đến ông!” Chu Bá Thông hưng phấn sắp tới, “Thật vậy sao? Thì ra Lão Ngoan Đồng như ta cũng nổi danh như vậy!” Khuôn mặt Lão Ngoan Đồng đầy vẻ đắc ý.

“Trịnh Việt, người có khỏe không?” Tiểu Long Nữ lo lắng nhìn người nọ.

Trịnh Việt vừa quay sang nhìn Tiểu Long Nữ, máu tươi nơi khóe miệng lại chậm rãi chảy xuống, hần cười khổ nói, “Mỹ nữ, vừa nhìn thấy em, anh liền có chuyện.” Võ Tu Văn dần có chút bội phục người này rồi, bị tình hoa đâm trúng hần là rất đau, nhưng hần lại có thể thông dong cười như vậy, lúc này cùng Chu Bá Thông nói chuyện cũng là muốn phân tán lực chú ý của bản thân, hiện tại vừa nhìn thấy cô cô, khóe miệng liền chảy máu, xem ra, hần đối với cô cô cũng là tình cảm sâu đậm rồi.

“Cô cô, chúng ta đi ra ngoài trước đi.” Võ Tu Văn nâng Tiểu Long Nữ dậy, ý bảo Dương Quá nâng nam tử kia dậy.

“Người là Dương Quá?” Nam tử kia nhìn Võ Tu Văn kêu lên tiếng.

“Ta là Võ Tu Văn, hần mới là Dương Quá.” Võ Tu Văn giới thiệu.

“Võ Tu Văn? Từ khi nào mà... sao y cũng gọi Tiểu Long Nữ là cô cô?” Nam tử kia lẩm bẩm. Ở đây, mọi người đều có nội lực thâm hậu, tất nhiên nghe rất rõ lời lẩm bẩm của hần.

Sắc mặt Dương Quá trầm xuống, không chút khách khí xách nam tử kia đi ra ngoài. Trịnh Việt kia càng oa oa kêu to, “Chậm một chút, chậm một chút!” Dương Quá không hề để ý, bước nhanh đi ra ngoài, ra đến bên ngoài liền đem người kia ‘ném’ dưới gốc một đại thụ, hai tay ôm ngực nhìn hần. Trên mặt nam tử kia vẫn là vẻ vui cười như trước, hỏi: “Này, người là Dương Quá hả? Người cũng gọi Tiểu Long Nữ là cô cô sao? Này, sao người cứ nhìn ta như vậy, ta đắc tội gì với người sao?”

Mặt Dương Quá càng lạnh xuống, Võ Tu Văn buồn cười đi tới, kéo tay hần, nhìn về phía Tiểu Long Nữ nói: “Cô cô, người bị thương sao? Võ công của người đâu hết rồi?”

“Võ công của em đâu? Có phải em bị lão già chết tiệt kia uy hiếp không?” Trịnh Việt nghe tin tức này, thái độ liền trở nên khác thường, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, cầm lấy tay Tiểu Long Nữ lo lắng hỏi.

“Người bị trúng tình độc, nên hần uy hiếp ta phải ăn một viên thuốc, như vậy đó.” Tiểu Long Nữ đã bình tĩnh trở lại, cầm lấy tay Trịnh Việt, thản nhiên nói.

“Là tên chết tiệt nào, ta muốn giết hắn...” Trịnh Việt cực kỳ tức giận, lại hét lớn một tiếng, sắc mặt trắng bệch, một ngụm máu tươi phun ra. Xem ra là tức giận quá độ mà kích thích tình độc rồi.

“Cô cô, độc trong người hắn không thể trễ nãi, chúng ta nhanh chóng đi tìm Công Tôn Chỉ lấy giải được mới được.” Võ Tu Văn nhìn Tiểu Long Nữ ôm Trịnh Việt nói.

Tiểu Long Nữ gật đầu, đứng lên, cố gắng nâng Trịnh Việt dậy, nhưng bản thân nàng cũng đang suy yếu, cho nên đỡ đến một nửa liền khụy xuống. Võ Tu Văn đi tới, nâng Tiểu Long Nữ dậy, Dương Quá tiến lên xách Trịnh Việt kia lên, đoàn người liền đi tới đại đường.

Trở lại đại đường, bọn họ phát hiện đám người của Kim Luân Pháp Vương đã ly khai, chỉ còn Công Tôn Chỉ kia đang sầm mặt ngồi ở thủ tọa, chúng đệ tử lục sam đều cung kính đứng ở phía dưới. Nhìn thấy bọn họ quay lại, Công Tôn Chỉ chỉ giương mắt nhìn nhìn, không nói gì.

“Giải được.” Tiểu Long Nữ lạnh lùng mở miệng, bên kia Trịnh Việt đã không còn khí lực mà dựa hẳn vào người Dương Quá.

Công Tôn Chỉ không mở miệng, chăm chú nhìn bọn họ, Võ Tu Văn nhú mày, “Người giao giải được của tình độc, ta sẽ đưa cho người giải được của Ngọc Phong Châm.”

Công Tôn Chỉ vẫn không nói chuyện, Dương Quá có chút không kiên nhẫn, liền đặt Trịnh Việt sang một bên, tiến lên, tuốt kiếm ra khỏi vỏ, kèm theo hàn khí lạnh lạnh, đặt nó lên trên cổ Công Tôn Chỉ, mở miệng: “Giao giải được ra đây, nếu không, ta sẽ giết người.”

Công Tôn Chỉ trúng Ngọc Phong Châm, thân thể đã bắt đầu xuất hiện cảm giác tê dại, không còn sức phản kháng để đấu với Dương Quá, nhưng đến giờ phút này gã vẫn không lên tiếng, Dương Quá dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn gã, đúng lúc này, phía dưới liền có một lục sam nữ tử đứng ra, nói thật nhỏ: “Công tử, mong ngài buông tha cho cha ta, ta dẫn bọn người đi lấy giải được.”

Võ Tu Văn nhìn sang, đây đúng là Công Tôn Lục Ngạc lúc trước đã giúp mình với Dương Quá, Võ Tu Văn mỉm cười, “Chỉ cần cô nương giao giải được ra đây, bọn ta sẽ lập tức thả người, cả giải được cho cha người nữa.”

Công Tôn Lục Ngạc khom người, đi ra ngoài, Công Tôn Chỉ vẫn im lặng, phía dưới, lục sam đệ tử đều không nói gì, Phàn Nhất Ông, người lúc trước bị Chu Bá Thông cột râu, từ sau khi mọi người tiến vào đều nhất nhất trừng mắt nhìn Chu Bá Thông, xem ra là hận không thể tiến lên đập Chu Bá Thông một phát rồi.

Chu Bá Thông cười hì hì, nhảy tới nhảy lui ở trong hành lang, sờ sờ nơi này một chút, lại chọc chọc chỗ kia một hồi, thỉnh thoảng lại nháy mắt mấy cái với Phàn Nhất Ông, làm hắn tức giận đến đỏ mặt tía tai, thở hồng hộc.

Rất nhanh, Công Tôn Lục Ngạc từ bên ngoài đi vào, đi đến trước mặt Võ Tu Văn, đưa một bình ngọc bích cho y, nói thật nhỏ: “Đây là giải được.”

Võ Tu Văn mở nắp, nghiêng bình, từ trong bình lăn ra một viên được, viên được này giống như xúc xắc, có màu đen, tanh hôi gay mũi. Lão Ngoan Đồng trốn ở một góc thật xa, bịt miệng bịt mũi, kêu lên: “Thối quá, thối muốn chết!”

Võ Tu Văn nhú mày, ánh mắt nhìn chằm chằm Công Tôn Lục Ngạc, “Nếu giải được không đúng, cẩn thận tính mạng của cha người!” Thân mình Công Tôn Lục Ngạc run lên, bối rối ngắc đầu, vội vàng nói: “Công tử, đây thật sự là giải được.”

49. Chương 49

Võ Tu Văn nhìn thấy ánh mắt nàng ta không giống như là đang giả vờ, liền đi đến cạnh Trịnh Việt, đem viên thuốc kia bỏ vào trong miệng hắn, Trịnh Việt thấy Võ Tu Văn cầm viên thuốc hôi thối kia đi đến trước mặt, vô cùng thống khổ nuốt xuống, biểu tình kia, giống như là đang uống độc được vậy.

Võ Tu Văn lẳng lẳng chờ kết quả, chỉ thấy Trịnh Việt nuốt vào, không lâu sau liền phun ra một ngụm máu đen, sắc mặt tái nhợt cũng dần dần trở nên hồng nhuận, đúng là giải được rồi.

“Còn giải được của cô ta đâu?” Võ Tu Văn nhìn chằm chằm Công Tôn Chỉ đang ngồi ở thượng vị.

Công Tôn Chỉ lạnh lùng nhìn qua, “Hai đổi một? Hoang đường!”

“Đừng quên là mạng của người còn đang trong tay bọn ta.” Võ Tu Văn thản nhiên nói.

Công Tôn Chỉ sầm mặt, kiếm của Dương Quá ở bên cổ còn tản mát hàn ý lạnh lạnh. Võ Tu Văn quay đầu nhìn về phía Công Tôn Lục Ngạc, “Công Tôn cô nương, mong cô lấy thêm giải được cho cô ta. Chờ cô ta giải độc xong, chúng ta sẽ đem giải được giao cho cô nương, sau đó liền rời đi.”

Công Tôn Lục Ngạc ngẩng đầu nhìn Công Tôn Chỉ ngồi trên ghế thủ tọa, cúi đầu xuống, một lát sau mới chậm rãi đi ra ngoài, lúc trở lại đưa cho y một cái bình ngọc màu trắng, Võ Tu Văn tiếp nhận, sau khi Tiểu Long Nữ ăn vào, rồi ngồi xếp bằng điều tức, qua một nén nhang, hơi thở suy yếu, gương mặt tái nhợt dần biến đi, nàng mở mắt ra, đứng lên gật đầu với Võ Tu Văn. Võ Tu Văn lấy từ trong lòng ra một lọ mật, đưa cho Công Tôn Lục Ngạc, cười nhạt, “Công Tôn cô nương, cáo từ!”

Đoàn người đi ra ngoài, lưu lại Công Tôn Chỉ với ánh mắt oán hận cùng một phòng yên tĩnh. Đi ra rừng cây ngoài cốc, Võ Tu Văn và Dương Quá, Tiểu Long Nữ, Trịnh Việt tùy ý ngồi dưới đất, còn Chu Bá Thông thì trên đường đi đã biến mất, cũng không biết đã chạy đi nơi nào.

“Cô cô, người muốn đi đâu?” Võ Tu Văn nhìn thoáng qua Trịnh Việt đang nhàn nhã tựa vào trên thân cây to, miệng còn ngậm một cọng cỏ, hỏi Tiểu Long Nữ.

“Ta muốn quay về Cổ Mộ.” Âm thanh Tiểu Long Nữ không còn lo lắng nữa, từ khi ra khỏi cốc, nàng và Trịnh Việt vốn không có nói chuyện nhiều, lại khôi phục bộ dạng băng lãnh trước kia, còn Trịnh Việt thì phải vội vàng đi lên phía trước để theo kịp cước bộ của mọi người, nên cũng không có tinh lực nói chuyện.

“Con và Dương Quá chuẩn bị đi Tương Dương.” Võ Tu Văn thản nhiên cười.

“Vậy ta đi về trước.” Tiểu Long Nữ gật đầu, xoay người rời đi. Trịnh Việt thấy vậy, vội vàng đứng dậy theo sau, không quên vẫy vẫy tay với Võ Tu Văn và Dương Quá, cười nói: “Hai vị, bye bye nha!” Rồi dùng gương mặt muốn bị ăn đòn tiến đến bên người Tiểu Long Nữ, “Tiểu Long Nữ, đợi anh với...”

Võ Tu Văn tựa vào trên người Dương Quá, nhìn bóng dáng của hai người kia dần đi xa, y không có cùng Trịnh càng tiếp xúc nhiều, cũng không hỏi làm sao hắn đến được đây, cũng không muốn diễn màn tay bắt mắt mừng rồi làm quen nhau, y khác với Trịnh Việt, y đã đi vào thế giới này gần hai mươi năm, cũng đã tìm được người bạn đời, những ký ức về kiếp trước đã dần trở nên mơ hồ, nó đã là quá khứ, hiện tại mới là thứ y cần phải nắm chắc.

“Dương Quá, chúng ta đến Tương Dương đi.” Võ Tu Văn cầm tay Dương Quá, thản nhiên nói. Đến Tương Dương không phải là để giúp Tương Dương đẩy lui quân xâm lược, mà y chỉ là muốn Dương Quá hiểu rõ cảm giác của mình, tuy trong khoảng thời gian này Dương Quá không có nói gì, nhưng hai người đã ở chung lâu như vậy, Võ Tu Văn tự nhiên phát giác sự giãy dụa trong lòng hắn. Chuyển đi Tương Dương lần này, Võ Tu Văn muốn Dương Quá có thể đưa ra lựa chọn của bản thân mình, chọn cách đối mặt với Quách Tĩnh, mặc kệ lựa chọn của hắn là gì, mình nhất định sẽ ủng hộ hắn.

Dương Quá gật đầu, hai người cùng nhau đi thẳng về phía trước, ánh chiều tà chiếu xuyên qua tán lá cây trong rừng, để lại trên mặt đất hai cái bóng thật dài.

Ra đến đường lớn, hai người cưỡi ngựa phóng như bay, con ngựa kia chính là con hoàng mã lúc trước, con ngựa này rất có linh tính, luôn luôn ở cạnh hai người, hai người xuống núi liền nhìn thấy nó đợi sẵn, sau đó cả hai cùng dắt nó xuống núi.

Đi một mạch đến Tương Dương, Võ Tu Văn mới biết được cuộc tấn công của người Mông Cổ lần này gây bao nhiêu tổn thất đến dân chúng người Hán, dọc theo đường đi, nhà cửa ven đường đều bị phá hủy, xương trắng phơi đầy đường, lâu lâu lại thấy cảnh quân Mông Cổ hành hạ người Hán, rất tàn bạo, không coi người Hán ra gì. Tâm tình Võ Tu Văn bỗng trở nên nặng nề, y vốn cho là về sau Mông Cổ cũng sẽ thuộc về Trung Quốc, nên coi nhẹ sự tàn khốc của chiến tranh, y đã quên, dù sao bây giờ bọn họ vẫn là hai phe đối địch,

cho nên đối đãi với địch nhân vô cùng tàn bạo, nhưng, dân chúng là vô tội mà. Lúc đầu Võ Tu Văn còn nhịn không được, cũng sẽ ra tay can thiệp, trên đường cũng thường xuyên có vài nhân sĩ giang hồ mang theo vũ khí đi tới phía trước. Nhưng càng về sau, Võ Tu Văn cũng dần dần hiểu được người Mông Cổ có bao nhiêu thống hận đối với người Hán. Cũng có chút bội phục Quách Tĩnh khi ông có thể bảo vệ Tương Dương này, tuy cuối cùng vẫn thất bại, nhưng ở trong lòng người Hán mà nói, Quách Tĩnh vẫn là một anh hùng đầy nghĩa hiệp.

Dương Quá cũng càng ngày càng trầm mặc, ánh mắt âm u, thỉnh thoảng lại hiện lên thần sắc giãy dụa. Võ Tu Văn cũng không nói gì thêm, toàn bộ đều để cho chính hắn quyết định, mình chỉ cần đứng yên lặng ở bên cạnh hắn là được.

Cũng không bao lâu sau, hai người đã đến được vùng ngoại ô của Tương Dương, liếc nhìn một cái, khắp nơi đều là giáo mác gãy đoạn, xương trắng và máu tươi có ở khắp nơi, có thể thấy được tình hình chiến sự ở đây vô cùng khốc liệt. Lúc này, cửa thành đóng chặt, trên tường thành đều có từng tốp binh lính cầm đuốc, đi qua đi lại tuần tra. Hai người Võ Tu Văn đi tới trước cửa thành, Dương Quá lớn tiếng kêu: “Tại hạ Dương Quá, xin bái kiến Quách Tĩnh, Quách bá bá!”

Tướng lĩnh thủ thành nghe thấy tiếng kêu, nhô đầu ra xem xét, thấy mới tới là hai người trẻ tuổi có khí chất bất phàm, liền gọi một người vào trong bẩm báo, không lâu sau, một thanh niên mặc lam bào đi lên trên tường thành, nhìn xuống phía dưới, cao hứng kêu, “Văn nhi, Dương Quá, hai người tới rồi, mau vào đi!”

Bên cạnh đã sớm có người mở cửa thành, buông cầu treo xuống, Võ Tu Văn và Dương Quá tiến vào trong thành, Võ Đôn Nho cao hứng nghênh đón, ôm lấy Võ Tu Văn, vỗ lưng y. Võ Tu Văn khẽ kêu: “Ca!”

Võ Đôn Nho cao hứng gật đầu, buông Võ Tu Văn ra, nhìn mặt y, vui mừng nói: “Sắc mặt của đệ tốt hơn nhiều rồi, xem ra thân thể đã có chuyển biến tốt.” Quay đầu nhìn về phía Dương Quá, vỗ vỗ vai hắn, “Dương Quá, không tệ, người chăm sóc Tu Văn rất tốt, như vậy ta rất an tâm.”

“Đại ca, ta sẽ chăm sóc Văn nhi thật tốt.” Dương Quá chăm chú nhìn Võ Đôn Nho.

Võ Đôn Nho bị tiếng ‘đại ca’ này làm cho sửng sốt, nhưng cũng lập tức kịp phản ứng, cười gật đầu nói: “Đi, vào gặp sư phụ và sư nương nào, nếu bọn họ biết các người đến, nhất định sẽ rất cao hứng.”

Võ Đôn Nho mang theo hai người đi tới trước một tòa nhà lớn, Quách Tĩnh đã sớm nghe người bẩm báo, cười đẩy cửa ra chào đón, kéo tay Võ Tu Văn và Dương Quá, cười nói: “Xem khí sắc của các con khí đều rất tốt, như vậy ta an tâm rồi, các con tới thật đúng lúc, người Thát Đát sắp công thành rồi, hai con có thể giúp ta một chút.”

Võ Tu Văn và Dương Quá mở miệng hô: “Quách bá bá.”

Quách Tĩnh vui mừng gật đầu, “Quách bá mẫu của các con sắp sinh rồi, thân mình không được khoẻ, ta đang lo không có ai giúp, các con tới thì ta an tâm rồi.” Quách Tĩnh gọi mấy người trong nội đường ra, Quách Phù cũng tới, thấy hai người liền cúi đầu gọi: “Dương đại ca, Vũ đại ca.”

Võ Tu Văn mỉm cười, gật đầu coi như chào hỏi. Quách Phù gầy đi rất nhiều, hai hàng lông mày nhíu lại thật sâu, hình như đang có tâm sự trong lòng, vẻ mặt cũng đã mất đi sự kiêu ngạo trước kia, giống như là trở nên trầm trầm hơn rất nhiều, nhưng đó lại hiện lên một loại khí chất khác. Võ Tu Văn cũng không nghĩ nhiều, cùng Dương Quá ngồi xuống. Quách Phù ngẩng đầu nhìn trộm Võ Tu Văn, trong mắt hiện lên một tia âm đạm, rồi nàng cúi đầu xuống, ngồi ở bên cạnh Quách Tĩnh.

Trong bữa tiệc, Quách Tĩnh thao thao bất tuyệt bàn về mấy ngày đại thắng quân Thát Đát lần này, lại hỏi một chút chuyện xảy ra sau khi Võ Tu Văn và Dương Quá rời khỏi, biết trên đường đều bình an mới yên tâm tươi cười, yến hội mãi cho đến buổi chiều mới chấm dứt, Võ Đôn Nho dẫn hai người đi về phòng mình nghỉ ngơi.

Võ Tu Văn ngồi ở trong thùng tắm, tựa vào trên người Dương Quá, lồng ngực rắn chắc ấm áp kia làm y vô cùng an tâm. Tay Dương Quá chậm rãi di động trên người Võ Tu Văn, cảm thụ xúc cảm tuyệt hảo do làn da mềm nhẵn như tơ lụa mang đến.

Ở bên ngoài nhiều ngày, khi dòng nước ấm áp tiếp xúc làn da, cả người đều cảm thấy thả lỏng, mí mắt Võ Tu Văn rất nhanh nhắm lại với nhau, Dương Quá chú ý tới tình hình của người trong lòng, sùng nịch hôn lên

trán của y, giúp Võ Tu Văn tẩy rửa xong liền ôm lấy y đặt lên trên giường, động tác vô cùng thuần thực, nhìn sắc mặt người trên giường nhu hòa, Dương Quá ngồi ở bên giường, dùng tay nhẹ nhàng xoa mặt y.

Dương Quá nghiêng người nằm xuống ở bên cạnh Võ Tu Văn, mạnh mẽ ôm lấy người kia vào trong ngực, tay đặt lên trên lưng y, nhẹ nhàng vỗ về, nghe thấy tiếng hô hấp thông thả của người trong lòng, ánh mắt nhìn vào mảng hắc ám hư vô trước mặt, thỉnh thoảng hiện lên vẻ suy tư, có chút gì đó đang đấu tranh trong lòng.

Hôm sau, ánh nắng theo cửa sổ xuyên vào phòng, lông mi dài mảnh của Võ Tu Văn khẽ run, y mở mắt ra, theo thói quen nhìn lên trên, liền nhìn thấy Dương Quá đang nhíu mày, y đưa tay xoa xoa lông mày của hắn, trong lòng nhất thời xuất hiện dao động. Đột nhiên tay bị nắm lấy, đối diện là đôi mắt đen óng của Dương Quá.

“Tối hôm qua ngủ không ngon? Không nên suy nghĩ nhiều, mặc kệ người quyết định như thế nào, ta đều ủng hộ người. Cứ làm theo điều con tim mình mách bảo là được, chờ giải quyết xong chuyện này, chúng ta tìm một chỗ ẩn cư, nếu buồn chán thì đi ra ngoài dạo chơi một chút, chịu không?” Võ Tu Văn ôm cổ Dương Quá, nhẹ nhàng nói.

Dương Quá ôm lấy Võ Tu Văn, chôn đầu vào hõm vai y, ngửi mùi thơm nhàn nhạt trên người y, đó là mùi hương thơm ngát của các loại thảo dược hòa quyện vào nhau, chỉ có duy nhất trên người của y, hương thơm nhẹ nhàng, rất dễ chịu. Bỗng nhiên Dương Quá cảm thấy mọi phiền não của mình đều tan biến hết, chỉ cần ở cạnh người này là được rồi.

Bỗng bên ngoài vang lên tiếng động, một âm thanh vô cùng chấn động, Võ Tu Văn cùng Dương Quá nhìn nhau, rồi vội ngồi dậy, nhanh chóng mặc quần áo tử tế, Võ Tu Văn đi ra cửa, tùy tiện giữ lấy một người hỏi thăm: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Quân Mông Cổ đang công thành.” Người nọ vội vàng bỏ lại một câu, liền rời đi.

Võ Tu Văn và Dương Quá rửa mặt qua loa, liền đi lên tường thành, liếc một cái liền có thể nhìn thấy phía dưới đều là quân Mông Cổ, đang cố gắng bắt thang treo lên tường thành. Trên tường thành, tám binh lính lập thành một nhóm nhỏ, ra sức đẩy mấy cái thang kia ra. Tiễn được bắn như mưa từ dưới lên, còn ở trên tường thì ra sức ném đá xuống phía dưới. Nhưng không bao lâu sau, liền nghe thấy tiếng quân Mông Cổ hô rung trời, Võ Tu Văn nhìn lại, liền thấy ở phía đông đã có quân Mông Cổ leo được lên thành, đang đánh nhau với binh lính giữ thành.

Đột nhiên bên đó xuất hiện một nhóm người, những người này không mặc quân phục của quân Tống, mà là áo ngắn màu đen, có cả trường bào vải màu xanh, tất cả đều ra trận, thân thủ nhanh nhẹn, quân Mông Cổ cơ hồ không thể chống cự nổi. Rất nhanh những binh lính Mông Cổ tràn lên trên thành đã bị những người này tiêu diệt gần hết, Võ Tu Văn rất nhanh chú ý thấy Quách Tĩnh và đại ca của mình cũng có mặt ở trong số đó, hơn nữa, Quách Tĩnh uy mãnh vô cùng, đợi giết hết kẻ địch trên tường thành, Quách Tĩnh mới nhảy lên trên tường thành, dùng thứ tiếng Võ Tu Văn không hiểu lời nói vài câu, chắc là tiếng Mông Cổ, trong âm thanh có khí thế mười phần, từng tiếng gọn gàng, mạnh mẽ được phát ra.

Cũng không biết ông đã nói cái gì, quân Mông Cổ bên kia rất nhanh liền lui binh, Võ Đôn Nho cũng đã chú ý tới bên này, đi tới gần hỏi, “Sao các người lại chạy ra đây?”

Võ Tu Văn nhìn vết máu chưa khô trên người và trên mặt đại ca, suy nghĩ đến hình ảnh từng chứng kiến trên dọc đường đi, trong lòng không biết là tư vị gì, đây là chiến tranh, khắp nơi đều là máu tươi. Tiễn lên lau vết máu trên mặt đại ca, giờ khắc này Võ Tu Văn sâu sắc hiểu được, mặc kệ về sau như thế nào, ít nhất tại giờ khắc hiện tại này, đối với từng người Hán mà nói, người Mông Cổ là kẻ địch, là người mà bọn họ có thể dễ dàng giết chóc.

“Có phải không quen với cảnh tượng này? Như vậy đừng có đi ra.” Võ Đôn Nho lo lắng nhìn khuôn mặt không cười của Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn lắc đầu, ý bảo không có.

“Tương Dương là lá chắn cho một nửa giang sơn của Đại Tống, nếu nó bị công phá, chỉ sợ dân chúng Đại Tống sẽ biến thành nô lệ của người Mông Cổ mất.” Võ Đôn Nho thở dài một hơi, lại nhìn về phía Quách

Tĩnh đang đứng ở trên tường thành, trong mắt hiện lên một tia kính nể, “Sư phụ thật là một người nghĩa hiệp, nếu không có sư phụ, chỉ sợ Tương Dương đã sớm rơi vào tay giặc.”

Võ Tu Văn nhìn Quách Tĩnh đang đứng ở nơi kia, lưng thẳng, vẻ mặt chính khí. Trong đầu Võ Tu Văn hiện lên cảnh tượng thâm trầm được chứng kiến lúc này, trong lòng dâng lên một trận xúc động, đối với Quách Tĩnh, ẩn ẩn có chút bội phục.

Y nắm chặt tay Dương Quá bên cạnh, mặc kệ như thế nào, mình vẫn đứng về phía Dương Quá. Lại lo lắng nhìn Võ Đôn Nho một cái, chiếu theo tâm lý sùng bái của đại ca nhà mình đối với Quách Tĩnh mà nói, về sau rất có thể sẽ cùng Quách Tĩnh tử thủ ở Tương Dương này, điều này tuyệt đối không thể được, đại ca là thân nhân duy nhất của mình, không thể để cho hắn đâm đầu vào chỗ chết như vậy. Nhưng, làm sao nói với đại ca đây?

“Văn nhi, Quá nhi, các con cũng tới?!” Quách Tĩnh cao hứng đi về phía bên này.

Võ Tu Văn rõ ràng cảm giác được bàn tay của Dương Quá đang nắm tay mình trở nên căng thẳng, biết trong lòng hắn đang dao động rất lớn, những cảnh tượng từng chứng kiến trên đường đi, còn có tình cảnh hôm nay, tất cả đều đánh sâu vào trong tâm trí hắn, y hơi dùng sức nắm lại tay hắn.

“Đi, trở về rồi nói sau.” Quách Tĩnh vỗ vỗ vai họ, dẫn đầu đi vào trong.

Mọi người theo Quách Tĩnh vào một gian phòng, Quách Tĩnh ngồi ở bên cạnh bàn, rót chén nước, sau khi uống xong mới nói: “Ba người các con phải nhớ kỹ, chúng ta là người luyện võ, lấy cường thân kiện thể làm gốc, hành hiệp trượng nghĩa là bổn phận, lần này ra sức bảo vệ Tương Dương, là chuyện vì nước vì dân.”

Võ Tu Văn và Dương Quá không có trả lời, nhưng Võ Đôn Nho lại dùng thần sắc nghiêm túc gật đầu. Võ Tu Văn cảm thấy như thế cũng không hẳn là đúng, triều đình không cố gắng, chỉ dựa vào một nhóm các nhân sĩ giang hồ cơ bản là cứu vãn không được Đại Tống, chẳng qua là lùi ngày diệt vong lại mà thôi. Nhìn thấy phản ứng của Võ Đôn Nho, Võ Tu Văn có chút đau đầu, xem ra đại ca ở cùng một chỗ với Quách Tĩnh đã lâu, hình như có xu thế bị tẩy não rồi, cứ tiếp tục như vậy là không được, nhưng, nên làm thế nào mới tốt đây?

Tuy rằng hành vi tàn sát dân chúng Trung Nguyên bừa bãi của người Mông Cổ thật sự làm cho người ta oán giận, nhưng cứ ra sức bảo vệ Tương Dương cũng không có ích lợi gì, Võ Tu Văn biết cuối cùng vẫn sẽ thất bại, đối mặt với hàng ngàn hàng vạn quân lính, sức của một người căn bản bé nhỏ vô cùng, cũng không thể ngăn được dòng chảy của lịch sử, nhưng còn đại ca, trong nguyên tắc hắn sẽ chết cùng với Quách Tĩnh ở Tương Dương này, về phần mình, quyết định chờ giải quyết nơi này xong liền rời đi, nhưng làm thế nào mới có thể làm cho đại ca thoát khỏi vận mệnh này? Lại nên dùng lý do gì để khuyên đại ca?

Y thật sự không muốn mất đi người thân cuối cùng này!

50. Chương 50

Cửa bị đẩy ra, mọi người quay đầu nhìn lại, thì ra là Hoàng Dung đang mang thai tiến vào, Quách Phù ở bên cạnh dìu bà, nhìn thấy mọi người đều có mặt, trên mặt Hoàng Dung lộ ra tươi cười, có vài gia đình đi theo phía sau, trong tay đều bưng một cái mâm. Quách Tĩnh bước lên phía trước đỡ lấy Hoàng Dung, để bà ngồi ở bên cạnh bàn, những gia đình kia nhanh chóng đặt mâm lên bàn rồi đi ra ngoài.

“Đều ngồi xuống đi.” Hoàng Dung mỉm cười vẫy mọi người.

Đợi mọi người ngồi xuống, Hoàng Dung nhìn sắc mặt hồng nhuận của Võ Tu Văn, gật đầu, trên mặt đều là vui mừng. Võ Tu Văn nhìn thoáng qua bụng Hoàng Dung, cười hỏi: “Quách bá mẫu, có phải sắp sinh rồi không?”

Hoàng Dung cười cười, rồi sờ sờ bụng của mình, từ ái gật đầu, “Ừ, sắp rồi.”

Mọi người vừa ăn vừa nói, sau khi ăn xong, Hoàng Dung hiện lên vẻ mặt mệt mỏi, Quách Tĩnh dìu bà đứng lên, lo lắng nói: “Dung nhi, muội về nghỉ ngơi trước đi.” Lại hướng về phía Quách Phù nói: “Phù nhi, đỡ mẹ con về nghỉ ngơi đi.”

Hoàng Dung còn muốn nói thêm điều gì nữa, nhưng bỗng bên ngoài truyền đến tiếng trống trận vang dội, đồng thời một sĩ binh từ ngoài xông vô, hướng Quách Tĩnh cúi người, sắc mặt lo lắng nói: “Quách đại hiệp, người Mông Cổ lại công thành.”

Sắc mặt Quách Tĩnh ngưng trọng, liền đi ra ngoài, ba người Võ Đôn Nho cũng theo sau. Đi tới tường thành, trong lòng Võ Tu Văn liền trầm xuống, ngoài thành cư nhiên là dân chạy nạn, phía sau là binh lính Mông Cổ. Loại tình huống này rất thường thấy ở trong chiến tranh, tuy tàn nhẫn, nhưng đúng là một nan đề khó có thể lựa chọn. Lúc này, ngoài thành vang lên tiếng khóc lớn gọi nhỏ, loạn xạ cả lên.

Dân chúng ở đằng trước, kẻ địch ở phía sau, nếu mở cửa thành, kẻ địch chắc chắn sẽ đuổi kịp, đến lúc đó nơi đây nhất thời sẽ lâm vào thế hạ phong. Còn nếu không cho dân chúng tiến vào, kẻ địch chắc chắn sẽ ra tay tàn sát dân chúng, làm dao động quân tâm. Bất kể lựa chọn cái nào, đúng là nhất cử lưỡng tiện, lại thu được hiệu quả lớn, hơn nữa, sẽ không có kẻ sách nào có thể phá giải nan đề này.

Phía dưới, quân Mông Cổ đuổi theo, lừa dân chúng tiến lên phía trước, càng ngày càng gần, đã đến gần cổng thành, Tương Dương An phủ sứ Lữ Văn Đức thấy thế hạ lệnh bắn tên, nhất thời làm phía dưới càng vang lên tiếng kêu la thảm thiết, dân chúng đều ngã nhào trên mặt đất, nếu có người quay đầu lại, quân Mông Cổ lập tức chém đầu. Võ Tu Văn không đành lòng nhìn, lúc này Quách Tĩnh kêu to: “Đừng bắn nữa.”

Uy tín của Quách Tĩnh ở trong quân rất cao, binh lính từ từ buông tên xuống, Quách Tĩnh hô: “Các huynh đệ Cái Bang và các vị võ lâm bằng hữu, mọi người xin hãy theo ta!” Rồi dẫn đầu đi xuống phía dưới, phía sau là nhóm võ lâm cao thủ, xông ra ngoài theo cửa tây.

Những người này đều là võ lâm cao thủ, cho nên khi đối mặt với quân Mông Cổ, tự nhiên không có sợ hãi, rất nhanh tứ phía đều bị quân Mông Cổ vây quanh, quân Mông Cổ uy mãnh vạm vỡ, tuy mọi người đều có võ nghệ, nhưng anh hùng vẫn không thể địch nổi nhiều người, trong lúc nhất thời đều rơi vào vòng vây của địch. Võ Tu Văn nhìn thấy thế liền lo lắng, Võ Đôn Nho bên cạnh cũng lo lắng không kém, trong lòng Võ Tu Văn vừa động, đối với Võ Đôn Nho nói: “Ca, đây thường.”

Phía dưới, đám người Quách Tĩnh đã bắt đầu áp sát cửa thành, Quách Tĩnh bọc hậu, đợi tất cả mọi người đã vào cửa thành, tinh binh Mông Cổ đã vây quanh Quách Tĩnh, Võ Đôn Nho lấy sợi dây thừng ra, đem dây thừng thả xuống, kêu to: “Sư phụ, mau bắt lấy!”

Quách Tĩnh đâm chết một tên lính Mông Cổ, tung người nhảy lên, nắm lấy sợi dây thừng, Võ Đôn Nho ra sức kéo, Quách Tĩnh được nhắc bổng lên. Quân Mông Cổ bên kia hét lớn: “Bắn tên!” Thoáng một cái, tên như mưa được bắn tới, Quách Tĩnh tay phải giữ dây, tay trái vung áo choàng, ngăn toàn bộ tên bắn tới. Võ Đôn Nho càng kéo càng thu hẹp độ cao, mắt thấy sắp đến tường thành, quân Mông Cổ bên kia lại đột nhiên xuất hiện một hòa thượng cao gầy, mặc áo cà sa màu vàng, chính là Kim Luân Pháp Vương.

Lập tức, một mũi tên bắn về phía giữa dây, đằng sau là hai mũi tên khác, một cái bắn về phía Võ Đôn Nho, còn cái kia bắn về phía Quách Tĩnh. Võ Tu Văn tùy tiện cầm một thanh trường mâu từ trong tay binh lính phía sau, phóng về phía mũi tên đang bắn về phía dây thừng kia, ‘keng’ một tiếng, mũi tên khựng lại một chút, rồi bay chệch sang hướng khác, bay tới chỗ tường thành, còn hai mũi tên theo sát phía sau, bên Quách Tĩnh tự nhiên không cần phải lo lắng, nhưng còn Võ Đôn Nho, lấy công lực của Võ Đôn Nho mà nói chắc chắn không ngăn được, trên tường thành đều là người, nếu tránh đi, chắc chắn sẽ bắn trúng những người khác, lấy cách làm người của Võ Đôn Nho mà nói, nhất định sẽ không làm như vậy. Võ Tu Văn hiểu rõ trong lòng, đứng ở bên người đại ca mình, rút kiếm ra khỏi vỏ, dùng lực chém mũi tên kia, tay kia nắm lấy tay Dương Quá bên cạnh, hai người hợp lực mới chặt đứt mũi tên đang bay đến kia.

Cứ như vậy, Quách Tĩnh đã nhảy lên tường thành, gật đầu với ba người, “Làm tốt lắm!” Rồi cầm lấy cung tên từ binh lính bên cạnh, giương cung, ‘xuy xuy’, liên tục ba mũi tên được bắn ra, bay về phía Kim Luân Pháp Vương. Một mũi bay tới chỗ Kim Luân Pháp Vương, một mũi bắn gãy cung của Kim Luân Pháp Vương, còn một mũi khác thì bắn đứt quân kỳ của quân Mông Cổ. Nhất thời, trên tường thành vang lên tiếng hoan hô khắp bốn phía, quân Mông Cổ dần dần thối lui.

Võ Đôn Nho cũng rất cao hứng, nhưng thấy Quách Tĩnh thở dài một hơi, khó hiểu hỏi: “Sư phụ, sao vậy?”

Quách Tĩnh chỉ quân Mông Cổ, “Các con xem, quân Mông Cổ đi đứng nghiêm túc, chỉnh tề, phía trước không hoảng, phía sau không loạn, làm sao giết được chúng ta được?”

Võ Đôn Nho liền nhìn sang, thấy quả nhiên là thế, Võ Tu Văn nói: “Quách bá bá, tiểu chất có chuyện muốn nói, không biết có nên nói hay không.”

“Cứ nói đi.”

“Quách bá bá cũng đã nói, quân Tống chúng ta so ra yếu kém hơn quân Mông Cổ rất nhiều. Kỳ thật, nói đúng ra là, Tống Triều hủ bại, quan binh vô dụng, trung lương hàm oan, gian thần lộng hành, chỉ dựa vào một số ít nhân sĩ võ lâm căn bản là thủ không được Trung Nguyên, chỉ là lùi ngày diệt vong lại mà thôi. Từ xưa đến nay, triều đình luôn thay đổi, việc thay đổi triều đại là chuyện không thể chống lại. Quách bá bá cần gì phải làm chuyện vô ích như vậy? Tội gì vì hôn quân nịnh thần mà bán mạng chứ?”

Sắc mặt Quách Tĩnh xanh mét nói: “Về sau đừng nói những lời như thế, người tập võ lấy việc bảo vệ quốc gia làm bổn phận. Là quân Mông Cổ tàn sát dân chúng Đại Tống chúng ta, ta không phải vì hôn quân mà bán mạng, ta bảo vệ chính là dân chúng tay không tác sát.” Nói xong, liền dẫn đầu đi xuống thành.

“Ca, nếu như đến cuối cùng, Tương Dương căn bản vẫn không trụ được, huynh vẫn muốn theo Quách bá bá cùng chết để tử thủ sao?” Võ Tu Văn nhìn Võ Đôn Nho bên cạnh hỏi.

“Văn nhi, sư phụ từng nói qua ‘Cúc cung tận tụy, tử nhi hậu dĩ’ (hết lòng tận tụy, đến chết mới thôi), có thể tử nhất thời thì cứ tử nhất thời đi.” Võ Đôn Nho thở dài một hơi, vuốt đầu Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn nhìn thần sắc kiên định của Võ Đôn Nho, biết tạm thời không thể khuyên bảo hấn rồi Tương Dương được rồi, tuy trong lòng lo lắng, nhưng may là cách ngày Tương Dương bị công phá còn mười mấy năm, chỉ có thể từ từ mà tính.

Mọi người trở về phòng nghỉ ngơi, ngày hôm sau người Mông Cổ vẫn công thành, nhưng lần này lại do Kim Luân Pháp Vương dẫn theo mấy đại cao thủ ở dưới thành khiêu chiến, “Quách Tĩnh, còn không mau ra nghênh chiến.”

Võ Tu Văn và Dương Quá đứng ở cạnh Võ Đôn Nho, nhìn xuống bên dưới, hiển nhiên nhìn thấy Kim Luân Pháp Vương và mấy người từng gặp qua lúc trước, chắc là đám người Ni Ma Tinh trong nguyên tác.

“Ca, Quách bá bá đâu?” Võ Tu Văn nghi hoặc hỏi Võ Đôn Nho bên cạnh, bình thường lúc này Quách Tĩnh hẳn phải ở trên tường thành mới đúng.

“Ta đi xem thử.” Võ Đôn Nho đi vào trong, Võ Tu Văn và Dương Quá cũng đi theo ở phía sau.

Mới vừa đi tới bên ngoài phòng Quách Tĩnh, liền nghe tiếng Hoàng Dung rên rỉ, trong lòng ba người cả kinh, phóng nhanh cước bộ, đi tới cửa liền nghe âm thanh lo lắng của Quách Tĩnh bên trong, “Dung nhi, muội sao rồi? Thím Trương, thế nào rồi?”

“Tĩnh... ca ca, huynh... mau đi đi, bên ngoài... cần huynh.” Hoàng Dung thở hổn hển nói, trong âm thanh tràn đầy thống khổ.

“Dung nhi, muội thống khổ như vậy, sao huynh có thể rời đi?”

“Tĩnh... ca ca, Tương... Dương thành... quan trọng hơn, huynh... mau đi đi!”

Ba người khiếp sợ trong lòng, trong phòng cũng là một mảnh im lặng, chỉ có tiếng thở dốc của Hoàng Dung, cửa bị mở ra, Quách Tĩnh đi ra, nhìn thấy ba người, sắc mặt trầm xuống, “Đi thôi.” Ba người Võ Đôn Nho nhìn thoáng qua trong phòng, cũng nhanh chóng đi theo Quách Tĩnh ra ngoài.

“Xưng danh đi!” Quách Tĩnh điều chỉnh sắc mặt, hô lên với phía dưới.

“Doãn Khắc Tây.” Người này cầm trong tay một cái roi dài màu vàng, cổ mang minh châu, trên cổ tay là vòng ngọc, phục trang rất đẹp.

“Tiêu Tương Tử.” Bộ dáng người này rất tang thương, trong tay cầm một cái côn lớn, dáng người cao gầy, mặt không có chút máu, hình dạng như cương thi.

“Ni Ma Tinh.” Người này cầm trong tay một cái roi hình linh xà đúc bằng sắt, dáng người cực thấp lại cực đen.

“Mã Quang Tá.” Người này cầm trong tay một cây côn đồng, vừa thô vừa dài, thân cao tám thước, tay chân thô to, hai mắt đỏ đần.

“Quách Tinh, ta thì không cần giới thiệu rồi, mau xuống đây, chúng ta đánh một trận đi. Nếu các người thua phải rời khỏi Tương Dương thành, nếu chúng ta thua, chúng ta sẽ tự động rút khỏi đây. Thế nào?” Kim Luân Pháp Vương lớn tiếng nói.

“Lời này là thật sao?” Quách Tinh mừng rỡ.

“Thật.” Kim Luân Pháp Vương mỉm cười gật đầu.

“Kia...” Quách Tinh mừng rỡ định đáp ứng, nhưng Võ Tu Văn vội kéo tay áo ông lại. Nhìn ánh mắt khó hiểu của Quách Tinh, Võ Tu Văn chậm rãi lắc đầu, nhìn Kim Luân Pháp Vương phía dưới, thản nhiên nói: “Không biết Pháp vương nói ‘chúng ta’ ở đây là nói các người hay là toàn bộ quân Mông Cổ. Nếu chỉ là các người, chẳng phải là chúng ta chịu thiệt sao?”

Võ Tu Văn vừa nói, Quách Tinh cũng hiểu được, việc mấy người bọn họ rời khỏi đối với đại quân Mông Cổ, tổn thất không bao nhiêu, nhưng Quách Tinh đối với quân mà nói. có thể coi là một vị lãnh tụ, nếu không có Quách Tinh, có thể nói quân đội ở Tương Dương sẽ tan rã, kia tất nhiên là không được. Kim Luân Pháp Vương nhìn thật sâu vào Võ Tu Văn, thiếu niên này, chuyện tốt của mình đều bị y phá hủy, bỗng nhiên bị một ánh mắt bắn tới, Kim Luân Pháp Vương nhìn sang, là thiếu niên hắc y kia, vẫn luôn ở bên cạnh thiếu niên bạch y, hai người này, song kiếm hợp bích thật rất phiến toái!

“Dĩ nhiên là toàn bộ quân Mông Cổ của bọn ta.” Kim Luân Pháp Vương cười nói.

“Ở đây có nhiều người như vậy, Pháp vương sẽ không nuốt lời đi?” Võ Tu Văn thản nhiên đón nhận ánh nhìn của hắn.

“Văn nhi, làm sao có thể? Pháp vương là anh hùng hào kiệt, làm sao có thể nuốt lời?” Quách Tinh giơ tay lên, cười nói, lại nhìn Kim Luân Pháp Vương bên dưới, “Không biết Pháp vương muốn so như thế nào?”

“Bên ta năm người, các người cũng phải ra năm người, năm ván quyết thắng thua.” Kim Luân Pháp Vương nói.

“Được, các người ai tới trước?” Quách Tinh lớn tiếng hỏi.

“Ta tới trước.” Bên kia, Mã Quang Tá thân cao như ngựa bước ra.

“Quách đại hiệp, trận này để ta đấu đi.” Chu Tử Liễu đứng ra, nhảy xuống dưới, từ cửa thành phía Tây đi ra ngoài. Chu Tử Liễu cầm bút trên tay, ở trong không trung vẽ vài vòng tròn, cười nói: “Mời!”

“Mời!” Mã Quang Tá hét lớn một tiếng, vung côn đồng về phía Chu Tử Liễu. Chu Tử Liễu nghiêng người sang một bên, đặt tay trái ở trước người, tay phải cầm bút vạch tới trên mặt Mã Quang Tá, thân pháp nhẹ nhàng. Thân pháp Mã Quang Tá chậm chạp, côn đồng trên tay cứng rắn hữu lực nện xuống, một côn nện vào không khí, thở phì phò quay lại tấn công Chu Tử Liễu.

Ổng tay áo Chu Tử Liễu bay lượn, thân thể di chuyển nhanh nhẹn, ngòi bút mềm mại, như một con rắn, trong lúc nhất thời, bút họa bao phủ Mã Quang Tá, Mã Quang Tá tức giận rống to một tiếng, đánh tới tấp vào Chu Tử Liễu, kinh phong lực đạo sắc bén, kết hợp với âm thanh từ trong miệng giống như tiếng sét đánh, vậy mà khó khăn lắm mới có thể chặn được đòn công kích của Chu Tử Liễu.

Hai người đánh với nhau hơn trăm chiêu, Chu Tử Liễu vẫn không trực tiếp đối diện với Mã Quang Tá, chỉ lợi dụng thân pháp nhanh nhẹn của mình, chạy quanh Mã Quang Tá, Mã Quang Tá tức giận kêu to, lại không có cách nào chạm vào được người Chu Tử Liễu, rất nhanh liền kiệt sức, cuối cùng Chu Tử Liễu đảo ngược cán bút, Mã Quang Tá chỉ cảm thấy đầu gối tê rần, quỳ rạp xuống đất.

Chu Tử Liễu lùi một bước, ôm quyền: “Đa tạ!” Trên tường thành, binh lính hoan hô khắp bốn phía, Mã Quang Tá tức giận kêu to, Chu Tử Liễu trực tiếp đi đến cửa thành. Quách Tinh nhìn về phía Kim Luân Pháp Vương, cười nói, “Pháp vương, trận đầu bọn ta thắng, phía các người ai ra tiếp?”

“Trận này các người cử người ra trước đi.” Kim Luân Pháp Vương vẫn mang nụ cười trên mặt nói, như thể hoàn toàn không thêm để ý tới việc Mã Quang Tả bại trận.

“Được, là ta.” Quách Tĩnh cất cao giọng nói.

Quách Tĩnh vừa xuống thành, Ni Ma Tinh bên kia liền đứng ra, Quách Tĩnh ôm quyền, “Mời!” Ni Ma Tinh không nói hai lời, liền công kích. Võ Tu Văn nhìn tình hình trận đấu của hai người, nhíu mày, y vốn nghĩ Kim Luân Pháp Vương sẽ ra đấu với Quách Tĩnh, không nghĩ tới là Ni Ma Tinh. Trong lòng ẩn ẩn có dự cảm không tốt, không ngoài ý muốn, Quách Tĩnh rất nhanh giành được thắng lợi, mà phía mình, lần lượt xuất chiến sau đó là Lỗ Hữu Cước và Điểm Thương Ngư, đấu với Doãn Khắc Tây và Tiêu Tương Tử đều thất bại, kết quả lúc này là hoà, mà hiển nhiên đối phương còn lại một mình Kim Luân Pháp Vương, mà Đại Tổng, trừ bỏ Quách Tĩnh ra, vẫn chưa có người nào có thể chiến thắng hắn, thế cục hiện tại, như đã định Đại Tổng thất bại, trên tường thành đều là một mảnh im lặng.

Sắc mặt Quách Tĩnh trầm xuống, đám người Kim Luân Pháp Vương ở phía dưới dương dương đắc ý, giống như đã giành được thắng lợi trong tay. Kim Luân Pháp Vương tiến lên, đắc ý hỏi: “Quách Tĩnh, phía các người muốn phái ai lên?”

Võ Tu Văn không nói gì, vốn là nếu trận thứ ba hoặc thứ tư để Dương Quá lên đấu, nói không chừng là có thể thắng, nhưng bọn họ lại không chịu, một phần là bởi vì mọi người tin tưởng công phu của hai người Lỗ Hữu Cước và Điểm Thương Ngư, phần còn lại chính là do Dương Quá còn đang đắm chìm trong lời nói Hoàng Dung, tay nắm chặt. Công lực của Võ Tu Văn so ra kém Dương Quá rất nhiều, một mình chống lại một trong hai người Tiêu Tương Tử là không có khả năng, mà lúc này y cũng không muốn rời Dương Quá.

“Như thế nào, bên các người không có người xuất chiến sao?” Kim Luân Pháp Vương trào phúng nói.

Quách Tĩnh nhìn mọi người chung quanh, nhưng trong những người này, ngoại trừ chính hắn ra thì không ai có thể chống lại Kim Luân Pháp Vương, “Ta lên.”

“Không được, phải đổi người.” Kim Luân Pháp Vương lắc đầu.

“Sư phụ, nếu không để con đi.” Võ Đôn Nho tiến lên nói.

“Không được, con không phải là đối thủ của hắn, sẽ bị thương.” Quách Tĩnh lắc đầu.

“Thế nào, đường đường là Đại Tổng, cứ nhiên lại không có ai dám đến ứng chiến sao?” Kim Luân Pháp Vương lớn tiếng kêu.

“Ai nói không có?” Âm thanh trầm thấp vang lên.

Khóe miệng Võ Tu Văn khẽ nhếch, nhìn ánh mắt kiên định của Dương Quá, Võ Tu Văn liền hiểu hắn đã đưa ra quyết định, y khẽ cười gật đầu, đem Thục Nữ Kiếm bên người đưa cho hắn.

“Quá nhi, một mình ngươi có thể chứ?” Quách Tĩnh nghiêm túc nhìn Dương Quá.

Dương Quá gật đầu, xoay người xuống thành. Kim Luân Pháp Vương nhìn thiếu niên lạnh lùng trước mặt, khinh thường nói: “Nếu là hai người các người cùng nhau tiến lên, còn có khả năng thắng lợi, nhưng chỉ có một mình ngươi, vẫn nên nhận thua đi, tránh làm bị thương mình.”

Dương Quá không nói gì, tay trái cầm Thục Nữ Kiếm, tay phải cầm Quân Tử Kiếm, Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp dần hiện ra ở trong tay hắn. Võ Tu Văn cũng không giạt mình, từ lần trước Dương Quá thử qua, sau đó hắn liền luyện tập qua vài lần, càng ngày càng thuần thục, đến bây giờ đã có thể tự mình phát huy uy lực của Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp.

Kim luân trong tay Kim Luân Pháp Vương bay lượn, ngăn cản trường kiếm của Dương Quá. Dương Quá nương theo thế kiếm tiến lên, tuy một người dùng hai kiếm, nhưng uy lực lại rất lớn, về mặt Dương Quá nhu hòa, phẳng phai như bên cạnh còn có một người khác, đem Kim Luân Pháp Vương khóa lại bên trong phạm vi công kích của kiếm. Kim Luân Pháp Vương hơi giạt mình, âm thầm kêu khổ, hắn không ngờ Dương Quá mới gặp cách đây không lâu, bất kể là nội lực hay kỹ thuật đánh song kiếm đều tiến bộ rất lớn, so với lần trước hai người song kiếm hợp bích ở ngoại ô Lục gia trang chỉ có hơn chứ không kém.

Kim Luân Pháp Vương đưa tay vào trong ngực, ‘leng keng’ một trận vang dội, tung ba cái bánh xe bay ra ngoài không trung, hơn nữa trong mỗi tay đều nắm một cái, tổng cộng là năm cái, năm cái bánh xe lớn nhỏ bất đồng, hần khe xoay, bánh xe liền xoay động. Trong lúc nhất thời bị hoa cả mắt, cước bộ Dương Quá di động, tay trái nắm Thục Nữ Kiếm cùng tay phải cầm Quân Tử Kiếm phối hợp chặt chẽ với nhau, kiếm khí tung hoành, kết thành một đạo quang. Tuy năm bánh xe của Kim Luân Pháp Vương rất lợi hại, nhưng nó vẫn không thể tấn công tới bên trong kiếm quang của Dương Quá.

Dương Quá thuận thế đẩy kiếm trong tay phải ra ngoài, nghiêng người qua, dùng sức đánh ngược bánh xe trở lại, kiếm bên tay trái nâng lên, đem bánh xe đẩy ra, ly khai phạm vi khống chế của Kim Luân Pháp Vương, đúng là ‘tứ lạng bạt thiên cân’ (đây là một chiêu trong Đả Cầu Bổng Pháp của Cái Bang, cũng có nghĩa bóng là: không cần dùng nhiều sức vẫn có thể giải quyết vấn đề). Năm bánh xe của Kim Luân Pháp Vương thiếu mất một cái, thế trận lập tức bị phá, uy lực giảm mạnh, Dương Quá thừa cơ công kích, không bao lâu sau liền đem tất cả bánh xe trong tay Kim Luân Pháp Vương đánh rơi, kiếm trong tay phải đặt ở trên cổ Kim Luân Pháp Vương.

Trận chiến này hung hiểm vạn phần, thời gian lại kéo dài, mọi người trên tường thành ngay từ đầu cũng không ôm kỳ vọng quá lớn, chỉ mong Dương Quá thua không quá khó coi, cho đến lúc này, tâm tình rốt cuộc cũng được buông lỏng, im lặng vài giây, sau đó tiếng hoan hô vang lên rung trời, mặt Dương Quá vẫn không chút thay đổi, đi xuyên qua đám đông reo hò, từng bước đi đến bên cạnh người trong lòng.

Võ Tu Văn nhìn nam tử anh tuấn từng bước đi về phía mình, trong lòng tràn đầy kiêu ngạo, một nam tử vĩ đại như vậy, mình may mắn lắm mới có thể có được người nam tử như vậy bầu bạn. Nhìn ánh mắt đầy sùng nịch của hắn, trên mặt y hiện lên nụ cười ôn nhu, y cầm lấy tay hắn, mọi tiếng hoan hô dường như đều tan biến, trong mắt bọn họ chỉ còn lại bóng dáng người đối diện.

“Quá nhi, làm tốt lắm!” Quách Tĩnh cười nói, đi tới vỗ vai Dương Quá.

“Quách bá bá, đây là chuyện phải làm.” Dương Quá nghiêm túc nói, trong mắt tràn đầy thần nhiên.

Võ Tu Văn biết Dương Quá đã nghĩ thông suốt, trong lòng cũng thở dài nhẹ nhõm, mặc dù có chút không ủng hộ cách làm của Quách Tĩnh, nhưng không thể phủ nhận Quách Tĩnh đúng là một anh hùng vì nước vì dân, ít nhất ở trong lòng dân chúng Đại Tống đều cảm tạ Quách Tĩnh, tuy trong lòng Võ Tu Văn không đồng ý với điều này, nhưng từ đáy lòng mà nói, đối với người như thế y cũng rất bội phục, ‘Cúc cung tận tụy, tử nhi hậu dĩ’, tám chữ này tuy nói rất dễ, nhưng làm rất khó, từ xưa đến nay có bao nhiêu người có thể làm được như thế?

“Pháp vương, hiện tại bọn ta đã thắng, mong pháp vương tuân thủ lời hứa, lập tức lui binh.” Quách Tĩnh nói với năm người Kim Luân Pháp Vương phía dưới.

Sắc mặt Kim Luân Pháp Vương cứng ngắc, nhưng cũng không nói gì, cùng mấy người khác rời đi. Mọi người trên tường thành thấy bọn họ xám xịt rời đi, cao hứng hoan hô không ngừng.

51. Chương 51

Đang lúc mọi người reo hò, một binh sĩ vội vàng chạy tới, kích động kêu: “Quách đại hiệp, không xong rồi...” Quách Tĩnh cau mày, đi đến trước mặt người binh sĩ kia, “Đã xảy ra chuyện gì?” Người đó do chạy vội đến đây nên thở hồng hộc nói: “Hoàng bang chủ đã sinh... Nhưng... Nhưng...” Quách Tĩnh nghe được nửa câu đầu liền cao hứng nhếch môi, nhưng khi nghe được nửa câu sau, liền sốt ruột nắm vai người nọ, “Là chuyện gì, người mau nói!”

“Đứa nhỏ đã bị người khác cướp đi!” Người binh sĩ kia rốt cuộc cũng lấy lại hơi, nói liền một câu. Tiếng hoan hô chung quanh nhất thời biến mất, bóng dáng Quách Tĩnh đã không thấy đâu. Võ Tu Văn và Dương Quá cũng vội chạy vào phía trong viện, gần đến viện liền thấy Quách Phù ngơ ngác đứng ở nơi đó, tóc tai, quần áo đều hỗn loạn, Võ Tu Văn cũng chẳng quan tâm nàng, liền tiến vào phòng, bên trong toàn là mùi huyết tinh, còn Hoàng Dung thì trắng bệch, nghiêm mặt nằm ở trên giường, Mặt Quách Tĩnh xanh mét,

nhìn thấy hai người, liền trầm giọng nói: “Văn nhi, Quá nhi, các con ở đây giúp ta chiếu cố Quách bá mẫu, ta đi tìm nữ ma đầu Lý Mạc Sầu.”

Võ Tu Văn và Dương Quá cả kinh, thì ra là do Lý Mạc Sầu làm sao? Trong nguyên tác là do ả ngộ nhận con của Hoàng Dung là con của Tiểu Long Nữ và Dương Quá mới cướp đi, hiện tại không biết vì lý do gì?

“Tĩnh ca ca, không được, quân địch còn bao vây bên ngoài Tương Dương thành, huynh không thể rời đi.” Hoàng Dung mệt mỏi nói, trong lòng rõ ràng đã bị thương tới cực điểm, nhưng vẫn nhịn xuống nỗi đau trong lòng.

“Nhưng hai hài nhi kia... làm thế nào cho phải bây giờ?” Quách Tĩnh vừa nghe cũng tỉnh táo lại, nghĩ đến đại quân Mông Cổ ngoài thành chưa triệt kia, tuy Kim Luân Pháp Vương đã đáp ứng đánh cuộc, nhưng nhất định vẫn còn nguy hiểm, nếu quân địch biết ông rời đi, chỉ sợ là tình thế không thể lường trước được. Nhưng... hai hài tử đáng thương mới ra đời của mình thì sao đây?!

“Tĩnh ca ca, không biết vì nguyên nhân gì mà Lý Mạc Sầu đến cướp chúng đi, nhưng hiện tại chắc con chúng ta không sao, đợi thân thể muội khoẻ lên rồi đi tìm.” Hoàng Dung cố nén bi thống trong lòng, an ủi Quách Tĩnh.

Võ Tu Văn nhìn bóng dáng ảm đạm của Quách Tĩnh, giờ khắc này, trong lòng thật sự cảm thấy rung động, đây là người nghĩa hiệp sao? Quách Tĩnh, vì dân chúng Đại Tống, thật sự đã hy sinh rất nhiều, có lẽ về sau bọn họ vẫn sẽ thất bại, nhưng ở trong cảm nhận của dân chúng Đại Tống, Quách Tĩnh vẫn là người anh hùng đáng kính nể. Có lẽ trong tâm Quách Tĩnh biết việc thủ hộ này không nhất định sẽ thành công, cho dù Quách Tĩnh không nghĩ được điều đó, Hoàng Dung thông tuệ như vậy, sao lại không nghĩ tới chuyện này, nhưng bà vẫn không oán hận Quách Tĩnh, không khuyên bảo, cũng không trốn tránh.

Người như thế trong lịch sử, gần thời đại này nhất là chính là Nhạc Phi, người đã bị Tần Cối hãm hại, một thế hệ trung thần tướng lĩnh hàm oan mà chết, có lẽ Nhạc Phi ở thời điểm đó cũng dự liệu được kết quả của mình, nhưng hắn vẫn không phản kháng, đơn giản vì là ý niệm “Tận trung báo quốc” đã khắc thật sâu vào đáy lòng kia. (Trước ngày Nhạc Phi lên đường tòng quân, mẹ của Nhạc Phi đã xăm lên người ông bốn chữ ‘Tận trung báo quốc’, ý của Võ Tu Văn là tinh thần của bốn chữ đó từ trên da thịt, đã ăn vào máu thịt của ông)

Có lẽ mình đã sai rồi, có một số việc, không làm thì vĩnh viễn không thể biết được kết quả, ra sức cố gắng mới không thẹn với lương tâm, cả đời Quách Tĩnh đều vô tư, chính trực hàm hậu, ông làm việc này, chân chính là vì dân chúng, cho nên khi giang hồ nhắc tới Quách Tĩnh đều tôn xưng một tiếng đại hiệp. Vợ chồng bọn họ cư nhiên có thể vì thành Tương Dương làm đến nước này, khiến cho Võ Tu Văn hiểu được rất nhiều.

“Quách bá bá, Quách bá mẫu, để con và Dương Quá đi tìm hai đứa nhỏ cho.” Võ Tu Văn trầm tư một chút, trong lòng đã có chủ ý.

Trong mắt Quách Tĩnh và Hoàng Dung hiện lên một tia sáng, Quách Tĩnh cao hứng đứng lên, “Tự nhiên ta lại quên mất hai con, các con ngoan, ta sẽ coi chừng thành Tương Dương, các con thay ta đi tìm hai đứa nhỏ nha.”

Võ Tu Văn gật đầu, nhìn về phía Hoàng Dung, hỏi: “Quách bá mẫu, hai đứa bé kia có đặc điểm gì?”

Trên mặt Hoàng Dung cũng hiện lên tia mừng rỡ, “Là hai hài tử, một nam một nữ, là long phượng thai, được dùng gấm màu đỏ bọc lại.”

Võ Tu Văn gật đầu với hai người, rồi cùng Dương Quá ra ngoài, thời gian cấp bách, xuất phát sớm chừng nào hay chừng đó. Nhìn Quách Phù vẫn còn đang ngơ ngác đứng ngoài cửa, Võ Tu Văn thầm thở dài một hơi, tiến lên hỏi, “Phù nhi, có nhìn thấy Lý Mạc Sầu đi hướng nào không?”

Quách Phù vừa nghe lời này, nước mắt tí tách rơi xuống, chột nhào vào trong lòng Võ Tu Văn, cọ cọ trước ngực y, bả vai run lên một cái. Võ Tu Văn có chút xấu hổ nhìn nữ hài trong lòng, còn Dương Quá bên cạnh đã sầm mặt xuống, nếu Võ Tu Văn không cầm lấy tay hắn, có lẽ hắn đã đá Quách Phù ra.

Võ Tu Văn nhẹ nhàng đẩy Quách Phù ra, “Phù nhi, Lý Mạc Sầu đi hướng nào?”

Quách Phù giương hai mắt đắm lệ nhìn Võ Tu Văn, một lát sau mới chỉ về phía đông, Võ Tu Văn nhẹ nhàng gạt đầu, cùng Dương Quá xoay người rời đi, phía sau truyền đến âm thanh của Quách Phù, “Tu Văn ca ca, Dương đại ca, xin hai người, nhất định phải tìm được đệ đệ và muội muội của ta.”

Võ Tu Văn dừng một chút, tiếp tục đi thẳng về phía trước, khoe miệng giương lên, Quách Phù này, xem ra nàng đã minh bạch và hiểu chuyện hơn rồi!

Hai người vừa ra khỏi thành Tương Dương, liền lên ngựa chạy về hướng đông, con ngựa kia dĩ nhiên là còn hoàng mã của Dương Quá, chung quanh thành Tương Dương đều là đất trống, hoàng mã lao nhanh về phía trước, không bao lâu liền nhìn thấy đồi núi nhấp nhô, tiếp theo là núi non trùng điệp, Võ Tu Văn và Dương Quá cũng chỉ biết đại khái phương hướng ban đầu, cũng không thể xác định Lý Mạc Sầu có thay đổi phương hướng nữa chừng hay không nữa.

Võ Tu Văn đang do dự có nên vào rừng hay không, liền ần ần nghe thấy tiếng trẻ con oa oa kêu khóc, trong lòng cả kinh, nhìn về phía Dương Quá. Dương Quá đã dùng hành động để hiển thị, tay nắm chặt lấy cái eo mảnh khảnh của Võ Tu Văn, đem y nhảy xuống ngựa. Hai người đi theo hướng phát ra tiếng khóc, tiếng khóc kia chỉ xuất hiện một chút liền tiêu thất, hiện tại toàn bộ khu rừng chỉ có tiếng lá cây xào xạc, không có một chút gì thuộc về nhân loại. Trong núi, cây cối rậm rạp, sơn đạo gập ghềnh, âm thanh mới rồi là truyền đến là từ hướng này, không biết Lý Mạc Sầu đã đi chưa, may mắn trong lúc vô tình, hai người đã phát hiện ra một gốc cây có dấu hiệu bị bẻ gãy, cho thấy nơi này vừa có người đi qua.

Dương Quá nắm chặt vòng eo Võ Tu Văn, đi về phía trước, không bao lâu sau liền nhìn thấy Lý Mạc Sầu, còn có đệ tử Hồng Lăng Ba của ả ở dưới một thân cây, bên cạnh là hai tiểu hài tử được găm bọc lấy. Trong lòng Võ Tu Văn và Dương Quá đều vui vẻ, nhưng Lý Mạc Sầu đã cảnh giác nhìn qua, hét lớn: “Ai đó?” Liền ôm một đứa bé lên, Hồng Lăng Ba bên kia cũng lập tức ôm lấy đứa bé còn lại đứng lên.

Võ Tu Văn và Dương Quá bước ra, hướng về Lý Mạc Sầu nói: “Không biết tại sao Lý đạo trưởng lại ôm hai tiểu hài tử, đã hơn một năm không thấy, không nghĩ rằng Lý đạo trưởng thậm chí ngay cả đứa nhỏ đều đã có.”

Sắc mặt Lý Mạc Sầu lúc xanh, lúc trắng, “Nói năng cuội gì đó? Làm sao có thể là hài tử của ta.” Nhìn Võ Tu Văn và Dương Quá, trong lòng liền kịp phản ứng, hai người này hẳn là ở trong thành Tương Dương, nên hẳn đã sớm biết đây là con của vợ chồng Quách mới đúng. Ầ ầm lòng nói: “Người cư nhiên dám châm chọc ta?” Cả đời này, ả chỉ yêu một người nam nhân, sau đó người nam nhân kia thay lòng đổi dạ, tấm thân ả vẫn còn là băng thanh ngọc khiết, hiện tại Võ Tu Văn biết rõ đứa nhỏ không phải là của ả, lại dám nói đứa nhỏ là của ả, trong lòng Lý Mạc Sầu vô cùng tức giận.

“Không biết Lý đạo trưởng bắt hai đứa nhỏ này làm gì?” Võ Tu Văn thản nhiên nói.

“Liên quan gì tới các người?” Lý Mạc Sầu cười lạnh nói.

“Nếu là đứa nhỏ của người khác, bọn ta tự nhiên sẽ không xen vào, cũng không muốn quản. Nhưng đó là con của Quách bá bá, tất nhiên là liên quan tới bọn ta.” Võ Tu Văn khẽ cười, lời nói ra cũng kiên định vô cùng.

“Vậy phải xem bản lĩnh của các người rồi!” Lý Mạc Sầu đem đứa nhỏ trong tay nhét vào trong tay Hồng Lăng Ba, thấp giọng nói: “Người đi trước, ta ở lại ngăn bọn chúng.” Phất trần giương lên, tấn công về phía hai người Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn nhìn động tác của Lý Mạc Sầu đã cảm thấy không tốt, muốn xông về phía trước, nhưng phất trần của Lý Mạc Sầu đã nhanh hơn, chỉ có thể giữ kiếm chắn, một cổ đại lực truyền đến, Võ Tu Văn lui về phía sau vài bước, liền được Dương Quá đỡ lấy, Hồng Lăng Ba bên kia đã vận khinh công mang hai hài tử biến mất vào rừng rậm.

Võ Tu Văn hít sâu một hơi, nhìn Lý Mạc Sầu đối diện cười lạnh, biết ả muốn cho Hồng Lăng Ba chạy trước, trong lòng cũng có một chút tức giận, liền cùng Dương Quá tiến lên. Kiếm thế sắc bén vô cùng, vẫn là Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp, nhưng uy lực mạnh hơn rất nhiều so với trước kia, Lý Mạc Sầu giật mình trong lòng: Sao chỉ mới một thời gian ngắn không gặp, võ công của hai tiểu tử này lại lợi hại như vậy?

Hai người phối hợp vô cùng ăn ý, thêm kiếm pháp tinh diệu, dư sức đối phó với Lý Mạc Sầu, chính là Lý

Mạc Sầu vừa thấy kiếm pháp hai người lợi hại như vậy, đã hoàn toàn không muốn đánh bại hai người, chỉ cố ý vận dụng khinh công, cuốn lấy hai người, không cho bọn họ rời đi tìm Hồng Lăng Ba. Võ Tu Văn và Dương Quá cũng chậm chậm nhận thấy ý đồ của ả, chẳng qua trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể dễ dàng đánh bại Lý Mạc Sầu, thêm nữa Lý Mạc Sầu không có đánh bừa, chỉ cuốn lấy hai người, trong khoảng thời gian ngắn, thế cục liền căng thẳng.

Ba người đánh tới trời tối vẫn không phân thắng bại, Lý Mạc Sầu phóng một băng phách ngân châm ra, Võ Tu Văn và Dương Quá chỉ có thể múa một đường kiếm quang, ngăn trở băng phách ngân châm này. Nhưng Lý Mạc Sầu đã sớm cười lớn rời đi xa, Võ Tu Văn và Dương Quá chỉ có thể đuổi theo bóng dáng kia.

Lý Mạc Sầu nhìn hai người đuổi theo phía sau, khẽ nguyền rủa một tiếng, trầm mặt chạy về phía trước. Cứ như vậy, ba người một trước hai sau, nhưng có Dương Quá giúp đỡ, khoảng cách trước sau vẫn duy trì, Lý Mạc Sầu không dám dừng lại, Võ Tu Văn và Dương Quá tự nhiên cũng không ngừng, cứ như vậy, trong bóng đêm, lao nhanh về phía trước.

Đợi tới hừng đông, Võ Tu Văn nhìn khung cảnh chung quanh, ẩn ẩn cảm thấy có chút quen thuộc, trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra, vẫn là Dương Quá mở miệng nhắc: “Nơi này chính là Tuyết Tình Cốc.” Lúc này Võ Tu Văn mới nhớ ra, nhìn Lý Mạc Sầu biến mất trong cốc, vẫn nghi hoặc tự hỏi vì sao ả lại đem con của vợ chồng Hoàng Dung đến nơi đây.

Bởi lúc trước đã tới một lần, hai người theo đường cũ tiến vào trong cốc, chỉ là có chút kỳ quái khi thấy tất cả lục sam đệ tử trước kia đã biến mất, hơn nữa trong cốc hoàn toàn yên tĩnh, cảnh tượng có chút tiêu điều. Võ Tu Văn và Dương Quá một đường đi tới, trong lòng càng ngày càng thấy cổ quái, thật vất vả mới nhìn thấy được một lục sam đệ tử. Người nọ nhìn thấy hai người, đang muốn há mồm kinh hô, Dương Quá liền tới gần, khóa yết hầu người nọ, Võ Tu Văn thản nhiên nói: “Muốn sống thì trả lời ta mấy vấn đề.”

Người nọ liều mạng gật đầu, trong mắt tràn đầy kinh hãi, Dương Quá buông ra, đứng ở bên cạnh Võ Tu Văn. Người nọ cũng không dám lộn xộn, lấy võ công của hai người trước mặt mà nói, tùy tay là có thể lấy đi tính mạng của mình.

“Trong cốc đã xảy ra chuyện gì?”

52. Chương 52

Đệ tử kia như nghĩ tới điều gì đó, trên mặt xuất hiện thần sắc sợ hãi, run rẩy nói: “Trong cốc đã đổi chủ, hiện tại là phu nhân, không, là công tử, các người mau thả ta đi đi, không hoàn thành vụ phu nhân giao phó, e là ta cũng không thể sống nổi.”

Võ Tu Văn nhìn người này không giống như là đang giả bộ, dời tầm mắt, đi thẳng về phía trước, phía sau vang lên tiếng ‘bịch’, đệ tử kia đã té trên mặt đất. Dương nhiên là không có giết hấn, chỉ là bị Dương Quá điểm huyệt đạo nên hôn mê mà thôi.

“Văn nhi, Công Tôn phu nhân kia không phải đã bị tàn phế rồi sao? Bà ta lên đây bằng cách nào?” Dương Quá nghi hoặc hỏi, hắn cũng biết đại khái chuyện tình đang xảy ra, ẩn theo lời Văn nhi nói, hắn là mình là người giúp bà ta lên mới đúng.

Võ Tu Văn lắc đầu, thế giới này bởi vì có sự tham gia của mình nên đã sớm có thay đổi, mặc dù có chút sự tình có lẽ vẫn không thay đổi được, nhưng diễn biến lại có chút thay đổi. Cho nên có đôi khi ngay cả Võ Tu Văn cũng cảm thấy lo lắng, mình và Dương Quá cuối cùng sẽ biến thành như thế nào, nhưng dù thế nào đi nữa, cũng phải ra sức bảo vệ phần hạnh phúc hiện tại này.

“Có một số việc đã thay đổi, chúng ta nên cẩn thận một chút!” Võ Tu Văn nắm tay Dương Quá, có chút lo lắng nói.

Dương Quá gật đầu, hai người tiếp tục đi thẳng về phía trước. Dọc theo đường đi, hai người cũng gặp được vài người khác, trên mặt đều là sự sợ hãi, lần này hai người tránh mặt, đi vòng qua bọn họ. Mục tiêu của hai người chính là đại sảnh lúc trước.

Đại sảnh cũng không còn vẻ tráng lệ như lúc trước, thậm chí còn có chút rách nát, nhìn một ít vết tích, liền thấy được nơi này từng có cao thủ đánh nhau, nhìn kỹ một chút liền thấy có một cánh cửa gãy trên mặt đất, dấu vết còn khá mới, chỉ mới xảy ra vài ngày trước, nhưng lại không có ai đi sửa chữa thì có chút kỳ quái rồi. Võ Tu Văn và Dương Quá đứng ở ngoài cửa, nín thở ngưng thần, bên trong liền truyền ra tiếng trò chuyện.

“Người mang hai tiểu hài tử này tới làm cái gì?” Một âm thanh khàn khàn chói tai, vô cùng khó nghe vang lên.

“Hai đứa nhỏ này là con của Hoàng Dung, có chúng, đảm bảo vợ chồng bọn họ sẽ tới đây, đến lúc đó, cóc chủ có thể tự mình báo thù.” Âm thanh của Lý Mạc Sầu vang lên, còn mang theo ý cười.

Võ Tu Văn nhìn vào bên trong thông qua khe hở cửa sổ bị phá nát, trong đại sảnh cũng là một mảnh hỗn độn, bàn ghế hai bên đều ngã nghiêng trên mặt đất, chén đĩa đều bị đập nát, thật là một cảnh hoang tàn, không có ai, không có một lục sam đệ tử nào ở bên trong.

Một lão thái bà đầu trọc ngồi tựa trên ghế, lưng còng, tay拄 trên đùi, khuôn mặt mang biểu tình cổ quái, hai đầu lông mày ẩn hiện sự bất thường, tuy trên người mặc xiêm y hoa lệ, nếu được mặc ở trên người khác có thể gia tăng mỹ cảm, nhưng ở trên người bà ta lại làm cho người khác cảm thấy xấu xí vô cùng. Đứng cạnh là một lục sam nữ tử, chính là Công Tôn Lục Ngạc. Mà lão thái bà kia, không ai khác chính là Cừu Thiên Xích.

Đứng giữa đại sảnh là sư đồ Lý Mạc Sầu, hai hài tử đều được Hồng Lăng Ba ôm trong tay, không biết tại sao nhưng đã qua một lúc lâu vẫn không nghe được âm thanh của trẻ con, không biết sư đồ Lý Mạc Sầu đã làm cái gì nữa. Trong lòng Võ Tu Văn có chút lo lắng, trẻ con mới sinh rất yếu ớt, lại bị sư đồ Lý Mạc Sầu ôm chạy như điên suốt một thời gian dài như vậy, không biết có sinh bệnh hay không, nếu sinh bệnh thì không tốt rồi.

“Hai tạp chủng này là do Hoàng Dung sinh ra sao? Tuy người mang về không phải đầu của Hoàng Dung, nhưng cái này cũng không tệ.” Cừu Thiên Xích nhìn hai đứa bé trong lòng Hồng Lăng Ba, trong mắt tràn đầy thần sắc oán độc. Rồi bà ta ngửa đầu cười ha hả, nhưng tiếng cười này lại khàn khàn khó nghe, làm cho người ta rợn người, “Hoàng Dung, ta sẽ cho người ném thử mùi vị thương tâm đến chết, ha ha ha ha ha”

Võ Tu Văn và Dương Quá nghe thế liền nhú mày, lại nghe Lý Mạc Sầu nói: “Cốc chủ, không biết bây giờ có thể đưa ta giải được của tình hoa chưa?”

Võ Tu Văn và Dương Quá nhìn nhau, thì ra là vậy! Khó trách tại sao Lý Mạc Sầu lại thay Cừu Thiên Xích làm việc. Chỉ nghe Cừu Thiên Xích lên tiếng: “Tuyệt tình đan này chỉ còn một viên, nếu cho người rồi, liền không còn nữa.”

“Cốc chủ, người không tuân thủ lời hứa sao?” Trong âm thanh của Lý Mạc Sầu đã pha chút tức giận. Ngày ấy, trong lúc vô tình ả nghe được hướng đi của Tiểu Long Nữ, liền chạy tới Tuyệt Tình Cốc này, nhưng mà ả đã tới chậm một bước. Khi ả tới, Tiểu Long Nữ đã rời cốc, thời điểm ả tìm kiếm trong cốc, không khéo lại đụng phải Công Tôn Chỉ. Công Tôn Chỉ kia thấy Tiểu Long Nữ, tình dục đã dâng cao, khi gặp được Lý Mạc Sầu, thấy làn da ả mềm mại, dung mạo tú lệ, tuy đã trung niên, nhưng vẫn cảm thấy động tâm. Chỉ tiếc là từ sau khi bị Lục Triển Nguyên phụ bạc, Lý Mạc Sầu đối với tất cả nam nhân trong thiên hạ đều là hận đến thấu xương. Bình thường, trừ danh hiệu Xích Luyện Tiên Tử ra, người bên ngoài cũng không dám liếc nhìn ả hơn một cái. Nếu có kẻ không có mắt, một giây sau liền bị ả đem tới chỗ Diêm Vương báo danh.

Ngày ấy, Công Tôn Chỉ không có chút kiêng nể mà nhìn chằm chằm Lý Mạc Sầu, tự nhiên là chọc đến Lý Mạc Sầu, phát trần trong tay không chút khách khí quát tới, nhưng Công Tôn Chỉ kia cũng không phải là kẻ dễ chọc, hai người đánh ngang ngựa nhau, cuối cùng, Công Tôn Chỉ gọi mấy lục sam đệ tử đến kết trận lưới, làm Lý Mạc Sầu có chút luống cuống tay chân, nhưng như thế cũng không đủ làm khó Lý Mạc Sầu, chẳng qua Công Tôn Chỉ kia âm hiểm vô cùng, cho lục sam đệ tử từ từ dịch chuyển trận lưới tới bị

hoa tình, những đệ tử kia đối với hấn sợ hãi vô cùng, biết rõ trong bụi tình hoa có độc, nhưng vẫn không dám không tuân theo. Mà Lý Mạc Sầu lại là không biết tình hoa có độc, tuy đã âm thầm đề cao cảnh giác, nhưng vẫn trúng kế của Công Tôn Chỉ, trên người bị tình hoa đâm trúng rất nhiều, đợi cảm thấy có chuyện không ổn thì đã lọt vào bên trong bụi tình hoa.

Mà tất cả các lục sam đệ tử khác đều té trên mặt đất, miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, Lý Mạc Sầu cố bước ra khỏi bụi tình hoa, lại nghe thấy Công Tôn Chỉ đắc ý cười lớn, nói: “Độc của tình hoa này, cứ mỗi một canh giờ lại làm đau đớn tăng thêm một phần, ba mươi sáu ngày sau, toàn thân vì đau nhức mà chết. Trong mười hai canh giờ đầu, chỉ cần uống thần dược bí chế ở chỗ ta liền có thể trị khỏi, nhưng qua một ngày sau, thần tiên cũng khó cứu người. Nếu người ngoan ngoãn theo ta, đợi sau khi làm xong chuyện tốt, ta lập tức đưa giải dược cho người. Sống hay chết, tùy người lựa chọn.”

Trong tay Công Tôn Chỉ đã không còn giải dược, nhưng hấn nghĩ, chỉ cần đạo cô này đi theo hấn mấy hôm, hấn cần gì đi quản sống chết của ả. Hấn vốn nghĩ Lý Mạc Sầu chắc chắn đáp ứng điều kiện của mình để đổi giải dược, nhưng đáng tiếc là Lý Mạc Sầu cười một cách trào phúng xong, liền xoay người, biến mất vào trong sơn cốc.

Công Tôn Chỉ hoàn toàn không ngờ rằng Lý Mạc Sầu sẽ không chút do dự rời đi như vậy, vì thế đợi bóng dáng của Lý Mạc Sầu hoàn toàn tiêu thất mới kịp phản ứng, hấn khẽ nguyên rửa một tiếng, ồng tay áo vung lên, xoay người rời đi.

Còn Lý Mạc Sầu, ả dừng lại ở trong một rừng cây, vận chân khí hộ thể để nó chạy khắp cơ thể, đau đớn nhất thời lan ra toàn thân, trông nhất thời nhện không được mà thét lớn một tiếng, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có phương pháp xử lý, cuối cùng ả đành chờ đến đêm khuya để lên vào tìm giải dược. Sau khi giết vài lục sam đệ tử, rốt cuộc Lý Mạc Sầu cũng biết được dược phòng ở đâu, chỉ tiếc là đi vào không bao lâu, liền nghe âm kiêu ngạo của Công Tôn Chỉ truyền đến, “Giải dược ở trên người của ta, muốn giải dược, trừ bỏ đáp ứng điều kiện của ta ra, người không còn bất kỳ lựa chọn nào khác.”

Lý Mạc Sầu cười lạnh nhìn hấn nói: “Vậy sao? Nếu ta giết người, thì giải dược kia liền là của ta rồi.” Phát trần giương lên, mấy cây băng phách ngân châm liền bay ra từ tay áo ả, sắc bén vô cùng, nhắm hướng Công Tôn Chỉ mà bay tới, tuy ả chung tình với Lục Triển Nguyên, nhưng cho đến bây giờ, thân thể của ả vẫn là băng thanh ngọc khiết, làm sao có thể trao thân cho một kẻ như vậy, Công Tôn Chỉ lập đi lập lại nhiều lần như vậy càng làm tăng sát khí trong nội tâm ả mà thôi.

Kèm theo đau đớn thỉnh thoảng xuất hiện trên người, trong lòng Lý Mạc Sầu càng trở nên tàn nhẫn nghĩ, có chết, ta cũng phải kéo người theo. Cứ như vậy, từng chiêu từng thức đều nhằm chỗ chí mạng của đối phương mà đánh tới. Mà loại khí thể này cũng làm cho Công Tôn Chỉ sợ hãi, hơn nữa, Lý Mạc Sầu còn thỉnh thoảng phóng ra mấy cây băng phách ngân châm, hấn tự nhiên cũng biết đó không phải là vật gì tốt, nếu không cẩn thận, hấn tin chắc một giây sau mình liền mất mạng, trong lòng khẽ nguyên rửa một tiếng, than mình xúi quẩy không thôi.

Thân ảnh Công Tôn Chỉ chợt hiện, đẩy mạnh một chỗ trong lò luyện đan, sau đó tránh ra một bên, Lý Mạc Sầu đuổi theo, đột nhiên dưới chân không còn điểm tựa, thậm chí không tốt, vội vàng đề khí, búng mình lên không trung. Công Tôn Chỉ tung ra một chưởng, Lý Mạc Sầu không còn cách nào khác, đành vươn tay tiếp chiêu, nhưng kèm theo va chạm này, tốc độ rơi xuống càng nhanh hơn, cuối cùng, bên trên vang lên ‘ầm’ một tiếng, của bên trên liền bị đóng lại, trước mắt chỉ còn khoảng không hắc ám.

Sau đó, Lý Mạc Sầu ở dưới này đụng phải Cừu Thiên Xích kia, tuy kinh mạch và tứ chi của Cừu Thiên Xích đều bị phế, nhưng nội lực lại thâm hậu vô cùng, hơn nữa còn có công phu phun hạt tảo, mà Lý Mạc Sầu lại đang trúng độc tình hoa, nhưng thân thủ cũng rất linh hoạt, hai người giao thủ vài lần, không làm gì được nhau, cũng không giải quyết được gì. Cuối cùng vẫn là Cừu Thiên Xích nhìn ra Lý Mạc Sầu trúng độc tình hoa, nói ra điều kiện của mình, nếu Lý Mạc Sầu có thể mang bà ta xuất động, liền cho ả một nửa giải dược để tiêu trừ nỗi thống khổ của ả, sau đó, chỉ cần Lý Mạc Sầu giúp bà ta làm một chuyện, liền đem một nửa giải dược kia cho ả. Còn nói trên đời này chỉ có hai viên giải dược tình hoa, một viên trên người bà, còn một viên ở trong tay lão tặc Công Tôn Chỉ.

Lý Mạc Sầu cân nhắc một hồi, liền đáp ứng, bởi vì Cừu Thiên Xích kia hành động bất tiện, Lý Mạc Sầu chỉ có thể dùng cây tảo vận thành dây thừng thắt ở bên hông bà ta, một chỗ khác ở bên hông mình. Sau đó,

Lý Mạc Sầu ra cửa động trước, mới kéo Cừu Thiên Xích lên. Sau đó Cừu Thiên Xích liền tìm được Công Tôn Chỉ, Công Tôn Chỉ vốn sợ hãi Cừu Thiên Xích từ trong đáy lòng, sớm nghĩ bà ta đã chết, ai ngờ đột nhiên lại xuất hiện trước mặt mình, quần áo tả tơi, cho rằng đó là Quỷ Hồn của bà, nên trong lòng sợ hãi không thôi. Còn chưa kịp làm gì, hắn đã bị Cừu Thiên Xích thành linh phun hạt tảo điểm huyết đạo.

Sau đó, Cừu Thiên Xích tiếp nhận sơn cốc, nhưng không có ai chịu phục tùng bà, những người đó đều bị bà lập tức giết chết, còn Công Tôn Lục Ngạc có vẻ ngoài tương tự bà lúc còn trẻ, hơn nữa còn đối với Công Tôn Chỉ kêu một tiếng “Phụ thân”, liền làm cho Cừu Thiên Xích nhận ra được đó là con gái mình, đợi đến khi đuổi tận giết tuyệt những kẻ không phục, rồi phân phó người đem Công Tôn Chỉ nhốt vào địa lao, bà ta mới kêu Công Tôn Lục Ngạc tới và nhận nhau. Cuối cùng, dưới sự thúc dục của Lý Mạc Sầu, bà ta đưa cho ả nửa phần giải dược, sau đó mới nói ra điều kiện của mình, chính là ả phải đem thủ cấp Hoàng Dung và Quách Tĩnh về để đổi lấy nửa phần giải dược còn lại.

Trong lòng Lý Mạc Sầu cũng biết võ công của Hoàng Dung và Quách Tĩnh cao hơn mình, làm sao có thể lấy được thủ cấp của hai người bọn họ được. Nhưng vì giải dược, ả đành tới thành Tương Dương thử một chuyến, lúc này Quách Tĩnh đã đi tới tường thành, mà Hoàng Dung lại đang sinh con. Lúc Lý Mạc Sầu đến, hai hài tử kia vừa sinh hạ không bao lâu, bà đỡ tẩy sạch cho chúng rồi dùng chăn gấm gói kỹ để ở một bên, còn Hoàng Dung thì nhắm mắt nghỉ ngơi. Khi Lý Mạc Sầu đến, Hoàng Dung liền cảnh giác mở mắt ra, trong lòng đã biết không ổn, nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc, mỉm cười hỏi: “Không biết Lý đạo trưởng đến đây là có chuyện chi?”

53. Chương 53

Lý Mạc Sầu mỉm cười nói: “Có việc nên mới đến...” Sau đó phát trần trong tay vung lên, đánh về phía Hoàng Dung, vốn tưởng rằng sau khi sinh, Hoàng Dung sẽ suy yếu, có thể dễ dàng lấy đầu bà, nhưng không ngờ thân mình Hoàng Dung lại lóe lên, lách người tránh thoát đòn tập kích kia của ả, thuận thế cầm lấy thanh kiếm bên giường đánh trả lại, tuy tình thế rất nguy hiểm, nhưng Hoàng Dung vẫn giữ nụ cười thông dong trên mặt, chẳng qua là mồ hôi đổ như mưa trên trán đã làm cho người ta biết hiện bà đang rất suy yếu.

Lý Mạc Sầu lạnh lùng cười, ả còn muốn nói điều gì đó nhưng cửa lại bị mở ra. Dẫn đầu đi vào là Quách Phù, nhìn thấy Lý Mạc Sầu, Quách Phù liền thay đổi sắc mặt, lớn tiếng hô lớn: “Người đầu, mau tới, có kẻ địch.”

Lý Mạc Sầu thầm rủa một tiếng, hiện tại trong thành Tương Dương có rất nhiều cao thủ, một khi những người đó đến, đừng nói mình có thể giết Quách Tĩnh, có thể chạy thoát hay không cũng là một vấn đề, mặc dù hiện tại Hoàng Dung có chút hư nhược, nhưng cũng không phải là không có chút sức phản kháng. Tại thời khắc khấn trương này, hai đứa trẻ được bọc trong chăn gấm bỗng nhiên khóc lên, nét mặt Hoàng Dung liền biến đổi, còn Lý Mạc Sầu thì hai mắt tỏa sáng, trong ánh mắt kinh hãi của Hoàng Dung, đoạt lấy hai tiểu hài tử trong tay bà đỡ, cười duyên một cái rồi lao ra ngoài cửa.

“Buông đệ đệ và muội muội của ta xuống.” Quách Phù cầm kiếm đứng chắn ở cửa, tức giận nói.

Lý Mạc Sầu khinh thường cười một tiếng, “Bằng một mình ngươi mà muốn ngăn cản ta?” Phát trần trong tay nhẹ nhàng đóng cửa, tấn công Quách Phù, Quách Phù bị trúng đòn, ngã về phía sau, té ở trên sân, Lý Mạc Sầu cười ha ha rồi đi.

“Cốc chủ, tuy ta không thể đem đầu Quách Tĩnh và Hoàng Dung về, nhưng có hai hài tử này trong tay, sợ gì hai vợ chồng Hoàng Dung không tìm đến, đến lúc đó cốc chủ có thể tự mình ra tay rồi, mong cốc chủ giữ lời, đem một nửa giải dược còn lại cho ta.” Lý Mạc Sầu dè dặt tức giận trong lòng nói.

“Vậy sao?” Cừu Thiên Xích lạnh lùng hừ một tiếng.

Võ Tu Văn âm thầm đề cao cảnh giác, liền bị Dương Quá kéo khỏi nơi đang đứng, chỗ bọn họ vừa đứng đã bị đánh bay, nhìn kỹ lại, sẽ thấy còn có một hạt táo nằm trên mặt đất. Võ Tu Văn hoảng sợ trong lòng, công lực của Cừu Thiên Xích này sao lại lợi hại như vậy?

“Ai đó?” Âm thanh khàn khàn của Cừu Thiên Xích vang lên.

Võ Tu Văn và Dương Quá cũng không có ý né tránh, liền bước ra, nhưng vẫn duy trì cảnh giác. Cừu Thiên Xích nhìn chăm chăm hai người, khàn khàn nói: “Không biết hai vị là người phương nào? Đến Tuyệt Tình Cốc của ta có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì quan trọng, chỉ là muốn đem hai hài tử mà Lý đạo trưởng đã đem đi quay trở về mà thôi.” Nói xong, Võ Tu Văn phóng về phía Hồng Lăng Ba, đồng thời, Dương Quá cũng ngăn được đòn công kích của Lý Mạc Sầu. Hồng Lăng Ba ôm hai hài tử trên tay, nhìn thấy Võ Tu Văn xông lại, sợ hãi lui nhanh về phía sau. Võ Tu Văn nhanh chân di chuyển tới trước mặt rồi điểm huyết đạo năng ta, Hồng Lăng Ba đứng đó, trừng mắt nhìn Võ Tu Văn, Võ Tu Văn cảm thấy có lỗi cười cười, mỗi tay ôm lấy một đứa bé. Phía sau vang lên gió tiếng, Võ Tu Văn theo phản xạ tránh qua một bên. Một tiếng ‘bộp’ vang lên, Võ Tu Văn nhìn lại, chỉ thấy ở chính giữa trán Hồng Lăng Ba xuất hiện một hạt táo, máu tươi chậm rãi trào ra, Hồng Lăng Ba trợn to đôi mắt vô thần nhìn lên trên nóc nhà.

Võ Tu Văn im lặng nghĩ, lần này là do mình đã hại chết Hồng Lăng Ba sao? Rồi y nhìn về phía Cừu Thiên Xích đang ngồi, lão thái bà, xem người có bao nhiêu hạt táo để phun!?

“Lý đạo trưởng, đơn giản là người chỉ cần giải được mà thôi, tại sao chúng ta không hợp sức lại để bắt lão thái bà kia, đến lúc đó, còn sợ không bắt bà ta giao ra giải được?” Võ Tu Văn thần nhiên nói, nhìn về phía Lý Mạc Sầu đang đứng ở nơi đó. Còn Dương Quá thì đã sớm đứng ở cạnh y sau khi y đoạt được hai đứa nhỏ.

“Trừ phi người giúp ta làm việc, bằng không, cho dù chết ta cũng không đem giải được giao ra cho người.” Cừu Thiên Xích cười lạnh nhìn Lý Mạc Sầu.

“Lý đạo trưởng, vừa rồi khi người đem hai hài tử này đến đây, trong ánh mắt của lão thái bà kia cũng đã hiện lên ý muốn đổi ý. Ta nghĩ cho dù người có thật sự đem được đầu Hoàng Dung và Quách Tĩnh về, bà ta cũng sẽ không đem giải được đưa cho người. Về lời nói vừa rồi của lão thái bà này, người không cần lo lắng. Hơn nữa, người và Quách Tĩnh, Hoàng Dung vốn không có thù oán, cần gì phải nghe lời lão thái bà này mà kết thâm cừu đại hận với bọn họ?” Võ Tu Văn khẽ cười rồi nhẹ nhàng nói, xong nhìn về phía Cừu Thiên Xích cười lạnh, thần nhiên mở miệng nói: “Ta biết người không sợ chết, nhưng nữ nhi của người thì sao? Nếu người không giao giải được ra, ta liền cho người tận mắt chứng kiến năng ta nhận mọi tra tấn tàn khốc nhất, đến lúc đó, xem người có đành lòng hay không? Có thể người không biết, vị Lý đạo trưởng này còn được giang hồ xưng tụng là Xích Luyện Tiên Tử, tâm ngoan thủ lạt, biện pháp tra tấn người tất nhiên có rất nhiều, có rất nhiều cách để cho con gái của người muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong!”

Sắc mặt Cừu Thiên Xích trở nên xanh mét, tướng mạo vốn khó coi nay lại càng dữ tợn khủng bố hơn. Công Tôn Lục Ngạc đứng bên cạnh cúi đầu, thân mình khẽ run rẩy, Võ Tu Văn đưa một đứa nhỏ trong tay cho Dương Quá, vừa rồi y đã tranh thủ xem xét hai hài tử, chúng chỉ đang ngủ, hoàn hảo không có bệnh gì. Bất quá, vẫn nên mau chóng giải quyết vấn đề ở đây để còn trở về, đem con giao cho Quách bá bá.

Thần sắc trên mặt Lý Mạc Sầu biến ảo vô cùng, lại nhìn về phía Hồng Lăng Ba đã té trên mặt đất, rồi nhìn về phía Cừu Thiên Xích phía trên, nói: “Đem giải được giao cho ta.”

“Người đoạt lại hai tiểu hài tử kia cho ta, ta liền cho người giải được.” Cừu Thiên Xích dùng âm thanh khàn khàn nói.

“Ta đã mang người tới cho người, còn người bị cướp mất ở trong cốc của người không phải là trách nhiệm của ta, huống chi, người còn giết chết đệ tử của ta.” Lý Mạc Sầu lạnh lùng nói.

Cừu Thiên Xích phát ra tiếng cười khàn khàn, “Xem ra người chưa nghĩ kỹ, nếu ta không đưa cho người thì sao?”

Ánh mắt Lý Mạc Sầu trở nên rét lạnh, ả vốn cũng không phải là người tốt lành gì, từ lúc đi vào Tuyệt Tình

Cốc đã bị nhiều khuất nhục, đầu tiên là bị Công Tôn Chỉ đùa giỡn, rồi trúng độc tình hoa, cuối cùng còn bị Cửu Thiên Xích uy hiếp phải đi giết Hoàng Dung và Quách Tĩnh, lửa giận đã sớm bùng phát trong lòng. Ả, Xích Luyện Tiên Tử, danh tiếng lừng lẫy trên giang hồ, ai dám đối đãi với ả như thế?! Hơn nữa, Hồng Lăng Ba đã chết, mặc dù đối với người đệ tử này không có cảm tình gì nhiều, nhưng nàng ta vẫn là đệ tử của mình, cứ như vậy mà bị giết chết ở trước mặt của mình, trong lòng Lý Mạc Sầu há có thể không tức giận?

Thân ảnh Lý Mạc Sầu chợt lóe, ả áp sát Cửu Thiên Xích, Cửu Thiên Xích khẽ nhếch môi, một hạt tảo mang theo lực đạo mạnh mẽ bắn ra, Lý Mạc Sầu không trực tiếp đỡ đòn, mà chỉ lắc mình sang một bên để tránh, hạt tảo kia bay thẳng đến cây cột trên đại sảnh, cắm vào trên đó, cây cột kia ‘rắc rắc’ mấy tiếng, liền ầm ầm ngã xuống đất, tro bụi bay mù mù.

Cửu Thiên Xích hành động bất tiện, chỉ có thể dùng hạt tảo công kích, lúc trước ở trong mật thất dưới lòng đất, Lý Mạc Sầu đã bị trúng tình độc, cả người đau đớn vô cùng nên dùng hơn phân nửa công lực vận khí bảo vệ thân thể, tự nhiên không phải là đối thủ của Cửu Thiên Xích. Hiện tại ả đã được nửa phần giải được, mặc dù chưa giải hết tình độc, nhưng đau đớn đã giảm đi rất nhiều, cộng thêm việc Cửu Thiên Xích không tuân thủ giao ước, đệ tử lại chết thảm trước mặt, cơn tức giận trong lòng càng dâng cao, sau khi né hạt tảo của Cửu Thiên Xích, rất nhanh ả đã tiếp cận được Cửu Thiên Xích, phát trần vung lên, cả người Cửu Thiên Xích bay ra khỏi ghế, đập mạnh lên cây cột trong đại sảnh, máu tươi chảy ra, càng làm mặt bà ta thêm dữ tợn. Chính là tay chân bà ta vô lực, chỉ có thể té trên mặt đất, Công Tôn Lục Ngạc kinh hô một tiếng, chạy đến bên cạnh Cửu Thiên Xích.

Lý Mạc Sầu hừ lạnh một tiếng, xoay nhẹ phát trần, kéo Công Tôn Lục Ngạc trở về, túm tóc nàng ta, thản nhiên đi đến trước mặt Cửu Thiên Xích, lạnh lùng nhìn Cửu Thiên Xích với ánh mắt ác độc, nói: “Giải được đâu?”

Cửu Thiên Xích không lên tiếng, Lý Mạc Sầu liền dùng sức, khiến đầu Công Tôn Lục Ngạc ngửa ra sau, đau đến nỗi chảy cả nước mắt, nhưng nàng ta vẫn cắn chặt môi, không hề phát ra bất kỳ âm thanh nào. Lý Mạc Sầu dùng chuỗi phát trần nâng cầm Công Tôn Lục Ngạc, tiếc nuối nói: “Con gái của cốc chủ đây thật là xinh đẹp, nếu ta ra tay phá hủy vẻ đẹp này, cốc chủ sẽ cảm thấy như thế nào?”

Cửu Thiên Xích nói: “Người dám?”

Lý Mạc Sầu cười lạnh một tiếng, giơ tay lên, hung hăng đánh vào trên mặt Công Tôn Lục Ngạc, khiến cho khuôn mặt Tôn Lục Ngạc sưng đỏ lên, khóe miệng cũng chảy ra máu tươi.

Võ Tu Văn và Dương Quá này giờ vẫn luôn ở bên cạnh quan sát động tĩnh, đến lúc này, khi Võ Tu Văn nhìn mặt Công Tôn Lục Ngạc sưng đỏ lên, trong lòng liền xuất hiện chút áy náy, dù nói thế nào đi nữa, cô bé này cũng là người vô tội, hiện tại bởi vì mấy lời nói của mình mà phải chịu khổ sở như vậy. Võ Tu Văn ôm đứa nhỏ, đi về phía trước, chống lại ánh mắt điên cuồng của Cửu Thiên Xích, nói: “Cốc chủ, nếu người không muốn con gái của mình tiếp tục đau đớn, thì người nên giao giải được ra đi.”

Cửu Thiên Xích hung hăng nhìn chằm chằm Võ Tu Văn trong chốc lát, liền phát ra tiếng cười chói tai, “Tốt, ngay bây giờ, nếu người giết chết hai hài tử kia, ta sẽ nói cho người biết giải được ở nơi nào.”

Sắc mặt Võ Tu Văn trầm xuống, lão thái bà này đã hoàn toàn hết thuốc chữa, nhìn về phía Công Tôn Lục Ngạc trong tay Lý Mạc Sầu đang yên lặng rơi lệ, y thở dài nói: “Công Tôn cô nương, người có biết giải được ở nơi nào không? Nếu người giao ra đây, ta cam đoan hai mẹ con người sẽ không có việc gì.”

Thân mình Công Tôn Lục Ngạc khẽ run, chậm rãi mở mắt ra, môi khẽ nhúc nhích, như muốn nói gì đó, Cửu Thiên Xích liền hét lớn một tiếng, “Ngạc nhi, không được nói!”

Lông mi Lý Mạc Sầu dựng lên, một cước đá bay Cửu Thiên Xích, bà ta bị đập mạnh vào trên tường mà phun ra một ngụm máu tươi. Công Tôn Lục Ngạc kinh hô một tiếng, kêu lên: “Nương!” Lại nhìn về phía Lý Mạc Sầu, cầu khẩn nói: “Ta sẽ nói cho các người biết, xin các người đừng làm thương tổn mẹ ta.”

Lý Mạc Sầu nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, tàn nhẫn nói: “Tốt nhất là người đừng gạt ta, nhanh đi đem đưa giải được ra đây.” Ả buông lỏng tay, Công Tôn Lục Ngạc liền ngã nhào trên đất trên. Công Tôn Lục Ngạc run rẩy bò đứng dậy, đi ra cửa, không bao lâu liền trở lại, trong tay cầm một cái bình bạch ngọc. Lý Mạc Sầu đoạt lấy, đổ ra nhìn, trên mặt nhịn không được vui mừng, khẩn cấp nhét vào trong miệng. Mà

Công Tôn Lục Ngạc đã sớm chạy tới bên người Cửu Thiên Xích, cẩn thận nâng bà dậy, rồi đỡ bà ngồi lên ghế, lau đi vết máu trên mặt bà, ôm mẫu thân mình khóc. Cửu Thiên Xích thì luôn cười lạnh nhìn Lý Mạc Sầu, cũng không lên tiếng nói chuyện.

Trên mặt Lý Mạc Sầu hiện lên vẻ tươi cười, nhìn mẹ con Cửu Thiên Xích bên kia, cười lạnh một tiếng, liền đi đến bên đó. Võ Tu Văn tiến lên ngăn Lý Mạc Sầu lại, nói: “Lý đạo trưởng, vừa rồi ta đã nói qua, nếu Công Tôn cô nương đã giao giải được ra, chúng ta sẽ bỏ qua cho mẹ con nàng, mong Lý đạo trưởng không khiến ta khó xử.”

Lý Mạc Sầu nhìn Võ Tu Văn, cười lạnh nói: “Đó là do ngươi đáp ứng, ta không có nói mình đồng ý.”

Võ Tu Văn chỉ thản nhiên đứng ở đó, không trả lời, dưới chân cũng không có di động. Lý Mạc Sầu nhìn chằm chằm Võ Tu Văn trong chốc lát, mới hừ lạnh một tiếng, ống tay áo vung lên, phi thân ra ngoài.

54. Chương 54

Phiên Ngoại nhỏ

Tháng sáu đầu hè, trời sáng rất sớm, trong rừng vô cùng yên tĩnh, lâu lâu mới vang lên tiếng hót thanh thúy của con chim nào đó, hoặc là tiếng gầm của một loại động vật nào đó mà thôi.

Trời trong xanh không một áng mây, không khí trong rừng vô cùng tươi mát, ánh mặt trời chiếu xuyên qua những khe hở những tán lá cây xuống mặt đất, phản xạ trên mặt cỏ xanh biếc.

Ở giữa rừng là một ngôi nhà nhỏ bằng gỗ, ánh mặt trời nghịch ngợm chui vào trong thông qua các khe hở trên cửa sổ, chiếu lên giường. Một bóng dáng thon dài lẳng lặng nằm ở trên giường, mái tóc dài đen nhánh có chút hỗn độn, tán loạn ở trên gối đầu, lông mi thật dài rũ xuống, trên mặt là biểu tình nhu hòa.

Đầu hạ, không khí trong rừng vào buổi sáng coi như ẩm áp, một nam tử nằm đắp chăn trên giường, hai tay thò ra bên ngoài, bắp đùi phía dưới cũng lộ ra ngoài chần. Trên cái cổ trắng nõn là những vết hồng đậm dày đặc, trên cánh tay cũng bắp đùi, cả trên bụng cũng có, dọc theo lồng ngực càng trở nên chi chít, liền có thể tưởng tượng bộ phận bị chặn che lại có tình cảnh như thế nào.

Từ ngoài cửa, một hắc y nam tử đi vào, gương mặt góc cạnh rõ ràng, ánh mắt sắc bén, bả vai rộng lớn, thân hình cao ngất, tất cả đều cho thấy người này thật anh tuấn bức người, hắc cầm mấy loại trái cây tươi ngon mọng nước trong tay, nhìn nam tử đang nằm ngủ say trên giường, gương mặt liền trở nên nhu hòa. Đặt trái cây trong tay lên bàn, hắc đi đến gần, nhìn nam tử nằm trên giường, dùng tay vén mấy sợi tóc tán loạn trên mặt y ra.

Cúi đầu, hắc nhẹ nhàng hôn lên môi nam tử đang ngủ, ở trên cánh môi ấy, nhẹ nhàng vuốt ve. Bởi vì cảm nhận được cảm giác quen thuộc trên môi, Võ Tu Văn hơi hé môi. Ánh mắt Dương Quá tối sầm, đầu lưỡi theo khe hở kia, linh hoạt chui vào trong.

Ôn nhu liếm một lượt hàm trên mẫn cảm của đối phương, rồi khuấy động đầu lưỡi của y, tư vị tốt đẹp làm cho con người sắc bén của người bên trên trở nên tối lại, lực đạo dần tăng lên, từ ôn nhu biến thành điên cuồng, dây dưa với đầu lưỡi non mềm của y, càng hôn càng sâu. Tay cũng thuận thể vén chăn lên, sờ soạng trên da thịt bóng loáng tinh tế của người phía dưới. Có thể dễ dàng nhìn thấy dấu hôn màu đỏ khắp thân thể của người phía dưới, từ đó dễ dàng suy ra chủ nhân thân thể này tối hôm qua đã được hưng hăng yêu thương cỡ nào.

Thẳng đến Võ Tu Văn vì khó chịu mà khẽ giãy dụa, Dương Quá mới buông tha đôi môi đã sưng đỏ kia, thuận tiện liếm đi chất lỏng lưu lại ở khóe miệng Võ Tu Văn, rồi theo cần cổ trắng nõn di chuyển xuống phía dưới, mút lên những ấn ký màu đỏ trên da, làm nó càng trở nên rực rỡ hơn.

Tay trực tiếp đặt lên vật trụ đã gần như đứng thẳng ở phía dưới, ma sát lên xuống, tối hôm qua thân thể này đã được hưng hăng yêu thương qua nên mẫn cảm vô cùng, vật trụ phía dưới hiện ra màu hồng phấn

xinh đẹp, bởi vì tối hôm qua làm quá kịch liệt, hiện tại bị Dương Quá nhẹ nhàng chạm vào liền có chút đau đớn, phối hợp với khoái cảm trên người, dần dần sinh ra một loại cảm giác khác thường.

Võ Tu Văn hét lớn một tiếng, hai tay theo thói quen ôm lấy cái đầu đang chôn ở cổ, ngón tay luồn vào tóc của hắn, hàng mi khẽ run, nhưng y vẫn chưa mở mắt ra, mà chỉ không ngừng run ru mí mắt, báo hiệu cho người kia biết y sắp tỉnh dậy.

Dương Quá ngậm lấy hầu kết của Võ Tu Văn, hung hăng hút một hơi, quả nhiên nghe được phía trên truyền đến âm thanh rên rỉ. Khoé miệng giương lên một nụ cười tà mị, môi lưỡi tiếp tục dời xuống, dịch đến chỗ hai đóa hồng mai còn sưng đỏ đứng thẳng, một bên dùng môi lưỡi liếm láp ngậm lấy, một bên lấy tay nhẹ nhàng xoa nắn, thay phiên đảo vị trí hai bên.

Đậu đỏ bị làm như vậy có chút đau, hơn nữa hạ thân không ngừng truyền tới khoái cảm, khiến cho Võ Tu Văn nhin không được nữa mà bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ lớn hơn, hai tay ôm lấy đầu Dương Quá, không biết là muốn đẩy ra hay là kéo vào, miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

Trên đầu Dương Quá đều là mồ hôi, hầu kết trượt lên trượt xuống ngày càng nhanh, dục vọng ở phía dưới đã sớm nhếch cao đầu, môi lưỡi hung hăng hút lấy đậu đỏ trong miệng, đồng thời tay cũng ma sát nhanh hơn, Võ Tu Văn liền run rẩy phóng thích, cả người mềm nhũn, đầu óc trống rỗng.

Dương Quá dùng một tay yên lặng trượt xuống dưới, đi vào khe mông, nhẹ nhàng đâm vào nơi đó. Tối hôm qua, sau khi hoan ái, hai người cũng chưa rửa sạch nơi này, bởi vì động tác vừa rồi, nơi đó đã chảy ra một ít chất lỏng do tối hôm qua lưu lại, nhờ chất lỏng bôi trơn, ngón tay Dương Quá rất nhanh liền đi vào. Hình như là có chút đau, cho nên Võ Tu Văn khó chịu giật giật cơ thể, Dương Quá hôn lên môi y trấn an. Nơi mắt hôn phía sau cũng được Võ Tu Văn chậm rãi thả lỏng, bắt đầu mấp máy co rút, rất nhanh, cả ba ngón tay Dương Quá liền có thể ra vào rất dễ dàng, mà thân thể quen bị tiến vào kia cũng bắt đầu đạt được khoái cảm.

Chính là, nơi đã quen thuộc bị vật thể thô to cắm vào kia bắt đầu không hài lòng với ba ngón tay của hắn mà có chút khó chịu giật giật thân thể, mở đôi mắt mê mang nhìn chằm chằm người phía trên.

Dương Quá nhẹ nhàng hôn trán y, nhìn chằm chằm ánh mắt của y, kéo đôi chân thon dài của y ra, đem dục vọng đã muốn bùng nổ kia tiến vào miệng huyết màu hồng phấn lúc mở lúc đóng này, hắn dùng sức một cái, liền đâm đến chỗ sâu nhất.

“A...”

Võ Tu Văn kinh hãi thở gấp một tiếng, bắt lấy bả vai Dương Quá. Dương Quá cúi đầu, hôn lên môi y, đồng thời, hạ thân cũng bắt đầu mãnh liệt va chạm. Bởi vì có chất lỏng đêm qua lưu lại bôi trơn, lại trải qua tiền hí đầy đủ, Võ Tu Văn rất nhanh đạt được khoái cảm trong những lần va chạm không ngừng kia, nơi vừa mới phát tiết qua lúc này cũng run rẩy đứng thẳng.

Võ Tu Văn cúi đầu rên rỉ, hai tay vô lực cầm lấy cái chân dưới thân, hơi thở dồn dập, khoái cảm không ngừng dâng lên, khiến cho y không ngừng rên rỉ, chỉ có thể bị động nhận lấy khoái cảm mãnh liệt không ngừng do người phía trên mang đến.

Hai chân bị tách ra, một đôi bàn tay mang theo vết chai do tập kiếm nhẹ nhàng vuốt ve cái mông vểnh của y, vật trụ đứng thẳng ma sát vào bụng đối phương, mang đến từng trận khoái cảm.

Dương Quá dùng sức, đem người đang xụi lơ kia ôm vào ngực, lại đem thân thể y đè xuống. Loại tư thế này, so với vừa rồi càng làm cho vật trụ kia tiến sâu vào trong cơ thể y hơn. Võ Tu Văn ‘A’ một tiếng, ngửa cổ lên, vật trụ do đạt đến cao trào mà bắn ra. Do vậy, huyết khẩu cũng kịch liệt co rút khiến cho Dương Quá phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn, hung hăng hôn xuống đôi môi của Võ Tu Văn đang không tự chủ mà hé mở, cái lưỡi kịch liệt vũ động, không ngừng dây dưa với lưỡi của đối phương. Hạ thân cũng không chút lưu tình, càng lúc càng tăng tốc độ va chạm, làm cho người nọ còn đang đắm chìm trong cảm giác cao trào không thể chịu nổi, vật trụ dưới thân lại lần nữa đứng lên, không bao lâu liền bắn ra một ít chất lỏng loãng.

Tối hôm qua hoan ái đến hơn nửa đêm, hiện tại lại kịch liệt hoan ái khiến cho Võ Tu Văn không thể chịu nổi, nhưng y đã không còn chút sức lực nào, chỉ có thể dựa sát vào người hắn, đầu cũng tựa vào trên vai Dương Quá, phát ra âm thanh cầu xin tha thứ: “Không... Muốn...”

Đem người đang suy yếu thả xuống giường, Dương Quá luật động thêm vài cái mạnh, không tra tấn người nọ nữa, một dòng nhiệt lưu nồng đặc phun vào bên trong bụng đạo âm áp chặt chẽ kia, khiến cho người dưới thân run run một trận.

Ghé vào trên người Võ Tu Văn, xoay người một cái, để cho Võ Tu Văn nằm ở trên người mình, Dương Quá nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của y, giúp y điều hòa hô hấp.

“Người, lấy cái kia lấy ra.” Võ Tu Văn mơ mơ màng màng đập lên người Dương Quá.

“Ngủ đi, ta bồi người.” Dương Quá nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng y.

Võ Tu Văn không thoải mái giây dựa, muốn Dương Quá lấy cái vật đang dần biến lớn lần nữa kia ra, nhưng thể lực đã tiêu hao gần hết, cùng hơi thở quen thuộc làm cho mí mắt y nhanh chóng khép lại, dưới sự trấn an của Dương Quá, không bao lâu liền thiếp đi.

“Văn nhi.” Dương Quá cúi đầu gọi, nhìn Võ Tu Văn nằm úp sấp ở trước ngực với vẻ mặt nhu hòa, còn có sự ấm áp khắng khít dưới thân kia. Như thế vẫn không đủ, hẳn dường như còn muốn đem người này hòa tan vào trong máu thịt của mình, chỉ có như vậy, từ nay về sau liền cùng một chỗ, không bao giờ tách ra nữa.

55. Chương 55

“Công Tôn cô nương, xin lỗi!” Võ Tu Văn lên tiếng xin lỗi người đối lưng với mình.

Thân mình Công Tôn Lục Ngạc khẽ run, nhưng nàng vẫn không lên tiếng, cũng không quay đầu lại, còn Cừu Thiên Xích thì cười lạnh vài tiếng. Đối với lão thái bà này, Võ Tu Văn không có chút hảo cảm nào, mặc dù cảm thấy có lỗi với Công Tôn Lục Ngạc, nhưng cũng chỉ có như thế.

Y xoay người lại, cùng Dương Quá rời đi, vừa mới đi tới cửa cốc, chặn gắm trong lòng bỗng có động tĩnh, Võ Tu Văn cúi đầu nhìn, liền nhìn thấy một đôi mắt đen láy, nhưng mà cặp mắt xinh đẹp kia lại bắt đầu nổi lên hơi nước, đứa nhỏ mở miệng ra, tiếp theo là một âm thanh vang dội vang lên, bao trùm khắp không trung, có thể là bị tiếng khóc kia làm kinh động, hoặc là cảm ứng giữa song bào thai với nhau, đứa nhỏ trong lòng Dương Quá cũng bắt đầu khóc theo ngay sau đó.

Tiếng khóc của hai đứa nhỏ khiến cho Võ Tu Văn thiếu chút nữa nhịn không được mà che lỗ tai lại, y có chút luống cuống tay chân, học theo động tác trong trí nhớ, vỗ vỗ đứa nhỏ trên tay, nhưng nó một chút cũng không nể mặt y, khóc ầm lên. Võ Tu Văn buồn rầu nhìn đứa nhỏ đáng thương trong lòng, lại nhìn về phía Dương Quá.

Còn Dương Quá thì cứng ngắc thân thể, cả người tản ra hàn khí, đứa nhỏ trên tay hẳn đại khái là do cảm nhận được sự uy hiếp, liền dựa theo bản năng, dần dần khóc nhỏ lại. Võ Tu Văn buồn bực nhìn đứa nhỏ trong lòng mình vẫn còn đang khóc om sòm kia, y đau lòng lau nước mắt trên mặt nó, không cẩn thận quẹt trúng khoé môi của nó kia, cư nhiên bị nó liếm một cái, Võ Tu Văn bị xúc cảm mềm mại trong tay làm cho kinh ngạc một chút, sau đó mới kịp phản ứng, đứa nhỏ này, chắc là đang đói bụng.

“Bọn chúng chắc hẳn đang đói bụng, tìm vài thứ cho chúng ăn đi.” Võ Tu Văn nhìn đứa nhỏ trong lòng Dương Quá, đôi mắt nó vẫn ướt đầm nước mắt. Y nghĩ chắc là chúng đói lắm rồi, tất nhiên Lý Mạc Sầu kia sẽ không cho chúng ăn, cũng không biết ả đã làm gì chúng mà chúng cứ mê man suốt.

Dương Quá gật đầu, nhét đứa nhỏ trong tay mình vào trong lòng Võ Tu Văn, “Ta đi tìm ít thức ăn, sẽ nhanh chóng trở lại.” Võ Tu Văn còn chưa kịp lên tiếng, Dương Quá liền biến mất vào trong rừng cây. Võ Tu Văn bất đắc dĩ nhìn hai đứa nhỏ trong lòng mình, hai đứa nó đại khái đều đã mệt vì khóc, hiện giờ chỉ khẽ nức nở.

Võ Tu Văn ngồi dưới tàng cây, nhìn hai đứa nhỏ, chúng thật trắng trẻo, làn da cũng phấn nộn, ở trong chăn gấm màu đỏ càng làm nổi bật thêm sự mịn màng trắng trẻo của chúng, càng nhìn càng thấy yêu, Võ Tu Văn nhịn không được mà duỗi ngón tay ra chơi đùa với chúng. Y đưa tay lại khoé miệng đứa bé gái kia sờ nhẹ, đứa nhỏ liền xoay đầu lại, định ngậm lấy ngón tay của y, Võ Tu Văn di chuyển ngón tay về phía khác, như thế vài lần, đứa nhỏ nhịn không được lại khóc oa lên. Võ Tu Văn hối hận không thôi, y nhìn hai đứa nhỏ đang khóc lớn, không biết làm như thế nào cho phải.

Lúc này, Dương Quá bỗng xuất hiện ở đằng trước, còn kéo theo cái gì đó ở phía sau, đến gần mới phát hiện đó là một con hổ, lông của nó có màu đen trắng xen kẽ nhau, con mắt thì màu nâu, giữa đôi lông mày còn có một chữ ‘Vương’ (王), Võ Tu Văn hít sâu một hơi, chỉ vào con thú kia nói: “Người đem nó tới đây làm gì?”

“Nó có sữa.” Dương Quá đơn giản nói, rồi tiếp nhận hai đứa nhỏ kia từ trong lòng Võ Tu Văn, đem chúng đến gần bầu vú của con hổ. Con hổ kia bị Dương Quá trói chặt không thể nhúc nhích, hai đứa nhỏ theo bản năng há mồm, bắt đầu bú sữa, còn có thể nhìn thấy sữa chảy ra ngoài theo khoe miệng của chúng nữa. Không bao lâu sau, hai đứa nhỏ đã no bụng, liền nhắm mắt lại ngủ.

Võ Tu Văn không ngờ Dương Quá lại bắt hổ về làm vú em cho hai đứa nhỏ này, nghĩ đến con báo gấm trong nguyên tác, y lắc lắc đầu, cười khẽ đi đến xem tình hình hai đứa nhỏ, hô hấp vững vàng, rõ ràng là đã ngủ. Y ôm lấy tiểu hài tử, nói: “Tốt nhất chúng ta nên nhanh quay về.”

Dương Quá thuận tay cởi bỏ dây mây đang quấn chặt lấy hai chân con hổ, con hổ kia gầm nhẹ một tiếng, liền nhào vào người Dương Quá. Dương Quá nghiêng người tránh đi, tung ra một chưởng, con hổ bị đánh văng ra phía sau. Con hổ chột vật đứng dậy, hướng hai người gầm nhẹ một tiếng, sau đó xoay người chạy đi, biến mất vào trong rừng cây.

Võ Tu Văn im lặng, nhanh chóng đuổi theo Dương Quá. Rời khỏi cốc không bao xa, bọn họ liền gặp lại hoàng mã, hai người leo lên ngựa, một đường chạy như bay, rất nhanh đã đến phạm vi ngoài thành Tương Dương, phần lớn binh lính trong thành đều nhận ra hai người, nhìn thấy hai người chạy tới, liền vội vàng mở cửa thành ra, cho hai người tiến vào.

Vừa mới tiến vào cửa thành, bọn họ liền bước xuống ngựa, về mặt Quách Tĩnh hưng phấn đi tới gần bọn họ, nhìn thấy hai đứa nhỏ trong lòng hai người, tay ông run lên, cầm lấy tay hai người, kích động nói không ra lời.

“Sư phụ, mau tới chỗ sư nương, chắc sư nương đang rất nôn nóng.” Võ Đôn Nho nói, đồng thời giúp Quách Tĩnh bình tĩnh hơn.

“À, đúng, đúng rồi, mau tới chỗ Dung nhi, nhất định muội ấy sẽ rất cao hứng.” Quách Tĩnh liên tục gật đầu, dẫn đầu đi vào phía trong.

Võ Đôn Nho mỉm cười gật đầu với hai người, trong mắt đều hiện lên vẻ tán thưởng. Còn chưa đi vào phòng, vừa bước đến trong sân, Quách Tĩnh liền không nhận được hô to: “Dung nhi, con chúng ta trở về rồi.”

Quách Phù từ trong phòng lao ra đầu tiên, nàng cao hứng vọt tới trước mặt Võ Tu Văn và Dương Quá, trong mắt nhìn không được hiện lên một tầng sương mù, nhưng rất nhanh đã bị nàng giấu đi. Nàng mong đợi nhìn Võ Tu Văn, thật cẩn thận nói: “Tu Văn ca ca, có thể cho muội ôm một cái không?”

Võ Tu Văn mỉm cười, “Đương nhiên có thể.”

Quách Phù thật cẩn thận vươn tay ôm đứa nhỏ đang ngủ say trong tay Võ Tu Văn, có thể bởi vì bị thay đổi tư thế cho nên nó có chút khó chịu mà uốn éo thân thể, liền khiến cho thân thể Quách Phù cứng ngắt, không dám nhúc nhích, sợ làm đau đứa nhỏ trong lòng. Đứa nhỏ vốn không thoải mái, lại bị động tác này của Quách Phù làm cho khó chịu, mắt chậm rãi mở ra, cái miệng khẽ nhếch, trong mắt bắt đầu hiện lên sương mù, sau đó là tiếng khóc vang dội được cất lên.

Quách Phù bị dọa sợ, một chút cử động cũng không dám, nhìn Võ Tu Văn cầu cứu. Thậm chí nàng còn cảm giác được cái chần trên tay mình đang dần dần ướt nhẹp, hương vị kỳ quái tản ra, Quách Phù lại càng muốn khóc hơn. Mấy người Võ Tu Văn tự nhiên cũng nghĩ thấy được mùi lạ, cuối cùng vẫn là Quách Tĩnh tiến lên ôm đứa nhỏ, đi vào trong phòng.

Quách Phù xoay người trở về phòng, mấy người Dương Quá cũng vào theo, liền nhìn thấy Quách Tĩnh đem đứa nhỏ kia đưa cho một bà vú già, Dương Quá đem đứa nhỏ trong tay mình đặt lên trên giường Hoàng Dung, rồi lui qua một bên.

Hoàng Dung kích động nhìn hai đứa nhỏ của mình mất đi lại tìm được trở về, nước mắt nhìn không được trào ra, Quách Tĩnh an ủi nói: “Dung nhi, đã tìm được mấy đứa nhỏ về, chúng ta nên cao hứng mới phải.”

Hoàng Dung gạt đầu, lau nước mắt trên mặt, từ ái nhìn hai đứa nhỏ. Quách Tĩnh đứng lên, lôi Võ Tu Văn và Dương Quá đến bên bàn ngồi xuống, biểu tình trên mặt tràn ngập vui sướng, nói: “Lần này thật sự phải cảm ơn hai con rất nhiều, hai con có bị thương không?”

Võ Tu Văn và Dương Quá lắc đầu ý bảo không có, Quách Tĩnh nhìn thấy mặt họ đầy vẻ phong trần liền nói: “Các con đi rửa mặt trước đi, sau đó ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi cho lại sức.”

Võ Tu Văn và Dương Quá cũng có chút mệt, nên liền đứng lên đi về phòng mình, rất nhanh liền có người đưa nước ấm tới, hai người thoải mái ngâm mình ở trong nước, cho đến khi người đưa đồ ăn đến gõ cửa mới đứng dậy.

Bữa cơm rất đơn giản, cơm trắng cùng vài món chay, chắc hẳn lương thực trong thành Tương Dương đang trở nên cạn kiệt. Võ Tu Văn và Dương Quá ăn xong, liền nằm lên giường, thoải mái ngủ một giấc.

Sáng hôm sau, khi bọn họ đi vào viện của Quách Tĩnh, vừa vặn nhìn thấy Quách Tĩnh đang luyện võ, từng chiêu từng thức đều huyền diệu vô cùng, mặc dù trong mỗi chiêu thức đều không có chứa nội lực, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy rất uy lực. Nhìn thấy hai người đến, Quách Tĩnh thuận thế thu chiêu, chậm rãi thở ra một hơi, cầm khăn tay vừa lau mồ hôi vừa nói, “Văn nhi, Quá nhi, các con đã tới rồi sao? Chắc mấy con chưa ăn điểm tâm, cùng Quách bá bá ăn một chút nào.”

Võ Tu Văn lắc đầu, nói với Quách Tĩnh: “Quách bá bá, con và Dương Quá đã quyết định rời đi, nếu có cơ hội tụi con sẽ về thăm người và Quách bá mẫu.”

Võ Đôn Nho mới từ ngoài cửa đi vào liền nghe được câu này, đi tới bắt lấy vai Võ Tu Văn, có chút khổ sở nói: “Văn nhi, đệ lại muốn đi sao?”

Võ Tu Văn nhìn ánh mắt buồn bã của đại ca, trong lòng cũng không chịu nổi, nhưng, thành Tương Dương này thật sự không phải là nơi thích hợp với y. Y ôm lấy đại ca, nở nụ cười yếu ớt, “Ca, ta sẽ trở lại gặp mọi người.”

Võ Đôn Nho gạt gạt đầu, âm thanh có chút khàn khàn, nói với Dương Quá bên cạnh: “Hãy chiều cổ Văn nhi cho thật tốt.”

Dương Quá gạt đầu, tiến lên ôm Võ Tu Văn vào trong ngực mình. Quách Tĩnh đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng này, môi giật giật, cuối cùng không nói gì thêm. Sau khi cùng Hoàng Dung nói lời từ biệt, Võ Tu Văn và Dương Quá dắt hoàng mã, theo cửa bên đi ra ngoài thành, Quách Tĩnh thở dài, chỉ nghiêm túc vỗ vỗ vai hai người liền trở về, Võ Đôn Nho cũng chỉ nói một câu: “Bảo trọng!” Quách Phù không có ra tiễn, lúc hai người cáo từ Hoàng Dung, Quách Phù đang chơi với hai đứa trẻ, nghe hai người nói phải rời đi cũng không nói gì thêm, thân thể chỉ hơi cứng lại một chút, sau đó cũng không ra cửa thành tiễn bọn họ.

Võ Tu Văn và Dương Quá lên ngựa, dần khuất xa khỏi tầm mắt Võ Đôn Nho.

Võ Tu Văn định đi tìm đại điều trong nguyên tác kia, nhưng cũng không biết nơi cụ thể đại điều kia sẽ xuất hiện, đang lúc y buồn rầu không thôi, thì ở hướng tây bắc trong rừng liền truyền đến tiếng chim kêu, âm thanh hơi khàn khàn, nhưng lạnh lạnh thê lương, khí thể mưng mủn. Võ Tu Văn lập tức trở nên vui vẻ, nhìn Dương Quá ở phía sau một cái, hai người sớm đã tâm ý tương thông, Dương Quá không nói gì, cúi người xuống hôn lên khoe môi y, rồi ôm lấy hông y, thúc ngựa phi nhanh về phía đó.

Âm thanh kia vang lên cách nơi này rất xa, khi đến bìa rừng, hai người nhảy xuống ngựa, vận khinh công chạy vào bên trong, âm thanh kia một tiếng dài một tiếng ngắn, chờ cách nơi phát ra tiếng chim kêu không xa, hai người liền phóng nhẹ cước bộ, đẩy cây cối phía trước ra, trước mắt liền xuất hiện một đại điều uy vũ, thân hình của đại điều này rất lớn, cao hơn cả Dương Quá một khúc, tướng mạo rất xấu xí, toàn thân cũng thưa thớt lông, lông nó có màu vàng màu đen, miệng thì gấp khúc, kỳ lạ nhất là đỉnh đầu của nó còn có một cái bướu thịt.

Phía trước, cách đại điều không xa là một con đại mãng xà năm màu, miệng nhỏ, toàn bộ đầu của nó đã bị mó nát. Võ Tu Văn thâm nghĩ, đáng tiếc thật, trong nguyên tác, Dương Quá phải thông qua con rắn này mới tạo được mối quan hệ với đại điều.

Đột nhiên đại điều phía trước xoay mình lại, mở rộng đôi cánh to của nó ra, mãnh lực quạt vài cái, nơi Võ Tu Văn và Dương Quá ẩn nấp, mấy bụi cây thấp bên này đều đổ về phía sau, thân hình hai người hiện ra.

Biết đã bị phát hiện, hai người cũng không tiếp tục trốn, liền đi ra. Võ Tu Văn nắm tay Dương Quá giật giật, Dương Quá nói với đại điều kia: “Điều huynh, thật quái rầy. Bọn ta không có ác ý.”

Sở dĩ để cho Dương Quá nói chuyện nó là vì Võ Tu Văn cảm thấy, thế giới này tuy đã có chút hỗn loạn, nhưng có một số việc, cuối cùng vẫn có chung kết cục, cho nên Võ Tu Văn mới để cho Dương Quá ra mặt.

Đại điều ngẩng đầu bước tới, Dương Quá nhìn chăm chăm đại điều, không dám thả lỏng, đại điều kia dừng lại cách hai người vài bước xa, bất động nhìn hai người.

Dương Quá cũng im lặng nhìn đại điều kia, ánh mắt không chút né tránh, đột nhiên đại điều kia giương cánh phải ra, vỗ vào tay phải Dương Quá, lực đạo rất mạnh, Dương Quá không tự chủ được lui về phía sau mấy bước. Đại điều kia ngẩng đầu lên, cao giọng kêu to vài tiếng, chậm rãi đi đến bên người Dương Quá, cấn cấn góc áo Dương Quá, giật mấy cái, rồi lập tức buông ra, sải bước đi thẳng về phía trước.

Lúc bắt đầu Võ Tu Văn còn có chút khẩn trương, nhưng nhìn đến đây liền nhịn không được vui vẻ, cảm thán không thôi, quả nhiên không hổ là tình tiết chính của câu chuyện, mọi thứ đều đã hỗn loạn như vậy, nhưng vẫn có thể diễn ra. Y kéo Dương Quá đi thẳng về phía trước, đại điều kia đi rất nhanh, không hề thua kém khinh công của hai người.

Bọn họ đi vào trong một sơn cốc, cuối cùng dừng lại trước một sơn động lớn, đại điều kia đứng ở trước sơn động, dùng đầu điểm ba cái, sau đó quay đầu, đi về hướng hai người, cánh phải giương lên, vỗ một cái, đẩy Võ Tu Văn qua một bên, cánh trái đẩy Dương Quá về phía trước. Hai người đều rất sửng sốt, Võ Tu Văn thấy Dương Quá chuẩn bị giãy dụa, vội nói: “Người đi vào đó với nó đi, ta chờ ở bên ngoài.”

Đại điều kia vẫn không ngừng đẩy Dương Quá về phía trước, miệng nhẹ kêu vài tiếng, như là thúc giục, Dương Quá nghe lời Võ Tu Văn, không giãy dụa nữa, theo đại điều kia đi vào trong sơn động.

56. Chương 56

Võ Tu Văn đứng ở ngoài động, nhìn bốn phía xung quanh, cây cối dày đặc, ánh mặt trời chiếu xuống, trước mắt hiện lên sáng ngời, làm cho tâm tình người ta không khỏi trở nên thoải mái. Điều này làm cho Võ Tu Văn cảm thấy lúc trước mình quyết định ở đây thật là sáng suốt, lúc ban đầu y có cân nhắc qua chỗ ở Cổ Mộ, nhưng ngẫm lại, Cổ Mộ là thuộc về Tiểu Long Nữ, lúc trước là do Tôn bà bà thỉnh cầu, Tiểu Long Nữ mới chịu đáp ứng cho mình và Dương Quá lưu lại, tuy rằng trong năm năm này, có lẽ Tiểu Long Nữ đã quen với sự hiện diện của hai người bọn họ ở đó. Nhưng Võ Tu Văn lại nghĩ tới quan hệ hiện tại của mình và Dương Quá, khó tránh sẽ không phát sinh thân mật, ở chỗ Tiểu Long Nữ sẽ có phần bất tiện.

Còn có Trịnh Việt kia, từ lúc vừa nhìn thấy hắn, Võ Tu Văn đã không muốn thân thiết với hắn quá nhiều, nếu sau này ở gần nhau trong một thời gian dài, khó tránh việc bị Trịnh Việt kia nhìn ra gì đó. Hơn nữa, hắn và Tiểu Long Nữ thoạt nhìn là có tình ý với nhau, mặc kệ hiện tại bọn họ như thế nào, mình và Dương Quá cũng không thể ở đó lâu dài.

Cho nên Võ Tu Văn liền nghĩ đến khu rừng của vị Thần Điều này, rời khỏi Cổ Mộ cũng được hai năm rồi, có rất nhiều chuyện đã xảy ra, khiến cho Võ Tu Văn cảm thấy có chút mỗi mết. Cho nên tạm thời nghỉ ngơi ở trong này cũng không tồi, khi nào cảm thấy buồn chán thì cùng Dương Quá ra ngoài đi dạo, cuộc sống nhàn nhã như vậy cũng không tệ.

Chờ đến lúc Dương Quá đi ra, Võ Tu Văn đã chọn xong chỗ dựng nhà, nghĩ rất nhanh nữa ở đây sẽ xuất hiện một căn nhà thuộc về y và Dương Quá, trong lòng không thể không chế mà tràn ngập niềm vui sướng, đã nhiều năm trôi qua nhưng người đó vẫn luôn ở bên cạnh mình, đặc biệt là sau khi rời khỏi Cổ Mộ, những ngày ở Quách gia kia, tuy Quách Tĩnh không nói gì, nhưng Võ Tu Văn vẫn có thể cảm giác được ánh mắt đầy bất mãn và khiển trách của ông, y cũng hiểu rằng muốn Quách Tĩnh tiếp nhận chuyện này là điều rất khó khăn, cho nên cũng không trông mong nhiều. Nhưng luôn bị ánh mắt đó nhìn chăm chăm, trong lòng cũng không khỏi nặng nề. Mặc dù thời gian ở bên ngoài chỉ ngắn ngủi hơn hai năm, nhưng có rất nhiều chuyện đã xảy ra, khiến cho cả thể xác lẫn tinh thần của Võ Tu Văn đều mệt mỏi.

Lúc Dương Quá đi ra liền nhìn thấy Võ Tu Văn cao hứng nhìn về khoảng trống phía trước, trong lòng cũng mềm mại đi, trên mặt cũng hiện lên nụ cười cứng chịu, đi tới gần, từ phía sau ôm lấy người trong lòng, cảm

nhận thân thể đối phương rất gầy yếu khiến cho Dương Quá khẽ nhú mào, trong khoảng thời gian này luôn phải bồn ba ở bên ngoài, không được ăn ngon, cũng không được nghỉ ngơi đầy đủ. Dương Quá âm thầm hạ quyết tâm phải dưỡng béo Văn nhi, như vậy sờ mới thích.

Người thấy mùi hương thơm ngát trên người Văn nhi, lửa nóng từ hạ phúc của Dương Quá dâng lên, trong khoảng thời gian vừa qua do phải vội vàng xử lý chuyện ở thành Tương Dương, cho nên hai người đã lâu rồi chưa có thân mật, hiện chung quanh đều không có người, lại có thể nhàn nhã ôm người yêu vào trong lòng, Dương Quá cũng có chút rục rịch. Nhưng nghĩ đến phải lập tức dựng nhà, hơn nữa còn phải đi mua một ít vật dụng về, nếu không tối hôm nay hai người phải ngủ ở bên ngoài sơn dã này, cho nên Dương Quá chỉ có thể tự an ủi trong lòng rằng còn rất nhiều thời gian, không vội, không nên nóng vội...

Võ Tu Văn thả lỏng cơ thể tựa vào người Dương Quá, hiển nhiên không biết người phía sau đang bị dục hỏa công tâm. Y chỉ vào khoảng không phía trước nói: “Dương Quá, chúng ta dựng nhà ở đó đi, người cảm thấy chỗ đó được không?” Chọn nơi này là bởi vì cách đó không xa có một dòng suối chảy qua, như vậy thuận tiện cho việc xách nước hơn.

Quay đầu nhìn người phía sau, lại bị Dương Quá nắm lấy cơ hội cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi mê người kia, sau một trận liếm láp, nhân cơ hội Võ Tu Văn mở miệng thở dốc liền chen lưỡi vào, tham lam mút lấy chất lỏng ngọt ngào bên trong, câu cái lưỡi mềm nhẵn của đối phương lên, cùng nhau vũ động.

Đại điều tò mò nhìn hai người “ăn môi” nhau, trong đầu hiện lên nghi hoặc, rất đói bụng sao? Nó xoay người đi vào trong rừng, cảm thấy vẫn nên bắt con gì đó về, bằng không cái người đáng thương kia sẽ bị người ta ăn vào bụng mất, xem bộ dáng của người vừa theo mình vào động, giống như rất đói bụng vậy.

Động tác của Dương Quá dần trở nên kịch liệt, đầu lưỡi nóng ướt điên cuồng tiến công trong miệng của Võ Tu Văn, tay không ngừng vuốt ve phía sau lưng của Võ Tu Văn, một bàn tay khác trượt xuống, dừng lại ở cái mông viên mềm mại kia mà vuốt ve. Võ Tu Văn bị động tác của hắn làm thân thể nóng lên, cả người xụi lơ, nếu không phải Dương Quá dùng tay giữ hông y lại, thân thể đã sớm té trên mặt đất.

Hai người triển miên hôn nhau, khi đại điều quay trở lại, thấy hai người vẫn còn dính chặt vào nhau, cao giọng kêu một tiếng, đem vật gì đó ném xuống chân hai người, Dương Quá buông Võ Tu Văn ra, nhìn về phía đó, vật vừa được ném tới là một con báo con màu đen, cổ bị mổ thủng một lỗ rất to, vẫn đang chảy máu, thân thể báo con còn hơi run rẩy, xem ra còn chưa chết hẳn.

Đại điều kêu một tiếng, cánh bên trái vỗ nhẹ, đem con báo xui xẻo kia đẩy tới trước mặt bọn họ. Võ Tu Văn hít sâu một hơi, nghi ngờ nói: “Dương Quá, hình như cái này là đại điều muốn cho chúng ta.”

Dương Quá vòng tay ôm lấy hông y, gật đầu với đại điều: “Điều huynh, đa tạ.”

Đại điều gật gật đầu, kêu to vài tiếng, rồi xoay người, ngẩng đầu uốn ngực đi vào trong rừng. Dương Quá đỡ Võ Tu Văn ngồi xuống, nói: “Ta đi xử lý con báo, người ở đây chờ một chút.”

Võ Tu Văn gật đầu, nhìn Dương Quá xoay người rời đi, ngón tay sờ sờ đôi môi sưng đỏ của mình, bị mút mạnh như thế, ngón tay sờ lên có cảm giác hơi đau, thân thể Võ Tu Văn cũng nổi lên một trận lửa nóng, mặt có chút hồng, cảm giác nơi nào đó ở phía sau có chút ngứa, không được tự nhiên xoay người.

Đứng dậy, liền thấy Dương Quá xách con báo đen đã được xử lý tốt đi về phía bên này, gương mặt tuấn tú cương nghị, dáng người thon dài, một thân hắc y càng tôn lên vẻ trầm ổn vốn có của hắn, tứ chi hữu lực, lúc đi chuyển còn ẩn ẩn hiện lên đường cong của cơ bắp, khiến cho Võ Tu Văn nhớ lại sức mạnh và sức bật của người này, có chút không được tự nhiên nhìn sang nơi khác.

Dương Quá lấy da báo đen để sang một bên, cắt một ít thịt non mềm trên người báo con đặt trên một phiến lá sạch sẽ, đi về phía Võ Tu Văn, lo lắng sờ sờ gương mặt ửng đỏ của y, nói: “Sao vậy?”

Võ Tu Văn bị hơi thở nam tính của hắn phả vào người, khuôn mặt càng đỏ hơn, vội vàng lùi về sau một bước, lắc đầu nói: “Không, không có việc gì.”

Dương Quá nhú mào, kéo người đang lui về sau kia lại, cúi đầu, đem trán mình chạm vào trán y, trừ bỏ nhiệt độ ở chỗ tiếp xúc có chút cao ra, những cái khác không có gì dị thường, Dương Quá cũng yên tâm không ít. Nhìn thấy ánh mắt lấp lánh của Võ Tu Văn, hô hấp cũng có chút gấp rút, trong lòng Dương Quá khẽ động, liền sáp lại gần, quả nhiên phát hiện hô hấp của người này càng trở nên dồn dập. Ánh mắt Dương

Quá tối lại, ngậm lấy vành tai trắng nõn của Võ Tu Văn, cảm thấy thân thể của Võ Tu Văn run lên, bàn tay đặt trên lưng Võ Tu Văn càng siết chặt, hạ phúc hai người dán sát vào nhau. Võ Tu Văn nhin không được khê rên rỉ ra tiếng, hai tay vòng qua ôm lấy eo Dương Quá.

Dục vọng trong mắt Dương Quá càng lúc càng mãnh liệt, hạ thể càng dán sát Võ Tu Văn. Tay trái khê cong, bế Võ Tu Văn lên, đi vào trong rừng cây, hạ một nụ hôn sâu xuống.

Dương Quá thuần thực cởi quần áo Võ Tu Văn ra, đặt người nọ lên trên bãi cỏ, một thân thể nóng như lửa lập tức nhào lên, da thịt chạm vào nhau, hai người đều thoải mái thở ra, Dương Quá nhìn về phía dục vọng thanh tú đã đứng thẳng của Võ Tu Văn, không chút do dự ngậm vào trong miệng, mút lấy nó, bàn tay thỉnh thoảng xoa nắn hai tiểu cầu phía dưới. Khoái cảm mãnh liệt khiến Võ Tu Văn nhin không được mà rên rỉ ra tiếng, khóe mắt biến hồng, hơi nước cũng theo khóe mắt rơi xuống. Chỉ có thể dùng tay nắm lấy quần áo ở dưới thân, cả người xụi lơ, sau khi Dương Quá hút thật mạnh một cái, Võ Tu Văn chỉ cảm thấy bạch quang lóe lên trước mặt, đầu óc trống rỗng.

Mãi đến khi phía sau truyền đến cảm giác bị dị vật xâm nhập, Võ Tu Văn mới có chút tỉnh táo lại, vừa vặn đối diện với gương mặt của Dương Quá, khóe miệng hần còn dính một ít chất lỏng màu trắng khả nghi, sắc mặt Võ Tu Văn đỏ bừng, nhìn hần, Dương Quá không thèm để ý dùng lưỡi liếm đi chất lỏng ở khóe miệng, cúi đầu hôn xuống. Võ Tu Văn ném được hương vị chất chất, biết đó là của mình, nhin không được thở dốc, Dương Quá càn quấy ở trong miệng Võ Tu Văn, ngón tay phía dưới đã làm mềm dững đạo phía sau. Từ khi hai người luyện tập song tu cho đến nay, mỗi khi Võ Tu Văn động tình, chỗ phía dưới liền mềm đi, bên trong cũng từ từ chảy ra chất lỏng, để cho Dương Quá dễ dàng tiến vào hơn.

Dương Quá đem chân Võ Tu Văn vòng qua eo của mình, vật cứng đã sừng tấy ở dưới thân đặt ở cửa huyết phần hồng kia, đầu tiên là chậm rãi ma sát lối vào, cảm giác ngứa ngáy khiến cho Võ Tu Văn không tự chủ mà ngo ngoay. Hai tay Dương Quá nắm lấy eo Võ Tu Văn, nhìn chăm chăm lối vào, rồi từ từ tiến vào, vào được một chút liền lui trở ra.

Võ Tu Văn bị hần làm nữa vời như vậy, nhin không được bắt lấy tay của hần đang đặt ở trên lưng mình hô nhỏ: “Dương Quá...”

Nhìn ánh mắt sâu thẳm của Dương Quá, Võ Tu Văn nghiêng đầu qua một bên, cúi đầu nói: “Nhanh một chút...”

Khoé môi Dương Quá nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ, dưới thân dùng sức, trực tiếp tiến vào chỗ sâu nhất, Võ Tu Văn kinh hãi hít sâu một hơi, còn chưa kịp thở ra, đã bị va chạm dưới thân kéo đi lực chú ý. Đầu óc không thể suy nghĩ được gì, chỉ có thể nắm chặt lấy tay Dương Quá đang đặt ở trên lưng mình, không ngừng rên rỉ, đắm chìm ở bên trong khoái cảm mà Dương Quá đem tới, theo mỗi động tác ra vào của hần, là từng đợt từng đợt khoái cảm không ngừng vọt tới, cho đến cuối cùng, liền mất đi ý thức...

Lúc Võ Tu Văn tỉnh lại, đã thấy mình nằm ở trên một chiếc đệm êm ái, còn có một tấm chăn mềm mại, mùi hương tươi mát thoang thoang, cảm giác thực thoải mái. Trên đầu không còn mấy tán cây cối cao lớn nữa, mà thay vào đó là tấm ván gỗ nhẵn bóng, quay đầu nhìn lại, rất dễ nhận ra đây là một cái nhà nhỏ bằng gỗ, trong phòng còn có một bàn và hai cái ghế bằng gỗ mới tinh.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã gần tối, Võ Tu Văn động động thân thể, không nhin được phải cúi đầu rên một tiếng, tứ chi đau nhức, đặc biệt là chỗ thắt lưng, cảm giác thấy chỗ phía sau kia giống như bị kéo căng ra vậy, khiến cho mặt Võ Tu Văn đỏ bừng. Đã lâu không có làm, xem ra Dương Quá ghen đến sắp điên rồi, y chỉ nhớ Dương Quá cứ ma sát ra ra vào vào, vất vả lắm mới làm cho vật kia mềm xuống, y mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng vật kia ở trong thân thể liền phát sinh biến hóa khiến cho Võ Tu Văn biết y vui mừng hơi sớm rồi. Sau đó lại là một vòng vận động kịch liệt mới, cuối cùng, Võ Tu Văn chịu không nổi phải cầu xin tha thứ, Dương Quá hơi tạm dừng một chút, rồi dùng sức ôm y vào lòng, càng tiến sâu vào thân thể y, vùi đầu vào cổ y hưng hăng mút lấy da thịt ở đó, Võ Tu Văn chỉ có thể ngẩng đầu thở hổn hển. Tim đập quá nhanh, khiến y gần như bị khoái cảm tra tấn đến sắp tắt thở, chỉ có thể ôm chặt người trước mặt.

Nghiêng người sang một bên, dùng cánh tay yếu ớt chống xuống giường nâng người dậy, trên người là áo lót màu trắng mới tinh, cảm giác khô mát khiến cho Võ Tu Văn biết thân thể mình đã được tắm rửa qua, trong nháy mắt ngồi xuống kia, Võ Tu Văn liền nhú nhú mảy, chỗ phía dưới ẩn ẩn có chút đau. Há miệng

thở dốc định gọi Dương Quá vào, y mới phát hiện yết hầu của mình đã khô khốc, chắc là do lúc nãy rên rỉ quá nhiều, đành khàn khàn hô nhỏ: “Dương Quá.”

Không bao lâu sau, Dương Quá liền từ bên ngoài tiến vào, nhìn thấy Võ Tu Văn đã dậy, vội vàng đi tới ôm lấy Võ Tu Văn, nói: “Sao vậy? Nghỉ ngơi nhiều một chút, để ta đem bữa tối vào.”

“Nước.” Võ Tu Văn khàn khàn thấp giọng nói.

Dương Quá đặt Võ Tu Văn ở trên giường, chèn thêm tấm chăn đệm ở phía sau cho Võ Tu Văn tựa lên, rót chén nước từ ấm trà trên bàn, đưa cho y. Võ Tu Văn từ từ uống vài ngụm, cảm giác hỏa thiêu trong cổ họng giảm đi rất nhiều. Nhưng cả người bủn rủn khiến y thấy khó chịu, dạ dày cũng truyền đến cảm giác đói bụng, tựa vào trên người Dương Quá, y nói: “Ta đói bụng.”

“Ừ, để ta đem thức ăn vào, người đừng nhúc nhích.” Dương Quá vuốt mái tóc dài mềm mại của Võ Tu Văn, ôn nhu nói.

Dương Quá nhanh chóng bưng một cái chén tiến vào, bên trong là cháo trắng, bên trên có ít rau xanh và thịt băm, còn bốc hơi nóng, thoạt nhìn còn rất nóng, Dương Quá cẩn thận thổi một muống, đưa tới bên miệng Võ Tu Văn. Võ Tu Văn sững sốt một chút, sau đó hé miệng, hương vị thực ngon, Võ Tu Văn đoán thịt này là thịt của báo con kia, rất mềm, không giống thịt heo bình thường, hơn nữa còn có rau xanh, hương vị rất ngon.

Cháo nóng vừa tiến vào dạ dày, Võ Tu Văn liền cảm thấy cả người thư thái hơn rất nhiều, rất nhanh liền ăn hết chén cháo kia. Dương Quá sáp đến gần, hôn một cái lên đôi môi ướm át của Võ Tu Văn, đỡ y nằm xuống, nói: “Người nghỉ ngơi trước, ta ra ngoài một chút liền trở về.”

Võ Tu Văn nhìn hẩn đi ra ngoài, nhắm mắt lại, thân thể mệt mỏi khiến cho y ngủ không thoải mái lắm, trong lúc mơ mơ màng màng, cảm thấy chân bị xoắn lên một góc nhỏ, một thân thể quen thuộc nhích lại gần mình. Võ Tu Văn theo thói quen dựa vào trong lòng người nọ, mặt dán tại trên lồng ngực hẩn, động tác này động đến hạ thân của y, khiến Võ Tu Văn khó chịu rên một tiếng, lông mày không tự chủ nhăn lại.

Dương Quá ôm lấy người trong lòng, dùng tay vuốt ve lên lưng và đùi của y, nhìn mày Võ Tu Văn giãn ra, mới nhẹ nhàng hôn một chút, động tác trên tay vẫn không ngừng, cho đến khi hô hấp của Võ Tu Văn trở nên vững vàng, mới đem người ôm vào trong ngực, nhắm mắt lại ngủ.

57. Chương 57

Sáng sớm hôm sau.

Ở phía sau sơn động cách đó vài dặm, có một cái khe núi, một dòng thác từ trên núi đổ xuống thông qua khe núi này, chảy vào dòng suối phía dưới, âm thanh vang lên ầm ầm bên tai không dứt, nước chảy rất xiết. Nhưng phía dưới thác nước lại có một bóng người đang đứng ở đó, ánh mặt trời lúc sáng sớm chiếu xuống khiến cho người khác không thể không quay lại nhìn.

Nhìn kỹ liền có thể phát hiện người này đang đứng trên một tảng đá lớn ở trung tâm dòng thác, nước từ trên đỉnh thác chảy mạnh xuống, dội thẳng vào người, nếu là người bình thường chỉ sợ là đã bị dòng nước cuốn đi, nhưng người này lại đứng vững vàng như núi, sừng sững bất động trong nước. Còn Thần Điều thì ngẩng đầu ưỡn ngực đứng ở một bên, mặc dù tướng mạo dữ tợn, nhưng lại toát lên sự oai phong凛冽.

Lúc này, ở đầu bên kia của dòng suối, một thanh niên mặc bạch y từ từ đi tới, thanh niên này có dung mạo nho nhã, làn da trắng nõn, trên mặt là nụ cười hoà nhã khiến cho y càng thêm vài phần hấp dẫn, trong tay cầm một cái giỏ bằng trúc, thông thả đi về phía bên này.

Thần Điều nhìn thấy thanh niên kia, kêu to vài tiếng, rồi đi về một hướng khác. Thanh niên dưới dòng nước giật giạt thân thể, lắc mình một cái liền xuất hiện ở trên bờ, làn da màu đồng cổ được ánh mặt trời chiếu rọi tản mát ra ánh sáng dịu nhẹ rất đẹp mắt, đường cong cơ thể rõ ràng, những giọt nước đọng trên người chậm rãi chảy xuống dọc theo đường cong của cơ thể, mang theo vẻ mê hoặc khác biệt.

“Văn nhi.” Thanh niên dừng ở phía trước mặt người mới đến nghênh đón, hôn một cái lên khóe miệng của Võ Tu Văn, thuận tay tiếp nhận giỏ trúc trong tay y, rồi cả hai cùng đi đến dưới một gốc cây ngồi xuống.

Hai người này chính là Võ Tu Văn và Dương Quá, họ quyết định định cư luôn trong khu rừng này, từ khi đến đây ở, Dương Quá liền bắt đầu luyện tập với Thần Điêu hàng ngày, mỗi buổi sáng đều chạy tới dưới thác nước này rèn luyện vài động tác đơn giản, hàng ngày Dương Quá và Thần Điêu dậy rất đúng giờ. Thần Điêu và vị Độc Cô đại hiệp kia đã ở với nhau nhiều năm như vậy, cho nên từng chiêu từng thức đánh ra đều mang theo phong thái của võ học danh gia, rất có ích cho việc luyện công của Dương Quá.

Vẫn theo như trong nguyên tác, Thần Điêu bắt Dương Quá dùng trọng kiếm để luyện tập, lúc đầu Dương Quá sử dụng không quen, thường bị Thần Điêu đánh bại, nếu bị hôn mê, Thần Điêu sẽ lấy mật rắn đút cho Dương Quá uống. Cứ như vậy, dần dần Dương Quá cũng đã có thể chống đỡ vài chiêu của Thần Điêu.

Thời gian từ trưa đến tối là thời gian tự do của Dương Quá, có đôi khi hắn sẽ đi ra ngoài mua về một ít đồ dùng sinh hoạt, cũng có đôi lúc sẽ cùng Võ Tu Văn luyện kiếm một chút, hoặc là cả hai cùng đi dạo ở trong rừng, hoặc là chạy ra ngoài thành trấn dạo phố, nghe ngóng một ít tin tức mới trên giang hồ.

Võ công của cả hai đều có phần hơi pha tạp, đặc biệt là Dương Quá, trước kia ở bên ngoài không có thời gian yên tĩnh để đả thông bọn chúng với nhau, hiện tại ở nơi này, không gian yên tĩnh không ai có thể quấy rầy, Dương Quá trừ bỏ bồi bên cạnh Võ Tu Văn ra, chính là tĩnh tâm luyện công, thời gian trôi qua, các loại võ công trong người cũng dần dần dung hợp lại, các phương diện về võ học đều được nâng cao.

Còn về phần Võ Tu Văn, y vốn không có nỗ lực như vậy, hiện tại đối với võ công y cũng không còn ham thích lắm, mỗi ngày có hơn phân nửa thời gian là ngủ, đương nhiên nguyên nhân trong chuyện này cũng có liên quan tới người nào đó rồi, bởi vì không có người quấy rầy, mỗi khi trời tối đều gây sức ép quá mức với y, người nghĩ dưới tình huống như vậy, y còn có thể dư thừa tinh lực đi luyện công sao? Nhưng mà thân thể của y không phụ sự mong đợi của Dương Quá, dần dần có da có thịt, khiến cho Dương Quá vô cùng hài lòng.

Buổi sáng, nhiệt độ bên cạnh biến mất, Võ Tu Văn luôn không quen nổi, đành thức dậy tùy tiện chuẩn bị một chút điểm tâm đem tới bên này, sau đó lấy từ phía sau gốc cây quen thuộc ra một tấm đệm, cái này là do Dương Quá mang đến vào buổi sáng, bởi vì mỗi sáng Võ Tu Văn đều sẽ chạy qua bên này ngồi hoặc nằm đợi tới trưa, lâu ngày Dương Quá liền chuẩn bị cái này cho y.

Tán cây che bớt ánh mặt trời chói mắt, nhiệt độ ấm áp, gió nhẹ thổi qua, Võ Tu Văn khẽ ngáp một cái, híp híp mắt, thật là... Rất thích hợp để ngủ! Trước khi ngủ một ý nghĩ liền hiện ra trong đầu, y thật sự là, hình như càng ngày càng lười rồi...

Dương Quá nhìn bộ dáng như thế của Võ Tu Văn, trong mắt hiện lên vẻ cứng chiều, cúi đầu hôn lên trán y. Nhìn về phía đại hiệp cách đó không xa đang nhìn về bên này... Hắn đứng dậy, cầm thanh trọng kiếm lên, đi qua bên đó.

“Điều huynh, chúng ta bắt đầu đi.” Dương Quá dừng lại cách Thần Điêu mấy bước, trầm giọng nói.

Thần Điêu bước lên một bước, đập đập hai cánh, trong rất uy mãnh, Dương Quá không dám tiếp chiêu một cách trực diện, lách mình né qua, một kiếm phóng tới chỗ Thần Điêu, Thần Điêu đầu trọc nhanh chóng lui ra sau, chiếc mỏ vừa nhọn vừa cong không chút lưu tình mổ xuống ngực Dương Quá, cánh phải chấm đất, quét ngang, đánh về hướng mắt cá chân Dương Quá.

Dương Quá nhún người nhảy lên, lướt qua đỉnh đầu của Thần Điêu, nhẹ nhàng xoay người xuất kiếm, ‘keng’ một tiếng, Thần Điêu dùng chiếc mỏ nhọn của mình đỡ lấy. Khí lực của Thần Điêu rất lớn, Dương Quá chỉ cảm thấy cánh tay chấn động mạnh, trọng kiếm trong tay thiếu chút nữa liền văng khỏi tay. Cứ như vậy, một người một điều không ngừng giao thủ, một thì nghỉ ngơi một lúc, sau đó lại tiếp tục luyện tập, cứ như vậy, buổi sáng cũng rất nhanh trôi qua.

Võ Tu Văn sớm đã bị âm thanh giao chiến của hai bên đánh thức, cũng không còn cảm thấy mệt mỏi nữa, y ngồi dậy, tựa lưng vào gốc đại thụ phía sau, lấy trái cây trong giỏ trúc ra, từ từ ăn, nhìn động tác của một người một điều trước mặt, thật sự không thấy buồn chán chút nào.

Thần Điêu khẽ kêu hai tiếng, giương cánh bay vào rừng. Trừ bỏ mỗi ngày đến đây luyện công với Dương Quá ra, Thần Điêu đều vô ảnh vô tung, ngẫu nhiên sẽ bắt cho hai người một ít con mồi, trong đó còn có cả mật rắn mà trong nguyên tác có đề cập tới, nhưng Võ Tu Văn không có ăn, bởi vì thật sự rất đáng, cho

nên cuối cùng đều chui vào bụng Dương Quá. Mà hiệu quả cũng rất rõ ràng, nội lực và thể lực đều nâng cao rõ rệt.

Dương Quá đi tới, Võ Tu Văn rút khăn mặt ra, lau lau mồ hôi trên mặt của hắn, Dương Quá kéo Võ Tu Văn đi về phía căn nhà gỗ của bọn họ. Ngày qua ngày trôi qua thật bình thường, nhưng cũng vô cùng ấm áp, hai người đối với cuộc sống hiện tại đều rất hài lòng. Cứ như vậy, sáu năm trôi qua, cuộc sống yên tĩnh bỗng chốc bị phá vỡ.

Chiều hôm đó, Võ Tu Văn nằm ở trên chiếc ghế dài trước nhà, trên người đắp một cái chăn mỏng, nằng thu ẩm áp chiếu vào người, khiến y nhắm mắt ngủ gà ngủ gật, hết như lúc trước. Hôm nay Dương Quá phải đi ra ngoài trấn mua đồ, Võ Tu Văn lười đi theo, cho nên nằm một mình ở trong này nghỉ ngơi. Một mùi thơm xa lạ theo gió nhẹ thổi đến, rất dễ chịu, Võ Tu Văn không tự chủ hít một hơi, nhưng tiếp theo sau đó là một trận mê muội đầu óc, trong lòng Võ Tu Văn lập tức nổi lên cảnh giác, đang định xoay người lại, thì cả thân thể đã mềm nhũn, sau đó liền lâm vào bóng tối.

Khi Võ Tu Văn tỉnh lại, đã thấy mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, trong phòng chỉ có một chiếc đèn dầu, tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, gian phòng không có một khe hở này để có thể nhìn ra bên ngoài. Võ Tu Văn ngồi dậy, quan sát bốn phía, căn phòng này thật trống trải, chỉ có một cái giường đá, cùng một bộ bàn đá với bốn ghế cũng bằng đá nốt, y cười khổ một tiếng, xem ra thời gian sáu năm ở trong rừng này, ý thức cảnh giác của y đã không còn bao nhiêu, thật là cảm giác có chút thất bại...

Nhưng mà, rốt cuộc là ai đã bắt mình đến đây?

58. Chương 58

Cánh cửa vang lên ‘két’ một tiếng, liền được mở, một kẻ Võ Tu Văn vô cùng chán ghét bước vào, tuổi chừng bốn mươi, râu dài, cũng có thể coi như anh tuấn, nhưng đôi mắt âm u của gã lại làm cho người ta không thích chút nào, người mới đến chính là Triệu Chí Kính. Giờ phút này, khóe miệng của gã cong lên thành nụ cười mỉa, từ từ đi vào trong, rồi đóng cửa lại. Võ Tu Văn chú ý thấy bên ngoài là một hành lang âm u, trên tường là ánh sáng mờ ảo từ mấy ngọn đèn dầu, có lẽ mình đang bị giam ở mật thất dưới lòng đất.

Lặng lẽ vận nội công, lại phát hiện cơ thể mình trống rỗng, không còn tí sức lực nào, trong lòng Võ Tu Văn liền cả kinh, nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc. Triệu Chí Kính đi đến bên cạnh bàn, đặt giỏ trúc lên trên bàn, ngồi xuống ghế đá kế bên, nhìn Võ Tu Văn nói: “Văn nhi, đói bụng chưa? Mau tới đây ăn một chút.”

Võ Tu Văn hơi nhú mày, nói: “Triệu đạo trưởng, ta và ngươi không quen thuộc như thế đâu, thỉnh gọi ta là Võ công tử.”

“Văn nhi, giữa ta và ngươi còn khách khí như vậy làm gì? Chúng ta rất nhanh sẽ trở nên vô cùng thân thiết.” Trên mặt Triệu Chí Kính hiện lên nụ cười ý vị thâm trường.

Mặt Võ Tu Văn không chút thay đổi nhìn gã, cũng không nói chuyện nữa. Nụ cười trên mặt Triệu Chí Kính dần dần biến mất, sắc mặt trở nên âm trầm, nói: “Ngươi đã không chịu ăn, vậy chúng ta bắt đầu luôn đi. Ta chờ giờ khắc này đã lâu lắm rồi.” Vừa nói xong, gã liền đi về phía Võ Tu Văn.

Sắc mặt của Võ Tu Văn vẫn bình tĩnh như cũ, nhìn gã đang bước tới gần mình, không có bất kỳ động tác nào. Triệu Chí Kính đi đến trước mặt Võ Tu Văn, sau đó bắt đầu cởi đạo bào của mình ra, lộ ra nửa người trên vô cùng xấu xí, phía dưới chỉ còn đồ lót, nhào về phía Võ Tu Văn.

Bỗng nhiên cửa bị mở tung, một người mặc cẩm bào màu đỏ tía đứng trước cửa, tay cầm chiết phiến như một quý công tử, tuổi cũng chừng bốn mươi, nở nụ cười bước vào. Từ bên vọng lên vài tiếng “Ài u” kêu đau có thể nghe rất rõ, toàn bộ đệ tử canh gác bên ngoài đã bị giải quyết hết.

“Ha ha, Triệu đạo trưởng, làm gì mà nóng vội như thế? Hay là ngươi đã quên ước định của chúng ta rồi sao?” Về mặt của nam tử kia đầy ý trêu tức, cười nói, ánh mắt liếc sang Võ Tu Văn đang ngồi trên giường.

Tay Võ Tu Văn hơi co lại, thu hồi cây Ngọc Phong Châm lại trong tay áo, vốn các thứ trên người y đều đã bị lấy đi khi bị lục soát, nhưng chỉ có cây châm này là do Võ Tu Văn phòng ngừa vạn nhất nên đã đặt ở trong tay áo hai lớp của mình, cho nên mới chưa bị phát hiện. Vừa rồi, nếu Triệu Chí Kính thật sự nhào lên, Võ Tu Văn nhất định sẽ không khách khí mà dùng nó đâm vào tử huyệt của gã.

Sắc mặt Triệu Chí Kính trở nên âm trầm, gã đứng lên mặc quần áo vào, nói: “Hoắc Đô vương tử, người không biết lễ phép là gì sao?”

Hoắc Đô cười lạnh nói: “Triệu Chí Kính, chớ có tưởng rằng người đã lên làm chủ trương môn rồi thì tự cho mình là giỏi, đừng quên thân phận của người.”

Sắc mặt Triệu Chí Kính xanh mét, không nói gì. Trên mặt Hoắc Đô hiện lên vẻ khinh thường, nhẹ nhàng gõ chiết phiến trong tay, đi đến bên giường Võ Tu Văn ngồi xuống, giơ quạt nâng cằm Võ Tu Văn lên, bị Võ Tu Văn đẩy ra cũng không tức giận, cười nói: “Còn nhận ra bốn vương không?”

Võ Tu Văn không muốn nói chuyện, liền rũ mắt xuống. Lòng mi thật dài đổ xuống gương mặt trắng nõn, ở dưới ánh đèn mờ ảo, tạo thành một tầng bóng đen, khiến cho tâm của người đối diện trở nên ngứa ngáy. Ánh mắt Hoắc Đô tối lại, nói: “Ấn tượng của bốn vương với người rất sâu, lần đầu tiên nhìn thấy người là lúc người khoảng mười mấy tuổi thì phải, khi đó, ta liền muốn đem người về chỗ của ta. Nhưng rất đáng tiếc, có Quách Tĩnh ở đó, ta biết mình không khả năng mang người đi. Không ngờ vài năm sau ta lại gặp được người lần nữa, tuy người không phải là nam tử xinh đẹp tuyệt mỹ nhất ta từng gặp, nhưng không biết vì sao ta lại bị khí chất trên người của người làm cho mê muội.”

Hoắc Đô mỉm cười nhìn Võ Tu Văn, nói tiếp: “Người nói thử xem, như vậy có phải rất kỳ quái không? Nhưng mà bây giờ, người cuối cùng đã lọt vào tay của ta.” Câu nói cuối cùng kia đầy vẻ đắc ý. Hắn nhìn Võ Tu Văn, nhin không được đưa tay ra sờ y, nhưng lại thấy ánh mắt lạnh lùng của Võ Tu Văn, tĩnh lặng như mặt hồ, không mang theo bất kỳ tia cảm tình nào. Nụ cười trên mặt Hoắc Đô cứng đờ, xấu hổ bỏ tay xuống, đứng dậy.

Triệu Chí Kính nhìn thấy thế, trên mặt nhin không được liền xuất hiện một tia cười lạnh, Hoắc Đô hừ lạnh một tiếng, nói: “Triệu chủ trương môn, không bằng chúng ta cùng đi ra ngoài, thế nào?” Nói xong liền dẫn đầu đi ra ngoài, Triệu Chí Kính nhìn thoáng qua Võ Tu Văn ngồi cúi thấp đầu trên giường, chần chờ một chút, vẫn đi theo ra ngoài.

Cửa bị đóng lại, Võ Tu Văn giương mắt lên, kiểm tra một chút cơ thể của mình, kinh mạch thông suốt, hẳn là đã bị uống loại dược nào đó. Võ Tu Văn đứng lên, đi đến bên cạnh bàn đá, mở giỏ trúc ra, bên trong là cháo trắng đơn sơ, hai cái bánh bao, và một đĩa rau nhỏ. Võ Tu Văn cầm một cái bánh bao lên, dùng ngón tay xé một ít, đưa lên miệng ném thử, ừm, hẳn là không có vấn đề gì.

Cháo trắng và rau xào, mỗi thứ đều ném thử một chút, xác định không có độc mới bắt đầu ăn. Cảm thấy đã no, Võ Tu Văn buông chén xuống, quay lại giường, nơi này ngay cả cửa sổ đều không có, không biết mình đã ở trong này bao lâu rồi, càng không biết hiện tại là lúc nào.

Võ Tu Văn ngồi xếp bằng ở trên giường, yên lặng vận nội công tâm pháp, cẩn thận cảm thụ biến hóa trong cơ thể. Qua một lúc lâu, Võ Tu Văn mở mắt ra, thở dài một hơi, xem ra không ổn, trong cơ thể không có một tia động tĩnh nào. Nằm xuống giường, Võ Tu Văn trầm nghĩ, không biết hiện tại Dương Quá thế nào rồi? Chắc hẳn đã phát hiện ra mình đã biến mất, không biết phải mất bao lâu mới có thể tìm đến nơi này.

Trước mắt hiện lên ánh mắt tràn ngập dự vọng của hai người vừa rồi, trong lòng Võ Tu Văn nổi lên một trận chán ghét, không được, không thể ỷ lại vào Dương Quá nữa, phải nghĩ biện pháp để tự thoát thân mới được. Nhưng lấy tình trạng hiện tại của mình, ngay cả việc mở cánh cửa trước mặt cũng là một vấn đề lớn. Ở trên giường lăn qua lộn lại suy nghĩ thật lâu, Võ Tu Văn mơ mơ màng màng thiếp đi, bất giác cau mày, chỉ cảm thấy mình hình như đã quên mất một chuyện gì đó rất quan trọng...

Buổi sáng, sau khi tỉnh lại, Võ Tu Văn cảm thấy đầu óc mình hỗn loạn, cổ họng cũng giống như bị hỏa thiêu, nhin không được ho khan một chút, âm thanh cũng trở nên khàn khàn. Võ Tu Văn sờ trán mình, rất nóng, hình như đã phát sốt. Võ Tu Văn cười khổ một tiếng, thân thể vốn rất kém, mặc dù đã có chuyển biến tốt đẹp, nhưng đột nhiên không còn nội lực như thế, lại ở trong căn phòng ẩm ướt

này, tối hôm qua cứ như vậy mà nằm ngủ trên giường cả một đêm, không sinh bệnh mới là lạ. Khởi động thân thể vô lực, đi đến bên giường rót ly trà, dòng nước lạnh lẽo chảy xuống bụng, cổ họng bắt đầu đau rất nhiều, nhưng thân thể lại rung mình một cái, thật lạnh. Võ Tu Văn quay trở về giường, cuộn người trong cái chăn đơn bạc, run cầm cập. Y vốn là người sợ lạnh, lại quen dán vào thân thể ấm áp của Dương Quá mà ngủ, cho nên hiện tại chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo vô cùng, hỗn loạn lâm vào trong bóng tối.

59. Chương 59

Cảm giác có ngón tay xa lạ di chuyển qua lại trên mặt mình, cùng hơi thở xa lạ ở bên người, Võ Tu Văn từ trong hỗn loạn tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền thấy Hoắc Đô đang tươi cười quái dị nhìn mình. Võ Tu Văn xoay người tránh ngón tay Hoắc Đô, khàn khàn giọng nói: “Cút ngay!”

Hoắc Đô thu tay lại, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Võ Tu Văn, đưa ngón tay vừa mới chạm vào mặt Võ Tu Văn lên liếm một cái, trong mắt tràn đầy tà khí. Võ Tu Văn chán ghét nhú mày, nhịn xuống cơn ho khan ở cổ họng. Hoắc Đô nghiêng mình về phía trước, áp sát người Võ Tu Văn, hít một hơi thật sâu, say mê hít mát lại, rồi nhìn Võ Tu Văn nói: “Người có biết, sử dụng thân thể nam tử khi nào thì thoải mái nhất không?”

Hắn dừng lại một chút, sau đó ghé sát bên tai Võ Tu Văn nói: “Là lúc hắn phát sốt.”

Hắn lui ra sau một chút, nhìn gương mặt ửng hồng vì sốt của Võ Tu Văn, Hoắc Đô không hề che dấu dụng vọng trong mắt, nói: “Khi nam tử phát sốt, nơi đó sẽ đặc biệt ấm áp, nhiệt độ cả người dường như đều tập trung ở nơi đó, thật sự là cực hạn hưởng thụ.”

Mặt Võ Tu Văn phát lạnh, trong đầu đều là hỗn loạn, đối với kẻ ồn ào bên cạnh này, cảm giác chán ghét đã lên tới cực điểm. Hoắc Đô nhìn làn da bởi vì phát sốt mà biến hồng của Võ Tu Văn, đôi môi khô khốc làm cho người ta muốn làm nó trở nên ướt át, bộ dáng mệt mỏi yếu ớt kia chỉ càng làm người ta muốn hung hăng tra tấn y. Cảm thấy nhiệt lưu dồn xuống hạ thân, ánh mắt nhìn Võ Tu Văn của hắn càng rõ ràng hơn.

“Đến, Tiểu Văn nhi, để ta hảo hảo yêu thương người nào.” Hoắc Đô vừa nói vừa đè Võ Tu Văn xuống.

Võ Tu Văn lạnh lùng nhìn Hoắc Đô, thân thể vốn không có chút sức lực nào, nay vì phát sốt mà có vẻ càng thêm suy yếu, khi Hoắc Đô cúi đầu xuống thì y xoay sang phía khác. Hoắc Đô cũng không thèm để ý, bỏ qua đôi môi mê người kia, ngược lại công kích lên cái cổ trắng nõn duyên dáng của y, dùng một tay sờ loạn trên người Võ Tu Văn.

Cảm giác nóng ướt ghê tởm này khiến cho Võ Tu Văn cắn chặt môi, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào khoảng không. Hoắc Đô xoay đầu lại, trên mặt là nụ cười đậm, sau đó đứng dậy cởi quần áo trên người ra, cự vật xấu xí ở hạ thân đứng thẳng lộ ra trước mặt Võ Tu Văn. Hoắc Đô đắc ý cười, nói: “Bảo bối, để cho bổn vương dùng cái này hảo hảo yêu thương người nào.” Hắn cười lớn một tiếng, xé quần áo của Võ Tu Văn, thân thể thon dài trắng nõn lộ ra ngoài không khí, Hoắc Đô cũng nhịn không được mà hô hấp dồn dập thêm vài phần, hai tay vội vàng sờ soạng ở phía trên người Võ Tu Văn, thân mình cũng theo đó áp tới.

Hoắc Đô đè lên người Võ Tu Văn, cúi đầu đối diện với ánh mắt bình tĩnh của Võ Tu Văn, nói: “Bảo bối, xem ra người quả thật là một mỹ nhân.” Hắn cúi đầu xuống hôn lên mặt Võ Tu Văn, hai tay cũng không ngừng sờ qua sờ lại thân thể Võ Tu Văn.

Bỗng nhiên thân thể Hoắc Đô cứng đờ, sau đó tê liệt ngã lên người Võ Tu Văn. Võ Tu Văn chán ghét đẩy thân thể đang nằm trên người mình ra, thở hổn hển ngồi dậy, đối diện với ánh mắt nổi giận của Hoắc Đô. Y cười lạnh một tiếng đi qua, càng dùng sức nhấn sâu Ngọc Phong Châm ở trên thắt lưng hắn. Sau đó ghé vào lỗ tai hắn nói: “Thoải mái không? Đáng tiếc, nửa đời sau của ngươi sẽ không còn thoải mái được nữa.”

Y cười lạnh một tiếng, rồi di chuyển thân thể một chỗ của mình, nhặt quần áo lên mặc vào, sau đó chậm rãi đi ra ngoài. Võ Tu Văn mở cửa mật thất ra, bên ngoài là hai tiểu đạo sĩ đang canh cửa, nhìn thấy Võ Tu Văn đi ra liền sửng sốt. Nhưng sau đó liền kịp phản ứng, bọn họ tiến lên bắt lấy Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn thấy hai thanh kiếm sáng loáng tấn công về phía mình, lùi chân ra sau về bên phải một bước, tay phải bắt lấy cổ tay tiểu đạo sĩ bên phải, tiểu đạo sĩ bên trái tiếp tục tấn công y, mặc dù không có nội lực, nhưng đối phó với hai tiểu đạo sĩ này vẫn dư dả. Võ Tu Văn dịch chuyển tay cầm kiếm của tiểu đạo sĩ kia, quét qua cổ tiểu đạo sĩ còn lại, người nọ liền ngã mặt lên trời, thân mình ngã xuống đất, kiếm trong tay rớt trên mặt đất, máu còn trên cổ vẫn đang tuôn ra.

Võ Tu Văn ấn nhẹ lên cổ tay của tiểu đạo sĩ một cái, tiểu đạo sĩ chỉ cảm thấy cánh tay tê rần, liền buông kiếm trong tay ra, một giây sau, kiếm đã ở trong tay Võ Tu Văn. Trên mặt Võ Tu Văn bắt đầu xuất hiện mồ hôi, y đặt kiếm ở trên cổ tiểu đạo sĩ, thân mình hơi hơi tựa vào trên người hắn, lạnh lùng nói: “Không nên lộn xộn, bằng không ta sẽ giết ngươi.”

Tiểu đạo sĩ hoảng sợ nhìn đồng bạn té trên mặt đất, nơm nớp lo sợ nói: “Đừng... Đừng giết ta!”

Võ Tu Văn tựa vào trên người hắn, không để cho mình ngã xuống, cúi đầu nói: “Đây là đâu? Mau mang ta ra ngoài.”

“Nơi này là mật thất dưới lòng đất của Toàn Chân giáo. Người không đi ra ngoài được đâu, bên ngoài còn có các sư huynh trấn thủ, võ công của bọn họ cao hơn ta rất nhiều.” Tiểu đạo sĩ nói.

Đầu Võ Tu Văn đột nhiên choáng váng, kiếm đặt trên cổ tiểu đạo sĩ cũng di động theo, tiểu đạo sĩ chỉ cảm thấy một trận đau đớn, sững sờ nhìn phía trước. Võ Tu Văn tựa vào người hắn, buông kiếm, ghé vào lỗ tai hắn, cúi đầu nói: “Không nên lộn xộn, bằng không ta sẽ giết ngươi. Đến cõi áo của người nằm trên mặt đất ra.”

Tiểu đạo sĩ sờ sờ cái cổ đau đớn của mình, nhìn thấy máu đỏ tươi trên tay khiến hắn trợn mắt, nghe thấy âm thanh của Võ Tu Văn liền cúi đầu nhìn, thân mình khẽ run lên, sau đó ngồi xổm xuống cõi quần áo của tiểu đạo sĩ kia ra.

Võ Tu Văn chậm rãi mặc quần áo tiểu đạo sĩ kia vào, quần áo tiểu đạo sĩ kia bị máu tươi làm ướt, nhưng cũng may quần áo có màu đen, cho nên cũng không thấy rõ lắm. Võ Tu Văn đeo thanh kiếm bên hông, để tiểu đạo sĩ dìu mình ra ngoài.

“Giúp ta ra ngoài, bằng không trước khi bọn họ phát hiện ra ta, ta sẽ giết ngươi trước.” Võ Tu Văn cúi đầu nói.

Khuôn mặt tiểu đạo sĩ hiện lên vẻ cầu xin, dúi y đi, sau khi đi qua thông đạo quanh co khúc khuỷu, rất nhanh Võ Tu Văn liền nhìn thấy ánh sáng nhạt từ bên ngoài rọi vào, thân mình bắt đầu căng cứng, tiểu đạo sĩ bên cạnh cũng bắt đầu khẩn trương lên.

Võ Tu Văn buông tiểu đạo sĩ ra, đi bên cạnh hắn, cúi đầu nói: “Thả lỏng, chỉ cần người giúp ta thoát khỏi đây, ta sẽ gây thương tích cho người.”

Tiểu đạo sĩ gật gật đầu. Hai người cùng đi ra, vài đạo sĩ Toàn Chân giáo bên ngoài nhìn thấy hai người đi ra, liền cười nói: “Thanh Khỏa, Thanh Vũ, hai tiểu tử các ngươi sao lại đi ra đây?”

“Chí Đồ sư thúc, là Hoắc Đồ vương tử đuổi bọn ta ra ngoài.” Tiểu đạo sĩ cung kính trả lời. Võ Tu Văn cũng cúi đầu theo, bây giờ là ban đêm, chỉ có ánh trăng trong suốt chiếu rọi, cỏ dại xung quanh mọc thành bụi, cách đó không xa là một rừng cây. Võ Tu Văn thở dài nhẹ nhõm một hơi, nơi này không phải ở trong giáo, hơn nữa rừng cây kia cũng tiện cho mình tránh thân.

“Hừ, Hoắc Đồ kia quả thực quá kiêu ngạo rồi.” Đạo sĩ kêu là Chí Đồ kia hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn về phía Võ Tu Văn đang cúi đầu, không vui nói, “Thanh Võ, bình thường không phải ngươi nói rất nhiều sao? Hôm nay sao lại không nói tiếng nào?”

Tiểu đạo sĩ bên cạnh vội vàng nói: “À, hắn đó, vừa bị Hoắc Đồ vương tử đánh cho một trận, nên tâm tình không tốt. Sư thúc cũng đừng so đo với hắn làm gì.”

Chí Đồ khoát tay, nói: “Đi đi.”

Võ Tu Văn thở phào nhẹ nhõm một hơi, tiểu đạo sĩ bên cạnh cùng với y đi thẳng về phía trước, đi chưa được mấy bước, phía sau lại truyền đến âm thanh của một người khác.

“Thanh Võ, tại sao sau lưng ngươi lại dính máu?” Giọng nói tràn đầy nghi hoặc.

Võ Tu Văn hơi dừng cước bộ, không quản thân thể đang cứng ngắc của tiểu đạo sĩ bên cạnh, vận chút khí lực cuối cùng, phi thân vào trong rừng cây.

Đạo sĩ phía sau thấy thế, liền biết có gì đó không đúng, hướng bên này chạy tới. Trong rừng cây có nhiều vật che chắn, Võ Tu Văn tránh thân ở sau một lùm cây, ngừng thở, nhìn mấy đạo sĩ đi qua trước mặt mình. Đầu óc càng lúc càng choáng váng nặng nề, Võ Tu Văn biết nếu lúc này mình té xỉu, nhất định sẽ bị bắt trở về.

Hạ quyết tâm, y vươn tay ra, ngắt một nhánh cây gai trước mặt, đâm vào lòng bàn tay, Võ Tu Văn cắn môi để mình không phát ra tiếng kêu đau, cảm giác choáng váng trong đầu cũng biến mất. Y buông tay ra, máu tươi từ trong tay nhỏ xuống, Võ Tu Văn tìm mấy cây thuốc cầm máu xung quanh, nhai chúng rồi bôi lên tay. Sau đó đứng lên nhắm hướng tây mà đi. Y nhớ rất rõ Toàn Chân giáo ở phía đông, phía tây là hướng đi Cổ Mộ.

Võ Tu Văn dựa vào cây cối um tùm xung quanh, còn có màn đêm che giấu, tránh né sự truy đuổi phía sau, cứ đi như vậy cho đến khi trời sáng. Võ Tu Văn phát hiện mình đi tới gần một con suối, bên kia suối là vách núi, phía sau dần dần có tiếng bước chân tới gần, khiến cho trái tim Võ Tu Văn đập mạnh. Trước đó y có thể lẩn trốn lâu như vậy, là nhờ có bóng đêm che giấu, hiện tại trời đã sáng, sẽ không dễ dàng ẩn thân như trước.

Hơn nữa, đầu càng ngày càng nặng, Võ Tu Văn một lần nữa dùng gai nhọn đâm vào tay mình để nâng cao tinh thần, nhưng đều vô dụng. Nhìn mặt nước trước mắt, đột nhiên y nhìn thấy dưới mặt nước, gần thạch bích có một cái bóng, hẳn là sơn động, làm cho Võ Tu Văn nảy lên một ý nghĩ trong đầu. Trong lòng y đều hiểu nếu lúc này quay trở lại rừng cây, lấy thể lực của mình hiện tại mà nói, khẳng định trốn không được bao lâu liền bị bắt. Nghĩ đến Triệu Chí Kính và Hoắc Đô, Võ Tu Văn biết rằng nếu bị bắt trở về tuyệt đối không có kết cục tốt. Nếu là như vậy, không bằng hiện tại cứ đánh cuộc thử một lần.

Võ Tu Văn đi vào trong nước, do sáng sớm nên nước rất lạnh, y rùng mình một cái, càng đi ra xa, mặt đất dưới chân dần dần thấp xuống, mực nước cũng càng ngày càng cao, chờ mực nước cao ngang ngực, Võ Tu Văn liền hít sâu một hơi, nín thở, lặn xuống đáy nước. Phía dưới quả nhiên có sơn động, Võ Tu Văn từ từ bơi tới gần, mặc dù đang ở đáy nước, nhưng dòng chảy của nước cũng rất mạnh, khiến cho Võ Tu Văn dần dần đuối sức. Càng ở đáy nước lâu, không khí trong phổi càng tiêu hao dần, Võ Tu Văn cảm thấy tức ngực khó chịu, vốn thân thể đã suy yếu, cho nên không thể duy trì được nữa. May mắn là rốt cuộc cũng bơi được đến đầu bên kia của sơn động, Võ Tu Văn mở miệng hô hấp, bởi vì hít thở không thông trong một thời gian dài nên ho khan. Võ Tu Văn miễn cưỡng đi về phía trước, con đường dần dần bằng phẳng hơn, mực nước dần dần hạ xuống tới đầu gối. Thần kinh căng thẳng của Võ Tu Văn lập tức được thả lỏng, cảnh tượng trước mắt bất đầu chao đảo, mọi thứ đều biến thành hai cái, cuối cùng, Võ Tu Văn chỉ cảm thấy chân mình mềm nhũn, tê liệt ngã xuống.

60. Chương 60

Võ Tu Văn mở đôi mắt đau xót của mình ra, nhìn thấy trần nhà quen thuộc, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cảm giác tay được một bàn tay ấm áp khác nắm lấy, y quay đầu qua, liền trông thấy đôi mắt sâu thẳm quen thuộc, bên trong có thống khổ, cũng có cao hứng. Tình cảm phức tạp đều dung hợp vào cùng một chỗ, Võ Tu Văn nắm lại tay hắn, mỉm cười nói: “Ngươi đến rồi.”

Dương Quá cẩn thận nâng Võ Tu Văn dậy, để y dựa vào lòng ngực mình, rồi ôm lấy y, rầu rĩ nói: “Thực xin lỗi, là ta không bảo vệ tốt ngươi.”

“Ngốc, là ta không cẩn thận, tại sao có thể trách ngươi chứ.” Võ Tu Văn thở ra một hơi, lấy tay đặt lên mu bàn tay của Dương Quá, trong lòng cảm thấy vô cùng bình yên.

Dương Quá ôm lấy Võ Tu Văn, cảm giác thân mình vất vả lắm mới nuôi được có da có thịt nhưng nay lại mất hết, trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn, cảm tựa lên đỉnh đầu của Võ Tu Văn, sau đó chậm rãi cọ qua cọ lại.

“Văn nhi.” Một âm thanh lạnh lùng vang lên.

“Cô cô.” Võ Tu Văn mỉm cười nhìn nữ tử đang đi tới, một thân áo trắng, dung nhan tú lệ, thời gian dường như không dừng lại trên người nàng, nàng vẫn giống như lần đầu tiên y nhìn thấy, xinh đẹp tuyệt trần. Bất quá... Ánh mắt của Võ Tu Văn chuyển lên người của nam tử bên cạnh, trên tay hắn là một cái khay, trên đó có hai cái chén bằng sứ. Nam tử nhìn thẳng vào ánh mắt của y, cười sáng lạn: “Hi!”

Võ Tu Văn mỉm cười gật gật đầu, Trịnh Việt này, tính cách vẫn cà tàng như trước. Nhưng tóc đã dài hơn trước, cũng biến trở về màu đen vốn có, trên người là y sam màu lam, cũng có vẻ thân trường ngọc lập, trên mặt là nụ cười sáng lạn, khiến người khác nhìn vào liền sinh hảo cảm.

“Văn nhi, để Trịnh Việt xem cho người.” Tiểu Long Nữ đi tới ngồi ở bên cạnh.

Trịnh Việt cười cười đi tới, đặt khay xuống một bên. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Võ Tu Văn, hắn đem tay y kéo qua, ngón tay dè lên mạch, trên mặt là biểu tình thoải mái, mỉm cười gật gật đầu, nói: “Đã không sao nữa rồi, nghỉ ngơi thêm vài ngày là ổn. Uống trước chén thuốc, sau đó uống thêm chén cháo.”

Trong lòng Dương Quá cũng thả lỏng, gật đầu với Trịnh Việt. Trịnh Việt ‘chặc chặt’ hai tiếng, nhìn Võ Tu Văn, cảm thán nói: “Hắn đến đây đã ba ngày, mà hắn chưa từng liếc ta một cái, hiện tại cứ nhiên gật đầu với ta. Mị lực của người thật lớn.”

“Ta đã hôn mê suốt ba ngày sao?” Võ Tu Văn vừa nghi hoặc hỏi, vừa uống thuốc do Dương Quá đút.

Trịnh Việt ngồi xuống cái ghế bên cạnh, nhàn nhã bắt chéo chân, nói: “May mắn là ngày hôm đó ta nghe được tiếng động lạ liền đi nhìn thử một chút, cho nên mới phát hiện ra người. Nhưng tình trạng khi đó của người thật sự quá không ổn, nếu ta không phải là một sinh viên thiên tài của ngành y, bây giờ người có thể tỉnh lại hay không còn chưa nói được.” Hắn vừa nói vừa lắc đầu.

Võ Tu Văn vỗ vỗ tay của Dương Quá để trấn an hắn, cảm giác được thân thể căng cứng của hắn dần dần thả lỏng, y cũng tự biết tình hình của mình lúc đó có bao nhiêu gay go. Việc mất đi nội lực với y mà nói, giống như mất đi kháng thể vậy, bằng chứng là y liền phát sốt, lại phải trải qua cuộc chạy trốn gian khổ, còn tự đâm tay mình để giữ đầu óc tỉnh táo, sau đó còn ngâm mình trong nước lạnh. Khi đó y nghĩ lần này rất gay go, nhưng dưới tình huống đó, nếu không ly khai, còn không biết sẽ phát sinh tình huống hỏng hóc nào hơn nữa.

Thật không ngờ Trịnh Việt lại học ngành y, một chút cũng không thể nhìn ra. Nhưng điều đó cũng coi như là may mắn, bằng không Võ Tu Văn cũng không thể tưởng tượng nổi tình cảnh lúc này của mình nữa. Lần đầu tiên chăm chú nhìn người đồng hương này, trong mắt Võ Tu Văn lóe lên tia cảm kích, nói: “Cảm ơn.”

Trên mặt Trịnh Việt vẫn là nụ cười sáng lạn, khoát khoát tay.

Võ Tu Văn lẳng lặng uống cháo do Dương Quá đưa tới, cháo nấu cũng tạm được, là cháo trắng bình thường. Cả người Võ Tu Văn không còn chút khí lực nào, miệng cũng không có khẩu vị, nhưng vẫn chậm rãi uống hết chén cháo.

“À, làm sao người sẽ biết nơi đó có hang động thông vào Cổ Mộ vậy?” Trịnh Việt bỗng nhiên nhớ lại, nghi ngờ hỏi.

“Ta không biết, ta thấy có hang động thì đi vào thôi.” Nụ cười trên mặt Võ Tu Văn cứng đờ, ngay cả mình cũng cảm thấy lý do này rất gượng ép.

Trịnh Việt bĩu môi, không nói gì thêm, nhưng trong ánh mắt tràn đầy vẻ không tin.

“Văn nhi, là người của Toàn Chân giáo bắt người sao?” Tiểu Long Nữ đứng lên.

“Dạ, ta bị bọn họ làm hôn mê, khi tỉnh lại thì đã thấy mình ở trong mật thất dưới mặt đất, sau đó Triệu Chí Kính, còn có cả Hoắc Đô đều tới.” Lúc nhắc tới Hoắc Đô, Võ Tu Văn giống như cảm thấy ghê tởm, chán ghét mà nhăn mày. Người phía sau có thể cảm thấy được chuyển biến đó, tay nắm chặt, càng ra sức

ôm lấy y chặt hơn, đầu lông mày của Võ Tu Văn giãn ra, nói tiếp: “Sau đó ta tìm được cơ hội, lập tức trốn ra ngoài.”

“Đúng rồi, thời điểm ta phát hiện ra người, nội lực của người đã biến mất hết, sao lại như thế?” Trịnh Việt chống cằm, cảm thấy hứng thú nhìn hai người, xen mồm hỏi.

Võ Tu Văn đã sớm phát hiện trong cơ thể mình vẫn rỗng tuếch, nhưng do đây là địa bàn quen thuộc, được dựa người vào cơ thể quen thuộc, thật ra không có nội lực cũng không trọng yếu lắm. Cho nên trên mặt y vẫn là nụ cười mỉm, nói: “Không biết, khi ta tỉnh lại đã thấy mình không còn nội lực nữa.”

Ngón tay của Trịnh Việt nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, nói: “Chẳng lẽ bọn họ dùng được? Nhưng rốt cuộc là được gì mà có công hiệu này? Nếu là được thưởng, ta hẳn là đã sớm nhìn ra mới đúng.”

Võ Tu Văn lắc đầu, ý bảo không biết. Y cũng biết y thuật, nhưng cũng không tra ra được rốt cuộc chỗ nào trên cơ thể mình có vấn đề, nếu là trực tiếp bị phế võ công, chính mình hẳn là sẽ biết. Nhưng tình huống bây giờ chính là nội lực giống như bị hút hết, nghĩ đến Hoắc Đô, trong lòng Võ Tu Văn ẩn ẩn có một đáp án, có lẽ đó là được do Hoắc Đô mang từ Mông Cổ đến.

Trong chốc lát, Võ Tu Văn liền cảm thấy mí mắt dần dần nặng trĩu, cảnh tượng trước mắt cũng bắt đầu mờ lung. Dương Quá chú ý tới tình huống này của y, từ từ đỡ y nằm xuống, đắp kín chăn, sau đó ôn nhu vuốt mặt y, nói: “Ngủ đi.”

Khuôn mặt Trịnh Việt lại xuất hiện vẻ nhiều chuyện, nhưng thấy Tiểu Long Nữ đi ra ngoài, hẳn cũng lập tức rời đi, cười hắc hắc cầm lấy tay Tiểu Long Nữ.

Hô hấp của Võ Tu Văn rất nhanh liền trở nên đều đặn, Dương Quá cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi còn chút tái nhợt của y, tham lam cảm thụ cảm giác ấm áp trên môi y, mang theo sự cẩn thận cùng lưu luyến. Khi đó, hẳn từ bên ngoài trở về, nhìn thấy căn nhà gỗ trống không, chung quanh lại không một bóng người, trong lòng sợ hãi vô cùng, liền mờ mịt chạy ra ngoài, muốn tìm cũng không biết đi nơi nào tìm, cảm giác tuyệt vọng khi đó khiến hẳn gần như sụp đổ.

Cuối cùng vẫn là Thần Điêu tìm được hẳn, hung hăng đập hẳn một cánh, mới khiến hẳn tỉnh táo lại, cuối cùng hẳn cũng bình tĩnh nghĩ lại, trừ bỏ Triệu Chí Kính của Toàn Chân giáo và Kim Luân Pháp Vương ra, hẳn và Văn nhi không còn kẻ thù nào khác. Sau đó lại đi lên trần trên hồi thăm, quả nhiên có người từng nhìn thấy mấy đạo sĩ đi ngang qua đây.

Dương Quá lập tức nhắm hướng Toàn Chân giáo mà đi, Thần Điêu cũng đi theo, khi đi đến dưới chân núi Toàn Chân giáo, Dương Quá đang muốn trực tiếp tiến lên Toàn Chân giáo, thì Thần Điêu liền kêu một tiếng, dùng cái mỏ nhọn của mình kéo áo hẳn, đi về một hướng khác. Tuy tâm tình của Dương Quá rất nóng vội, nhưng cũng biết Thần Điêu không có khả năng xằng bậy.

Trong lòng biết Thần Điêu đại khái đã phát hiện gì đó, Dương Quá lập tức xoay người đi theo Thần Điêu về một hướng khác, ở trong rừng cây, Dương Quá phát hiện được một mảnh nhỏ quần áo của Võ Tu Văn trên một lùm cây, điều này khiến Dương Quá kinh hãi không thôi, vì trên đó có vết máu đỏ tươi còn mới.

Dương Quá sốt ruột đi thẳng về phía trước, sau đó liền phát hiện đám thối đạo sĩ Toàn Chân giáo, rồi bắt một tiểu đạo sĩ tra hỏi, quả nhiên đúng như trong dự đoán, Dương Quá đối Toàn Chân giáo càng thống hận đến cực điểm. Biết Văn nhi mới trốn đi không bao lâu, Dương Quá liền điểm huyết tiểu đạo sĩ, ném qua một bên, sau đó vội vàng chạy lên phía trước, đáng tiếc là tìm rất lâu nhưng vẫn không thấy người đâu.

Đám đạo sĩ Toàn Chân giáo được lệnh đi tìm Võ Tu Văn đều bị Dương Quá điểm huyết rồi ném qua một bên, biết Văn nhi còn chưa bị bắt lại, Dương Quá mới thở dài nhẹ nhõm một hơi trong lòng, nhưng cũng càng sốt ruột hơn.

Cuối cùng, cũng nhờ Thần Điêu đứng ở bên dòng suối phát hiện sơn động dưới đó mới kêu lên, Dương Quá nhìn xuống phía dưới, tuy rằng có nghi hoặc, nhưng vẫn tin tưởng Thần Điêu sẽ không vô duyên vô cớ kêu lên như vậy, hẳn thử vận may một lần, lặn xuống dưới dòng suối, sau đó liền phát hiện một lối đi bên trong sơn động, rồi gặp được Tiểu Long Nữ đang đứng phía trước đó không xa. Khi nhìn thấy hẳn, nàng chỉ lạnh lùng nói: “Văn nhi ở trong này.”

Sau đó Dương Quá vẫn ở bên cạnh Võ Tu Văn cho đến lúc y tỉnh lại. Thấy Võ Tu Văn bị thương, Dương Quá tự trách trong lòng, còn đối với người làm Võ Tu Văn bị thương thì thống hận cực điểm. Dương Quá ngẩng đầu, đứng lên, trong mắt hiện lên tia sắc bén, sau đó nắm trọng kiếm, đi ra ngoài.

Trịnh Việt nắm tay Tiểu Long Nữ, mặt mày hớn hở nói gì đó, nhìn thấy Dương Quá cầm trọng kiếm đi ra, liền chạy tới, nói: “Người muốn đi tìm Toàn Chân giáo để báo thù sao?”

Dương Quá gật gật đầu, mặt không chút thay đổi đi thẳng về phía trước, đi đến trước mặt Tiểu Long Nữ, thấp giọng nói: “Cô cô, ta sẽ rất nhanh trở lại. Phiên cô cô giúp ta chiếu cố cho Văn nhi thật tốt.”

Tiểu Long Nữ nhìn ánh mắt kiên định của hắn, gật gật đầu. Trịnh Việt đuổi theo, đối Tiểu Long Nữ nói: “Tiểu Long Nữ, ta đi theo xem trò vui.” Sau đó liền chạy theo phía sau Dương Quá, đi thẳng về phía trước.

Tiểu Long Nữ nhìn hai người rời đi, xoay người quay vào bên trong.

Đi ra bên ngoài, Dương Quá liền quay trở lại dòng suối kia, còn chưa đến nơi, đã thấy Thần Điêu khê khê rồi đi tới chỗ mình. Trịnh Việt bị dọa sợ mà cảm thán một tiếng, nhìn Thần Điêu cao lớn trước mặt, tán thưởng nói: “Thật sự rất lớn, so với trên TV còn oai phong hơn rất nhiều.” Nói xong liền đưa tay ra định sờ sờ cánh Thần Điêu một chút, nhưng lại bị Thần Điêu không hề khách khí vỗ qua một bên.

Trịnh Việt nhanh nhẹn vọt sang bên cạnh, hăm mộ liếc nhìn Dương Quá đang vỗ vỗ cánh Thần Điêu, thầm nói: “Quả nhiên là Thần Điêu đại hiệp, tuy rằng nội dung vở kịch đã thay đổi, nhưng Thần Điêu hay hắn vẫn giống như cũ.” Nhưng nghĩ đến bạch y nữ tử trong Cổ Mộ, hắn lại thích thú cười hắc hắc vài tiếng, đắc ý nói: “Ta cũng không kém, bây giờ Tiểu Long Nữ đã là của ta. Quả nhiên người xuyên việt rất có ưu thế nhất định, cư nhiên có thể đoạt được vợ của Thần Điêu đại hiệp.” Hắn hung hăng gật đầu, sau đó cho ra một cái kết luận, “Quả nhiên, ca là lợi hại nhất.” Chính là anh bạn này cư nhiên quên mất một việc, trước khi hắn đến, nội dung câu chuyện cũng đã thay đổi rồi.

Dương Quá không có quản Trịnh Việt làm gì, theo hướng chỉ của một tiểu đạo sĩ đi tới mật thất đã giam giữ Võ Tu Văn. Đến nơi, quả nhiên thấy vài gã đạo sĩ của Toàn Chân giáo đang canh chừng ở đó. Quả thật không nhìn kỹ sẽ không phát hiện nơi này còn có mật thất, Dương Quá đang định tiến lên, liền thấy một đạo sĩ trung niên bước ra từ trong mật thất, người đó chính là Triệu Chí Kính.

Giờ phút này, thần sắc trên mặt Triệu Chí Kính xanh mét, đối với Võ Tu Văn, gã vẫn luôn tồn tại chấp niệm, chỉ là không có cơ hội thực hiện. Lần này cùng Hoắc Đô hợp tác, là vì Hoắc Đô sẽ trợ giúp gã lên làm chủ môn Toàn Chân giáo, sau đó Toàn Chân giáo sẽ nghe lệnh của người Mông Cổ. Mặc dù vẫn luôn xem thường người Mông Cổ, nhưng từ đại hội anh hùng ở Cái Bang trở về, địa vị của Toàn Chân giáo liền thấp đi rất nhiều, Hắc sư thúc đã báo cáo sự việc lên chủ môn sư thúc. Chủ môn sư thúc hung hăng trừng phạt gã một phen, sau đó gã cũng dần dần bị xem nhẹ, lại bị sư phụ lạnh nhạt, trước kia, chức vị chủ môn cách mình vô cùng gần thì nay nó lại cách xa vô cùng, đến nỗi không thể chạm vào, làm sao gã có thể chịu được việc này, huống chi nhóm sư huynh đệ ngày xưa luôn nịnh bợ gã thì nay lại nhìn gã bằng ánh mắt khinh thường, hết thấy mọi thứ, đều làm cho Triệu Chí Kính thống hận không thôi.

Mà cảnh ô liu mà Hoắc Đô ném cho gã quả thật có sức hấp dẫn quá mạnh, nói tới việc bắt Võ Tu Văn, tâm gã liền động, tuy Hoắc Đô nói phải chờ hắn chơi chán mới đến phiên gã, nhưng Triệu Chí Kính vẫn kích động không thôi. Vừa nghĩ tới thanh niên ôn hòa lạnh nhạt kia rơi vào tay mình, mặc cho mình chà đạp, hạ thân Triệu Chí Kính liền không nhận được mà cứng lên.

Cho nên gã liền đồng ý. Dưới sự trợ giúp của Hoắc Đô, cuối cùng gã cũng ngồi lên chức chủ môn của Toàn Chân giáo, một khắc kia, cao cao tại thượng nhìn xuống đám giáo chúng bên dưới, Triệu Chí Kính biết, lựa chọn của gã không sai.

Lúc được một lần nữa nhìn thấy Võ Tu Văn, nhìn thấy người kia rơi vào hoàn cảnh như thế mà vẫn bình tĩnh lạnh nhạt như cũ, Triệu Chí Kính đột nhiên có một loại xúc động muốn xé rách biểu tình bình tĩnh trên mặt y ra, muốn hung hăng chiếm lấy y, muốn nhìn thấy biểu tình khóc lóc cầu xin tha thứ của y, muốn hung hăng chà đạp y.

Triệu Chí Kính thống hận biểu tình bình tĩnh trên mặt Võ Tu Văn, lúc trước khi y còn là một đứa nhỏ, lúc mình xâm phạm y thì biểu tình của y cũng là bình tĩnh như vậy. Nhưng, cũng bởi vì y, mình từ vị trí đệ tử

chân truyền của Toàn Chân giáo mới rơi vào tình cảnh hiện nay, mà người này, đều đã rơi vào hoàn cảnh này rồi, vẫn có thể giữ vững biểu tình bình tĩnh như thế.

Cảm giác muốn hung hăng xé rách vẻ mặt bình tĩnh của y, làm cho Triệu Chí Kính quên mất mọi thứ, trực tiếp nghĩ đến việc tiến lên chiếm lấy y, nhưng lại bị Hoắc Đô đến phá đám. Triệu Chí Kính hừ lạnh một tiếng, nếu không phải hiện tại còn chỗ cần Hoắc Đô giúp đỡ, làm sao gã có thể để cho Hoắc Đô đi lại tự nhiên như thế trong địa bàn Toàn Chân giáo.

Nhưng điều khiến cho Triệu Chí Kính không ngờ tới chính là, Hoắc Đô đã để Võ Tu Văn chạy thoát, hơn nữa... Nghĩ đến bộ dáng hiện tại của Hoắc Đô, trên mặt Triệu Chí Kính không nhận được mà hiện lên một tia tươi cười ác ý, không thể tưởng tượng được, đường đường là một vương tử Mông Cổ mà cũng sẽ có một ngày bị như thế này.

Nhưng nghĩ đến việc Võ Tu Văn đã trốn thoát, Triệu Chí Kính liền không nhận được mà giận tái mặt, lại nghĩ đến Dương Quá với một thân hắc y, một mực lặng lẽ đứng ở phía sau Võ Tu Văn, trong lòng Triệu Chí Kính liền nhận không được mà run lên, bất mãn trong lòng đối với Hoắc Đô cũng càng tăng lên.

Rạng sáng, khi nghe được đệ tử của mình báo Võ Tu Văn đã trốn thoát, trong lòng Triệu Chí Kính liền run lên, vội vàng phái người đuổi theo, nhưng cho đến hừng đông vẫn chưa bắt được, có mấy lần phát hiện được tung tích, nhưng cuối cùng vẫn để cho y chạy thoát. Nghĩ đến những đệ tử kia, Triệu Chí Kính thầm mắng một tiếng, đúng là phế vật, một kẻ sinh bệnh lại mất hết nội lực thể kia cũng bắt không được.

Về phần Hoắc Đô, đã sớm cho thủ hạ của hắn khiêng đi, Triệu Chí Kính khoát tay, ý bảo đệ tử phía sau trông chừng mật thất cho cẩn thận, sau đó gã liền xoay người chuẩn bị rời đi. Đột nhiên thân thể Triệu Chí Kính có cảm giác dừng cả tóc gáy, một cỗ sát khí nồng đậm lạnh buốt tập trung ở trên người mình, cảm giác mình đang vô cùng nguy hiểm này khiến gã lui về phía sau mấy bước, cho đến khi xung quanh đều là đệ tử của gã, có người đứng chắn phía trước gã, Triệu Chí Kính mới nhẹ nhàng thở ra, nhìn về hướng phát ra sát khí, trông thấy cặp mắt không có một tia dao động kia, trong nháy mắt, tim của Triệu Chí Kính liền ngừng đập.

Người đó chính là Dương Quá!

61. Chương 61

Mặt trời đã lên cao, ánh mặt trời chiếu xuyên qua khe hở giữa những tán cây xuống mặt đất, chiếu vào trên người, vốn nên làm cho người ta cảm thấy ấm áp, nhưng Triệu Chí Kính lại cảm thấy lạnh lẽo đến thấu xương, gã sợ hãi nhìn người thanh niên toàn thân mặc hắc y kia từng bước từng bước tiến về phía bên này.

“Chưởng môn, chúng ta có nên động thủ không?” Một đệ tử bên cạnh hỏi.

Bởi vì khí thế của Dương Quá hoàn toàn nhằm vào một mình Triệu Chí Kính, cho nên những đệ tử khác mới không cảm thấy có gì đó không đúng, chỉ thấy người này từng bước đi tới gần, lại không biết là bạn hay thù, cho nên mới lên tiếng xin chỉ thị từ Triệu Chí Kính.

Lúc này Triệu Chí Kính mới tỉnh táo lại, nghĩ đến chính mình vừa rồi cư nhiên lại bị khí thế của Dương Quá áp đảo, trong lòng không khỏi tức giận, lại nhìn Dương Quá, đã không còn cảm giác như vừa rồi nữa. Gã cười lạnh một tiếng, nói: “Các đệ tử nghe lệnh, bày Thiên Cương Bắc Đẩu Trận, tấn công, giết chết hắn.”

“Dạ.” Bên trong những đệ tử vây xung quanh lập tức có bảy người nhảy ra, ba bên trái, ba bên phải, đem Dương Quá vây lại.

Cước bộ của Dương Quá vẫn không ngừng lại, cũng không tránh đi, mấy đạo nhân khẽ kêu một tiếng, vây Dương Quá vào giữa trận, Dương Quá tiếp tục đi tới, mặc cho mấy đạo nhân kia vây quanh, bọn họ đều rút trường kiếm ra, ánh sáng chớp động, hướng về phía Dương Quá.

Dương Quá cũng không quản bọn họ biến hóa trận thế thành cái gì, giờ trọng kiếm lên, trực tiếp đánh tới phía trước. Thiên Cương Bắc Đẩu Trận là võ công thượng thừa của Toàn Chân giáo, khi luyện đến thuần thực, bảy cao thủ này kết hợp lại có thể nói là thiên hạ vô địch. Chỉ tiếc, công lực của những tên đệ tử này còn thấp kém, đối với trận pháp này cũng không đủ thuần thực, tuy rằng vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ được trọng kích của Dương Quá, nhưng tay cầm kiếm đều run lên.

Trong lòng bọn họ đều giật mình khi thấy nam tử này tuy còn trẻ tuổi nhưng lại có võ công cao cường như thế, người lĩnh nhiệm vụ bày trận kia đều hiểu, nếu cứ tiếp tục, lấy công lực của mấy người phe mình mà nói, hiển nhiên không thể duy trì trận thế này lâu. Hắn vội hô lên: “Biến trận.”

Bảy tên đạo nhân đột nhiên tản ra, chạy vòng vòng như điên, chuyển hoá trận pháp. Đối với trận pháp, Dương Quá không hiểu lắm, nhưng công lực và kiếm pháp của hắn cao hơn bảy người này rất nhiều, cho nên mặc kệ mấy người này chạy loạn, đều không bị quấy nhiễu, trực tiếp dùng trọng kiếm đánh tới phía trước. Từng bước di chuyển về phía Triệu Chí Kính, bảy tên đệ tử kia bị Dương Quá kéo đi về phía trước, đã cảm thấy không ổn, hướng hồ còn phải chống đỡ trọng kiếm của Dương Quá. Cuối cùng chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, hô hấp khó khăn, đã là nỗ lực chống đỡ lắm rồi.

Triệu Chí Kính nhìn Dương Quá đang từng bước kiên định đi về phía mình, trọng kiếm trong tay không ngừng vũ động. Nhìn ánh mắt bình tĩnh của hắn, trong lòng gã dâng lên một tia sợ hãi, nhưng nhiều hơn hết thấy chính là ghen tị. Dựa vào cái gì mà kẻ này, người mà lúc trước mình chẳng thèm ngó tới, lại có thể luyện được võ công cao cường như vậy, hơn nữa còn được người kia yêu, trong khi đó, mình thì bị chưởng môn lưu đây, bị sư huynh đệ đồng môn xem thường, cuối cùng chỉ có thể hợp tác với bọn người Mông Cổ mà mình khinh thường mới chiếm được chức vị chưởng môn này, nhưng cũng như cũ, vẫn bị người chế trụ.

Dương Quá bình tĩnh vung kiếm trong tay, rốt cuộc bọn đệ tử cũng không thể chống đỡ được nữa, cùng nhau kêu thảm rồi ngã xuống đất. Dương Quá cũng không quản những người này, trực tiếp đi đến trước mặt Triệu Chí Kính.

Triệu Chí Kính nhìn ánh mắt giống như nhìn người chết của Dương Quá, sự ghen tị trong lòng nổi lên, gã quát to một tiếng, rút kiếm bên hông ra đâm về phía Dương Quá. Nhưng, thực đáng tiếc là võ công của Triệu Chí Kính mấy năm nay cơ bản không có chút tiến bộ nào, hơn nữa, đối với sự thuần thực của Dương Quá về Ngọc Nữ Kiếm Pháp, chiêu thức khắc tinh của Toàn Chân kiếm pháp mà nói, Triệu Chí Kính sớm đã không phải là đối thủ của hắn.

Giao thủ không được vài chiêu, Triệu Chí Kính đã bị Dương Quá đặt kiếm lên cổ, bị trọng kiếm bảy tám chục cân đặt trên vai, thân mình Triệu Chí Kính nghiêng qua một bên, sắc mặt trắng bệch, nhìn Dương Quá nói: “Dương Quá, ngươi muốn như thế nào?”

Ở phía sau, Trịnh Việt vẫn chăm chú nhìn bộ dạng uy phong của Dương Quá, chắc chắn khen ngợi vài tiếng, điểm huyệt đạo mấy tên đệ tử đã ngã xuống đất, phòng ngừa bọn họ lại đứng dậy. Nhìn về mặt ngạo mạn của Triệu Chí Kính, khoe miệng hắn nhếch lên, cúi đầu lầm bầm một câu: “Quả nhiên là rất đáng khinh.”

Tay Dương Quá dùng sức, Triệu Chí Kính đã bị đè đến khuỷu hai chân xuống, chống đỡ không nổi mà khuất nhục quỳ xuống đất, gã ngẩng đầu lên hung hăng trừng mắt nhìn Dương Quá. Trịnh Việt nhàn nhả tựa người vào một cái cây gần đó, hắn muốn nhìn xem Dương Quá sẽ xử trí Triệu Chí Kính này như thế nào.

Dương Quá ngồi xổm xuống, khoe miệng cong lên tạo thành nụ cười tàn nhẫn, Triệu Chí Kính vừa thấy đã biết không tốt, sau đó liền cảm thấy một trận đau nhức truyền đến, một bên xương bả vai đã bị Dương Quá bẻ gãy. Triệu Chí Kính kinh hãi nhìn Dương Quá, gã không ngờ rằng Dương Quá sẽ thật sự động thủ với gã, ngoài miệng trong yếu nói: “Dương Quá, ngươi còn dám động thủ, Toàn Chân giáo của ta sẽ không tha cho ngươi.”

Dương Quá buông kiếm đặt trên vai gã xuống, trên mặt Triệu Chí Kính xuất hiện nụ cười đắc ý, nhưng nụ cười của gã lập tức cứng đờ, không dám tin nhìn chân mình xuất hiện ở trước ngực. Dương Quá đá ngã Triệu Chí Kính, đôi giày màu đen đạp lên ngực Triệu Chí Kính, chân dùng lực, ‘rắc’ một tiếng, xương ngực liền gãy. Sắc mặt Triệu Chí Kính liền tái nhợt vì đau, kêu thảm ra tiếng.

Dương Quá vẫn bình tĩnh dùng chân giẫm nát tay và chân Triệu Chí Kính, cuối cùng chuyển đến chỗ kia

của Triệu Chí Kính. Triệu Chí Kính hoảng sợ nhìn hần, vẻ mặt đầy sợ hãi, miệng cầu xin tha thứ. Ánh mắt Dương Quá lạnh dần, chân dùng sức giẫm mạnh. ‘Rắc’ một tiếng, Triệu Chí Kính trợn mắt, rốt cuộc cũng hôn mê bất tỉnh.

Trịnh Việt đứng bên cạnh nhìn gương mặt không chút tình cảm nào của Dương Quá, lại nhìn thăm trạng của Triệu Chí Kính, rung mình một cái, xoay người đi ra chỗ khác, không dám nhìn chất lỏng đỏ trắng lẫn lộn dưới thân của Triệu Chí Kính. Hần cảm thấy giữa hai chân mình lạnh lạnh, liền kẹp chặt hai chân, không dám dừng lại, chạy nhanh về Cổ Mộ.

Trịnh Việt cảm thấy tên tiểu tử Dương Quá này thật sự là chân nhân bất lộ tướng, thủ đoạn quả thật đủ ác độc. Hần âm thầm quyết định, về sau nhất định phải cách xa Dương Quá càng xa càng tốt, chờ đến khi đã đặt chân về lại Cổ Mộ, Trịnh Việt vẫn chưa thể hồi phục lại, trực tiếp chạy vào phòng Võ Tu Văn tìm Tiểu Long Nữ, sau đó nhào tới ôm Tiểu Long Nữ, dụi đầu vào cổ nàng.

Tiểu Long Nữ đại khái cũng đã quen với hành động này của hần, nàng đưa tay vuốt tóc hần, thản nhiên nói: “Sao vậy?”

Trịnh Việt hừ hừ vài tiếng, không nói gì, chẳng lẽ bắt hần nói rằng Dương Quá đã giẫm nát tất cả con cháu của Triệu Chí Kính sao? Nói những lời như thế với một Tiểu Long Nữ trang nhã, trong trẻo nhưng có phần lạnh lùng kia, hần đều cảm thấy đó là không tôn trọng nàng.

“Ta nhớ ngươi lắm.” Cuối cùng Trịnh Việt chỉ nghẹn ra một câu như thế.

Mặt Tiểu Long Nữ liền ửng đỏ, liếc nhìn Võ Tu Văn cười nhạt, đẩy đầu Trịnh Việt đang chôn trong ở cổ mình ra. Nàng đứng lên, nói: “Văn nhi, chắc đã lâu rồi ngươi chưa ăn mật ong trong Cổ Mộ, ta đi lấy một ít lại cho ngươi.”

Võ Tu Văn khẽ gật đầu. Trịnh Việt vừa thấy Tiểu Long Nữ đi ra cửa, lập tức ngồi vào vị trí bên cạnh Võ Tu Văn, trong lòng vẫn còn sợ hãi nói: “Võ Tu Văn, ta nói cho ngươi biết, Dương Quá kia thật sự đúng là chân nhân bất lộ tướng nha, ta cũng không ngờ hần cư nhiên có thể độc ác như vậy.”

Không đợi Võ Tu Văn mở miệng hỏi, hần nói tiếp: “Ngươi không biết đâu, Dương Quá đem tay chân của Triệu Chí Kính bẻ gãy, cuối cùng còn đem mệnh căn của gã giẫm nát.” Sau đó lại cường điệu thêm: “Hơn nữa, toàn bộ quá trình đó, mặt của hần vẫn không chút thay đổi, khiến cho mấy người chứng kiến xung quanh vô cùng kinh hoàng.”

Nụ cười nhạt trên mặt Võ Tu Văn biến mất, nhìn Trịnh Việt hỏi: “Ngươi sợ sao?”

“Không có, là tên Triệu Chí Kính rất đáng tội. Ta chỉ là không ngờ tới một người bình thường thoát nhìn rất lạnh nhạt, nhưng thủ đoạn lại độc ác như vậy.” Trịnh Việt nặng nề gật đầu, nói: “Quả nhiên là lạnh lẽ mà bạo phát.”

Võ Tu Văn ‘phụt’ cười ra tiếng, chỉ thấy Trịnh Việt sáp lại, trên mặt đều là biểu cảm mập mờ, hỏi: “À, quan hệ giữa ngươi và Dương Quá có phải là loại quan hệ đó không?”

“Là loại quan hệ nào?” Võ Tu Văn làm bộ nghe không hiểu, hỏi lại.

Trịnh Việt nhìn thấy vẻ mặt không hiểu của Võ Tu Văn, nhất thời có chút hoài nghi có phải mình đã đoán sai rồi không, nhưng lập tức nhớ tới cảnh mấy ngày nay Dương Quá luôn chăm sóc Võ Tu Văn, còn rất thân mật. Hần nhìn chằm chằm Võ Tu Văn hỏi: “Quan hệ người yêu.”

Võ Tu Văn nhìn biểu tình có chút xấu hổ trên mặt Trịnh Việt, gật gù đầu. Đối với Trịnh Việt, hiện tại Võ Tu Văn cảm thấy hần cũng không tệ, người không xấu, trừ bỏ nhanh nhẩu một tí ra, thì rất xứng với Tiểu Long Nữ, nói cho hần biết cũng không sao.

Mặt Trịnh Việt hiện lên biểu tình quả nhiên là thế, đang muốn nhiều chuyện, liền thấy Võ Tu Văn cười nhẹ nói một câu làm cho hần ngẩn người.

“Ngươi xuyên tới đây như thế nào?” Võ Tu Văn thản nhiên phun ra một câu, quả nhiên liền thấy vẻ mặt như gặp quỷ của Trịnh Việt, nụ cười trên mặt càng tươi hơn.

“Người... làm sao người biết?” Trịnh Việt kinh ngạc nhìn Võ Tu Văn, nhưng cũng lập tức kịp phản ứng, hưng phấn nhào tới ôm lấy Võ Tu Văn, “Nguyên lai là đồng hương nha, sao người không nói sớm!?”

Võ Tu Văn có chút ngạc nhiên trước phản ứng của Trịnh Việt, thân thể không có thói quen bị người khác đụng chạm, y đang định đẩy Trịnh Việt ra, liền nhìn thấy thân thể của Trịnh Việt cứng đờ, giống như thấy chuyện gì đó rất đáng sợ. Võ Tu Văn bị động tác này của hắn làm sửng sốt, sau đó liền thấy Trịnh Việt cười cười nhìn về phía cửa, Dương Quá đang đứng ở đó, lạnh lùng nhìn hắn.

Trịnh Việt khoát tay nói: “Là hiểu lầm, nhất thời kích động, là do nhất thời kích động.” Vừa nói vừa lui về phía sau, sau đó ngồi xuống ghế, có chút ai oán nhìn thoáng qua Võ Tu Văn đang cười trộm kia.

Dương Quá liếc hắn một cái, đi đến bên người Võ Tu Văn, đem người ôm vào trong lòng, ôn nhu hỏi: “Đã đỡ hơn chút nào chưa?” Thần sắc ôn nhu kia khiến cho Trịnh Việt cảm thấy không thoải, quả nhiên là phân biệt đối xử.

Võ Tu Văn mỉm cười, vươn tay mình ra đặt lên tay Dương Quá, bàn tay có chút lạnh lập tức bị một bàn tay to khác bao lấy. Trịnh Việt nhìn không khí ấm áp tự nhiên giữa hai người, tuy rất muốn hỏi Võ Tu Văn tới đây như thế nào, nhưng thật sự cảm giác mình có điểm giống bóng đèn cở lớn, liền đứng lên đi ra ngoài.

“Trịnh Việt, chờ một chút.” Võ Tu Văn hô.

Trịnh Việt nghi hoặc ngồi trở lại ghế. Võ Tu Văn hỏi: “Người đến đây như thế nào?” Tay người phía sau căng thẳng, Võ Tu Văn nhìn hắn trấn an, Dương Quá lúc này mới trầm tĩnh lại, chôn đầu ở cổ Võ Tu Văn, không nói lời nào.

Trịnh Việt nghe Võ Tu Văn hỏi, vẻ mặt hưng phấn hỏi lại: “Người cũng giống ta phải không?” Thấy Võ Tu Văn gật đầu, biết là thật, liền nói: “Ta hả, nói ra cũng không có gì hay ho, đang đi du lịch Lư Sơn ngon lành, đột nhiên phát hiện ở giữa sườn núi có một sơn động, tò mò tiến vào xem. Ai ngờ mới đi được nửa đường lại gặp một cái hồ, sau đó ta liền ngã xuống. Khi tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở bên ngoài Cổ Mộ.”

Cuối cùng cau mày nói: “Nhắc tới cũng kỳ quái, lúc mới bắt đầu ta thật sự không có thấy cái hồ đó, giống như nó đột nhiên xuất hiện vậy. Bằng không ta làm sao có thể ngã xuống được.” Nói xong, như là nghĩ tới điều gì, hắn cười nói thêm: “Tuy rằng nơi này không có TV, cũng không có máy vi tính, nhưng nói thật, ở nơi này cũng rất tốt. Ta cũng không nghĩ tới mình sẽ xuất hiện ở trong thế giới Thần Điều. Thời điểm ngã xuống, ta còn tưởng mình té kỳ này là chết chắc rồi.”

Nhìn thoáng qua Võ Tu Văn và Dương Quá, hắn hiểu ý nói: “Vốn ta còn không hiểu vì sao thế giới Thần Điều lại thành như vậy, nguyên lai là có người tới thế giới này trước ta. Hiện tại xem ra, còn phải cảm ơn người nha, nếu không, ta và Tiểu Long Nữ cũng không thể ở bên nhau.”

Võ Tu Văn vẻ mặt tươi cười chân thành của Trịnh Việt, không nói gì thêm. Trịnh Việt tò mò nhìn Dương Quá ở phía sau Võ Tu Văn, nói: “Còn người, như thế nào đến được đây? Hơn nữa, làm sao lại ở cùng hắn? Hắn cũng biết chuyện của người sao?”

Trong đầu Võ Tu Văn bỗng nhiên hiện lên bộ dạng của người thân kiếp trước, chính là đã nhiều năm trôi qua, đã có chút mơ hồ không nhớ rõ. Y có chút ảm đạm nói: “Ta bị tai nạn giao thông, khi ta tỉnh lại đã thấy mình trở thành Võ Tu Văn. Về phần ta và Dương Quá, tự nhiên mà thành. Hắn cũng biết chuyện.” Đối với chuyện của Dương Quá, Võ Tu Văn không muốn nhiều lời, liền nói qua loa một câu.

“Nếu nói như vậy, người chính là xuyên qua, còn ta là xuyên cả thân thể.” Trịnh Việt sờ cằm, kết luận nói.

Trịnh Việt đột nhiên nói: “Người nói xem, ta có thể hay không đột nhiên xuyên trở về?”

Võ Tu Văn buồn cười lắc đầu nói: “Người cho là mình đang ở trong TV sao, còn xuyên tới xuyên lui.”

Trịnh Việt thở phào nhẹ nhõm một hơi, ha ha cười nói: “Ta đi tìm Tiểu Long Nữ.” Nói xong liền đi ra ngoài.

“Ngủ với ta một lát đi.” Võ Tu Văn xoa xoa cái đầu còn đang chôn ở cổ mình, nhẹ nhàng nói.

Dương Quá ngẩng đầu, thấy bộ dạng của Võ Tu Văn có chút mệt mỏi, liền đặt y nằm xuống giường, sau đó cởi giày và áo khoác của mình ra, nghiêng người nằm xuống bên cạnh Võ Tu Văn, đem chân đắp kín cả

hai, một bàn tay khoát lên trên tấm lưng mảnh khảnh của y, đem người ôm vào trong ngực.

Dựa vào bên trong cái ôm quen thuộc, hơi thở nhàn nhạt thuộc về Dương Quá nhẹ nhàng bao lấy Võ Tu Văn, khiến y cảm thấy an tâm lại thoải mái, theo thói quen tiến vào trong ngực của hắn, ở trên ngực hắn nhẹ nhàng cọ cọ vài cái, khoe miệng cong lên thành một nụ cười nhạt, một mối cũng kéo tới, sau đó rất nhanh liền ngủ say.

Dương Quá cúi đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của người trong lòng, khoe miệng cong lên thành nụ cười nhạt kia khiến cho hắn mê muội không thôi. Thỏa mãn đem người ôm chặt, sau đó hắn nhắm mắt lại, đã vài ngày không nghỉ ngơi cho nên hắn cũng rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Bởi vì nội lực Võ Tu Văn còn chưa khôi phục, mà Dương Quá đã từ nơi Triệu Chí Kính hỏi được là do Hoắc Đô dùng được gì đó với Võ Tu Văn nên mới biến thành như vậy, cho nên Dương Quá quyết định phải mau chóng mang Võ Tu Văn đi tìm Hoắc Đô đòi giải được mới được, để tránh kéo dài thời gian sẽ xuất hiện biến cố.

Tiểu Long Nữ sau khi nghe xong, nhìn bộ dáng hiện tại của Võ Tu Văn liền có chút lo lắng, hơn nữa Trịnh Việt vẫn luôn muốn ra giang hồ nhìn xem một chút, cho nên cũng quyết định đi cùng hai người. Vì thế, ngày hôm sau, bốn người cộng thêm một Đại Điều liền rời khỏi Cổ Mộ, nhắm hướng chân núi mà đi. Đại Điều vẫn ở trong rừng cây ngoài Cổ Mộ chờ, lúc đi, Dương Quá hô to một tiếng “Điều huynh”, không bao lâu sau, Đại Điều liền xuất hiện. Tiểu Long Nữ nhìn thấy Đại Điều uy vũ, oai hùng, ánh mắt vẫn không hề có tình cảm dao động cũng xuất hiện một tia kinh ngạc. Còn Trịnh Việt, tuy đã gặp qua trước đó, nhưng vẫn nhìn không được mà lên tiếng khen ngợi, suốt dọc đường đi đều nhảy nhót xung quanh Đại Điều, hắn muốn sờ thử Đại Điều, nhưng thực đáng tiếc, Đại Điều một chút cũng không để ý đến hắn, khiến hắn cảm thấy vô cùng thất bại.

Lúc đầu Võ Tu Văn còn vì bộ dạng thất bại của Trịnh Việt mà không nhìn được nở nụ cười, nhưng sau đó đi được một lúc liền cảm thấy mệt, thân thể không có nội lực chống đỡ quả nhiên so với người bình thường đều kém xa. Dương Quá luôn chú ý tới tình huống của y, sau đó trực tiếp công người. Lúc xuất phát hắn đã muốn trực tiếp công Võ Tu Văn đi xuống núi, nhưng lại bị Võ Tu Văn cự tuyệt. Y tựa vào trên lưng Dương Quá, bỏ qua ánh mắt xem kịch vui của Trịnh Việt, hai tay vòng qua cổ Dương Quá. Lúc trước y vốn nghĩ đường từ Cổ Mộ xuống núi cũng không xa lắm, chắc không thành vấn đề, không ngờ mới đi chưa được nửa đường đã mệt mỏi.

Dương Quá công y, từng bước từng bước đi xuống núi, còn Võ Tu Văn thì tựa vào trên lưng hắn, mặc dù có chút ngượng ngùng, nhưng cũng không có biện pháp khác. Được ánh mặt trời sưởi ấm, lại tựa vào trên thân người làm y yên tâm nhất, mí mắt nhìn không được mà nặng trĩu. Dương Quá cảm giác hơi thở phía sau dần dần vững vàng, trong mắt hiện lên một chút nhu hòa, liền thả chậm cước bộ, vững vàng đi xuống núi.

Võ Tu Văn bị một trận ồn ào đánh thức, y mở đôi mắt nhập nhèm của mình ra, theo bản năng cọ mặt vào trên vai người bên dưới, sau đó mới ngẩng đầu nhìn nơi phát ra âm thanh. Xuất hiện ở trước mắt mọi người là một đám người mặc đạo phục của Toàn Chân giáo, bọn họ đang đứng cản đường phía trước.

Một chút buồn ngủ còn sót lại của Võ Tu Văn liền biến mất không thấy dấu vết, y vỗ vỗ vai Dương Quá, ý bảo hắn thả mình xuống. Đứng ở bên người Dương Quá, Võ Tu Văn phát hiện nguyên lai mọi người đã xuống tới chân núi, bên người còn có thêm con hoàng mã quen thuộc, Tiểu Long Nữ và Trịnh Việt cũng đứng bên cạnh. Y nhìn về phía đối diện, dẫn đầu không phải là ai khác, chính là Khâu Xử Cơ đã gặp qua ở Toàn Chân giáo năm đó, nhóm người phía sau, Võ Tu Văn cũng chỉ nhận ra một mình Doãn Chí Bình, những đệ tử còn lại của ông ta nhìn rất quen mặt, nhưng y không nhớ rõ tên.

Trên mặt Khâu Xử Cơ tràn đầy thần sắc phẫn nộ, la lớn: “Dương Quá, ngươi hại đệ tử Triệu Chí Kính của Toàn Chân giáo ta, hôm nay hãy ngoan ngoãn cùng ta trở về chịu phạt.”

Dương Quá lạnh lùng nhìn ông ta một cái, không nói gì. Trịnh Việt ở bên cạnh nhìn người của Toàn Chân giáo lắc đầu, sau đó cúi đầu lăm bắm gì đó. Khâu Xử Cơ thấy thần sắc của Dương Quá, trên mặt lại hiện lên phẫn nộ, nói: “Dương Quá, năm đó ngươi phẫn bội sư môn, hiện tại còn đã thương sự phụ của mình, ngươi quả thực là thiên lý bất dung, hôm nay ta phải bắt ngươi trở về quần giáo, nếu tin tức này truyền đi, Toàn Chân giáo của ta sao còn mặt mũi ở trên giang hồ.”

Võ Tu Văn nghe xong lời này, liền nhú mào, thản nhiên nói: “Khâu đạo trưởng, ta và Dương Quá vốn không phải là đệ tử của Toàn Chân giáo, không tới phiên ngươi tới vung tay múa chân như thế. Chuyện năm đó, còn có chuyện lần này, Triệu Chí Kính làm cái gì, tin tưởng trong lòng các ngươi đều biết rõ, đi về hỏi đại đệ tử ngươi đi, xem hắn đã làm những chuyện tốt gì. Còn có, ngươi muốn quản giáo thì nên quản người của Toàn Chân giáo, ngươi có tư cách gì để dạy bọn ta. Về phần mặt mũi của Toàn Chân giáo, ta nghĩ nếu cứ tiếp tục như vậy, cũng không còn sót lại bao nhiêu đâu.”

Khâu Xử Cơ muốn nói điều gì đó, nhưng Võ Tu Văn đã lên tiếng nói trước: “Đúng rồi, ta nghe nói Triệu Chí Kính đã là trưởng môn của Toàn Chân giáo. Thật sự là rất đáng chúc mừng!”

Võ Tu Văn kéo tay Dương Quá, đi thẳng về phía trước, hoàn toàn không để ý đến đám người ngăn cản trên đường. Có người không có mắt nhảy ra cản trở, liền bị Đại Điều vỗ một cái, đẩy ngã sang ven đường. Khâu Xử Cơ bị câu chúc mừng mang theo ý châm chọc kia của Võ Tu Văn kích thích đến đỏ cả mặt, lại thấy chúng đệ tử đều “Ai u ai u” ngã sang ven đường rên rỉ, hơn nữa, bọn Dương Quá không coi ai ra gì, từ bên cạnh mình đi qua, mặt ông ta trưởng đến đỏ bừng, nhin không được rống lên một câu.

“Dương Quá, người với cha của mình thật sự rất giống nhau, đều là một lũ vô liêm sỉ đáng chết!”

62. Chương 62

Cho tới bây giờ, Khâu Xử Cơ vẫn luôn là người có tính tình nóng nảy, thậm chí có thể nói là lỗ mãng, dễ xúc động. Ông cũng là một kẻ cố chấp, chỉ biết tuân theo những đạo lý không thực tế mà mình cho là đúng, kiên trì giữ vững ý kiến của mình. Cho dù là lần này Triệu Chí Kính đã liên hợp người Mông Cổ kẻ đơn bọn họ, sau đó cướp lấy vị trí trưởng môn, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng vô cùng thâm hiểm kia của Triệu Chí Kính, ông vẫn cảm thấy phẫn nộ. Ông nghĩ, Triệu Chí Kính dù có làm sai, cũng là người của Toàn Chân giáo, muốn trách phạt cũng không tới phiên người ngoài làm.

Khi Triệu Chí Kính kẻ đơn sư huynh đệ mình, Khâu Xử Cơ cũng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, luôn nghĩ chờ có cơ hội thoát thân, nhất định phải hạo hạo giáo huấn tên Triệu Chí Kính này một phen. Tuy Triệu Chí Kính muốn giành chức trưởng môn, nhưng chung quy gã vẫn không dám hại chết mấy vị sư thúc, chỉ đem bọn họ nhốt vào trong một gian mật thất, mỗi ngày đều sai người đưa thức ăn và nước có pha thuốc cho bọn họ, thậm chí trong phòng còn đốt hương có thuốc mê.

Sau khi Triệu Chí Kính bị thương, những đệ tử kia liền nâng hắn trở về, trong giáo liền trở nên hỗn loạn, cuối cùng vẫn có người chạy đi thả Toàn Chân Thất Tử ra để chủ trì đại cục. Toàn Chân Thất Tử mặc dù đối hành vi của Triệu Chí Kính đều cảm thấy phẫn nộ, nhưng khi nhìn thấy thảm trạng của gã, vẫn có chút hận người đã xuống tay tàn nhẫn kia, nhưng mà bọn họ cũng cảm thấy có chút kỳ quái, người của môn phái nào lại dám ra tay với đệ tử Toàn Chân giáo như thế?!

Khi bọn đệ tử kể lại đều nói những điều này là do Dương Quá ra tay xong, Khâu Xử Cơ liền cảm thấy nộ khí trùng thiên, không thèm để ý tới Mã Ngọc đang gọi mình, liền mang theo mấy đệ tử chạy về phía Cổ Mộ, chuẩn bị khởi binh vãn tội. Nhưng mới đi nửa đường, ông liền nghe đệ tử báo lại rằng mấy người Dương Quá đã gần xuống tới chân núi. Khâu Xử Cơ hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ bọn Dương Quá này chắc sợ rồi, sau đó liền vung tay lên, cùng với mấy đệ tử đi đến chỗ chân núi, sau đó đứng canh giữ ở trên đường nhỏ, cho đến khi đám người Dương Quá xuất hiện mới có một màn như đã nói phía trên.

Sau khi Khâu Xử Cơ rống lên câu kia, Võ Tu Văn và Dương Quá liền dừng bước, rồi xoay người lại, nụ cười nhàn nhạt trên mặt Võ Tu Văn cũng biến mất, trong mắt cũng hiện lên hàn ý, lạnh lùng nhìn Khâu Xử Cơ đang đứng đối diện.

“Người nói lại lần nữa xem!” Dương Quá lạnh lùng nhìn Khâu Xử Cơ, không hề che giấu sát ý trong mắt.

Khâu Xử Cơ vừa thốt lời này ra khỏi miệng, cũng có chút hối hận, nhưng khi nghe thấy Dương Quá nói vậy, cảm giác được sát ý trong lời của đối phương, cơn tức trong lòng liền dâng lên, tia hối hận kia lập tức biến mất. Khẽ nâng cằm, ông nói: “Ta nói là, người và cha của người đều đáng chết như nhau. Năm đó, cha của

người nhận giặc làm cha, còn liên hợp với bọn người ngoài định giết sư phụ của hắn là ta đây. Nay người cũng giống như vậy, đều phản bội sư môn, sát hại sư phụ. Chẳng lẽ không đáng chết sao?”

Khỏe miệng Dương Quá khẽ nhếch lên thành tia cười lạnh, một giây sau liền xuất hiện ở trước mặt Khâu Xử Cơ, trọng kiếm cũng hung hăng đánh xuống. Trải qua sáu năm luyện tập, mặc dù nội lực không sánh bằng Khâu Xử Cơ, nhưng cũng không thua kém bao nhiêu. Hơn nữa, về phương diện võ học, Dương Quá vẫn cao hơn Khâu Xử Cơ một bậc.

Khâu Xử Cơ không ngờ tới Dương Quá lại đột nhiên công kích mình như thế, cũng không ngờ hắn cứ nhiên dám công kích mình, nhưng kinh nghiệm đối đầu với kẻ địch của ông rất nhiều, cho nên lập tức phản ứng bằng cách lui về phía sau, tránh đi đòn công kích của Dương Quá, nhưng ông cũng lập tức nhớ tới phía sau đều là đệ tử của Toàn Chân giáo, nếu như mình lui lại, nhất định sẽ làm mấy đệ tử này bị thương. Trong lúc vội vàng ông chỉ có thể nhảy lên tránh né, dùng chân đá bay trọng kiếm của Dương Quá, nhảy trên không trung, thuận thế rút trường kiếm trên lưng mình ra.

Trọng kiếm của Dương Quá bị Khâu Xử Cơ đá đi, động tác hơi khựng lại một chút, những đệ tử phía sau thấy thế liền toả ra vây xung quanh. Dương Quá vòng kiếm ra phía sau, tiếp tục chém về phía chân của Khâu Xử Cơ. Thân thể của Khâu Xử Cơ đang lơ lửng trên không trung, không có chỗ mượn lực, thấy nguy hiểm đang kéo tới, hô to một tiếng, cố gắng xoay người trên không, mũi kiếm hướng xuống. Song kiếm chạm vào nhau, kiếm của cả hai đều là bảo kiếm, cho nên cũng không có thương tổn gì.

Khâu Xử Cơ mượn lực nhảy sang một bên, đáp xuống bên cạnh, đối với việc Dương Quá có nội lực cao như vậy có chút giật mình. Nhưng chỉ là giật mình mà thôi, sau đó liền cười khẩy nói: “Chỉ bằng người mà cũng muốn đánh thắng ta sao?”

Mặt Dương Quá không chút thay đổi, không để ý đến Khâu Xử Cơ, trọng kiếm vung lên, Ngọc Nữ Kiếm Pháp liền xuất động. Khâu Xử Cơ tiếp mấy chiêu, sắc mặt dần dần trở nên khó nhìn, ông là người nào chứ, đương nhiên liền có thể nhìn ra đây là chiêu thức chuyên dùng để khắc chế Toàn Chân Kiếm Pháp, có thể nói nó chính là khắc tinh Toàn Chân Kiếm Pháp. Ông tức giận nói: “Kiếm pháp này của người học được từ đâu? Người có rắp tâm gì?”

Khâu Xử Cơ trầm nghĩ, nếu kiếm pháp này truyền ra ngoài, toàn bộ đệ tử của Toàn Chân giáo sẽ không thể hành tẩu trong giang hồ, nhất thời cảm thấy vừa sợ vừa giận. Dương Quá không để ý đến ông, từng chiêu từng chiêu trong Ngọc Nữ Kiếm Pháp được xuất ra, Khâu Xử Cơ dần dần có chút luống cuống tay chân, nếu không phải có nội lực cao hơn Dương Quá một bậc kia, làm sao còn có thể kiên trì đến giờ phút này.

Nhưng ngay cả khi như vậy, cuối cùng Khâu Xử Cơ vẫn bị Dương Quá dùng một kiếm đánh ngã, chặt vật nằm ở trên mặt đất, oán hận nhìn Dương Quá, nói: “Người muốn như thế nào?” Bên kia, đám đệ tử của Toàn Chân giáo thấy Khâu Xử Cơ cứ nhiên bị Dương Quá đánh bại, cũng không dám tin, muốn tiến lên cứu, nhưng Dương Quá chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn họ một cái, những người đó đều đứng im tại chỗ, không dám tiến lên.

Võ Tu Văn bước lên phía trước, nhìn đám đạo sĩ đứng nguyên tại chỗ kia, trong mắt hiện lên một chút chế giễu, sau đó hướng tầm nhìn sang đối diện với ánh mắt phẫn hận của Khâu Xử Cơ, Võ Tu Văn thản nhiên nói: “Khâu Xử Cơ, người cho rằng, mình là ai chứ?”

Khâu Xử Cơ nghe thấy Võ Tu Văn nói thế, trong mắt liền phát ra lửa hận, muốn giãy dụa, nhưng trọng kiếm của Dương Quá đang đè ở cổ mình, chỉ cần động một chút, bảo đảm một giây sau cổ liền bị cắt rời.

Võ Tu Văn nhìn dáng vẻ phẫn nộ của Khâu Xử Cơ, phì cười một tiếng, rồi nói: “Ta và Dương Quá đã sớm không phải là đệ tử của Toàn Chân giáo bọn người, và tên Triệu Chí Kính kia, càng không phải là sư phụ của bọn ta. Hắn làm cái gì, Toàn Chân giáo các người chẳng lẽ không rõ sao? Nên quản tốt người của mình trước đi, còn về phần bọn ta, người không có tư cách này.”

“Chuyện năm đó của Dương Khang, đừng tưởng rằng bọn ta không biết là người có thể nói lung tung. Người làm sư phụ của Dương Khang, nhưng lại không hảo hảo dạy hắn, người nói hắn nhận giặc làm cha, vậy sao ngay từ đầu người lại không nói cho hắn biết ai là cha của hắn, tại sao đến phút cuối cùng mới nói cho hắn biết. Người có nghĩ tới hay không, một người dưỡng dục mình mười mấy năm trời đột nhiên biến thành cừu

nhân của mình, người bảo hấn tiếp thu chuyện đó như thế nào?! Còn người, người chỉ biết đi bực bách hấn giết người mà hấn mười mấy năm qua đều gọi là cha kia. Nếu như là người, người có thể làm được không?”

Nhìn Khâu Xử Cơ hiện lên chút áy náy, Võ Tu Văn cười lạnh một tiếng, nói: “Đầu sỏ gây ra tất cả chính là người, nằm đó ở Ngưu gia thôn, nếu không phải người dẫn quan binh Mông Cổ đến đó, làm sao hai nhà Quách, Dương lại rơi vào kết cục thế này. Đúng vậy, võ công của người cao cường, người không sợ quan binh, nhưng người có nghĩ tới người của hai nhà Quách, Dương không?! Cuối cùng bọn họ đều rơi vào cảnh tan nhà nát cửa, Dương Khang mới có vận mệnh bi thảm như thế.”

“Cho nên, hết thảy đều do người mà ra.” Võ Tu Văn cúi đầu nhìn bộ dạng kinh ngạc của Khâu Xử Cơ, lạnh lùng nói.

Kỳ thật cũng phải không hoàn toàn đều là lỗi của Khâu Xử Cơ, nhưng Võ Tu Văn chính là không quen nhìn thấy cái bộ dạng tâm cao khí ngạo kia của ông ta, cho nên mới đem mọi thứ đổ lên người Khâu Xử Cơ.

Khâu Xử Cơ đang phẫn nộ, sau khi nghe Võ Tu Văn nói xong liền biến thành ảm đạm, nghĩ đến cái chết năm đó của hai huynh đệ Quách Khiếu Thiên và Dương Thiết Tâm, mình quả thật có liên quan rất lớn.

“Triệu Chí Kính đã làm gì, không cần nói các người cũng đều biết rồi. Còn chuyện lần này, hấn liên hợp với Hoắc Đô làm vậy, nếu như Toàn Chân giáo các người còn muốn che chở hấn, ta đây không còn lời nào để nói. Chỉ là, Toàn Chân giáo có đệ tử như vậy, các người cũng không thể lẫn tránh trách nhiệm được. Càng kéo dài, Toàn Chân giáo nhất định sẽ tụt dốc.”

“Hiện tại bọn ta không rảnh để so đo với các người, Toàn Chân giáo các người về sau cách bọn ta ra xa một chút, đừng đến trêu chọc ta nữa. Bằng không, tuyệt bất dung tình.” Võ Tu Văn giữ chặt tay Dương Quá, xoay người đi về phía trước. Không phải là không muốn giết những người này, chính là Khâu Xử Cơ không thể so với Triệu Chí Kính, nếu giết chết Khâu Xử Cơ, cả Toàn Chân giáo liền liều mạng với bọn họ, lấy tình trạng hiện tại của mình và Dương Quá, căn bản không đủ năng lực đi đối đầu với cả một môn phái như vậy.

Khâu Xử Cơ có chút mờ mịt nhìn đám người Võ Tu Văn rời đi, thực sự mình đã sai rồi sao? Lại nhìn đám đệ tử đứng nhìn xung quanh, nghĩ đến vừa rồi bọn họ ngay cả việc tiến lại đây cũng không dám, cả tên Triệu Chí Kính kia, trong nháy mắt, ông liền già hơn rất nhiều.

Trên đường đi, bởi vì chỉ có một con ngựa, cho nên chỉ có Võ Tu Văn vì nguyên nhân thân thể không khỏe mà được cưỡi ngựa, trải qua chuyện vừa rồi, Dương Quá càng trở nên trầm mặc, ngay cả Trịnh Việt cũng không dám ăn nói lung tung, tốc độ của bốn người liền nhanh hơn rất nhiều.

Thẳng đến khi gặp được thôn trấn kế tiếp, bọn họ cũng đã đi hơn nửa ngày, hơn nữa thân thể của Võ Tu Văn cũng không thích hợp đi lại trong một khoảng thời gian dài, cho bọn họ liền quyết định tìm một gian khách điểm nghỉ ngơi, trấn này lúc trước Võ Tu Văn và Dương Quá khi lần đầu xuống núi đã tới đây một lần, cho nên lần này vẫn đi tìm khách điểm lần trước mà thuê.

Đặt hai gian phòng, Võ Tu Văn và Dương Quá một gian, Tiểu Long Nữ cùng Trịnh Việt một gian, bởi vì đã vào thôn trấn, cho nên Đại Điều cũng không có theo sát bên người, Dương Quá cho nó quay về. Dù sao dẫn theo Đại Điều như thế quá lộ liễu, nếu bị người nào có tâm nhìn thấy, chắc chắn sẽ muốn bắt giữ nó, sẽ khiến nó gặp nguy hiểm.

Bọn họ sắp xếp hành lý xong thì đi xuống dưới lầu kêu một bàn đồ ăn, vừa ăn vừa nghe người bên cạnh nghị luận, đến lúc ăn cơm xong, cũng nghe được một tin tức quan trọng: Hoắc Đô có khả năng đang ở Tương Dương.

Dương Quá và Võ Tu Văn ở trong rừng suốt sáu năm, lúc thỉnh thoảng đi ra ngoài cũng sẽ hỏi thăm một chút chuyện trên giang hồ, đặc biệt là tình huống ở Tương Dương, bất quá người Mông Cổ thường xuyên công thành, hai người nghe riết cũng thấy quen, nhưng nghe được bên kia cũng không có đại sự gì, sau đó liền dần dần không quan tâm nữa.

Nghe nói Kim Luân Pháp Vương kể từ sau lần luận võ gặp thất bại đã quay trở về Mông Cổ, không còn đến Trung Nguyên nữa, nhưng không ngờ lần này cư nhiên lại quay trở lại đây. Cho nên Võ Tu Văn suy đoán, Hoắc Đô hẳn là ở chỗ của Kim Luân Pháp Vương, vốn đang chuẩn bị trực tiếp đi đến Mông Cổ, hiện tại xem ra, phải tới Tương Dương một chuyến rồi. Nhưng mà ngấm lại cũng phải, nếu gã không ở sao Hoắc

Đô lại có thể xuất hiện ở Trung Nguyên vào thời gian này, còn giúp Triệu Chí Kính cướp lấy chức chưởng môn của Toàn Chân giáo nữa, rốt cuộc bọn họ đã thỏa thuận gì với nhau? Nhưng dù sao hiện tại cũng đã bị Võ Tu Văn phá vỡ kế hoạch.

Mọi người đều tự trở về phòng của mình, sắc trời cũng dần tối, Võ Tu Văn nghe Trịnh Việt thì thầm rủ Tiểu Long Nữ đi dạo, y liền mỉm cười, nghĩ kỹ thì cũng vất vả cho Trịnh Việt rồi, tính tình hắn vốn hoạt bát, cư nhiên có thể cùng với Tiểu Long Nữ trong Cổ Mộ lâu như vậy, xem ra hắn đối với Tiểu Long Nữ là thật lòng.

Nhìn Dương Quá bên cạnh, y thật sự không nghĩ tới, hiện tại hai người bọn họ đều tìm được hạnh phúc của riêng mình. Vòng qua qua ôm lấy cổ Dương Quá, tựa vào trong lòng hắn, bỗng nhiên y hắt xì một cái, sau đó cọ cọ trước ngực hắn vài cái, nói: “Ta muốn đi ngủ.”

“Đi tắm đã.” Dương Quá đặt Võ Tu Văn lên giường, đứng dậy gọi tiểu nhị đưa nước ấm tới, đợi đến khi hắn xoay người lại, liền phát hiện người trên giường đã nhắm hai mắt lại, hô hấp cũng trở nên vững vàng, rõ ràng là đã ngủ.

Trong mắt hắn liền hiện lên vẻ cứng chịu, nước được đưa tới rất nhanh, Dương Quá ôm lấy người trên giường, thuần thực cởi y phục của cả hai, sau đó bế người trong lòng bước vào trong thùng gỗ, trước khi nước lạnh, liền đem cả hai tắm sạch sẽ. Sau khi giúp Võ Tu Văn mặc nội y xong, liền đem chăn đắp kín. Hắn gọi tiểu nhị đem thùng gỗ thu dọn sạch sẽ, rồi mới lên giường, đem người ôm vào trong ngực, sau đó hài lòng nhắm mắt lại ngủ.

Tuy rằng đi ngủ rất sớm, nhưng lúc Võ Tu Văn tỉnh lại thì trời đã sáng rồi, người bên cạnh vẫn chưa thức dậy. Võ Tu Văn động động cơ thể, cảm giác bàn tay trên lưng siết chặt mình vào lòng, y ngẩng đầu, hôn lên khóe miệng Dương Quá một cái, rồi nói: “Chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng!”

Âm thanh của Dương Quá có chút khàn khàn, mang theo một tia gợi cảm khó diễn tả. Võ Tu Văn tiến lại gần, cọ cọ ở cổ Dương Quá vài cái, nhìn da thịt màu đồng cổ trơn bóng của đối phương, còn có cả hằn kết đang nhô lên, y đột nhiên cảm thấy có chút đói bụng, liền gặm lấy hằn kết hơi chuyển động kia của hắn.

Sau đó là một trận xoay chuyển, Võ Tu Văn liền phát hiện mình đã bị Dương Quá đặt ở dưới thân, nhìn dục hỏa trong mắt người phía trên, Võ Tu Văn cười khan một tiếng, cảm giác được ở bụng mình đang có vật gì đó cứng rắn chạm vào, khiến y có chút khấn thưng.

Ngón tay Dương Quá nhẹ nhàng chuyển động trên mặt Võ Tu Văn, ánh mắt trở nên tối lại, đầu chậm rãi cúi thấp xuống, kề sát mặt của Võ Tu Văn, trán chạm nhẹ vào trán đối phương, nhẹ nhàng hôn lên môi của y, sau đó hắn vươn lưỡi ra, chậm rãi liếm xung quanh, sau đó xâm nhập vào bên trong khoang miệng đối phương, dây dưa với chiếc lưỡi non mềm của y, mút lấy chất lỏng trong miệng y, phát ra âm thanh ‘bep bep’.

Thẳng đến khi hô hấp không thông, Võ Tu Văn nhịn không được mà nghiêng đầu sang một bên, Dương Quá thuận thế hôn một đường từ cằm xuống phía dưới, nội y rộng thùng thình đã sớm bị Dương Quá cởi ra, một bàn tay trực tiếp trượt xuống nơi thanh tú hơi đứng thẳng kia, thuần thực ma sát lên xuống, cảm thấy vật trong tay càng lúc càng trở nên đứng thẳng, Dương Quá cúi đầu nhìn thoáng qua.

Vật thanh tú kia của Võ Tu Văn, so với của Dương Quá thì nhỏ hơn nhiều, nằm ở trong bàn tay to màu đồng cổ của hắn thoát nhìn giống như bạch ngọc, nhìn thấy phía trên dần dần xuất hiện chất lỏng màu trắng, Dương Quá đột nhiên cảm thấy có chút khát, liền cúi đầu xuống ngậm vật kia, hút lấy chất lỏng trên đó.

Võ Tu Văn bị kích thích mãnh liệt, kiềm chế không được mà rên rỉ ra tiếng, thấp giọng thở ra, hai tay nắm lấy cái chân dưới thân, ngón chân đều thoải mái mà cong lên. Dương Quá ra sức hút, rất nhanh Võ Tu Văn liền bắn ra, chất lỏng kia liền được Dương Quá nuốt xuống toàn bộ, tuy đây không phải là lần đầu tiên thấy Dương Quá làm như thế, nhưng Võ Tu Văn vẫn ngượng ngùng mà quay đầu đi, hơn nữa cơ thể vừa mới phóng thích, cả người càng thêm rã rời.

Chờ trong chốc lát, thấy người bên trên không có động tĩnh gì, Võ Tu Văn nghi hoặc nhìn sang. Dương Quá sủng nịch cười nói: “Hiện tại thân thể của người không thể chịu nổi chuyện này.”

Mặt Võ Tu Văn đỏ lên, liếc nhìn dục vọng sưng to của Dương Quá một cái, nó có chút dữ tợn, có thể nhìn thấy rất rõ ràng những đường gân xanh phía trên, toàn bộ côn trụ đều có màu đỏ tím. Võ Tu Văn không cần nghĩ cũng biết chắc hẳn đang rất khó chịu, y nhìn thoáng qua thấy gương mặt Dương Quá đang dần dần lấm tấm mồ hôi, miệng khẽ mấp máy, nghĩ đến việc này là do mình đốt lửa, nhưng vừa rồi Dương Quá lại làm cho mình thất bại.

Y hạ quyết tâm, đem Dương Quá đẩy ngã trên giường, cầm lấy vật to lớn kia trong tay. Lúc Dương Quá bị Võ Tu Văn đè lên người thì có chút ngạc nhiên, nhưng đến khi tay Võ Tu Văn cầm lên vật kia liền nhận không được mà thoải mái hô một tiếng. Võ Tu Văn nhìn côn trụ trong tay, sau đó ở dưới ánh mắt khiếp sợ của Dương Quá, ngậm vật kia vào miệng.

“Văn nhi, không cần làm như vậy.”

Dương Quá muốn ngăn cản, nhưng Võ Tu Văn lại nhanh chóng dùng cái miệng nhỏ của mình hút mạnh một cái, Dương Quá liền tê liệt đầu hàng, khoái cảm mãnh liệt chạy khắp thân thể. Võ Tu Văn hơi ngẩng đầu, nhìn ánh mắt không dám tin của Dương Quá, có chút ngượng ngùng nhưng vẫn kiên định nói: “Bởi vì là người, cho nên ta nguyện ý.”

Y lại cúi đầu xuống, tuy đây là lần đầu tiên y làm như vậy, vật lớn trong miệng cũng làm cho Võ Tu Văn ngậm lấy vô cùng vất vả, miệng vì thế mà có chút mỏi, nhưng y vẫn cố gắng di chuyển đầu lưỡi, hút lấy vật thuộc về Dương Quá kia, tay cũng nhẹ nhàng vuốt ve hai tiểu cầu phía dưới. Hai người sống chung mấy năm nay, Dương Quá cho tới bây giờ vẫn không để y làm loại sự tình này, ở trên giường vẫn thực sẵn sàng y, mặc dù có lúc cũng làm rất kịch liệt, nhưng cho tới bây giờ đều sẽ không làm y bị thương. Thậm chí giữa hai người cũng chưa bao giờ dùng tư thế tiến nhập từ phía sau lưng, bởi vì Dương Quá có nói qua, làm như vậy hẳn sẽ không nhìn thấy khuôn mặt của Văn nhi, không thể nhìn thấy biểu tình trên mặt của y.

Dương Quá thở dốc nhìn Võ Tu Văn, từ phía trên nhìn xuống, chỉ có thể nhìn thấy hàng lông mi thật dài của Võ Tu Văn, đôi môi có chút sưng đỏ đang ngậm lấy vật to lớn kia của mình, tuy động tác cũng có chút trúc trắc, nhưng nghĩ đến đó là Văn nhi, Dương Quá liền nhận không được mà bụng dưới nóng lên, không lâu sau đó liền kêu lên: “Văn nhi, tránh ra, ta tới rồi.”

Võ Tu Văn nghe xong, không có buông ra, mà còn hút thật mạnh một hơi. Dương Quá nhận không được, liền phát tiết. Chất lỏng từ vật kia bắn ra rất nhiều, khiến cho Võ Tu Văn nhận không được ho khan, Dương Quá đau lòng vỗ vỗ lưng y, giúp y thuận khí.

Võ Tu Văn ghé người vào trước ngực Dương Quá thở hổn hển, thật vất vả mới hô hấp lại bình thường, cảm nhận được vị chất trong miệng, y cũng không cảm thấy ghê tởm, mà ôm lấy eo Dương Quá.

Dương Quá cúi đầu, nhìn Võ Tu Văn bởi vì bị sắc rồi ho khan mà khóe mắt ẩn hiện hơi nước, hẳn cúi xuống, nhẹ nhàng hôn y. Đầu lưỡi hai người quấn lấy nhau, hơi thở giao hòa. Võ Tu Văn dùng hai tay ôm lấy tấm lưng rộng lớn và rắn chắc của Dương Quá, cảm nhận sự dịu dàng của Dương Quá, trong lòng cũng trở nên nhu hòa.

Vào lúc hai người sắp khai hỏa lần thứ hai, bên ngoài liền truyền đến tiếng gọi lớn của Trịnh Việt, “Võ Tu Văn, Dương Quá, mau dậy đi.”

Dương Quá buông Võ Tu Văn ra, dịu dàng lau đi chất lỏng ở khóe miệng của y, sau đó giúp y mặc quần áo lại cho tử tế, rồi mới đứng dậy. Chờ hai người thu thập xong, Võ Tu Văn mới mở cửa ra, Trịnh Việt đang đứng tựa vào lan can khách điếm, thấy Võ Tu Văn đi ra, liền tiến lên, đang định mở miệng nói gì đó, thì đột nhiên trên mặt xuất hiện nụ cười mờ ám, nói: “Có phải rất kịch liệt hay không?”

Võ Tu Văn sưng sột một chút, mặt cũng hơi hồng hồng, không thèm để ý đến người đang cợt nhả trước mặt, tùy tay kéo Dương Quá đi xuống phía dưới.

Bữa sáng rất đơn giản, bánh bao và cháo trắng. Sau khi ăn xong rồi tính tiền, bọn họ rời khỏi khách điếm, đi mua thêm một con ngựa, vốn định mua hai con, nhưng vì Trịnh Việt nói kỹ thuật cưỡi ngựa của mình không tốt, cho nên cuối cùng cũng chỉ mua một con. Nhưng ở trên đường, Võ Tu Văn nhìn người nào đó

khoát tay trên lưng Tiểu Long Nữ, còn có nụ cười sáng lạn trên mặt, thật sâu cảm thấy người nào đó là đang nói dối.

Bốn người hai ngựa hướng về phía Tương Dương mà chạy, tốc độ cũng không nhanh lắm, thời gian đi lại trên đường trong một ngày cũng không nhiều, bởi vì phải chiếu cố cho thân thể Võ Tu Văn, cho nên mỗi ngày đều phải đặt chân đến thành trấn kế tiếp lúc còn sớm, tránh việc phải ở lại qua đêm ngoài hoang dã vào buổi tối.

Cứ như vậy qua hơn một tháng, bọn họ mới đến được thành Tương Dương. Thành Tương Dương ngày càng canh phòng cẩn mật, đám người Võ Tu Văn cũng thấy được ở phía xa xa có vài doanh trại đang đóng ở đó, còn có binh lính Mông Cổ đi tuần tra, thăm nghĩ hẳn đó là doanh trại của quân Mông Cổ.

Binh lính trên tường thành không nhận ra hai người, sau khi Võ Tu Văn báo tên họ, mới có người cảm thấy bộ dáng của họ trông rất quen, sau đó mới nhìn kỹ lại tướng mạo của hai người, tuy đã qua sáu năm, bộ dạng cũng thành thục hơn rất nhiều, nhưng vẫn có một vài lão binh năm đó nhận ra hai người, lúc này liền hô to, cho người đi thông báo với Quách Tĩnh, đồng thời mở cửa thành ra cho bọn họ vào.

Bốn người xuống ngựa đi bộ vào thành, rất nhanh, Võ Đôn Nho liền xông tới, cao hứng ôm lấy cổ của Võ Tu Văn, nhưng khi chú ý tới sắc mặt tái nhợt của y, lòng mảy liền nhăn lại, bắt mẫn liếc mắt nhìn Dương Quá một cái, hỏi: “Văn nhi sao lại như thế này?”

“Thực xin lỗi.” Dương Quá nhìn Võ Đôn Nho, Võ Đôn Nho liền hừ lạnh một tiếng.

“Đại ca, là tự ta không cẩn thận, chúng ta vào trong rồi nói sau.” Võ Tu Văn nắm lấy tay Võ Đôn Nho, cùng đi vào bên trong.

Võ Đôn Nho dẫn mọi người vào một tiểu viện, sau khi an bài hai gian phòng cho bọn họ, liền vào khách phòng ngồi xuống, lo lắng hỏi: “Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Còn nữa, mấy năm nay các người đã đi đâu, sao lại không trở về thăm bọn ta?”

Võ Tu Văn áy náy cười cười, suốt sáu năm không tới thăm đại ca là chuyện không đúng, nhưng y vừa nghe đến Tương Dương vẫn đang chiến đấu, trong lòng liền không kiên nhẫn, cho nên không muốn tới nơi này, mà cũng không liên hệ gì. Bây giờ suy nghĩ một chút, đúng là có chút sơ suất rồi.

Sau khi nghe y đơn giản kể lại tình huống một chút, Võ Đôn Nho liền nhịn không được mà tức giận, biểu tình trên mặt cũng trở nên khó coi, nói: “Tên Triệu Chí Kính này thật sự là quá đáng, còn tên Hoắc Đô kia nữa. Nhưng mà, e rằng giải được kia không thể dễ dàng lấy được!” Câu cuối cùng tràn đầy lo lắng.

Võ Tu Văn gật gật đầu, y hiển nhiên cũng hiểu, muốn từ trong tay Hoắc Đô lấy được giải được là chuyện không dễ dàng, nhưng sự tình này vẫn phải giải quyết. Mặc dù không có nội lực thì Dương Quá cũng sẽ bảo vệ mình, nhưng thân thể của mình thì tự mình hiểu rõ, nếu như không có nội lực duy trì, e rằng thân thể này không quá ba ngày hai đêm nữa lại sẽ ngã bệnh. Cái này cũng không đáng nói, nhưng việc mình đã tự thân khổ cực luyện nội công như thế, dựa vào cái gì mà không đi lấy về, cho dù cản cướp cũng phải cướp trở về.

Dương Quá không nói gì, chỉ nắm chặt tay của Võ Tu Văn. Võ Đôn Nho ngồi bên cạnh Võ Tu Văn, hơn nữa Dương Quá cũng không có che giấu hành vi của mình, cho nên Võ Đôn Nho liền tự nhiên nhìn thấy được động tác này, lòng mảy của hắn hơi nhăn lại, trong mắt hiện lên một chút do dự, nhưng cuối cùng nó vẫn biến mất vào trong đáy mắt.

Lúc này, một nữ tử từ ngoài cửa đi vào, nàng nhìn rất quen, là người Võ Tu Văn quen biết, thanh lệ thanh nhã, trên người là bộ y phục màu xanh nhạt, trên mặt là nụ cười dịu dàng, trọng yếu nhất, bụng của nàng ta hơi nhô lên, nhìn vào liền biết nàng đang mang thai. Nàng đi đến ngồi xuống bên cạnh Võ Đôn Nho, ôn nhu kêu một tiếng: “Tướng công.”

Nước trà trong miệng Võ Tu Văn thiếu chút nữa là phun hết ra ngoài, y nhìn nhìn Trình Anh, làm sao cũng không thể ngờ tới vị tiểu đồ đệ này của Hoàng Lão Tà cư nhiên ở cùng một chỗ với đại ca mình, Trình Anh không phải là sư thúc trên danh nghĩa của đại ca sao? Tại sao bọn họ lại ở cùng nhau? Hoàn Nhan Bình hay Gia Luật Yến, người nào là thê tử của Võ Đôn Nho thì Võ Tu Văn không còn nhớ rõ nữa, nhưng hiển nhiên không phải là Trình Anh rồi.

Trịnh Việt không biết cô gái này là ai, nhưng nhìn phản ứng của Võ Tu Văn, hẳn không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái. Lúc này, Võ Đôn Nho cầm lấy tay của nữ tử kia nói: “Văn nhi, đây là đại tẩu của đệ, Trình Anh. Là nữ hài năm đó ở Lục gia trang, biểu muội của nàng cũng ở chỗ này, đợi lát nữa ta sẽ giới thiệu cho các người biết nhau.”

Trịnh Việt nghe thấy tên Trình Anh, liền hiểu được vì sao Võ Tu Văn lại phản ứng như thế, hẳn ghé đầu vào bên tai Võ Tu Văn, thấp giọng nói: “Đây đều là do người gây ra đó.” Trước khi Dương Quá kịp trừng mắt, hẳn đã ngồi thẳng người, không ngừng cười trộm.

Trình Anh bên kia cũng nhìn Võ Tu Văn, cười nói: “Ta và biểu muội đã sớm được gặp tiểu thúc rồi. Tiểu thúc còn giúp bọn ta vài lần.”

Võ Tu Văn bị hai tiếng ‘tiểu thúc’ này làm dựng cả tóc gáy, y cười khổ trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn mở miệng hô: “Đại tẩu.”

Võ Đôn Nho hài lòng gật đầu, nói: “Lúc trước ta và Anh muội thành thân, cũng muốn báo cho đệ biết, nhưng lại không biết cách liên lạc với đệ. Bọn ta đã thành thân được một năm rồi, hiện tại Anh muội cũng đã mang thai hài tử của ta, ta sắp làm cha rồi.”

Võ Tu Văn nhìn vẻ mặt tươi cười cao hứng của đại ca, trong lòng cũng vui vẻ dùm đại ca, nói: “Cung hỉ, đại ca, đại tẩu.”

“Cảm ơn tiểu thúc.” Trình Anh vuốt ve bụng của mình, trên mặt đều là ý cười nhu hòa.

“Đại ca, ta muốn đi bá kiến Quách bá bá và Quách bá mẫu một chút.” Võ Tu Văn đứng lên nói.

Võ Đôn Nho vỗ đầu mình, có chút ảo não nói: “Đều là tại ta nhìn thấy đệ liền cao hứng, mà quên mất phải đến chỗ sư phụ và sư nương trước. Đi thôi.”

Đoàn người đi thẳng về phía trước, khi đi vào tiểu viện của Quách Tĩnh, liền nhìn thấy hai đứa nhỏ phần nộn khoảng năm sáu tuổi đang ngồi trên ngựa, Quách Tĩnh và Hoàng Dung ngồi ở bên mỉm cười, còn có Quách Phù và một nữ tử khác đang ở, đến gần mới phát hiện đó là Lục Vô Song.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung tất nhiên đã chú ý tới bên này, nhìn thấy Võ Tu Văn và Dương Quá đến, cả hai đều cao hứng đứng dậy. Quách Phù đứng dưới tàng cây, ánh mắt phức tạp nhìn Võ Tu Văn, khi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của y, trên mặt liền hiện lên một chút lo lắng. Còn Lục Vô Song khi trông thấy hai người, trong mắt liền hiện lên một tia kinh hãi.

“Quá nhi, Văn nhi, các con tới rồi. Đã lâu không gặp!” Quách Tĩnh bắt lấy tay hai người bọn họ, có chút cảm khái nói.

“Quách bá bá, Quách bá mẫu. Hai người vẫn khỏe chứ?” Võ Tu Văn mỉm cười, nhìn hai người vẫn không khác gì so với sáu năm trước, trong lòng cũng thật cao hứng.

“Vẫn tốt, vẫn tốt.” Quách Tĩnh liên tục gật đầu, nhìn về phía Tiểu Long Nữ và Trịnh Việt phía sau hai người, nghi hoặc hỏi: “Hai vị này là?”

“Quách bá bá, Quách bá mẫu, đây là cô cô, người đã dạy võ công cho con và Dương Quá, Tiểu Long Nữ. Còn đây là vị hôn phu của nàng, Trịnh Việt.” Võ Tu Văn giới thiệu.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung mỉm cười gật đầu coi như chào hỏi, Hoàng Dung tiến lên nắm lấy tay Tiểu Long Nữ, thấy dung mạo của nàng tú lệ không thua mình lúc còn trẻ, trong lòng âm thầm tán thưởng, đứng là một mỹ nhân, cười nói: “Long cô nương, thật sự là rất đa tạ người đã chiếu cố cho Văn nhi và Quá nhi.”

Tiểu Long Nữ lắc đầu, nói: “Là Tôn bà bà nhờ vả ta mà thôi.”

Mọi người ngồi trong khoảng sân trống trong viện, Hoàng Dung thấy hai tiểu hài tử bên kia đang đứng trung bình tấn nhưng vẫn trộm nhìn sang bên này liền nói: “Tương nhi, Phá Lỗ, mau tới ra mắt Dương đại ca và Võ đại ca đi, năm đó là nhờ có hai vị đại ca này mà tính mạng của các con mới được bảo toàn đó.”

Hai tiểu hài tử kia liền vui vẻ chạy tới gần, ngoan ngoãn kêu một tiếng: “Dương đại ca, Võ đại ca.”

Trên mặt còn đọng một tầng mồ hôi tinh mịn, càng làm làn da trắng ửng hồng, bộ dáng đặc biệt đáng yêu, đặc biệt là tiểu cô nương kia. Hoàng Dung kéo hai đứa nhỏ vào lòng, rồi lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán của chúng. Tiểu nam hài kia thật biết điều mà đứng yên một bên, còn tiểu cô nương còn lại thì vẫn vụng trộm ngắm nhìn mấy người Võ Tu Văn, ánh mắt chuyển tới chuyển lui, thoạt nhìn liền biết đó là một đứa bé lanh lợi.

Võ Tu Văn chú ý tới ánh mắt của vị tiểu cô nương này, dịu dàng mỉm cười với nó, vị tiểu cô nương kia liền không chút sợ hãi, nở nụ cười sáng lạn đáp lại, khiến ý cười trên mặt Võ Tu Văn càng đậm.

Hoàng Dung nhìn khí sắc trên mặt Võ Tu Văn, lông mày liền nhăn lại, nụ cười trên mặt biến mất tiêu. Bà vội vàng bắt mạch cho Võ Tu Văn, sắc mặt cũng theo đó mà trầm xuống, nhìn Võ Tu Văn hỏi, “Tại sao lại như thế này?”

Võ Tu Văn đành phải kể lại thêm một lần nữa những chuyện đã xảy ra, đương nhiên là chuyện không nên kể thì y vẫn không kể. Hoàng Dung và Quách Tĩnh nghe xong, sắc mặt đều trầm xuống, Hoàng Dung nói: “Các người định làm cách nào để lấy giải được?”

“Con sẽ trực tiếp tới quân doanh của quân Mông Cổ mà lấy.” Dương Quá trầm giọng nói.

“Không được, như vậy rất nguy hiểm. Hiện tại doanh trại của quân Mông Cổ có rất nhiều binh lính, hơn nữa Hốt Tất Liệt còn mang một đám võ lâm cao thủ đến, Kim Luân Pháp Vương cũng nằm trong số đó.” Quách Tĩnh dùng sắc mặt nghiêm túc phản đối.

Dương Quá không trả lời, nhưng thần sắc kiên định trong mắt hẳn khiến Hoàng Dung biết hẳn đã có quyết định của mình. Tạm thời Hoàng Dung cũng chưa nghĩ ra biện pháp nào khác, đành phải nói: “Các con đói bụng chưa, ta lập tức cho người mang thức ăn lên, dùng cơm trước đã, có gì để từ từ rồi tính. Ăn cơm xong thì trở về phòng nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai chúng ta lại từ từ nghĩ cách khác.”

Hoàng Dung lập tức gọi người dọn cơm, mọi người cùng nhau vào phòng ngồi xuống, rất nhanh liền có người đưa thức ăn lên. Trong lúc dùng cơm, Quách Tĩnh và Hoàng Dung lại hỏi thêm một ít chuyện tình mấy năm nay của hai người bọn họ, nghe thấy cả hai nói mình ẩn cư trong rừng, liền cảm thấy hơi kinh ngạc. Hoàng Dung nói: “Văn nhi, con rất không cẩn thận rồi. Dù sao năm đó ở Đào Hoa Đảo, con cũng đã xem rất nhiều sách, kỳ môn độn giáp gì đó, hẳn là cũng biết một ít, sao không bố trí ở xung quanh một ít trận pháp đơn giản? Như vậy sẽ không bị kẻ địch xâm nhập mà không hề hay biết gì.”

Võ Tu Văn cảm thấy có chút xấu hổ, chỉ có thể nói là vì có Dương Quá bên cạnh, cho nên một chút cảnh giác cũng không có. Lúc đầu là không nghĩ tới, sau đó chính là không thèm để ý tới, cũng không ngờ lại có người đột nhiên xuất hiện hại mình. Có thể nói lần bị bắt này, chính y cũng có một phần trách nhiệm.

Đợi tất cả mọi người ăn xong, Hoàng Dung thấy sắc mặt Võ Tu Văn hiện lên vẻ mệt mỏi, liền nói: “Các con đi về phòng nghỉ ngơi trước đi, ngày mai chúng ta lại thảo luận biện pháp sau.”

Võ Tu Văn gật đầu, cùng Dương Quá trở về phòng mình, đã sớm có người đưa nước ấm vào phòng, cho nên Võ Tu Văn đơn giản rửa mặt một chút, sau đó liền lên giường nghỉ ngơi. Dương Quá ngồi ở bên cạnh, thấy hô hấp của y đã trở nên vững vàng, liền đứng dậy, đi ra ngoài phòng. Vừa bước ra liền nhìn thấy Võ Đôn Nho một thân áo lam đang đứng trong viện, đưa lưng về phía mình.

“Đại ca.” Võ Đôn Nho cũng không trả lời, qua thật lâu sau mới trầm giọng nói: “Lúc trước ngươi muốn cùng Văn nhi ở chung một chỗ, ngươi đã đáp ứng ta cái gì?”

“Thực xin lỗi!”

Dương Quá đương nhiên nhớ rõ, lúc trước hẳn đã từng nói sẽ bảo vệ Văn nhi thật tốt, không để y bị bất cứ thương tổn gì, mà hiện tại, là do hẳn đã không có bảo vệ tốt cho Văn nhi.

Võ Đôn Nho xoay người, trong mắt đều là bất mãn, nói: “Ta có chút hoài nghi, cho phép Văn nhi và ngươi ở cùng một chỗ rốt cuộc có phải một quyết định chính xác hay không?”

Dương Quá chỉ nhìn hẳn, không nói gì. Chuyện của hẳn và Văn nhi, không có liên quan đến người khác, bọn họ sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ, đúng vậy, Văn nhi là của hẳn.

Võ Đôn Nho nhìn bộ dáng hiện tại của Dương Quá, một lúc sau liền vung tay áo lên, đi ra ngoài.

Võ Đôn Nho mới vừa đi, lại có một người khác đến. Người đến là Lục Vô Song, nàng vẫn mặc một bộ y phục màu trắng, vô cùng thanh lệ, so với sáu năm trước, có vẻ càng trở nên thành thực hơn. Chân nàng đi đường vẫn còn chút cà nhắc, nàng đứng ở trước mặt Dương Quá, nói: “Dương đại ca, còn nhớ ta không?” Trên mặt là biểu tình mong đợi và một chút cẩn thận.

Mặt Dương Quá không chút thay đổi gật gật đầu, sau đó xoay người đi vào trong phòng. Lục Vô Song thấy hấn gật đầu, trên mặt liền hiện lên vẻ cao hứng, nhưng lập tức, nhìn cánh cửa đóng kín trước mặt, biểu tình tươi cười trên mặt nàng liền cứng đờ. Nàng bất mãn bĩu môi, sau đó cũng xoay người đi ra ngoài.

Dương Quá trở vào trong, ngồi xuống bên giường, im lặng ngắm nhìn khuôn mặt tuần tú của Võ Tu Văn, trong khoảng thời gian này rõ ràng y đã gầy đi rất nhiều, hấn vươn tay vén vài sợi tóc tán loạn trên mặt Võ Tu Văn, sau đó cúi người xuống, chôn đầu ở cổ của y.

Một lát sau hấn liền ngẩng đầu lên, đi đến bên cạnh bàn, cầm bút viết vài chữ, sau đó đặt ở bên đầu giường, cạnh Võ Tu Văn, rồi mới xoay người đi ra ngoài.

Khi Võ Tu Văn tỉnh lại, cảm giác được trong phòng không có hơi thở quen thuộc, lông mày liền nhíu lại, lập tức mở mắt ra. Thấy trong phòng quả nhiên không có một bóng người, y nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài, cũng đã sắp hoàng hôn rồi. Y cử động cánh tay, lưỡi biếng chuẩn bị đứng dậy, lập tức phát hiện tờ giấy đặt ở đầu giường, cầm lên đọc một lần, y nói thầm một câu: “Ngu ngốc, đi một mình như thế không biết ta sẽ lo lắng sao?”

Trên tờ giấy mỏng chỉ viết vài chữ đơn giản: Ta đi tìm thuốc, đừng lo lắng!

Trong mắt hiện lên một chút thần sắc lo lắng, y xoa xoa trán, đứng dậy bước xuống giường, vừa mới mặc quần áo tử tế xong, bên ngoài đã có tiếng người gõ cửa, Võ Tu Văn bước lên, mở cửa ra, đồng thời hít hơi một cái. Khi nhìn thấy người ở bên ngoài, y hơi sửng sốt một chút, nhưng sau đó lập tức cười nói: “Thì ra là các người, mau vào đi.”

Đi vào là Quách Phù và Lục Vô Song, biểu tình trên mặt Quách Phù là lo lắng, còn biểu tình trên mặt Lục Vô Song thì có chút kỳ quái, xen lẫn hoài nghi và chút gì đó chán ghét.

Võ Tu Văn đối mặt với ánh mắt kia của Lục Vô Song, lông mày liền hơi nhíu lại, nhưng cũng không nói gì, ngồi xuống, rót ba tách trà, tự mình cầm một tách lên, chậm rãi uống, đồng thời cũng dùng ánh mắt bảo các nàng có chuyện gì cứ nói.

“Tu Văn ca ca, mấy năm nay huynh sống ra sao?” Quách Phù nhìn Võ Tu Văn, quan tâm hỏi.

Mấy năm nay, Quách Phù nhìn có vẻ thành thực hơn rất nhiều, trên người cũng không còn nhìn ra sự điêu ngoa lúc trước, mà trở nên trầm tĩnh hơn. Mặc dù có chút bất ngờ đối với mối quan hệ không tệ giữa nàng và Lục Vô Song, nhưng Võ Tu Văn vẫn nhìn ra sự chân thành quan tâm trong ánh mắt nàng.

“Ta rất khỏe. Phù nhi, còn muội thì sao?” Võ Tu Văn trả lời, Quách Phù thoát nhìn vẫn mặc trang phục thiếu nữ, hấn là chưa thành thân. Trong nguyên tác, Gia Luật Tề phải sớm xuất hiện rồi mới đúng, chẳng lẽ mình đã làm rối loạn sự xuất hiện của hấn, mới khiến cho Quách Phù vẫn còn độc thân cho đến nay?

“Muội cũng rất tốt.” Quách Phù gật đầu trả lời.

“Võ Tu Văn, người và Dương Quá thật sự ở cùng một chỗ?” Lục Vô Song ở bên cạnh rót cuộc nhìn không được mà mở miệng hỏi.

Võ Tu Văn hơi nhíu mày, chống lại ánh mắt có chút dọa nạt của nàng ta, nói: “Mắc mớ gì tới người?”

63. Chương 63

Kỳ thật Võ Tu Văn là người có tính tình rất tốt, chỉ là hiện tại Dương Quá không nói tiếng nào đã rời đi, hơn nữa thân thể không thoải mái, lại mới vừa tỉnh lại, sau đó còn nghe được một nữ nhân không tính là

quen thuộc chất vấn mình, cho nên y có chút không nhịn được mà ngữ điệu có phần gay gắt hơn.

Lục Vô Song sững sốt, nổi giận đùng đùng nói: “Hai người các người đều là nam tử, tại sao có thể ở cùng một chỗ?”

Lông mày của Võ Tu Văn nhăn lại, lạnh lùng nhìn nàng một cái, “Cái đó có liên quan gì đến người? Nó gây trở ngại cho người sao?”

Lục Vô Song nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào, môi khẽ nhúc nhích, nhưng vẫn không nói ra tiếng. Võ Tu Văn đặt ly trà trong tay xuống, nói: “Các người đi ra ngoài đi, ta cảm thấy hơi mệt.”

Quách Phù lo lắng nhìn y một cái, khẽ nói: “Vậy Tu Văn ca ca nghỉ ngơi đi, ngày mai muội sẽ quay trở lại thăm huynh sau.” Sau đó liền xoay người đi ra ngoài. Lục Vô Song cũng đứng lên, nàng biết kỳ thật là do Võ Tu Văn không muốn nhìn thấy nàng, nên cũng có chút xấu hổ, nhưng lời vừa rồi của Võ Tu Văn chẳng khác nào thừa nhận quan hệ của y và Dương Quá, điều này khiến cho Lục Vô Song có chút khinh thường, nàng khẽ hừ một tiếng, rồi đi theo Quách Phù ra ngoài.

Võ Tu Văn xoa xoa mi tâm, kêu người đem thức ăn lên, sau đó chậm rãi dùng bữa, bên ngoài lại truyền đến tới tiếng gõ cửa, Võ Tu Văn dừng đĩa, có chút không vui đứng dậy mở cửa, khi nhìn rõ người đến thì trên mặt mới xuất hiện tươi cười.

“Đại ca.”

Ngoài cửa chính là Võ Đôn Nho, khi đi vào trong, nhìn thấy có một mình Võ Tu Văn, trên bàn cũng chỉ bày một cái chén, hần liền nhíu mày hỏi: “Dương Quá đâu?”

Võ Tu Văn tờ giấy Dương Quá để lại đưa cho Võ Đôn Nho xem, tức giận nói: “Trong lúc ta đang ngủ, hần đã một mình đi ra ngoài rồi.”

Võ Đôn Nho nhìn mấy chữ kia, sau đó ngồi xuống, nói: “Một mình hần liệu có ổn không?”

“Không cần lo lắng, võ công của hần mấy năm gần đây tăng lên rất nhiều, cho dù lấy không được giải được, vẫn có thể bình yên trở về.” Võ Tu Văn không chút để ý chọc chọc cơm trong chén.

“Tâm tình không tốt?” Võ Đôn Nho nhìn đệ đệ nhà mình không có chút tinh thần nào, lo lắng hỏi.

Võ Tu Văn buông đôi đũa trong tay xuống, lắc đầu không nói gì, chỉ là bên cạnh thiếu đi một người, liền có chút lo lắng mà thôi.

“Văn nhi, ta muốn dẫn đệ đi gặp một người, đệ đi theo ta đi.” Võ Đôn Nho đứng lên nói.

Võ Tu Văn sững sốt một chút, nhìn biểu tình nghiêm túc Võ Đôn Nho, không nói gì thêm, sau đó đứng lên đi theo hần ra ngoài. Nhưng trong lòng y vẫn có chút nghi hoặc, nơi này còn có người nào cần mình tới gặp nhỉ?

Võ Đôn Nho dẫn Võ Tu Văn vào thư phòng của Quách Tĩnh, bên trong trừ bỏ hai vợ chồng Quách Tĩnh và Hoàng Dung ra, còn có một người trung niên khác, người trung niên kia chừng bốn mươi, để râu xung quanh miệng, dáng người cường tráng, tinh thần nghiêm nghị, người nọ vừa nhìn thấy Võ Tu Văn, trong mắt đều tràn đầy thần sắc kích động.

Võ Tu Văn nhìn người nọ, ần ần có chút đoán được đối phương là ai. Năm đó y chưa từng thấy qua Võ Tam Thông, nhưng nhìn bộ dạng và thần thái của người trung niên này, hơn nữa Võ Đôn Nho còn đích thân dẫn mình tới gặp ông ấy, trong lòng liền có đáp án.

Y rũ mắt xuống, quả nhiên nghe thấy Võ Đôn Nho mở miệng kêu lên: “Cha, đây chính là đệ đệ.”

Võ Tam Thông kích động nhìn Võ Tu Văn, vươn tay ra muốn cầm lấy tay Võ Tu Văn. Võ Tu Văn liền lùi về sau một bước, tránh đi cánh tay kia, Võ Tam Thông có chút xấu hổ, ngượng ngừng thu tay lại, có chút không biết làm sao nhìn Võ Tu Văn.

“Văn nhi, đây là cha của con, Võ Tam Thông, sáng hôm nay ông ấy có việc đi ra ngoài, vừa trở về nghe nói con đã đến, liền rất cao hứng.” Hoàng Dung tiến lên cười nói.

Quách Tĩnh cũng cười cười gật đầu nói: “Đúng vậy, Văn nhi, đã nhiều năm không gặp cha mình rồi, còn còn không mau kêu một tiếng.”

“Quách bá bá, Quách bá mẫu, con có chút không khỏe, muốn đi về trước.” Võ Tu Văn không để ý đến Võ Tam Thông đang dùng ánh mắt trông mong nhìn mình, thản nhiên nói một câu, liền xoay người đi ra ngoài.

“Văn nhi, đệ...” Võ Đôn Nho ở phía sau kêu một tiếng, đang định tiến lên ngăn Võ Tu Văn lại, liền bị Võ Tam Thông kéo lại.

Võ Tam Thông thở dài, có chút nản lòng ngồi xuống ghế, nói: “Đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy ta, không thể tiếp nhận cũng là điều bình thường.”

Quách Tĩnh nhíu mày, nói: “Cho dù là lần đầu gặp mặt, nhưng người vẫn là cha của nó, sao lại có thể cư xử như vậy được?”

Hoàng Dung kéo tay áo của ông một chút, nói: “Đây lần đầu tiên Văn nhi gặp mặt cha mình, khó tránh khỏi có chút không thể tiếp nhận, trước hết cứ để nó yên tĩnh một mình mà suy ngẫm đi, có lẽ ngày mai sẽ khá hơn.”

Võ Đôn Nho thấy Võ Tam Thông thương tâm, đối với phản ứng của Võ Tu Văn cũng có chút bất mãn, nghe xong lời Hoàng Dung nói, chỉ có thể gật gật đầu.

Võ Tu Văn trở về phòng, liền cảm thấy đầu ần ần đau, đối với Võ Tam Thông này, thật ra y còn có chút oán hận với ông ta, vì ông ta mà mẹ y mới sống khổ cực như vậy, cuối cùng cũng bởi vì ông ta mà chết, sau đó ông ta liền biến mất mười mấy năm, hôm nay đột nhiên lại xuất hiện. Y có chút tự giễu nở nụ cười, chẳng lẽ còn muốn mình làm như không có việc gì mà kính trọng, hiếu thuận với ông ta sao?

Lúc đi vào thế giới này, người đầu tiên Võ Tu Văn tiếp nhận chính là mẫu thân, lúc sinh ra cơ thể đã ốm yếu, nếu không phải được mẫu thân cẩn thận chiếu cố, Võ Tu Văn cũng không biết mình có thể sống sót đến hôm nay không, trong lúc đó Võ Tam Thông ở đâu, ông ta dựa vào cái gì mà đòi hỏi y phải kính trọng? Trừ bỏ thân phận là cha của thân thể này ra, đối với Võ Tu Văn mà nói, ông ta căn bản chính là một người xa lạ, nhưng người xa lạ này lại hại chết mẫu thân của y.

Nằm ở trên giường, giờ khắc này, Võ Tu Văn rất nhớ Dương Quá, không có hơi thở quen thuộc bên người, cho nên lần qua lộn lại lâu như thế vẫn chưa ngủ được. Y thầm nghĩ chờ lúc Dương Quá quay lại, hai người bọn họ liền trở về sống ở trong rừng, không muốn bị mấy người này quấy rầy nữa, thậm chí ngay cả đối với Võ Đôn Nho, lúc này đây Võ Tu Văn đều cảm giác được hằn đã thay đổi rất nhiều.

Võ Tu Văn miễn cưỡng cảm thấy đại ca đối với Dương Quá rất bất mãn, vừa mới bắt đầu, y cũng cho rằng đó là bởi vì mình bị thương mà ra, nhưng hiện tại nghĩ lại, y lại cảm thấy nó không phải đơn giản như vậy, chẳng lẽ sáu năm qua đã xảy ra chuyện gì sao? Còn có Lục Vô Song kia, nàng ta cũng làm cho Võ Tu Văn cảm thấy không kiên nhẫn, có thể nhìn ra nàng đối với quan hệ của mình và Dương Quá rất không thích, nhưng mình và Dương Quá với nàng ta cũng không quá thân quen, nàng nổi giận dỗi dỗi chạy tới hỏi mình, quả thực là quái lạ mà. Võ Tu Văn đối với nàng cũng không để ý nhiều, chỉ có chút bận tâm suy nghĩ về Võ Đôn Nho.

Cuối cùng Võ Tu Văn cũng mơ mơ màng màng thiếp đi, chỉ là lông mày vẫn nhăn lại một chỗ, hiển nhiên ngủ được không thoải mái. Ngày hôm sau, y vẫn là bị tiếng gõ cửa đánh thức, Võ Tu Văn chỉ cảm thấy đầu càng đau dữ dội hơn hôm qua, không kiên nhẫn đứng dậy mở cửa.

Khi nhìn thấy người đang đứng ở phía ngoài, Võ Tu Văn liền có chút kinh ngạc, nhưng vẫn mở cửa cho người đó tiến vào. Đó chính là Trình Anh, trong tay nàng còn bưng một cái mâm nhỏ, phía trên đặt mấy cái bánh bao và một chén cháo trắng. Võ Tu Văn vội vàng tiếp lấy, nói: “Đại tẩu, sao tẩu lại tự mình đem tới cho ta vậy?”

Trình Anh thản nhiên mỉm cười, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nói: “Ta vừa vặn có dịp đi ngang qua, liền thuận tiện mang cho thúc một phần.”

Võ Tu Văn gật gật đầu, nhìn Trình Anh, chờ nàng nói rõ ý đồ đến đây. Kỳ thật bộ dạng của Trình Anh rất đẹp, mặt trái xoan đúng chuẩn, làn da trắng nõn, bởi vì mang thai, mà trên mặt luôn mang theo một

tia nhu hòa, hoàn toàn khác với Trình Anh mà mấy năm trước Võ Tu Văn từng nhìn thấy, khiến cho Võ Tu Văn âm thầm cảm thán, người sắp thành mẹ quả nhiên là không giống với lúc trước nữa.

Trình Anh sửa sang lại một chút từ ngữ trong đầu, nói: “Tiểu thúc, chuyện của thúc và công công (cha chồng), lẽ ra ta không nên nhiều lời, nhưng hôm qua ta thấy công công thật sự rất đau lòng, có lẽ trước kia là lỗi của ông, nhưng dù sao đây cũng là cha của thúc.”

Võ Tu Văn trầm mặc, Trình Anh tiếp tục nói: “Từ nhỏ ta đã không còn cha mẹ, đều ở tại nhà dưỡng mình, sau đó, nhà dưỡng cũng không còn, ta và biểu muội lại thất lạc nhau, trừ bỏ sự phụ ra, ta vốn không còn người thân nào khác, sau đó lại gặp được đại ca của thúc, huynh ấy đối với ta rất tốt. Nhưng khi đó ta lại là sư thúc trên danh nghĩa của huynh ấy, cho nên huynh ấy không dám cùng ta thành thân. Ta thương tâm hết vài năm, cuối cùng vẫn là sự phụ biết chuyện liền trục xuất ta khỏi sư môn, để cho ta và huynh ấy thành thân với nhau.”

Võ Tu Văn không ngờ rằng chuyện này cứ nhiên lại là như vậy, thậm chí, Hoàng Dược Sư quả nhiên là Hoàng Dược Sư, luôn làm việc rất khác với người thường. Trình Anh thở dài, nói: “Nhờ vậy mà bọn ta mới có thể ở cùng một chỗ, cho nên ta đối với đoạn này cảm tình này thực sự rất quý trọng, ngày hôm qua đại ca của thúc cũng có chút không vui. Ta biết huynh ấy vì thúc nên mới không vui, cho nên hôm nay ta mới tới tìm thúc nói chuyện.”

Võ Tu Văn thở dài, nói: “Đại tẩu, ta biết tẩu là có lòng tốt mới đến đây, nhưng hiện tại ta vẫn không thể tiếp nhận ông ta, có lẽ tương lai sẽ có một ngày như vậy.”

Trình Anh gật gật đầu, hai người trong lúc nhất thời đều không lên tiếng.

“Đại tẩu, Lý Mạc Sầu thế nào rồi?” Đột nhiên Võ Tu Văn hỏi.

Trình Anh sửng sốt một chút, rồi nói: “Không biết, ta và biểu muội lúc trước đều tránh né ả đuổi giết, nhưng sau đó ả đột nhiên biến mất, cho tới bây giờ cũng không có xuất hiện nữa.”

Võ Tu Văn gật gật đầu, thậm chí đoán Lý Mạc Sầu có khả năng là đã chết, bằng không ả ta sẽ không có khả năng không đuổi giết hai tỷ muội Lục Vô Song và Trình Anh nữa, chỉ là không biết lần này ả chết như thế nào. Võ Tu Văn thậm chí đoán có thể là lúc ở Tuyệt Tình Cốc, sau khi ả rời đi liền gặp phải một việc gì đó, nghĩ đến việc ả ăn thiệt lớn như vậy, chắc chắn sẽ chờ thương thế tốt lên, sau đó nhất định là chạy đi trả thù. Việc này là xảy ra sau vụ đó rồi.

Trình Anh đi rồi, Võ Tu Văn mới bắt đầu dùng bữa sáng, y cũng không muốn ngủ lại, cho nên liền đi dạo một chút ở trong viện của mình. Y vốn định đến cửa thành xem thử tình huống bên doanh trại quân Mông Cổ một chút, nhưng nghĩ đến tình trạng của mình hiện, y cảm thấy vẫn nên ở yên đây, không cần tự rước lấy phiền phức, đành tản bộ trong viện của mình.

Đáng tiếc, rất nhanh lại có người tới quấy rầy y, lần này là Võ Tam Thông, ông ta đứng ở bên ngoài nhìn Võ Tu Văn. Võ Tu Văn bị ánh mắt chăm chú của ông ta làm cho có chút không được tự nhiên, đành phải cho ông ta tiến vào, thản nhiên nói: “Ông đến đây là có chuyện gì sao?”

“Không, ta chỉ muốn tới thăm con một chút thôi.” Võ Tam Thông nghe thấy lời của Võ Tu Văn, vội vàng lắc đầu, trên mặt mang theo nụ cười lấy lòng, có chút tham lam nhìn Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn cũng có chút bất đắc dĩ, y ngồi xuống một chiếc ghế đá trong viện, thấy Võ Tam Thông còn đứng ở đó mở to mắt nhìn mình, y có chút buồn cười lại có chút bất đắc dĩ, nói: “Ông cũng ngồi xuống đi.”

Võ Tam Thông nghe xong, càng cao hứng hơn, lập tức ngồi xuống phía đối diện của Võ Tu Văn, một lát sau mới cẩn thận hỏi: “Thân thể con có tốt không?”

Võ Tu Văn gật gật đầu, không nói gì thêm. Võ Tam Thông ngồi thêm một lúc, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Võ Tu Văn, thấy y không để ý đến mình, trên mặt liền hiện lên vẻ thất vọng. Võ Tu Văn bị tầm mắt chuyên chú của hắn làm cho có chút không được tự nhiên, bất đắc dĩ nhìn hắn, nói: “Không có chuyện gì thì ông hãy về trước đi.”

64. Chương 64

Võ Tam Thông rời đi một lúc lâu, Võ Tu Văn vẫn ngồi ở trên chiếc ghế đá trong viện, nhưng ngồi không được bao lâu, bên ngoài lại có người đi tới, Võ Tu Văn thở dài trong lòng, đứng lên cười nói: “Quách bá bá, Quách bá mẫu!”

Quách Tĩnh và Hoàng Dung mỉm cười gật đầu với y, ba người ngồi xuống chỗ bàn đá trong viện, Võ Tu Văn im lặng không lên tiếng, chờ Hoàng Dung và Quách Tĩnh mở miệng trước. Quả nhiên, Hoàng Dung cong khóe miệng mỉm cười, lên tiếng hỏi: “Văn nhi, nghe nói Quá nhi đã đi lấy thuốc giải, không biết khi nào thì trở lại? Đứa nhỏ này, cũng quá nóng vội rồi, không chịu thương lượng với bọn ta đã rời đi.”

Võ Tu Văn nhìn biểu tình hơi lo lắng của Hoàng Dung, nói: “Quách bá bá, Quách bá mẫu, hai người không cần lo lắng, võ công của Dương Quá mấy năm nay tiến bộ rất nhiều, cho dù không lấy không được thuốc giải, vẫn có thể an toàn quay trở về.”

Quách Tĩnh vui mừng cười cười, nói: “Quá nhi rất thông minh, võ công tất nhiên tăng tiến rất nhiều, ta đây rất an tâm về nó.”

Võ Tu Văn gật đầu không nói gì, y biết mục đích đến đây của vợ chồng Quách Tĩnh không phải chuyện này, quả nhiên không bao lâu sau Quách Tĩnh liền mở miệng nói: “Văn nhi, kỳ thật hôm nay ta và Quách bá mẫu của con tới đây chủ yếu là vì chuyện của con và cha con, ta biết có lẽ con rất oán hận cha mình, nhưng dù nói thế nào đi nữa thì ông ấy vẫn là cha của con, con làm nhi tử, tại sao lại có thể oán hận cha mình đến mức không chịu nhận thức ông ấy?”

Quách Tĩnh dùng giọng điệu nghiêm túc khuyên bảo, Võ Tu Văn cúi đầu, khóe miệng vụng trộm nhếch lên, bất quá y cũng biết Quách Tĩnh đối với mấy đạo lý lớn này dù chết cũng không thay đổi, cho nên cũng không mở miệng nói gì, mà ngồi yên chờ Quách Tĩnh nói xong.

Hoàng Dung là người thông minh, tự nhiên nhìn thấu ý nghĩ không cho là đúng kia của Võ Tu Văn, bà mỉm cười, nói: “Văn nhi, ta và Quách bá bá của con chỉ hy vọng hai cha con của có thể mau chóng hòa hảo, ta nhìn ra được cha của con rất thích con, con đối với ông ấy như vậy sẽ làm cho ông ấy rất thương tâm. Cho dù ông ấy đã làm gì sai, ông ấy vẫn là cha của con.”

Võ Tu Văn gật đầu, nói: “Con đã biết.”

Quách Tĩnh nghe Võ Tu Văn nói như thế, liền vừa lòng gật đầu, nói: “Vậy buổi trưa cùng nhau ăn cơm đi, đến lúc đó cha của con biết được tin tức này nhất định sẽ rất cao hứng.”

Nhìn vợ chồng Quách Tĩnh rời đi, khóe miệng Võ Tu Văn cong lên thành một nụ cười bất đắc dĩ, sau đó y xoay người vừa định bước vào nhà, liền nghe thấy mấy tiếng bước chân rất nhỏ đang tới gần, Võ Tu Văn thở dài một hơi, hôm nay còn chưa hết sao, hết người này tới người khác tới.

Xoay người lại, y liền sửng sốt, phát hiện đó là hai tiểu hài tử hôm qua có gặp qua một lần, Quách Tương và Quách Phá Lỗ mặc quần áo luyện công giống nhau như đúc, tóc trên đầu được chải thành hai búi, trắng trẻo xinh đẹp, khuôn mặt tương tự nhau, chỉ khác nhau ở điểm một bên là ánh mắt lộ ra tia giả hoạt, còn một bên là miến cường đi theo phía sau.

Nhìn thấy Võ Tu Văn xoay người, hai tiểu hài tử đang lén lén lút lút liền sửng sốt một chút, đứa phía sau ngượng ngùng cúi đầu, đứa phía trước sửng sốt một chút, nhưng lập tức tự nhiên hào phóng hô: “Đại ca ca, xin chào. Muội là Quách Tương, Tương trong Tương Dương. Còn đây là đệ đệ của muội, Quách Phá Lỗ.”

Võ Tu Văn nhìn không được mà nhếch khóe miệng lên, nhìn đôi mắt tròn to lóe sáng của Quách Tương, y ngồi xuống ghế đá, ngoắc hai tiểu hài tử tới chỗ mình, nói: “Chào hai đứa, tới tìm ta có chuyện gì không?”

“Muội nghe nói cha và nương tới tìm huynh, cho nên mới tới đây, bọn họ không có ở đây sao?” Quách Tương nhìn chung quanh một lượt, không có phát hiện người mình muốn tìm, có chút thất vọng nói.

“Bọn họ vừa rời đi.” Võ Tu Văn chống tay lên gò má nhìn hai tiểu hài tử kia, đại khái là vì bọn chúng tuổi còn nhỏ, cho nên mặc quần áo rất giống nhau, nhưng vẫn có thể nhận ra hai đứa, tiểu nam hài thoạt nhìn có chút câu nệ, cho nên vẫn cúi thấp đầu. Còn Quách Tương thì tự nhiên hào phóng hơn, ánh mắt chớp chớp, thoạt nhìn rất đáng yêu.

“À.” Quách Tương nhìn thấy Võ Tu Văn mỉm cười, liền muốn bò lên trên ghế đá ngồi, Võ Tu Văn vội vàng ngăn lại, ghế đá này cũng không phải là chỗ để tiểu hài tử sáu tuổi có thể ngồi, lỡ như ngã xuống, chẳng phải xong đời luôn sao?

Lôi kéo hai tiểu hài tử đi đến bãi cỏ gần đó, rồi ngồi xuống, may mắn là mặt trời đã lên cao, được tia nắng ấm áp chiếu vào, mặt cỏ cũng không còn lạnh lẽo nữa, trái lại có chút cảm giác ấm áp, ngồi rất thoải mái. Quách Tương ngồi ở bên cạnh Võ Tu Văn, tò mò nhìn y, hỏi: “Đại ca ca, huynh tên gì? Còn vị đại ca ca mặc y phục đen ngày hôm qua đâu rồi, sao không thấy?”

“Ta là Võ Tu Văn, đại ca ca ngày hôm qua đi tìm thuốc giải cho ta rồi, rất nhanh liền quay về thôi.” Võ Tu Văn nhẹ nhàng nói.

Quách Tương lo lắng đi tới gần, nhìn Võ Tu Văn, nói: “Đại ca ca, huynh bị bệnh sao? Có đau không? Phải ngoan ngoãn uống thuốc nha! Mỗi lần Tương nhi sinh bệnh đều được nương cho uống thuốc. Uống thuốc xong, bệnh sẽ tốt lên.”

Võ Tu Văn nhìn vẻ mặt thành thật của cô bé, vẫn chưa kịp nói gì, liền nghe thấy Quách Phá Lỗ vẫn trầm mặc bên cạnh này giờ mở miệng nói: “Tỷ tỷ không ngoan, sinh bệnh cũng không chịu uống thuốc, mỗi lần đều phải đưa ra thiết nhiều điều kiện mới bằng lòng uống thuốc.”

Khuôn mặt Quách Tương bỗng chốc đỏ bừng, nhìn khuôn mặt như cười như không của Võ Tu Văn, rồi quay sang trừng mắt nhìn đệ đệ đang phá hư hình tượng của mình, sau đó ngồi xuống bên cạnh Võ Tu Văn, lo lắng hỏi: “Đại ca ca, huynh bị bệnh có nặng không? Có cảm thấy khó chịu không?”

Võ Tu Văn ôm cô bé đặt trên người mình, vuốt đầu cô bé, nói: “Tương nhi không cần lo lắng, đại ca ca bị người xấu hạ độc, chỉ cần đại ca ca mặc y phục đen kia đem giải được về, ta liền không có việc gì.”

Quách Tương ngẩng đầu lên, vung một nắm tay lên, nói: “Người xấu kia là ai, sau này Tương nhi gặp được hắn, nhất định liền vì đại ca ca báo thù.”

Võ Tu Văn bị dáng vẻ nghiêm túc tuyên thệ của cô bé chọc cười, nhưng lập tức nghĩ đến tình tiết trong nguyên tác, liền cúi đầu xuống nghiêm túc nói: “Tương nhi, cái tên xấu xa kia gọi là Kim Luân Pháp Vương, hắn thường cầm một cái bánh xe màu vàng trên tay. Hắn là một tên rất xấu xa, về sau Tương nhi thấy hắn liền phải tránh thật xa, biết chưa?”

“Dạ.” Quách Tương gật đầu thật mạnh, trong lòng vẫn đang suy nghĩ đến việc sau này trưởng thành rồi phải tên rất xấu xa kia giết chết mới tốt.

Võ Tu Văn nhìn thoáng qua Quách Phá Lỗ vẫn ngồi ở một bên, vẫy vẫy tay, bảo cậu bé đến ngồi bên cạnh mình, nhìn con người đen lầy trong suốt của đứa nhỏ, phiền muộn trong lòng liền trở thành hư vô, cười nói: “Đại ca ca sẽ kể chuyện cho hai đứa nghe, chịu không?”

“Được.” Nhân tình của hai tiểu hài tử liền sáng lên, gật đầu thật mạnh.

Võ Tu Văn nhìn ánh mắt lấp lánh của hai đứa nhỏ, mở miệng nói: “Thuở trước, có một nông phu nọ, ở trong mùa đông rét lạnh thấy một con rắn bị đông cứng...”

Kể xong câu chuyện ‘Nông phu và xà’ kia, Võ Tu Văn nhìn hai đứa nhỏ, hỏi: “Nghe xong câu chuyện này, hai đứa có suy nghĩ gì?”

Quách Tương là người lên tiếng trước, hỏi: “Đại ca ca, vì sao ông ta lại đi cứu một con rắn? Tương nhi ghét nhất là rắn.”

Võ Tu Văn sững sốt, cười khỏ, sau đó đành phải dẫn dắt nói: “Vây vì sao Tương nhi lại ghét rắn?”

“Bởi vì nó sẽ cắn người, còn có nọc độc.” Quách Tương vẻ mặt chán ghét nói.

Võ Tu Văn sờ sờ mái tóc mềm mại của Quách Tương, nhẹ nhàng nói: “Tương nhi, Phá Lỗ. Truyện mà đại ca ca vừa kể cho hai đứa nghe chính là một truyện ngụ ngôn, trong chuyện xưa, rắn đại diện cho người xấu, nông phu có lòng tốt cứu rắn, nhưng cuối cùng lại bị rắn cắn. Chuyện xưa này nói cho chúng ta biết, lúc chúng ta cứu người phải biết rõ hắn là người tốt hay người xấu, nếu là người tốt, chúng ta đương nhiên phải cứu. Nhưng nếu là người xấu, chúng ta cứu hắn đồng nghĩa với việc hại chính mình.”

“A, Tương nhi hiểu rồi, Tương nhi chỉ cứu người tốt thôi.” Quách Tương gật đầu thật mạnh.

“Phá lỗ cũng đã hiểu.” Quách Phá Lỗ cũng gật đầu.

Trên mặt Võ Tu Văn hiện lên nụ cười khê, kỳ thật y lựa chọn kể chuyện xưa này cho bọn chúng nghe, chủ yếu là vì Quách Tương, trong nguyên tác, Quách Tương cũng bởi vì bị Kim Luân Pháp Vương lừa, không đành lòng để hấn chịu khổ mà giải huyết đạo cho hấn, cho nên mới bị bắt đi. Y kể cho Quách Tương nghe câu chuyện này, chính là muốn tránh việc này xảy ra. Mặc dù thiện lương là một phẩm chất đạo đức tốt đẹp, nhưng cũng không có nghĩa là đối với bất kỳ người nào cũng đều phải thiện lương. Thiện lương mà chẳng phân biệt được tốt xấu, chẳng khác gì hại người hại mình.

Quách Tương dựa vào lòng Võ Tu Văn, ngửa đầu lên, nhìn Võ Tu Văn, ánh nắng vàng rọi xuống, khuôn mặt trắng nõn có thể nhìn thấy rõ lông tơ tinh tế bên trên, trên mặt là nụ cười dịu dàng, tiểu cô nương Quách Tương liền cảm thấy yêu thích trong lòng. Cô bé vốn cảm thấy mẫu thân mình là người xinh đẹp nhất, nhưng giờ khắc này, tiểu cô nương Quách Tương lại đột nhiên cảm thấy, vị đại ca ca này mới là người xinh đẹp nhất.

Võ Tu Văn hiển nhiên không biết nhiều như vậy, cũng sẽ không nghĩ tới mấy chữ xinh đẹp này sẽ rơi ở trên đầu của mình. Dưới ánh nắng ấm áp, một lớn hai nhỏ nhàn nhã nằm ở trên cỏ, câu được câu không nói chuyện với nhau.

Võ Tu Văn buồn ngủ, Quách Tương ở bên cạnh chống cằm nhìn chăm chăm Võ Tu Văn, chợt bò lên người Võ Tu Văn, kêu lên: “Đại ca ca, đại ca ca.”

Võ Tu Văn mở to mắt, đỡ lấy cô bé trên người mình, hỏi: “Sao vậy?”

“Đại ca ca, sau này Tương nhi lớn lên sẽ gả cho huynh, được không?” Khuôn mặt cô bé đầy vẻ hưng phấn.

Cơn buồn ngủ của Võ Tu Văn liền biến mất, y ngồi dậy, nhìn ánh mắt hưng phấn của cô bé, cười khổ nói: “Tương nhi còn nhỏ như vậy, biết cái gì gọi là thành thân sao?”

Tiểu cô nương Quách Tương giương cằm lên, đắc ý nói: “Đương nhiên biết, muội thích đại ca ca, cho nên về sau muốn gả cho đại ca ca.”

Võ Tu Văn cười cười, đưa tay sờ đầu cô bé, nói: “Nhưng đại ca ca lớn hơn Tương nhi rất nhiều, chờ Tương nhi trưởng thành, đại ca ca đã già rồi.”

Tiểu cô nương Quách Tương buồn rầu, nhưng lập tức sờ sờ mặt Võ Tu Văn, vẻ mặt an ủi nói: “Không sao cả, đại ca ca, Tương nhi sẽ không ghét bỏ huynh đâu.”

Võ Tu Văn cười khổ, vỗ đầu Quách Tương, nói: “Nhưng đại ca ca đã có người trong lòng rồi.”

“Thật sao? Tỷ ấy có tốt với đại ca ca không?” Quách Tương tò mò hỏi.

Trên mặt Võ Tu Văn hiện lên ý cười, nhẹ nhàng nói: “Hắn đối đại ca ca rất tốt, đại ca ca cũng rất thích hấn.”

Tiểu cô nương Quách Tương nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Võ Tu Văn, mặc dù đại ca ca đã có người trong lòng khiến cho cô nhóc có chút buồn, nhưng nhìn đại ca ca cười hạnh phúc như vậy, cô nhóc liền quyết định không cùng người nọ tranh đại ca ca nữa.

Quách Tương nghiêm túc nhìn Võ Tu Văn, nói: “Đại ca ca, nếu tỷ ấy đối với huynh không tốt, nhất định phải nói cho Tương nhi nghe nha. Đến lúc đó Tương nhi sẽ ở bên cạnh giúp đỡ huynh.”

Võ Tu Văn buồn cười nhìn vẻ mặt chân thành của cô bé, nói: “Được.”

Quách Tương nghe thế mới cảm thấy mỹ mãn gật đầu, đứng lên nói: “Đại ca ca, chúng ta đi ăn cơm thôi, Tương nhi đói bụng rồi.”

Võ Tu Văn nhìn lên trời, mặt trời đã gần lên tới đỉnh đầu, đã trưa rồi, cũng đến lúc dùng cơm. Nhưng nó cũng đồng nghĩa với việc Dương Quá đã đi lâu rồi nhưng vẫn chưa quay lại, trong lòng nhịn không được mà có chút lo lắng, y lắc đầu, đem ý niệm không tốt trong đầu đá văng ra ngoài. Võ Tu Văn cúi đầu nhìn ánh

mắt chờ đợi của Quách Tương, nghĩ đến Quách Tĩnh bảo trưa nay cùng đi ăn cơm, liền đứng dậy, dắt hai tiểu hài tử đi ra ngoài.

65. Chương 65

Võ Tu Văn dắt hai tiểu hài tử đến viện của Quách Tĩnh, từ xa đã nhìn thấy Võ Tam Thông đứng ở nơi đó nhìn ra bên này, nhìn thấy mình, liền nở nụ cười.

“Cha.” Võ Tu Văn đi đến trước mặt Võ Tam Thông, khẽ kêu một tiếng.

Võ Tam Thông không dám tin nhìn chăm chăm Võ Tu Văn, sau đó gật gật đầu đáp lại, trong mắt thậm chí còn đọng hơi nước do kích động mà ra. Điều đó khiến cho Võ Tu Văn cũng cảm thấy một chút phức tạp trong lòng, y vốn nghĩ rằng, nếu chỉ là vì một tiếng ‘cha’ này, mà khiến cho ai nấy đều chạy đến tìm mình, vậy thì cứ kêu đi, giống như kiếp trước vậy, cũng chẳng mất miếng thịt nào. Hơn nữa... Ông ta vốn chính là phụ thân của thân thể này.

“Đi thôi.” Võ Tu Văn nói khẽ, dắt hai tiểu hài tử đi vào bên trong.

Mấy người đang ở bên trong hiển nhiên cũng nghe được tiếng kêu vừa rồi của Võ Tu Văn, khuôn mặt đều hiện lên nét tươi cười, Quách Tĩnh lại càng hài lòng gật đầu, Quách Tương và Quách Phá Lỗ đã buông tay Võ Tu Văn ra để chạy đến bên người hai vợ chồng Quách Tĩnh.

“Đều ngồi xuống đi.” Quách Tĩnh dùng vẻ mặt tươi cười nói.

Quách Tương tránh khỏi tay Hoàng Dung, chạy đến bên người Võ Tu Văn, chớp đôi mắt to của mình, nói: “Đại ca ca, muội muốn ngồi cạnh huynh.”

“Tương nhi, không được càn quấy.” Quách Tĩnh ngoắc ngoắc nữ nhi của mình, ý bảo cô bé lại chỗ mình.

Quách Tương bĩu môi không thuận theo, chỉ nhìn Võ Tu Văn. Lúc này bên trái Võ Tu Văn là Võ Tam Thông, còn bên phải là Võ Đôn Nho, không còn chỗ trống nữa, nếu Quách Tương muốn ngồi, một trong hai người kia phải đổi vị trí mới được. Quách Tĩnh thấy Quách Tương không chịu, sắc mặt liền trầm xuống. Võ Tu Văn thấy thế, liền ôm lấy Quách Tương, đặt cô bé ngồi lên đùi của mình, cười nói: “Được thôi, tiểu Quách Tương ngồi ở trên đùi của đại ca ca đi.” Lại nhìn thấy khuôn mặt Quách Tĩnh hiện lên thần sắc không đồng ý, y liền nói: “Quách bá bá, không sao cả, Tương nhi rất đáng yêu, con rất thích.”

Lúc này sắc mặt Quách Tĩnh mới dịu xuống, nhìn vẻ mặt hưng phấn của nữ nhi, nói: “Tương nhi, ngồi ở trên người đại ca ca không được nghịch ngợm, nếu không đại ca ca sẽ không thể ăn được gì cả, biết chưa?”

Quách Tương thấy phụ thân đồng ý, liền vui vẻ gật đầu. Võ Tu Văn dùng một tay ôm lấy tiểu Quách Tương, còn tay kia thì gấp rau vào chén, tiểu Quách Tương cũng có một chén nhỏ của riêng mình, cũng nghiêm túc tự mình ăn, Võ Tu Văn gấp rau cho cô bé, cô bé liền cười tươi nói “Cảm ơn”.

Bữa cơm này hẳn là do Hoàng Dung làm, ăn rất ngon, cuối cùng mọi thứ trên bàn đều bị mọi người quét sạch. Sau khi ăn xong, người hầu liền dọn dẹp xuống dưới, rồi đem trà lên thay. Võ Tu Văn ôm lấy tiểu Quách Tương, nhìn cô bé bưng ly trà nhỏ chậm rãi uống, nước không nóng lắm, cho nên cũng không sợ bỏng.

“Văn nhi, đệ rất thích đứa nhỏ sao?” Võ Đôn Nho đột nhiên mở miệng hỏi, ánh mắt kín đáo nhìn Võ Tu Văn và Quách Tương.

Võ Tu Văn sững sờ, ngẩng đầu nhìn ánh mắt sâu thẳm của đại ca, nói: “Đúng vậy, Tương nhi rất đáng yêu.” Quách Tương đang ngồi trong lòng Võ Tu Văn, nghe thấy y nói vậy, liền vui vẻ nói: “Muội cũng rất thích đại ca ca nha.” Liền được Võ Tu Văn đáp lại bằng nụ cười tươi đầy dịu dàng.

Võ Đôn Nho nhìn hai người, ánh mắt sâu thẳm nhìn không ra tia cảm xúc gì, không biết đang suy nghĩ cái gì, mà bàn tay đặt ở bên người lúc nắm chặt lúc thì thả lỏng.

Trên mặt Võ Tam Thông vẫn lộ vẻ tươi cười, còn vì vừa rồi Văn nhi kêu ông một tiếng ‘cha’ mà cao hứng, không hề phát giác ra dị trạng của Võ Đôn Nho. Trình Anh ngồi ở bên cạnh Võ Đôn Nho hiển nhiên là đã nhận ra, trên mặt liền hiện lên một tia lo lắng.

Võ Tu Văn do tối hôm qua ngủ không ngon, buổi sáng lại là bị đánh thức sớm, cho tới trưa cũng không có chút yên tĩnh, cho nên ăn uống no đủ liền cảm thấy mỗi mệt, thần sắc cũng có chút mệt mỏi. Hoàng Dung là người cẩn thận, hiển nhiên liền phát hiện ra, thân thiết nói: “Văn nhi, thân thể con không tốt, đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Bà vừa nói xong, mọi người cũng chú ý tới sắc mặt Võ Tu Văn không tốt, Võ Tam Thông ngồi ở bên cạnh sốt ruột thúc giục: “Mau đi về phòng nghỉ ngơi đi, thân thể quan trọng hơn.” Quách Tương cũng từ trên người Võ Tu Văn bò xuống, lo lắng nhìn y.

Võ Tu Văn cũng không chối từ, đứng lên nói: “Con đi trước.” Gật đầu rồi xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng, mọi người nhìn bóng dáng đơn bạc của Võ Tu Văn, thần sắc đều tỏ ra khác thường.

Võ Tu Văn xoa xoa mi tâm, không hiểu tại sao, y luôn cảm thấy lần này từ sau khi quay trở về đầy đều có cảm giác bất an, y thở dài một hơi, không biết có phải do đã lâu không quay về hay không, mà ngay cả đại ca nhà mình đều làm y có cảm giác xa lạ, chỉ mong... đó chỉ là ảo giác của mình mà thôi.

Đi vào viện, vừa định mở cửa ra, Võ Tu Văn liền nhận ra có người đang ở trong phòng của mình, hơi thở quen thuộc kia, khiến cho ánh mắt của Võ Tu Văn như sáng lên, vội vàng đẩy cửa ra, liền thấy bóng dáng màu đen quen thuộc đang nằm trên giường. Nhìn thấy trên khăn trải giường màu xanh nhạt có dính chút đỏ sẫm, nụ cười trên mặt Võ Tu Văn liền cứng đờ, y đóng cửa lại, vội vàng đi đến bên cạnh giường.

Vào lúc Võ Tu Văn tiến vào viện, Dương Quá đã tỉnh lại, nhưng tiếng bước chân quen thuộc bảo cho hắn biết đó là Văn nhi, cho nên thân thể buột chặt lại thả lỏng ra. Đợi Võ Tu Văn đi đến bên cạnh giường, mới mở to mắt ra, từ trong lòng ngực lấy ra một cái bình bằng bạch ngọc, đưa cho Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn không nhận lấy, chỉ ngồi xuống ở bên giường, nhìn vết đỏ sẫm trên giường, tay y run rẩy cởi bỏ quần áo Dương Quá ra. Dương Quá bắt lấy tay y, an ủi: “Chỉ là mấy vết thương nhỏ, không cần lo lắng.”

Võ Tu Văn tránh khỏi tay hắn, nghiêm mặt không để ý tới hắn, cởi bỏ y phục màu đen bên ngoài ra, trên áo lót màu trắng ở phía trong, ở vị trí giữa ngực là một mảnh đỏ, quần áo gần trái tim bị rách tới tả, lộ ra huyết nhục đỏ tươi bên trong. Võ Tu Văn lấy kim sang được loại tốt nhất ra, rắc lên trên vết thương. Sau đó dùng tay lau đi hơi nước trong mắt, miệng vết thương này, nếu sâu thêm hơn một chút, sẽ thương tổn tới tim, suýt chút nữa mình đã không thể gặp lại người này nữa rồi.

Dương Quá chăm chú nhìn Võ Tu Văn, sau đó mở bình bạch ngọc ra, đổ một viên thuốc màu nâu nên trong ra, đưa tới bên miệng Võ Tu Văn. Võ Tu Văn dùng vải trắng sạch băng bó vết thương cho Dương Quá, sau đó kiểm tra toàn thân Dương Quá thêm một lần nữa, phát hiện không có vết thương nào khác, lúc này y mới yên lòng. Dương Quá vẫn đưa tay về phía y, cũng không ngại mệt, Võ Tu Văn này giờ vẫn không để ý đến hắn, hiện tại đã kiểm tra xong rồi, yên lòng rồi mới chịu uống thuốc, sau đó y đi đến chỗ chiếc bàn rót chén nước để nuốt thuốc xuống. Sau đó lại rót thêm một chén nữa, đi đến bên giường, giúp Dương Quá uống nước.

“Có đói không? Ta cho người mang ít thức ăn tới.” Võ Tu Văn khẽ hỏi.

“Ta không đói.” Dương Quá cầm lấy tay Võ Tu Văn, nhắm mắt lại.

Võ Tu Văn thấy vẻ mặt mệt mỏi của hắn, đang định bò lên giường ngủ với hắn một lúc, nhưng cởi bỏ áo khoác, trong bụng liền truyền đến một trận đau nhức. Võ Tu Văn hô to một tiếng, ôm bụng té trên mặt đất. Dương Quá nghe được tiếng vang liền mở mắt ra, sợ hãi nhảy xuống giường, miêng vải trắng trước ngực vì động tác đột ngột của hắn mà rỉ máu, Dương Quá cũng không quan tâm, liền ôm Võ Tu Văn đặt lên giường, nhìn sắc mặt y tái nhợt, trên mặt đều là mồ hôi.

“Văn nhi, ngươi làm sao vậy?” Dương Quá lo lắng hỏi.

Võ Tu Văn cuộn mình, chỉ cảm thấy trong bụng giống như có thứ gì đó đang chạy loạn khắp nơi, khiến y rất đau đớn, rốt cuộc nhịn không được mà rên rỉ ra tiếng. Dương Quá sốt ruột, lại không biết nên làm như thế nào cho phải. Lúc này vợ chồng Quách Tĩnh đẩy cửa tiến vào, thấy tình huống như vậy, sắc mặt đều biến đổi. Hoàng Dung bước nhanh về phía trước, bắt lấy cổ tay Võ Tu Văn, thăm dò, rồi nhìn vết máu trước ngực Dương Quá, cuối cùng vẫn hướng về phía Quách Tĩnh nói: “Tĩnh ca ca, huynh tới vận công, đem độc trùng trong cơ thể Văn nhi bức ra.”

Quách Tĩnh và Hoàng Dung đặt Võ Tu Văn ngồi ngay ngắn, vẻ mặt Quách Tĩnh hiện lên vẻ nghiêm túc, từ bàn tay chậm rãi truyền nội lực vào cơ thể Võ Tu Văn tìm kiếm mục tiêu, nhưng không nghĩ tới, mới một lúc, thần sắc Võ Tu Văn không những không dịu đi, mà còn càng thêm thống khổ. Tay của Hoàng Dung vẫn đặt trên cổ tay Võ Tu Văn, cảm nhận được biến hóa trong cơ thể y, liền biến sắc, hướng Quách Tĩnh lắc đầu, nói: “Tĩnh ca ca, dừng lại.” Rồi nhìn Dương Quá ở bên cạnh nói: “Quá nhi, con tới.”

Quách Tĩnh lui ra sau, nghi hoặc hỏi: “Dung nhi, sao vậy?”

Hoàng Dung không trả lời, chỉ nói với Dương Quá: “Vận công đem cổ trùng trong bụng Văn nhi bức ra.”

Dương Quá gật đầu, đặt bàn tay lên lưng Võ Tu Văn, rồi nhắm mắt lại, nghiêm túc cảm thụ tung tích của con sâu trong người y. Quách Tĩnh và Hoàng Dung đều khấn trương nhìn, không dám phát ra bất kỳ thanh âm gì, cho đến nửa nén nhang sau, Võ Tu Văn mới hét lớn một tiếng, há mồm phun ra một ngụm máu đen, bên trong rõ ràng còn có một con sâu đang vận vẹo thân mình.

Sâu mới vừa ra ngoài liền muốn chạy trốn, Hoàng Dung nhanh tay lẹ mắt, liền phóng một cây ngân châm vào thân con sâu. Võ Tu Văn lại phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc cũng không còn đau đớn nữa, mềm nhũn đổ về phía sau. Thần sắc của Dương Quá lúc này cũng tái nhợt, bôn ba suốt một đêm, hơn nữa lại bị thương, vừa rồi đều cố gắng chống đỡ. Nhưng hiện tại thấy vẻ mặt an tường của Võ Tu Văn, trong lòng cũng thả lỏng, lập tức lâm vào hôn mê, nhưng vẫn không quên ôm chặt lấy Võ Tu Văn vào trong lòng mà che chở.

Hoàng Dung thấy cảnh này, yên lặng thở dài, lấy một cái bình nhỏ từ trong người ra, đổ ra hai viên thuốc màu trắng ngà ra, đó chính là Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn, thánh phẩm chữa thương của Đào Hoa Đảo, đút vào miệng hai người, rồi đắp chăn cho bọn họ, sau đó xoay người đi ra ngoài với Quách Tĩnh.

“Dung nhi, vừa rồi vì sao đổi thành Quá nhi? Nó đang bị thương mà.” Quách Tĩnh nghi hoặc hỏi.

Hoàng Dung còn đang suy nghĩ về cảnh tượng vừa rồi, trong lòng có chút xúc động, nghe thấy Quách Tĩnh hỏi, liền nói: “Muội tất nhiên biết là Quá nhi đang bị thương, cho nên ngay từ đầu mới để cho huynh lên, nhưng nội lực của huynh vừa tiến vào trong cơ thể Văn nhi, chẳng những không bức được độc trùng ra, mà ngược lại còn gây thống khổ cho Văn nhi. Đây là vì nội lực của huynh thiên về dương cương, hơn nữa huynh không quen thuộc phương hướng vận hành nội lực của Văn nhi, cho nên tốc độ chậm không nói, còn gây thêm thống khổ cho nó. Nhưng Quá nhi thì khác, nó và Văn nhi tu luyện nội công cùng phái, hơn nữa lại từng song tu, đối với nó thì Văn nhi đã vô cùng quen thuộc, cho nên muội mới đổi thành nó.”

Quách Tĩnh gật gật đầu, thấy Hoàng Dung nhú mày, hỏi: “Dung nhi, sao vậy? Chẳng lẽ thân thể chúng xảy ra chuyện gì sao?”

Hoàng Dung lắc đầu, nói: “Không phải, độc trong người Văn nhi đã được giải trừ, nhưng giải được kia quá nguy hiểm, nếu như không có Quá nhi, độc trong người Văn nhi không những không giải được, mà còn phải chịu đau đớn đến chết, xem ra Quá nhi chỉ nghĩ đã lấy được giải được, chứ không nghĩ tới còn có phải làm thêm một bước này. May là cuối cùng cũng qua nguy hiểm. Về phần vết thương trên người Quá nhi, dường như hai ngày liền không sao nữa.”

“Vậy muội còn lo lắng gì nữa?” Quách Tĩnh khó hiểu hỏi.

Hoàng Dung dừng bước, nhìn Quách Tĩnh hỏi: “Tĩnh ca ca, huynh cảm thấy tình cảm của hai đứa nó thế nào?”

Sắc mặt Quách Tĩnh trầm xuống, nói: “Bọn chúng ở cùng một chỗ nhiều năm như vậy, cảm tình tốt là chuyện đương nhiên, nhưng cũng không phải loại tình cảm dị dạng kia được, bọn chúng còn trẻ, đang phạm phải sai lầm, chúng ta làm trưởng bối hẳn là nên giúp bọn chúng sửa chữa. Về sau bọn chúng sẽ minh bạch chúng ta làm thế đều vì muốn tốt cho bọn nó.”

Trong lòng Hoàng Dung hiện lên một tia sầu lo, nhưng nhìn thần sắc kiên định Quách Tĩnh bên cạnh, cũng chỉ biết thở dài trong lòng, không nói gì thêm.

66. Chương 66

Khi Võ Tu Văn tỉnh lại, cảm giác đầu tiên là nhận thấy có cánh tay ai đó đang ôm lấy eo mình, bên cạnh còn có hơi thở quen thuộc, trái tim đập có chút hỗn loạn liền bình thường trở lại, suy nghĩ tới chuyện phát sinh vừa rồi, Dương Quá quay lại, mình ăn giải được, sau đó đau liên bụng, sau đó cũng không biết chuyện gì xảy ra tiếp theo. Giải được, nghĩ đến cái này, Võ Tu Văn liền ngưng thân dò xét trong cơ thể, sau đó trên mặt xuất hiện nụ cười vui sướng, nguyên bản kinh mạch khô cạn nội lực nay đã có nội lực chuyển động bên trong. Mặc dù chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng đã bắt đầu tăng dần, khiến cho Võ Tu Văn nhận không được mà có chút kích động.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt của Dương Quá, y thương yêu vuốt vành mắt có chút xanh đen của hắn, nghĩ đến vết thương của hắn, y liền lo lắng nhìn thử, màu đỏ của máu tươi liền đập vào mắt, y cả kinh trong lòng, liền muốn đứng dậy nhìn xem. Mới vừa động, bỗng nhiên nghe thấy Dương Quá hô lớn một tiếng, Võ Tu Văn lập tức không dám nhúc nhích nữa.

Lông mi Dương Quá khẽ run rẩy, dưới ánh mắt chăm chú của Võ Tu Văn từ từ mở ra. Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Võ Tu Văn, Dương Quá khấn trương siết chặt cánh tay, nhìn y hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

“Ta không sao, nội lực đang từ từ khôi phục. Ngược lại người đang bị thương, phải nghỉ ngơi thật tốt mới được, người đói bụng chưa, ta bảo người làm vài món đem đến.” Võ Tu Văn lo lắng nói.

Dương Quá buông tay, để cho Võ Tu Văn xuống giường, lúc này đã gần xế chiều, chân trời đỏ rực như lửa, cảnh tượng hùng vĩ khiến mọi người phải dừng chân đứng lại ngắm nhìn trong chốc lát. Võ Tu Văn bảo người hầu mang một ít thức ăn đến, sẵn tiện đem cả nước ấm.

Khi y xoay người đi vào phòng, thấy Dương Quá đang muốn ngồi dậy, liền vội vàng đi tới đỡ hắn dậy, đang định kéo chăn bông qua cho hắn dựa vào, nhưng không nghĩ tới Dương Quá lại muốn xuống giường mang giày. Võ Tu Văn vội vàng ngăn lại, Dương Quá bất đắc dĩ nhìn y nói: “Văn nhi, ta muốn đi nhà xí.”

Võ Tu Văn sửng sốt, sau đó mới kịp phản ứng, ngồi xuống giúp Dương Quá mang giày, đỡ hắn đi ra bên ngoài. Hiển nhiên là y vốn muốn cùng Dương Quá đi vào nhà xí, nhưng Dương Quá lại nhất quyết không chịu, cho nên y đành phải đứng chờ ở bên ngoài.

Đợi đến khi Dương Quá trở ra, Võ Tu Văn mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, nếu trong chốc lát nữa hắn còn chưa ra y sẽ đi vào xem sao, y đỡ Dương Quá trở về phòng, phát hiện nước ấm và đồ ăn đã được đưa tới, Võ Tu Văn liền quyết định tắm rửa trước, rồi mới ăn cơm. Bởi vì miệng vết thương không thể trúng nước, cho nên Dương Quá không có ngồi vào trong thùng tắm, Võ Tu Văn chỉ đơn giản giúp hắn lau mình, sau đó tháo tấm vải trắng băng vết thương ra, nhìn thấy miệng vết thương đã khá hơn, trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra, một lần nữa rắc kim sáng được lên trên, rồi dùng một miếng vải sạch khác băng lại.

Dương Quá vẫn chăm chú nhìn động tác của Võ Tu Văn từ đầu đến cuối, nhìn y vì mình mà bận rộn như thế, trong mắt tràn đầy nhu tình. Võ Tu Văn cười khẽ, tiến lên hôn lên mặt hắn một cái, sau đó đỡ hắn đến bên cạnh bàn, nói: “Người ăn trước đi, ta đi tắm rửa một lát.”

Dương Quá giữ chặt y, nói: “Ta sẽ chờ người ăn chung.”

Võ Tu Văn bất đắc dĩ nhìn hắn một cái, nhưng cũng biết hắn nói nghiêm túc, đành phải đi đến sau tấm bình phong, vội vã tắm rửa, thay quần áo rồi trở ra. Trong khi đó, Dương Quá vẫn nhìn chằm chằm tấm bình phong ẩn ẩn hiện hiện bóng người trên đó, còn có tiếng nước khẽ vang lên, trong mắt liền hiện lên tia lửa nóng.

Võ Tu Văn vừa đi ra liền nhìn thấy ánh mắt nóng rực của Dương Quá, cước bộ hơi ngừng lại một chút, sau đó đi đến bên cạnh bàn đặt chén cơm trước mặt Dương Quá, cười nói: “Ăn cơm đi.”

Dương Quá duỗi tay ra, dùng sức giữ chặt tay Võ Tu Văn, Võ Tu Văn đang chuẩn bị ngồi xuống ghé liền chuyển đến ngồi trên đùi Dương Quá, Võ Tu Văn cẩn thận tránh đụng tới vết thương của Dương Quá, ngồi yên ở trên đùi của hắn, ngẩng đầu ý bảo hắn trước tiên nên dùng cơm. Liền bị Dương Quá không chút khách khí áp môi mình lên môi của y.

Dương Quá ngửi mùi hương thơm ngát trên người Võ Tu Văn do vừa tắm rửa xong, một bàn tay giữ chặt eo Võ Tu Văn, còn tay kia thì đỡ lấy sau ót của y, đầu lưỡi nóng bỏng ở trên cánh môi mềm mại liếm vài cái, sau đó không chút do dự tiến vào thăm dò, liếm qua lại toàn bộ những vị trí mẫn cảm trong khoang miệng Võ Tu Văn, cuốn lấy đầu lưỡi non mềm của Võ Tu Văn, mút lấy rồi dây dưa, va chạm nóng bỏng, bá đạo không chừa lại chút kẽ hở nào.

Cánh tay đặt ở bên eo của y dần dần di chuyển xuống dưới, cầm lấy hạ thân mẫn cảm của Võ Tu Văn, sau đó chậm rãi xoa nắn. Địa phương mẫn cảm bị người khác nắm giữ, Võ Tu Văn thất kinh thở gấp một hơi, dùng tay đẩy Dương Quá ra, Dương Quá dờm môi, nhìn Võ Tu Văn, cắn nhẹ lên môi y, cúi đầu lẩm bẩm: “Văn nhi...”

Võ Tu Văn nhìn đôi mắt tràn ngập dục vọng của hắn, cảm giác được phía dưới đang có vật gì đó nóng như lửa va chạm vào thân thể của mình, không dám nhìn thẳng hắn, chỉ đỏ mặt nói: “Ăn cơm trước đã.”

Dương Quá hít sâu một hơi, ở bên tai Võ Tu Văn nhẹ giọng nỉ non một câu, sắc mặt Võ Tu Văn càng đỏ hơn, nhưng cuối cùng vẫn khẽ gật đầu một cái. Dương Quá đặt Võ Tu Văn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, rồi bưng chén cơm lên ăn, thỉnh thoảng lại nhìn Võ Tu Văn một cái, lửa nóng trong mắt vẫn không giảm đi chút nào. Võ Tu Văn chỉ lo cúi đầu ăn cơm, cũng không nhìn vào ánh mắt của Dương Quá, nhưng phía sau tai vẫn ửng đỏ không cách nào biến mất được kia đã khiến người ta hiểu được cảm giác trong lòng y hiện giờ.

Dương Quá rất nhanh liền ăn xong, sau đó đi đến bên giường rồi ngồi xuống, nhìn Võ Tu Văn. Võ Tu Văn chậm rãi ăn, tầm mắt nóng rực phía sau vẫn chăm chú nhìn y khiến cho y có chút không được tự nhiên, nghĩ đến chuyện sắp xảy ra tiếp theo, trong lòng liền có chút rộn ràng, dục vọng lúc này bị Dương Quá khơi mào lại dâng lên, lúc này miệng cũng ăn không vô nữa. Võ Tu Văn đứng lên mở cửa cho người hầu tiến vào dọn đồ đi, sau đó đóng cửa lại, đi về phía Dương Quá.

Dương Quá nhìn chằm chằm Võ Tu Văn, mắt cũng không chớp cái nào, dưới ánh mắt đó của Dương Quá, Võ Tu Văn từ từ cởi quần áo ra, để lộ ra thân hình thon dài xinh đẹp, cùng với làn da trắng nõn bóng loáng, hai điểm phấn hồng phía trước ngực, và vòng eo mảnh khảnh, còn có hạ thân phía dưới đã hơi đứng thẳng, cái mông đầy đặn, hai chân thon dài, tất cả đều khiến cho Dương Quá nhìn không chớp mắt.

Mặc dù Võ Tu Văn có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn cởi hết quần áo Dương Quá ra, để lộ ra tấm vải trắng đang bao lấy cơ ngực cường tráng của hắn, còn có cự vật dữ tợn đã đứng thẳng ở phía dưới. Võ Tu Văn đỡ Dương Quá nằm xuống giường, chính mình cũng leo lên giường, hai chân tách ra khóa ngồi trên người Dương Quá.

Vừa rồi Dương Quá thấp giọng bảo Võ Tu Văn chủ động, Võ Tu Văn nghĩ đến từ sau khi mình bị thương, hai người cũng không có thân thiết với nhau, lại nghĩ tới vết thương của Dương Quá, chính mình chủ động có thể tránh cho vết thương của hắn vỡ ra, cho nên mới gật đầu đáp ứng.

Lần đầu tiên chủ động, khẩn trương là khó tránh khỏi, nhưng y cũng không sợ hãi. Cúi đầu hôn Dương Quá, ôn nhu cùng Dương Quá hôn một hồi, sau đó lui ra ngoài, hôn dọc theo cảm xuống phía dưới, khi đến hầu kết của Dương Quá liền cắn nhẹ một cái, cảm giác được Dương Quá đang thổ hổn hổn, trong lòng y liền có chút hơi hưng phấn.

Y nhả ra, ngẩng đầu lên, dưới cái nhìn chằm chằm của Dương Quá, tay từ từ hướng ra phía sau của mình tìm kiếm, sau đó cắn môi, dùng ngón tay đưa vào trong cơ thể của mình, bởi vì ngưỡng ngừng, nên làn da y liền ửng hồng, khiến cho ánh mắt của Dương Quá càng tối lại. Thân thể đã sớm quen bị tiến vào dưới sự khuếch trương của ngón tay rất nhanh liền trở nên ướt át, Võ Tu Văn rút ngón tay ra, hai tay chống ở trên hông Dương Quá, nhắm ngay vật đã cương cứng đến xanh tím kia, chậm rãi ngồi xuống.

Mới tiến nhập vào một chút, Võ Tu Văn liền thở phì phò dừng lại, phía sau cũng không tự chủ mà co rút lại. Dương Quá trấn an đỡ lấy eo Võ Tu Văn, một lúc sau Võ Tu Văn mới bắt đầu tiếp tục ngồi xuống, dục tiến vào hơn phân nửa, y liền cảm thấy phía sau giống như bị nhét đầy, có chút trường đau, sau đó không được tự nhiên từ từ chuyển động eo. Dương Quá vốn cố gắng nhẫn nại, nhưng bị kích thích như vậy, cánh tay đang đặt ngang hông Võ Tu Văn liền dùng lực, dục vọng cương cứng kia lập tức tiến vào toàn bộ.

“A...”

Võ Tu Văn thất kinh thở gấp một tiếng, gục ở trên người Dương Quá, thân thể mềm nhũn. Dương Quá trấn an bằng cách vuốt ve lưng của y, sau một lúc trì hoãn, y ngừng đầu, đỡ người ngồi dậy.

Cảm giác được vật kia trong cơ thể nhảy lên lợi hại, Võ Tu Văn biết Dương Quá đang nhẫn nại, liền hít sâu một hơi, chậm rãi hướng về phía trước, sau đó ngồi xuống, cái tư thế này khiến vật kia của hắn tiến vào vô cùng sâu, cũng khiến Võ Tu Văn kích thích rất nhiều, y cúi đầu, chậm rãi nâng lên hạ xuống, hạ thân của y dưới sự kích thích đó đã sớm đứng thẳng, ở trên đỉnh còn rỉ ra vài giọt chất lỏng màu trắng sữa.

Sắc trời vẫn chưa tối hẳn, ánh sáng trong phòng vừa phải, Dương Quá có thể nhìn thấy rất rõ ràng cảnh đẹp trên người, nhìn thấy vật trụ phần hồng đáng thương kia không có người an ủi, Dương Quá vươn tay ra, cao thấp xoa nắn nó. Thân mình Võ Tu Văn run lên, kích thích từ phía trước và phía sau cùng nhau ập tới, khiến cho y rất nhanh liền bắn ra, toàn thân xụi lơ ngã lên trên người Dương Quá. Mà vật phía sau vẫn cứng rắn như cũ nói cho Võ Tu Văn biết Dương Quá vẫn chưa phát tiết, y định ngồi dậy, nhưng Dương Quá đã ôm lấy y đặt ngồi trên người mình, rồi đỡ lấy hông của y, cao thấp di động. Võ Tu Văn lo lắng nói: “Thương thể của người...”

Dương Quá hôn lên miệng y, nhiệt tình cắn nhẹ vài cái, dưới thân thì va chạm càng lúc càng nhanh, Võ Tu Văn bị va chạm mạnh mẽ kia khiến cho hô hấp trở nên hỗn loạn, không còn thời gian để tự hỏi nữa, sau khi Dương Quá buông môi y ra, y chỉ có thể cúi đầu rên rỉ, hai tay khoát lên trên vai Dương Quá, bởi vì khoái cảm mà đầu không tự chủ được hơi ngửa ra sau, chiếc cổ thon dài duyên dáng liền lộ ra, Dương Quá dùng lực cắn lên, xuất hiện một đám vết hôn màu đỏ.

Dùng sức va chạm ngày càng nhanh hơn làm cho y cảm nhận khoái cảm càng ngày càng mạnh, Võ Tu Văn ôm lấy cái đầu đang đặt bên cổ mình, cúi đầu rên rỉ, phía sau cũng bắt đầu không tự chủ được mà co rút, khiến cho Dương Quá đạt được khoái cảm càng lớn hơn. Biết Võ Tu Văn sắp đến cực hạn, liền đẩy mạnh hạ thân ở phía tiến nhanh hơn. Rốt cuộc ở khoảnh khắc đạt cao trào, hô hấp dường như trở nên không thông thuận, kèm theo đó là khoái cảm không thể ức chế, khiến cho cả người Võ Tu Văn xụi lơ, phía sau vẫn không ngừng ra vào, làm cho thân thể vốn miễn cảm của y lại có cảm giác, phần thân dưới vừa mới phát tiết xong lại run rẩy đứng thẳng lên.

Võ Tu Văn vừa phát tiết hai lần, cho nên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nhịn không được đẩy Dương Quá ra, mềm mại nói: “Không cần...”

Dương Quá nhẹ nhàng hôn lên mặt y để trấn an, hai tay buông eo của y ra, dùng sức vuốt ve cái mông đang nhếch cao của y, tiếp tục thẳng tiến, mỗi lần tiến vào, đều đâm đến chỗ sâu nhất, gần cuối liền dùng sức đâm thật mạnh vào bên trong vài cái, Dương Quá hôn môi Võ Tu Văn, đồng thời dưới thân cũng bắn ra một cỗ nhiệt lưu vào chỗ sâu nhất trong cơ thể Võ Tu Văn. Chất lỏng nóng bỏng phun vào vách tràng mềm mại, khiến cho Võ Tu Văn run rẩy toàn thân, dục vọng phía trước nhịn không được co rút vài cái, phun ra một chút chất lỏng.

Dương Quá đem tiếng thét chói tai của Võ Tu Văn nuốt vào trong miệng, rồi hung hăng hôn y. Võ Tu Văn vô lực tựa vào người hắn, chỉ cảm thấy tay chân bủn rủn. Dương Quá buông Võ Tu Văn ra, bước xuống giường cầm lấy khăn mặt, đơn giản lau khô thân thể Võ Tu Văn cùng dấu vết trên giường.

“Vết thương của người thế nào rồi?” Võ Tu Văn mở mắt ra, dùng giọng nói có chút khàn khàn hỏi.

Dương Quá nhìn thoáng qua vết thương hơi bị rỉ máu trước ngực, an ủi: “Không có việc gì, mau ngủ đi.” Hắn lại leo lên giường, ôm chặt Võ Tu Văn vào lòng, bàn tay đặt trên lưng y nhẹ nhàng vuốt ve.

Bị ầm áp quen thuộc vây quanh cùng với việc thể lực bị hao tổn khiến cho mí mắt Võ Tu Văn rất nhanh liền nặng trĩu, không lâu sau, liền mơ màng ngủ.

67. Chương 67

“Đùng đoàng”

Tiếng sấm vang lên, Võ Tu Văn bị âm thanh này làm cho tỉnh lại, theo bản năng liền nhích sát vào lòng của người nằm bên cạnh, sau đó nhắm mắt lại ngủ tiếp. Y nhanh chóng cảm giác được cánh tay bên hông chậm rãi vuốt ve, vật ở dưới bụng kia cũng dần trở nên cương cứng.

“Không cần...” Võ Tu Văn nhúu mày, đẩy người bên cạnh ra, tối hôm qua làm kịch liệt như vậy, đến giờ y vẫn còn chưa khôi phục lại sức lực, chỉ muốn ngủ mà thôi.

Tay Dương Quá hơi dừng một chút, dưới sự kháng nghị của Võ Tu Văn lật người y lại, để lưng y đối diện với mình, vỗ nhẹ lên tấm lưng trắng nõn tuyệt đẹp của Võ Tu Văn, nói: “Người ngủ đi.” Hắn vừa nói vừa dời bàn tay xuống phía dưới, tách mông Võ Tu Văn ra, một ngón tay liền tiến vào trong, chỗ kia từ tối hôm qua đến giờ vẫn chưa được tẩy rửa, toàn bộ chất lỏng vẫn còn lưu lại bên trong, ngón tay vừa đi vào, liền ra ra vào vào vài lần, nơi đó lập tức trở nên ẩm ướt.

Phía sau bị kẻ khác khuếch trương như thế, cơn buồn ngủ của Võ Tu Văn lập tức biến mất không chút dấu vết, y đang định xoay người kháng nghị, phía sau liền có một vật thể to lớn và nóng rực mạnh mẽ tiến vào, Võ Tu Văn lập tức xụi lơ, không dám nhúc nhích.

Dương Quá hôn lên lưng y để trấn an, suy nghĩ trong chốc lát liền rút ra, dưới ánh mắt nghi hoặc của Võ Tu Văn, hắn liền đặt y nằm ngửa, kéo hai chân Võ Tu Văn qua, để chúng vòng qua ngang hông của mình, thắt lưng dùng lực đẩy mạnh vào, tay Võ Tu Văn nắm chặt lấy cái chần dưới thân mình, đang định mở miệng bảo Dương Quá chậm một chút, một nụ hôn nồng nhiệt liền hạ xuống, đồng thời, thân dưới cũng kịch liệt đâm vào rút ra.

Tiếng thở hổn hển, tiếng rên rỉ như có như không, hòa vào tiếng va chạm kịch liệt, vào buổi sáng sớm còn chút lạnh lẽo này không ngừng vang lên, kèm theo đó là tiếng sấm ‘đi đùng’ ở bên ngoài, cả tiếng mưa rơi rì rào, tất cả hợp lại thành một bản hoà tấu đầy nhiệt huyết.

Chờ hết thấy mọi thứ trở lại bình thường, tay chân Võ Tu Văn đã sớm bủn rủn không thể cử động, hai chân vẫn đang mở rộng quần lấy eo Dương Quá, y đẩy đẩy Dương Quá vẫn còn chôn ở cổ mình mà cắn cắn ra.

“Đi xuống, lát nữa sẽ có người tới.” Âm thanh của y có chút khàn khàn.

Dương Quá hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, hôn lên khóe miệng y, sau đó rút ra cự vật vẫn còn chôn ở trong cơ thể Võ Tu Văn ra, cảm nhận được sự co rút dồn dập không ngừng như muốn giữ mình lại kia, Dương Quá lại nhịn không được mà dùng sức tiến vào chỗ sâu nhất bên trong. Dưới kích thích bất ngờ đó, Võ Tu Văn liền kêu lên một tiếng, ánh mắt phiếm hơi nước, trừng mắt nhìn người phía trên, “Mau... Đi ra ngoài!”

Dương Quá tự thấy có lỗi mà hôn nhẹ ở trên khóe miệng của y, lưu luyến rời khỏi đùi đàng ăp kia, nương theo sự rời khỏi của hắn, chất lỏng màu trắng cũng chậm rãi chảy ra, khiến cho ánh mắt của Dương Quá lại trầm xuống.

Cảm giác được dưới thân dính dính khó chịu, còn có tầm mắt nóng bỏng của Dương Quá, Võ Tu Văn nhịn không được tức giận nói: “Đi múc nước đi, ta muốn tắm rửa.”

Dương Quá gật đầu, buông tha cảnh đẹp trước mắt, nhanh chóng mặc quần áo vào, sau đó xoay người đi ra ngoài, không bao lâu liền ôm hai thùng nước trở về, đổ vào thùng tắm trong phòng, sau đó lại đi đến bên giường, ôm lấy Võ Tu Văn thả vào làn nước ấm áp trong thùng.

Võ Tu Văn thoải mái thở dài, tựa vào vách thùng gỗ.

“Ào.”

Một âm thanh vang lên, mặt nước liền dao động mạnh, Võ Tu Văn mở mắt ra, liền thấy Dương Quá ngồi đối diện mình. Y còn chưa kịp phản ứng, người đối diện đã nhấc tay lên, thân thể lập tức dựa vào lồng ngực của hắn. Da thịt kề nhau, hai người cũng nhịn không được thoải mái thở dài.

Dương Quá cầm khăn vải, chuyển động ở trên người Võ Tu Văn, Võ Tu Văn lười biếng dựa vào người hắn, để mặc hắn giúp mình tắm, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên, không cần phản kháng thêm làm gì, có người hầu hạ là tốt rồi, cứ hão hão hưởng thụ là được.

Dương Quá nhìn người trong lòng đang nhắm mắt lại kia, đưa tay tìm kiếm tiểu huyệt phía dưới, rồi đưa ngón tay vào trong, cho chất lỏng bên trong chảy ra ngoài, dòng nước ấm áp liền theo đó mà tiếp xúc với

tràng bích, khiến Võ Tu Văn nhin không được mà hơi run rẩy, sau đó cúi đầu xuống rên rỉ một tiếng, hai tay ôm lấy cổ Dương Quá. Dương Quá hôn lên trán của y, vẫn tiếp tục động tác trên tay, thẳng đến khi bên trong đã được rửa sạch sẽ mới ngừng lại. Tuy từ sau khi song tu, chất lỏng của Dương Quá có để lại bên trong cơ thể Võ Tu Văn cũng không khiến y sinh bệnh gì, nhưng nói chung cũng sẽ có chút không thoải mái, cho nên bình thường vẫn rửa sạch.

Chờ hai người tắm rửa sạch sẽ, mặc quần áo tử tế xong, Võ Tu Văn liền ngồi xuống bên cạnh bàn, nhắm mắt dưỡng thần, còn Dương Quá thì đi ra ngoài, bảo người đưa bữa sáng đến. Nhưng Dương Quá còn chưa kịp quay về, đã có hai người khác đến đây, bọn họ chính là Võ Đôn Nho và Võ Tam Thông.

Hai người vừa tiến vào, sắc mặt liền thay đổi, mùi xạ hương trong phòng vẫn chưa tan hết, cho nên hai người làm sao lại không biết nơi đây vừa xảy ra chuyện gì được, sắc mặt nhất thời đều trầm xuống. Sau khi ngồi xuống trước mặt Võ Tu Văn, nhìn thấy rõ ràng vết đỏ trên cổ Võ Tu Văn, sắc mặt của bọn họ lại càng âm trầm hơn.

Võ Tu Văn hơi nhú mày, nhưng lập tức giống như không có việc gì xảy ra, cười nói: “Cha, đại ca, hai người tới sớm thật.”

“Ừ, thân thể của đệ khỏe chưa? Ngày hôm qua nghe tin Dương Quá trở lại, ta liền chuẩn bị đến đây, nhưng sự phụ lại bảo để cho các người nghỉ ngơi trước, chờ hôm nay lại tới.” Võ Đôn Nho quan tâm hỏi.

“Đã khôi phục được một phần rồi.” Võ Tu Văn cười nói.

“Vậy là tốt rồi, Văn nhi...” Võ Đôn Nho nhìn Võ Tu Văn, do dự không biết nên nói như thế nào.

Võ Tam Thông ở bên cạnh thấy con trai lớn của mình cứ nói vòng vo, có chút tức giận nhìn Võ Tu Văn, nói: “Văn nhi, con thật sự là đang ở cùng một chỗ với Dương Quá?” Thấy Võ Tu Văn gật đầu, ông liền cảm thấy khó thở đứng lên, nói: “Sao con lại hồ đồ như vậy, hai người các con đều là nam tử, tại sao lại có thể ở cùng một chỗ? Có phải là do Dương Quá mê hoặc con không? Nhất định là như vậy rồi.”

Nụ cười trên mặt Võ Tu Văn lập tức biến mất không chút dấu vết, không thèm nhìn Võ Tam Thông đang nổi giận đùng đùng, y chuyển hướng sang Võ Đôn Nho, ánh mắt có chút lóe lên, thản nhiên nói: “Đại ca, huynh cũng cho là như thế sao?”

Võ Đôn Nho thở dài, có chút không dám nhìn thẳng vào mắt Võ Tu Văn, chỉ nhìn mặt bàn, nói: “Văn nhi, đệ và Dương Quá ở cùng một chỗ, nói tới nói lui vẫn là không đúng, hơn nữa, không phải đệ rất thích đứa nhỏ sao? Như vậy hẳn là nên tìm một cô nương ở cùng một chỗ mới phải.” Càng nói, Võ Đôn Nho càng cảm thấy hợp tình hợp lý, cho nên ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt bình tĩnh của Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn cười khổ trong lòng, trên mặt vẫn duy trì sự lãnh tĩnh của mình, nói: “Ta và Dương Quá sẽ sớm rời khỏi nơi này.”

Võ Tam Thông trừng mắt nhìn Võ Tu Văn, cánh tay run rẩy chỉ vào y, “Con... Con là đồ bất hiếu.” Nhìn thấy biểu tình lạnh lùng trên mặt Võ Tu Văn, ông liền phẩy tay đi ra ngoài. Võ Đôn Nho thở dài, nói: “Đệ ở lại từ từ mà suy nghĩ.”

Võ Tu Văn nhìn hai người rời đi, buông xuống suy nghĩ, lông mi thật dài che giấu tất cả cảm xúc bên trong.

Một lúc sau, mới nghe được tiếng bước chân quen thuộc vang lên bên ngoài, y liền giương mắt lên nhìn ra cửa, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia đang bước tới gần, khóe miệng liền cong lên thành nụ cười khê, đợi người nọ đi đến bên cạnh, liền ôm lấy hông của hắn, mặt cũng dán vào ngang hông của hắn.

Dương Quá cẩn thận đặt cái khay trên tay xuống, vỗ nhẹ lên mái tóc dài mềm mại của Võ Tu Văn, im lặng không nói gì. Một lúc sau, Võ Tu Văn mới buông hắn ra, nhìn lên trên bàn, vẫn là món cháo hoa và bánh bao không chút thay đổi kia.

“Chúng ta về nhà đi, ta muốn ăn cơm của người làm.” Võ Tu Văn nhìn Dương Quá, ánh mắt cong lên chứa ý cười.

“Được.” Dương Quá bưng cháo hoa tới trước mặt Võ Tu Văn, thấy y chậm rãi ăn, mới cúi đầu ăn phần của mình.

Hai người còn chưa kịp ăn xong, bên ngoài lại vang lên giọng nói của Trịnh Việt.

“Võ Tu Văn, Dương Quá.” Rất nhanh, Trịnh Việt và Tiểu Long Nữ liền xuất hiện ở trong phòng, chỉ là, hơn phân nửa người của Trịnh Việt đã ướt nhẹp.

Võ Tu Văn nhướn mày, buồn cười nhìn bộ dạng của Trịnh Việt, nói: “Sao chỉ mang theo có một cây dù?”

Trịnh Việt để dù ở cạnh cửa, ngồi xuống bên bàn, khinh thường liếc nhìn Võ Tu Văn, đầu hơi hất lên, nói: “Cái này cũng không hiểu sao, như vậy mới có cơ hội thể hiện ra phong độ thân sĩ của ta, thể hiện sự săn sóc và quan tâm của ta dành cho đối phương.”

Võ Tu Văn nhìn dáng vẻ đắc ý của hắn, lại nhìn bộ dáng bình tĩnh của Tiểu Long Nữ, hỏi: “Cô cô, người cảm thấy cách làm này của hắn như thế nào?”

“Thật ngu ngốc.” Tiểu Long Nữ bình tĩnh liếc Trịnh Việt một cái, lạnh lùng nói.

Võ Tu Văn nhìn vẻ mặt nháy mắt cứng ngắt của Trịnh Việt, còn có ánh mắt ai oán kia, nhin không được cười ra tiếng, tâm tình hơi khó chịu vừa mới lập tức trở nên khá hơn không ít.

Tiểu Long Nữ đưa tay bắt mạch cho Võ Tu Văn, cảm thấy trong cơ thể hắn bắt đầu có nội lực chuyển động bên trong, liền buông tay ra, nói: “Văn nhi, Quá nhi, các người đã tìm được giải được, ta cũng phải chuẩn bị bồi Trịnh Việt đi ra giang hồ dạo chơi một chút, hắn là đến lúc phải tách ra rồi.”

Võ Tu Văn thu hồi nụ cười trên môi, hỏi: “Khi nào thì cô cô đi?”

Trịnh Việt nghe Tiểu Long Nữ nói như thế, trên mặt lại hiện lên nụ cười vui vẻ, dùng tay chống cằm, nói: “Hiện tại quay về thu thập một chút là có thể đi rồi.”

Võ Tu Văn gật gật đầu, nói: “Hai người nhớ bảo trọng!”

Tiểu Long Nữ gật gật đầu, đứng lên rời đi, Trịnh Việt thấy thế liền vội vàng đứng dậy theo sau, lúc đi tới cửa còn vẫy vẫy tay chào bọn Võ Tu Văn rồi mới đi ra ngoài.

Võ Tu Văn cũng không còn tâm tình ăn uống nữa, y chống cằm, nhìn cơn mưa không dứt ở bên ngoài cửa sổ, còn có bầu trời bao la âm u phía trên, đột nhiên cảm thấy vô cùng muốn rời khỏi chỗ này. Y nhìn về phía Dương Quá, nói: “Chúng ta cũng rời đi thôi.”

Dương Quá nhíu mày, “Nhưng thân thể của người...”

“Không sao cả, ta muốn lập tức rời đi.” Võ Tu Văn mong đợi nhìn hắn, Dương Quá luôn không đành lòng cự tuyệt yêu cầu của y, cho nên thấy y kiên quyết như thế, liền gật đầu đáp ứng.

Sau khi cơm nước xong xuôi, hai người liền mở dù đi về phía viện tử của Quách Tĩnh, muốn rời khỏi hiển nhiên phải cáo biệt một tiếng. Vừa vặn lúc này vợ chồng Hoàng Dung và phụ tử Võ Tam Thông đều có mặt ở đây, là Hoàng Dung ra mở cửa, Võ Tu Văn bước vào liền cảm thấy không khí bên trong phòng có chút ngưng trọng, trong lòng hiện lên một tia bất an, nhưng nghĩ đến y và Dương Quá có thể lập tức rời đi, một tia bất an kia liền biến mất.

“Quách bá bá, Quách bá mẫu, cha, đại ca, vừa vặn mọi người đều ở thì hay quá, con và Dương Quá chuẩn bị rời đi, cho nên bây giờ đến đây để báo biệt với mọi người.” Võ Tu Văn cười nhạt nói.

Sắc mặt của mọi người có mặt trong phòng đều hơi đổi, Võ Đôn Nho tiến lên, cau mày nói: “Sao lại vội như thế? Bên ngoài không phải vẫn còn đang mưa sao? Ít nhất cũng phải chờ hết mưa rồi tính chứ.”

Võ Tu Văn lắc đầu, nói: “Không được, bọn đệ muốn nhanh rời đi một chút.”

Mọi người có mặt trong phòng không nói gì, trong nhất thời, không khí liền trở nên nặng nề, Võ Tu Văn thấy bọn họ không ai lên tiếng, liền muốn rời đi, cho nên nhìn bọn họ, nói: “Bọn con đi đây.”

Hai người xoay người đi ra ngoài, nhưng vừa đi đến cửa, liền nghe thấy tiếng gọi của Võ Đôn Nho.

“Văn nhi.”

Võ Tu Văn quay đầu, nhìn đại ca đang đi về phía mình. Võ Đôn Nho đi tới gần, kéo tay Võ Tu Văn, cười nói: “Nếu đệ đã muốn đi, cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại, đệ tới chỗ ta một chuyến đi, ta có một vật cần đưa cho đệ.”

Võ Tu Văn nhìn khuôn mặt tươi cười ôn nhu của đại ca, gật gật đầu. Võ Đôn Nho liền kéo Võ Tu Văn đi ra ngoài, Võ Tam Thông cũng đuổi theo, Dương Quá đang muốn theo sau, liền nghe Hoàng Dung ở phía sau gọi lại: “Quá nhi, để cho ba cha con bọn họ hảo hảo nói chuyện đi, con cứ ở chỗ này chờ, sẵn tiện bồi Quách bá bá và ta luôn.”

Cước bộ của Dương Quá hơi dừng một chút, không đi theo sau nữa, mà là lui lại ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

68. Chương 68

Võ Tu Văn theo Võ Đôn Nho vào phòng, nhìn bóng lưng của đại ca vẫn đứng yên trước mặt mình, mở miệng hỏi: “Đại ca, không phải huynh có đồ cần đưa cho ta sao?”

“Vấn nhi, có phải do cuộc trò chuyện lúc sáng mà đệ mới quyết định đi nhanh như vậy không?” Võ Đôn Nho vẫn không quay người, dùng âm thanh thực bình tĩnh hỏi.

Võ Tu Văn nhìn bóng dáng cứng ngắc của Võ Đôn Nho, còn có biểu tình chỉ tiếc rên rỉ không thành thét của Võ Tam Thông đang ngồi bên cạnh, y vẫn bình tĩnh nói: “Cũng có một phần, nhưng nguyên nhân chủ yếu là vì ra ngoài quá lâu rồi, đệ và Dương Quá muốn về nhà.”

“Về nhà? Chỗ nào có ta và cha mới là nhà của đệ.” Võ Đôn Nho nói, âm thanh có chút run run do tức giận.

“Đại ca, huynh đã thành thân rồi, huynh và đại tẩu đều ở đây, cho nên nơi này là nhà của huynh, còn ta, nhà chính khoảng thời gian ở chung với người mẹ quá cố của chúng ta, nó đã không còn nữa, hiện tại ở cùng Dương Quá một chỗ mới là nhà của ta.” Võ Tu Văn thản nhiên nói, không hề liếc nhìn Võ Tam Thông ở bên cạnh.

“Đệ thật sự muốn rời đi, muốn ở cùng một chỗ với Dương Quá?” Võ Đôn Nho xoay người lại, bình tĩnh hỏi.

Võ Tu Văn không chút né tránh, nhìn thẳng vào ánh mắt của Võ Đôn Nho, nói: “Đúng vậy.”

Sau đó y liền thấy Võ Đôn Nho đưa mắt nhìn ra phía sau mình, một trận kinh phong lập tức đánh úp lại, Võ Tu Văn cảnh giác ở trong lòng, né người sang một bên, nhưng y vừa di chuyển, phía sau gáy liền cảm thấy một trận đau đớn, sau đó lập tức chìm vào trong bóng tối, hình ảnh cuối cùng mà y nhìn thấy chính là ánh mắt bình tĩnh của Võ Đôn Nho.

Võ Đôn Nho nhìn ánh mắt có chút khiếp sợ và không dám tin của Võ Tu Văn, liền rũ mắt xuống, che giấu suy nghĩ trong lòng, nhưng rất nhanh, hắn lại nâng mắt lên nhìn Võ Tam Thông đang ôm Võ Tu Văn trước ngực, nói: “Cha, cha mang đệ đi trước đi.”

“Hảo, sau này con rảnh rồi thì nhớ tới thăm bọn ta.” Võ Tam Thông cõng Võ Tu Văn trên lưng, đắp thêm một chiếc áo tới đi mưa lên rồi đi ra ngoài, tránh đi tiểu viện của vợ chồng Quách Tĩnh, đi thẳng đến cửa sau. Nơi đó đã có một chiếc xe ngựa được chuẩn bị sẵn dừng ở trước cửa, Võ Tam Thông thả Võ Tu Văn vào trong xe, còn mình thì ngồi lên chỗ điều khiển xe ngựa, giục ngựa phi nhanh về phía trước, mưa vẫn không ngừng rơi, rất nhanh, bóng dáng xe ngựa liền biến mất khỏi tầm mắt.

Võ Đôn Nho tựa người vào cạnh cửa, nhìn theo xe ngựa dần đi xa, trong đầu lại hiện lên ánh mắt kia của Võ Tu Văn, trong lòng hắn liền xuất hiện một tia áy náy và do dự, nhưng sau đó liền biến mất tăm.

Vấn nhi, đại ca và cha cũng chỉ vì muốn tốt cho đệ, một ngày nào đó, đệ sẽ hiểu thôi.

Dương Quá ngồi ở trên ghế, nhìn màn mưa mù mịt bên ngoài, trong lòng có chút phiền chán, tự hỏi trong lòng sao Vấn nhi của mình đi lâu như thế rồi còn chưa trở về nữa. Sau đó hắn liền đứng bật dậy đi ra ngoài.

“Quá nhi, con đi đâu vậy?” Quách Tĩnh trầm giọng hỏi.

“Con đi tìm Văn nhi.” Dương Quá vừa nói vừa đi ra ngoài, khi đi tới cửa, đang chuẩn bị bung dù lên, thì trước mắt liền hiện lên bóng dáng của Quách Tĩnh, ông trầm giọng nói: “Con không được đi.”

Dương Quá không nói gì, chỉ đứng yên nhìn ông, Hoàng Dung ở bên cạnh cảm thấy không ổn, liền vội vàng đi tới, trấn an nói: “Quá nhi, ý Quách bá bá của con là ba cha con Văn nhi đang trò chuyện, con đến đó sẽ không tiện lắm.”

Dương Quá nhìn chằm chằm bọn họ, phiền chán trong lòng càng tăng, sau đó liền chuẩn bị vòng qua bọn họ ra ngoài, không ngờ hần vừa di chuyển người sang bên cạnh để đi, Quách Tĩnh cũng chuyển người theo để chắn trước mặt hần.

“Tránh ra!” Ánh mắt của Dương Quá không có chút tình cảm nào nhìn Quách Tĩnh, hần ý xung quanh cơ thể càng lúc càng tăng.

Sắc mặt Quách Tĩnh trầm xuống, nói: “Đây là thái độ mà con dùng để nói chuyện với trưởng bối sao?”

“Tránh ra!” Một giây sau, trọng kiếm vốn nằm trên lưng liền xuất hiện trong tay, Dương Quá lạnh lùng chỉ mũi kiếm vào Quách Tĩnh.

Trên mặt Quách Tĩnh thoáng hiện tia giận dữ, phẫn nộ nhìn Dương Quá, nói: “Con dám dùng kiếm chia vào người ta?”

Tươi cười trên mặt Hoàng Dung cũng biến mất, bà nhìn Dương Quá, có chút không vui nói: “Quá nhi, dù thế nào đi nữa, Quách bá bá cũng là trưởng bối của con, sao con lại có thể dùng kiếm chỉ vào ông ấy?”

Dương Quá thấy hai người vẫn một mực ngăn mình đi ra ngoài, bất an trong lòng ngày càng mãnh liệt, hần nhìn hai người, lạnh lùng nói: “Các người đã làm gì Văn nhi?”

Hoàng Dung sợ Quách Tĩnh nói ra cái gì đó, liền mở miệng nói trước: “Văn nhi và cha của nó, còn có đại ca của nó đang ở cùng với nhau, có thể phát sinh chuyện gì được chứ, chẳng lẽ bọn họ còn có thể làm hại nó?”

“Con muốn đi tìm y.” Dương Quá hướng bên cạnh di chuyển vài bước, muốn vòng qua hai người để đi ra ngoài.

Trước mắt lại xuất hiện bóng người, Dương Quá rũ mắt xuống, che đi tia dao động mãnh liệt trong đó, sau đó hần ngẩng đầu, ánh mắt mang theo hàn ý lạnh thấu xương nhìn về phía hai người, Hoàng Dung còn định nói gì đó, nhưng kiếm quang đã lóe lên, trọng kiếm của Dương Quá đã chém về phía này.

Hoàng Dung cả kinh, nhanh chóng né người sang bên cạnh, sau đó nhìn Dương Quá, thấy hần không bắt cứ chút tình cảm nào nhìn mình và Tĩnh ca ca, trong lòng liền kinh hãi. Mà Quách Tĩnh đã trực tiếp đánh nhau với Dương Quá, trọng kiếm trong tay Dương Quá không chút lưu tình, thậm chí còn ẩn chứa sát khí. Quách Tĩnh lúc vừa mới bắt đầu còn bảo tồn thực lực, nhưng sau đó liền phát hiện không dốc toàn lực ra là không được. Không bao lâu sau, đã bị Dương Quá xông tới, vì thế không dám nương tay, dốc toàn lực ra ứng phó.

Quách Tĩnh không có ý đả thương đối phương, nhưng Dương Quá do nóng lòng muốn đi tìm Võ Tu Văn, lại gặp vợ chồng Quách Tĩnh ba lần bảy lượt ngăn mình lại, trong lòng đã cảm thấy không ổn, cho nên hạ thủ không chút lưu tình. Hần học rất nhiều loại võ công, lại trải qua sáu năm tu luyện, hơn nữa còn song tu với Võ Tu Văn, cho nên nội lực càng ngày càng thêm thâm hậu, so với Quách Tĩnh kỳ thật đã không còn kém bao nhiêu.

Trong khi Quách Tĩnh còn nương tay, thì Dương Quá lại không hề cố kỵ gì, thậm chí còn ra tay rất hung hăng, trong lúc nhất thời Quách Tĩnh cũng có chút ngăn cản không nổi. Tuyệt học của Quách Tĩnh chính là Hàng Long Thập Bát Chương, nhưng hần lại nương tay, cho nên uy lực của bộ chương pháp này liền giảm đi rất nhiều. So với Dương Quá, kiếm thể luôn thay đổi liên tục, lại thêm nội lực thâm hậu, lực công kích được gia tăng lên rất nhiều.

Kiểm thể của Dương Quá vô cùng sắc bén, còn chương pháp của Quách Tĩnh lại không có sát ý. Trong lúc nhất thời liền khiến bàn ghế bên trong phòng đổ vỡ, Hoàng Dung đứng ở một bên, nhìn toàn thân Dương

Quá đều tỏa ra sát khí, trong lòng liền rung mình, mơ hồ cảm thấy sự tình giống như đã vượt ra ngoài tầm khống chế của bọn họ rồi, trong lòng cũng xuất hiện tia bất an.

Dương Quá thấy Quách Tĩnh dây dưa không ngớt, ngăn cản mình rời đi, trong lòng đã biết không ổn, cho nên trong lúc đánh nhau, liền chậm rãi di chuyển đến phía cửa, để cho mình thì ở ngoài, còn Quách Tĩnh thì ở bên trong. Nhưng thế tấn công của Quách Tĩnh vẫn không ngừng nghỉ, cuốn lấy kiếm thế của Dương Quá, trong lòng Dương Quá liền có chút không kiên nhẫn, bỗng nhiên quay lưng lại, Quách Tĩnh ở đằng sau thấy thế liền cả kinh, thu lực chưởng trong tay về, nhưng vẫn có một phần kinh lực đánh lên trên lưng Dương Quá. Dương Quá liền nương lực đạo này, nhanh chóng phi thân ra ngoài.

Quách Tĩnh thu hồi lực đạo bị phản phệ, nội lực chạy loạn bên trong cơ thể, Hoàng Dung vội đỡ hấn, hỏi: “Tĩnh ca ca, huynh sao rồi?”

“Huynh không sao, chúng ta mau đuổi theo Quá nhi.” Quách Tĩnh khoát tay, liền chạy ra ngoài.

“Tĩnh ca ca, hay là quên đi, để bọn chúng đi đi, huynh cũng thấy đó, từ phản ứng quyết liệt của Quá nhi, muội có thể nhìn ra được, tình cảm của Quá nhi đối với Văn nhi rất sâu đậm, chúng ta làm như vậy...” Hoàng Dung còn chưa nói hết, đã bị Quách Tĩnh cắt ngang.

“Dung nhi, bọn nhỏ không hiểu chuyện, chúng ta làm trưởng bối, phải kịp thời uốn nắn cho bọn chúng mới đúng, ta thật sự rất hối hận việc trước đây không có sớm tách bọn chúng ra, nếu như vậy, nói không chừng bọn chúng đã sớm có cuộc sống riêng của mình rồi.” Quách Tĩnh có chút hối hận nói, lao ra ngoài.

Hoàng Dung thầm thở dài, không nói gì thêm, đuổi theo Quách Tĩnh.

Dương Quá bị trúng một chưởng của Quách Tĩnh, kiên cường nuốt ngụm máu tươi trong cổ họng xuống, vận kinh công chạy về phía tiểu viện của Võ Đôn Nho, sau đó trực tiếp đẩy cửa bước vào phòng, thấy Võ Đôn Nho ngồi ở bên bàn, nói: “Văn nhi đâu?”

Mặt Võ Đôn Nho không chút thay đổi nhìn hấn, nói: “Dương Quá, từ đây về sau người không cần tìm Văn nhi nữa, cũng đừng dây dưa với y. Năm đó, ta thực không nên cho y và người cùng nhau rời Đào Hoa Đảo mới phải, cũng chính vì người, cho nên y mới biến thành như vậy.”

“Ta hỏi người, Văn nhi đâu?” Dương Quá bước từng bước tới trước mặt Võ Đôn Nho, ánh mắt chứa hàn ý lạnh thấu xương, âm thanh cũng không có bất kỳ tình cảm nào.

“Y đã đi rồi, y không muốn gặp người nữa.” Võ Đôn Nho lạnh lùng nói.

Một giây sau, Dương Quá đã vung kiếm xuống cái bàn trước mặt Võ Đôn Nho, chiếc bàn như tờ giấy nhẹ nhàng đáp xuống đất, Dương Quá dùng một tay bóp cổ Võ Đôn Nho, trong mắt tràn đầy hơi thở âm trầm, “Nếu người không phải là đại ca của Văn nhi, ta đã giết người từ lâu rồi.”

Buông tay ra, hấn không thèm liếc nhìn Võ Đôn Nho đang té trên mặt đất, liền xoay người đi ra ngoài, lưu lại Võ Đôn Nho với biểu tình khiếp sợ trên mặt, ôm vết hầu ho sặc sụa. Không bao lâu sau, vợ chồng Quách Tĩnh cũng đuổi đến đây, thấy tình cảnh này, liền kinh hãi chạy tới đỡ Võ Đôn Nho dậy.

“Nho Nhi, có phải do Quá nhi làm không? Nó thật sự quá đáng rồi.” Quách Tĩnh khó thở nói.

“Sư phụ, Dương Quá đi ra ngoài rồi, người mau ngăn hấn lại đi, cha của con không phải là đối thủ của hấn.” Võ Đôn Nho nhìn Quách Tĩnh lên tiếng thúc giục, âm thanh có chút khàn khàn.

Quách Tĩnh gật gật đầu, xoay người đuổi theo, Hoàng Dung cũng chạy theo sau. Võ Đôn Nho sau khi nghỉ ngơi trong chốc lát, cũng phi thân đuổi theo.

Võ Tu Văn bị một trận xóc nảy làm tỉnh lại, phần gáy vẫn còn rất đau, khiến y lập tức nhớ tới chuyện phát sinh trước đó, chậm rãi ngồi dậy. Khóe miệng y cong lên thành nụ cười trào phúng, không ngờ mình lại bị người khác đánh ôn mê bắt đi liên tục hai lần. Kỳ thật lần này bị mang đi một phần là do không có sự phòng bị trước, nhưng một phần nguyên nhân cũng là do nội lực của y còn chưa hoàn toàn khôi phục, đêm qua lại cùng Dương Quá hoan ái cả đêm, thể lực cũng tiêu hao rất nhiều, cho nên khi bị kinh phong đánh úp lại phía sau liền không né kịp.

Chỉ là vừa cử động, thân thể mệt mỏi liền khiến cho y biến sắc, loại cảm giác này, chính là cảm giác nội lực biến mất mà y đã từng trải qua trước đây, sao bây giờ lại bị như thế nữa rồi? Tay phải đặt lên tay trái, kết quả càng làm cho sắc mặt y trở nên kém hơn, nhưng y vẫn chưa từ bỏ ý định mà ngồi xếp bằng điều tức, không có bất kỳ tác dụng nào, trong cơ thể vẫn trống rỗng, nội lực hôm qua vừa mới khôi phục lại lại biến mất vô tung.

“Văn nhi, con tỉnh rồi, bên trong tay nải có điểm tâm và nước, con đói thì ăn một chút đi. Con ráng chịu đựng một chút, đến tối là chúng ta có thể đến thành trấn kế tiếp rồi, đến lúc đó sẽ tìm khách điểm nghỉ ngơi.” Bên ngoài truyền đến âm thanh.

Võ Tu Văn tự nhiên nhận được giọng nói này của ai, nhìn thoáng qua thùng xe, quả nhiên nhìn thấy một cái túi vải, nói vậy bên trong chính là điểm tâm và nước rồi, y tựa vào thùng xe ngựa, thản nhiên nói: “Võ Tam Thông, người muốn mang ta đi đâu?”

Võ Tu Văn trực tiếp kêu tên ông, trước đó y kêu Võ Tam Thông là cha cũng chỉ tránh gặp phải phiền toái mà thôi, nhưng hiện tại Võ Tam Thông lại làm như vậy với y, cũng đừng trách y không nể tình nữa.

Bên ngoài bỗng chốc trở nên yên ắng, chỉ còn tiếng mưa rơi và tiếng ‘lộc cộc’ do xe ngựa phát ra, một lúc sau, Võ Tam Thông mới khàn khàn lên tiếng, “Văn nhi, cha biết hiện tại con sẽ hận cha, nhưng cha làm thế cũng chỉ vì muốn tốt cho con, sau này con sẽ hiểu. Vì vậy, cho dù con có oán hận cha, cha cũng muốn mang con đi.”

Võ Tu Văn bật cười một tiếng, mở tấm rèm che cửa xe ngựa ra, gió lạnh mang theo mưa liền thổi vào, y ôm lấy đầu gối, nhìn bóng lưng bên ngoài, trầm lặng nói: “Võ Tam Thông, người chắc chắn sẽ chết sớm hơn ta.”

69. Chương 69

Thân ảnh ở phía trước lập tức cứng ngắc, xe ngựa dần dần chạy chậm lại, cuối cùng hoàn toàn dừng lại, Võ Tu Văn bình tĩnh nhìn Võ Tam Thông xoay người lại.

“Văn nhi, con hận cha như vậy sao?” Võ Tam Thông nhìn Võ Tu Văn, trên mặt tràn đầy vẻ chua xót và thương tâm, còn ần ần chút không dám tin.

Võ Tu Văn vẫn bình tĩnh nhìn ông, nói: “Ta trẻ hơn người, cho nên, người hiển nhiên phải chết sớm hơn ta rồi.”

Võ Tam Thông sửng sốt, tuy cảm thấy Võ Tu Văn nói rất đúng, nhưng nghe chính con của mình nói những lời như thế, trong lòng vẫn có chút không thoải mái. Ông im lặng xoay người, liền nghe Võ Tu Văn hỏi: “Người chuẩn bị giam giữ ta sao? Muốn giam bao lâu?”

“Cha sẽ an bài cho con một cô nương tốt để thành thân, đợi đến lúc có đứa nhỏ rồi, con cũng sẽ quên Dương Quá kia đi, đến lúc đó, cha tự nhiên sẽ không xen vào cuộc sống của con nữa.” Võ Tam Thông đưa lưng về phía Võ Tu Văn, âm thanh hòa vào tiếng mưa bên ngoài truyền đến lỗ tai Võ Tu Văn, trong mắt y liền hiện lên một tia trào phúng.

“Người cho rằng người giam ta được sao?” Võ Tu Văn lạnh lùng nói.

“Cha biết võ công của con rất tốt, cho nên cha mới bảo Quách bá mẫu dùng được áp chế võ công của con, chờ đến lúc con quên được Dương Quá, cha liền đưa giải được cho con.” Võ Tam Thông vùng vọt lên, đánh lên con ngựa kéo xe, xe ngựa một lần nữa di chuyển.

Ánh mắt Võ Tu Văn trở nên lạnh lẽo, không ngờ mấy người này liên thủ với nhau, nhìn mưa to bên ngoài xe, trong lòng y càng lạnh lẽo hơn, y rũ mắt xuống, nói: “Người có thể giam ta bao lâu? Ta nói rồi, người có thể sẽ chết sớm hơn ta, chờ sau khi người chết, người lại để ai tới quản ta tiếp? Còn nữa, người cho rằng Dương Quá sẽ không đi tìm ta sao?”

Thân ảnh của Võ Tam Thông cứng đờ, ông trầm mặc một hồi lâu mới lên tiếng: “Cha sẽ đưa con đến một nơi bí ẩn, Dương Quá sẽ không thể tìm ra con. Cha là cha của con, ít nhất lúc cha còn sống, cha nhất quyết không thể đứng nhìn con làm chuyện sai trái.”

Khóe miệng Võ Tu Văn cong lên thành nụ cười trào phúng, nói: “Võ Tam Thông, người cho mình là ai, đừng tưởng rằng ta kêu người một tiếng cha, người liền là cha của ta. Người dựa vào cái gì mà quản chuyện của ta, chính mình làm người có bao nhiêu thành công mà đi quản ta, năm đó người yêu nghĩa nữ của mình mà bỏ mặc mẹ ta mười mấy năm, sau khi hại chết mẹ ta lại biến mất gần ấy năm. Người lấy tư cách gì quản chuyện của ta, cho tới hiện tại ta cũng không thừa nhận người là cha của ta, cho nên mời người không cần quản chuyện của ta.”

Thân ảnh Võ Tam Thông lại cứng ngắc, thật lâu sau mới khàn khàn nói: “Mặc kệ con có thừa nhận hay không, cha vẫn là cha của con, con không thừa nhận quan hệ của chúng ta cũng được, nhưng cha nhất định không thể để con tiếp tục phạm sai lầm.”

Võ Tu Văn trào phúng cười một tiếng, sau không nói gì thêm, y nhắm mắt lại, tựa người lên trên thùng xe ngựa. Trong lúc nhất thời chỉ nghe được tiếng mưa rơi ào ào bên ngoài, và âm thanh bánh xe lăn trên mặt đất, nhưng không bao lâu sau, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, Võ Tu Văn chống đỡ thân thể sắp đổ về phía trước, ổn định vững vàng chỗ ngồi, bên ngoài bỗng nhiên vang lên âm thanh của Võ Tam Thông: “Xin hỏi các hạ vì sao lại chặn đường?”

Võ Tu Văn không lên tiếng, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng cười vô cùng quen thuộc, y liền có chút lo sợ trong lòng, sau đó là âm thanh của Kim Luân Pháp Vương.

“Thật sự là trời cũng giúp ta, Võ Tu Văn, không cần trốn nữa, mau ra đây đi.” Kim Luân Pháp Vương lớn tiếng nói.

Tâm Võ Tu Văn cũng dần dần trầm xuống, chợt nghe bên ngoài lại vang lên tiếng Võ Tam Thông: “Người muốn làm gì?”

Võ Tu Văn vén màn xe, nhìn Kim Luân Pháp Vương cầm kim luân trên tay, biểu tình trên mặt vô cùng bình tĩnh, nói: “Không biết Pháp vương tìm ta có chuyện gì không?”

Trên mặt Kim Luân Pháp Vương hiện lên tia phẫn hận, nói: “Ta muốn giết người.”

“Không biết vì sao Pháp vương lại hận ta như thế?” Võ Tu Văn lo lắng trong lòng, nhưng hiện tại không có cách nào, chỉ có thể cố gắng kéo dài thời gian mà thôi.

Kim Luân Pháp Vương hừ mạnh một tiếng, nói: “Đều là do người, Hoắc Đô mới biến thành bộ dáng như thế, tại sao hắn lại thích người chứ?”

Trong lòng Võ Tu Văn cảm thấy có chút kỳ quái, không biết có phải ảo giác hay không, thế nhưng y lại cảm thấy câu cuối cùng kia của Kim Luân Pháp Vương còn ẩn ẩn chút ghen tị, ý niệm trong đầu chợt lóe lên, y bất động thanh sắc nói: “Nếu là chuyện của Hoắc Đô, thì đó đều là do Tu Văn muốn tự bảo vệ mình nên mới bắt đắc dĩ làm như thế, kính xin Pháp vương hiểu cho, ta không muốn trở thành kẻ địch của người.”

Sắc mặt Kim Luân Pháp Vương trở nên dữ tợn, nói: “Còn tên Dương Quá kia nữa, hắn lại dám làm ra loại chuyện đó với Hoắc Đô, ta nhất định sẽ không tha cho hắn. Chắc chắn ta giết người rồi, hắn sẽ đau lòng đến chết, ta muốn hắn phải thừa nhận từng chút từng chút những gì mà ta đã ném qua.”

Võ Tu Văn cả kinh trong lòng, chẳng lẽ Dương Quá đã làm gì với Hoắc Đô sao? Nhìn sắc mặt Kim Luân Pháp Vương, y liền biết không ổn, nhưng cũng không còn cách nào khác, nếu võ công còn thì may ra y còn có khả năng tìm cơ hội chạy thoát, như hiện tại ngay cả đến chạy cũng không chạy được. Võ Tam Thông ngồi ở phía trước lắng nghe này giờ, nay lại thấy Kim Luân Pháp Vương từng bước bước về phía bên này, liền biết không ổn, ông lập tức nhảy dựng lên, tung một chưởng về phía Kim Luân Pháp Vương.

Kim Luân Pháp Vương khinh thường né chiêu, tung một cước vào người Võ Tam Thông, tay phải Võ Tam Thông thừa cơ hội này hướng lòng bàn chân hấn điểm một cái, chiêu Nhất Dương Chỉ này tuy xuất ra không phải rất nhanh, nhưng lại hay thay đổi, cho nên khó tránh mà cũng khó chặn. Kim Luân Pháp Vương cả kinh trong lòng, không ngờ lão già này lại có công phu như thế, Kim Luân bay về phía ngực Võ Tam Thông, nếu Võ Tam Thông vẫn tiếp tục xuất chiêu điểm huyệt, sẽ bị Kim Luân đánh lên ngực, lưỡng bại câu thương. Kim Luân Pháp Vương vốn nghĩ Võ Tam Thông sẽ lui về sau, nhưng lại không ngờ Võ Tam Thông vẫn không giảm tốc độ tiến về phía trước, Nhất Dương Chỉ bắn trúng huyệt đạo ở lòng bàn chân, khiến toàn bộ

chân trái của Kim Luân Pháp Vương nhất thời tê rần. Võ Tam Thông cũng bị Kim Luân đánh trúng, bị hất văng ra rất xa.

Võ Tam Thông định xoay người ngồi dậy, nhưng sau đó liền phun ra một ngụm máu tươi, rồi khẽ rên một tiếng ngã xuống mặt đất, ông nhìn Võ Tu Văn, hô lớn: “Văn nhi, chạy mau!” Nói xong liền đánh về phía Kim Luân Pháp Vương, ôm lấy hai chân của hắn.

Chân trái của Kim Luân Pháp Vương mất đi cảm giác, bị Võ Tam Thông bổ nhào về phía mình, thiếu chút nữa là té trên mặt đất, cho nên liền phần hận không thôi. Lòng bàn chân giẫm xuống, Võ Tam Thông lại phun ra một ngụm máu tươi, trong miệng vẫn không ngừng hô, “Chạy mau, mau lên...”

Kim Luân Pháp Vương thấy Võ Tam Thông chết cũng không buông tay, Kim Luân nhanh chóng chuyển động xuống phía dưới, cắt đứt hai tay của Võ Tam Thông, máu tươi lập tức bắn tung tóe, nhưng cũng bị mưa to dội sạch ngay sau đó. Võ Tu Văn ngồi trong xe ngựa, nhìn thảm trạng của Võ Tam Thông, đồng tử co rút lại, lạnh lùng nhìn Kim Luân Pháp Vương đang nhe răng tươi cười đi về phía mình.

Không phải y không muốn trốn, mà y biết căn bản là trốn không thoát, so với việc chặt vật chạy trốn trong mưa, rồi cuối cùng vẫn bị Kim Luân Pháp Vương đùa giỡn giết chết, thì y tình nguyện ngồi yên ở chỗ này, chờ đợi vận mệnh cuối cùng của mình hơn.

Mưa càng lúc càng lớn, trong lòng Võ Tu Văn lại rất bình tĩnh, nhìn Võ Tam Thông nằm trên mặt đất với cánh tay bị cắt đứt không ngừng chảy máu tươi, một giây sau liền bị nước mưa cuốn đi. Nhìn Kim Luân Pháp Vương đưa tay qua, bóp cổ của mình, cảm giác hít thở không thông này làm trước mắt y dần biến thành màu đen, cuối cùng hoàn toàn lâm vào một mảnh hắc ám.

Võ Tam Thông ngã trên mặt đất vẫn chưa mất đi ý thức, nhìn thấy Võ Tu Văn mềm nhũn rồi ngã xuống, liền không ngừng giãy dụa, nhưng mất đi đôi tay, ông chỉ có thể dựa vào hai chân mà di chuyển về phía trước, đau đớn trên tay gần như không còn cảm giác, trong mắt chỉ có bóng dáng đang từ từ ngã xuống kia.

Kim Luân Pháp Vương đá ngã Võ Tam Thông đang bò đến bên chân, vốn định một chưởng lấy mạng ông, nhưng nhìn thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của Võ Tam Thông, trên mặt hắn liền hiện lên ý cười tàn nhẫn, hắn ngồi xuống, điểm vài huyết đạo trên người Võ Tam Thông, máu trên tay do bị cắt đứt của Võ Tam Thông liền ngừng chảy. Hắn ném Võ Tam Thông lên xe ngựa, nói: “Tận mắt chứng kiến cảnh nhi tử người thành cái dạng này, chắc hẳn sống không bằng chết đi.”

Cười ha ha vài tiếng, hắn nhìn về phía xa xa, nghĩ đến cảnh Dương Quá sẽ thống khổ như thế nào sau khi nhìn thấy Võ Tu Văn đã chết, trên mặt Kim Luân Pháp Vương liền không nhịn được xuất hiện nụ cười đắc ý.

Dương Quá, người khiến ta phải chịu thống khổ như thế nào, ta sẽ để cho người chịu đựng gấp bội.

Mưa vẫn không ngừng trút xuống, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng sấm đình tai nhức óc, một chiếc xe ngựa cô độc đứng ở nơi trống trải, một tiếng sấm vang lên, dường như con ngựa bị chấn kinh, liền thúc mạng chạy về phía trước, rất nhanh liền biến mất trong màn mưa, chỉ để lại hai cánh tay nằm cô độc trên mặt đất.

Đúng lúc Võ Tu Văn không còn hơi thở kia, một hắc y nam tử đang bôn ba ở trong mưa lớn liền cảm thấy đau xót trong lòng, một giây sau liền phun ra một ngụm máu tươi, tâm giống như bị xé rách, Dương Quá đau đớn ngã xuống mặt đất, nghĩ đến Hoàng Dược Sư từng nói qua, hai người song tu sẽ có liên hệ với nhau, nếu một trong hai người chết đi, người kia nhất định sẽ cảm thấy đau lòng vô cùng.

Ba người Quách Tĩnh đuổi tới thấy Dương Quá hộc máu liền cả kinh trong lòng, Quách Tĩnh bước lên phía trước, nâng Dương Quá dậy, lo lắng hỏi: “Quá nhi, con làm sao vậy?”

Dương Quá vùng vẫy đứng dậy, đẩy tay Quách Tĩnh ra, tiếp tục chạy về phía trước.

Văn nhi, người nhất định không có việc gì...

Tuy trời mưa to nhưng vẫn có thể nhìn thấy dấu vết của xe ngựa, Dương Quá vận khinh công, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía trước. Ba người Quách Tĩnh cũng ần ần cảm thấy có chút không đúng, vội vàng chạy theo phía sau.

Đợi đến lúc bọn họ đi đến nơi Võ Tam Thông từng giao đấu với Kim Luân Pháp Vương, nhìn thấy hai cánh tay ở trên mặt đất, Võ Đôn Nho run rẩy nhấc lên hai cái cánh tay lên, lắp bắp nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Quách Tĩnh và Hoàng Dung cũng nhìn ra đó là cánh tay của Võ Tam Thông, nhưng đã mưa to đã cọ rửa không nhìn thấy vết máu nữa, Hoàng Dung chỉ có thể an ủi: “Có lẽ không có việc gì, ít nhất không nhìn thấy...” Hai chữ ‘thi thể’ kia dưới ánh mắt lạnh lùng của Dương Quá, vẫn không thể nào thốt ra được.

Dương Quá xem dấu vết trên mặt đất, phát hiện vết xe đổi hướng, không để ý tới mấy người kia, liền đi về phía đó. Không biết qua bao lâu, rốt cuộc hắn cũng nhìn thấy một chiếc xe ngựa đang chậm rãi đi về phía trước, ánh mắt liền sáng lên, hắn phóng người mấy cái liền đi tới trước mặt xe ngựa, một giây sau, khi nhìn thấy tình cảnh trên mã xa, cả người đều giống như chết lặng.

Một tiếng sấm to vang lên, cả người hắn cứng ngắc, tay chân run rẩy leo lên xe, ôm lấy người ở bên trong, vén vài sợi tóc hỗn độn trên mặt y ra, rồi dụi đầu vào cổ của y, nơi đó, không còn bất kỳ nhịp đập nào nữa. Hắn ngẩng đầu, nhìn gương mặt tái nhợt của người trong lòng, sợi dây kết nối duy nhất của hắn, nay đã bị cắt đứt, thế giới giống như ầm ầm sụp đổ, xung quanh đều là bóng tối.

“Văn nhi, ta sẽ mang ngươi về nhà, chờ ngươi tỉnh lại, chúng ta nhất định sẽ về đến nhà.” Dương Quá nhẹ nhàng hôn lên trán của y, tràn đầy nhu tình nói, rồi nhẹ nhàng ôm lấy y, bước xuống xe.

Mấy người phía sau đuổi tới, nhìn thấy tình cảnh trong xe, trong lòng đều cả kinh, Võ Đôn Nho nhào tới, thăm dò hô hấp của Võ Tam Thông, rồi quay qua hô với Hoàng Dung: “Sư nương, người mau tới đây cứu cha của con.” Sau đó lại phẫn nộ nhìn Dương Quá, nói: “Dương Quá, người mau buông đệ đệ của ta xuống.”

Quách Tĩnh ngăn Dương Quá lại, nhìn thoáng qua Võ Tu Văn, nói với Dương Quá: “Quá nhi, mau để cho Quách bá mẫu của ngươi bắt mạch cho Văn nhi.”

Hoàng Dung đi tới gần, dò xét mạch đập của Võ Tu Văn, sau đó sờ sờ lên cổ của y, ánh mắt ảm đạm lấp lánh. Dương Quá vòng qua hai người, đi thẳng về phía trước, đi dưới mưa đã lâu, trên người Dương Quá đã sớm ướt đầm, nhưng trên người Võ Tu Văn lại vô cùng khô ráo, nước mưa rơi xuống gần chạm vào Võ Tu Văn đều bị bốc hơi.

Võ Đôn Nho phóng tới trước mặt Dương Quá, chặn hắn lại, trong mắt tràn đầy hận ý: “Đều là tại ngươi, nếu không phải vì ngươi, Văn nhi làm sao lại chết chứ, cha của ta cũng không trở nên như thế này. Người mau buông Văn nhi ra, ta sẽ không để ngươi mang y đi.”

Dương Quá bình tĩnh nhìn hắn một cái, dời tầm mắt xuống nhìn người trong lòng, nói: “Ngươi là đại ca của Văn nhi, ta không muốn làm ngươi bị thương.” Rồi vòng qua hắn mà đi.

“Quá nhi, con mau giao Văn nhi lại cho cha của nó đi, bọn họ là người thân của nó.” Quách Tĩnh ngăn Dương Quá lại, trầm giọng nói.

Dương Quá siết chặt tay, nhìn Quách Tĩnh đứng ở trước mặt, trong mắt không có chút tình cảm nào, nói: “Quách Tĩnh, năm đó ngươi và Hoàng Dung hại chết cha ta, cho tới bây giờ ta vẫn không so đo với các ngươi. Ngươi vì nước vì dân, ngươi là đại anh hùng, cho nên vì dân chúng, ta không thể giết ngươi. Nhưng bây giờ ngươi lại liên thủ với bọn họ hại chết Văn nhi, nếu còn không để ta đi, cũng đừng trách ta vô tình.”

Quách Tĩnh và Hoàng Dung nghe xong liền cả kinh, cũng không ngờ Dương Quá đã sớm biết việc này, đặc biệt là Hoàng Dung, cho tới nay đều luôn đề phòng Dương Quá, hiện tại mới biết được hắn đã sớm biết việc này.

“Quá nhi, hiện tại quan trọng nhất vẫn là nhanh chóng điều tra xem ai đã giết Văn nhi.” Hoàng Dung nhìn Dương Quá nói.

Dương Quá ôm Võ Tu Văn, không để ý đến bọn họ, nhắc chân đi thẳng về phía trước, Hoàng Dung và Quách Tĩnh bởi vì lời vừa rồi của Dương Quá, trong lòng đều có chút áy náy, lần này không tiến lên ngăn cản hắn nữa, Võ Đôn Nho muốn ngăn, liền bị Hoàng Dung kéo lại.

“Sư nương, người đừng kéo con.” Võ Đôn Nho vùng vẫy, nhìn Dương Quá chậm rãi đi xa liền không cam lòng nói với Hoàng Dung.

“Trước tiên mang cha con về đã, vết thương của ông ấy phải nhanh chóng chữa trị mới được.” Hoàng Dung nhìn thoáng qua Võ Tam Thông đang hôn mê ở trong xe ngựa.

Võ Đôn Nho vừa nghe, lập tức quay lại trên xe, sau khi Hoàng Dung và Quách Tĩnh lên xe liền giục ngựa quay về. Lúc Hoàng Dung lên xe, liền quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, nhìn thấy xung quanh người thanh niên hắc y kia bao trùm vô tận bị thương, chậm rãi biến mất trong mưa, Hoàng Dung liền thở dài, tiến vào bên trong xe, nói với Võ Đôn Nho: “Đi thôi!”

70. Chương 70

Tiết trời tháng bảy, mặc dù thỉnh thoảng lại có một cơn gió nhẹ thổi qua, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy oi bức vô cùng, cộng với tiếng ve không ngừng kêu trên cành cây, càng làm cho người ta không tự chủ mà cảm thấy phiền chán.

Trong sân trường đơn sơ, vài đứa trẻ không biết mệt mỏi rượt bắt vui đùa ầm ĩ với nhau, ở phía cuối sân có một thanh niên đang đi tới, người nọ khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp với mái tóc ngắn mềm mại, trên người mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, quần jeans màu xanh, dưới chân là một đôi giày thể thao, trên tay là một chồng sách bài tập. Tuy thời tiết nóng bức, trên trán của người thanh niên nọ cũng lấm tấm mồ hôi, nhưng khóe miệng của y vẫn khẽ nhếch, mỉm cười rất nhu hòa, gió nhẹ lướt qua mái tóc ngắn của y, khiến cho buồn bực trong lòng cũng trở nên yên tĩnh lại.

Đứa nhỏ chạy ở phía trước nghịch ngợm làm cái mặt quỷ với đứa nhỏ đuổi theo phía sau, do quay đầu lại mà chạy nên nó đụng phải người thanh niên nọ đang từ bên kia đi tới. Người thanh niên nọ hiển nhiên cũng không tập trung, bị đứa nhỏ kia đụng phải liền lảo đảo, nhưng vẫn không quên đỡ đứa nhỏ để tránh cho nó ngã sấp xuống đất, nhưng sách bài tập trong tay lại bất hạnh rơi hết xuống mặt đất. Đứa nhỏ chạy ở phía sau đuổi kịp, thấy bạn đụng phải thầy liền sợ tới mức đứng yên, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

Người thanh niên nọ cố gắng đứng thẳng thân thể, ổn định đôi chân hơi run run của mình, nhìn hai đứa nhỏ đang cúi thấp đầu trước mặt, trên khuôn mặt có chút tái nhợt hiện lên nụ cười ôn hòa, sờ sờ đầu của bọn chúng nói: “Giúp thầy nhặt vở lên được không?”

Hai đứa nhỏ nghe thấy âm thanh của y vẫn ôn hòa, liền vụng trộm ngẩng đầu lên nhìn y, thấy khuôn mặt tươi cười của y, chúng biết là thầy không tức giận, cho nên cũng cao hứng cười rộ lên, vội vàng nhặt vở lên, đưa cho y.

“Cảm ơn, về sau đi đường phải cẩn thận một chút, biết không?” Sắc mặt người thanh niên vẫn nhu hòa nói.

“Đã biết, thưa thầy.” Hai đứa nhỏ đứng thẳng tắp, lớn tiếng trả lời.

Người thanh niên nhìn hai đứa nhỏ chạy về phía trước, sau đó cũng xoay người đi thẳng, nhưng cước bộ lại chậm hơn rất nhiều, mồ hôi lấm tấm trên trán đã trở thành giọt lớn giọt lớn thay nhau trượt xuống, lông mày của y cũng hơi nhăn lại.

“Thầy Phạm, sao vậy, thân thể lại không thoải mái sao?” Một cô gái trẻ tuổi mở cửa văn phòng, trong tay cũng cầm một quyển sách, nhìn thấy tình huống của người thanh niên, liền lo lắng chạy tới giúp đỡ y, thuận tiện nhận lấy chồng sách bài tập trong tay y.

Cô gái khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, có mái tóc dài mềm mại, khuôn mặt thanh tú, trên người là chiếc váy dài màu trắng, dưới chân mang một đôi giày xăng đan, cả người thoát nhìn thực dịu dàng. Nhưng vẻ mặt của cô lại đầy lo lắng mà nhìn người thanh niên nọ.

“Không có việc gì, mới vừa rồi bị đứa nhỏ đụng trúng, chân có chút đau mà thôi, tôi cũng quen rồi.” Trên mặt người thanh niên vẫn hiện lên nụ cười nhu hòa như cũ, chỉ là trên khuôn mặt tái nhợt không ngừng đổ mồ hôi kia đã khiến cho người ta biết y chắc chắn là đang nhịn đau.

“Sao lại không cẩn thận như thế?” Trong âm thanh của cô gái có ý trách cứ, nhưng phần lớn là lo lắng và quan tâm.

Cô gái đỡ người thanh niên vào văn phòng ngồi xuống chỗ của y, đặt chồng sách trên tay xuống bàn, rồi rót một ly nước từ máy đun nước cho y.

“Tôi phải lên lớp, một mình thầy ở đây không sao chứ?” Cô gái lại cầm sách của mình lên, có chút lo lắng nhìn người thanh niên đang từ từ uống nước.

“Cảm ơn cô, cô Lưu. Tôi không sao, cô đi đi, đừng để trễ giờ!” Người thanh niên mỉm cười nói. Tuy cô gái vẫn còn lo lắng, nhưng đồng hồ trên tường cho cô biết thời gian không còn nhiều lắm, cuối cùng đành xoay người đi ra ngoài.

Người thanh niên nhìn cánh cửa được đóng lại, chậm rãi uống hết ly nước trong tay, rồi đặt nó qua một bên, sau đó cầm chồng sách bài tập kia qua xem, thỉnh thoảng lại dùng bút sửa vài chữ lên vở, vẻ mặt rất chăm chú. Ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào trên người, thoát nhìn như y được một tầng sáng màu vàng bao phủ vậy, ánh sáng chiếu lên làn da mặt trắng nõn mịn màng, khiến cho mắt thường có thể nhìn thấy từng sợi lông tơ tinh tế trên đó.

Tiếng chuông vang lên, bên ngoài dần dần vang lên giọng nói trong trẻo của mấy đứa nhỏ, cửa văn phòng bị đẩy ra, cô gái lúc nãy bước vào, người thanh niên nọ cũng vừa vắn phê xong cuốn vở cuối cùng, ngừng đầu cười cười với cô gái ngồi đối diện.

“Cần Văn, tan học rồi, thầy tự đi về được không? Hay là tôi đưa thầy về cho an tâm.” Cô gái vừa thu dọn đồ dùng trên bàn của mình vừa nói.

“Không cần đâu, Văn Tĩnh, tôi có thể tự về được, cũng không phải trẻ con, sao lại đi làm phiền cô như thế được.” Người thanh niên đứng lên nói.

“Vậy được rồi, thầy nhớ cẩn thận!” Cô gái lo lắng nói.

Người thanh niên gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài, mặt trời vẫn chưa khuất bóng, lúc này mới bốn giờ rưỡi chiều, trường học mới vừa rồi còn náo nhiệt đã lập tức trở nên yên tĩnh, bọn nhỏ đều đã về nhà.

Người thanh niên từ từ bước đi, trong tay cầm một cái túi, thỉnh thoảng lại chào hỏi với người ven đường, trên mặt vẫn lộ nụ cười ưu nhã, khiến người ta không tự chủ được mà sinh ra hảo cảm.

Sau khi người thanh niên đi qua, mấy ông lão bà lão ngồi ở trong phòng liền lên tiếng đàm luận với nhau.

“Phải công nhận, thầy Phạm lớn lên nhìn rất được!”

“Đáng tiếc là thân thể không tốt, nghe nói cậu ta bị tai nạn xe cộ nên hôn mê hơn hai năm ở bệnh viện, hiện tại thân thể vẫn chưa khỏe hẳn.”

“Thật là đứa nhỏ đáng thương, nhưng may mà người tông phải nó coi như có lương tâm, thanh toán toàn bộ tiền thuốc men, nếu không, lấy tình hình kinh tế của Phạm gia mà nói, làm sao chịu nổi.”

“Hừ, này có là gì, những tài xế kia chính là xằng bậy mới có thể đụng trúng người ta, khiến một đứa nhỏ tốt như vậy hôn mê hơn hai năm mới tỉnh lại.” Một âm thanh tức giận vang lên.

“Ai, nghe nói thầy Phạm còn chưa kết hôn thì phải?”

“Không phải nói cô Lưu và cậu ta là một đôi sao?”

“Cô Lưu sao, đó cũng là một đứa trẻ tốt.”

“...”

Trong khi những người đó vẫn không ngừng thảo luận, người thanh niên được gọi là Phạm Cần Văn kia đã đi xa. Không bao lâu, y liền đi tới trước một căn nhà hai tầng, trước cửa có một đứa nhỏ khoảng năm sáu tuổi đang đùa giỡn, khi nhìn thấy y, liền cao hứng chạy tới.

“Chú, chú về rồi.” Đứa nhỏ rất nhanh nhẹn, tiến lên giữ chặt tay của người thanh niên.

“Tiểu Lỗ ngoan, bà nội đâu rồi?” Người thanh niên cầm tay nó đi vào trong nhà.

“Bà nội đang nấu cơm.” Đứa nhỏ ngửa đầu nhìn khuôn mặt nhu hòa của người thanh niên, trong mắt đầy vui thích.

Người thanh niên dắt theo đứa nhỏ, đi đến phòng bếp, bên trong có một người phụ nữ đang đứng, người thanh niên liền hô: “Mẹ, con về rồi.”

Người phụ nữ kia xoay người lại, nhìn thấy người thanh niên, cười nói: “Về rồi sao, con đi nghỉ trước đi, cơm lập tức làm xong.”

Người thanh niên đi tới, nói: “Mẹ, để con giúp mẹ một tay.” Đứa nhỏ thấy thế, cũng nói: “Bà nội, Tiểu Lỗi cũng muốn giúp.”

Người phụ nữ kia vốn định từ chối, nhưng nhìn thấy con trai của mình đã bắt tay vào làm, đành phải theo ý y, chính là nụ cười trên mặt rõ ràng càng vui vẻ hơn.

Không bao lâu sau, cơm chiều liền được chuẩn bị xong, món rau xào nhà nông đơn giản, cùng cơm trắng thơm ngát. Dọn cơm lên bàn xong, không bao lâu lại có người quay về, là một đôi vợ chồng còn khá trẻ, người nam lớn hơn người thanh niên nọ khoảng vài tuổi. Tiểu Lỗi liền xông lên ôm lấy bọn họ, thân thiết kêu: “Ba, mẹ.”

“Anh hai, chị dâu, rửa tay ăn cơm đi.” Người thanh niên cười nói.

Lúc này từ bên ngoài có thêm một người đàn ông trung niên đi vào, trên vai vác theo cây cuốc, người thanh niên vội vã bước lên phía trước, nhận lấy cây cuốc, nói: “Cha, rửa tay ăn cơm đi.”

Rất nhanh, mọi người trong nhà liền ngồi xuống bên cạnh bàn, thức ăn đơn giản nhưng mọi người lại ăn rất vui vẻ, đứa nhỏ cũng nhu thuận ăn cơm của mình, sau khi ăn cơm xong, cô gái trẻ tuổi thu dọn chén đĩa, rồi mới ngồi ở trước cửa, cầm cây quạt hóng mát.

“Chú út, lúc nãy trên đường về chị có gặp Văn Tĩnh, cô ấy nói hôm nay chú bị đứa nhỏ đụng phải, bây giờ đã khỏe chưa?” Cô gái lo lắng nhìn người thanh niên.

Người thanh niên cảm giác tầm mắt của mọi người trong nhà đều nhìn qua, liền cười cười trấn an, nói: “Em không sao, chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, có thể gây ra bao nhiêu lực.”

“Cần Văn, có chỗ nào không thoải mái nhất định phải nói, biết không?” Người phụ nữ trung niên lo lắng nói.

“Đã biết, mẹ.” Người thanh niên nắm lấy tay của mẹ mình, trấn an nói.

Lại là khu rừng kia, sơn động kia, không thấy rõ bóng người, chỉ có thể nhìn thấy một người nam tử ngồi ở bên giường, trên giường có một người nằm trên đó. Người thanh niên nhìn không rõ dung mạo của người nọ, chỉ có thể nghe được một âm thanh không ngừng lặp lại, một âm thanh vô cùng bi thương.

“Văn nhi...”

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu ở trên người thanh niên nằm ở trên giường, có thể nhìn rõ người thanh niên này đang cau mày, rồi đột nhiên, người thanh niên mở to mắt ra, ngồi dậy, thở hổn hển.

Qua một lúc lâu, người thanh niên mới bình tĩnh trở lại, y xuống giường rót ly nước, rồi đi đến bên cạnh cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, trong mắt từ từ hiện lên một tầng hơi nước.

Dương Quá...

Sáng sớm, người thanh niên đi tới trường, trên đường thỉnh thoảng có vài đứa nhỏ chạy qua, sau đó liền nghe thấy từng âm thanh trong trẻo của chúng: “Chào thầy Phạm.” Trên mặt người thanh niên vẫn lộ nụ cười ôn nhu, nhìn mấy đứa nhỏ đáng yêu chạy nhảy về phía trước.

Nơi này là một trường tiểu học, người thanh niên nọ chính là thầy giáo dạy toán của khối lớp năm, ba năm trước y bị tai nạn xe cộ, hôn mê hơn hai năm mới tỉnh lại, sau khi tỉnh lại phải tốn nửa năm để phục hồi, tai nạn năm đó suýt nữa đã làm cho chân của y bị liệt. Quảng thời gian hồi phục kia vô cùng thống khổ, y đều ráng nhịn, bởi vì không muốn nhìn thấy nước mắt của cha mẹ, cho nên y chỉ dùng ngăn ngừa nửa năm đã hồi phục, ngay cả bác sĩ cũng kinh hãi bội phục y.

Sau khi xuất viện, y xin làm thầy giáo tại thị trấn nhỏ của mình, ngày qua ngày trôi qua rất bình thường, nhưng ở cùng với gia đình, y cảm thấy cũng rất hạnh phúc. Chỉ là, ngẫu nhiên đêm khuya nằm mộng, y lại mộng thấy người nam tử làm cho y khắc cốt ghi tâm kia.

Không ai biết, trong khoảng thời gian hơn hai năm hôn mê này, y đã trở thành một người khác, y đã bước vào trong thế giới của một quyển sách, trở thành Võ Tu Văn, nhưng khi mở mắt ra, nhìn thấy cảnh tượng xa lạ và quen thuộc xung quanh, còn có cha mẹ đã già hơn trước rất nhiều, y không dám xác định đó rốt cuộc là sự thật hay chỉ là ảo mộng nữa, cho nên không dám nói cho bất luận kẻ nào biết.

Đột nhiên, nụ cười trên mặt người thanh niên ngưng trọng, hét lớn: “Cẩn thận!”

Chỉ thấy phía trước cách đó không xa, một đôi nam nữ trẻ tuổi đang nắm tay đi tới, ở một phương hướng khác, một chiếc xe tải ba bánh đang chạy tới, đợi đến lúc người lái xe phát hiện ra mà phanh lại thì không còn kịp nữa, cô gái kia nghe thấy âm thanh nhắc nhở của Phạm Cần Văn, nhìn thấy xe sắp đụng vào bọn họ, đồng tử liền mở to, theo phản xạ mà đẩy chàng trai ra.

Chàng trai té trên mặt đất, trơ mắt nhìn cô gái bị xe tông phải, té trên mặt đất không nhúc nhích, dưới thân là máu tươi đang dần lan rộng ra, chàng trai giống như bị dọa sợ, ngây ngốc không hề động. Phạm Cần Văn nhìn thấy thảm kịch phát sinh, liền tiến lên đỡ chàng trai dậy.

Chàng trai đẩy Phạm Cần Văn ra, bổ nhào đến bên cạnh cô gái, hấn vươn tay, muốn chạm vào cô gái nhưng lại không dám, bàn tay trở nên run rẩy, hấn khóc nức nở kêu lên: “Bà xã, bà xã, em... không sao chứ, đừng bỏ anh lại một mình...”

Trên mặt chàng trai đều là nước mắt, cả người tràn ngập khí tức bi thương và tuyệt vọng, làm cho mọi người chung quanh cũng không khỏi thở dài.

Người thanh niên ngơ ngác nhìn bọn họ, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, nhìn chàng trai kia đầy bi thương và tuyệt vọng, trong lòng y cũng đau đớn vô cùng, sau đó y liền xoay người, chạy đi. Những biện minh trong lòng khi nhìn thấy một màn kia đều bị phá vỡ, Dương Quá, người... có phải người cũng đang rất tuyệt vọng và bi thương không...

Không để ý đến ánh mắt lo lắng của người qua đường, cũng không quan tâm đến đôi chân đau nhức của mình, y chạy nhanh về nhà, nhìn thấy cha mẹ chuẩn bị ra ngoài, y liền trực tiếp quỳ xuống.

“Cần Văn, con làm gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Mau đứng lên, tại sao con lại khóc?” Người phụ nữ bị động tác của người thanh niên làm cho hoảng sợ, nhìn thấy y nước mắt ràn rụa, liền lo lắng hỏi.

“Có gì cũng từ từ mà nói, quỳ làm cái gì?” Người đàn ông trung niên trầm giọng nói.

“Cha, mẹ. Con phải đi, con xin lỗi, là con bất hiếu, không thể chiếu cố cho cha mẹ nữa.” Người thanh niên dùng ánh mắt kiên định nhìn cha mẹ mình.

“Con muốn đi đâu?” Cha y cau mày nhìn con trai mình.

“Con muốn đi tìm một người, có lẽ sẽ không trở về nữa. Thực xin lỗi, nhưng con nhất định phải đi.” Người thanh niên nhìn cha mình, trong ánh mắt có chút áy náy, nhưng phần lớn là kiên định.

“Con trai, con muốn đi tìm ai, tại sao lại có thể không quay về nữa?” Mẹ y khóc nức nở nói.

“Ba mẹ, làm sao vậy? Còn nữa, Cần Văn, anh nghe người khác nói em vừa khóc vừa chạy về nhà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao lại quỳ như thế?” Anh trai của y từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy tình cảnh này liền nhíu mày nói, hơi thở còn có chút dồn dập, xem ra cũng vừa chạy về.

“Mau khuyên nhủ em trai của con đi, nó nói muốn đi tìm người, sẽ không quay về nữa.” Mẹ y vội vàng kéo tay đứa con lớn nói.

“Cần Văn, sao lại như thế? Em muốn đi tìm người nào, để anh hai đi tìm với em.” Anh trai y vỗ vỗ tay mẹ mình trấn an, nhíu mày nhìn em trai.

Người thanh niên mấp má môi, nói: “Hơn hai năm em hôn mê kia, kỳ thật là em sống tại thế giới kia, nơi đó...” Phạm Cần Văn chậm rãi kể lại cuộc sống bên kia, không chút giấu diếm, ba người kia vẫn im lặng lắng nghe y nói, nhưng sắc mặt lại dần trở nên rất khó coi.

Anh trai y trấn an cha mẹ, sau đó nhìn người thanh niên nói: “Cần Văn, cho dù điều em nói là sự thật, nhưng thời đại đó bất đồng với thời đại chúng ta, sao em đến đó được?”

“Nơi Trịnh Việt nhắc tới lúc trước chính là cơ hội duy nhất của em, em nhất định phải thử một lần.” Người thanh niên khẽ nói.

Ba người đứng đối diện vẫn im lặng, một lúc sau anh trai y nói: “Cần Văn, em đi thu dọn đồ đạc đi.”

Người thanh niên nhìn thoáng qua sắc mặt khó coi của cha mẹ mình, y rũ mắt xuống, cuối cùng xoay người đi vào phòng của mình. Nhưng y vừa đi vào phòng, cửa phòng liền vang lên tiếng răng rắc từ bên ngoài, người thanh niên cảm thấy không ổn, liền xoay người lại, quả nhiên, cửa đã bị khóa từ bên ngoài.

“Cha, mẹ, anh hai, thả em ra ngoài.” Phạm Cần Văn nhanh chóng hô lên.

“Cần Văn, nhất định em đang hỗn loạn, chờ em suy nghĩ thông suốt, anh hai tự nhiên sẽ thả em ra.” Bên ngoài vang lên âm thanh của anh trai y.

Phạm Cần Văn nghe bên ngoài vang lên tiếng cha y thở dài và âm thanh khóc nức nở của mẹ y, trong lòng liền cảm thấy đau đớn, trong mắt cũng hiện lên một chút do dự và giãy dụa, nhưng cuối cùng cũng chuyển thành kiên định.

Đêm khuya, Phạm Cần Văn ngồi ở trước bàn đọc sách, đặt cây viết trong tay xuống, y để tờ giấy ngay ngắn ở trên bàn, sau đó cầm lấy balô ở trên giường vác lên lưng, y kéo cửa sổ ra, buông ra giường đã được cột chắc một đầu vào cạnh bàn xuống dưới, Phạm Cần Văn nắm lấy ra giường, cẩn thận tuột xuống dưới, may mà chỉ cao có hai tầng, cho nên không khó khăn lắm. Cuối cùng, người thanh niên cũng an toàn tiếp đất.

Ở trên đường cản lại một chiếc xe, sau đó y ngồi lên xe, nhìn thoáng qua ngôi nhà ở phía sau lần cuối, y nói nhỏ ở trong lòng: “Con xin lỗi!”

Giữa trưa hôm sau, Phạm Cần Văn rốt cuộc cũng đến được chân núi Lư Sơn, chân ầm ầm có chút đau, nhưng y vẫn kiên định đi về phía trước. Sơn động mà Trịnh Việt nhắc đến lúc trước, y đã sớm lên mạng điều tra một phen, bởi vì Trịnh Việt coi như là một quý tử nhà giàu, cho nên việc hẩn mất tích được đưa tin rất nhiều, cuối cùng do không tìm được thi thể, mà bị dư luận ồn ào huyền ảo một phen.

Thật vất vả y mới tìm được cái sơn động kia, ở trước cửa động có dựng một tấm bảng lớn, trên đó viết: “Khu vực nguy hiểm, cấm vào!” Chắc là sau sự kiện kia người ta cho dựng tấm bảng này để cảnh báo.

Trên mặt người thanh niên xuất hiện chút tươi cười, y không quan tâm đến tấm bảng kia mà trực tiếp đi vào. Dựa theo mô tả của Trịnh Việt lúc trước, cái hồ sẽ đột nhiên xuất hiện, nhưng như thế nào mới có thể làm cho nó xuất hiện đây? Người thanh niên đi qua đi lại trong sơn động, nhưng vẫn không phát hiện cái hồ sâu nào, y liền có chút buồn rầu suy tư.

Trong sơn động có chút hôn ám, người thanh niên vịn tay vào thành động mà đi, đột nhiên trên tay xuất hiện một trận đau đớn, người thanh niên còn chưa kịp phản ứng, mặt đất dưới chân đã biến mất, cả người liền rơi xuống phía dưới. Ngay sau khi người thanh niên biến mất, một giọt máu tươi xuất hiện ở chỗ thành động, sau đó chậm rãi biến mất.

71. Chương 71

Tuyết theo gió bay tán loạn, trước mắt đều là một mảnh trắng xóa, bông tuyết từ không trung không ngừng rơi xuống, trên đường có rất ít người đi lại, mặt nước đều đóng băng, ở trong màn tuyết trắng xóa nơi không người chú ý, bỗng nhiên xuất hiện một bóng người.

Võ Tu Văn (đã khôi phục lại tên cũ) bị lạnh mà tỉnh, y mở mắt ra liền nhìn thấy xung quanh đều là một mảnh trắng xóa, sau đó y cử động tay chân sắp bị đông cứng của mình, cố gắng đứng lên, rồi dùng bàn tay chà xát thật mạnh lên cánh tay của mình để làm ấm cơ thể một chút. Nhìn khung cảnh đầy tuyết mờ mịt này, trên mặt y không khỏi hiện lên một chút cười khổ.

Ở bên kia vẫn đang là mùa hè, cho nên y chỉ mặc một chiếc áo sơ mi và một chiếc quần jeans đơn giản, quần áo đơn bạc đi dưới loại thời tiết này đúng là có thể đông chết người, Võ Tu Văn cũng không nghĩ nhiều, y liền quan sát xung quanh một chút, may mà có thể lơ mơ nhìn thấy nhà cửa ở cách đó không xa.

Không dám trì hoãn quá lâu, Võ Tu Văn liền cất bước đi trong tuyết, đôi chân do bị thương trước đó đã ẩn ẩn đau, sau vụ tai nạn xe cộ kia, chân của y trải qua quá trình trị liệu phục hồi đã có thể đi đứng như bình thường, nhưng khi trời mưa lớn vẫn cảm thấy đau nhức, hiện tại gặp tuyết lớn, hơn nữa không có đồ giữ ấm, nên đầu khớp xương lại bắt đầu đau nhức, giống như có người dùng kim đâm vào đầu khớp xương vậy.

Võ Tu Văn cau mày, nhưng vẫn không dừng lại, dưới thời tiết này, mình lại ăn mặc như vậy, không nhanh chân tìm một nơi ấm áp, mà dừng lại chỉ có thể chờ chết. Khóe miệng y khẽ cong lên, còn chưa gặp được Dương Quá, làm sao có thể chết được?

Cho đến khi nhìn rõ tòa nhà ở phía trước, thấy nó không phải là kiến trúc của thế kỷ hai mươi mốt, Võ Tu Văn mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, mình rốt cuộc cũng trở lại rồi, nhưng không biết hiện tại là năm nào nữa.

Chỗ này có chút náo nhiệt, tiếng lừa ngựa xen lẫn tiếng người, còn có tiếng bánh xe lộc cộc, nơi này hình như là một trấn nhỏ, Võ Tu Văn tìm nhà trọ náo nhiệt nhất trấn đi vào, y không có bạc, trong balô cũng chỉ có một chai nước khoáng, một ổ bánh mì và một hộp bánh quy, chúng đều được mua ở trên đường khi y chuẩn bị lên núi.

Ban đầu còn sợ không có tiền sẽ bị người ta đuổi ra, may mà thời tiết không tốt lắm nên khách điểm rất đông người, Võ Tu Văn liền tùy tiện tìm một chỗ hẻo lánh ngồi xuống. Trong đại sảnh khách điểm có nhóm một đồng lửa lớn, hơn nữa khách điểm có rất nhiều người, cho nên độ ẩm trong không khí cao hơn so với bên ngoài rất nhiều, sắc mặt của Võ Tu Văn nhất thời khá hơn rất nhiều, y chà xát tay chân sắp đông cứng của mình để làm ấm, rồi ngồi xuống dưới đất ôm đầu gối.

Lúc Võ Tu Văn tiến vào đã làm nhiều người chú ý, dù sao với mái tóc ngắn ngắn kia, còn có quần áo trên người của y, ở thời đại này liền biến thành quái dị. Nhưng tất cả mọi người đều là người đi lại buôn bán bên ngoài nhiều năm, gặp qua đủ loại chuyện cổ quái, cho nên cũng không có lại gần hỏi. Trái lại, có người thấy sắc mặt của y xanh xao, cơ thể vì lạnh mà run rẩy, còn nhiệt tình gọi y đến gần bên đồng lửa để sưởi ấm, nhưng Võ Tu Văn biết mọi người ra ngoài hành tẩu cũng không phải là người đơn giản gì, bản thân mình cũng không có bạc, nếu chiếm lấy vị trí tốt, khó tránh khỏi sẽ có người bất mãn, cho nên y liền cự tuyệt.

Bên ngoài gió không ngừng gào thét, gió rét mang theo bông tuyết theo khe cửa luồn vào trong, thổi vào đồng lửa khiến nó lúc sáng lúc tối. Bên ngoài thỉnh thoảng có vài người tiến vào, gió tuyết càng lúc càng nhiều, không thuận lợi đi lại trên đường, nhiều người trong khách điểm thấy thế đều nhú mày lại, đại khái là suy nghĩ làm như thế nào để xuất hành.

Võ Tu Văn ôm gối, mặc dù ở trong khách điểm ấm hơn bên ngoài rất nhiều, nhưng y phục của y thật sự rất đơn bạc, hơn nữa thân thể vốn chưa khôi phục hoàn toàn, hiện tại ngồi xuống một hồi liền cảm thấy lạnh run người, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên một trận vó ngựa, cuối cùng dừng lại ở cửa khách điểm, từ bên ngoài tiến vào ba người, Võ Tu Văn nhìn thoáng qua, sắc mặt khẽ chuyển, định xoay người sang chỗ khác, nhưng lập tức nghĩ đến bộ dáng bây giờ của mình, cho dù y có đứng ở trước mặt, nàng ta cũng không nhận ra y, cho nên không để ý nữa.

Đi vào gồm hai nữ một nam, người nữ dẫn đầu kia tuy rằng có thay đổi chút ít, đã hơn ba mươi rồi, nhưng Võ Tu Văn liếc mắt một cái liền nhận ra đó là Quách Phù, nàng mặc một thân áo khoác bằng gấm màu xanh ngọc, phục sức đẹp đẽ quý giá, dung nhan tú lệ. Đằng sau là một nam một nữ khác, đều khoảng mười lăm mười sáu tuổi, nam mày rậm mắt to, vẻ mặt hào phóng, còn nữ thì thanh nhã tú lệ.

Võ Tu Văn đã đoán được hai người phía sau là Quách Tương và Quách Phá Lỗ, vẫn có thể mơ hồ nhìn ra bóng dáng năm đó của hai người bọn họ. Bên kia Quách Phù đang cùng chủ khách điểm đặt phòng, nhưng phòng đã sớm bị thuê hết, nhưng điều làm cho Võ Tu Văn giật mình là, Quách Phù thế nhưng không có tức giận, chỉ ngồi xuống bên cạnh đồng lửa. Võ Tu Văn có chút giật mình, không biết Quách Phù này khi nào thì có biến hóa lớn như vậy. Nhưng y lại có chút tò mò quan sát bộ dáng của Quách Phù, mái tóc được

chải theo kiểu phụ nhân, hình như lúc trước nàng vẫn chưa thành thân, không biết hiện tại nàng đã cùng ai ở cùng một chỗ nữa.

Lúc nhìn thấy ba người Quách Phù, Võ Tu Văn mới kịp phản ứng, thời gian ít nhất đã trôi qua mười năm, không biết Dương Quá thế nào rồi? Ngẫm lại cũng không sai biệt lắm, mình ở bên này sống hơn hai mươi năm, ở hiện đại chỉ hơn hai năm, vậy một năm mình trở về bên kia, bên này chẳng phải đã mười năm trôi qua rồi sao?! Lại nhìn niên kỉ của Quách Tương, năm đó nàng mới năm tuổi, cũng không sai biệt lắm đã mười năm qua đi.

Nghĩ đến Dương Quá một người cô độc suốt mười năm, Võ Tu Văn liền cảm thấy đau lòng không thôi, y cúi đầu lau đi hơi nước ở khóe mắt. Đột nhiên trước mắt xuất hiện một đôi chân, hài cao bằng da màu đỏ, Võ Tu Văn ngẩng đầu, vừa vặn người trước mặt cúi người xuống nhìn y, ánh mắt của Võ Tu Văn vừa vặn đối diện với ánh mắt tò mò của người nọ.

Khóe mắt Võ Tu Văn có chút hồng, y nhìn tiểu cô nương Quách Tương trước mặt, không nói gì. Quách Tương nhìn thấy khóe mắt của y ửng hồng, liền cẩn thận ngồi xuống ở bên cạnh y, nhìn y nói: “Đại ca ca, huynh làm sao vậy?”

Thấy Võ Tu Văn không trả lời, nàng ta lại nhìn y, cuối cùng đem áo choàng màu đỏ trên người mình cởi xuống, khoác lên người Võ Tu Văn, nói: “Có phải huynh đang lạnh không? Ừm, áo choàng của muội cho huynh đó.”

Võ Tu Văn cũng không cự tuyệt, áo choàng dày khoác lên người, cơ thể liền ấm áp hơn rất nhiều, nghe thấy nàng gọi mình là đại ca ca, trong lòng bỗng có chút cảm giác kỳ diệu, mỉm cười nói: “Cảm ơn!”

Quách Tương nhìn nụ cười trên mặt vị đại ca ca trước mặt này, trong lòng xuất hiện một cảm giác kỳ quái khó nói, cảm giác rất quen thuộc, rất dễ chịu, cũng thực thoải mái, thật ấm áp, trước kia dường như đã có một người từng cười qua với mình như thế rồi.

Quách Tương vốn nhìn thấy người này có mái tóc và quần áo kỳ quái, đều là thứ mình chưa từng thấy qua, cho nên tò mò sang đây xem thử, đợi đến khi nhìn thấy người này với khóe mắt đỏ hồng, liền cảm thấy có chút bất an mà ngồi xuống, sau đó nhìn thấy dáng vẻ lạnh cóng của y liền cởi áo choàng trên người xuống cho y. Vốn có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng khi Quách Tương nhìn thấy nụ cười của Võ Tu Văn, tất cả liền biến thành hồi tưởng lại xem mình lúc nào đã gặp qua nụ cười này.

“Nhị muội, mau tới đây.” Bên kia đột nhiên vang lên tiếng gọi của Quách Phù, có lẽ là đột nhiên phát hiện không thấy Quách Tương ở đâu nữa.

“Đại ca ca, tỷ tỷ của muội đang gọi muội, muội phải trở về rồi.” Quách Tương đứng lên nói.

“Quách Tương.” Võ Tu Văn gọi.

Quách Tương kinh hỉ quay lại, ngồi xổm xuống nói: “Đại ca ca, làm sao huynh lại biết tên của muội?”

Võ Tu Văn cười khê, lắc lắc đầu, nói: “Quách Tương, có thể cho ta mượn một ít bạc không, chờ đến sinh thần của muội, đại ca ca sẽ đến chúc thọ, sẵn tiện trả bạc lại cho muội luôn, được không?”

Quách Tương nghi hoặc nói: “Đại ca ca, làm sao huynh biết được sinh thần của muội?” Thấy Võ Tu Văn không trả lời, Quách Tương chu miệng lên, nhưng vẫn lấy một túi bạc từ trong người ra, sau đó đưa toàn bộ cho Võ Tu Văn.

Trong mắt Võ Tu Văn hiện lên ý cười nồng đậm, kỳ thật lần này y cũng là đánh cược thử một lần, hiện tại trong người y không có đồng nào, ngay cả muốn đi khỏi nơi này cũng đều khó khăn, chỉ có thể mượn bạc. Tìm Quách Tương để mượn là vì ở trong nguyên tác Quách Tương rất thích giúp người, cũng có vẻ hào sảng. Nhưng nhìn thấy Quách Tương nhét toàn bộ bạc của nàng ta cho mình, y cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ, thật muốn thở dài một hơi, không biết tại sao nha đầu này lại có thể tin tưởng một người xa lạ như vậy chứ?

“Cảm ơn.” Võ Tu Văn cũng không từ chối, hiện tại y rất cần bạc, y sờ sờ đầu Quách Tương cười nói.

Quách Tương nghiêm túc nói: “Đại ca ca, hôm sinh thần của muội, huynh nhất định phải tới nha.”

Võ Tu Văn gật đầu, nhìn Quách Tương chạy đến bên cạnh Quách Phù rồi ngoan ngoãn ngồi xuống, sau đó nhìn thấy Quách Phù khẽ liếc nhìn về phía, tiếp theo hình như là trách cứ Quách Tương vài câu gì đó, nhưng may là không có đến đây đòi áo choàng và bạc lại. Võ Tu Văn đem bạc thu lại, lần nữa ngồi xuống, có bạc trên tay, trong lòng quả nhiên kiên định hơn rất nhiều, sau đó y đi tìm chủ khách điểm mua một bộ y phục giữ ấm mặc lên, toàn thân lập tức trở nên thư thái rất nhiều.

Về phần Quách Phù, bên đó đã kêu rượu và đồ ăn, Võ Tu Văn vẫn tiếp tục ngồi trở lại góc kia, vừa rồi y có mua ở chỗ chủ khách điểm hai cái bánh nướng, vẫn còn nóng, ăn hai cái bánh nóng hồi lót bụng, cả người y liền có cảm giác ấm áp hơn rất nhiều. Bên ngoài trời đã dần dần tối đen, người trong khách điểm cũng không buồn ngủ lắm, bắt đầu người một câu ta một câu tán gẫu với nhau.

Võ Tu Văn ngừng thần nghe bọn họ tán gẫu, định tìm hiểu kỹ hơn một chút tình huống hiện tại, còn có mấy năm nay đã xảy ra chuyện gì. Nghĩ đến trong nguyên tác Dương Quá lúc này đã trở thành Thần Điều đại hiệp nổi tiếng trên giang hồ, y lại càng chú ý lắng nghe. Nhưng nghe một lúc lâu vẫn không nghe thấy ai nhắc đến hắn, chỉ nghe bọn họ đang đàm luận tình huống ở Tương Dương, về người Mông Cổ luôn công kích, còn có vợ chồng Quách Tĩnh, triều đình Đại Tống đang bị gian thần quấy nhiễu gì đó, nhưng không có bất cứ tin tức gì về Dương Quá cả.

Cuối cùng Võ Tu Văn nhìn không được kéo một người bên cạnh qua hỏi: “Vị đại ca này, người đã từng nghe qua Thần Điều đại hiệp chưa?”

Người nọ kỳ quái nhìn y một cái, tò mò nói: “Thần Điều đại hiệp là cái gì?”

“Vậy người có nghe qua tên Dương Quá chưa?” Võ Tu Văn không trả lời vấn đề của hắn, mà hỏi tiếp.

Người nọ lắc đầu, Võ Tu Văn thất vọng quay đầu, cũng không thèm chú ý nghe những người đó thảo luận nữa, y rũ mắt xuống, chân mày hơi nhíu lại, các loại ý niệm trong đầu lần lượt hiện lên, nhưng tâm muốn gặp Dương Quá lại càng trở nên mãnh liệt, sau đó y bất tri bất giác ngủ mất.

Lúc Võ Tu Văn tỉnh lại, bên ngoài đã sáng, dựa vào tường ngủ một đêm, chân đều nhức mỏi, Võ Tu Văn xoa bóp trong chốc lát, sau đó mới vịn tường đứng lên, xem như vận khí của y khá tốt, cả đêm ngủ như vậy nhưng vẫn không có phát sốt, bằng không liền nguy to. Lúc này khách điểm đã trống trải hơn rất nhiều, mọi người đều rời đi, ba người Quách Phù cũng không thấy đâu, chắc hẳn cũng đã rời đi.

Trong đại sảnh vẫn còn đốt lửa, Võ Tu Văn mua một gói bánh bao ở chỗ chủ khách điểm, rồi rót nước vào bình, sau đó dưới sự chỉ dẫn của chủ khách điểm mà đi đến trấn trên mua ngựa. Bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, Võ Tu Văn vừa rồi đã hỏi chủ khách điểm đại khái vị trí hiện tại, y chuẩn bị đến khu rừng lúc trước ẩn cư cùng Dương Quá xem thử, trực giác nói cho y biết Dương Quá đang ở đó.

Mặc áo choàng màu đỏ của Quách Tương, mặc dù có chút quái dị, nhưng Võ Tu Văn cũng không để ý nhiều như vậy. Áo choàng của Quách Tương là hàng thượng phẩm, bình thường muốn mua cũng không có để mua. Tuy mặc áo choàng của nữ hài tử không tốt lắm, nhưng việc giữ ấm là quan trọng nhất, những lúc khó khăn như thế không nên để ý mấy chi tiết này làm gì.

Trên mặt tuyết ngựa không thể di chuyển quá nhanh, cho nên có đôi lúc Võ Tu Văn sẽ xuống ngựa đi bộ một lát, bởi vì thỉnh thoảng phải hoạt động một chút để thân thể sẽ nóng lên, bằng không cứ ngồi trên lưng ngựa như thế, Võ Tu Văn sợ mình sẽ bị đông cứng mất.

Bánh bao đã sớm bị đông cứng, ăn vào cắn bản không có chút hương vị gì, nhưng vì để bảo trì thể lực, Võ Tu Văn cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể chậm rãi cắn rồi nhai trong miệng cho mềm, sau đó mới nuốt xuống. Còn nước cũng đã lạnh như băng, thiếu một chút nữa là trực tiếp đông cứng thành băng luôn rồi, uống vào miệng cũng phải ngâm một hồi lâu mới dám nuốt xuống.

Hiện tại Võ Tu Văn đã đem cả mũ áo choàng đội lên, nhưng mũi vẫn bị đông lạnh mà hồng hồng. Những lúc không quá cần thiết phải uống nước, y sẽ không uống, bởi vì nước lạnh như băng vừa vào miệng liền khiến y rùng mình, dọc theo đường đi Võ Tu Văn đều lạnh phát run, sau đó thời gian đi bộ lại tăng thêm, đi đến mệt mỏi thật sự mới lên ngựa.

Nhìn thấy khách điểm ở ven đường, Võ Tu Văn sẽ đi vào uống chén nước ấm, ăn một chút gì đó, y không những may mắn có thể mượn bạc ở chỗ Quách Tương, mà còn mượn được không ít, trên đường đi chỉ cần

tiết kiệm một chút là đủ dùng.

Đương nhiên trên đường cũng gặp phải đạo tặc, nhưng dù sao cũng chỉ là vài tên du côn lưu manh mà thôi, chúng thấy Võ Tu Văn khoác chiếc áo choàng đẹp dễ quý giá, hơn nữa thân hình của Võ Tu Văn cũng ốm yếu, cho nên liền thừa cơ cướp bóc. Hoàn hảo là Võ Tu Văn tuy không có nội lực, cũng đã thay đổi thân thể, nhưng đối phó với mấy người không có võ công này vẫn tương đối dư dả, cuối cùng còn đoạt thêm một ít từ chúng, bạc cũng vì thế mà nhiều hơn một chút.

Sau khi trải qua sự kiện đó, Võ Tu Văn vì phòng ngừa trường hợp xui xẻo, liền chạy tới tiệm vũ khí mua một thanh kiếm tạm xài được, có kiếm trong tay, kết hợp với chiêu thức tinh diệu, dù gặp phải một vài nhân sĩ võ lâm bình thường cũng có thể đối phó. Sau đó y cũng gặp thêm vài lần bị chặn đường đánh cướp, nhưng do có kiếm, lần này Võ Tu Văn ứng phó dễ dàng hơn trước rất nhiều.

Bạc dư dả hơn, Võ Tu Văn liền mua thêm một túi nước, đến địa phương có người qua lại thì dùng một ít bạc đổi lấy nước ấm đổ vào trong, trên đường đi ôm nó vào trong ngực, cũng có thể chống đỡ được một thời gian ngắn, do đó Võ Tu Văn cũng thở phào nhẹ nhõm hơn một ít.

Điều khiến cho Võ Tu Văn cảm thấy may mắn là, dọc theo đường đi, y không có phát sốt hay sinh bệnh, y vẫn luôn chú ý đến thân thể, đến chỗ có người ở liền mua trà gừng và nhiều nước ấm để uống. Nhưng đôi chân do bị thương trước đó lại càng ngày càng phát đau do thời tiết ngày càng trở nên lạnh hơn, thời gian Võ Tu Văn đi bộ cũng giảm dần, đa phần đều ngồi ở trên lưng ngựa, chịu đựng xương đùi đau đớn.

Một người một ngựa đi hơn mười ngày, may mắn là trời không có đổ tuyết, tuy thời tiết vẫn rất lạnh, nhưng đường không còn khó đi nữa, tốc độ của Võ Tu Văn cũng tăng lên rất nhiều. Người đi trên đường cũng dần thưa thớt, trên đường phố cũng không còn náo nhiệt nữa. Cuối cùng, Võ Tu Văn cũng tới được bên ngoài khu rừng.

Từ sau lần trước bị Triệu Chí Kính mang về Toàn Chân giáo, rồi chạy đến Tương Dương tìm giải dược, sau đó lại không ngờ rằng không thể trở về nữa, khoảng thời gian này đối với mình mà nói, chỉ ngắn ngủi một năm, nhưng đối với Dương Quá mà nói, đã mười năm trôi qua rồi. Võ Tu Văn hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên ánh nước, nhưng trên mặt lại xuất hiện nụ cười nhu hòa.

Vỗ vỗ con ngựa đã theo mình hơn mười ngày, sau đó y cởi bỏ dây cương đang buộc quanh người nó, sờ sờ đầu con ngựa nói: “Người đi đi, đi vào rừng mà sống. Ta cũng phải đi tìm Dương Quá đây, hẳn đã chờ đợi quá lâu rồi!”

Con ngựa nhu thuận cọ cọ tay Võ Tu Văn, sau đó phát ra tiếng hí dài. Võ Tu Văn mỉm cười vỗ lên người nó một cái, rồi xoay người, không chút do dự đi dọc theo con đường nhỏ tiến vào trong rừng.

72. Chương 72

Tuyết đọng lại trong rừng cây vẫn chưa tan hết, Võ Tu Văn bước nặng bước nhẹ đi về phía trước, có nhiều chỗ tuyết quá sâu, giày lún sâu xuống dưới mặt tuyết, cho nên từ đầu gối trở xuống của Võ Tu Văn đều ẩm ướt, tại thời tiết lạnh lẽo này càng làm cho sắc mặt y trở nên tái nhợt, xương đùi lại truyền đến từng đợt đau buốt như kim châm.

Dùng kiếm trong tay chống xuống mặt tuyết, y dựa theo trí nhớ từng bước từng bước một đi về phía sâu nhất trong rừng, chân càng lúc càng đau đến chết lặng, dần dần không còn cảm giác nữa, y chỉ có thể bước từng bước nhỏ về phía trước. Ngay cả quần áo trên thân cũng trở nên ẩm ướt, sương tuyết đọng lại trên bụi cây dính vào trên y phục, làm cho Võ Tu Văn cảm thấy toàn thân không còn chút ấm áp nào.

Không biết đã té ngã bao nhiêu lần trên mặt đất trơn trượt, khiến cho toàn thân y không có chỗ nào còn khô ráo, áo choàng màu đỏ đã sớm dính đầy nước bùn, Võ Tu Văn cũng không có tâm tư đi quản nó, hiện tại y hoàn toàn dựa vào ý chí kiên cường của mình mà bước đi, bởi vì một khi dừng lại, y không biết mình còn có thể đứng lên nữa hay không.

Cứ như vậy, Võ Tu Văn rút cuộc cũng đến được địa phương được khắc sâu trong trí nhớ kia, dùng tay vịn vào đại thụ bên cạnh, nhìn người đang đứng ở khoảnh đất trống phía trước, Võ Tu Văn nhất thời đau lòng không thôi, nước mắt nháy mắt liên trào ra ngoài hốc mắt rồi lăn xuống.

Trên khoảnh đất trống phía trước, một người mặc y phục màu đen đang cầm một nhánh cây trong tay vung vẩy, trên nền tuyết trắng xóa mênh mông, khiến cho cảnh tượng trở nên khí thế vô cùng, nhưng lại không phát ra bất kỳ âm thanh nào, chỉ là, tuyết đọng chung quanh cứ thế theo nhánh cây vũ động mà cuộn cuộn bay lên, bay lượn ở trong không trung, nhưng lại không có bông tuyết nào phiêu lạc đến trên người của người nọ.

Võ Tu Văn vừa thấy cảnh này liền biết kiếm pháp của Dương Quá đã đến cảnh giới “Thảo mộc trúc thạch, quân khả vi kiếm” (Đây là triết lý thứ tư trong chiêu thức của Độc Cô Cầu Bại – chủ nhân đầu tiên của Thần điêu: Cỏ, cây, trúc, đá đều có thể dùng làm kiếm) trong truyền thuyết, nhưng y lại không cảm thấy cao hứng chút nào, y nhìn chăm chăm bông tuyết bay lượn xung quanh người nọ với mái tóc trắng vô cùng chói mắt kia, liền cảm thấy đau lòng không thôi, đến sắp không thở nổi. Ngón tay bấu chặt vào cành cây khô bên cạnh, ngay cả gai nhọn đâm vào tay khiến y chảy máu, y đều không cảm giác được.

Lúc này tuyết đọng trên mặt đất đã gần như theo kiếm thế của Dương Quá mà bay lượn, cuối cùng nhánh cây trong tay Dương Quá vừa vang lên một tiếng, tất cả tuyết đọng đều bay về phía rừng cây rồi rơi xuống, Dương Quá tiện tay ném nhánh cây qua một bên, cũng không nhìn Võ Tu Văn đang đứng bên này, lập tức hướng phòng nhỏ mà đi.

Võ Tu Văn quỳnh lên, muốn đuổi theo, nhưng đôi chân vốn đã chết lạng lại đứng ở đây một lúc lâu như thế, đã sớm không còn nghe theo sự sai khiến của y, cả người y liền té lăn trên đất, cú ngã này khiến cho đầu óc y choáng váng, chỉ có thể theo bản năng gọi một tiếng: “Dương Quá...”

Hắc y nam tử tóc trắng hơi dừng bước, nhưng ngay sau đó lại tiếp tục đi thẳng về phía trước, rất nhanh liền tiến vào trong nhà.

Võ Tu Văn té trên mặt đất cũng bắt đầu lạnh run, đôi môi vẫn tuân theo nguyên vọng sâu nhất từ trong đáy lòng, thỉnh thoảng phát ra âm thanh gọi tên người kia.

Bên trong nhà gỗ, khiến người chú mục chính là chiếc giường bạch ngọc trong thời tiết rét lạnh vẫn như cũ tản ra hàn khí ở một góc phòng, đây chính là chiếc giường hàn ngọc trong Cổ Mộ, một thanh niên bạch y đang nằm ngay ngắn trên đó, hai tay đan nhau ở bụng, thần sắc an tường, đôi mắt nhắm chặt, sắc mặt hồng nhuận, nếu không phải ngực không còn phập phồng nữa, e rằng không ai tin người này đã chết, hơn nữa còn là một người đã chết mười năm.

Nam tử tóc trắng vừa vào nhà, khuôn mặt lạnh lẽo cũng trở nên nhu hòa hơn, hắn đi đến bên cạnh rửa tay, rồi mới ngồi vào bên giường, nhẹ nhàng vỗ về gương mặt của người thanh niên nằm trên giường, nhẹ nhàng nói: “Mấy ngày nay có tuyết rơi, ta biết ngươi rất thích tuyết rơi. Vì vậy ngươi mau ngồi dậy đi, đừng ngủ nữa. Tuyết đọng trước cửa đều được ta dọn sạch rồi, như vậy ngươi sẽ không bị trượt ngã nữa.”

Âm thanh rất khẽ, tựa như sợ lớn tiếng một chút sẽ quấy nhiễu đến người này vậy. Hắn cúi đầu xuống, đôi môi dán lên môi của thanh niên bạch y, lưu luyến vuốt ve, chỉ là ánh mắt lại dần dần trở nên tuyệt vọng, tia ấm áp kia, đã không còn nữa.

Xoay người lên giường, hắn đỡ đầu của người thanh niên kia đặt lên vai mình, tay kia ôm chặt lấy vòng eo của người thanh niên kia, khẽ nói: “Văn nhi, có phải ngươi rất lạnh không, để ta ôm ngươi, như vậy sẽ không lạnh nữa.” Âm thanh rất khẽ, mang theo sự bi thương vô tận cùng với tuyệt vọng.

Giống như vô số lần trước, khi ôm người này vào trong lòng, hắn đều nghĩ rằng cứ như thế mà sống cùng với người này đến già, sinh mệnh mang đến sự ấm áp kia cứ mãi lưu luyến làm bạn bên cạnh hắn, nhưng hết thảy lại trôi qua quá nhanh, việc khiến người ta ngoài ý muốn cứ thế mà xảy ra, hắn đã mất đi sinh mệnh của người trọng yếu nhất của hắn.

Hắn nhắm mắt lại, mày từ từ nhíu chặt, cảm giác bất an từ sâu trong đáy lòng càng ngày càng mãnh liệt, dường như có thứ gì đó quan trọng sắp mất đi, nhưng mà... Khóe miệng hắn khẽ cong lên thành nụ cười khổ, sau đó hắn mở to mắt, nhìn người bên cạnh, người trọng yếu nhất của mình, đã sớm biến mất rồi.

Loáng thoáng có âm thanh không ngừng truyền tới, vang vọng ở bên tai, “Dương Quá...” Là âm thanh của ai? Sao lại quen thuộc như thế? Và sao nó lại bi thương như vậy? Dương Quá ngồi dậy, xuống giường, nhẹ nhàng hôn lên trán thanh niên trên giường, sau đó xoay người ra khỏi phòng.

Trên nền tuyết trắng, một mặt đỏ với mái tóc đen hiện rõ rệt trên đó, Dương Quá chậm rãi bước qua, nhìn gương mặt xa lạ kia, từ sâu trong đáy lòng hiện lên tia thất vọng, nhìn người nọ run rẩy vì lạnh, gương mặt thì tái nhợt, trên mặt Dương Quá không có bất kỳ biểu tình gì, ngay lúc hắn định xoay người rời đi, phía sau lại truyền đến một âm thanh thật thấp.

“Dương Quá... Lạnh... Quá...” Âm thanh yếu ớt gần như không thể nghe rõ lại làm Dương Quá chấn động.

Hắn xoay người lại, chăm chú nhìn chằm chằm người nọ một lúc, thần sắc Dương Quá chuyển biến qua lại, cuối cùng quay về vẻ bình tĩnh ban đầu, hắn giơ tay kéo người vào trong nhà, ném xuống đất, không có chút thương tiếc nào. Sau đó hắn đi đến ngăn tủ ở góc phòng, lấy một bình bạch ngọc đổ ra viên thuốc màu nâu, rồi đi đến bên người đang cuộn mình trên mặt đất kia, dùng tay bóp miệng y, nhét viên thuốc vào.

Võ Tu Văn chỉ cảm thấy cả người đều bị vây bên trong giá lạnh, còn có chân, từ bên trong truyền tới từng trận co rút đau đớn, lúc này, từ trong dạ dày như có một đoàn hỏa thiêu, lạnh lẽo toàn thân nhất thời lui đi không ít. Y giãy dụa mở mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn người kia đang đứng bên cạnh, từ trên cao nhìn xuống mình, nước mắt của Võ Tu Văn không tự chủ chảy xuống, giống như những lúc cảm thấy khó chịu trước kia, theo thói quen thấp giọng nói: “Dương Quá, ta lạnh quá, người ôm ta đi, được không...”

Thân thể Dương Quá liền chấn động, trong mắt hiện lên tia sáng, nhưng hắn vẫn không có động tác gì, chỉ lẳng lặng nhìn người đang nằm trên mặt đất. Võ Tu Văn cảm thấy đầu óc mờ mịt, lạnh ý lại bắt đầu đánh úp lại, thấy người bên cạnh không có động tác gì, trong lòng liền cảm thấy ủy khuất vô cùng, y theo bản năng xông lên, đầu óc mơ hồ chỉ cảm thấy Dương Quá hiện tại không còn thương mình nữa rồi, nước mắt một khắc cũng không ngừng chảy ra, y lung tung gọi: “Dương Quá, tại sao người lại không để ý tới Văn nhi vậy, ta đau quá...”

Âm thanh mang theo giọng điệu làm nũng và thăm oán tiến vào lỗ tai Dương Quá, khiến cho cả người hắn cũng bắt đầu run rẩy, hắn ngồi xổm xuống, không thể tin được mà nhìn người không ngừng rơi lệ trên mặt đất, tay còn chưa chạm vào đã bị người nọ dùng hai tay gắt gao bắt lấy, nhìn người nọ đem tay của mình kéo đến bên mặt, hai má lạnh như băng cọ cọ vào tay của mình, gương mặt hiện lên tia cười nhạt, giọng nói trầm thấp, làm cho ánh mắt Dương Quá ngày càng sáng.

“Thực xin lỗi... lâu như vậy mới trở về... Thực xin lỗi...” Võ Tu Văn bắt lấy tia ánh mắt trước mặt, không ngừng lên tiếng xin lỗi.

Dương Quá ôm lấy người kia, lần này động tác lại tràn đầy thương tiếc, hắn lột sạch quần áo ẩm ướt trên thân người nọ, đặt cả người trần trụi lên trên giường gỗ, dùng chăn bao chặt lại. Sau đó hắn xoay người đến ngăn tủ, lần này lấy xuống bảy tám bình bạch ngọc khác nhau, đổ thuốc từ bên trong ra, đem chúng nhét hết vào trong miệng Võ Tu Văn.

Nhìn người trên giường còn đang phát run, Dương Quá cau mày, đứng dậy ra cửa, không bao lâu liền bưng một chén thuốc màu nâu còn bốc hơi nóng vào. Hắn nâng người trên giường dậy, đem chén thuốc đến bên môi y, nhìn thấy người nọ ngoan ngoãn mở miệng uống hết chén thuốc, hắn mới nhẹ nhàng thở ra.

Đặt chén thuốc sang một bên, rồi cẩn thận đỡ người nọ nằm xuống, sau đó hắn ngồi ở bên giường, im lặng nhìn người nằm trên giường, thần sắc khê biến. Mà người trên giường sau khi uống chén thuốc nóng kia xong, miệng không còn nói mê sảng nữa, thần sắc cũng an ổn lại, hô hấp vững vàng cho thấy y đã tiến nhập mộng đẹp.

Dương Quá đứng dậy đi ra cửa, hắn nhìn ra bên ngoài, tuyết đọng trên cây thỉnh thoảng rơi xuống đất, phát ra tiếng ‘lộp bộp’. Thần sắc Dương Quá vẫn không ngừng biến hóa, lúc này từ trong rừng cây truyền đến tiếng kêu “gru gru” vang dội, một đại điều uy vũ cao lớn bước đến gần, hai cánh thật to vẫy vẫy vào người, khiến tuyết đọng trên mặt đất xung quanh bay tung tóe.

Dương Quá bước qua, vuốt ve đôi cánh của đại điều. Đại điều dường như cảm nhận được nội tâm của Dương Quá đang bất an, liền đứng yên không nhúc nhích, chỉ cúi đầu kêu “gru gru” như muốn an ủi hắn.

Dương Quá vuốt ve lông trên người đại điều, thấp giọng nói: “Điều huynh, người nói xem, y có phải là Văn nhi không, có phải y đã trở lại rồi không...”

Trong âm thanh mang theo tia mong đợi, cũng có chút không chắc chắn, hắn không dám bỏ ra quá nhiều hi vọng, nhưng từ đáy lòng vẫn yên lặng chờ mong, bởi vì cuộc sống như cái xác không hồn suốt mười năm qua đã sắp khiến hắn tuyệt vọng rồi. Giống như nhìn thấu sự bất an và do dự của Dương Quá, đại điều kêu “gru gru” một tiếng, đôi cánh dùng sức, đẩy Dương Quá vào nhà.

Dương Quá nhìn vào mắt đại điều, có chút tự giấu cười, lại cái dạng này, ngay cả Điều huynh cũng muốn xem thường mình rồi. Hắn xoay người đi vào trong nhà, vừa đi đến cửa, hắn liền biến sắc. Dương Quá đẩy cửa ra, đi đến bên giường, nhìn người mới vừa rồi còn đang an ổn ngủ say, nay sắc mặt lại ửng hồng, miệng cũng không ngừng hô.

“Đau quá... Dương Quá...”

“Dương Quá... Thực xin lỗi...”

“Đại ca... Vì sao huynh lại làm như vậy với ta...”

Võ Tu Văn bồn ba suốt trong tuyết lớn mấy ngày nay, tinh thần luôn khẩn trương cao độ, rốt cuộc cũng tới nơi muốn đến, lại nhìn đến bộ dáng hiện tại của Dương Quá, trong lòng đau đớn vô cùng, cuối cùng không thể tiếp tục duy trì mà ngã xuống. Tuy lúc trước Dương Quá cho y uống rất nhiều thuốc, nhưng vẫn không áp chế nổi bệnh tình, vì thế Võ Tu Văn trực tiếp sốt cao, đầu óc luôn bị vây trong trạng thái mơ mơ màng màng, miệng cũng bắt đầu nói mê.

Một hồi thì làm nũng mà oán giận đau quá, một hồi lại mang theo áy náy mà liên tục lên tiếng xin lỗi, một hồi lại tràn ngập tức giận mà chất vấn đại ca mình vì sao lại đối xử với mình như vậy. Nước mắt cũng không ngừng trào ra từ khóe mắt của y, sắc mặt ửng hồng không giống bình thường. Kỳ thật lúc trước bị Võ Tam Thông bắt đi, trong lòng Võ Tu Văn chỉ oán hận duy nhất có một mình Võ Đôn Nho mà thôi, bởi vì những người khác y không để ở trong lòng, bởi vì những người khác y không thêm để ý tới, cho nên không thương tâm. Hơn nữa, nếu không phải bởi vì có Võ Đôn Nho, làm sao y lại có thể không có chút phòng bị nào, để bị Võ Tam Thông chế trụ như thế? Võ Đôn Nho, đó là người đại ca cùng y lớn lên, là người thân duy nhất còn trên đời mà y công nhận, tại sao người đó lại đối xử với y như vậy?

Dương Quá nghe thấy người trên giường không ngừng nói mê, ánh mắt rũ xuống, khiến người ta không thể thấy rõ thần sắc bên trong, sau khi Võ Tu Văn lại một lần nữa kêu đau, cả người hắn dường như mới kịp phản ứng, hắn có chút bối rối ngồi xuống, bàn tay run rẩy xoa nhẹ lên khuôn mặt ửng hồng của người nọ, nhìn thấy người nọ theo phản xạ tự nhiên dán chặt vào tay của mình rồi nhẹ nhàng cọ xát, trên mặt Dương Quá lập tức xuất hiện nụ cười sáng lạn.

Nhẹ nhàng nâng người nọ dậy, hai tay chống lên lưng người nọ, sau đó chậm rãi truyền nội lực qua, cảm giác được kinh mạch đối phương yếu ớt, hắn hơi nhíu mày, sau đó càng thêm cẩn thận, khi nội lực đi qua chân, cảm giác được ở đó hơi tắc nghẽn, hắn không dám lỗ mãng đánh sâu vào, mà chậm rãi lui ra.

Đặt người nọ nằm lại trên giường, nhìn khuôn mặt vẫn ửng hồng của người nọ, hắn dùng tay xoa nhẹ, cảm giác nóng bỏng kia làm cho hắn phải nhíu chặt mày lại, sau đó hắn liền đứng dậy đi đến bên cạnh ngăn tủ, từ trong chiếc bình màu lam đổ ra một viên thuốc màu trắng, đem đến nhét vào miệng người nọ. Không bao lâu sau, khuôn mặt ửng hồng của Võ Tu Văn dần dần trở lại bình thường, nhưng sau đó lại bắt đầu không ngừng kêu “Lạnh quá”.

Dương Quá giống như đã sớm dự liệu trước việc này, cho nên không hề sốt ruột, hắn cởi bỏ áo khoác, đem người trên giường ôm chặt vào trong lòng, nhìn người nọ co rút vào trong lòng ngực của mình, trên mặt không khỏi hiện lên nụ cười vui vẻ.

73. Chương 73

Thời điểm Võ Tu Văn tỉnh lại, đầu vẫn còn chút choáng váng, mí mắt nặng nề vô cùng, y đầu tranh thật lâu mới có thể từ từ mở mắt ra, yết hầu khô khốc, khiến y rất muốn uống nước. Dùng tay chống đỡ thân thể, cả người y đột nhiên sững sờ tại chỗ, đối diện là nam tử mặc bạch y đang nằm trên giường Hàn Ngọc, khiến cho hai mắt Võ Tu Văn đau nhói.

Bởi vì rơi lệ quá nhiều, cho nên đôi mắt của y đã trở nên sưng đỏ đau rát, nhưng trong nháy mắt, hốc mắt lại ngập nước, Võ Tu Văn hít sâu một hơi, dụi hơi nước đọng lại ở khóe mắt, sau đó đứng dậy, trên người đã được thay một bộ áo lót sạch sẽ khác, tìm không thấy áo khoác của mình, Võ Tu Văn dứt khoát dùng chăn bọc cơ thể lại rồi đi về phía bên kia.

Thân thể Võ Tu Văn có chút vô lực, chân vừa chạm mặt đất, liền suýt chút nữa ngã sấp xuống, y dùng tay vịn lấy mép giường, chậm rãi đi về phía trước. Võ Tu Văn đi chân không trên mặt đất, tuy sàn nhà được lát gỗ, nhưng vào mùa đông rét lạnh này vẫn làm người ta có cảm giác lạnh lẽo, sau khi đi được mấy bước, xương đùi của y lại bắt đầu ần ần đau.

Ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm nam tử nằm trên giường Hàn Ngọc, thân thể Võ Tu Văn bắt đầu run rẩy, nước mắt không thể kiềm lại được, theo gương mặt chảy xuống. Hai mắt đăm lệ nhìn nam tử vô cùng quen thuộc mà xa lạ này, Võ Tu Văn chỉ cảm thấy vô tận bi thương, khiến cho y sắp không thở nổi.

Cửa bị đẩy ra, Dương Quá bước đến gần, trong tay bưng một chén thuốc còn bốc hơi nóng, nhìn thấy tình cảnh trong phòng, hần liền nhíu mày, sau đó đặt chén sang một bên, bước tới ôm lấy Võ Tu Văn và chặn bông thả lại trên giường, thuận tay giúp y lau lau chân, bàn chân lạnh như băng khiến cho lông mày của hần càng nhíu chặt hơn.

Võ Tu Văn nhìn Dương Quá, tầm mắt một khắc cũng không rời đi, tham lam mà nhìn hần. Dương Quá bưng chén thuốc trên bàn lên đặt ở bên môi Võ Tu Văn, Võ Tu Văn liền mở miệng, vị thuốc đắng chát chảy vào miệng, tâm cũng giống như vậy mà trở nên đắng chát, dường như sắp không hít thở nổi nữa rồi, cuối cùng bị một ngụm thuốc nồng làm cho sặc, Võ Tu Văn mãnh liệt ho, nước mắt cũng nhịn không được mà chảy xuống, bộ dáng chật vật đến cực điểm.

Dương Quá vội vàng đặt chén thuốc sang một bên, vỗ nhẹ lên lưng Võ Tu Văn, Võ Tu Văn bỏ nhào vào lồng ngực của hần, rốt cuộc không thể kiềm nén tiếp mà khóc to, trong lòng đau đớn vô cùng, miệng không ngừng lặp đi lặp lại: “Thực... xin lỗi... Thực xin lỗi...”

Tay Dương Quá hơi dừng lại, sau đó tiếp tục vỗ y lưng để trấn an, ánh mắt đen láy như màn đêm rủ xuống, hai tay vòng qua lưng Võ Tu Văn, đem người gắt gao ôm vào ngực, hần vùi đầu vào cổ Võ Tu Văn, có chút tham lam cảm thụ hơi thở của y.

Không biết qua bao lâu, cảm giác được người trong lòng không còn phát ra âm thanh nữa, Dương Quá mới nhẹ nhàng buông Võ Tu Văn ra, phát hiện khuôn mặt y đầy nước mắt, hai mắt thì nhắm chặt, hần liền cả kinh trong lòng, lập tức bắt lấy cổ tay của y dò xét, phát hiện y chỉ hôn mê do mệt mỏi, mới nhẹ nhàng thở ra. Đặt người nằm xuống giường, hần lấy khăn mặt ra lau nước mắt trên mặt Võ Tu Văn, nhìn đôi mắt sưng đỏ của y, trong lòng hần cảm thấy đau xót không thôi, hần đi đến chỗ ngăn tủ lấy một chiếc bình nhỏ màu xanh đậm ra, sau đó quay lại ngồi bên giường, từ trong bình đổ ra chất lỏng màu xanh nhạt, rồi chậm rãi thoa lên mắt Võ Tu Văn.

Nhìn người trên giường cau mày, Dương Quá vươn tay vỗ nhẹ vùng giữa lông mày của y, thẳng đến người nọ giãn mày ra, hần mới đứng dậy đi đến bên giường Hàn Ngọc mà ngồi xuống, nhìn thanh niên bạch y trên giường, hần chỉ lặng lặng nhìn, không có bất kỳ động tác gì.

Lúc Võ Tu Văn tỉnh lại, sắc trời bên ngoài đã bắt đầu tối đi, ước chừng cũng sắp qua hoàng hôn rồi. Y bởi vì đói mà tỉnh lại, đã lâu chưa được ăn, thân thể đã muốn lên tiếng kháng nghị rồi, y quay đầu lại, nhìn thấy Dương Quá ngồi bên cạnh giường Hàn Ngọc ở phía đối diện, đưa lưng về phía mình mà nhìn người đang nằm trên giường kia. Võ Tu Văn mấp máy môi, mở miệng gọi: “Dương Quá.” Âm thanh có chút khàn, trong cổ họng ngứa ngứa khiến cho người ta có cảm giác muốn ho khan.

Người ở phía đối diện xoay người lại, nhìn đôi mắt đen nhánh của hần, bên trong không có bất kỳ tình cảm

gì, vẻ mặt cũng rất bình tĩnh, Võ Tu Văn cũng không biết Dương Quá có nhận ra mình hay không, nhưng nhìn thấy bộ dáng này của hắn, thấy hắn cứ như vậy nhìn mình, trong mắt không khỏi chua xót. Y cúi đầu có chút tự giễu cười cười, cả ngày hôm nay y chảy nước mắt còn nhiều hơn nửa đời trước của mình nữa.

Một bàn tay nắm lấy cằm y, đầu cũng bị nâng lên, lúc này Võ Tu Văn mới phát hiện Dương Quá đã ngồi xuống bên giường, trong mắt tràn đầy cưng chiều và nhu tình quen thuộc, Võ Tu Văn ngơ ngác nhìn người trước mặt, nhìn đôi môi mỏng phun ra hai chữ mà đêm nào mình cũng nằm mộng cũng mơ thấy kia.

“Văn nhi...”

Ngữ khí sùng nịch, dường như đã lâu rồi không nghe thấy, vì hai chữ này, y có thể không để ý người nhà phản đối mà đi đến thế giới này, vì phần tình cảm này mà y có thể vứt bỏ hết thảy. Y biết mình có lỗi với người nhà, nhưng tình cảm này đã quá sâu nặng, suốt mười mấy năm, từ lúc thiếu niên đến lúc trưởng thành, vốn tưởng rằng có thể ở cùng nhau cả đời, làm sao y có thể buông tay được đây? Lúc trước nhìn gương mặt đã già đi của cha mẹ, y cho rằng mình có thể cứ như thế mà ở bên cạnh họ, y cũng thật sự đã thử qua, nhưng lúc đi trên đường nhìn thấy một màn kia, kích thích thật sâu vào tim y. Trong những giấc mộng của mình, y đều nhìn thấy bóng dáng bị thương kia, nước mắt không tự chủ mà chảy ra. Cho nên y không thể, cũng không được phép khiến người mà y yêu sâu đậm nhất cô độc cả đời như vậy.

Võ Tu Văn vòng tay qua cổ Dương Quá rồi ôm chặt lấy hắn, y liên tục gật đầu, nghẹn ngào nói: “Ta là Văn nhi, là Văn nhi của ngươi đây...”

Dương Quá nâng đầu của y lên, hôn xuống, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi của Võ Tu Văn, thật cẩn thận cảm thụ ấm áp phía trên, ánh mắt chăm chú nhìn y, sau đó ngậm lấy đôi môi mềm mại của y rồi liếm nhẹ. Võ Tu Văn không nhắm mắt lại, mang theo nước mắt ngược nhìn người trước mặt, y vươn lưỡi ra, chủ động liếm môi Dương Quá. Hai tay Dương Quá trở nên căng thẳng, ôm Võ Tu Văn càng chặt hơn, đầu lưỡi nhiệt tình không chút khách khí cuốn lấy đầu lưỡi chủ động của Võ Tu Văn, mút vào rồi day dưa trên đầu lưỡi cho đầu lưỡi của Võ Tu Văn đều tê rần.

“Ừm...” Võ Tu Văn dùng mũi phát ra một tiếng rên nhẹ.

Dương Quá nghe thấy âm thanh của y, đồng tử liền co rút lại, con ngươi thâm thúy trầm xuống, nguyên bản động tác vốn mềm nhẹ cũng trở nên mãnh liệt hơn, đầu lưỡi nóng ướt càn quét ở trong miệng Võ Tu Văn, không chừa bất kỳ góc ngách nào, mút lấy chất lỏng ngọt ngào trong miệng y, càng hôn càng sâu, dường như muốn thăm dò vào tận bên trong cổ họng của y, phẳng phất như muốn đem cả người y nuốt vào trong bụng mình.

Võ Tu Văn cảm thấy mình sắp không thở nổi rồi, nhưng y vẫn không đẩy Dương Quá ra, chỉ lẳng lặng nhìn hắn, tầm mắt một khắc cũng không rời, cho dù ngay sau đó có chết đi, y cũng nguyện ý.

Cuối cùng, do bụng Võ Tu Văn phát ra âm thanh kháng nghị, Dương Quá mới ngừng lại, hắn nhìn gương mặt đỏ bừng vì thiếu dưỡng khí của Võ Tu Văn, còn có bộ dạng thở gấp của y, cùng đôi môi ửng hồng có chút sưng đỏ kia, ánh mắt liền tối lại, hắn lại tiến đến gần bên người y, ở trên môi nhẹ nhàng hôn vài cái, rồi mới thả người nằm lại trên giường, đắp kín chăn lại, nhìn thấy Võ Tu Văn vẫn chăm chú nhìn mình, hắn liền nói: “Ta đi nấu cơm, ngươi chờ một lát, rất nhanh sẽ chín.”

“Ta cũng đi.” Võ Tu Văn giữ chặt tay hắn, kiên định nói. Một khắc y cũng không muốn rời khỏi người này, hơn nữa nằm ở trên giường ngủ đã lâu, thân thể cũng có chút không thoải mái, xuống giường đi qua lại một chút thì hơn.

Dương Quá nhìn y, cuối cùng vẫn sùng nịch gật đầu, hắn đi qua chỗ rương gỗ đặt ở bên cạnh, từ bên trong lấy ra bộ quần áo giữ ấm, sau đó quay lại bên giường giúp Võ Tu Văn mặc vào, mang thêm cả giày. Bộ quần áo và đôi giày này đều là của Võ Tu Văn lúc trước, hiện mặc vào thân thể này cũng rất vừa người.

Võ Tu Văn vốn định xuống giường tự mình bước đi, nhưng lại bị Dương Quá một phen ôm lấy đi ra ngoài. Đi đến phòng bếp, Dương Quá đặt Võ Tu Văn ngồi lên một chiếc ghế làm bằng thân cây, sau đó mới bắt đầu công việc của mình.

Võ Tu Văn nâng cằm lên, nhìn Dương Quá đi qua đi lại, nhóm lửa, rồi vo gạo, xắt rau, mỗi một bộ dáng của hắn, trước kia mình đều nhìn qua vô số lần, nhưng hiện tại nhìn thấy trong lòng liền dâng lên một cổ

vui sướng, rốt cuộc mình đã quay về bên người này rồi.

Dương Quá cảm giác được Võ Tu Văn mỗi một khắc đều không rời tầm mắt khỏi mình, thấy tầm mắt của y theo động tác đi lại của mình mà không dừng chuyển động, trong lòng liền trở nên mềm mại, hần bước đến gần, ôm lấy người nọ đến ngồi trước bếp, nhìn lửa cháy bập bùng, thoảng còn phát ra âm thanh ‘bộp bộp’, cả hai đều không nói gì, nhưng bầu không khí chung quanh vô cùng ấm áp.

Đến khi nước sôi, Dương Quá buông Võ Tu Văn ra, bắt đầu xào rau, rất nhanh mùi thơm liền lan tỏa khắp phòng bếp. Ánh mắt của cả hai ngẫu nhiên giao nhau, hương vị hạnh phúc chậm rãi tràn ngập trong lòng, rất nhanh đồ ăn liền được làm xong, đều là những món Võ Tu Văn thích ăn, cùng với cơm trắng thơm ngát, càng làm tăng thêm khẩu vị.

Võ Tu Văn ăn một chén đầy, y còn muốn ăn tiếp, thì bị Dương Quá cản lại, Võ Tu Văn bắt mắt nhìn hần, Dương Quá xoa xoa mái tóc ngắn ngắn kia của y, giải thích: “Người đã lâu chưa ăn, lại bệnh nặng mới khỏi, không thể ăn quá nhiều, lát nữa còn phải uống thuốc, ăn nhiều liền không uống nổi thuốc.”

Võ Tu Văn lúc này mới từ bỏ, tiếc nuối nhìn thoảng qua mấy món ăn trên bàn, bắt quá nghĩ đến về sau còn rất nhiều cơ hội để ăn tiếp, trên mặt lại lần nữa hiện lên nét tươi cười. Dương Quá nhanh chóng dọn dẹp đồ ăn trên bàn, rồi bưng một chén thuốc đặt ở trước mặt Võ Tu Văn, chén thuốc nâu vừa đặt xuống trước mặt, một mùi hương đắng chát liền xông vào mũi y, khiến cho Võ Tu Văn nhíu mày, nhưng y vẫn bưng chén thuốc lên uống một ngụm đến hết, y vừa buông bát, bên miệng liền xuất hiện một quả gì đó nhỏ nhỏ, hình tròn, có màu đỏ.

Loại quả này là mọc ở phía đông khu rừng, đến mùa đông mới kết trái, có vị rất ngọt, trước kia Võ Tu Văn cũng rất thích ăn chúng. Y vội nhận lấy cắn một cái, nước quả ngọt lành nhất thời làm cho vị đắng trong miệng lui bớt không ít. Võ Tu Văn vừa ăn trái cây, vừa nhìn Dương Quá rửa bát đĩa, sau đó mang vào một cái thùng gỗ lớn, bắt đầu đổ nước ấm vào bên trong.

Võ Tu Văn vừa ăn xong, Dương Quá liền tới gần ôm lấy người, sau đó trong lúc Võ Tu Văn còn chưa kịp phản ứng đã lưu loát cởi sạch quần áo của y, đem cả người trần trụi thả vào trong nước ấm. Làn nước ấm áp tiếp xúc với da, Võ Tu Văn lúc này mới kịp phản ứng, hai chân gấp lại, sắc mặt ửng hồng nhìn Dương Quá.

Trong mắt Dương Quá hiện lên một chút ám chàm, nói: “Người chậm rãi tắm, ta ở bên ngoài chờ người.”

Võ Tu Văn nhìn cánh cửa đóng lại, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nhưng ẩn ẩn lại có chút thất vọng, y cầm khăn vải trắng treo ở bên cạnh thùng tắm lên, bắt đầu tẩy trừ thân thể của mình, từ khi y bước vào thế giới này, luôn gấp rút lên đường, cho dù lúc ở khách điểm cũng chỉ tùy tiện tẩy rửa đơn sơ, hiện tại chà xát trên người ra một tầng chất bẩn, khiến cho Võ Tu Văn đen mặt, lại ra sức chà xát tiếp. Đến cuối cùng, khi làn da trên người đều bị cọ mà trở nên hồng hồng, ngoài cửa lại vang lên âm thanh của Dương Quá.

“Văn nhi, đứng lên đi, nước sắp lạnh rồi.”

Lúc này Võ Tu Văn mới cảm giác được nước đúng là có chút lạnh rồi, nên vội đáp ứng, từ trong thùng nước đứng lên, bước ra, lại không nghĩ ngâm nước lâu, thân thể có chút choáng, bàn chân ẩm ướt vừa đặt ở trên ván gỗ, liền trượt ngã, y cuống quýt bắt lấy thùng tắm, nhưng vẫn bị té lăn trên đất, cái mông đập xuống rất đau, khiến Võ Tu Văn nhin không được hô ra tiếng.

Một giây sau, cửa liền bị đẩy ra, Dương Quá nhìn thấy tình cảnh trong phòng, có chút bối rối chạy tới ôm người lên, lấy khăn sạch ở bên cạnh ra lau khô nước trên người của Võ Tu Văn. Đợi đến lúc nhìn thấy trên cặp mông cong tròn trắng nõn là khối xanh tím chói mắt, ánh mắt hần tối lại, động tác trở nên nhanh hơn, giúp Võ Tu Văn mặc áo lót, rồi dùng áo khoác ở bên cạnh bọc Võ Tu Văn lại, sau đó ôm người quay về trong phòng, phóng lên giường, lại lột áo khoác ra ném sang một bên, dùng chăn đắp Võ Tu Văn lại.

Hần lấy cái bình nhỏ màu xanh đậm lúc trước ra, rồi vén chăn lên, kéo quần Võ Tu Văn xuống, đem chất lỏng màu xanh nhạt đổ lên vết thương, chất lỏng lạnh lẽo tiếp xúc với da làm cho Võ Tu Văn hơi co người lại, sau đó cảm giác được bàn tay rắn chắc của Dương Quá nhẹ nhàng xoa nắn ở nơi đó, rất nhanh cổ đau đớn kia liền biến mất, thay vào đó là cảm giác tê dại do bị xoa nắn.

Võ Tu Văn cắn môi kiềm chế âm thanh rên rỉ sắp bật ra, thân thể hướng sang bên cạnh trốn, sau đó kéo chăn qua trùm lại, núp ở trong chăn kéo quần lên, rồi cúi đầu nói: “Đã không sao rồi.”

Ánh mắt sâu thẳm của Dương Quá nhìn chằm chằm người đang núp ở trong chăn, tận sâu trong mắt xuất hiện một tia cực nóng chớp động, hần giúp người nọ chỉnh chăn lại cho tốt, mới xoay người đi ra ngoài. Còn người trên giường, nghe thấy tiếng bước chân biến mất mới từ trong chăn lộ ra khuôn mặt đỏ bừng.

Võ Tu Văn nhẹ nhàng thở ra một hơi, mùa đông tắm nước nóng, cả người đều ấm áp hơn rất nhiều, mí mắt cũng dần dần nặng trĩu, tuy muốn đợi Dương Quá trở về cùng nhau ngủ, nhưng y vẫn không nhịn được, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp. Sau khi y ngủ không bao lâu, Dương Quá liền đi vào, nhìn thấy người trên giường đã ngủ, hần cũng cởi quần áo ra, nằm xuống bên cạnh y, trong mắt mang theo cương chiều mà nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu Võ Tu Văn một cái, sau đó mới ôm lấy người vào lòng, một tay đặt ở trên lưng y, còn tay kia xuyên qua mái tóc của Võ Tu Văn, dùng lực vuốt ve. Nhìn thấy người trong ngực tự điều chỉnh tư thế thoải mái để nằm, khoe miệng Dương Quá khẽ cong lên thành nụ cười, suốt mười năm qua, hôm nay là lần đầu tiên hần an tâm tiến nhập mộng đẹp như vậy.

74. Chương 74

Dương Quá tỉnh dậy từ rất sớm, động tác đầu tiên khi tỉnh lại chính là nhìn vào trong lòng mình, đến khi nhìn thấy người nọ ngoan ngoãn co lại ở trong ngực mình mới nhẹ nhàng thở ra. Bên ngoài đã sáng, tuyết đọng trên mặt đất phản xạ lại ánh sáng mặt trời tạo thành một mảng rực rỡ. Dương Quá cẩn thận đặt người trong lòng sang một bên, sau đó đứng dậy mặc quần áo vào.

Dường như cảm giác được hơi thở bên cạnh rời đi, Võ Tu Văn hơi cau mày, lông mi khẽ run rẩy vài cái, sau đó chậm rãi mở mắt ra. Nhìn thấy bên cạnh quả nhiên không có ai, y ở trong chăn ấm áp trở mình, bên cạnh vẫn còn chút hơi ấm, hần là đi chưa được bao lâu.

Nhìn khung cảnh bên ngoài có thể cảm nhận rõ ràng thời tiết rất lạnh, Võ Tu Văn trong lòng muốn đi tìm Dương Quá, nhưng lại sợ lạnh, cuối cùng liền nằm ở trên giường cọ cọ một lúc lâu vẫn chưa dậy. Cuối cùng, lúc Dương Quá tiến vào liền nhìn thấy người nọ núp ở trong chăn, chỉ lộ nửa khuôn mặt ra bên ngoài, đang chớp chớp mắt nhìn mình, có vẻ đặc biệt nhu thuận, trong mắt hần liền hiện lên tia tươi cười đầy cương chiều, hần đặt chậu đồng trong tay xuống cái kệ bên giường, rồi đem khăn mặt bỏ vào trong chậu vẫn còn bốc hơi nóng kia thấm ướt, vắt vài cái, sau đó cầm khăn mặt đến bên giường ngồi xuống. Võ Tu Văn ngoan ngoãn đưa mặt ra, nhắm mắt lại để cho Dương Quá lau cho mình.

Khăn mặt ấm áp ở trên mặt chậm rãi di động, cảm giác đã lâu chưa trải qua này làm cho Võ Tu Văn hơi cay mắt, nước mắt chảy ra liền bị khăn mặt thấm đi, không để lại bất cứ dấu vết gì. Rửa mặt xong, Võ Tu Văn cũng không thể không biết xấu hổ mà tiếp tục nằm ở trên giường, y nhanh chóng đứng lên mặc quần áo, lúc định cúi người xuống mang giày, liền nhìn thấy Dương Quá nhanh chân ngồi xuống trước, một tay nắm chặt chân của mình, một tay cầm lấy giày.

Ý thức được Dương Quá muốn làm cái gì, Võ Tu Văn theo bản năng rút chân lại, nhưng vẫn bị Dương Quá nắm chặt. Từ bên trên nhìn xuống không thể nhìn thấy thần sắc của Dương Quá, chỉ là mái tóc trắng kia lại làm mắt Võ Tu Văn đau nhói, y vươn tay ra, vén một lọn tóc đang rủ xuống, cho đến khi Dương Quá ngẩng đầu vươn tay đụng vào môi của mình, Võ Tu Văn mới cảm thấy trên môi một trận đau đớn, y vội vàng buông môi ra.

Dương Quá nhìn đôi môi bị máu tươi lây nhiễm, liền dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve, vẻ mặt chuyên chú, sau đó dứt khoát cúi đầu xuống, ngậm lấy đôi môi kia rồi nhẹ nhàng mút vào, mùi máu tươi tràn ngập ở trong khoang miệng, khiến cho đáy mắt Dương Quá dâng lên tia hỏa diễm nóng rực, đầu lưỡi liền đẩy đôi môi ướt át kia ra, định tiến vào càn quét bên trong.

Võ Tu Văn ngửa đầu, theo bản năng định mở miệng ra, nhưng y lập tức kịp phản ứng, đẩy Dương Quá ra, thở hổn hển nói: “Còn... Còn chưa... Súc miệng...”

Dương Quá thấp giọng nói: “Không sao.” Âm thanh khàn khàn mang theo tia khí tức nặng nề, Võ Tu Văn vừa nghe xong câu này, đôi môi lập tức bị bao phủ lần nữa, đầu lưỡi nóng ẩm tiến vào dò xét, ôn nhu đảo

qua khắp ngõ ngách trong miệng y, mang theo sự quyền uy và quý trọng vô tận, khiến cho Võ Tu Văn bỗng nhiên có cảm giác chua xót, khóe mắt liền xuất hiện hơi nước.

Vòng tay ôm lấy cổ người bên trên, y hơi ngửa đầu ra sau để tiếp nhận hết thấy những gì người này dành cho mình, đầu lưỡi cũng bắt đầu chủ động quăn lấy đối phương. Ánh mắt Dương Quá càng trầm xuống, dùng tay nâng đầu Võ Tu Văn lên, bắt lấy đầu lưỡi nóng bỏng đang chủ động đưa tới cửa mà hút lấy, cùng nhau vũ động, động tác cũng dần trở nên thô lỗ, dường như muốn đem người này nuốt vào bụng vậy, sợi chỉ bạc không kịp nuốt xuống theo miệng lưỡi giao hòa chảy xuống, uốn lượn dọc theo cằm.

Chất lỏng dính dính chảy xuống cổ khiến Võ Tu Văn có chút không thoải mái, hơn nữa bản thân y cũng sắp không thở nổi rồi, cánh tay nguyên bản vòng ở cổ Dương Quá cũng biến thành chống đỡ. Dương Quá hơi buông Võ Tu Văn ra, nhìn y thở dốc, khóe mắt còn phiem hơi nước, từ môi di chuyển xuống phía dưới, nhẹ nhàng mút vào.

Bất kể là thân thể nào, cổ luôn là nơi mẫn cảm của Võ Tu Văn, bị Dương Quá mút vào rồi cắn nhẹ, Võ Tu Văn chỉ có thể từ từ nhắm hai mắt lại, đầu lại không tự chủ ngửa ra sau.

Xương đòn bất thành linh truyền đến đau đớn khiến cho Võ Tu Văn nhin không được hô to một tiếng, Dương Quá chôn ở trên cổ Võ Tu Văn vội vàng ngắt đầu, nhìn thấy Võ Tu Văn hơi nhú mày lại, liền cầm lấy cổ tay Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn tò mò nhìn động tác của hắn, trước kia hình như Dương Quá không biết y thuật a, tại sao hiện tại lại... Hơn nữa, dường như thuốc hôm qua mình uống cũng là do hắn sắc cho.

“Người học y thuật lúc nào vậy?”

Tay Dương Quá hơi dừng một chút, thản nhiên nói: “Sau khi người rời đi thì bắt đầu nghiên cứu.”

“À, nghiên cứu một chút cũng tốt, người ở một mình trong này, lúc bị thương cũng có thể tự trị liệu.” Võ Tu Văn gật gật đầu đồng ý.

Dương Quá gật đầu, cũng không nói cho y biết lúc trước hắn muốn học y thuật là vì muốn tìm cách chế được khởi tử hồi sinh, để y trở lại bên cạnh mình. Tuy rồi cuộc vẫn không nghiên cứu ra, nhưng Dương Quá vẫn cảm thấy may mắn vì mình đã học y thuật, bằng không người này trở về, mình cũng không biết làm cách nào để y tỉnh lại nữa.

“Sao chân của người lại bị thương như thế?” Dương Quá lo lắng nhìn y.

“Lúc trước ta đã nói với người rồi, ta bị tai nạn xe cộ nên mới trở thành Võ Tu Văn, chính là không nghĩ tới thì ra ta vẫn chưa chết, lần trước khi ta chết ở thế giới này, sau khi tỉnh lại liền phát hiện mình quay về thế giới cũ. Cái này là di chứng do vụ tai nạn xe cộ để lại, người đừng lo, đi lại không thành vấn đề.” Võ Tu Văn nói.

“Chờ thân thể của người khá hơn, ta sẽ dẫn thông kinh mạch bị bế tắc ở trên chân cho người, sau đó người bắt đầu tập võ, nó sẽ từ từ khá lên.” Dương Quá nắm lấy tay Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn mỉm cười gật đầu, kỳ thật lúc ở hiện đại y cũng nghĩ tới việc tập võ, nhưng sau vụ tai nạn xe cộ, kinh mạch trên chân y bị bế tắc, lúc vận hành nội công căn bản không thể lưu chuyển toàn thân, cho nên đành phải bỏ qua. Nhưng cho dù sau này y có tập võ đi nữa, võ công cũng sẽ không tiến quá xa, dù sao muốn luyện võ cũng phải bắt đầu luyện từ nhỏ để đặt nền móng, nhưng Võ Tu Văn cảm thấy võ công cao cường gì đó không cần thiết lắm, có thể cường thân kiện thể là được rồi.

Dương Quá kéo Võ Tu Văn hướng tới phòng bếp, bữa sáng đã được hâm nóng trên bếp, trên mặt chảo hoa nổi lơ lửng vài sợi màu xanh, chắc hẳn bên trong đã bỏ thêm rau dại, trong mâm còn có bánh nướng, trù nghệ của Dương Quá rất tốt, khi Võ Tu Văn ăn no khoảng tám phần lại bị Dương Quá ngăn lại, trước mặt liền xuất hiện một chén thuốc. Y nhú nhú mày, bưng chén thuốc lên, độ ấm vừa phải, cho nên y liền một ngụm uống cạn chén thuốc.

Vừa uống xong, bên ngoài liền vang lên tiếng kêu “gru gru” vang dội, Võ Tu Văn kinh hãi đứng lên đi ra ngoài, đợi đến khi nhìn thấy thân hình to lớn của đại điêu, y lập tức chạy lên phía trước, định lại gần ôm

đại điều một cái. Nhưng khi cách Thần Điều khoảng vài chục bước xa, y mới đột nhiên kịp phản ứng, mình bây giờ đã thay đổi thân thể, không biết Thần Điều có còn nhận ra mình không nữa.

Võ Tu Văn đứng yên tại chỗ không biết có nên đi qua hay không, nếu đại điều đập mình một cánh, mình nhất định sẽ rất thảm. Vào lúc Võ Tu Văn còn đang do dự, đôi mắt to của đại điều chuyển đến nhìn chăm chăm Võ Tu Văn một hồi, sau đó bước về phía Võ Tu Văn. Võ Tu Văn khẩn trương nhìn nó, lúc đại điều đi đến trước mặt y mở ra cánh, trong lòng y liền suy nghĩ kỳ này thảm rồi, cho nên liền nhắm mắt lại chờ đợi mình bị nó đánh bay.

Một giây sau, cả người bị kéo về phía trước, Võ Tu Văn còn chưa kịp phản ứng, mặt đã bị ấn vào một nơi đầy lông vũ, trên tay cũng bị lông chim bao phủ, trên đầu còn truyền đến kêu nho nhỏ. Lúc này Võ Tu Văn mới phát hiện mình đã bị đại điều dùng cánh vòng qua ôm lấy, thật vất vả mới giãy dụa thoát khỏi, nhìn đại điều phía trên, Võ Tu Văn hưng phấn vỗ vỗ đại điều, hô: “Điều huynh, thì ra người vẫn nhận ra ta!”

Thần Điều khẽ kêu vài tiếng, sau đó mới buông Võ Tu Văn ra, rồi hướng về phía Dương Quá đang từ phía sau đi đến. Dương Quá đi tới giữ chặt tay Võ Tu Văn, thuận tiện vỗ vỗ cánh đại điều. Võ Tu Văn thỉnh thoảng sờ sờ người đại điều một chút, Dương Quá thì nhìn y đầy cứng chiều. Mặt trời đã lên cao, ánh sáng mặt trời chiếu xuống hai người một điều, hơn nữa chung quanh nhà gỗ đều là rừng rậm, khung cảnh liền trở thành một bức tranh thiên nhiên thật xinh đẹp.

Bên ngoài vẫn còn lạnh, không bao lâu sau Võ Tu Văn liền bắt đầu cảm thấy lạnh, Dương Quá thấy sắc mặt y có chút tái nhợt, liền kéo y vào trong nhà. Võ Tu Văn không nỡ bỏ đại điều đứng ở đó liền vẫy vẫy tay, đại điều khẽ kêu vài tiếng, rồi xoay người đi vào trong rừng.

Trở lại trong phòng, Dương Quá lập tức dùng chăn bọc Võ Tu Văn lại, ôm y ngồi ở trên giường. Tay Võ Tu Văn bị Dương Quá nắm lấy, cảm giác ấm hơn rất nhiều. Nhưng ngồi như thế cũng dễ dàng nhìn thấy bóng dáng nằm đối diện ở trên giường Hàn Ngọc, Võ Tu Văn cắn cắn môi, cúi đầu hỏi: “Thân thể kia, người định làm thế nào?”

Dương Quá vuốt vuốt tay Võ Tu Văn một chút, rồi ôm chặt lấy Võ Tu Văn, nhìn bóng dáng đối diện, một lúc sau mới lên tiếng: “Tìm một chỗ nào đó chôn cất, giường Hàn Ngọc thì trả lại cho cô.”

Võ Tu Văn giẫy khỏi người Dương Quá bước xuống đất, đi đến bên giường Hàn Ngọc, nhìn thân thể quen thuộc mà xa lạ đang nằm trên đó, dưới sự bảo vệ của giường hàn ngọc, khối thân thể kia không có chút hao tổn nào, vốn y còn lo lắng Dương Quá chú ý đến vấn đề thân thể của mình, khi hỏi ra câu kia, trong lòng y có chút không yên, nhưng nghe thấy Dương Quá dễ dàng nói tìm chỗ chôn cất thân thể của mình trước kia như vậy, trong lòng Võ Tu Văn lại có chút phức tạp.

Dương Quá từ phía sau ôm lấy Võ Tu Văn, nói: “Ta thích người, không phải vì bề ngoài của người, cũng không phải vì thân thể này.”

Võ Tu Văn tựa người vào lồng ngực rắn chắc của hắn, im lặng không lên tiếng.

Sau đó vài ngày, Dương Quá tự mình làm một chiếc quan tài, hai người tìm địa phương tốt, đem thân thể kia chôn cất. Võ Tu Văn tự mình đắp đất lên trên quan tài, trong lòng phức tạp đến cực điểm, lại dường như nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Tuyết đã sớm ngừng rơi, dưới sức nóng của ánh mặt trời, tuyết đọng đã tan đi rất nhiều, thời tiết cũng dần dần trở nên ấm áp, mùa xuân đã về. Võ Tu Văn dưới sự hầu hạ cùng thuốc uống của Dương Quá sau một tháng, thân thể đã khôi phục không sai biệt lắm. Ngày hôm đó, sau khi ăn bữa sáng xong, Dương Quá liền chuẩn bị giúp Võ Tu Văn đả thông kinh mạch trên chân.

Võ Tu Văn ngồi xếp bằng trên giường, mồ hôi trên mặt rơi xuống như mưa, xương đùi giống nhau bị đủ loại kim châm, đau đớn vô cùng, kèm theo đó là cảm giác tê ngứa, y cắn chặt môi đến chảy cả máu. Hai tay Dương Quá chống sau lưng Võ Tu Văn, thật cẩn thận khống chế nội lực trong cơ thể Võ Tu Văn. Không có tập qua võ công, kinh mạch của y yếu ớt vô cùng, cho nên lúc đả thông kinh mạch bề tắc khó khăn vô cùng. Nội lực hóa thành kim châm chui vào chỗ bị tắc nghẽn, hắn biết Võ Tu Văn rất đau, nhưng không có cách nào, hắn chỉ có thể tận lực giảm bớt đau đớn cho y.

Qua một nén nhang, kinh mạch trên chân Võ Tu Văn rốt cuộc cũng được đả thông toàn bộ, Dương Quá

vận chuyển nội lực đi một vòng trong cơ thể Võ Tu Văn rồi mới lui ra ngoài. Hắn hơi buông tay, Võ Tu Văn mất đi điểm tựa mà ngã về phía sau, ngay lập tức liền được Dương Quá ôm lấy. Nhìn thấy vết máu trên môi y, cả sắc mặt tái nhợt kia, Dương Quá đau lòng đặt người nọ nằm xuống giường, nhanh chóng lấy thuốc trong ngăn tủ ra bôi cho Võ Tu Văn. Sau đó hắn nhanh chóng bưng nước ấm tới, giúp Võ Tu Văn lau mồ hôi toàn thân, rồi thay bộ áo lót sạch sẽ khác, cuối cùng dùng chăn bao lấy cả người y lại.

75. Chương 75

Đến lúc hoa đại trong núi lần lượt nở rộ, mùa xuân đã qua hơn phân nửa, mặt trời ấm áp chiếu rọi xung quanh, trên thềm cỏ cách ngôi nhà gỗ nhỏ không xa, một thanh niên bạch y đang nằm trên đó, mái tóc ngắn có vẻ không giống người thường. Giữa trưa, ánh mặt trời ấm áp cộng thêm gió nhẹ thính thoảng thổi qua, khí trời thoải mái như thế, vốn phải là thời gian khiến cho người ta buồn ngủ mới đúng, nhưng lúc này đây, người thanh niên nằm trên mặt đất tuy đã nhắm mắt lại, nhưng mày lại nhíu chặt khiến cho người ta liên biết y chưa ngủ.

Thanh niên chợt ngồi dậy, nhìn chằm chằm ngôi nhà gỗ nhỏ kia, miệng thì thầm một câu: “Dương Quá ngốc.” Âm thanh thật thấp bị gió thổi bay đi, rất nhanh liền biến mất ở trong không khí, không ai nghe thấy. Sau đó trong mắt người thanh niên hiện lên tia bất đắc dĩ, rồi y thở dài ngã người xuống mặt cỏ một lần nữa.

Người thanh niên này chính là Võ Tu Văn, từ sau lần đả thông kinh mạch trên chân, cơn đau nhức thường xuyên cảm thấy trước kia đã biến mất không thấy gì nữa. Sau đó Võ Tu Văn bắt đầu tu luyện nội công, tiến triển rất chậm rãi, nhưng Võ Tu Văn đã sớm dự liệu trước việc này, cho nên cũng không để ý lắm.

Hiện tại có một vấn đề khác khiến y rất phiền não, y tới nơi này cũng hơn ba tháng rồi, nhưng Dương Quá lại không chạm vào y. Hơn nữa, trừ bỏ vài ngày đầu tiên có hôn hôn mấy cái ra, về sau ngay cả hôn cũng không có, điều này làm cho Võ Tu Văn cảm thấy rất khó hiểu. Lúc đầu là do thân thể của y không tốt, hắn không chạm vào y, y còn có thể hiểu được, nhưng một tháng nay thân thể của y đã tốt hơn rất nhiều, nhưng ai ngờ Dương Quá vẫn không có động tác gì, liền khiến cho Võ Tu Văn cảm thấy có chút tức giận trong lòng.

Vốn nghĩ đến việc mười năm không thấy mình, Dương Quá hẳn phải khẩn cấp mới đúng, ai biết hắn lại không tỏ ra có chút dục vọng nào với mình, điều này khiến cho Võ Tu Văn không khỏi nghĩ rằng có phải Dương Quá không thích thân thể này của y, cho nên mới không hề chạm vào hay không?

Trong lòng liền có chút phiền não, còn có chút tủi thân. Cuối cùng Võ Tu Văn đứng dậy, trong mắt hiện lên tia kiên định, hướng phòng ở mà đi. Còn chưa kịp đến gần, Dương Quá đã đẩy cửa đi ra, nhìn đến Võ Tu Văn lại đây, liền đứng ở cửa chờ y. Võ Tu Văn đi tới, kéo tay Dương Quá, trực tiếp lôi kéo đến bên giường, sau đó ngồi xuống.

Y lập tức đẩy ngã Dương Quá xuống giường, thuận tiện điểm huyệt đạo của hắn. Đây là do Dương Quá hoàn toàn không phòng bị y nên y mới có thể dễ dàng thực hiện như thế, hắn nhìn thấy động tác của y cũng không có ngăn cản, chỉ nghi hoặc hỏi: “Văn nhi, sao vậy?”

Võ Tu Văn hừ một tiếng, trực tiếp cởi áo Dương Quá ra, lồng ngực rắn chắc liền lộ ra, y sờ soạng vài cái trên đó, âm thầm tán thưởng xúc cảm thật tốt, rồi nhìn thẳng vào mắt Dương Quá, đứng lý hợp tình nói: “Ta muốn bá vương ngành thượng cung ngươi.”

Trong mắt Dương Quá hiện lên tia kinh ngạc, sau đó lập tức biến thành ý cười, đồng thời hắn cũng cúi đầu cười, trong ngực vì thế mà hơi chấn động. Sắc mặt Võ Tu Văn biến hồng, y trừng mắt nhìn hắn, sau đó trực tiếp lột sạch quần áo trên người hắn ra, rồi ngồi trên bụng của hắn, cúi đầu xuống, hung hăng cắn một cái lên trên lồng ngực của hắn.

Nhìn dấu răng trên làn da màu đồng cổ, y cắn mạnh thêm một chút, một ít giọt máu chảy ra, Võ Tu Văn nhìn thấy lại có chút đau lòng, liền cúi đầu liếm nhẹ chỗ vết cắn. Đầu lưỡi mềm mại trên da thịt chuyển động qua lại, khiến cho ánh mắt của Dương Quá dần tối lại, cự vật dưới thân cũng bắt đầu đứng thẳng.

“Vấn nhi, cởi quần áo của mình ra, để ta xem kỹ một chút.” Âm thanh Dương Quá có chút trầm thấp mang theo tia tình dục nồng đậm.

Võ Tu Văn không để ý tới hắn, trực tiếp găm cán trên lồng ngực của hắn, mút lấy vật nhô ra ở trước ngực Dương Quá, dùng một tay khác vuốt ve cái còn lại. Cảm giác được lồng ngực dưới thân kịch liệt phập phồng, đỉnh đầu cũng truyền đến tiếng thở dốc. Võ Tu Văn ngẩng đầu, đặc ý nhìn Dương Quá một cái.

Xoay người đưa lưng về phía Dương Quá, nhìn cự vật dữ tợn đã đứng thẳng của hắn, Võ Tu Văn dùng hai tay nắm lấy, chậm rãi cao thấp vuốt ve, y vẫn không quên chiều cổ tốt hai tiểu cầu phía dưới, sau đó y chậm rãi cúi đầu, ngậm vật trụ đã nổi gân xanh kia vào trong miệng, một giây sau y liền cảm giác được thứ trong miệng lại lớn thêm một vòng. Võ Tu Văn gian nan ngậm vào, không ngừng mút lấy, đầu lưỡi mềm mại không ngừng liếm lộng vật trụ trong miệng, tay cũng không quên vuốt ve bộ phận ở phía dưới.

Không biết qua bao lâu, miệng Võ Tu Văn đều đã tê rần, vật trụ trong miệng vẫn cứng rắn vô cùng, Võ Tu Văn có chút tức giận, hung hăng hút mạnh cái lỗ nhỏ phía trên, tay cũng tăng tốc độ di động, cuối cùng cự vật trong miệng cũng căng cứng, phun ra chất lỏng nồng đặc đặc chất, rồi mềm lại.

Võ Tu Văn còn chưa kịp ngẩng đầu lên, trên lưng liền có bàn tay đưa qua, y còn chưa kịp phản ứng, một giây sau, cả người liền ngã lên trên giường, đôi môi lập tức bị môi Dương Quá phủ lấy, đầu lưỡi nóng ướt xông vào trong, càn quét ở trong miệng Võ Tu Văn, nếm thấy hương vị đặc chất trong miệng y, ánh mắt của hắn càng trở nên sâu thẳm, quán lấy đầu lưỡi mềm mại của y mà trêu đùa.

Y phục của Võ Tu Văn trực tiếp bị xé xuống, thân thể trắng nõn thon dài liền lộ ra ngoài không khí. Làn da trực tiếp tiếp xúc với không khí, khiến cho Võ Tu Văn hơi co người, dù là mùa xuân nhưng thời tiết vẫn còn chút lạnh. Điều này cũng làm cho Võ Tu Văn kịp phản ứng, y đẩy Dương Quá ra, thở hào hển nói: “Người... Không phải người đã bị ta điểm huyết rồi sao?”

Dương Quá nhìn y, trong mắt hiện lên ngọn lửa nóng bỏng, cười nói: “Người quên ta luyện võ công gì sao?” Nói xong lại cúi đầu cắn cắn cổ Võ Tu Văn, ở trên da thịt trắng nõn liền lưu lại một dấu đỏ.

Võ Tu Văn đặt tay lên vai hắn, nhờ Dương Quá nhắc nhở y mới nhớ ra rằng hắn tu luyện Hàm Mô Công, huyết đạo trên người đã sớm lệch khỏi vị trí ban đầu, lúc này mình căn bản không có điểm trúng huyết đạo của Dương Quá. Nghĩ đến mình đã làm nhiều thứ như vậy, Võ Tu Văn liền buồn bực chôn đầu ở trước ngực Dương Quá.

“Không điểm trúng huyết đạo của người, người còn để ta làm nhiều thứ như vậy, ưm...” Võ Tu Văn dùng lực đẩy ra, nghĩ tới những chuyện mình làm vừa rồi, trên mặt y liền đỏ bừng. Nghĩ tới đó, y càng dùng sức đẩy hắn ra, nhưng không nghĩ tới Dương Quá lại hung hăng mút lấy điểm nhô ra trước ngực y, đồng thời dùng một tay bắt được vật hơi đứng thẳng của Võ Tu Văn, lập tức khiến Võ Tu Văn rên rỉ ra tiếng.

Dương Quá thay phiên nhau cắn mút hai vật nhô lên trước ngực của y, cho đến khi hai vật nhỏ ấy đều đứng lên, run nhẹ trong không khí, lại có chút sưng đỏ, Dương Quá mới vừa lòng buông ra. Miệng lưỡi liền di chuyển xuống phía dưới, ở chỗ rốn của y, hắn liền mút mạnh một cái rồi mới tiếp tục di chuyển xuống dưới, sau đó hắn ngậm lấy vật yếu ớt của Võ Tu Văn. Bàn tay linh hoạt đùa nghịch hai tiểu cầu phía dưới, miệng thì ngậm lấy vật trụ mà hút lấy, đầu lưỡi thỉnh thoảng lại đảo qua đỉnh mẫn cảm yếu ớt ở phía trên.

“Ưm... ưm...” Võ Tu Văn không ngừng phát ra âm thanh rên rỉ nhỏ vụn, kích thích mãnh liệt từ hạ thân truyền đến khiến đầu óc của y trở nên mơ mơ màng màng, không thể tự hỏi bất cứ chuyện gì nữa.

Khối thân thể này chưa trải qua tình dục, dưới sự trêu đùa thuần thực của Dương Quá, rất nhanh liền run rẩy vài cái, rồi bắn ra.

“A...” Võ Tu Văn nhin không được kêu lên, trong đầu chỉ còn một mảnh trống rỗng.

Dương Quá ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt ửng hồng và ánh mắt mê mang ngập nước của Võ Tu Văn, ánh mắt tối lại, hắn ngậm lấy đôi môi hơi mở ra của Võ Tu Văn, đầu lưỡi tiến vào bên trong dây dưa khuấy động. Võ Tu Văn cũng chủ động đưa đầu lưỡi quán lấy đầu lưỡi của hắn, hai người dây dưa, không còn chút khoảng cách nào, thẳng đến khi Võ Tu Văn sắp hít thở không thông, y mới đẩy Dương Quá ra.

Dương Quá nhẹ nhàng hôn vài cái lên khóe môi của y, sau đó nhanh chóng bước xuống giường, đi đến gần tủ lấy ra một cái bình màu xanh đậm rồi quay lại giường. Võ Tu Văn nhìn hắn, tầm mắt chạm nhau không

có dời đi. Dương Quá đi tới, tách hai chân Võ Tu Văn ra, tiểu huyết ở phía sau liền lộ ra. Nơi đó chưa từng sử dụng qua, màu rất đẹp. Bởi vì bị nhìn chăm chú mà khẩn trương co rút lại, ánh mắt Dương Quá càng thêm tối lại. Ngón tay mang theo chất lỏng màu xanh lá từ từ chạm vào nơi đó, đầu tiên là ở ngoài cần thận vuốt phẳng một hồi, sau đó mới thử đưa một ngón tay vào dò xét, cảm giác bị bao chặt khiến cho hầu kết của Dương Quá trượt lên xuống, mồ hôi trên trán cũng bắt đầu nhỏ xuống.

Có chất lỏng làm ẩm, việc tiến vào cũng không quá khó khăn, nhưng khi dị vật tiến vào vẫn làm Võ Tu Văn khẽ nhíu mày, một bàn tay của Dương Quá cầm lấy vật trụ vừa phóng thích khi nãy mà mềm nhũn của y lên, thuận thực trêu đùa, thẳng đến vật trụ một lần nữa đứng lên, nhìn thấy Võ Tu Văn thả lỏng chân mày, ngón tay thứ hai mới chậm rãi tiến vào.

Phía trước được an ủi dễ dàng, phía sau ần ần trường đau cũng có thể nhịn, rất nhanh Dương Quá liền đưa ba ngón tay tiến vào trong tiểu huyết của y, hần thử động đây, thấy Võ Tu Văn không có biểu tình khó chịu mới rút ngón tay ra, sau đó đem hai chân Võ Tu Văn vòng qua lưng mình, đặt dục vọng đã sưng tấy của mình ở cửa huyết lúc khép lúc mở kia, rồi chậm rãi đẩy mạnh vào.

Mặc dù đã có chất lỏng bôi trơn, cũng đã được khuếch trương đầy đủ, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên của khối thân thể này, cho dù Dương Quá có chậm rãi tiến vào, Võ Tu Văn vẫn nhịn không được mà sắc mặt có chút trắng bệch, dục vọng vốn đứng thẳng cũng mềm lại. Dương Quá thấy Võ Tu Văn bị đau, liền dừng lại động tác tiến vào lại.

Võ Tu Văn nhìn người phía trên, thấy mồ hôi trên mặt hần không ngừng giọt nhỏ giọt lớn rơi xuống người mình, phía dưới lại chỉ mới tiến vào có một nửa, biết hần nhịn rất thống khổ, trên mặt liền xuất hiện nét nhu hòa, y cười nói: “Không cần nhẫn, tiến vào đi.”

Dương Quá nhìn ánh mắt dịu dàng của người dưới thân, hần cúi đầu xuống, ngậm lấy đôi môi của y, đồng thời phía dưới dùng lực, hoàn toàn tiến vào trong thân thể người này. Võ Tu Văn thống khổ nhíu mày, tiếng kêu đau bị Dương Quá ngăn chặn trong miệng, nước mắt nhịn không được chảy xuống. Nhưng đau đớn lại làm cho ý thức của y vô cùng rõ ràng, người phía trên đã chiếm giữ lấy mình.

Ôm lấy người phía trên, tuy phía dưới vẫn rất đau, nhưng Võ Tu Văn vẫn dùng đầu lưỡi của mình quấn lấy, đây đưa với người phía trên. Dương Quá dịu dàng hôn người ở dưới thân mình, bàn tay thuận thực vuốt ve hạ thể đã mềm xuống của Võ Tu Văn, rất nhanh liền khiến cho vật kia một lần nữa đứng thẳng. Cảm giác được nơi đang bao lấy dục vọng của mình bắt đầu thả lỏng, hần thử bắt đầu di chuyển ra vào bên trong tiểu huyết, chậm rãi rời ra, rồi lại chậm rãi tiến vào.

Như thế lặp lại vài lần, Võ Tu Văn quen dần, cộng thêm với phía trước được Dương Quá thuận thực vỗ về chơi đùa, đối với động tác thông thả ở phía sau, y bắt đầu cảm thấy không đủ. Y vòng hai chân quấn chặt lấy Dương Quá, cúi đầu nói: “Nhanh một chút... Ừm...” Y vừa nói xong liền bị Dương Quá hung hăng đâm mạnh vào.

Biết Võ Tu Văn đã thích ứng, hai tay Dương Quá nắm lấy eo của y, bắt đầu mãnh liệt va chạm, rất nhanh rút ra, lại hung hăng tiến vào, mỗi một lần như thế đều tiến vào tận chỗ sâu nhất bên trong, mỗi lần như thế đều khiến Võ Tu Văn cảm nhận rất rõ ràng, vật phía trước đã không còn được vỗ về chơi đùa, những cũng không chịu cô đơn mà đứng thẳng, phun ra chút dịch lỏng màu trắng.

Cảm nhận mãnh liệt, khối thân thể này của Võ Tu Văn chưa trải việc đời vốn rất miễn cảm, hoàn toàn không phải là đối thủ của ai đó, chỉ có thể không ngừng phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn, từng đợt từng đợt khoái cảm không ngừng đánh úp lại, làm cho y chỉ có thể nhìn người bên trên, hoàn toàn lâm vào trong ánh mắt cực nóng của người nọ.

Phía trước đứng thẳng không kiên trì được bao lâu, liền phun ra, chất lỏng màu trắng bắn lên bụng Dương Quá, chảy xuống phía dưới, cuối cùng chảy tới địa phương hai người đang kết hợp, dưới sự trêu sáo của Dương Quá mà phát ra âm thanh đầy hưng phấn. Đồng thời, trong hậu huyết cũng bắt đầu kịch liệt co rút lại, mang đến cho Dương Quá khoái cảm cực lớn. Hần nắm chặt eo Võ Tu Văn, hạ thân mạnh mẽ ra vào vài cái, cuối cùng một dòng chất lỏng nóng bỏng phun vào chỗ sâu nhất bên trong cơ thể của Võ Tu Văn.

Võ Tu Văn bị chất lỏng bắn vào bên trong cơ thể kích thích đến run rẩy, y dùng sức thở hổn hển, đầu óc thì trống rỗng. Đợi cho Dương Quá mạnh mẽ kéo Võ Tu Văn dậy, Võ Tu Văn mới theo bản năng mà vòng tay

ôm lấy cổ Dương Quá, cảm giác được vật trong cơ thể lại rục rịch, y còn chưa kịp cự tuyệt, vật dưới thân đã bắt đầu mãnh liệt tiến công, đồng thời miệng cũng bị Dương Quá ngậm lấy.

Thân thể mẫn cảm rất nhanh xuất hiện một luồng khoái cảm vô tận, Võ Tu Văn dần dần không có khí lực, chỉ có thể theo động tác của Dương Quá mà không ngừng nhấp nhô. Cánh tay ôm lấy cổ Dương Quá, ngón chân mẫn cảm cuộn lại, vật phía trước không ngừng ma sát lên bụng của Dương Quá, rất nhanh liền phun ra chất lỏng màu trắng, nhưng không bao lâu sau lại run rẩy đứng thẳng. Giống như không có điểm dừng, khoái cảm vô tận khiến cho Võ Tu Văn có chút sợ hãi, y cúi đầu rên rỉ: “Chậm... Ừm... Chậm một chút...”

Ánh mắt Dương Quá nhiễm đầy tình dục, hắn ôm chặt lấy người trong lòng, rất nhanh giữ lấy người này, đầu lưỡi di động ở trên cổ y không ngừng mút vào, lưu lại những vết đỏ trên đó. Nghe thấy tiếng cầu xin tha thứ của Võ Tu Văn, Dương Quá hơi thả chậm động tác một chút, lúc Võ Tu Văn thở ra lại bắt đầu va chạm mãnh liệt hơn, khiến cho thân thể Võ Tu Văn mềm nhũn ra.

Tay Võ Tu Văn vô thức nắm lấy tóc của Dương Quá, khoe mắt phỉếm nước, miệng thỉnh thoảng bật ra vài tiếng rên rỉ, y chỉ cảm thấy chỗ dưới thân không ngừng bị ma sát ra vào, chậm rãi trở nên chết lặng, chỉ có lúc bị đâm vào chỗ sâu nhất mới truyền đến một trận tê dại. Không chịu nổi nữa, Võ Tu Văn bắt đầu vô thức đẩy Dương Quá ra, nhưng chút sức này quả thật sự quá nhỏ bé.

Cuối cùng, sau vài cú va chạm, Dương Quá cũng bắn ra. Mà Võ Tu Văn, dưới sự kích thích của chất lỏng nóng bỏng kia, vật phía trước sau khi run rẩy bắn ra vài giọt chất lỏng loãng, cả người liền mất đi ý thức.

76. Chương 76

Khi Võ Tu Văn tỉnh lại, bên ngoài đã tối, người bên cạnh cũng đã rời đi, y theo bản năng cọ cọ người trong chăn, nhưng ngay lập tức, thân thể y liền cứng lại, xương thắt lưng như bị cắt đứt, chỗ phía dưới kia truyền đến cảm giác mát lạnh, tuy có chút đau rát, nhưng cũng không phải khó chịu lắm, chủ yếu là thắt lưng đau nhức không có khí lực mà thôi. Trên người cũng không có cảm giác dính bẩn, hơn nữa đã được đổi lại bộ quần áo lót sạch sẽ khác, y liền biết chắc là Dương Quá đã tẩy rửa cho mình. Võ Tu Văn nằm lỳ ở trên giường không nhúc nhích, nghe thấy tiếng cửa mở, y nhìn về phía đó, liền thấy Dương Quá bưng một cái khay tiến vào, phía trên có đặt mấy cái chén.

“Tỉnh rồi sao? Ta đang định đánh thức ngươi đây.” Dương Quá đi tới, đặt khay sang một bên.

Võ Tu Văn chống tay, chịu đựng thắt lưng đau nhức mà ngồi dậy, trên vai liền được phủ thêm một kiện áo bông, người cũng bị Dương Quá ẵm lên, ôm vào trong lòng. Dương Quá cầm một cái chén qua đưa cho Võ Tu Văn, sau đó vươn tay vào trong chăn, nhẹ nhàng mát xa thắt lưng đau nhức của y, thủ pháp thuần thực khiến cho Võ Tu Văn thoải mái hơn rất nhiều.

Phen vận động vừa rồi khiến cho Võ Tu Văn tiêu hao rất nhiều thể lực, bụng cũng đói rồi, cho nên y ăn đến khi không thể ăn thêm được nữa mới chịu dừng lại, sau đó dựa vào lòng người phía sau, thoải mái thở dài. Dương Quá đặt cầm lên đỉnh đầu y, bàn tay vẫn xoa bóp bên hông Võ Tu Văn, trong mắt đều là cưng chiều.

“Đúng rồi, ta còn chưa hỏi ngươi, sao trước đó ngươi đều không chạm vào ta?” Võ Tu Văn đột nhiên nhớ tới, đều là vì người này không chịu chạm vào mình, nếu không làm sao mình lại có thể chủ động đưa lên tận miệng như thế chứ!? Y quay đầu lại, đẩy người hắn ra, trừng mắt nhìn Dương Quá.

Dương Quá đầy cưng chiều thở dài, lại lần nữa ôm người vào lòng, nói: “Lúc trước thân thể ngươi không tốt, ta vốn định chờ thân thể của ngươi tốt hơn. Hơn nữa, ta cũng sợ chính mình không khống chế được mà làm ngươi bị thương.”

Võ Tu Văn kéo tay Dương Quá đến trước người, nhét tay của mình vào bên trong để tay hắn bao lấy tay mình, y dựa người vào lồng ngực của người phía sau, nhẹ nhàng nói: “Không phải lần trước ngươi nói muốn đem giường Hàn Ngọc trả cho cô cô đó sao? Tìm thời gian nào đó chúng ta đi đi, bây giờ là tháng ba, lần

trước ta đã đáp ứng Quách Tương sẽ đến dự sinh thần của cô nương ấy, sinh thần của Quách Tương là hai mươi tư tháng mười. Chúng ta tới Cổ Mộ trước, sau đó xuất phát đi Tương Dương, trên đường cũng có thể tùy tiện ngắm cảnh này nọ, thời gian liền không sai biệt lắm.” Đối với Quách Tương, Võ Tu Văn có cảm giác cũng không tồi, trong nguyên tác cô nương này cũng là nữ hài tử đáng yêu xinh đẹp, chỉ là, sau này vì yêu Dương Quá mới trở nên bất hạnh cả đời, cuối cùng lại đi tu, trở thành tổ sư sáng lập ra phái Nga Mi. Không thể không nói, hào quang của nhân vật chính là Dương Quá đây cũng quá cường đại rồi, hắn đã làm hại không ít nữ tử nha. Hai biểu tỷ muội Lục Vô Song cũng bởi vì hắn mà không thành thân, nhưng điều này cũng không quan trọng lắm, mấu chốt là một cô gái như Quách Tương cũng bị hắn làm hại không thành thân luôn.

Dương Quá nghe thấy Võ Tu Văn nói muốn đi Tương Dương, cánh tay liền căng thẳng, hàn khí cũng bắt đầu tản ra. Võ Tu Văn vỗ vỗ tay hấn trấn an, nhẹ giọng nói: “Võ Tu Văn đã chết, hiện tại ta chỉ là Văn nhi của một mình người mà thôi. Ta không có ý định làm quen với bọn họ, chỉ đơn thuần muốn đi thăm Quách Tương. Dù sao lúc ta mới trở về, nếu không phải có cô nương ấy, ta cũng không biết mình có thể về đến bên cạnh người không nữa.”

Dương Quá ôm chặt người trong lòng, mím môi, một lúc lâu sau mới cúi đầu khẽ ‘ừ’ một tiếng. Võ Tu Văn biết hấn đối với chuyện đi đến Tương Dương lần trước có ấn tượng không tốt, nhưng y vẫn muốn đi, không phải là không có oán hận, cũng không phải là không có lo ngại. Nhưng... Y vẫn muốn đi, sau đó y sẽ hoàn toàn chặt đứt phần tình cảm ở tận đáy lòng kia, như vậy y mới có thể an tâm ở bên Dương Quá suốt cả đời.

Dương Quá cầm mấy cái chén đặt lên khay, dọn dẹp một chút rồi mang đi, sau đó lại nhanh chóng quay về, ôm lấy Võ Tu Văn nằm ở trên giường, bàn tay không ngừng vỗ về thắt lưng của y. Võ Tu Văn lúc đầu còn cảm giác thật thoải mái, nhưng lâu dần liền cảm thấy thân thể bắt đầu nóng lên, ban ngày đã bị hung hăng yêu thương một trận, thân thể dù sao cũng mãi cảm, cảm giác đau nhức tan biến, sau đó dần chuyển thành khoái cảm tê dại. Võ Tu Văn dán mặt vào lồng ngực Dương Quá, bên tai là tiếng tim đập hữu lực của hấn, cảm giác được hai bàn tay to kia không ngừng dao động lên xuống ở eo, tiếng rên rỉ không kiềm nén được rốt cuộc cũng bật ra.

Âm thanh rên rỉ vừa thoát ra khỏi miệng, bàn tay bên hông y liền dừng lại một chút, Võ Tu Văn mặt đỏ bừng đẩy Dương Quá ra, rồi xoay người lại đưa lưng về phía Dương Quá. Nhưng ngay lập tức bị kéo trở về, y có thể cảm giác rất rõ ràng vật thể cứng rắn như lửa đặt ở mông mình. Thân thể Võ Tu Văn cứng đờ, vốn nghĩ đến việc có lẽ ngày mai sẽ không dậy được, y liền nghe thấy âm thanh khàn khàn của người phía sau vang lên: “Ngủ đi.”

Trong lòng Võ Tu Văn cũng không biết là thất vọng hay nhẹ nhàng thở ra nữa, nhưng thân thể lại thả lỏng hơn rất nhiều, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp, lưu lại người phía sau đang bị dục hỏa thiêu đốt, nhưng trong lòng người nọ lại tràn đầy thỏa mãn và hạnh phúc.

Vài ngày sau, ở trên đường lớn, một chiếc xe ngựa chậm rãi lăn bánh, xe ngựa không có gì kỳ quái, mấu chốt là ở phía sau xe ngựa lại kéo theo một chiếc xe đẩy, mà chiếc xe đẩy đó cũng không có gì kỳ quái nốt, chỉ là bên trên nó có đặt một chiếc giường băng trong suốt, xung quanh chiếc giường còn tản ra khí lạnh, lẽ ra chiếc giường băng phía sau ấy đã sớm bị tan chảy mới đúng, nhưng người ven đường lại không hề thấy băng tan ra, cũng không thấy có nước từ trên xe chảy xuống.

Võ Tu Văn ngồi ở trong xe ngựa, bên trong phủ kín chăn bông thật dày, như vậy không chỉ thoải mái, mà còn có thể giảm xóc khi xe ngựa chạy trên đường. Phải biết rằng loại xe ngựa cổ đại này không có trang bị giảm xóc, đi đường dài căn bản không thể chịu được, chớ nói chi đến việc thắt lưng y còn mơ hồ truyền đến cảm giác đau nhức.

Hiện tại Võ Tu Văn đang nằm sấp trên đệm, liếc nhìn người đang xoa ắn thắt lưng cho mình, rõ ràng hôm nay phải lên đường, thế mà tối hôm qua người này vẫn để y ra làm không ngừng, thẳng đến y lại một lần ngắt đi, hấn mới chịu dừng. Đúng vậy, lại một lần nữa! Võ Tu Văn oán hận nghĩ, từ sau lần y chủ động bá vương không thành công kia, lúc thân thể y khôi phục lại, liền bị Dương Quá đã uất nghẹn mười năm không phân biệt ngày đêm mà lôi kéo y lên giường vận động, mười lần có đến chín lần do Võ Tu Văn ngắt đi mà chấm dứt. Điều này làm cho người nào đó ngậm cần răng, đương nhiên người nào đó tuyệt đối sẽ không thừa nhận kỳ thật y cũng rất hưởng thụ, bằng không làm sao Dương Quá lại có thể bắt buộc được y?

Sau đó, Võ Tu Văn rút cuộc không chịu nổi sự đòi hỏi không ngừng của Dương Quá nữa, liền mở miệng nói muốn đi Cổ Mộ, vốn nghĩ tối hôm qua có thể hảo hảo nghỉ ngơi một chút, ai ngờ Dương Quá lại lấy cớ giúp y tắm rửa, trực tiếp nhảy vào thùng tắm, đợi đến khi y cảm thấy không thích hợp lắm đã bị Dương Quá khiêu khích đến thân thể vô lực, chỉ có thể không ngừng rên rỉ ra tiếng, sự tình phía sau càng không thể không kể nữa, cho nên y chỉ có thể mặc cho cơ thể trôi nổi trong khoái cảm rồi một lần nữa mất đi ý thức.

Võ Tu Văn chỉ có thể bất đắc dĩ thừa nhận, nam nhân không thể ghen quá lâu, đặc biệt là nam nhân có võ công cao cường lại càng không thể.

Dương Quá nhìn người gục trên đệm mà thất thần, trong mắt tràn đầy cương chiều, hắn ôm người đặt lên trên đùi mình, rồi cầm hoa quả ở bên cạnh đưa cho y. Võ Tu Văn miễn cưỡng tựa vào trong lòng Dương Quá, ngay cả tay đều lười động, trực tiếp cắn lấy hoa quả trên tay Dương Quá. Dương Quá cũng không thêm để ý, cứ như vậy mà dứt cho y ăn.

Võ Tu Văn ăn vài miếng liền không ăn nữa, y ôm lấy cổ Dương Quá, vùi mặt vào vai hắn. Dương Quá để hoa quả trong tay sang một bên, hai tay ôm lấy người trong lòng, quả nhiên không bao lâu sau, hô hấp của người trong lòng liền trở nên vững vàng và đều đều. Dương Quá nằm xuống chần bồng mềm mại, điều chỉnh vị trí để người trong lòng cảm thấy thoải mái, tay nhẹ nhàng vỗ về lưng y, ánh mắt cũng nhắm lại, chỉ là động tác trên tay vẫn không hề ngừng lại.

Bên ngoài có xa phu đánh xe, không cần Dương Quá và Võ Tu Văn phải bận tâm, chính là giường băng phía sau thoát nhìn không có bất kỳ dấu hiệu nào tan chảy, chỉ cần là người đều có thể nhìn ra đó không phải là vật tầm thường. Mà thời đại này không thiếu nhất chính là cướp, hơn nữa Dương Quá lại lựa chọn đường nhỏ, đi qua rất ít thành trấn, không bao lâu liền có người bắt đầu đánh chủ ý lên bọn họ.

77. Chương 77

Đứng cản đường ở phía trước gồm có năm người, trên tay cầm vũ khí thô sơ, quần áo thì cũ nát, hơn nữa thần sắc cũng rất khẩn trương, xem ra đây là lần đầu tiên bọn họ thực hiện chuyện như thế này. Dương Quá tùy tay ném vài món điểm tâm ra bên ngoài, vừa vịn đánh vào huyệt đạo của những người đó, lực đạo mạnh mẽ khiến cho những người đó đều tê liệt ngã xuống ở ven đường. Cứ như vậy, trong lúc Võ Tu Văn vẫn đang ngon giấc, nhóm cướp đầu tiên liền thất bại.

Sau đó cũng có nhân sĩ trong võ lâm chặn đường, nhưng đều bị Dương Quá dễ dàng giải quyết hết thảy trong khi Võ Tu Văn vẫn còn ngủ say, chờ đến lúc Võ Tu Văn tỉnh lại, y cũng không thể phát hiện ra điều gì khác thường. Nhưng Dương Quá cũng nhận thấy nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ rước thêm nhiều phiền toái, cho nên hắn bảo xa phu đi đến trấn nhỏ gần nhất, cho người ta làm một cỗ quan tài bằng gỗ, sau đó bỏ giường băng vào bên trong, quả nhiên phiền toái ít đi không ít.

Nhưng có thể vì lúc trước đi ở trên đường đã bị quá nhiều người nhìn thấy, cho nên dọc theo đường đi cũng thỉnh thoảng có vài kẻ chạy ra chặn đường, hơn nữa đều là võ lâm nhân sĩ, có khả năng là trước đó bọn họ đã dò hỏi người qua đường rồi theo miêu tả mà đoán được lai lịch của giường băng, dù sao công dụng của giường Hàn Ngọc không cần bàn cãi, có thể coi như là thứ quý hiếm.

Dương nhiên không thể tránh khỏi việc Võ Tu Văn phát hiện ra chuyện bọn họ bị đánh cướp, nhưng cũng không cần y lo lắng nhiều, Dương Quá vì giết gà dọa khỉ, cũng không thủ hạ lưu tình, nhẹ thì đánh gãy tay chân, nặng liền trực tiếp giết bỏ.

Dọc theo đường đi, trừ bỏ những kẻ không thức thời thường xuyên chạy đến quấy rầy một phen, Võ Tu Văn cảm thấy chuyến đi này rất tốt, có Dương Quá ở cạnh nên cũng không cảm thấy nhàm chán, khi chán ngồi trong xe ngựa thì ra cưỡi ngựa, con ngựa này được mua ở trên trấn. Con hoàng mã năm xưa đã chết vì tuổi già, điều này khiến cho Võ Tu Văn cảm thấy rất đáng tiếc.

Dường như đã biết Dương Quá rất lợi hại, cho nên quãng đường còn lại không còn người chạy đến gây phiền toái nữa, điều này khiến Võ Tu Văn cảm thấy có chút thiếu thiếu.

Cứ như vậy một đường nhàn nhã tới Cổ Mộ, thỉnh thoảng cũng có dừng lại trong trấn nhỏ vài ngày, mua vài món đồ, nhưng phần lớn thời gian đều ngồi ở trên xe ngựa. Qua hơn một tháng, hai người rút cuộc cũng

tới được chân núi Chung Nam.

Dương Quá đưa tiền cho hai xa phu kia, để bọn họ rời đi, còn mình thì dùng một tay nâng quan tài bằng gỗ, đi lên núi. Võ Tu Văn đi theo ở phía sau, rất nhanh liền tới được bên ngoài Cổ Mộ. Vừa tới gần, bọn họ liền nhìn thấy Tiểu Long Nữ và Trịnh Việt đứng ở bên ngoài.

Tiểu Long Nữ vẫn xinh đẹp như trước, chính là, so với vẻ ngoài không thuộc về nhân gian trước kia, nàng bây giờ đã có chút khí tức của phàm trần, xem ra đây hẳn là công lao của Trịnh Việt. Trịnh Việt mặc trường bào màu lam, mái tóc dài đến vai, trên mặt vẫn là nụ cười tùy tiện như cũ, tự có một cổ phong thái riêng, càng lúc càng giống một cổ nhân hơn. Nhưng làm cho Võ Tu Văn giật mình nhất là, ngoài họ ra còn có một cô bé khoảng năm sáu tuổi, xinh xắn dễ thương, đứng ở bên cạnh Tiểu Long Nữ, dáng vẻ không hề sợ người lạ chút nào, đối với hai người xa lạ trước mặt, trong mắt cô bé hiện lên tia tò mò, thỉnh thoảng còn liếc nhìn cái mũ độc đáo của Võ Tu Văn đang đội.

“Quá nhi.” Tiểu Long Nữ thấy bọn họ, lập tức đi đến trước mặt Dương Quá.

“Cô cô.” Dương Quá buông giường Hàn Ngọc trên tay xuống, kéo Võ Tu Văn đến bên cạnh, hô to.

Tiểu Long Nữ gật gật đầu, nghi hoặc nhìn Võ Tu Văn ở bên cạnh, Trịnh Việt cũng đi tới gần, nhìn thoáng qua Võ Tu Văn. Bởi vì Võ Tu Văn đang đội mũ, cho nên chỉ có khuôn mặt thanh tú lộ ra ngoài, mà mái tóc ngắn thì không. Cho nên Trịnh Việt chỉ nhìn thoáng qua, liền quay đầu nhìn Dương Quá, bật cười một tiếng, nói: “Vị này là?”

Trong mắt Võ Tu Văn hiện lên một tia trêu tức, chậm rãi cởi mũ trên đầu xuống, để lộ ra mái tóc ngắn của mình, tuy đã bốn tháng trôi qua, nhưng tóc vẫn chỉ dài tới bả vai, hơn nữa cơ bản vẫn có thể nhìn ra kiểu tóc vốn có của nó.

“Trịnh đại thiếu, ta chỉ thay đổi thân thể mà người liền không nhận ra ta?” Trong mắt Võ Tu Văn tràn đầy ý cười khi nhìn thấy biểu tình có chút khiếp sợ của Trịnh Việt.

Trịnh Việt kinh hãi nhìn Võ Tu Văn, sau đó giang hai tay ôm lấy y, vỗ vỗ lưng y, cười nói: “Đã bảo người không dễ chết như vậy mà.”

Võ Tu Văn cũng cười cười, vỗ vỗ lưng hẳn, nhưng ngay sau đó liền bị Dương Quá lôi ra, đồng thời Trịnh Việt cũng nhận được một ánh mắt lạnh buốt từ Dương Quá. Võ Tu Văn mỉm cười bước đến trước mặt Tiểu Long Nữ, nói: “Cô cô, ta là Văn nhi.”

Tiểu Long Nữ nhìn chằm chằm Võ Tu Văn một lúc, trên mặt xuất hiện ý cười nhu hòa, gật gật đầu, nói: “Trở về là tốt rồi.”

Trong mắt Võ Tu Văn hiện lên tia đau xót, y cầm lấy tay Dương Quá, gật gật đầu. Trịnh Việt nhìn mái tóc ngắn của Võ Tu Văn, hỏi: “Người đến đây được bao lâu rồi?”

“Hơn bốn tháng rồi.” Võ Tu Văn cười nói.

“Vào nhà thôi.” Tiểu Long Nữ thản nhiên nói, xoay người vào trong Cổ Mộ.

Mấy người Võ Tu Văn nhanh chân đuổi kịp, đi vào địa phương từng được huấn luyện năm đó, y bỗng nhiên cũng có chút cảm khái trong lòng, giống như quãng thời gian thời niên thiếu kia chỉ mới hôm qua. Nhưng nhìn đến mái tóc trắng của người nọ, Võ Tu Văn biết, có một số việc đã xảy ra, sẽ không thể quay lại được.

Dương Quá đặt giường Hàn Ngọc lại vị trí ban đầu của nó, sau đó cùng mấy người khác đi tới một gian phòng khác, ngồi xuống trò chuyện. Tiểu Long Nữ sờ sờ mái tóc của cô bé bên cạnh mình, nói: “Đây là nữ nhi của ta, Trịnh Khiết.” Sau đó nàng cúi đầu xuống nhìn cô bé, nói: “Khiết nhi, kêu sư huynh đi.”

Cô bé kia liền ngoan ngoãn gọi: “Sư huynh hảo.”

Võ Tu Văn nghe xưng hô như thế liền có chút sửng sốt, lúc trước Tiểu Long Nữ cũng không thu bọn họ làm đồ đệ, nhưng Tiểu Long Nữ dạy võ công cho bọn họ, cô bé này gọi mình và Dương Quá là sư huynh cũng không sai. Y mỉm cười, gật gật đầu, bởi vì lúc trước hoàn toàn không nghĩ tới việc này, cho nên trên người cũng không có chuẩn bị lễ vật gì, Võ Tu Văn đành phải nhìn Dương Quá xin giúp đỡ.

Dương Quá sờ sờ đầu tiểu cô nương, từ bên hông lấy ra một vòng tay bạch ngọc màu trắng ngà sáng bóng, không có chút tạp chất nào, vừa nhìn liền biết là vật quý hiếm có. Hắn mang lên tay cho cô bé, chiếc vòng ở trên cổ tay trắng nõn có vẻ đặc biệt đẹp mắt.

“Cảm ơn sư huynh.” Cô bé rất thích nó, không ngừng vuốt ve chiếc vòng trên tay, cao hứng nói.

“Sau này các người chuẩn bị làm gì? Nếu không đến ở cùng bọn ta đi?” Trịnh Việt nhìn hai người nói.

“Không được, ta chuẩn bị cùng Dương Quá đi Tương Dương. Sau đó quay về khu rừng kia, về sau sẽ định cư ở đó.” Khóe miệng Võ Tu Văn cong lên, cười nói.

“Người còn định đi Tương Dương làm gì? Lúc trước bọn họ đối xử với người như vậy, chẳng lẽ người còn muốn chạy đến làm quen với bọn họ?” Trịnh Việt nhíu mày, có chút không đồng ý nói, Tiểu Long Nữ cũng hơi hơi nhướng mày. Lúc trước bọn họ nghe được tin, khi tiến vào khu rừng kia, liền nhìn thấy Dương Quá với mái tóc trắng xóa ngồi ở bên giường coi chừng thi thể của Võ Tu Văn, thấy bọn họ đến, hắn cũng chỉ liếc nhìn một cái, không nói gì. Nhưng ánh mắt kia, Trịnh Việt đến nay vẫn không sao quên được, ánh mắt ấy thực bình tĩnh, nhưng ẩn giấu đằng sau vẻ bình tĩnh ấy là sự tuyệt vọng vô tận, làm cho người ta nhìn thấy liền cảm thấy đau xót.

Trịnh Việt gần như nghĩ rằng Dương Quá sẽ chết theo Võ Tu Văn, nhưng lại không ngờ Dương Quá chỉ hỏi mượn Tiểu Long Nữ giường Hàn Ngọc để cho Võ Tu Văn sử dụng. Tiểu Long Nữ lập tức đồng ý, sau đó Dương Quá rất nhanh đến đem giường Hàn Ngọc đi về chỗ của mình, chỉ dùng thời gian ngắn ngủi hai ngày.

Sau đó Trịnh Việt thấy Dương Quá canh giữ ở bên cạnh Võ Tu Văn, mỗi ngày đều rửa mặt, lau tay, thay quần áo cho Võ Tu Văn, giống như là Võ Tu Văn vẫn còn sống vậy, mà thân thể Võ Tu Văn do tác dụng của giường Hàn Ngọc, cũng không có chút hư tổn nào. Cứ như vậy qua một tháng, Tiểu Long Nữ và Trịnh Việt mới rời đi, sau đó hàng năm đều đến thăm Dương Quá một lần.

Võ Tu Văn chết đi làm cho Trịnh Việt rất khiếp sợ, trước kia hắn vẫn luôn cho rằng những người xuyên việt đều bắt tử là quy luật bất thành văn, nhưng cái chết của Võ Tu Văn khiến hắn hiểu ra rằng, đây là một thể giới chân thật, không phải hư ảo, hắn cũng không phải nhân vật chính. Sau đó, tình hình của hắn cũng thay đổi rất nhiều, bắt đầu nghiêm túc đối mặt với thể giới này, bắt đầu nghiêm túc tập võ, cũng không còn giữ ý định tham gia giang hồ nữa. Mà hắn bắt đầu học được cách quý trọng người bên cạnh, cùng người mình yêu nhất sinh hoạt chung một chỗ, so với Dương Quá, hắn vẫn tốt hơn rất nhiều.

Lúc này, nhìn thấy bên cạnh Dương Quá là một người mình không quen biết, trong lòng Trịnh Việt liền có chút phức tạp. Mặc dù hắn biết Dương Quá mấy năm nay sống rất đau khổ, lúc này hắn lại tìm được người trong lòng khác, hắn là phải vui mừng cho hắn mới đúng. Nhưng dù sao Võ Tu Văn và hắn cũng đến từ một thể giới, cả hai giống như người thân vậy, mà bây giờ người Võ Tu Văn yêu lại thích người khác, điều này làm cho Trịnh Việt cảm thấy tức giận trong lòng.

Nhưng nghe thấy câu nói kinh điển của Triệu Bản Sơn kia, Trịnh Việt liền hiểu, tức giận trong lòng cũng trở thành hư không. Trước kia hắn cũng không nghĩ tới việc Võ Tu Văn sẽ quay trở lại thân thể của mình, vì Võ Tu Văn từng nói qua với hắn rằng y bị tai nạn xe cộ mà xuyên, cho nên hắn vẫn cho rằng thân thể ban đầu của Võ Tu Văn đã sớm chết rồi.

“Lúc vừa trở lại thể giới này, nhờ có Quách Tương mà ta mới có thể chống đỡ được. Cho nên ta đã đáp ứng đến dự sinh thần của cô nương ấy, mặt khác, ta cũng muốn đến xem những người đó bây giờ như thế nào rồi.” Nhìn thấy ánh mắt không đồng ý của Trịnh Việt, Võ Tu Văn lại nói: “Ta chỉ đi xem thôi, sẽ không làm quen với bọn họ, giải quyết xong chuyện này, ta và Dương Quá sẽ trở lại rừng cây kia ẩn cư, không bao giờ quản chuyện giang hồ nữa.”

Trịnh Việt nghe thấy Võ Tu Văn nói vậy, có chút tò mò hỏi: “Sao người quay về đây được?”

Võ Tu Văn nói: “Nhờ người đó, bằng không ta cũng không biết làm sao quay về đây.” Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Trịnh Việt, Võ Tu Văn chậm rãi kể lại mọi chuyện từ khi mình tỉnh lại ở thể giới kia, cho đến việc làm như thế nào để trở lại thể giới này, và trở lại bên người Dương Quá ra sao.

Trịnh Việt nghe xong gật gật đầu, nói: “Đúng là nhờ có Quách Tương, bằng không liền nguy hiểm.” Sau đó hắn lại cảm khái nói: “Nguyên lai ở thể giới kia một năm, bên này liền trôi qua mười năm.”

Võ Tu Văn cũng im lặng gật gật đầu.

Sau đó, mọi người đi dạo chung quanh Cổ Mộ, năm đó Võ Tu Văn và Dương Quá ở tại chính là nhà gỗ nhỏ kia, thoạt nhìn nó đã được tu sửa lại một phen, phát hiện ánh mắt của Võ Tu Văn, Trịnh Việt nói: “Là ta làm, Tiểu Khiết cũng thích đến đây chơi.”

Võ Tu Văn gật gật đầu, nhìn cô bé chạy vào nhà, trong Cổ Mộ luôn âm u ẩm ướt, tiểu hài tử đương nhiên không thích ở trong đó rồi, hơn nữa, không khí ở trong Cổ Mộ đối với thân thể trẻ nhỏ cũng không tốt, nếu cô bé thích nhà gỗ nhỏ này, thường xuyên chạy đến đây chơi cũng không tồi.

“Tu Văn, ngươi và Dương Quá muốn ở lại đây vài ngày không, lần này từ biệt, không biết lần gặp sau là khi nào nữa.” Trịnh Việt chăm chú nhìn Võ Tu Văn, nói.

Võ Tu Văn nhìn nhà gỗ, gật gật đầu nói: “Được thôi, nhưng sau này ngươi có thể đến tìm chúng ta chơi.”

Trịnh Việt cũng gật gật đầu, hai người nhìn nhau cười. Đây là một phần tình cảm mà những người khác sẽ không hiểu được, cùng tới đây từ một thế giới, đó là sự hoài niệm về thế giới lúc trước, cũng là một cảm giác rất chân thật, để biết rằng, mình không hề cô độc. Không phải tình yêu, không phải tình bạn, mà nó giống như là tình thân vậy

78. Chương 78

Trong trấn nhỏ cách thành Tương Dương không xa.

Người đến người đi trên đường rất vội vàng, ngã tư đường bình thường vốn chật chội giờ phút này trống trải vô cùng, tiểu thương trên đường đã không còn một ai, toàn bộ trấn nhỏ có vẻ tiêu điều vô cùng, rác rưởi trên mặt đất theo gió cuốn bay lung tung, nhà nào nhà nấy đều đóng kín cửa.

Lúc này, từ một phía ngã tư đường, hai nam tử chậm rãi đi tới, một người trong đó mặc trường bào màu đen, tuổi tác rõ ràng vẫn tráng niên khỏe mạnh, nhưng mái tóc lại là màu trắng bất mắt, diện mạo anh tuấn, chỉ là thần sắc trông rất lạnh lùng; còn người kia thì có mái tóc ngắn rất quái dị, mặc trường bào màu trắng, trên khuôn mặt thanh tú lộ ra nụ cười ôn hòa, thoạt nhìn khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, thấp hơn hắc y nam tử bên cạnh một chút.

Người đi đường nhìn thấy hai người, ánh mắt liền đồng loạt sáng ngời, hai người này tuy một lạnh lùng, một ôn hòa, nhưng đứng chung một chỗ lại vô cùng hòa hợp, thêm không khí ấm áp luân chuyển chung quanh bọn họ, càng làm cho người khác tán thưởng.

Hai người này dĩ nhiên là Võ Tu Văn và Dương Quá rồi, bọn họ ở chỗ Tiểu Long Nữ vài ngày liền lên đường, bởi vì đến sinh thần của Quách Tương còn một quãng thời gian ngắn nữa, hai người liền đi khắp nơi du ngoạn một phen, chờ đến tháng chín mới bắt đầu xuất phát đi Tương Dương.

Trong quãng thời gian này, tên tuổi của Võ Tu Văn và Dương Quá cũng rất nổi danh, được mọi người gọi là “Hắc bạch song hiệp”, lần đầu tiên Võ Tu Văn nghe người dân bàn tán đến tên gọi này, một giọt mồ hôi lạnh nhịn không được liền chảy xuống. Kỳ thật bọn họ chỉ thuận tay giải quyết mấy vụ cướp bóc, hoặc mấy tên cản đường, ai ngờ rốt cuộc lại biến thành như vậy, quả nhiên là giang hồ mà!

Khi đến nơi này đã là tháng mười, cách sinh thần của Quách Tương chỉ vài ngày, vốn Võ Tu Văn còn cho rằng giống như trong nguyên tác, sinh thần của Quách Tương được tổ chức cùng lúc với đại hội Cái Bang, hẳn rất náo nhiệt. Nhưng ai ngờ, càng đến gần Tương Dương, thôn trang lại càng tiêu điều, trên mặt mỗi người đều là thần sắc nặng nề, còn có người bao lớn bao nhỏ rời đi.

Võ Tu Văn chỉ có thể bất đắc dĩ thừa nhận, thế giới Thần Điều này đã sớm hỗn loạn rồi, càng đến gần Tương Dương lại càng rối loạn. Thật vất vả mới tìm được một khách điểm vẫn chưa đóng cửa, chường quầy là một lão nhân, không có tiểu nhị, chắc là đã bỏ đi.

“Chưởng quầy, xin cho hỏi một chút, nơi này đã xảy ra chuyện gì?” Võ Tu Văn nhìn thoáng qua trong điểm, hướng lão chưởng quầy có mái tóc trắng xoá, mặt đầy nếp nhăn hỏi.

Chưởng quầy thở dài, nói: “Không phải nơi này xảy ra chuyện gì, mà là thành Tương Dương thành đã xảy ra chuyện lớn.”

“Tương Dương? Đã xảy ra chuyện gì?” Võ Tu Văn nghi hoặc hỏi, Quách Tĩnh và Hoàng Dung không phải đang ở đó sao? Hình như còn chưa đến lúc thành bị công phá thì phải, nếu như người Mông Cổ công thành, những thôn dân này cũng không cần kinh hoảng như vậy, theo lý mà nói, bọn họ hẳn đã quen với việc bị đại quân Mông Cổ hai ngày ba lượt công thành rồi mới đúng. Lúc trước khi còn chưa tới Tương Dương, luôn nghe những người khác nói, có Quách Tĩnh ở, quân Mông Cổ căn bản không thể công thành thành công.

“Nghe nói nữ nhi của Quách đại hiệp đã bị người Mông Cổ bắt, muốn dùng cô nương ấy để uy hiếp Quách đại hiệp. Ai, tuy rằng Quách đại hiệp là người rất nhân nghĩa, nhưng lần này lại khác, thân sinh nữ nhi bị bắt, làm cha mẹ sao có thể nhẫn tâm nhìn đứa nhỏ chịu khổ. Lần này chỉ sợ thành Tương Dương thật sự sẽ bị công phá. Nếu thành Tương Dương bị mất, những người dân ở đây liền nguy hiểm, cho nên tất cả mọi người đều đang chuẩn bị rời đi. Còn ta, người cũng đã già rồi, nên không muốn rời đi.” Lão chưởng quầy lắc lắc đầu, gập dờ nói.

“Nữ nhi của Quách đại hiệp? Là nữ nhi nào?” Võ Tu Văn cau mày hỏi.

Lão chưởng quầy suy tư, nói: “Nghe mọi người nói, hình như là Quách nhị tiểu thư.”

Sắc mặt của Võ Tu Văn trầm xuống, không ngờ đó là Quách Tương, chẳng lẽ nội dung vở kịch dù được cải biến đến đâu, Quách Tương vẫn tránh không khỏi vận mệnh bị Kim Luân Pháp Vương bắt đi sao? Hiện tại xem ra, thời gian rõ ràng đã bị đẩy tới trước.

“Ai, hai người trẻ tuổi các người a, không có chuyện gì thì mau chạy đi, ai biết được ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì.” Lão chưởng quầy vừa lắc đầu vừa thở dài đi ra ngoài.

Võ Tu Văn ngồi ở bên giường, tựa vào người Dương Quá. Dương Quá nắm vai y, hai người đều không nói gì. Thẳng đến bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, hai người mới tách ra, Dương Quá đứng lên mở cửa, bên ngoài là lão chưởng quầy, trong tay ông bưng một cái khay, phía trên có vài cái bánh bao, ông đưa khay cho Dương Quá, nói: “Chỉ có những thứ này, khách quan dùng tạm.”

Võ Tu Văn mỉm cười nói: “Chưởng quầy, có thể nấu nước tắm rửa không?”

“Có thể, chỉ là, khí lực của lão chỉ sợ không thể giúp các người xách lên đây mà thôi.” Lão chưởng quầy bắt đầu nói.

Võ Tu Văn lắc đầu, nói: “Không cần phiền người, tự bọn ta nấu được rồi. Đúng rồi, trong khách điểm vẫn còn nguyên liệu nấu ăn chứ?”

Lão chưởng quầy liên tục gật đầu nói: “Có, khách quan, ta dẫn các người đi.” Sau đó xoay người đi xuống lầu, Võ Tu Văn và Dương Quá cũng đi theo phía sau.

Dẫn hai người Võ Tu Văn tới phòng bếp ở hậu viện, lão chưởng quầy liền đi ra ngoài, Võ Tu Văn quan sát xung quanh, tuy mọi thứ thoạt nhìn có chút cũ kỹ, nhưng có thể coi như sạch sẽ. Y quay đầu, nhìn thấy Dương Quá đã lưu loát nhóm lửa, Võ Tu Văn nhìn thoáng qua, trên bếp đang nấu nước.

Võ Tu Văn di chuyển một cái ghế nhỏ, ngồi xuống bên cạnh Dương Quá, bếp nấu rất ấm áp, nhìn lửa cháy đỏ rực trong bếp lò, Võ Tu Văn nhẹ nhàng nói: “Chúng ta làm gì bây giờ?”

Dương Quá nắm tay Võ Tu Văn, nói: “Chắc trong lòng người đã có chủ ý.” Tuy là đang hỏi, nhưng giọng điệu lại rất khẳng định.

Võ Tu Văn nhin không được bật cười, không hổ là Dương Quá, rất hiểu suy nghĩ của y, y gật đầu nói: “Ừ, chúng ta đi cứu Quách Tương đi.”

“Được.” Dương Quá sắp tới, ngậm lấy đôi môi mang ý cười của Võ Tu Văn, Võ Tu Văn hơi sững sốt một chút, sau đó chủ động vòng tay qua cổ Dương Quá, mở miệng, nghênh đón đầu lưỡi nhiệt tình dò xét, đây đưa mút vào.

Chờ Dương Quá buông ra, vẻ mặt của Võ Tu Văn đã ửng hồng, trong mắt cũng hiện lên một tầng hơi nước, cả người tỏa ra hơi thở mê hoặc, khiến cho ánh mắt Dương Quá tối đi vài phần.

“Xèo!” Ngay lúc Dương Quá chuẩn bị sắp tới lần nữa, trong căn phòng yên tĩnh bỗng vang lên âm thanh đột ngột, Võ Tu Văn nhìn lại, thì ra do nồi nước sôi kia phát ra. Nhìn thấy ánh sáng quen thuộc trong mắt Dương Quá, Võ Tu Văn liền đỏ mặt, chuyển tầm nhìn sang chỗ khác. Nhìn thấy nước trên bếp đã bắt đầu toát ra hơi nước, y nói: “Ta xách nước lên trước.” Y đứng lên, đổ nước vào trong thùng gỗ, sau đó không nhìn Dương Quá, lập tức đi lên lầu.

Ngâm mình ở trong làn nước ấm áp, Võ Tu Văn thoải mái thở dài, khí trời đã vào tháng mười, trên đường gió bụi rất lớn, trên người y cũng đã sớm bám đầy bụi đất, Võ Tu Văn ngâm mình trong nước một lúc, sau đó bắt đầu dùng khăn mặt cẩn thận chà xát trên người, không chừa bất kỳ chỗ nào. Đột nhiên nhớ đến ánh mắt vừa rồi của Dương Quá, sắc mặt Võ Tu Văn liền ửng hồng, y đưa tay mình đến chỗ phía sau, tẩy rửa sạch sẽ.

Ngón tay chậm rãi chà xát chỗ kia, khi tiếp xúc với nước ấm, vật phía trước của y cũng bị kích thích mà hơi đứng thẳng, làm cho sắc mặt của Võ Tu Văn ngày càng đỏ hơn. Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Võ Tu Văn cả kinh, cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc kia mới bình tĩnh lại, nghe thấy tiếng bước chân kia đi về phía này, y cuống quýt đem ngón tay còn ở phía sau rút ra.

Dương Quá đi tới, ánh mắt nhìn chằm chằm người trong nước, tay cũng bắt đầu cởi quần áo ra, Võ Tu Văn bị tầm mắt nóng như lửa của Dương Quá làm cho toàn thân cũng nóng lên, còn chưa kịp đào tẩu, Dương Quá đã tiến vào trong nước.

Võ Tu Văn chỉ cảm thấy mặt nước xuất hiện chút dao động, người đã rơi vào trong lòng Dương Quá, lưng dán lên một lồng ngực nóng như lửa của hắn, đồng thời, một đôi bàn tay to nóng càn quấy vuốt ve thân thể y. Võ Tu Văn dựa người vào trong lòng người phía sau, đầu hơi hơi ngẩng lên, thừa nhận nụ hôn điên cuồng từ phía trên, nước bọt không kịp nuốt xuống liền chảy xuống dọc theo cái cổ trắng nõn của y, dục vọng phía dưới hơi đứng thẳng rất nhanh được vuốt ve, làm cho Võ Tu Văn thở hổn hển không thôi.

Môi bị buông ra, cổ mẫn cảm liền bị mút vào, Võ Tu Văn chỉ có thể ôm lấy đầu Dương Quá, ngón tay đan vào trong tóc hắn, vật phía dưới bị Dương Quá tiến công, rất nhanh liền phóng thích, bắn ra một cổ chất lỏng màu trắng, trôi lơ lửng trong nước, khiến cho Võ Tu Văn ngượng ngùng quay đầu sang chỗ khác.

Dương Quá ngẩng đầu, hôn một cái lên khóe miệng Võ Tu Văn, đồng thời, Võ Tu Văn cũng cảm giác được nơi phía sau có một ngón tay tiến vào thăm dò, như là cảm giác được nơi này lúc này từng được khai thác qua, ánh mắt của Dương Quá càng trầm xuống, hắn ngậm lấy môi của Võ Tu Văn, đầu lưỡi kịch liệt càn quét bên trong. Ngón tay rút khỏi chỗ phía sau, dùng hai tay nắm lấy eo Võ Tu Văn, dục vọng cương cứng nóng như lửa để ở cửa huyết, chậm rãi tiến vào.

Dương Quá nhìn người trước mặt hơi nhú mày, ánh mắt phấp phới hơi nước, mặt cũng ửng đỏ, tóc ngắn ẩm ướt rũ xuống vàng trán trắng nõn, tay đặt ở thắt lưng Võ Tu Văn dùng lực, toàn bộ lập tức mạnh mẽ tiến vào. Võ Tu Văn hô to một tiếng, khóe mắt nhin không được chảy xuống một giọt lệ. Dương Quá trấn an sờ sờ hông y, Võ Tu Văn dần dần trầm tĩnh lại, ôm lấy Dương Quá, nghênh đón những đợt va chạm mãnh liệt hơn sau đó.

Quả nhiên, Võ Tu Văn vừa ôm lấy hắn, Dương Quá liền nắm lấy eo Võ Tu Văn, bắt đầu mãnh liệt va chạm, mỗi lần đều chuẩn xác đánh vào nơi mẫn cảm của Võ Tu Văn, tốc độ mãnh liệt khiến nước trong thùng gỗ không ngừng bắn tung tóe ra ngoài. Lúc ban đầu Võ Tu Văn còn miễn cưỡng đè nén rên rỉ, nhưng không bao lâu, y không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, làm cho ánh mắt của Dương Quá càng tối lại, động tác dưới thân cũng thêm mãnh liệt. Theo những đợt va vào không ngừng, nước ấm cũng theo vật cứng rắn kia tiến vào trong cơ thể Võ Tu Văn, làm cho bên trong của Võ Tu Văn càng trở nên nhạy cảm.

Bàn tay Dương Quá dời đi, chuyển đến vuốt ve hai bên nhô lên của Võ Tu Văn, dưới thân cũng không ngừng di chuyển thẳng lên trên, kích thích mãnh liệt khiến cho vật phía trước của Võ Tu Văn bắt đầu chảy ra vài giọt dịch thể màu trắng, không bao lâu sau liền bắn ra, đồng thời phía sau cũng bắt đầu kịch liệt co rút. Toàn thân Dương Quá buộc chặt, cảm thụ vật phía dưới bị hút lấy tạo ra khoái cảm cực hạn, hắn hưng hăng va chạm thêm vài cái, mới ôm lấy Võ Tu Văn, đồng thời hôn lên đôi môi của y, một cổ chất lỏng nóng bỏng cũng phun vào chỗ sâu nhất bên trong cơ thể Võ Tu Văn.

Cả người Võ Tu Văn xụi lơ tựa vào người Dương Quá, vô lực đón nhận nụ hôn của Dương Quá, Dương Quá ôn nhu liếm lộng khắp ngõ ngách trong miệng y, đầu lưỡi quẩn lấy đầu lưỡi mềm mại của y mà mút vào một lúc lâu mới chịu buông ra. Rút vật kia của mình ra khỏi cơ thể Võ Tu Văn, Dương Quá dùng ngón tay của mình đưa vào trong, thay Võ Tu Văn rửa sạch, sau đó mặc quần áo cho y, rồi ôm người ngồi vào bàn.

Trên bàn trừ bỏ bánh bao trắng lúc trước lão chương quỳ bưng tới, còn có hai chén cháo, bên trên có rắc một ít hành, thoạt nhìn rất ngon miệng. Võ Tu Văn cảm thấy thèm ăn, hơn nữa, vừa rồi vận động kịch liệt như vậy, y cũng đói rồi. Y vươn tay ra, còn chưa đụng tới thìa, thìa đã bị một đôi bàn tay to màu đồng cầm lấy. Võ Tu Văn còn chưa kịp phản ứng, một thìa cháo đã được đưa tới bên miệng.

Võ Tu Văn mỉm cười với Dương Quá, hé miệng, bắt đầu ăn, nhiệt độ của cháo rất vừa, ấm mà không nóng, vừa vận thích hợp. Võ Tu Văn rất nhanh liền ăn hết cả chén, khi Dương Quá cầm thêm một chén nữa qua, Võ Tu Văn ngáp một cái, lắc lắc đầu ý bảo không ăn nữa. Dương Quá cũng không miễn cưỡng, nhìn Võ Tu Văn một chút, sau đó ôm y lên giường, đắp kín chăn, khẽ nói: “Người ngủ trước đi.”

Võ Tu Văn gật gật đầu, rút vào trong chăn, mắt nhắm lại, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp. Dương Quá nhìn người trên giường đầy cứng chiều, sau đó đứng dậy đi đến bên cạnh bàn, cầm bánh bao, tô cháo còn lại, rất nhanh liền ăn xong. Sau đó hắn đi vòng ra phía sau tấm bình phong dọn sạch sẽ đồng hồ bên trong, xách nước đổ đi, xong hết mọi thứ mới trở về giường, cởi bỏ áo khoác rồi lên giường. Võ Tu Văn cảm giác được hơi thở quen thuộc, tự mình dịch chuyển cơ thể, dán lên ngực Dương Quá, trên mặt cũng xuất hiện nụ cười nhu hòa. Dương Quá dùng tay ôm lấy eo Võ Tu Văn, ôm cả người y vào trong ngực mình, ngửi ngửi khí tức trên thân y, rồi hắn nhắm mắt lại, rất nhanh cũng tiến nhập mộng đẹp.

79. Chương 79

Trời vừa sáng, liền mơ hồ nghe thấy tiếng trống trận từ xa truyền đến, Dương Quá mở mắt ra, nghe tiếng bước chân vang lên bên ngoài, hắn ngồi dậy, hôn một cái lên trán người trong ngực đã mở mắt, rồi mới đứng dậy mặc quần áo tử tế, bước đến mở cửa, liền thấy lão chương quỳ đứng ở bên ngoài, trên mặt hiện lên vẻ bối rối không thể che giấu, nói: “Khách quan, các người nên đi nhanh đi, quân Mông Cổ sắp công tới nơi rồi, tiếng trống lần này vang dội hơn những lần trước rất nhiều, người Mông Cổ nhất định muốn tổng tiến công lần nữa.”

Dương Quá gật gật đầu, đỡ lấy thân thể lão nhân đang run rẩy, nói: “Lão nhân, người tìm một chỗ nào đó trốn đi, không cần để ý đến bọn ta.”

“Các người cũng mau chạy đi.” Lão chương quỳ lo lắng gật đầu, thở dài, sau đó đi xuống lầu.

Dương Quá đóng cửa lại, khi xoay người liền thấy Võ Tu Văn đã mặc xong quần áo đứng ở bên giường, khoe miệng cong lên, hắn đi tới nắm lấy tay Võ Tu Văn, thu thập một chút vật dụng rồi cùng nhau đi xuống lầu, sau khi đến phòng bếp lấy ít đồ ăn, liền đi ra cửa.

Trên đường phố thỉnh thoảng có người hoảng loạn chạy qua, đương nhiên đều là chạy về phía ngược lại với đường đến thành Tương Dương, chỉ có Dương Quá và Võ Tu Văn là đi về phía thành Tương Dương mà thôi, người đi đường cũng kỳ quái nhìn thoáng qua hai người này, nhưng cũng chỉ nhìn thoáng qua, không hỏi han gì, rồi tiếp tục chạy đi. Vào lúc này, không ai có thời gian để đi nhắc nhở hai người vốn không quen biết rằng, ở trong lúc hỗn loạn như thế này, bảo trụ mạng của mình mới là trọng yếu nhất.

Võ Tu Văn và Dương Quá đi không bao lâu liền đến ngoại ô thành Tương Dương, đứng ở trên sườn núi có thể nhìn thấy rất rõ tình hình bên kia. Tiếng kèn cất lên, cát bụi bị gió cuốn lên bay lượn trong không khí, có vài người đứng trên thành Tương Dương, cho dù khoảng cách có chút xa mà không thể nhìn thấy rõ, nhưng Võ Tu Văn cũng đoán được đó hẳn là mấy người Quách Tĩnh.

Dời tầm mắt sang phía đối diện, liền nhìn thấy tinh kỳ bay phấp phới, quân Mông Cổ đứng đầy ngọn đồi, không thể nhìn thấy điểm cuối, tiếng chém giết, tiếng rống mạnh mẽ vang lên làm chấn động cả góc trời, mưa tên bay lượn trong không trung, quân Mông Cổ ồ ồ tiến công về phía thành Tương Dương, thang

mây không ngừng được dựng lên tường thành mà tiến công, người trước vừa ngã xuống, người sau liền tiến lên, anh dũng vô cùng.

Quân Tống vẫn kiên cường hạ ngục từng tốp địch, tuy cũng có tổn thất, nhưng vẫn thủ chặt ở đầu tường, chưa có dấu hiệu tan rã. Võ Tu Văn âm thầm tán thưởng trong lòng: Quách Tĩnh quả nhiên lợi hại, thể công như vậy cũng có thể hóa giải, nhưng, cũng không biết có thể kiên trì thêm được bao lâu nữa.

Bỗng nhiên, quân Mông Cổ ở phía xa đồng thanh hô vang, Võ Tu Văn nghe không hiểu bọn họ hô cái gì, chắc là tiếng Mông Cổ, sau đó liền thấy ở phía xa xuất hiện một loạt tinh kỳ cao lớn đang từ từ di chuyển đến gần, kỵ binh bảo vệ một cỗ kiệu màu vàng kim chậm rãi tới gần, không cần đoán cũng biết đó là quan quân người Mông Cổ. Từ lúc đội nhân mã này xuất hiện, binh lính Mông Cổ liền tăng cao sĩ khí, người sau tiếp bước người trước xông về phía cổng thành, mấy trăm cái thang mây dựng thẳng đứng, quân Mông Cổ đông như kiến cùng nhau leo lên đầu tường.

Thi thể quân Mông Cổ chồng chất dưới tường thành ngày càng cao, sau đó quân Mông Cổ liền trực tiếp đạp lên thi thể đồng đội của mình mà leo lên đầu tường thành, tình thế càng ngày càng khẩn trương. Đột nhiên, từ trên đầu thành bắn ra một mũi tên, trường kiếm cũng nhanh chóng bay ra, xuyên thấu ngực của một quân lính Mông Cổ, trên đầu thành lập tức vang lên một trận hoan hô. Nhưng tiếng hoan hô liền biến mất ngay sau đó, càng lúc càng có nhiều quân Mông Cổ công về phía đầu tường thành.

Đột nhiên, cửa thành phía bắc xuất hiện một đội kỵ binh từ trong thành đi ra, lập tức giao chiến với quân Mông Cổ ở bên ngoài thành, đồng thời, ở cửa thành phía đông cũng có một đội kỵ binh đi ra, hai đội binh này một nửa mặc trang phục Tống binh, một nửa khác có thể nhận thấy rõ ràng là nhân sĩ võ lâm. Hai đội quân mới xuất hiện giao chiến với quân Mông Cổ rất kịch liệt, dù bị vây cũng không loạn chút nào, lưng tựa lưng, cùng quân Mông Cổ chém giết.

Cùng lúc đó, cửa thành vẫn không ngừng bị công kích, một đội quân Mông Cổ bất ngờ bò được lên trên đầu thành, Võ Tu Văn cảm thấy căng thẳng trong lòng, nhưng sau đó liền phát hiện chỗ hổng kia đã bị ngăn chặn, đám quân Mông Cổ leo được lên đầu thành cũng bị vây quanh. Võ Tu Văn thở phào một hơi, trong lòng cũng cười thầm chính mình lo lắng vớ vẩn, Quách Tĩnh quen thuộc binh pháp, bảo vệ Tương Dương đã nhiều năm như vậy, làm sao còn cần chính mình đến lo lắng?

Trận chiến này diễn ra đến tận tối, Võ Tu Văn quan sát trận chiến rất rõ ràng, tâm trạng rung động, đứng ở bên kia sườn núi với Dương Quá nhìn sang, tâm tình cũng dao động rồi biến hóa theo chiến cuộc đang diễn ra, quân Mông Cổ và quân Tống đều chết rất nhiều, nhưng bên nào cũng không bỏ cuộc, vẫn ra sức chiến đấu.

Bỗng nhiên, bên phía quân Mông Cổ xuất hiện một trận dao động, Võ Tu Văn nhìn sang, chỉ thấy rất nhiều quân Mông Cổ vây quanh một bãi đất trống, chính giữa đặt đá tảng và cây gỗ, rất nhanh, sau một loạt động tĩnh ở phía quân Mông Cổ, một cái đài cao lập tức được dựng lên. Võ Tu Văn cảm thấy bất an trong lòng, nếu y đoán không sai, cái đài cao kia chắc là để đặt Quách Tương lên đó.

Tuy muốn cứu Quách Tương, nhưng Võ Tu Văn cảm giác mình và Dương Quá chưa chắc có thể tìm thấy Quách Tương ở trong thiên quân vạn mã kia, chớ nói chi đến việc cứu Quách Tương ra. Bên kia, sau khi đài cao đã được dựng xong, quân Mông Cổ lại nhanh chóng chuyển đến rất nhiều củi, chất đống ở dưới đài cao, sau đó một người mà Võ Tu Văn vô cùng quen nhảy lên đài cao, người này có thân hình cao lớn, mặc tăng bào màu vàng, không ai khác chính là Kim Luân Pháp Vương.

Kim Luân Pháp Vương nhảy lên đài, quân Mông Cổ liền hô vang một trận, tiếng trống ngừng lại, đồng thời, quân Mông Cổ cũng nhanh chóng lui về phía sau, nhanh như nước thủy triều rút đi, để lại một khoảng không với thi thể chồng chất trên mặt đất, sau khi chiến trường an tĩnh lại, âm thanh của Kim Luân Pháp Vương liền vang lên.

“Quách đại hiệp, muốn cứu mạng con gái của ngươi, liền mở cửa thành ra đầu hàng. Nếu không, ta sẽ thiêu cháy con gái của ngươi ở trên đài cao này.” Kim Luân Pháp Vương cất cao giọng nói lớn.

“Quách Tĩnh ta đỉnh thiên lập địa, làm sao có thể hướng đám người Mông Cổ Thát Đát các ngươi mà đầu hàng? Hôm nay Pháp vương lấy nữ nhi của Quách Tĩnh ra uy hiếp, đây có thể gọi là hành vi của anh hùng sao?” Âm thanh trầm ổn của Quách Tĩnh vang lên.

Kim Luân Pháp Vương nói: “Nếu người nhần tâm nhìn con gái của mình bị thiêu chết, ta không còn lời nào để nói. Quách Tĩnh, ta cho người thời gian một đêm suy nghĩ kỹ càng, sáng mai, nếu thành không mở, đừng trách ta tàn nhẫn.” Kim Luân Pháp Vương cười lớn rồi nhảy xuống đài cao, biến mất ở phía sau quân Mông Cổ, cùng lúc, đại quân Mông Cổ cũng bắt đầu thu binh.

Võ Tu Văn tựa vào người Dương Quá, nhỏ giọng hỏi: “Có biện pháp không?”

Dương Quá ôm lấy eo Võ Tu Văn, vận khinh công, hướng thôn trang gần nhất mà đi, tùy tiện đi vào một căn nhà bỏ trống, trực tiếp tiến vào phòng bếp, đặt Võ Tu Văn ngồi xuống một bên, sờ sờ mái tóc mềm mại y, lúc này hắn mới mở miệng nói: “Đừng lo lắng, ăn cơm trước rồi nói tiếp, buổi tối hành động.”

Võ Tu Văn nhìn ánh mắt sâu thẳm của Dương Quá, gật gật đầu, động tác của Dương Quá rất nhanh, trong chốc lát đã tìm ra nguyên liệu nấu ăn mà gia đình này không mang theo, còn tìm được một khối thịt phơi khô, vài loại rau khô nữa. Dương Quá múc nước giếng ở trong sân rửa sạch những thứ này, rất nhanh, một bàn thức ăn đầy đủ sắc, hương, vị được dọn lên.

Lúc trưa Võ Tu Văn chỉ ăn một ít bánh bao lạnh, cũng không có tâm tình ăn uống gì, cho nên hiện tại đã sớm đói bụng, người được hương vị thơm ngon như vậy, khẩu vị liền đại khai. Dương Quá không ngừng gấp những món Võ Tu Văn thích vào chén của y, Võ Tu Văn ăn xong một chén cơm, mới phát hiện chén của Dương Quá vẫn còn nguyên, lập tức gấp một miếng thịt đặt vào trong chén của hắn, nói: “Mau ăn đi, ta tự mình gấp, cơm của người sắp nguội hết rồi.” Tiết trời tháng mười, đồ ăn rất dễ nguội lạnh, chén cơm của Dương Quá đã không còn nhiệt khí toả ra nữa.

Dương Quá gật gật đầu, bưng chén lên bắt đầu ăn, Võ Tu Văn lại bồi thêm một chén cơm nữa, lần này cũng thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Dương Quá, cứ như vậy, hai người rất nhanh liền ăn xong bữa cơm.

Hai người ăn xong, lại nghỉ ngơi trong chốc lát, chờ sắc trời tối đen mới xuất môn. Dương Quá vòng tay ôm eo Võ Tu Văn, vận khinh công mang y chạy về phía quân doanh của quân Mông Cổ. Quân doanh của quân Mông Cổ trùng trùng điệp điệp, thỉnh thoảng có binh lính tuần tra cầm theo đuốc đi tới đi lui. Hai người tới gần quân doanh, bắt hai binh lính ở bên ngoài, cởi y phục của bọn chúng mặc trên người, sau đó Dương Quá vận nội lực, đánh hai binh lính kia về phía xa, hai người sửa sang lại áo giáp, rồi đi vào quân doanh.

Tuy đã mặc quân phục của quân Mông Cổ, nhưng Võ Tu Văn vẫn còn chút lo lắng, mình và Dương Quá cũng không biết tiếng Mông Cổ, nếu bị người nào đó hỏi, khẳng định liền bị lộ. Dương Quá nắm lấy tay y, Võ Tu Văn nhìn thấy ánh mắt của Dương Quá, trong lòng liền an định lại, khóe miệng gợi lên một nụ cười. Dương Quá vận khinh công mang theo Võ Tu Văn tiến về phía trước, nếu đụng phải lính tuần tra, tránh không khỏi liền trực tiếp dừng lại ở ngoài lều, cứ như vậy tránh thoát rất nhiều lần.

Càng đến gần trung tâm quân doanh, mật độ tuần tra cũng được tăng cường, sau đó hai người dừng lại, phía trước có một tốp lính tuần tra đang đi về phía này, trong lòng Võ Tu Văn vô cùng khẩn trương, miệng của tên lính đi đầu khép mở, phun ra một chuỗi âm tiết mà y nghe không hiểu. Ngay lúc Võ Tu Văn chuẩn bị động thủ, thì nghe thấy Dương Quá ở bên cạnh cũng phun ra vài chữ không rõ, Võ Tu Văn ngẩng ngẩng cả người, đến lúc lính tuần tra đi xa, mới nhìn sang Dương Quá.

“Người biết tiếng Mông Cổ từ khi nào vậy?” Võ Tu Văn nhỏ giọng hỏi, âm thanh tràn đầy kinh ngạc.

“Ta không biết tiếng Mông Cổ, lúc này đi trên đường nghe những người đó trả lời như vậy liền nhớ kỹ, hắn là khẩu lệnh...” Dương Quá nắm lấy tay y, thừa dịp không có người, nhanh chóng đi tới chỗ khác.

Võ Tu Văn thầm than trong lòng, trong nguyên tác Dương Quá cũng từng học theo đại đệ tử của Kim Luân Pháp Vương mà nói chuyện, lừa hắn đến choáng váng mặt mày, quả nhiên, thực là có thiên phú ngôn ngữ nha, không đúng, chính xác là hắn làm cái gì cũng đều rất có thiên phú, hào quang bảo vệ của nhân vật chính quả thật không giống người thường.

Lại dùng phương pháp đó lừa thêm mấy đội tuần tra, một lần, vừa mới hô khẩu lệnh xong với lính tuần tra đối diện, đang định xoay người rời khỏi, đột nhiên từ trong doanh trường cách hai người không xa truyền đến một tiếng rên rỉ rất nhỏ, Võ Tu Văn sửng sốt, giữ chặt lấy tay Dương Quá, dùng tay kia chỉ chỉ doanh trường đang phát ra âm thanh nọ.

Dương Quá gật gật đầu, hai người cẩn thận đi về phía doanh trường kia, doanh trường kia cách các doanh

trưởng khác một khoảng khá xa, không gần sát nhau như những cái khác, hơn nữa, vị trí còn ở trung tâm quân doanh, binh lính tuần tra cũng không đi quá gần doanh trưởng này, càng thuyết minh đây là nơi ở của nhân vật trọng yếu của quân Mông Cổ.

Võ Tu Văn không phải vì tò mò mà mới đến xem, dù sao chung quanh đều là quân địch, một chút sơ sẩy liền gặp nguy hiểm. Chẳng qua y cảm thấy tiếng rên rỉ rất nhỏ vừa rồi nghe rất quen, nhưng Võ Tu Văn lại không nhớ ra đó là âm thanh của ai, cho nên mới lười kéo Dương Quá sang đây xem thử.

Càng đến gần doanh trưởng, tiếng rên rỉ kia cũng càng rõ ràng hơn, có thể nghe ra được chủ nhân của nó đang cố gắng đè nén, nhưng vẫn đứt quãng bật ra. Võ Tu Văn nghe thấy âm thanh này, mặt nhin không được mà ửng đỏ, ngay lúc Dương Quá giữ chặt y định xoay người rời đi, đột nhiên bên trong truyền ra tiếng cười trầm thấp.

Võ Tu Văn dừng bước, nhìn thoáng qua Dương Quá, chuẩn xác nắm được một tin tức quan trọng, người vừa cười kia chính là Kim Luân Pháp Vương!

80. Chương 80

Võ Tu Văn không ngờ tới người ở bên trong lại là Kim Luân Pháp Vương, rồi y lại hồi tưởng đến tiếng rên rỉ vừa rồi, một lúc sau liền nhớ ra, đó là âm thanh của Hoắc Đô. Võ Tu Văn không thể nào nghĩ được rằng hai người kia sẽ cùng một chỗ như thế, bọn họ không phải thầy trò sao, quan niệm về thầy trò ở thời đại này không phải rất nghiêm khắc sao? Như vậy, có thể coi là loạn luân không?

Tuy rằng kỳ quái, nhưng những ý niệm này cũng chỉ chọt lóe lên mà thôi, Võ Tu Văn ra hiệu với Dương Quá, hai người chớp nhoáng tiến vào trong doanh trưởng, Dương Quá trực tiếp tấn công người ở phía trên, Kim Luân Pháp Vương là tuyệt đỉnh cao thủ, phản ứng tự nhiên cũng rất nhanh lẹ, trong nháy mắt khi Dương Quá tiến vào cũng có cảm giác, nhưng dù sao bọn họ vẫn còn đang làm loại chuyện đó, hơn nữa còn muốn che chở cho người dưới thân, vì vậy chỉ kịp tung một chưởng về phía Dương Quá.

Song chưởng tương giao, Kim Luân Pháp Vương hô lớn một tiếng, lui về phía sau vài bước, Dương Quá thừa cơ ép sát, hung hăng đánh về phía người được Kim Luân Pháp Vương che chở trong ngực, Kim Luân Pháp Vương lập tức biến sắc, nhanh chóng xoay người lại đỡ cho người trong lòng, chưởng ấn của Dương Quá đánh lên trên lưng hắn, Kim Luân Pháp Vương văng ra, va vào bàn dài cách đó không xa, ‘rầm’ một tiếng, bàn dài liền vỡ vụn.

Kim Luân Pháp Vương ngồi dậy, phun ra một ngụm máu tươi, nhỏ xuống phần lưng trắng như tuyết của người được hắn ôm ở trong lòng. Tiếng động lớn trong trường liên khiến binh lính tuần tra bên ngoài chú ý, rất nhanh có hàng loạt tiếng bước chân dừng lại ở bên ngoài, nói: “Pháp vương, có gì phân phó sao?”

Kim Luân Pháp Vương nhìn thoáng qua Dương Quá, dựa vào trạng thái hiện tại, e rằng binh lính bên ngoài còn chưa kịp vào, Dương Quá có thể đã giết chết mình, vì vậy hắn chỉ trầm giọng nói: “Không có việc gì, cách xa nơi này ra, không có phân phó của ta, không ai được phép tới gần.”

Đội trưởng nhóm lính tuần tra bên ngoài lớn tiếng nói: “Dạ.” Trong lòng lại thầm than, sức chiến đấu của Pháp vương quả thật mạnh mẽ, cư nhiên có thể phát ra âm thanh lớn như vậy.

Sau khi binh lính rời đi, Kim Luân Pháp Vương mới đứng lên, đặt người trong lòng nằm lên ghế dài, dùng chăn phủ lại, sau đó mặc áo khoác vào, nhìn về phía Dương Quá nói: “Không biết người đến đây có chuyện gì không?”

Võ Tu Văn vẫn đứng ở bên cạnh, nhìn thấy Kim Luân Pháp Vương lại tình nguyện để bản thân bị thương cũng phải bảo vệ bằng được Hoắc Đô, trong lòng hơi giật mình. Còn Hoắc Đô, Võ Tu Văn nhớ rõ năm đó mình dùng Ngọc Phong Châm phong trụ huyết thận du ở sau lưng của hắn, huyết thận du này ở thắt lưng, nếu là phong bế bình thường, cũng chỉ làm đối phương tê liệt trong khoảng thời gian ngắn, nhưng Ngọc Phong Châm có tử độc, nhất định phải dùng giải được mới giải được, cho nên khoảng thời gian ngắn kia liền biến thành vĩnh viễn. Mà giải được của độc Ngọc Phong Châm chỉ có Cổ Mộ mới có, nhất định Hoắc Đô không kiếm được.

Nhưng nhìn bộ dạng vừa rồi của Hoắc Đô, nếu vừa rồi Võ Tu Văn không nhìn lầm, hai tay của Hoắc Đô ôm lấy cổ Kim Luân Pháp Vương, thuyết minh rằng hắn có thể động dậy. Nhưng nhìn dáng vẻ của hắn không giống như có thể động dậy, bằng không sẽ không dựa vào Kim Luân Pháp Vương bảo hộ như vừa rồi. Điều này nói lên độc trên người Hoắc Đô vẫn chưa được giải hoàn toàn. Về phần độc trên người hắn, có lẽ do thời gian đã khá lâu nên đã làm giảm bớt công dụng của nó, hoặc là do Hoắc Đô dùng giải được của hắn, nhưng vẫn không loại bỏ được hoàn toàn độc tố.

Còn có một chuyện khiến Võ Tu Văn giật mình là, làn da của Hoắc Đô còn trắng nõn và mềm mại hơn cả nữ tử, phía trên còn lưu lại mấy vết đỏ, xanh, tím chằng chịt, giống như vừa bị hung hăng yêu thương qua. Nhưng Võ Tu Văn nhớ rất rõ, làn da của Hoắc Đô trước kia là màu đồng cổ tiêu chuẩn, sao lại thành như bây giờ nhỉ? Còn có gương mặt kia nữa, chắc là vừa mới làm loại chuyện đó, cho nên tràn ngập vẻ quyến rũ, làm gì còn khí phách nam tính như trước kia?

Võ Tu Văn đi đến bên cạnh Dương Quá, Kim Luân Pháp Vương nhìn y một cái, trên mặt bất động thanh sắc, rồi nhìn sang Dương Quá. Dương Quá lạnh lùng nhìn Kim Luân Pháp Vương rồi liếc mắt nhìn người phía sau hắn một cái, nói: “Giao Quách Tương ra đây!”

“Không biết vị tiểu huynh đệ này là vị nào?” Kim Luân Pháp Vương nói sang chuyện khác.

“Kim Luân Pháp Vương, không cần nói sang chuyện khác, mau giao Quách Tương ra đây! Đi bắt một tiểu cô nương để uy hiếp người khác, người không biết xấu hổ sao?” Võ Tu Văn phì cười lên tiếng.

Kim Luân Pháp Vương cười lớn một tiếng, nói: “Chỉ cần kết quả thành công, quá trình có chút thủ đoạn cũng không trọng yếu.”

Trong mắt Dương Quá hiện lên tia không kiên nhẫn, lạnh lùng nói: “Ta nói lại lần nữa, giao Quách Tương ra đây, bằng không ta sẽ giết người ở phía sau ngươi.”

Sắc mặt của Kim Luân Pháp Vương liền biến đổi, không chút dấu vết che chắn cho người phía sau, nói: “Dương huynh đệ, như vậy cũng không phải là hành vi anh hùng nhỉ?”

“Sao lại không phải? Mười năm trước ngươi giết ái nhân của Dương Quá, hôm nay Dương Quá có giết chết ái nhân của ngươi, cũng là chuyện đương nhiên. Hay là ngươi cũng ném thử tư vị này đi.” Võ Tu Văn cười lạnh nói.

Sắc mặt của Kim Luân Pháp Vương càng vặn vẹo, cả kinh nói: “Ngươi là ai? Sao ngươi lại biết chuyện này?” Sự việc năm đó, Võ Tu Văn đã chết, còn Võ Tam Thông kia, hắn nghe nói mấy năm nay vẫn hôn mê bất tỉnh, người thanh niên này là ai, sao có thể biết rõ ràng như thế?

Ánh mắt Dương Quá phát lạnh, ‘Keng’ một tiếng, kiếm lập tức được rút ra khỏi vỏ, đặt ở trên cổ Kim Luân Pháp Vương, từng chữ từng chữ lạnh như băng nhưng cũng rất rõ ràng được phát ra, “Giao Quách Tương ra đây, ta sẽ tha cho ngươi.”

Hàn khí nồng đậm từ thân kiếm tỏa ra, sắc mặt của Kim Luân Pháp Vương cũng biến đổi theo, thấy Võ Tu Văn vẫn theo dõi người phía sau hắn, trong lòng rung mình, nói: “Ta có thể giao Quách Tương cho các ngươi, nhưng các ngươi không được thương tổn đến Đô nhi.”

Dương Quá không lắc đầu cũng không gật đầu, kiếm trong tay khẽ dùng sức, kiếm phong sắc bén đã vẽ ra một miệng vết thương nhỏ, máu cũng từ đó chảy ra. Tâm của Kim Luân Pháp Vương trầm xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào Dương Quá, không có chút nào thoái nhượng. Máu theo kiếm chảy xuống, cuối cùng rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh ‘tí tách’.

Hoắc Đô vẫn nằm yên không nhúc nhích ở trên ghế dài, đột nhiên ngồi dậy, quần chân bông lên người, nhìn Dương Quá nói: “Ta dẫn ngươi đi tìm Quách Tương, ngươi mau buông sư phụ của ta ra.”

“Đô nhi, ngươi không cần lo lắng. Dương Quá, ta cho ngươi dẫn Quách Tương đến.” Kim Luân Pháp Vương vội vàng kéo tay Hoắc Đô, nói với Dương Quá.

Dương Quá thu hồi kiếm, lạnh lùng nhìn Kim Luân Pháp Vương, Kim Luân Pháp Vương kéo Hoắc Đô vào trong ngực che chở, quay ra ngoài trường hô to một câu bằng tiếng Mông Cổ. Dương Quá cùng Võ Tu Văn đứng ở phía sau hắn, một khi có gì không đúng, là có thể lập tức giải quyết hai người.

Rất nhanh liền có người xuất hiện ngoài trướng, lại một chuỗi tiếng Mông cổ được phát ra. Kim Luân Pháp Vương trầm giọng nói một câu. Binh lính bên ngoài liền phát ra một âm tiết vang dội, tiếng bước chân lại rời đi, không bao lâu sau liền trở lại, dừng lại ở bên ngoài, âm thanh lúc này lại lớn tiếng nói một câu.

Kim Luân Pháp Vương nhìn về phía Dương Quá, nói: “Ta bảo bọn họ mang Quách Tương vào, xin hai vị tránh mặt.”

Dương Quá lạnh lùng nhìn hắn một cái, rồi nhìn về phía Hoắc Đô vẫn nằm ở trong lòng của hắn, nói: “Để hắn qua đây với bọn ta.”

Kim Luân Pháp Vương biến sắc, Hoắc Đô nhìn Dương Quá, nói: “Hai chân của ta không có cảm giác, người sang đây dẫn ta đi đi.”

Dương Quá đi tới, vẫn bọc Hoắc Đô trong chăn khiêng ra sau tấm bình phong, Võ Tu Văn còn thành thật lo lắng cái chăn kia đột nhiên rơi xuống thì không hay lắm. Bên ngoài, Kim Luân Pháp Vương lại dùng tiếng Mông Cổ nói một câu, sau đó có người đi vào, đẩy ngã người trong tay xuống mặt đất, Võ Tu Văn nghe thấy tiếng hô đau, là âm thanh của Quách Tương. Kim Luân Pháp Vương nói vài câu, người nọ liền đi ra ngoài.

Võ Tu Văn từ sau tấm bình phong đi ra, quả nhiên người nằm trên mặt đất bị bịt miệng, trói chặt tay chân kia chính là tiểu cô nương Quách Tương xinh đẹp. Quách Tương mặc bộ quần áo màu đỏ, cổ tay áo và cổ áo viền một vòng tuyết trắng, quần dài váy ngắn màu đỏ phủ phía dưới, một đôi giày bó màu đỏ, trong rất nhanh nhẹn, lại tôn lên vẻ đáng yêu khả ái của một tiểu cô nương.

Nhìn thấy Võ Tu Văn, ánh mắt Quách Tương liền sáng lên, bởi vì bị bịt miệng mà chỉ có thể phát ra âm thanh ‘ô ô’ không rõ, Võ Tu Văn vội vàng lấy đồ bịt miệng của Quách Tương ra, Quách Tương phun ra vài ngụm nước bọt, sau đó Võ Tu Văn vội cởi dây trói trên người cho Quách Tương. Quách Tương bổ nhào vào lòng Võ Tu Văn, vui vẻ nói: “Đại ca ca, huynh tới cứu muội, Tương nhi rất vui.”

Võ Tu Văn sờ sờ tóc của Quách Tương, rồi giúp cô nương ấy đứng lên, sau đó không chút dấu vết đẩy nàng ra. Quách Tương xoa xoa tay chân tê cứng của mình, lúc này mới chú ý tới Dương Quá đang đứng ở bên cạnh, kỳ quái nhìn mái tóc trắng của Dương Quá, nói: “Đại ca ca, thúc thúc này là ai vậy?”

Võ Tu Văn ngẩn ra, sau đó liền cảm thấy đau xót trong lòng, y giữ chặt tay Dương Quá, trên mặt tràn đầy nhu hòa cười nói: “Hắn là người yêu của đại ca ca, là người sau này sẽ cùng đại ca ca sinh hoạt chung một chỗ.”

“Giống như cha và nương của muội sao?” Quách Tương tò mò hỏi.

“Ừ.” Võ Tu Văn gật đầu thật mạnh, nắm chặt lấy tay Dương Quá.

Quách Tương đi đến trước mặt Dương Quá, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghiêm túc, nói: “Huynh phải đối xử thật tốt với đại ca ca, đại ca ca là một người rất tốt, huynh không được bắt nạt huynh ấy.”

Dương Quá nhìn nàng một cái, gật gật đầu. Trên mặt Quách Tương hiện lên nét tươi cười vui vẻ, sau đó quay đầu nhìn về phía Kim Luân Pháp Vương, lúc này đi ra Dương Quá đã tiện tay ném Hoắc Đô cho hắn. Quách Tương tức giận nhìn Kim Luân Pháp Vương, “Đại hòa thượng, ông rất xấu, ta hảo tâm cứu ông, vậy mà ông lại bắt trói ta.”

Kim Luân Pháp Vương cũng không trả lời, chỉ cảnh giác nhìn Dương Quá. Dương Quá nhìn hắn, tuy trong lòng rất muốn ra tay giết chết hai người Kim Luân Pháp Vương và Hoắc Đô, nhưng hắn biết mình làm như vậy, Kim Luân Pháp Vương chắc chắn sẽ ra sức chống đỡ, cứ như vậy sẽ kinh động đám binh lính bên ngoài, bản thân mình dù có tuyệt thế võ công đi nữa, khi đối mặt với thiên quân vạn mã, chung quy cũng sẽ kiệt sức, chớ nói chi đến việc phải mang Quách Tương và Võ Tu Văn ra ngoài.

81. Chương 81: Kết Cục

Võ Tu Văn giữ chặt tay Dương Quá, khẽ lắc đầu. Dương Quá lạnh lùng liếc nhìn Kim Luân Pháp Vương và Hoắc Đô, sau đó xoay người đi ra ngoài. Võ Tu Văn hơi nhúc nhích tay, thứ gì đó từ trong tay áo liền lăn ra, yên lặng không gây một tiếng động rớt xuống chăn lông thật dày rồi lăn qua bên kia. Ánh mắt Hoắc

Đô ngưng trọng, kéo tay Kim Luân Pháp Vương, Kim Luân Pháp Vương vẫn nhìn theo đám người Võ Tu Văn, thấy bọn họ đã rời đi, tinh thần mới dần thả lỏng, liền ôm lấy người trong lòng, cảm thấy trong lòng có động tĩnh, hẩn lại lo lắng nhìn xuống.

“Sao vậy?” Kim Luân Pháp Vương lo lắng hỏi, trong mắt tràn đầy thâm tình. Hoắc Đô dùng ngón tay chỉ bình bạch ngọc nằm ở trên chần, trong mắt có chút kích động, Kim Luân Pháp Vương đi tới gần nhặt bình bạch ngọc kia lên, đưa cho Hoắc Đô. Hoắc Đô mở nắp bình ra, dùng mũi ngửi thử thứ ở trong bình, sau đó trên mặt liền xuất hiện một chút ý cười vui vẻ, hẩn muốn đem thứ trong bình đổ vào miệng nhưng bị ngăn lại.

Kim Luân Pháp Vương cau mày, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Là giải dược của Ngọc Phong Châm, lúc còn ở Toàn Chân giáo, ta nghe nói chỉ có mật của Ngọc Phong mới có thể giải loại độc này. Thứ này là do nam tử kia lưu lại, hẩn là mật ong.” Hoắc Đô mỉm cười nói.

“Người vừa rồi không rõ thân phận, sao có thể dùng thứ hẩn lưu lại? Tối thiểu cũng phải tìm người thí nghiệm một chút, đảm bảo không có độc mới được.” Kim Luân Pháp Vương không đồng ý, thần sắc lạnh lùng nói: “Ba người kia hiện tại chắc đã cách nơi này một khoảng rồi, bản thân ta muốn nhìn xem bọn họ làm thế nào để chạy thoát.”

Nói xong, hẩn liền hướng ngoài trường hô lớn: “Người tới!”

Hoắc Đô cả kinh, bắt lấy tay Kim Luân Pháp Vương, nói: “Đừng!”

Kim Luân Pháp Vương cúi đầu xuống, nhìn thấy thần sắc trong mắt hẩn, trầm giọng nói: “Vì sao?”

Hoắc Đô chậm rãi nói: “Người kia, ta có cảm giác rất quen thuộc, hơn nữa, nếu hẩn cho ta giải dược, chúng ta cứ để hẩn đi đi. Người cũng biết rằng, mười năm nay hai chân của ta không thể đi lại khiến cho ta rất thống khổ. Hơn nữa, lần này người đáp ứng Đại Hãn đến công thành, không phải vì Vạn Niên Tuyết Liên trong tay Đại Hãn có thể giải độc trên người của ta hay sao? Còn nữa, người cho rằng Dương Quá không làm gì để phòng bị chúng ta sao?”

Kim Luân Pháp Vương hồi tưởng lại cái nhìn trước khi rời đi lúc nãy của Dương Quá, trong lòng có chút run sợ. Hẩn cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trắng nõn của Hoắc Đô, trong mắt tràn đầy nhu hòa cùng thương tiếc, dưới ánh mắt mong đợi của Hoắc Đô, khẽ gật đầu, sau đó ôm lấy Hoắc Đô, nói khẽ bên tai hẩn: “Chờ chân của người khá hơn, chúng ta liền rời khỏi chỗ này, người muốn đi nơi nào, ta sẽ cùng với người đi đến nơi đó.”

Hoắc Đô gật gù, ôm lấy eo Kim Luân Pháp Vương, trong mắt hiện lên một chút suy nghĩ sâu xa, người kia, rất giống Võ Tu Văn... Khí tức giống nhau, khí chất nhu hòa cũng giống nhau; còn có, vừa nhìn liền khiến cho người ta không khỏi cảm thấy muốn thân cận...

Dương Quá vừa ra khỏi trường, liền lấy cho Quách Tương một bộ quân phục, về phần Kim Luân Pháp Vương ở phía sau sẽ có động tác gì, Dương Quá tự nhiên cũng sớm có phòng bị, nếu Kim Luân Pháp Vương dám làm ra hành động nào, nội tướng của hẩn sẽ lập tức bùng nổ, như vậy cho dù không bị bạo phát làm tổn thương, nhưng Kim Luân Pháp Vương cũng sẽ không dễ chịu gì, mà kết quả chỉ là không thể cứu Quách Tương ra được mà thôi, lúc cần thiết, Dương Quá chắc chắn không chút do dự mà bỏ qua Quách Tương.

Dương Quá cũng để lại trong trường là một cổ trùng, trong mười năm qua, Dương Quá vì hy vọng mong manh mà nghiên cứu rất nhiều thứ, lúc trước vô tình nghe nói có một loại cổ trùng có tên là “Đồng mệnh cổ”, có thể cứu sống người đã chết, cái giá phải trả là đem tính mạng của người còn sống chia một nửa cho người chết, về sau hai người sẽ có vận mệnh tương liên, cùng sống cùng chết. Dương Quá nghiên cứu vài năm vẫn chưa nghiên cứu ra, thẳng cho đến khi Võ Tu Văn trở về.

Tuy rằng không thể nghiên cứu ra ‘Đồng mệnh cổ’, nhưng các loại cổ trùng khác, Dương Quá cũng biết không ít, hơn nữa lần này đi ra ngoài liền đem theo người một con để phòng ngừa vạn nhất, vừa rồi hẩn đã thả ở trên người Hoắc Đô, loại cổ trùng này nếu không chịu kích thích liền không có nguy hại gì đến tính mạng, qua vài ngày liền chết. Loại cổ trùng này lúc trước do Dương Quá dùng máu của mình để nuôi, cho nên chỉ cần ý niệm trong đầu Dương Quá khẽ nhúc nhích, cổ trùng liền lập tức phát tác, về phần hậu quả, đương nhiên là làm cho người ta thống khổ không chịu nổi rồi.

Về phần Võ Tu Văn, y lưu lại bình mật kia là vì nhìn thấy ánh mắt của Hoắc Đô, ánh mắt của hắn thực bình thản, hoàn toàn không còn sự kiệt ngạo như trước kia, tuy không biết mười năm này hắn rốt cuộc đã trải qua những gì, nhưng có thể đem một nam nhân ngạo khí như vậy mài thành bộ dáng như hiện tại mà nói, chắc hẳn phải chịu rất nhiều đau khổ.

Đường đường là vương tử của Mông Cổ, lại là đệ tử của quốc sư, vốn có khả năng rất lớn sẽ được kế thừa vương vị, nhưng hiện tại xem ra chỉ có thể nằm ở dưới thân Kim Luân Pháp Vương mà hầu hạ, hơn nữa, Võ Tu Văn không thể nhìn ra tình cảm sâu đậm đối với Kim Luân Pháp Vương ở trong mắt của hắn, trong mắt của hắn chỉ có một tia cảm xúc lạnh nhạt. Còn có, vừa rồi Võ Tu Văn trong lúc vô ý thăm dò mạch đập của Hoắc Đô, phát hiện võ công của hắn đã không còn nữa.

Dù Hoắc Đô gieo gió phải gặt bão, nhưng tra tấn mười năm như thế cũng đủ rồi, hơn nữa, có thể thành công từ thế giới kia trở về, khiến cho Võ Tu Văn bắt đầu tin tưởng có lẽ thật sự có thần linh, y nghĩ, cứ như vậy, bỏ qua cho Hoắc Đô đi. Cứ coi như là tích đức đi, y thầm nghĩ về sau cùng với Dương Quá bình an sống hết một đời là được.

Ba người một đường đi về phía trước, xung quanh chắc đều là nhân vật không trọng yếu, cho nên kiểm tra cũng không quá gắt, bọn họ thuận lợi rời khỏi quân doanh của quân Mông Cổ. Đến khi rời khỏi phạm vi chiếm đóng của quân Mông Cổ, Võ Tu Văn mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, bọn họ liền cởi bỏ quân phục nặng nề trên người ra, Quách Tương lại cao hứng nhảy dựng lên.

Ba người cởi bỏ áo giáp xong, Võ Tu Văn nhìn Quách Tương đứng ở trước mặt, nói: “Đi thôi.”

Quách Tương cười gật đầu, nhảy nhót đi thẳng về phía trước, Võ Tu Văn giữ chặt tay Dương Quá, chậm rãi đi theo ở phía sau, ánh trăng trong suốt chiếu xuống, Võ Tu Văn nhìn người bên cạnh, mái tóc trắng ở dưới ánh trăng phát ra ngân quang, ánh mắt lại đen như mực nhìn mình, ánh sáng ở trong đôi mắt ấy khiến cho Võ Tu Văn không tự chủ mà trầm mê.

Cứ như vậy, ở chung với người này một chỗ, không cần để ý tới thế tục biến hóa, chỉ cần có người này, trong lòng vĩnh viễn đều là thoải mái. Rất nhanh, mọi người liền đi tới địa phương cách thành Tương Dương không xa, binh lính tuần tra trên thành đã chú ý tới ba người, liền lớn tiếng nói: “Là người nào?”

“Là ta, Quách Tương, ta đã trở về.” Quách Tương vung hai tay lên nói.

Trên thành vang lên một trận nghị luận, không bao lâu sau bên trên liền vang lên âm thanh của Quách Tĩnh “Là Tương nhi, đúng thật là Tương nhi.”

“Tương nhi, hai vị bên cạnh ngươi là ai?” Quách Tĩnh làm người trầm ổn, tuy nhìn thấy nữ nhi rất vui vẻ, nhưng vẫn cẩn thận hỏi kĩ.

“Cha, là hai huynh ấy đã cứu con.” Quách Tương lớn tiếng nói.

“Đa tạ hai vị anh hùng đã cứu tiểu nữ, không biết danh tánh hai vị là gì?” Quách Tĩnh lớn tiếng hỏi, cửa thành vẫn không mở.

Võ Tu Văn không đáp, nhìn về phía Quách Tương, cười khẽ, “Quách Tương, lúc trước ta đáp ứng sẽ đến dự sinh thần của muội, nhưng ta lại đột nhiên rất nhớ nhà, cho nên chúng ta cứ như vậy tách ra đi.”

“Đại ca ca.” Quách Tương có chút ngơ ngác nhìn Võ Tu Văn.

“Sinh thần vui vẻ, Quách Tương. Nhớ phải hạnh phúc, phải vui vẻ tươi cười, tiểu Quách Tương cười rộ lên rất xinh đẹp. Còn nữa, nhất định phải nhớ rõ giáo huấn của câu chuyện ‘Nông phu và xà’ kia.” Võ Tu Văn xoa xoa đầu Quách Tương, trong mắt hiện lên chút cưng chiều nói.

“Tạm biệt, tiểu Quách Tương!” Võ Tu Văn giữ chặt tay Dương Quá, vận khinh công, nháy mắt liền biến mất, chỉ để lại tiếng nói thầm nhẹ nhàng phiêu đảng trong không trung.

Quách Tương ngơ ngác nhìn phương hướng Võ Tu Văn biến mất, qua thật lâu sau mới khẽ lên tiếng: “Tạm biệt, đại ca ca, huynh cũng phải hạnh phúc đó.”

Võ Tu Văn cũng không đi thăm Võ Đôn Nho, vì y đột nhiên không muốn nữa, nếu thân thể kia đã chết, vậy những việc trước kia cứ để nó trôi qua đi, mình cố gắng trở lại thế giới này, cũng chỉ vì người bên cạnh này

mà thôi, cuộc sống của con người rất ngắn ngủi, Dương Quá cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi, mình đã đánh mất mười năm trong cuộc sống của hắn rồi, nhân sinh, có bao nhiêu cái mười năm để có thể lãng phí?

Lần này hai người không đi du ngoạn nữa, mà một đường đi thẳng về phía trước, chỉ cần ba ngày, bọn họ liền trở về khu rừng kia, lại nhìn thấy đại điêu đứng trước ngôi nhà của bọn họ, nghe thấy tiếng kêu ‘gru gru’ của nó. Võ Tu Văn thả lỏng thân thể dựa vào người bên cạnh, nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, tận hưởng cảm giác ấm áp do ánh sáng mặt trời mang lại, khoe miệng của y liền cong lên.

– Chính văn hoàn –

82. Chương 82: Ngoại Truyện 1

Tạm biệt, Võ Tu Văn!

Quách Tĩnh đứng ở đầu tường, thấy bóng dáng của hai nam tử kia nháy mắt đã biến mất, lại thấy nữ nhi còn ngơ ngác đứng trước thành, ông liền nhảy xuống thành, nhanh chóng tiến đến bên cạnh Quách Tương, thấy Quách Tương dường như vẫn chưa nhận ra sự hiện diện của mình, vẫn như cũ nhìn về hướng hai nam tử vừa biến mất khi nãy, Quách Tĩnh lo lắng hỏi: “Tương nhi, con có bị thương không?”

Quách Tương lắc đầu, trên mặt có chút cô đơn, thấp giọng nói: “Không có việc gì, cha, chúng ta về thôi.”

Quách Tĩnh chỉ cho rằng nữ nhi mệt mỏi, gật đầu, rồi kéo Quách Tương tiến vào thành. Vừa mới tiến vào cửa thành, nhóm người Hoàng Dung, Quách Phù cũng ra tới, Quách Tương liền bỏ nhào vào trong lòng Hoàng Dung, Hoàng Dung vuốt đầu nữ nhi, khẽ nói: “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.”

“Nhi muội, lần sau đừng chạy loạn nữa, muội có biết chúng ta lo lắng lắm không?” Quách Phù ở bên cạnh có chút trách cứ nói, nhưng trong âm thanh vẫn tràn đầy quan tâm.

Quách Tương ngẩng đầu nói, “Tương nhi đã biết.”

“Được rồi, Tương nhi vừa trở về, chắc rất mệt mỏi. Để Tương nhi nghỉ ngơi đi.” Hoàng Dung mỉm cười nói.

Mọi người thấy Quách Tương bình an trở về, đều tản đi, Hoàng Dung và Quách Tương trở lại trong phòng. Chờ Quách Tương dùng cơm, rửa mặt xong rồi nằm lên giường, Hoàng Dung mới ngồi xuống bên giường, nhìn Quách Tương, hỏi: “Tương nhi, sao con lại quay về được?”

“Là đại ca ca cứu con ra.” Quách Tương đáp, trong lúc Hoàng Dung đang định hỏi đó là ai thì Quách Tương đã nói tiếp: “Nương, đại ca ca bảo con phải ghi nhớ chuyện xưa về nông phu và xà, đó là chuyện xưa gì, người có biết không?”

Hoàng Dung ngẩn ra, trong mắt tràn đầy khiếp sợ, vội vàng hỏi: “Đại ca ca kia lớn lên trông như thế nào?”

Quách Tương cẩn thận miêu tả bộ dạng của Võ Tu Văn, sắc mặt của Hoàng Dung dần ảm đạm, đợi đến lúc nghe thấy Quách Tương miêu tả diện mạo của Dương Quá, trong mắt mới xuất hiện một chút vui sướng, sau khi nghe thấy mái tóc hiện tại của Dương Quá là một màu trắng xóa, nhất thời cũng sửng sốt.

“Nương, người làm sao vậy?” Quách Tương lắc lắc tay Hoàng Dung.

“Không có việc gì, con ngủ đi.” Hoàng Dung nhẹ giọng nói, đứng dậy đi ra ngoài.

Hoàng Dung trở lại phòng mình, nhìn Quách Tĩnh ngồi ở sau bàn, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Tĩnh ca ca, hai người cứu Tương nhi lúc nãy, huynh có quen không?”

Quách Tĩnh lắc đầu, nói: “Không biết. Nhưng có một thân hình rất quen thuộc, nhưng lúc ấy người đó đưa lưng về phía huynh, mái tóc lại trắng xóa, nên huynh cũng không biết là ai.”

“Tĩnh ca ca, muội hoài nghi đó có thể là Quá nhi.” Hoàng Dung nhẹ giọng nói.

Quách Tĩnh đứng lên, khiếp sợ nhìn nàng, “Làm sao muội biết?”

“Tương nhi đã miêu tả cho mọi người nghe bộ dạng của hai người kia, hơn nữa huynh cũng nói cảm giác người nọ rất quen, cho nên người đó rất có thể là Quá nhi. Còn người kia, mọi người hoài nghi đó có thể là Văn nhi.” Hoàng Dung nói.

“Không có khả năng.” Quách Tĩnh lớn tiếng nói.

“Năm đó, Tương nhi có nói với mọi người rằng Văn nhi kể cho nó nghe một câu chuyện xưa, có tên là ‘Nông phu và xà’, lúc ấy Tương nhi còn nhỏ tuổi, chuyện này nó cũng không nhớ được bao nhiêu. Nhưng vừa rồi nó nói với mọi người, người vừa cứu nó khi này bảo nó đừng quên chuyện xưa nông phu và xà kia. Mà câu chuyện xưa đó, trước kia mọi người chưa từng nghe qua, chỉ nghe Tương nhi kể lại, vậy mà bây giờ người kia lại biết câu chuyện đó. Tuy mọi người không biết vì sao Tương nhi miêu tả hình dáng bên ngoài của người kia có chút khác với Văn nhi, nhưng có khả năng rất lớn đó là Văn nhi, không phải sao?” Hoàng Dung hơi hạ giọng, tiếp tục nói: “Hơn nữa, chỉ bằng việc người nọ có thể đứng ở bên cạnh Quá nhi là rõ, huynh cũng biết Quá nhi rồi đó, trừ bỏ Văn nhi ra, mọi người tin rằng nó sẽ không để cho bất cứ ai đứng ở bên cạnh mình.”

Quách Tĩnh ngồi xuống, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Nhưng, năm đó chúng ta đều tận mắt nhìn thấy Văn nhi chết. Cha của Nho nhi cũng vì vậy mà nhiều năm nay vẫn chưa tỉnh lại.”

“Nếu muốn biết rõ chân tướng chuyện này, e rằng phải tìm được hai người kia trước.” Hoàng Dung trầm mặc nói.

Ngày hôm sau, Hoàng Dung kêu Võ Đôn Nho đến, Tương Dương cầm Tĩnh ca ca và mình trấn thủ, cho nên chỉ có thể để Nho nhi đi, hơn nữa Văn nhi là đệ đệ của nó, chuyện này cũng có thể cho nó biết.

Võ Đôn Nho sau khi nghe tin, khiếp sợ nhìn Hoàng Dung, “Sư nương, chuyện này có thật không?”

“Vẫn chưa thể xác định.” Hoàng Dung trấn an nói.

“Sư nương, con lập tức xuất phát.” Võ Đôn Nho đứng lên nói, rồi xoay người đi ra ngoài. Hoàng Dung thở dài, thấp giọng nói: “Hi vọng không phải công dã tràng.”

Võ Đôn Nho bước nhanh vào trong phòng, vừa mới tiến vào phòng, liền nói với Trình Anh đang ngồi đối diện trên giường: “Anh mọi người, mau giúp huynh chuẩn bị tay nải, huynh phải đi xa nhà một chuyến.”

Trình Anh cả kinh, hỏi: “Nho ca, huynh muốn đi đâu?”

“Mọi người mau giúp huynh chuẩn bị, lúc huynh trở về sẽ nói rõ cho mọi người nghe, hiện tại huynh phải đi qua chỗ cha, lát nữa sẽ quay lại lấy tay nải.” Võ Đôn Nho dứt lời liền ra cửa, đi vào gian phòng bên cạnh.

Bên trong gian phòng, trên giường là một người gầy như que củi đang nằm, vị trí vốn là hai cánh tay lại trống không. Võ Đôn Nho đi tới gần, ngồi xuống ở bên giường, nói: “Cha, ta có tin tức của Văn nhi, có khả năng đệ đệ ấy vẫn còn sống. Cha mau tỉnh dậy đi, chờ con tìm Văn nhi về, sẽ bảo đệ ấy đến gặp cha, cho nên cha phải nhanh tỉnh lại đi.”

Miệng vết thương của Võ Tam Thông sau khi được Hoàng Dung trị liệu đã khỏi hẳn, nhưng qua nhiều năm như vậy vẫn không tỉnh, Hoàng Dung đoán rằng bởi vì ông ta không muốn đối mặt với sự thật là Võ Tu Văn bị giết chết ở trước mặt mình, không muốn đối mặt với sự thật mình đã hại chết con ruột của mình, cho nên mới dùng hôn mê để trốn tránh sự thật.

Võ Đôn Nho thở dài, lúc chuẩn bị rời đi, lại phát hiện ở khóe mắt Võ Tam Thông chảy ra một giọt nước mắt, đây là phản ứng đầu của Võ Tam Thông trong suốt mười năm qua. Võ Đôn Nho khẩn trương hô lên: “Cha, cha!”

Dưới ánh mắt chăm chú của Võ Đôn Nho, Võ Tam Thông chậm rãi mở mắt, môi mở ra, lại không thể phát ra âm thanh nào. Suốt mười năm qua Võ Tam Thông hoàn toàn dựa vào được mà sống, cho nên các cơ năng trên thân thể đều có chút thoái hóa, trong khoảng thời gian ngắn cổ họng căn bản không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào, nhưng trong mắt lại tràn đầy lo lắng.

Võ Đôn Nho nhìn lo lắng trong mắt của ông, vội vàng nói: “Cha, có tin tức của Văn nhi, có khả năng đệ đệ ấy vẫn chưa chết.”

Trong cổ họng Võ Tam Thông phát ra âm thanh khàn đặc, mặt trướng đến đỏ bừng, trong mắt tràn đầy kích động. Võ Đôn Nho vội đỡ lấy thân thể ông, an ủi: “Cha, cha yên tâm, cứ hảo hảo ở đây tĩnh dưỡng, con nhất định sẽ mang Văn nhi về thăm cha.”

Sắc mặt Võ Tam Thông đột nhiên biến đổi, đáy mắt tràn đầy ảm đạm, ý niệm trong đầu Võ Đôn Nho liền chuyển, biết suy nghĩ của ông, liền an ủi: “Cha, yên tâm đi, dù nói thế nào đi nữa, Văn nhi cũng sẽ nhận cha.”

Võ Tam Thông lắc đầu, tay khẽ nâng, chỉ chỉ chính mình, lại chỉ chỉ Võ Đôn Nho, sau đó chỉ ra ngoài cửa. Võ Đôn Nho nhìn Võ Tam Thông, hỏi: “Cha, ý của cha là muốn cùng đi với con sao?”

Võ Tam Thông gật gật đầu, ánh mắt vô cùng kiên định. Võ Đôn Nho khó xử nói: “Nhưng thân thể của cha còn chưa khỏe, sao có thể cùng con ra ngoài được?”

Võ Tam Thông không nói lời nào, chính là ánh mắt vẫn vô cùng kiên định. Võ Đôn Nho thở dài, nói: “Để con đi hỏi sư nương một chút, xem có biện pháp nào hay không?”

Sau khi biết Võ Tam Thông tỉnh lại, Hoàng Dung vội vàng đi vào trong phòng Võ Tam Thông, kiểm tra thân thể ông một chút, rồi cười nói: “Thân thể không có việc gì, tĩnh dưỡng vài ngày liền có thể khôi phục như cũ. Nhưng muốn cùng đi với Nho nhi, như thế sẽ không tốt cho việc không phục thân thể.” Thấy ánh mắt kiên định không gì lay chuyển được của Võ Tam Thông, Hoàng Dung thở dài, nói: “Để ta viết đơn thuốc, nhớ phải dùng mỗi ngày, cho đến khi thân thể không còn gì trở ngại mới có thể ngưng.”

“Cảm ơn sư nương.” Võ Đôn Nho trầm giọng nói.

Hoàng Dung gật gật đầu, cười nói: “Ta đã cho người an bài xe ngựa, đang ở cửa sau chờ hai người, quần áo và ngân lượng ta đều chuẩn bị xong, ở trên xe ngựa.”

Võ Đôn Nho cảm kích gật đầu, chào tạm biệt Trình Anh xong, liền công Vũ Tam Thông ra cửa. Bên trong xe ngựa được chuẩn bị vô cùng tốt, sàn xe được trải một lớp len chần bông mềm mại, đặt Võ Tam Thông vào trong xe, Võ Đôn Nho ngồi lên giá xe, phát roi, con ngựa bắt đầu chạy về phía trước.

Khu rừng mà Võ Tu Văn và Dương Quá chọn làm chỗ ẩn cư, Võ Đôn Nho cũng biết chỗ đó. Cho nên lần này hắn liền trực tiếp hướng về phía đó mà đi, ngựa không dừng vó mà chạy đi, trừ bỏ việc dừng lại ở bên ngoài nấu thuốc cho Võ Tam Thông ra, hai người gần như chưa từng đặt chân vào khách điểm, đều ở trên xe ngựa nghỉ ngơi, ăn phần lớn cũng chính là lương khô.

Cứ như vậy qua một tháng, hai người mới đi đến được bên ngoài khu rừng kia, lúc này đã là tháng mười một, thời tiết rét lạnh, hai phụ tử đứng ở trước con đường dẫn vào rừng, giơ chân lên bước, hướng vào phía trong mà đi.

Trong rừng hàn khí rất nặng, hai người ở trong rừng đi thật lâu, vẫn không thể nhìn thấy điểm cuối, lúc này hai người đều nhận ra có gì đó không thích hợp, Võ Đôn Nho nhìn lùm cây bên cạnh, phía trên đó, còn lưu lại một vết dài, là do lúc trước hắn cạy ra, điều này nói lên, con đường này, lúc trước bọn họ đã từng đi qua rồi, này giờ bọn họ cũng chỉ đi lòng vòng trong này mà thôi. Mà nhìn về phía khác, liền có thể thấy cảnh tượng bên ngoài rừng, thuyết minh người trong rừng không muốn đả thương người, chỉ là không muốn người khác đi vào mà thôi.

Võ Đôn Nho nhìn Võ Tam Thông, lo lắng nói: “Cha, cha ở nơi này chờ con, để con đi trước tìm thử.”

Võ Tam Thông lắc đầu, nói: “Cùng đi đi.”

Võ Đôn Nho biết không thể thuyết phục ông, cũng không nói thêm gì. Hai người đi vòng vo trong rừng một lúc lâu, hai người đối với kỳ môn bát quái đều không có nghiên cứu, không biết là lần thứ mấy trở lại chỗ cũ, hai người liền ngồi xuống bên cạnh đường nhỏ nghỉ ngơi, may đều nhú lại.

Đột nhiên, từ trong rừng bay ra một vật, bay về phía Võ Đôn Nho, Võ Đôn Nho duỗi tay ra, chuẩn xác bắt lấy vật kia, là một tấm vải được cuộn lại. Võ Đôn Nho nhìn thoáng qua, vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì trong rừng, sau đó mới mở tấm vải trắng ra, trên đó viết tám chữ.

Tình duyên đã hết, cảnh còn người mất.

Trên mặt Võ Tam Thông liền nước mắt rơi như mưa, vẻ mặt của Võ Đôn Nho cũng ảm đạm, qua một hồi, mới cắn đầu ngón tay, viết ở phía dưới tấm vải trắng: “Thực xin lỗi, Văn nhi!” Sau đó treo miếng vải trắng lại trên nhánh cây, rồi đỡ lấy Võ Tam Thông, nói: “Cha, nếu biết Văn nhi còn sống, như vậy đủ rồi, chúng ta về thôi.”

Hai mắt Võ Tam Thông đầm lệ, nhìn vào trong rừng, nhưng trong rừng vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, trong nháy mắt, ông vốn đã lớn tuổi liền trở nên già hơn rất nhiều.

“Cha, đi thôi.” Võ Đôn Nho đỡ lấy Võ Tam Thông, nói khẽ.

Võ Tam Thông thỉnh thoảng vẫn quay đầu lại nhìn khu rừng ở phía sau, cho đến khi hoàn toàn đi khỏi rừng. Võ Đôn Nho đỡ Võ Tam Thông lên xe ngựa, sau đó vung roi, cho xe ngựa rời đi.

Sau khi xe ngựa rời đi, tấm vải trắng trên nhánh cây liền rơi xuống, bay vào trong rừng, xuất hiện ở trên tay một nam tử với mái tóc trắng đứng sau thân cây kia không xa, nam tử đưa miếng vải trắng cho người thanh niên tóc đen bên cạnh, người thanh niên kia nhìn chữ trên vải trắng, rồi nhìn thoáng qua phương hướng hai người kia vừa ly khai, lặng lẽ nói thầm trong lòng: “Tạm biệt, Võ Tu Văn!”

Tấm vải trắng trong tay rơi xuống, bay vào trong bụi cỏ, người thanh niên ngẩng đầu lên, nở nụ cười nhu hòa với nam tử bên cạnh, nam tử ôm lấy y, chậm rãi đi về phía trước, ánh nắng ấm áp của mùa đông chiếu xuyên qua khe hở của tán lá, bao phủ trên bóng dáng hai người, vô cùng ấm áp, vô cùng hạnh phúc!

83. Chương 83: Ngoại Truyện 2

Võ Đôn Nho

“Cha, người đang nghĩ gì vậy?” Âm thanh trong treó đặc trưng của trẻ con vang lên.

Võ Đôn Nho cúi đầu nhìn đứa con nhỏ bỏ nhào về phía trước, đứa con nhỏ này của hắn mới sáu tuổi, lúc này đang bỏ nhào vào người mình, dùng vẻ mặt nghi vấn mà nhìn mình. Võ Đôn Nho sờ sờ đầu con trai, nhìn gương mặt non nớt của nó, trong lòng bỗng dưng có chút hoảng hốt. Gương mặt này, lớn lên rất giống Văn nhi.

Lúc trước, khi mà hắn vẫn nghĩ rằng Văn nhi đã chết được mười năm rồi, Võ Đôn Nho thường xuyên nhớ tới khoảng thời gian ở trong thôn trang nhỏ trước kia, lúc ở cùng nương và Văn nhi, ba người sống nương tựa lẫn nhau, nương thực ôn nhu, Văn nhi thực thông minh nhu thuận, khi đó bản thân hắn cũng rất hạnh phúc.

Khi đó, mỗi khi nhìn Văn nhi bưng chén thuốc lớn đắng chát mà uống, trong lòng hắn đều có suy nghĩ là về sau nhất định phải bảo vệ Văn nhi thật tốt, không cho y phải chịu bất cứ khổ cực nào. Sau khi nương mất, hắn và Văn nhi đến Đào Hoa Đảo, hắn vẫn còn nhớ rất rõ, lúc nghe Văn nhi đột nhiên nói muốn cùng Dương Quá đi Toàn Chân giáo, phản ứng đầu tiên của hắn là không cho phép, nhưng người đệ đệ này đã cùng hắn lớn lên, hắn làm sao lại không biết, nhìn y có vẻ như ôn hòa, nhưng một khi đã quyết định, không có gì có thể thay đổi được.

Nhìn ánh mắt kiên định kia của y, rốt cuộc hắn vẫn gật đầu đồng ý. Sau khi Văn nhi rời đi, hắn liền đi tìm Dương Quá, hắn vẫn còn nhớ rõ, khi đó Dương Quá đã trình trọng đáp ứng mình, nhất định sẽ chiều cổ cho Văn nhi thật tốt. Có lẽ, ngay lúc đó, Dương Quá cũng đã hướng hắn hứa hẹn đi, chỉ là khi đó hắn không có phát hiện ra mà thôi.

Văn nhi rời đi, hắn thì ở lại Đào Hoa Đảo theo sư phụ tập võ, một khắc cũng chưa từng lơ là, cẩn thận xử sự, sư phụ và sư nương cũng hài lòng với biểu hiện của hắn. Khoảng thời gian đầu, hắn rất nhớ Văn nhi, nhưng bản thân lại ở Đào Hoa Đảo, cho nên hắn chỉ có thể cố gắng luyện công, cứ như vậy võ công của hắn cũng đại thành, nhưng vẫn không có tin tức gì của Văn nhi. Mỗi lần muốn tìm sư phụ để xin đi thăm Văn nhi, sư nương đều nói sang những chuyện khác, dần dần, hắn không thỉnh cầu nữa, liền đem phần tưởng niệm sâu sắc kia chôn sâu dưới đáy lòng.

Ở anh hùng đại hội, hắn theo sư phụ và sư nương đến Lục gia trang, ở trên đường lại gặp được Văn nhi, Văn nhi đã trưởng thành, không còn là nam hài gầy yếu năm đó, mà đã trở thành một thiếu niên thanh tú

tuần dật, một thân áo trắng càng làm nổi bật khí chất bất phàm của y. Mà hắc y thiếu niên phía sau y, cũng đồng thời xuất hiện trong tầm mắt của Vô Đôn Nho, chính là tiểu khất cái năm đó, cũng đã trưởng thành, trở thành thiếu niên anh tuấn bất phàm, đi ở bên cạnh Văn nhi cũng không kém cạnh chút nào.

Lúc ấy hai người cùng cưỡi chung một con ngựa, hắc y thiếu niên ôm lấy thiếu niên áo trắng, chặt chẽ bảo hộ trong ngực, thời điểm đó hẳn không có nghĩ nhiều, trong lòng chỉ tràn đầy cao hứng khi gặp lại đệ đệ mà thôi, trong mười năm kia, hẳn thường xuyên nhớ tới hình ảnh đó, tư thế hắc y thiếu niên che chở thiếu niên áo trắng ấy, đó là một loại tư thế hoàn mỹ, hoàn toàn bảo hộ không để lộ bất cứ chỗ nào có thể gây nguy hại tới người trong lòng, chỉ khi nào đem đối phương đặt ở sâu trong đáy lòng, mới có thể bảo hộ người đó một cách không ngừng như thế.

Vô công của Văn nhi và Dương Quá đều rất cao, thậm chí vượt qua cả hẳn, trong lòng hẳn vừa cao hứng lại vừa hổ thẹn, cao hứng vì Văn nhi có năng lực tự bảo hộ mình, lại hổ thẹn vì vô công của hẳn thậm chí còn kém so với Văn nhi.

Hắn vẫn còn nhớ rất rõ lần bốn người bọn họ cưỡi ngựa vào rừng rồi gặp phải thầy trò Kim Luân Pháp Vương, lần đó hẳn mới chân chính thấy được vô công thật sự của Văn nhi như thế nào, quả nhiên cao hơn hẳn rất nhiều, nhưng Kim Luân Pháp Vương quá mức lợi hại, cuối cùng Văn nhi vẫn bị thương. Ngay lúc đó, hẳn thật sự cảm thấy mình rất vô dụng, ngược lại Dương Quá mới có năng lực bảo vệ cho Văn nhi.

Khi nghe quan hệ giữa Văn nhi và Dương Quá là loại quan hệ kia, mặc dù trong lòng hẳn không muốn chấp nhận, nhưng nhìn thấy thần sắc kiên định của đệ đệ, hẳn chỉ có thể lặng lẽ thở dài trong lòng, không nói gì thêm. Mà sư phụ cũng kịch liệt phản đối, ngay lúc đó hẳn cũng hi vọng Văn nhi sẽ nghe theo lời sư phụ, tách khỏi Dương Quá, nhưng trong lòng lại ỉn ỉn có dự cảm, nếu thật sự làm như vậy rồi, sẽ làm Văn nhi không hạnh phúc.

Về phần hành động của Phù nhi, tất cả mọi người cũng không ngờ tới, ngay lúc nhìn thấy cả người Văn nhi đều là máu nằm ở trong lòng Dương Quá, Vô Đôn Nho chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng, nghe nói chỉ có cùng Dương Quá song tu mới có thể cứu Văn nhi, hẳn liền không chút do dự mà đồng ý. Chỉ cần Văn nhi còn sống, cái gì cũng có thể.

Sư phụ phản đối cũng không có bất kỳ hiệu quả nào, cuối cùng Dương Quá vẫn cùng Văn nhi xảy ra quan hệ. Buổi sáng ngày hôm sau, hẳn vào phòng Văn nhi, trong nháy mắt ngửi thấy mùi xạ hương nồng đậm bên trong, còn có vết đỏ trên cổ Văn nhi, trong lòng hẳn liền cảm thấy rối rắm, nhưng nhìn thấy sắc mặt của Văn nhi rõ ràng đã tốt lên, trong lòng hẳn cũng từ từ bình tĩnh trở lại.

Không bao lâu sau, Văn nhi và Dương Quá rời đi, qua một thời gian thật dài mới trở về, đoạn thời gian kia người Mông Cổ thường xuyên đến công thành, hẳn nghĩ rằng Văn nhi và Dương Quá tới để hỗ trợ, nhìn thấy thân hình Văn nhi cường tráng không ít, hẳn cũng cảm thấy hài lòng với Dương Quá không ít.

Lúc sau, khi bị Kim Luân Pháp Vương khiêu khích, chính Dương Quá là người đã cứu văn tình thế vào trận cuối, thành công đánh bại Kim Luân Pháp Vương, khiến cho người Mông Cổ lui binh. Sau đó, đứa nhỏ của sư nương lại bị Lý Mạc Sầu bắt đi, sư phụ không tiện rời khỏi thành Tương Dương, Văn nhi và Dương Quá liền cùng nhau đi tìm hai đứa nhỏ kia trở về.

Tiếp sau đó, Văn nhi rời khỏi thành Tương Dương, thẳng đến sáu năm sau mới gặp lại. Khi đó hẳn đã cưới thê tử, cũng đã gặp lại cha. Cha hẳn rất nhớ Văn nhi, nhưng Văn nhi lại dứt khoát không muốn nhận cha, thậm chí không muốn để ý tới. Ngay lúc đó, hẳn không hiểu rõ, cũng không đồng ý cách làm của Văn nhi, mặc dù hẳn biết năm đó là cha không đúng, nhưng dù nói như thế nào, người đó vẫn là cha ruột của bọn họ.

Có lẽ là vì ở cùng sư phụ đã lâu, có lẽ vì đã thành thân, cũng có lẽ vì sắp làm cha, cho nên mới bất mãn với hành vi của Văn nhi như vậy, cũng vì vậy mà đối với Dương Quá luôn đứng ở bên cạnh Văn nhi kia bắt đầu sinh ra bất mãn. Hẳn còn nhớ rõ khi đó, Lục cô nương đột nhiên chạy đến trước mặt mình nói, Văn nhi đường đường là nam tử, lại khuất phục dưới thân nam tử, loại sự tình này căn bản chính là không bình thường. Sau đó cha cũng biết chuyện này, liền phản đối kịch liệt, nói là chờ sau khi Văn nhi thành thân, có đứa nhỏ rồi, sẽ không nghĩ đến việc ở cùng một chỗ với nam nhân khác. Khi đó bản thân hẳn cũng có chút do dự, nhưng sau khi thấy Văn nhi chơi đùa vui vẻ với hai hài tử Tương nhi, liền hỏi y có thích đứa nhỏ

hay không, hần vẫn nhớ rõ lúc đó Văn nhi nói là thích. Từ đó trở đi, hần bắt đầu quyết định tách Văn nhi khỏi Dương Quá.

Khi đó, thái độ của Văn nhi đối với cha cũng không phải không có kháng cự, có lẽ là do đã nhận ra cái gì đó, cho nên lúc hần và cha, còn có sư phụ và sư nương đang cùng nhau thương lượng, Văn nhi lại nói muốn cáo từ. Sau đó, Văn nhi bị cha đánh ngất xỉu, trong nháy mắt đó, ánh mắt của Văn nhi khi nhìn về phía mình, làm cho Võ Đôn Nho trong suốt mười năm sau đó, mỗi khi nằm mơ thấy lại đều giật mình tỉnh giấc giữa đêm khuya. Ánh mắt ấy, không phải là khiếp sợ, mà là tràn đầy thất vọng.

Nhưng thật không ngờ, lần rời đi này lại biến thành vĩnh biệt, Văn nhi mất, hai tay của cha thì bị chặt đứt, hôn mê suốt mười năm vẫn không tỉnh. Sư nương nói là cha vì không muốn đối mặt với sự thật nên không chịu tỉnh, hần biết, cha tận mắt nhìn thấy Văn nhi chết, cho nên mới lựa chọn trốn tránh, là do bọn họ tự chủ trương, cho nên mới hại chết Văn nhi.

Văn nhi bị Dương Quá mang đi, kỳ thật sau đó hần từng gạt sư phụ và sư nương để đi tìm Dương Quá, định đưa thi thể Văn nhi về. Khi nhìn thấy mái tóc bạc trắng chói mắt kia, Võ Đôn Nho cảm thấy tâm như bị ai đó bóp nghẹt, nhìn Dương Quá cẩn thận chiếu cố thân thể Văn nhi, hần bỗng nhiên nhớ đến năm đó Văn nhi từng nói với hần một câu: Hai người bình an ở cùng một chỗ, chung quy vẫn dễ chịu hơn một người còn sống, mà người kia lại vĩnh viễn mất đi.

Văn nhi mất, hần người thương tâm khổ sở nhất vẫn là Dương Quá, cho nên mái tóc vốn đen nhánh mới có thể bạc trắng như vậy. Thân thể Văn nhi được bảo tồn chiếu cố vô cùng tốt, hần biết, nếu Văn nhi có ý thức, nhất định cũng sẽ chọn đứng ở bên cạnh Dương Quá, bản thân hần đã sai lầm một lần, không thể lại sai lầm thứ hai.

Hần đến rồi rời đi, Dương Quá đều không nhìn hần cái nào, phẳng phất như không phát hiện ra vậy, hần biết, Dương Quá là kẻ tình Văn nhi nên mới không có động thủ với hần mà thôi.

Sau khi trở về, hần không nhắc tới chuyện này với bất kỳ người nào, cứ như vậy qua mười năm, hần đặt tên con trai lớn của mình là Tư Văn, đứa con trai thứ hai là Niệm Văn, như muốn tưởng niệm đến Văn nhi. Khi nghe sư nương nói, phản ứng đầu tiên của hần chính là khẳng định hai người kia đích thị là Văn nhi và Dương Quá, mái tóc của Dương Quá đã bạc trắng, sư phụ không biết điều này, nhưng hần biết, cho nên người đi bên cạnh Dương Quá đích thị là Văn nhi rồi.

Chính là không ngờ tới, cha vẫn hôn mê suốt mười năm lại tỉnh dậy sau khi nghe thấy tin tức Văn nhi còn sống. Thấy cha kiên trì như thế, hần chỉ có thể đáp ứng, bởi vì dùng xe ngựa, cho nên tốc độ chậm không ít, nhưng một tháng cũng đủ để đến nơi rồi. Khi đi vào rừng, nhận thấy bên trong được bày trận pháp, tất cả hưng phấn kích động trong lòng lập tức rơi xuống đáy cốc.

Hần chưa từ bỏ ý định mà vòng vo thật lâu, thẳng đến khi nhìn thấy chữ trên tấm vải trắng kia, tâm lập tức co rút: “Tình duyên đã hết, cảnh còn người mất”. Văn nhi, đây là đáp án của đệ sao? Có lẽ lúc trước khi ta đưa ra quyết định kia, cũng đã tự tay chặt đứt mối ràng buộc giữa chúng ta rồi đi, là ta đã cô phụ tín nhiệm của đệ, ta hiểu rất rõ đệ, làm sao có thể quên đi sự kiêu ngạo và kiên trì của đệ được. Đệ vẫn không thay đổi gì, nỗ lực hướng tới nhận thức của mình, còn ta, lại thay đổi, trở nên cổ hủ rồi.

Không dây dưa thêm, hần và cha mình liền rời đi, cha hần rất đau đớn, nhưng không có tiếp tục lưu lại nơi đó, mười năm, áy náy trong lòng nặng tựa núi, nếu đây là nguyện vọng của Văn nhi, vậy cứ như thế đi. Chắc hẳn cha cũng nghĩ như vậy, cho nên mặc dù rất đau lòng, nhưng vẫn rời đi.

Chỉ cần Văn nhi còn sống là tốt rồi.

84. Chương 84: Ngoại Truyện 3

Hoắc Đô

Từ nhỏ Hoắc Đô đã là một đứa nhỏ kiêu ngạo, đương nhiên, hắn cũng có năng lực để kiêu ngạo, từ nhỏ đã là vương tử, có một người cha là Đại Hãn Mông Cổ, ai mà không nhường hắn ba phần chứ?!

Vào năm mười lăm tuổi, hắn đã báii quốc sư Kim Luân Pháp Vương làm sư phụ, thì càng có tư cách để kiêu ngạo.

Khi đó hắn cho rằng mình chính là đại vương kế nhiệm. Lúc ấy, hắn vẫn là thiếu niên tràn đầy hứa hẹn, tiền tài, quyền thế đều có, võ công cũng đứng hàng cao thủ ở Mông Cổ, nhân sinh, dường như không có gì là không như ý.

Vào năm ba mươi tuổi, hắn vâng theo ý chỉ của phụ vương đi tới Trung Nguyên, muốn thống nhất võ lâm Trung Nguyên.

Khi đó, hắn lần đầu tiên gặp được người kia, lúc ấy y vẫn còn là một đứa nhỏ, hắn đã từng gặp qua rất nhiều nam hài xinh đẹp, cũng chơi đùa không ít, hài tử kia cũng không tính là xinh đẹp nhất, nhưng con người đen nhánh lại làm cho người khác phải khắc sâu ấn tượng, đôi mắt kia thực ôn hòa, rõ ràng vẫn còn nhỏ, nhưng lại giống như đã trải qua nhiều thăng trầm, tầm mắt của y khi nhìn về phía thiếu niên bên cạnh, trong ôn hòa còn mang theo một tia quan tâm, giống như là một trưởng bối đối với tiểu hài tử vậy, thực không hài hòa, nhưng lại phá lệ hấp dẫn người khác. Mà bên cạnh y, người thiếu niên kia, lúc mình nhìn sang liền bị hung hăng trừng lại, hắn mỉm cười, à, nguyên lai là một chú báo con sao?

Sau khi trở lại Mông Cổ, rất nhanh, chuyện của hài tử kia liền bị hắn ném ra sau đầu. Sáu năm sau, hắn và sư phụ cùng nhau tới Trung Nguyên, trong anh hùng đại hội ở Lục gia trang, hắn lại một lần nữa gặp được người thiếu niên kia, chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng hắn lại ngay lập tức nhận ra hài tử kia. Y đã trưởng thành thành một thiếu niên phong hoa tuyệt đại, giống như hòn đá cuội bị dòng nước cọ rửa qua, bắt đầu tản mát sức quyến rũ độc đáo của chính y.

Kế hoạch nguyên bản liền bị hài tử kia quấy rầy, hắn liền bại trận đầu tiên. Sau đó, từ trong lời người ngoài hắn mới biết được hài tử kia tên là Võ Tu Văn, còn hắc y thiếu niên ở bên cạnh y tên là Dương Quá. Mục đích xuất hiện ở anh hùng đại hội thất bại, mặc dù sư phụ không quở trách, còn an ủi hắn, nhưng hắn vẫn cảm thấy hổ thẹn.

Sáng sớm ngày ấy, hắn và sư phụ cùng nhau đi ra ngoài, lại không ngờ rằng lại đụng phải người thiếu niên kia, thiếu nữ đi cùng Y chính là nữ nhi của Quách Tĩnh, chỉ cần bắt được nàng, không lo Quách Tĩnh không đáp ứng yêu cầu của sư phụ. Chỉ là không nghĩ tới Võ Tu Văn cư nhiên lại thông minh như thế, biết phóng ngựa trở về cầu cứu.

Tuy Quách Phù và Võ Đôn Nho liên thủ đối phó mình, nhưng vẫn bị mình từng bước ép sát, không có sức phản kháng, khóe mắt nhìn về phía sư phụ, liền thấy hắc y thiếu niên kia cư nhiên có thể cùng sư phụ bất phân thắng bại, hắn cảm thấy cả kinh, vội mở cây quạt có chứa châm độc ra, bắn về phía Dương Quá, nhưng lại bị Võ Tu Văn chặn, nhìn khóe miệng y chảy xuống máu tươi, tim của hắn thế nhưng có chút co thắt. Mà ánh mắt của hắc y thiếu niên kia cũng làm cho hắn cảm thấy rung mình trong lòng, trong lòng ần ần hiểu được tình cảm của hắc y thiếu niên kia.

Sau khi Võ Tu Văn bị thương, Dương Quá bộc phát uy lực làm cho hắn kinh hãi, tuy cuối cùng vẫn bị sư phụ đả thương, nhưng lại dây dưa kéo dài khiến cho Quách Tĩnh đuổi đến đây. Quách Tĩnh đã đến, muốn tiếp tục là chuyện không thể nào, cho nên sư phụ quyết định nhanh chóng rời khỏi. Hắn cũng lo lắng cho thương thế của Võ Tu Văn rất lâu, sau đó nghe người ta nói thương thế của y đã khỏi hắn mới buông lỏng, nhìn theo y và Dương Quá kia rời khỏi Lục gia trang. Còn hắn, cũng theo sư phụ trở về Mông Cổ.

Sau khi trở lại Mông Cổ, trong đầu thường xuyên xuất hiện bóng dáng của thiếu niên áo trắng kia, mà bên cạnh hắn cũng bắt đầu xuất hiện đủ mọi loại thiếu niên đầy màu sắc khác nhau, nhưng không có ngoại lệ, bọn họ đều có nhiều chỗ tương đồng với người thiếu niên áo trắng kia. Đối với hành động này của hắn, sư phụ lại có chút mất hứng, nhưng cũng không nói gì nhiều. Sư phụ lớn hơn hắn mười tuổi, chính trực tráng niên, nhưng lại chưa bao giờ nhìn thấy sư phụ triệu cô nương hoặc là thiếu niên nào vào thị tẩm. Mỗi khi sư phụ nhìn thấy hắn đang cùng những thiếu niên kia thân thiết, thần sắc liền mất hứng. Sau đó, mỗi khi biết sư phụ muốn tới, hắn đều đuổi những thiếu niên kia đi ra ngoài, quả nhiên, sư phụ lại khôi phục bình thường.

Đối với phản ứng của sư phụ, hần cũng không có nghĩ nhiều, tuy việc dâm loạn nam hài ở trong quý tộc rất bình thường, nhưng dù sao đó cũng không phải là chuyện tốt gì, ngay cả phụ vương cũng đã nhắc nhở hần vài lần, hần chỉ nghĩ là sư phụ không thích, cho nên liền tận lực tránh. Đối với sư phụ, hần có chút kính trọng, sư phụ đối với hần rất tốt, võ công cũng rất cao cường, có thể nói là người lợi hại nhất Mông Cổ, đối với cường giả, hần luôn có một loại sùng bái trong lòng. Còn nhớ rõ, năm đó sư phụ đi đến trước mặt hần, hỏi hần có nguyện ý theo người học võ hông, ngay lúc đó hần còn không dám tin, dương quang chói mắt từ sau lưng sư phụ chiếu lại đây, phảng phất như một thiên nhân vậy.

Những năm này phụ vương vẫn muốn công chiếm Đại Tống, mà Quách Tĩnh vẫn thủ chặt thành Tương Dương như thế, khiến cho quân Mông Cổ tử thương vô số, mà cơ hội trở ngược tình thế đã đến, Triệu Chí Kính của Toàn Chân giáo chủ động đến tìm sư phụ hần muốn hợp tác, chỉ cần sư phụ trợ giúp hần ngồi lên chức vị trưởng giáo Toàn Chân giáo, gã liền nguyện ý trợ giúp sư phụ chiếm thành Tương Dương.

Sư phụ đồng ý, mà trong đầu hần khi đó cũng hiện lên bóng dáng của thiếu niên áo trắng kia. Lúc cùng Triệu Chí Kính đàm luận, hần liền bỏ thêm điều kiện kia vào, hần muốn có được người thiếu niên kia.

Đối với Triệu Chí Kính, hần rất xem thường gã, kẻ phản bội sư môn của mình, dù ở nơi nào cũng đều không chấp nhận được, người như thế, chỉ có thể lợi dụng chứ không thể trở thành đồng bọn mà hợp tác.

Sau sáu năm, thời điểm gặp lại người kia, y đã trở thành một thanh niên tuấn mỹ, tao nhã trầm lắng, tản mát hương vị thuần lương đầy vẻ hấp dẫn. Hần cho y sử dụng bí độc của hoàng tộc Mông Cổ, làm cho võ công trong người mất hết. Bởi vì muốn trợ giúp Triệu Chí Kính cướp lấy chức vị trưởng giáo, cho nên hần tạm thời không thể rời đi, chỉ có thể đặt y ở mật thất do Triệu Chí Kính cung cấp.

Lúc hay tin Triệu Chí Kính đi đến mật thất, trong lòng hần liền cảm thấy không yên, cho nên lập tức đuổi theo, khi nhìn thấy thân trên của Triệu Chí Kính xích lửa, mà người kia vẫn mạnh khỏe không việc gì, trong lòng của hần cũng bình tĩnh lại, đồng thời cũng dâng lên một cỗ lửa giận. Phát hiện người nọ khi nhìn về phía mình chỉ có lạnh nhạt và chán ghét, lúc ấy, trong lòng hần co rút lại, chợt có chút không thoải mái, hần đường đường là vương tử Mông Cổ, được hần coi trọng, y phải lấy làm vinh hạnh mới đúng.

Sau đó lại nghe báo rằng y sinh bệnh phát sốt, hần liền vội vàng chạy đến mật thất, nhìn thấy y phát sốt đến đỏ ửng cả mặt, hần bỗng có chút đau lòng, nhưng thời điểm nhìn thấy ánh mắt người nọ, nhìn thấy sự lạnh nhạt cùng chán ghét kia, trong lòng hần liền cảm thấy tức giận, nó khiến cho hần nhin không được mà bắt đầu vươn tay, cuối cùng bắt đầu tàn sát bữa bãi trên người y. Nhưng, hần đã xem thường người này rồi, ngay sau đó hần liền cảm thấy thắt lưng đau xót, cả người liền mất đi khống chế, nghe thấy lời nói lạnh như băng của người nọ ở bên tai mình, tim của hần cũng nhảy mất rơi vào đáy cốc.

Sau khi bị thương, thuộc hạ nhanh chóng hộ tống mình trở lại Mông Cổ, phụ vương và sư phụ suy nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng đều không thể giải hết hoàn toàn độc tố trong cơ thể của hần, cuối cùng vẫn là sư phụ dùng nội lực bức độc xuống hai chân, khiến hần không đến mức toàn thân cũng không thể nhúc nhích. Nhưng, một vương tử lại bị phế hai chân như thế, còn lại bao nhiêu tiền đồ chứ? Phụ vương dần dần không đến thăm hần nữa, quan viên trước kia luôn theo nịnh bợ hần cũng không đến, phủ đệ của hần cũng trở nên vắng ngắt.

Chỉ có sư phụ là luôn nghĩ biện pháp để chữa thương cho hần, chỉ là không có hiệu quả gì. Mà hai chân không thể đi lại khiến hần rất thống khổ, dần dần hần cũng trở nên suy sụp, cũng trở nên cáu kỉnh, người bên cạnh đều sợ hần. Sau đó, có một ngày, sư phụ đột nhiên trở về nói với hần rằng mình đã giết chết Võ Tu Văn, khi đó tim của hần không biết có cảm giác gì nữa, có chút mất mát, lại có chút khoái ý.

Hai chân không thể đi, rất nhiều chuyện hần không thể làm, lúc mới đầu mọi việc đều do tôi tớ giúp hần làm, có một lần, lúc hần đang tắm, không hiểu sao sư phụ lại đột nhiên xông vào. Lúc ấy hần chỉ cảm thấy ánh mắt sư phụ có chút không đúng, những tôi tớ phía sau đang giúp hần chà lưng cũng bị sư phụ dùng một chiêu đánh chết.

Nhìn thấy sư phụ bước đến gần mình, không hiểu tại sao trong lòng hần lại dâng lên dự cảm bất hảo, ngửi được mùi rượu trên người sư phụ, hần không nói chuyện, sư phụ đã muốn đặt lên môi, lửa nóng hôn môi tùy theo mà đến còn có vuốt ve cuồng tứ trên người.

Một đêm kia, là một đêm vô cùng hỗn loạn và thống khổ, nhân sinh giống như trong nháy mắt liền trở nên hắc ám.

Ngày hôm sau, hần tỉnh lại trong cơn đau nhức của toàn thân, sư phụ thật cẩn thận ngồi ở bên cạnh, hần hồ hững quay đầu lại, nghe sư phụ kể lại mọi chuyện bên tai, tim của hần dần trở nên lạnh lẽo. Hành động tiêu cực kháng cự căn bản vô dụng, sư phụ rất nhanh liền từ trần an trở nên cường thế, cơ thể hần không biết bị xâm chiếm bao nhiêu lần, sư phụ cũng làm ra rất nhiều thuốc, rồi vẽ loạn trên người hần, cả địa phương bí ẩn kia nữa.

Tất cả được vật và đạo cụ đều dùng trên người của hần. Làn da màu đồng cổ ngày xưa dần trở nên trắng noãn không tỳ vết, chỉ cần dùng một lực nhẹ cũng có thể để lại vết hằn ở trên da của hần. Chỗ phía sau kia, ngày nào cũng bị ngọc thể nhét đầy, chỉ có buổi tối mới được thay thế bằng vật kia của sư phụ. Mà dưới sự dạy dỗ ấy, thân thể của hần cũng bắt đầu trở nên miễn cảm, thậm chí chỉ cần sư phụ dựa vào gần một chút, thân thể của hần liền không tự chủ được mà xụi lơ. Chuyện giường chiếu cũng từ thống khổ trở thành hưởng thụ, chỉ là, tâm của hần lại càng ngày càng lạnh lẽo.

Nam nhân được hần gọi là phụ vương kia, hần là biết việc này đi. Sư phụ là quốc sư Mông Cổ, là cao thủ hàng đầu Mông Cổ, còn hần chỉ là một nhi tử không còn hữu dụng, sớm đã lãng quên ở một góc nào rồi, cho nên, cho dù hy sinh hần cũng không có ảnh hưởng gì.

Ăn, mặc, ở, đi lại, đều do một tay sư phụ phụ trách, hần giống như đã trở thành của riêng sư phụ, thân thể ở trong hưởng thụ sa đọa, nhưng linh hồn lại chìm trong đau đớn cùng tuyệt vọng vô tận. Hần, một vương tử Mông Cổ, trở thành của riêng của một người nam nhân khác, điều này hần sẽ trở thành trò cười cho đám quý tộc Mông Cổ kia đi.

Kiều ngạo, tự tôn của ngày xưa đều bị sư phụ một lần rồi lại một lần áp ở dưới thân mà từng chút từng chút một bị nghiền nát, khoảng thời gian đầu, hần thậm chí còn nghĩ tới việc tự sát, nhưng lần nào cũng bị sư phụ phát hiện, sau đó, nghênh đón hần chính là việc càng thường xuyên bị xâm phạm hơn, cho dù sư phụ rời đi, cũng để người lại trông chừng hần. Cuối cùng, hần đành từ bỏ, cứ liên như vậy mà sống.

Lúc đầu, trong lòng hần đều là hận ý, hận tất cả mọi người, hận người kia, hận phụ vương, hận sư phụ. Cuối cùng, thời gian dần trôi qua, hận ý trong lòng hần cũng bắt đầu phai nhạt, mỗi ngày đều bị giam cầm bên trong, ngay cả hận đều trở nên khó khăn. Phạm vi hoạt động của hần bị giới hạn trong tòa phủ đệ nhỏ hẹp này, mỗi ngày chỉ có thể để tôi tớ giúp hần đi lại trong phủ mà thôi.

Dần dần, ngay cả cửa phòng hần cũng không thềm ra, bởi vì mỗi lần tản bộ trong phủ, đều có thể cảm nhận tầm mắt người khác luôn nhìn về phía mình, vừa ngẩng đầu, lại cái gì cũng không có. Cuối cùng, hần cũng ngã bệnh, nhưng mà, dù là chết, đối với hần mà nói, đều chỉ là một hy vọng xa vời. Mỗi ngày sư phụ đều dứt thuốc cho hần, không có cái nào không phải kỳ trân dị bảo, khối thân thể này, rõ ràng đã hơn bốn mươi rồi, nhưng lại giống như một người chỉ mới hai mươi tuổi. Mà sư phụ, thân thể lại khỏe mạnh, năng lực ở phương diện kia, mỗi lần như thế đều làm cho hần không thể chịu nổi, phải liên tiếp cầu xin tha thứ.

Cuối cùng, tâm tình cũng dần dần vững vàng lại, không còn một lòng muốn chết nữa, cũng không còn oán hận bất luận kẻ nào. Phụ vương bắt đầu không ngừng tiến công thành Tương Dương, sư phụ hiển nhiên cũng phải đến đó, có đôi khi, sư phụ sẽ dẫn hần theo. Ở trong lều, nghe thấy tiền phương truyền đến tiếng hét hò, trong lòng hần cũng sẽ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, nhưng sau đó cũng lập tức bình tĩnh trở lại. Một tên phế nhân như hần, cho dù hâm mộ, thì có thể làm được gì?

Một đêm nọ, sư phụ vẫn nhiệt tình như trước, lại bị hai người nọ xông vào, đối mặt với công kích của đối phương, sư phụ liền kéo hần ra phía sau để bảo hộ, sau đó còn bị thương. Nhìn sắc mặt sư phụ có chút tái nhợt, trong lòng hần lập tức giống như bị kim đâm, nhưng cũng ngay lập tức biến mất không thấy nữa.

Nam tử tóc trắng kia, hần liếc mắt nhìn một cái liền nhận ra đó là Dương Quá, mà người bên cạnh hần, gương mặt xa lạ, nhưng ánh mắt và khí tức lại rất quen thuộc. Mục đích của bọn họ đến đây là Quách Tương, trong lòng hần cũng có chút động, thời điểm nhìn thấy sư phụ bị Dương Quá kẻ kiểm sát cổ, không biết vì sao lại thốt lên rằng sẽ dẫn bọn họ đi tìm Quách Tương.

Sư phụ vừa nghe như thế, liền đáp ứng cho người mang Quách Tương đến. Hai người kia mang theo Quách Tương rời đi, khi nhìn thấy cái bình bạch ngọc nhỏ kia, ngửi được hương mật ong bên trong, hốc mắt của

hắn đều có chút nóng ướt. Người kia, chính là y đi. Tuy rằng không hiểu vì sao hắn lại biến thành như vậy, nhưng hắn là tin tưởng rằng, y chính là Võ Tu Văn.

Phụ vương vốn đáp ứng sư phụ, sau khi đánh bại thành Tương Dương, sẽ đem Vạn Niên Tuyết Liên trân quý cho sư phụ, nhưng hiện tại đã có chai mật này, Vạn Niên Tuyết Liên kia đã không còn cần nữa. Mười năm sống trong nhân tình ấm lạnh này, hắn đã sớm thấy rõ ràng mọi chuyện hơn, cái gọi là quyền thế phú quý kia, cũng đã không thêm để ý đến nữa. Mười năm này không vô ích, khiến hắn suy nghĩ rất kĩ càng, những năm về sau hắn muốn đi khắp đại giang nam bắc, thưởng thức phong cảnh khắp nơi.

Đối với sư phụ, mười năm qua, từ lúc mới bắt đầu là sự ép buộc, càng về sau đều là thói quen, đến bây giờ, đã trở nên cực kỳ phức tạp, không phải là tình yêu, cũng không phải thân tình. Về phần trốn chạy, nói vậy cũng không có khả năng. Nghe thấy sư phụ nói muốn rời đi, bởi mình du ngoạn khắp nơi, tâm của hắn lại trở nên kinh ngạc, dù sao ở Mông Cổ sư phụ cũng là dưới một người trên vạn người rồi, thật sự sẽ nguyện ý vứt bỏ tất cả những vinh hoa phú quý kia chỉ vì mình sao?

Nhìn nam nhân cao lớn cường tráng bên cạnh, nhìn thâm tình trong mắt của hắn, Hoắc Đô nghĩ, nếu trốn không được, thì cứ như thế đi.

85. Chương 85: Ngoại Truyện 4

Kim Luân Pháp Vương và Hoắc Đô (1)

Sau khi Hoắc Đô uống lọ thuốc do Võ Tu Văn lưu lại, hai đôi chân suốt mười năm đều không có cảm giác gì nhất thời xuất hiện như cũ, trên khuôn mặt bình thản bất tri bất giác hiện lên một nụ cười vui sướng, làm cho Kim Luân Pháp Vương ở bên cạnh nhìn đến ngây người. Phải biết rằng từ sau khi hai người phát sinh quan hệ, Hoắc Đô chưa từng cười lần nào, đối với hắn cũng chỉ hờ hững, hoặc là tức giận, hay làm như không thấy mà thôi, mấy năm gần đây, thần sắc trên mặt hắn đều là thần nhiên, cũng không nói gì, thậm chí có thể cả một ngày cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Điều này khiến cho Kim Luân Pháp Vương không biết làm như thế nào cho phải, tuy đã chiếm được người này, nhưng trong lòng lại giống như càng ngày càng xa cách, chỉ có hung hăng giữ lấy người này, nghe âm thanh rên rỉ của hắn mỗi khi bị hắn áp dưới thân, nhìn thấy trên khuôn mặt bình thường vẫn đậm mạc kia ửng đỏ, trong mắt đều là thần sắc mê mang, trong lòng hắn mới cảm nhận được một tia thỏa mãn.

Mặc dù biết Hoắc Đô là vì hai chân tàn phế cho nên mới có thể để mặc cho mình bài bố, nhưng Kim Luân Pháp Vương vẫn không ngừng đi tìm thuốc giải cho hắn, thế nhưng, độc của Ngọc Phong Châm thật sự rất khó giải, hơn nữa lúc đầu lại bị Võ Tu Văn dùng châm đâm vào huyết đạo, rất phiền toái. Kim Luân Pháp Vương cũng từng đi đến Cổ Mộ, nhưng võ công của Tiểu Long Nữ không kém, hơn nữa đó là địa bàn của người ta, cho nên mỗi lần như thế Kim Luân Pháp Vương đều chật vật trở về. Sau đó hắn cũng chỉ có thể gửi hi vọng vào biện pháp khác mà thôi.

Lần này thật vất vả lắm Đại Hãn mới tiết lộ khoảng thời gian trước có người tiến cống một gốc Vạn Niên Tuyết Liên, Kim Luân Pháp Vương liền mừng rỡ, còn chưa kịp mở miệng cầu xin, Đại Hãn đã đưa ra điều kiện trước, chỉ cần công phá thành công thành Tương Dương, là hắn sẽ ban thưởng Vạn Niên Tuyết Liên cho Kim Luân Pháp Vương. Mấy năm nay Kim luân pháp vương vì Hoắc Đô, đều sống ở trong phủ đệ của hắn, rất ít đi ra ngoài. Đại Hãn Mông Cổ thấy thành Tương Dương rất lâu vẫn chưa công được, cuối cùng đành phải nghĩ tới quốc sư.

Chân của Hoắc Đô suốt mười năm này, đều là do Kim Luân Pháp Vương tự mình xoa bóp, nếu không, chỉ sợ hai đùi của hắn đã sớm héo rút lại rồi. Sau khi ăn mật, lại qua hai ngày, cơ thể gần như đã khôi phục lại như bình thường, đã có thể đi lại bình thường, nhưng vẫn chưa thể chạy nhảy được. Hai ngày này, vì muốn có thể đi lại, Hoắc Đô cũng ăn không ít khổ, mười năm qua chưa từng bước đi, khi mới bắt đầu đứng dậy, hai chân đều không nghe theo sự điều khiển của hắn, thân trên động, nhưng chân vẫn không chịu động, thiếu chút nữa còn ngã sấp xuống, hoàn hảo là Kim Luân Pháp Vương luôn ở bên cạnh hắn, thấy thế liền

vội vàng đỡ lấy hân. Cuối cùng, Kim Luân Pháp Vương liền quyết định giúp đỡ hân tập đi, nhất quyết không chịu buông ra.

Bàn tay to lớn của Kim Luân Pháp Vương đỡ lấy cánh tay trắng nõn của Hoắc Đô, đứng ở phía trước, hai người mặt đối mặt nhau, Kim Luân Pháp Vương lùi một bước, liền nhìn Hoắc Đô chậm rãi di chuyển thân thể, tiến lên thêm một bước, trên mặt không có chút mất kiên nhẫn nào, thấy Hoắc Đô thành công bước đi, hân cũng cười rộ lên. Hoắc Đô nhếch miệng, tiếp tục bước đi về phía trước, do không cẩn thận dưới chân nên không kịp phản ứng, thân thể liền ngã nhào về phía trước, Kim Luân Pháp Vương cũng thuận thế ôm hân vào lòng. Nhìn người trong lòng, khỏe miệng Kim Luân Pháp Vương khẽ nhếch, ẩn ẩn chút nhu tình.

Hoắc Đô giống như đứa nhỏ vừa tập đi vậy, bước từng bước một, Kim Luân Pháp Vương vẫn bồi ở bên cạnh hân, không để cho Hoắc Đô té, thấy hân mệt mỏi, thân mật vào buổi tối cũng giảm đi. Hoắc Đô cũng đi về giường nằm ngủ, mặc dù rất mệt, nhưng trong lòng lại tràn ngập vui vẻ, loại vui vẻ thuần túy này, đã bao nhiêu năm chưa từng cảm nhận được rồi, người không tàn phế vĩnh viễn không biết được thống khổ không thể dùng hai chân tự do đi lại là như thế nào đâu.

Trước kia tuổi trẻ khí thịnh, Hoắc Đô cảm thấy vui vẻ phần lớn đều bắt nguồn từ những người bên cạnh nịnh hót mà thành, mà hân cũng rất hưởng thụ điều đó, nhưng từ sau khi hai chân tàn phế, thái độ của đám người đó hiển nhiên hân có thể nhìn thấy rõ ràng, mười năm, đủ để một người đầy sắc sảo, gai nhọn bị bào mòn, Hoắc Đô tựa như hòn đá cuội, không ngừng bị cọ rửa, cuối cùng trở thành một hòn đá nhẵn bóng mà trầm lặng.

Đối với Kim Luân Pháp Vương, Hoắc Đô có cảm giác rất phức tạp, còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Kim Luân Pháp Vương, khi đó hân vẫn còn nhỏ tuổi, hân liền cảm thấy vô cùng sùng bái, đợi đến khi nghe thấy có thể bái Kim Luân Pháp Vương là sư phụ, trong lòng hân không thể kiềm nén được niềm vui sướng dâng trào. Sư phụ dạy võ công cho hân hết sức tận tâm tận lực, cũng rất kiên nhẫn, hân rất tôn kính sư phụ mình.

Sau khi hai chân bị chẩn đoán chính xác là tàn phế, những người bên cạnh đối với hân đều thần nhiên khinh thường, thậm chí ngay cả phụ vương cũng từ bỏ hân, chỉ có sư phụ, vẫn vì hân mà chạy khắp nơi tìm thuốc giải, bồi ở bên cạnh hân. Hân rất cảm kích, cho rằng chỉ có sư phụ thật sự đối tốt với hân, thẳng đến tối hôm đó... Tuy từ lúc bắt đầu đã ngửi thấy mùi rượu trên người sư phụ, nhưng hân lại không cho rằng sư phụ đã uống say, lấy võ công và tuấn lượng của sư phụ mà nói, sao có thể say được. Đêm đó, giống như một cơn ác mộng, Hoắc Đô như đang bên bờ địa ngục rồi bị kéo xuống dưới đáy.

Hai ngày này, Hoắc Đô đều ở trong trường luyện tập, không có đi ra ngoài. Lúc chạng vạng, sau khi dùng cơm xong, Hoắc Đô nhìn Kim Luân Pháp Vương nói: “Ta không thích nơi này, muốn rời khỏi.”

Kim Luân Pháp Vương sững sốt trong chốc lát, sau đó lập tức tươi cười, gật đầu nói: “Để tối ta đến chỗ Đại Hân nói một tiếng, sáng ngày mai chúng ta sẽ rời đi.” Phải biết rằng lúc bình thường Hoắc Đô đều rất ít nói chuyện với hân, có đôi hơn mười ngày liền đều không chủ động nói chuyện, trừ bỏ... khi làm chuyện đó quá mãnh liệt, hân mới lên tiếng xin tha mà thôi, đây cũng là lý do vì sao Kim Luân Pháp Vương thích làm chuyện đó.

Hoắc Đô nói với Kim Luân Pháp Vương xong liền dời tầm mắt, không nhìn thần sắc cao hứng của Kim Luân Pháp Vương. Kim Luân Pháp Vương cũng không thèm để ý, miệng vẫn cười toe toét như trước. Thấy Hoắc Đô ngồi xuống đấm chân, Kim Luân Pháp Vương vội vàng đến gần, ngồi xuống bên cạnh, nâng chân Hoắc Đô lên đặt trên đùi mình, bàn tay dùng lực thích hợp mà vuốt ve, xoa bóp. Luyện tập quá độ khiến cho cơ bắp có chút đau nhức, nay được bàn tay mang theo nội lực vuốt ve, tuy vẫn còn chút nhức mỏi nhưng lại khá thoải mái.

Hoắc Đô mím môi, địa phương phía sau kia theo phản xạ mà co rút lại, nơi kia đã quen bị tiến nhập, nhưng hai ngày nay đều không bị xô xuyên qua, cho nên hiện tại bị Kim Luân Pháp Vương vuốt ve chân, chung quanh đều là hơi thở nồng đậm của nam tử, khiến cho thân thể bỗng nhiên có chút mềm nhũn, thậm chí địa phương phía sau cũng bắt đầu ngứa ngáy, không thể không nói, mười năm qua, thân thể hân đã sớm bị cải tạo vô cùng triệt để.

Rút chân về, Hoắc Đô liền đứng lên, đi đến giường nằm xuống, kéo chăn đắp kín. Kim Luân Pháp Vương hơi sững sốt một chút, sau đó cũng đi đến bên giường, nhìn người đang nhắm mắt kia, khẽ nói: “Ta đi tới

chỗ Đại Hân để cáo biệt, rất nhanh sẽ trở lại.” Thấy người trên giường không phản ứng, hân cũng không nói gì, liền xoay người đi ra ngoài.

Khi Kim Luân Pháp Vương đi rồi, Hoắc Đô mới mở to mắt, nhìn chằm chằm phía trên, trong mắt thực bình tĩnh, không có biểu tình gì, đợi đến khi mắt mới nhắm mắt lại, rất nhanh liền ngủ thiếp đi. Khi tỉnh lại lần nữa, liền có cảm giác phía sau bị dị vật xâm nhập, Hoắc Đô mạnh mẽ mở mắt ra, liền nhìn thấy ánh mắt thâm trầm của Kim Luân Pháp Vương, bên trong tràn đầy dục vọng quen thuộc. Địa phương phía sau cũng có chút lạnh lẽo, liền khiến cho Hoắc Đô biết đó là vật gì. Là ngọc thể, vật trụ làm bằng bạch ngọc thượng phẩm, bóng loáng mượt mà kích thích bằng mấy ngón tay, mỗi lần dùng xong đều phải dùng thảo dược ngâm, nghe nói có tác dụng bảo dưỡng địa phương phía sau kia. Mỗi khi trời tối, Kim Luân Pháp Vương đều nhét vật này vào chỗ phía sau, chờ đến hừng đông mới lấy ra.

“Thả lỏng!” Kim Luân Pháp Vương ôm người trong lòng, ngọc thể trong tay thông thả tiến vào. Hoắc Đô biết phản kháng cũng vô dụng, cho nên chậm chạp thả lỏng, cảm nhận vật lạnh lẽo kia từ từ tiến vào cơ thể, phía sau đã sớm quen thuộc nên không tự chủ mà bắt đầu dung nạp nó. Kim Luân Pháp Vương nhìn thấy nơi hồng phấn kia phun ra nuốt vào bạch ngọc trong tay, dục vọng trong mắt càng nồng đậm, liền mạnh mẽ nhét toàn bộ bạch ngọc vào bên trong, Hoắc Đô cũng không nhịn được mà thở dốc một tiếng.

Ánh mắt Kim Luân Pháp Vương tối sầm lại, cúi đầu hôn lên môi Hoắc Đô, đầu lưỡi nóng rực trực tiếp xông vào dò xét. Mỗi lần Kim Luân Pháp Vương hôn luôn cường thế như thế, không cho đối phương cự tuyệt, cần quét qua lại trong khoang miệng mềm mại, mút lấy nước bọt trong miệng hân, rồi câu lấy lưỡi Hoắc Đô, quấn quýt triền miên. Thẳng đến khi Hoắc Đô có chút khó thở mà tức giận mới buông ra, ngược lại chuyển sang công kích cái cổ thon dài của hân. Hoắc Đô vốn tưởng rằng đêm nay lại trốn không thoát, nhưng không nghĩ tới Kim Luân Pháp Vương chỉ gặm cắn một hồi, liền buông ra, nằm xuống bên cạnh hân mà thở hồng hộc.

Hoắc Đô cũng chỉ thoáng nghi ngờ, sau đó lập tức bình tĩnh lại, hân nhắm mắt lại, rất nhanh liền ngủ say, chỉ còn lại Kim Luân Pháp Vương đang bị dục hỏa hành hạ bên cạnh. Kim Luân Pháp Vương tu tập Long Tượng Bàn Nhược Công, chính là thần công hộ thể cái thể, càng về sau càng khó luyện, uy lực cũng càng lớn. Môn công phu này là môn võ công dương cương, cho nên dù Kim Luân Pháp Vương đã hơn năm mươi, nhưng thân thể vẫn vô cùng cường tráng, so với nam tử ba mươi tuổi chỉ có hơn chứ không hề thua kém, phương diện kia cũng mạnh mẽ hơn so với người bình thường.

Lần đầu tiên Kim Luân Pháp Vương nhìn thấy Hoắc Đô, khi đó Hoắc Đô mới năm tuổi. Kim Luân Pháp Vương khi đó cũng chỉ mười lăm tuổi, lần đầu tiên hân theo sư phụ đến hoàng đô, lúc đó Hoắc Đô mang theo âm thanh trong trẻo đặc trưng của trẻ nhỏ mà gọi hân, mở miệng ngậm miệng đều gọi hân là đại ca, hơn nữa, Hoắc Đô quả thật phần nộn đáng yêu vô cùng, từ nhỏ Kim Luân Pháp Vương đã đi theo sư phụ bốn tấu khắp nơi nên nhất thời tâm đều mềm nhũn. Sau đó theo sư phụ rời đi, nhìn thấy đứa nhỏ kia khóc đến nổi nước mắt nước mũi tèm lem, lần đầu tiên trong đời, Kim Luân Pháp Vương cảm thấy có chút không nỡ và đau lòng.

Lần nữa gặp lại đứa nhỏ này là vào mười năm sau, nhìn thấy thiếu niên hăng hái tuấn tú kia, giống như một chú báo con đầy kiêu ngạo vậy. Kim Luân Pháp Vương hai mươi lăm tuổi chỉ cảm thấy trong lòng bị lỏng chim nhẹ nhàng lướt qua. Đợi đến khi nhìn thấy ánh mắt xa lạ của Hoắc Đô khi nhìn về phía mình, Kim Luân Pháp Vương liền cảm thấy có chút mất mát, sau đó hân biết được thân phận của mình, lại dùng ánh mắt đầy sùng bái nhìn mình, không thể không nói, điều đó khiến cho Kim Luân Pháp Vương rất hưởng thụ, tâm tình cũng trở nên tốt hơn bao giờ hết.

Thu Hoắc Đô làm đồ đệ, chỉ là vì để có thể danh chính ngôn thuận mà mang theo hân bên cạnh mình, nhìn ánh mắt sùng bái của đứa trẻ kia khi nhìn mình, tâm tình của hân cảm thấy tốt vô cùng, chính là, ở gần đứa nhỏ kia càng lâu, tâm cũng dần dần trầm luân theo, đợi đến khi Kim Luân Pháp Vương phát giác ra, đã không thể dứt ra được nữa. Biết đứa nhỏ kia thích quyền thế, hân liền lợi dụng thân phận quốc sư mà trợ giúp hân, võ công dạy cho hân cũng không giữ lại chút nào, chính là, nhìn bên cạnh đứa nhỏ kia đến rồi lại đi hàng đống cả trai lẫn gái, ghen tị lại từng chút từng chút một cắn ngược lại nội tâm của hân. Nhưng hân biết, đứa nhỏ kia rất kiêu ngạo, e rằng, hân chỉ cần để lộ ra chút ý niệm trong đầu, đứa nhỏ ấy sẽ né tránh hân rất xa. Cho nên, hân liền lấy danh nghĩa sư phụ mà thủ hộ ở bên cạnh.

Nhưng mà, hân lại không ngờ rằng, Hoắc Đô sẽ thật sự thích một người, lại vì người kia mà bị thương trúng

độc, khoảnh khắc nhìn thấy cả người Hoắc Đô không thể nhúc nhích kia, trong lòng Kim Luân Pháp Vương xuất hiện tia sợ hãi, nhưng đồng thời cũng dâng lên tia lửa giận. Kim Luân Pháp Vương biết trước kia bên cạnh Hoắc Đô có rất nhiều người nhưng đó cũng chỉ là đồ chơi, Hoắc Đô chưa bao giờ động chân tâm, chỉ là lần này, Hoắc Đô lại vì người kia mà thành ra như vậy, trong lòng Kim Luân Pháp Vương tràn đầy ghen tị.

Hắn phải dùng hết mọi biện pháp mới bức độc xuống hai chân, rồi nhìn Hoắc Đô bị Đại Hân dần dần vứt bỏ, nhìn mọi người chung quanh cũng dần lạnh nhạt với, nhìn bộ dạng cấu kính của đứa nhỏ kia, trong đầu Kim Luân Pháp Vương ẩn ẩn sinh ra một ý niệm, có lẽ như vậy cũng tốt, chỉ có như vậy, thế giới của Hoắc Đô chỉ còn lại có mình.

86. Chương 86: Ngoại Truyện 5

Kim Luân Pháp Vương và Hoắc Đô (2)

Sáng sớm hôm sau, Hoắc Đô còn chưa tỉnh đã bị Kim Luân Pháp Vương dùng chăn bọc lại, ôm lên lưng ngựa, do đi đường xóc nảy mà tỉnh lại, thấy trời vẫn chưa sáng, mặt trời còn chưa mọc, Hoắc Đô có chút phản ứng không kịp, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết mình đang ở chỗ nào. Hoắc Đô ló đầu ra khỏi chăn, nhìn đến ven đường thỉnh thoảng hiện lên chút phong cảnh, còn có gió lạnh đánh vào mặt, nháy mắt thanh tỉnh không ít.

“Gió lớn, dừng ra.” Âm thanh trầm thấp của Kim Luân Pháp Vương vang lên.

Hoắc Đô hơi lui người vào trong chăn một chút, thấp giọng hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

“Đến phía trước tìm khách điểm dừng chân trước, sau đó người muốn đi đâu thì chúng ta liền đi nơi đó.” Kim Luân Pháp Vương mang theo vẻ cứng chịu nói.

Hoắc Đô cũng không nói gì, chỉ cảm thấy chút kỳ quái trong lòng, vì sao trời còn chưa sáng đã rời đi như thế? Đến sau này, trong một lần vô ý hỏi mới biết được, Kim Luân Pháp Vương là một cao thủ, lại biết rất nhiều bí mật, Đại Hân làm sao dễ dàng thả hắn đi như vậy được, cho nên bố trí rất nhiều quân binh mai phục ở bên ngoài, chuẩn bị giết chết hắn, hoàn hảo là Kim Luân Pháp Vương tỉnh táo, thừa dịp trận thế vẫn chưa bày xong liền vọt ra. Kim Luân Pháp Vương sợ Hoắc Đô thương tâm, cho nên mới điểm huyết ngũ hắc, không cho hắn biết.

Ra đi vội vàng, trên người Hoắc Đô chỉ mặc một bộ đồ lót, quần áo cũng không mang theo. Trừ bỏ ngựa ra, trên người của Kim Luân Pháp Vương cũng không mang theo bạc, nhưng dù sao hai người cũng không phải quân tử gì, nhìn thấy khách điểm phía trước, liền trực tiếp phân phó một gian phòng hảo hạng. Về phần bạc, Kim Luân Pháp Vương đi ra ngoài dạo qua một vòng, liền có thôi.

Hoắc Đô vừa tiến vào phòng đã bị phóng lên trên giường, đợi Kim Luân Pháp Vương rời khỏi, vẻ mặt luôn luôn đậm đặc của hắn lập tức xuất hiện một tia đỏ ửng, hắn mút môi, đưa tay vào trong chăn, lông mày cũng nhíu lại, khẽ rên rỉ một tiếng, sau đó thở dốc một hơi, thân thể cũng xụi lơ, rồi nhắm mắt lại. Khi Kim Luân Pháp Vương trở về liền nhìn thấy bộ dạng mê người như vậy, ánh mắt lập tức tối lại, hắn đi tới, kéo chăn ra, nhìn thấy ngọc thể vẫn còn trong tay Hoắc Đô, trong lòng liền hiểu rõ.

Chăn bị mở ra, không khí rét lạnh lùa vào khiến cho thân thể Hoắc Đô run lên, hắn mở mắt ra, lúc này mới phát hiện Kim Luân Pháp Vương đã trở lại, ý thức được trong tay mình còn cầm ngọc thể, Hoắc Đô hơi buông tay, ngọc thể liền lăn qua một bên. Kim Luân Pháp Vương cầm ngọc thể lên, ngọc trụ trắng nõn trên hạ thể còn dính chút chất lỏng, tuy trên mặt Hoắc Đô vẫn không có gì biểu tình, nhưng sau tai đã ửng đỏ.

Trước đó, khi Kim Luân Pháp Vương dẫn hắn rời đi, tình huống rất khẩn cấp, cho nên chưa kịp thu hồi lại, ngọc thể bỏ vào từ tối hôm qua hiển nhiên vẫn còn lưu ở bên trong cơ thể. Ở trên ngựa xóc nảy một hồi, ngọc thể cũng thuận thể di chuyển lên xuống ở bên trong, khiến cho chỗ phía sau của Hoắc Đô ngứa ngáy khó nhịn, nhưng trên mặt lại không chút biểu tình, bởi vậy Kim Luân Pháp Vương mới không phát giác ra.

Chờ đến lúc vào khách điểm, Kim Luân Pháp Vương vừa đi ra ngoài, Hoắc Đô mới trừu xuất cái cây đang tra tấn bên trong mình rất lâu kia ra, sau đó thân thể cũng xụi lơ, hiện tại nhìn thấy trên ngọc thể dính chất lỏng, lại nhìn ánh mắt ý vị thâm trường của Kim Luân Pháp Vương, hắn liền quay đầu sang chỗ khác.

Hai ngày trước Kim Luân Pháp Vương thấy Hoắc Đô luyện tập đi lại quá mệt mỏi, cho nên buổi tối mới không muốn hắn, dành ghen suốt hai ngày, trước kia mỗi ngày dự vọng đều được ăn no đủ nên đã sớm đói bụng, bây giờ nhìn thấy bộ dáng dự hoặc như thế của Hoắc Đô, dự vọng vốn vẫn cố kiềm nén trong cơ thể liền bạo phát. Kim Luân Pháp Vương luôn là người có tính tình bá đạo, có thể chịu đựng hai ngày trời đã là cực hạn rồi, hiện tại hiển nhiên không có khả năng nhịn nữa.

Kim Luân Pháp Vương đặt ngọc thể trong tay sang một bên, bàn tay trực tiếp đặt lên địa phương đã đứng thẳng của Hoắc Đô, bàn tay rắn chắc mang theo một chút lực nhẹ nhàng vuốt ve chỗ kia, khiến người ta cảm thấy hơi đau, nhưng lại vô cùng thoải mái. Hoắc Đô thở gấp một tiếng, theo bản năng muốn đẩy tay Kim Luân Pháp Vương ra. Tay Kim Luân Pháp Vương dùng sức một chút, cả người Hoắc Đô liền mềm nhũn ra, không có chút lực phản kháng nào, trong miệng vẫn cố gắng đè nén không cho âm thanh phát ra, đầu nghiêng về giữa giường.

Kỳ thật, nguyên nhân mấy năm nay Hoắc Đô không thể phản kháng Kim Luân Pháp Vương chính là vô công của hắn từ sau khi bị thương thì dần dần yếu đi, từ một cao thủ nhất lưu biến thành một cao thủ tam lưu, gặp phải Kim Luân Pháp Vương là tuyệt đỉnh cao thủ liền không có chút khả năng nào để phản kháng rồi. Nguyên nhân khiến vô công giảm đi rất rõ ràng, là do toàn bộ chất độc dồn xuống hai chân, khiến cho kinh mạch ở đó bị tắc nghẽn, nội công không thể tự hành lưu chuyển, hiển nhiên là giảm đi, hơn nữa, theo thời gian kéo dài, càng ngày càng bất lợi, cho tới bây giờ, chân khí trong cơ thể dĩ nhiên còn lại không nhiều lắm. Nhưng mà chờ sau này hai chân tốt hơn, vẫn có thể luyện công lại, nội lực cũng sẽ từ từ khôi phục.

Kim Luân Pháp Vương quan sát thần sắc trên mặt Hoắc Đô, bàn tay dùng lực vuốt ve lên xuống, cho dù cách một cái tiết khớp, Hoắc Đô vẫn có thể cảm giác được nhiệt độ cùng lực đạo mạnh mẽ không làm người khác đau kia, nhưng đồng thời cũng sinh ra một cảm giác như bị người khác nắm trong lòng bàn tay, dù sao địa phương yếu ớt nhất bị nắm lấy, chỉ cần hơi dùng lực một chút, liền bị thương ngay, cảm giác này thường thường làm cho người ta không dám phản kháng, còn mang theo một chút kích thích nữa.

Hoắc Đô ở dưới sự đùa nghịch thuần thực của Kim Luân Pháp Vương rất nhanh liền tiết ra, tiết khớp màu trắng liền ẩm ướt, trở nên hơi trong suốt, làm ẩn hiện hình dạng xinh đẹp của vật nằm úp sấp kia. Xoẹt một tiếng, Kim Luân Pháp Vương liền trực tiếp xé quần Hoắc Đô, Hoắc Đô thấy vậy, biết phản kháng cũng vô dụng, cho nên liền thả lỏng thân thể.

Kim Luân Pháp Vương mở rộng hai chân của Hoắc Đô, làm lộ ra địa phương có chút ẩm ướt phía sau, bởi vì nhiều năm bảo dưỡng rất tốt, cho nên chỗ đó vẫn là màu hồng phấn xinh đẹp, kỳ thật mấy năm nay Kim Luân Pháp Vương dùng ngọc thể cũng không hoàn toàn là vì dạy dỗ Hoắc Đô, mà chủ yếu là vì thân thể Hoắc Đô, dù sao Hoắc Đô cũng hơn bốn mươi rồi, nếu không hảo hảo bảo dưỡng, chỉ sợ kiên trì không được bao lâu. Quả nhiên, hiệu quả của bí phương này không tồi, hơn nữa, bình thường Kim Luân Pháp Vương cũng chú ý cho Hoắc Đô ăn uống nhiều món bổ dưỡng, cho nên thân thể Hoắc Đô giống như càng lúc càng có vẻ trẻ ra như vậy.

Chỗ kia còn không tự chủ được mà co rút lại, nếp nhăn bên ngoài không hoàn toàn co giãn, Kim Luân Pháp Vương nhìn thấy thế, hầu kết trượt lên trượt xuống, đáy mắt cũng trầm xuống. Cầm ngọc thể vừa rồi đặt ở bên cạnh lên, cắm vào, xúc cảm lạnh lẽo làm cho Hoắc Đô kinh hô. Kim Luân Pháp Vương không có động đậy, nhìn chỗ kia không ngừng co rút lại, đợi Hoắc Đô thở ra một hơi, mới bắt đầu thông thả động đậy, thỉnh thoảng có một ít mị thị non đỏ tươi cùng chất lỏng theo ngọc thể tiến tiến xuất xuất, dưới sự kích thích đó, vật phía trước của Hoắc Đô cũng bắt đầu run rẩy đứng thẳng lên.

Kim Luân Pháp Vương lần này không có an ủi phía trước của hắn, chỉ cầm lấy ngọc thể, bắt đầu tăng nhanh tốc độ ra vào ở phía sau, đồng thời cúi người xuống, hôn môi Hoắc Đô, cường thế câu lấy lưỡi Hoắc Đô, ngọc thể trong tay mạnh mẽ rút ra, ngay sau đó, một vật cứng rắn thô to lại nóng như lửa xông vào, trực tiếp đâm vào chỗ sâu nhất.

Hoắc Đô sợ hãi kêu lên, âm thanh của hắn liền bị Kim Luân Pháp Vương nuốt chửng vào trong miệng, chỉ có thể đặt tay lên vai người phía trên. Sau khi đi vào Kim Luân Pháp Vương vẫn không ngừng lại, trực tiếp

và dứt khoát cùng mãnh liệt mà làm, tiền diễn đã làm đầy đủ, mặt sau thực ướt át, Hoắc Đô cũng không bị thương, chỉ cảm thấy hậu huyết bị hung hăng ma sát, rõ ràng khí trời đã bước vào tháng mười, nhưng thân thể lại nóng như lửa đốt, không cảm thấy một chút lạnh lẽo nào.

Kim Luân Pháp Vương nhìn người dưới thân không chịu phát ra tiếng, thất lưng dùng lực động đây, ra vào rất nhanh, không có chút quy luật nào mà va chạm vào bên trong, lần sau so với lần trước càng nhanh hơn, ma sát qua lại ở trong dừng đạo cực nóng lại ẩm ướt kia, cảm giác bị hút lấy thật tuyệt vời, cả người sáng khoái đến nỗi lỗ chân lông đều mở ra. Hắn nhìn chằm chằm gương mặt người dưới thân, một khắc cũng không dời, thấy gương mặt ửng đỏ, cùng ánh mắt cũng dần dần mê mang kia của Hoắc Đô, nhưng hắn vẫn cắn chặt môi không chịu mở.

Kim Luân Pháp Vương kéo Hoắc Đô ngồi dậy, đặt hắn ngồi lên đùi, lưng đối với mình. Hoắc Đô chỉ cảm thấy dưới thân bị tiến vào càng sâu, tiếng rên bị kiềm nén nơi cổ họng rốt cuộc vẫn nhịn không được mà phát ra. Kim Luân Pháp Vương thỏa mãn nở nụ cười, một tay sờ lên trước ngực Hoắc Đô, xoa nắn hai khóa nhô ra kia, tay còn lại nắm chặt địa phương đứng thẳng của Hoắc Đô, dỗ dành an ủi, môi thì đặt trên cái lưng bóng loáng trắng nõn của Hoắc Đô mà mút lấy, lưu lại một vết đỏ, dưới thân vẫn không ngừng dùng sức động đây.

Dưới hàng loạt công kích này, Hoắc Đô rất nhanh liền bại trận, tiếng rên rỉ không ngừng bật ra, hai chân cũng mở rộng, dưới thân không ngừng bị xỏ xuyên, hai khóa đậu đỏ trước ngực đã sớm sưng đỏ đứng thẳng, vật bị Kim Luân Pháp Vương nắm trong tay cũng sưng đỏ đứng thẳng, ở trên đỉnh không ngừng tràn ra chất lỏng màu trắng, phía sau bị Kim Luân Pháp Vương cao thấp ma sát cũng không ngừng phát ra tiếng nước. Tầm lưng trắng nõn bóng loáng cũng tràn đầy vết hôn, khoái cảm mãnh liệt khiến cho Hoắc Đô không tự chủ ngửa đầu, trong đầu liền có chút trống rỗng.

Kim Luân Pháp Vương mút lấy vành tai của Hoắc Đô, cảm giác được tiểu huyết đang bắt đầu cấp tốc mấp máy co rút lại, hắn liền đè lại dục vọng đang sắp phun trào của Hoắc Đô. Thống khổ vì bị đè nén khiến cho Hoắc Đô phải đưa tay ra, đẩy bàn tay kia đang chặn lại kia để phát tiết, thở hổn hển nói: “Phóng... Buông ra...”

Hạ thân của Kim Luân Pháp Vương mạnh mẽ lui ra ngoài, trong lúc Hoắc Đô còn chưa kịp phản ứng, đã xoay người Hoắc Đô lại đối diện với mình, nhìn về mặt Hoắc Đô có chút ý loạn tình mê, ánh mắt mang theo hơi nước nhìn mình, hạ phúc liền căng thẳng, sau đó lập tức hung hăng tiến vào, Hoắc Đô bị va chạm mạnh như vậy, chỉ có thể thở phì phò, xụi lơ thân mình, đầu tựa vào vai Kim Luân Pháp Vương, âm thanh mang theo một tia cầu xin, nói: “Buông...”

Kim Luân Pháp Vương dùng một tay vuốt ve ở phía sau Hoắc Đô để trấn an, bàn tay đang nắm chặt hạ thân của Hoắc Đô vẫn không buông ra, cảm thụ được dưới thân co rút mãnh liệt đem đến khoái cảm vô tận, hắn nói nhỏ ở bên tai Hoắc Đô: “Kêu một tiếng ‘sư phụ’, ta liền buông ra.” Âm thanh khàn khàn trầm lắng, mang theo tia tình dục nồng đậm.

Hoắc Đô thở dồn dập, nhưng không có gọi, trong mắt Kim Luân Pháp Vương hiện lên vẻ thất vọng, dưới thân bắt đầu cấp tốc di động, đồng thời hôn lên đôi môi khẽ nhếch của Hoắc Đô, mang theo một tia tức giận mà liếm lộng ở bên trong, không buông tha bất kỳ địa phương nào, bàn tay ngăn chặn Hoắc Đô phát tiết vẫn không buông ra.

Trong miệng bị thô lỗ càn quấy, phía sau không ngừng bị xỏ xuyên, dục vọng đã đạt tới cực hạn lại bị ngăn lại, Hoắc Đô chỉ cảm thấy mình không thể thở nổi, trong đầu cũng không nghĩ được gì, trong nháy mắt khi Kim Luân Pháp Vương buông môi hắn ra, trong miệng vô thức thốt lên: “Sư... Phụ... Buông...”

Kim Luân Pháp Vương nghe vậy liền vui vẻ, nhìn ánh mắt không có tiêu cự của Hoắc Đô, bàn tay kia cũng buông lỏng, vật phía trước Hoắc Đô lập tức bật lên, bắn ra, vậy cả lên trên bụng Kim Luân Pháp Vương. Kim Luân Pháp Vương thả Hoắc Đô ra, cũng không ngừng mạnh mẽ tiến vào và rút ra trong hậu huyết run rẩy của hắn, vừa nhanh lại vừa vội, cuối cùng, ở một đợt tấn công mãnh mẽ vào bên trong, rốt cuộc cũng đạt tới đỉnh, bắn ra ở trong dừng đạo ẩm ướt kia. Chất lỏng nóng rực bắn vào phần thịt non mềm bên trong, khiến cho vật thể đằng trước của Hoắc Đô run rẩy đứng thẳng lên, tiếp tục bắn ra vài giọt chất lỏng màu trắng.

Kim Luân Pháp Vương nhìn hai mắt Hoắc Đô mê mang, môi khẽ nhếch thở dốc, ánh mắt tối sầm lại, lật

người, để Hoắc Đô nằm ở trên người mình, vật kia của Kim Luân Pháp Vương vẫn còn trong cơ thể Hoắc Đô chưa đi ra, sau đó dùng tay nhẹ nhàng vỗ về trên lưng Hoắc Đô.

Một lúc sau, Hoắc Đô mới hồi phục lại, cảm giác thấy vật kia của Kim Luân Pháp Vương trong cơ thể mình đang dần biến to, hắn liền dùng tay chống đỡ, xoay người qua một bên, đưa lưng về phía Kim Luân Pháp Vương. Nhưng tư thế này, khiến cho Kim Luân Pháp Vương dễ dàng nhìn thấy rõ hậu huyết bị ma sát quá độ mà hơi đỏ lên của Hoắc Đô, cùng với chất lỏng màu trắng đục đang chậm rãi trào ra từ bên trong, thoát nhìn vô cùng dâm mị.

Hoắc Đô cũng cảm thấy như vậy, liền ngồi dậy để xuống giường tẩy trừ, nhưng phía sau lại có một thân thể nóng như lửa đốt lập tức dán lên, đồng thời, một vật thô to cứng rắn lại nóng rực xông vào. Hoắc Đô giãy dụa, lại bị Kim Luân Pháp Vương dễ dàng chế trụ. Kim Luân Pháp Vương cố trụ eo của Hoắc Đô, để hắn quỳ ở trên giường, từ bên trên tiến vào thân thể hắn. Thân thể của Hoắc Đô vốn miễn cảm, lại bị tiến công mãnh liệt và bất ngờ như thế, sức phản kháng rất nhanh liền biến mất, cả người cũng xụi lơ, chỉ có thể tựa mặt trên đệm, đón nhận những đợt tiến công mãnh liệt từ phía sau.

Tiếng thở dốc, tiếng va chạm, một lần nữa lại vang lên trong gian phòng yên tĩnh, thời tiết bên ngoài vô cùng lạnh lẽo, nhưng bên trong phòng, thân thể hai người lại nóng như lửa đốt. Thẳng đến Hoắc Đô hôn mê, Kim Luân Pháp Vương mới bắn ra trong cơ thể Hoắc Đô, buông tha cho hắn. Kim Luân Pháp Vương kêu tiểu nhị đưa tới nước ấm, rồi thay Hoắc Đô rửa sạch thân thể, sau đó bảo tiểu nhị đổi chăn đệm khác, xong xuôi mới ôm Hoắc Đô đặt lên giường, đưa tay xoa bóp hông và đùi cho hắn.

Hoắc Đô bị dói tỉnh, bên người là cảm giác ấm áp quen thuộc, hắn chống người dậy, thân thể có chút bủn rủn, hắn mấp máy môi định xoay người xuống giường. Kim Luân Pháp Vương thấy thế liền đỡ lấy, mỗi lần Hoắc Đô thanh tỉnh đều là thần sắc đậm đặc như thế, cho nên mới khiến hắn cảm thấy người này cách mình rất xa, cho dù vừa hung hăng đoạt lấy người này, nhưng chỉ cần người này thanh tỉnh, hai người lại giống như bị ngăn cách bởi cả dãy ngân hà.

Kim Luân Pháp Vương nắm vai Hoắc Đô, nâng đầu của hắn lên, nhìn vào ánh mắt của hắn, không cho hắn tránh né, nói: “Không muốn ở cùng một chỗ với ta sao?” Âm thanh thản nhiên, không để lộ ra bất kỳ cảm xúc nào.

Hoắc Đô nhìn thấy ánh mắt thâm trầm của Kim Luân Pháp Vương, liền rũ mắt xuống, khóe miệng gợi lên tia cười trào phúng, nói: “Ta có quyền lựa chọn sao?”

Cánh tay của Kim Luân Pháp Vương liền căng thẳng, sắc mặt cũng trầm xuống, sau đó hắn đứng dậy, mặc quần áo rồi xoay người đi ra ngoài. Nghe tiếng đóng cửa vang lên, ánh mắt của Hoắc Đô chợt lóe lên một cái, trong lòng cũng có chút không thoải mái, tuy Kim Luân Pháp Vương luôn cường bức hắn, nhưng chưa bao giờ phát giận giống như hôm nay, thậm chí còn đập cửa.

Hoắc Đô bước xuống giường, thân thể có chút bủn rủn, hơn nữa hai chân vẫn chưa khỏi hắn, làm sao có thể chống đỡ được, cho nên cả cơ thể liền ngã nhào xuống đất, thân thể được bảo dưỡng rất tốt suốt mấy năm nay lập tức có cảm giác đau đớn, Hoắc Đô không hiểu tại sao trong lòng mình lại cảm thấy tủi thân, khóe mắt cũng phiem nước, thân thể quỳ rạp trên mặt đất.

Thẳng đến khi cửa bị mở ra, rồi được Kim Luân Pháp Vương đỡ dậy, hắn vẫn còn chút ngơ ngác, nhìn thấy vẻ mặt luôn trầm ổn của Kim Luân Pháp Vương hiện lên thần sắc lo lắng, lại nghe hắn lo lắng hỏi: “Sao lại ngã xuống rồi, có bị thương không?”

Tay của Kim Luân Pháp Vương vỗ về trên người Hoắc Đô, thấy hắn không có thương tổn gì mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Ôm Hoắc Đô lên, đặt lên trên giường, rồi để hắn tựa lưng vào đầu giường, đắp chăn phủ kín hai chân của hắn, làm xong hết mọi chuyện Kim Luân Pháp Vương mới xoay người đi đến bên cạnh bàn, bưng cái khay tới. Hoắc Đô nhìn lại, chỉ thấy bên trên bày một đĩa bánh bao, còn có một bát cháo, màu xanh của rau dưa trộn lẫn với thịt băm hòa quyện vào màu trắng của gạo, thoát nhìn có vẻ rất ngon miệng.

Hoắc Đô lúc này mới biết nguyên lai người nọ rời đi là để lấy bữa sáng cho mình, cho nên hắn liền ngoan ngoãn mở to miệng để cho Kim Luân Pháp Vương đút cháo, ánh mắt không có rũ xuống như thường lệ nữa, mà là nhìn chăm chăm vào Kim Luân Pháp Vương, đáy mắt thỉnh thoảng hiện lên thần sắc phức tạp, cuối cùng lắng đọng trở lại thành vẻ bình tĩnh hàng ngày.

Đợi đến lúc Hoắc Đô lắc đầu không ăn nữa, Kim Luân Pháp Vương mới đặt khay sang một bên, ngồi xuống giường, ôm lấy Hoắc Đô đặt ngồi lên đùi mình, dùng tay vuốt ve mái tóc của hắn, âm thanh kiên định lại mang theo khí thế không cho cự tuyệt vang lên.

“Mặc kệ người có nguyện ý hay không, về sau người đều là của ta. Nếu người dám trốn, ta liền đánh gãy hai chân của người, đã biết chưa?” Cuối cùng còn kèm theo một câu cảnh cáo có vẻ tàn nhẫn, khiến cho người ta không thể nghi ngờ sự chân thật trong lời nói của hắn.

Hoắc Đô yên lặng trong chốc lát, rồi ngẩng đầu lên, dùng tay vuốt ve khóe mắt mang theo vẻ âm trầm của người nọ, khóe miệng lại câu lên thành nụ cười thản nhiên, nhìn thấy sắc mặt của người nọ dịu xuống, liền lần đầu tiên trong khi vẫn còn thanh tỉnh mà chủ động tựa vào vai người nọ.

Tuy trong lòng đã có quyết định, nhưng những lời này có thể cả đời cũng không cần nói ra, ít nhất là tạm thời sẽ không, để cho người nọ khẩn trương một chút đi, xem như là sự trừng phạt cho việc trước kia hắn cưỡng ép mình. Có lẽ, trong tương lai sẽ có một ngày, hắn sẽ nói ra lời người nọ muốn nghe cũng không chừng. Ở địa phương Kim Luân Pháp Vương không thể nhìn thấy, khóe miệng Hoắc Đô cong lên thành nụ cười nhu hòa, trên mặt cũng không còn vẻ đăm đăm nữa.

87. Chương 87: Ngoại Truyện 6

Võ Tu Văn và Dương Quá

(Câu chuyện sau này)

Ánh nắng của mùa xuân rất ấm áp, là thời tiết rất lý tưởng để tắm nắng, trước ngôi nhà gỗ trên mặt cỏ xanh biếc, có hai người một nằm một ngồi trên đó, bên người còn có một con đại điêu hùng tráng. Người ngồi mặc một thân trường bào màu đen, mái tóc trắng xóa, trên mặt cũng có chút nếp nhăn. Còn người nằm kia thì mặc một thân áo trắng, tóc cũng đã hoa râm, trên mặt đầy nếp nhăn, làn da cũng không còn bóng loáng như trước.

Người đang ngồi dùng tay nhẹ nhàng vuốt về người đang gồi đầu lên đùi mình, trong mắt tràn đầy cưng chiều giống như năm đó, người đang nằm mở mắt ra, trên mặt hiện lên nụ cười yếu ớt, nói: “Dương Quá, ôm ta vào giường đi.”

Hai người này chính là Võ Tu Văn và Dương Quá, mái tóc của Võ Tu Văn gần như đã trắng xóa, thậm chí ngay cả răng cũng rụng hết mấy cái, làn da đều bị nếp nhăn che kín, còn Dương Quá, tuy rằng hắn lớn tuổi hơn so với thân thể Võ Tu Văn, nhưng bởi vì có nội công cao thâm, cho nên lúc này có vẻ tốt hơn so với Võ Tu Văn rất nhiều. Mà đại điêu mấy năm nay gần đây cũng không thay đổi gì, vẫn giống như cũ, cứ nhiên lại sống lâu như vậy.

Đã nhiều năm trôi qua, tình cảm giữa hai người chẳng những không biến mất, mà ngược lại càng ngày càng sâu đậm, tình yêu cộng thêm thân tình, hai người đã quen với sự tồn tại của đối phương bên cạnh mình rồi. Mấy năm nay, hai người đều không có tách ra, phần lớn thời gian hai người đều sống ở đây, thỉnh thoảng sẽ đi du ngoạn đây đó để giải sầu, hoặc là đến Cổ Mộ thăm mọi người.

Về thành Tương Dương, nó đã sớm bị công phá rồi, Võ Tu Văn cũng không tới đó thêm lần nào, cho dù có thêm mình và Dương Quá, thành Tương Dương cũng chẳng thể kiên trì thêm bao lâu, Tổng triều căn bản đã suy thoái không thể bởi vì có mấy vị nhân sĩ giang hồ tham gia mà có thể cứu trở về. Quân Mông Cổ quá cường hãn, Quách Tĩnh và các nhân sĩ võ lâm mặc dù có võ công cao cường, nhưng dù sao nhân lực cũng hữu hạn, đối mặt với thiên quân vạn mã, vũ lực cá nhân thường không có tác dụng gì nhiều.

Cuộc sống mấy năm nay khi ở cùng Dương Quá trong cốc rất yên tĩnh, bên ngoài rừng được Võ Tu Văn bày trận nên không ai quấy rầy, bởi vì võ công không thể tiến xa hơn, Võ Tu Văn liền chuyển hứng thú sang mấy thứ kỳ môn bát quái này, mấy năm nay y cũng nghiên cứu không ít, đương nhiên những thư tịch kia đều là do Dương Quá tìm về, về phần làm thế nào có được, Võ Tu Văn cũng không hỏi nhiều.

Người ở phía ngoài chỉ cần đi vào phạm vi trận thế, đi một vòng lớn liền trở lại chỗ cũ, lâu ngày cũng không ai đến nữa, bên ngoài đều truyền nhau rằng nơi này có cao nhân ẩn sĩ, có một lần Võ Tu Văn đi ra ngoài

nghe thấy người khác đàm luận như vậy liền có chút dở khóc dở cười. Còn có rất nhiều người trẻ tuổi khí thịnh chạy tới đây bá sự, nhưng mà sau khi đi vài vòng liền ủ rũ rời đi.

Đã nhiều ngày Võ Tu Văn luôn ần ần có cảm giác mình sắp gặp hạn lớn (sắp chết), thân thể cũng vô lực, hôm nay để cho Dương Quá ôm y ra ngoài phơi nắng, y lại bỗng nhiên thấy ngực đau xót, nhưng trên mặt không có hiện ra tia khác thường. Khi được Dương Quá ôm lấy, y liền vươn hai tay ôm lấy cổ Dương Quá, đầu cũng tựa vào trên vai của hắn.

Dương Quá cùng y ở chung lâu ngày, làm sao lại không biết tình trạng của y, huống chi... năm đó hắn còn dưỡng ra được Tử Mẫu Cổ, phóng ở trên người mình và Văn nhi, trên người của Văn nhi là mẫu trùng, trên người hắn là tử trùng. Cho nên Văn nhi cảm thấy đau đớn như thế nào, hắn cũng sẽ cảm thấy gấp bội, nếu như... Văn nhi chết đi, vậy hắn cũng sẽ chết cùng y. Hắn không bao giờ nguyện ý sinh tồn một mình như năm đó nữa, loại cô độc đầy tuyệt vọng đó, chỉ cần trải qua một lần là đủ rồi.

Dương Quá đặt Võ Tu Văn lên trên giường gỗ, bản thân mình cũng nằm lên giường, ôm lấy eo Võ Tu Văn. Võ Tu Văn tựa đầu vào vai Dương Quá, ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: “Hôn ta.”

Dương Quá cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi không còn mềm mại kia, rồi tiến vào dò xét, dịu dàng câu lấy lưỡi Võ Tu Văn, thân mật dây dưa. Chờ đến khi hơi thở của Võ Tu Văn trở nên dồn dập, hắn mới lưu luyến buông ra. Võ Tu Văn đặt đầu lên ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập hữu lực bên trong, trong lòng thực bình tĩnh, ý thức dần trở nên mơ hồ, sau đó chậm rãi tiêu tán. Dương Quá cảm giác được thân thể người trong lòng dần dần lạnh như băng, hắn cũng không có bi thương, mà chỉ nhắm mắt lại, ôm chặt lấy người trong lòng, hai người liền giống như đang nằm ngủ, khóe miệng đều có chứa tia cười hạnh phúc.

Ở bên ngoài, đại điều giống như cảm nhận thấy điều gì đó, liền phát ra tiếng kêu đầy bi thương, rồi chậm rãi đi sâu vào trong rừng. Mà trên giường, bóng dáng nguyên bản nằm trong lòng Dương Quá lại bắt đầu mờ đi, sau đó liền biến mất.

Lúc Võ Tu Văn dần dần có ý thức lại là do bị đánh thức, âm thanh bên cạnh ầm ĩ huyền não không ngừng, mơ hồ còn có cả tiếng khóc của mẹ, cả cơ thể thực vô lực, dường như việc mở mắt ra cũng là một việc hết sức gian nan, cuối cùng, Võ Tu Văn lại lâm vào trong bóng tối.

Chờ đến lúc Võ Tu Văn có thể mở mắt ra, liền nhìn thấy căn phòng quen thuộc của mình, anh hai thì đang ngồi cạnh giường với vẻ mặt lo lắng mà nhìn mình. Võ Tu Văn có chút hoảng hốt, nhất thời không biết đây rốt cuộc là mơ hay sự thật nữa.

“Sao rồi? Vẫn không thoải mái sao?” Anh trai Phạm Cần Vũ nâng cậu dậy, ngồi tựa vào đầu giường, lo lắng hỏi.

“Anh hai.” Võ Tu Văn nhắm lại mắt, để cho cơn choáng trong đầu dần tán đi.

“Cần Văn, em nói xem, có phải em đã gặp quỷ, tại sao lại có thể một mình chạy đến cái sơn động nguy hiểm kia, may mắn là có nhân viên công tác phát hiện ra em, bằng không em đã gặp nguy hiểm rồi.” Phạm Cần Vũ thở dài.

“Thực xin lỗi, anh hai, em biết lỗi rồi.” Phạm Cần Văn xoa xoa cái trán của mình.

“Đầu vẫn còn đau sao, em ngủ thêm một lúc đi.” Phạm Cần Vũ thấy thế liền giúp Phạm Cần Văn nằm xuống, sau đó đi ra ngoài.

Nằm ở trên giường, đầu ần ần đau, sau khi nghe thấy âm thanh cửa đóng, cậu liền ngồi dậy, đi đến bên cạnh bàn, nhìn nhìn ngày, vẫn là ngày mình rời đi lúc trước, chỉ là bên ngoài mặt trời đã xuống núi rồi, nghĩ đến những lời vừa rồi của anh hai, cậu cảm thấy có chút nghi hoặc, bị phát hiện trong sơn động kia sao? Vậy, rốt cuộc mình có trở về bên kia hay chưa?

Nếu đã trở về, vẫn ở bên kia mấy chục năm, sao bên này lại chỉ trôi qua mấy tiếng đồng hồ, so với thời gian trước kia có chút không đúng lắm, hơn nữa, không phải ở bên kia mình đã già rồi sao? Vì sao thân thể này lại còn trẻ như vậy? Đầu càng lúc càng đau hơn, Phạm Cần Văn liền trở về giường, nằm xuống nghỉ ngơi, trong đầu thỉnh thoảng lại hiện lên hình ảnh ở bên kia, cuối cùng liền thiếp đi trong hỗn loạn.

Ngày hôm sau, sau khi tỉnh lại, Phạm Cần Văn vừa mở mắt ra liền nhìn thấy mẹ mình, dùng hốc mắt đỏ bừng mình, cậu cũng tỉnh táo lại, cầm lấy đôi tay thô ráp của mẹ, cậu áy náy nói: “Mẹ, con xin lỗi.”

“Đứa nhỏ ngốc, về sau đừng làm chuyện điên rồ như thế nữa.” Mẹ Phạm rút tay ra, ôm lấy con trai của mình, có chút nghẹn ngào nói.

Phạm Cần Văn gật gật đầu, tựa đầu vào trên vai mẹ mình, tâm cũng bình tĩnh trở lại. Thế giới kia, trí nhớ về nó rất chân thật, còn y, thật sự đã trở về, không phải là nằm mơ, cũng không phải ảo giác. Nếu tình duyên một đời đã hết, như vậy liền ở lại thế giới này, hảo hảo mà sống đi, không thể làm cho cha mẹ tuổi đã già mà còn thương tâm vì mình nữa.

“Đi dùng cơm thôi.” Mẹ Phạm buông con trai mình ra, dịu dàng cười nói.

Phạm Cần Văn gật đầu, theo mẹ mình đi ra ngoài, sau khi rửa mặt xong, liền đi đến phòng bếp, cha và anh hai, còn có chị dâu và Tiểu Lỗi đều ở đó, Phạm Cần Văn theo thứ tự gọi: “Cha, anh hai, chị hai.”

Ba Phạm đứng dậy, đi đến trước mặt Phạm Cần Văn, giơ lên bàn tay, hung hăng tát cậu một cái. Ngay lập tức, một dấu tay hồng hồng liền xuất hiện trên khuôn mặt trắng nõn của cậu, Phạm Cần Văn bị đánh đầu đến nghiêng đầu sang một bên, trong đầu cũng có chút choáng, có thể thấy được cái tát này của ba Phạm có bao nhiêu nặng.

Cái tát vang dội vang lên, Phạm Cần Văn vội vã bước lên phía trước, ngăn ba Phạm lại, mẹ Phạm thì đỡ lấy con trai, đau lòng nhìn khuôn mặt sưng vù của cậu, nhìn về phía ba Phạm nói: “Ông làm gì vậy, sao lại đánh nó?”

Tay của ba Phạm run rẩy, đi đến bên bàn ngồi xuống. Phạm Cần Văn vỗ vỗ tay của mẹ mình để trấn an bà, rồi đi đến trước mặt ba Phạm, nói: “Cha, con biết sai rồi.”

Ba Phạm vừa uống cháo, vừa buồn bực nói: “Ăn cơm đi.”

Phạm Cần Văn gật đầu, ngồi xuống bên cạnh mẹ mình, thấy Tiểu Lỗi ngồi đối diện vẫn nhìn mình, cậu dịu dàng cười cười. Mới vừa rồi Tiểu Lỗi thấy ông nội đánh chú mình như thế liền bị dọa một trận, bây giờ nhìn thấy chú vẫn là tươi cười dịu dàng với mình như thường ngày, trong lòng nó cũng bình tĩnh lại, cười lại với chú của mình thật tươi, sau đó liền cúi đầu xuống, bắt đầu ăn cơm.

Sau khi ăn cơm xong, Phạm Cần Văn nói: “Cần Văn, hôm nay em ở nhà nghỉ ngơi đi, ngày mai hãy tới trường học, anh đã xin phép cho em rồi.”

Phạm Cần Văn gật gật đầu, trở về phòng mình, mở máy tính lên, lại phát hiện sự kiện mình rơi vào sơn động kia đã bị người đi ngang chụp được, đưa tin lên trên mạng, may mắn là người nọ đã làm mờ mặt Phạm Cần Văn, nếu không phải người quen thì căn bản không nhìn ra đó là cậu.

Phạm Cần Văn thoáng nhìn một chút, phát hiện cũng không có nói nhiều đến mình, chỉ là bày tỏ bất mãn với sự nguy hiểm ở nơi du lịch này, sau đó cậu cũng tắt đi. Sau khi tắt máy tính, cậu liền nằm yên ở trên giường, thân thể này, giống như đã khôi phục lại trạng thái ban đầu, trong cơ thể không có chút nội lực nào. Nhưng Phạm Cần Văn cũng không để ý nhiều đến điều đó, có thể một lần nữa trở lại bên cạnh ba mẹ, vốn đã là may mắn hiếm có rồi. Dùng thời gian còn lại hảo hảo chiếu cố ba mẹ, là nguyện vọng lớn nhất của Phạm Cần Văn. Về phần tình cảm, Phạm Cần Văn không có ý định thân mật với người khác, tâm đã bị Dương Quá giữ lấy, không còn khe hở nào cho người nào khác. Cho dù quãng đời còn lại chỉ có thể dựa vào phần ký ức kia mà sống, Phạm Cần Văn cũng đã vô cùng thỏa mãn rồi, tâm rất bình tĩnh. Huống chi anh hai đã có đứa nhỏ, hương khói Phạm gia đã có người kế thừa, hẳn ba mẹ đối với mình sẽ không quá bức bách.

Sự thật chứng minh, Phạm Cần Văn đã suy nghĩ rất đơn giản, ba mẹ cậu luôn sáng tối tìm bạn gái thích hợp để cho cậu kết hôn, rơi vào đường cùng, Phạm Cần Văn đành phải giải thích, mình không muốn kết hôn, cũng không muốn chậm trễ con gái nhà người ta, cuối cùng, thậm chí còn ẩn dụ nói rằng phương diện kia của mình không được. Cuối cùng ba mẹ của cậu cũng không mỗi ngày thúc giục cậu kết hôn nữa, nhưng đôi khi sẽ nhìn cậu mà than thở, khiến cho Phạm Cần Văn vô cùng bất đắc dĩ.

Ngày cứ như vậy bình thản trôi qua, mỗi ngày đều đến trường dạy đám trẻ học, sau đó về nhà, cuộc sống thực nhẹ nhàng, thời gian thoáng một cái đã đến kỳ nghỉ đông. Từ đêm qua, trời bắt đầu đổ tuyết, trên

mặt đường đã phủ một tầng tuyết dày, Phạm Cần Văn mang giày đen, áo lông thật dày màu đen, đi về nhà. Khí trời lạnh lẽo, hai chân đã ỉn ỉn đau, nhưng cậu vẫn cố gắng bước từng bước về phía trước. Buổi sáng hôm nay cậu phải tới nhà của một học sinh để thăm hỏi gia đình trò ấy, hoàn cảnh gia đình của học sinh kia có vẻ không khá giả lắm, lần trước, khi nhận được phiếu điểm đứa học trò ấy liền nói học kỳ sau mình sẽ không đến trường nữa, mà thành tích của trò ấy rất tốt, Phạm Cần Văn cảm thấy rất đáng tiếc, cho nên mới muốn đi khuyên nhủ phụ huynh của đứa học trò kia, bằng không sẽ rất đáng tiếc cho mầm non đầy triển vọng như thế.

Nhìn thấy căn nhà kia chỉ có bốn bức tường, lời nói vốn đã đến miệng liền đột nhiên biến mất, nhìn đứa học trò kia của mình đang cúi đầu ngồi trên băng ghế, nghiêm túc làm bài tập nghỉ đông của mình, trong lòng cậu có chút phức tạp không hiểu rõ, sau đó cậu xoay người rời đi.

Bỗng cậu trượt chân, ngã mạnh xuống đất, móng đập xuống đất rất đau, cậu dùng tay chống lên mặt đất đứng dậy, nhưng chân lại có chút không nghe theo sự sai khiến của cậu, vừa bước đi, chân liền mềm nhũn, người cũng ngã nhào tới phía trước, cậu thầm than một tiếng trong lòng, rồi nhắm mắt lại, chờ đợi đau đớn sẽ đến.

Trên lưng bỗng căng thẳng, cả người cũng được kéo lại, trong lúc Phạm Cần Văn còn chưa kịp phản ứng, toàn bộ thân thể đã bị người khác bế lên, sau đó, bắt gặp ánh mắt thâm thúy kia, cậu liền có chút không dám tin mà chớp chớp mắt mấy cái, nhìn thấy trong mắt người kia tràn đầy cưng chiều, khóe môi Phạm Cần Văn dần cong lên thành nụ cười nhu hòa, khuôn mặt cũng dần tràn đầy ý cười, cậu vòng hai tay mình lên ôm lấy cổ người nọ, sau đó đầu cũng tựa vào vai người nọ.

– Toàn văn hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-dieu-chi-van-qua-thi-phi>